A șasea parte din seria OUTLANDER

DIANA GABALDON

PRIN ZĂPADĂ ȘI CENUȘĂ

VOL. II

NEMIRA

A șasea parte din seria OUTLANDER

DIANA GABALDON

PRIN ZĂPADĂ ȘI CENUȘĂ

VOL. II

NEMIRA

Diana Gabaldon s-a născut pe 11 ianuarie 1952 în Arizona, unde locuiește și astăzi, împreună cu familia. A studiat zoologia la Northern Arizona University și biologia marină la University of California, San Diego, și are un doctorat în ecologie. A fost profesor universitar înainte de a se dedica în întregime literaturii. În anul 1991 a debutat cu romanul *Călătoarea* (recompensat, printre altele, cu Romance Writers of America's RITA Award), primul volum din seria *Outlander*, concepută inițial ca trilogie. După mărturisirea scriitoarei aflate la debut, care era departe de a bănui succesul ce va urma, cartea a rezultat, după o documentare „de modă veche", din interesul pentru călătoria în timp și pentru universul scoțian. Romanul a cucerit imediat publicul și au urmat încă șapte romane în aceeași serie, toate bestselleruri *New York Times: Dragonfly in Amber (Talismanul* – Nemira, 2016), *Voyager (Cercul de piatră* – Nemira, 2017), *Drums of Autumn (Tobele toamnei* – Nemira, 2017), *The Fiery Cross (Crucea de foc* – Nemira, 2018*), A Breath of Snow and Ashes (Prin zăpadă și cenușă* – Nemira, 2019), *An Echo in the Bone* și *Written in My Own Heart's Blood*. Seria a fost publicată în 26 de țări și a inspirat, începând cu anul 2014, un serial de televiziune american care se bucură de mare succes. Printre celelalte scrieri ale autoarei se numără seria *Lord John*, precum și povestiri apărute în antologii și volume colective.

DIANA
GABALDON

PRIN ZĂPADĂ ȘI CENUȘĂ

VOL. II

Traducere din limba engleză de
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Coperta: Adnan VASILE
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Marian COMAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
gabaldon, diana
Prin zăpadă și cenușă / Diana Gabaldon; trad. din lb. engleză: Stoian Gabriel. -
București : Nemira Publishing House, 2020
2 vol.
ISBN print 978-606-43-0546-6
Vol. 2 - 2020. - ISBN print 978-606-43-0900-6
ISBN epub 978-606-43-0946-4
Tehnoredactor ebook: Corina Rezai

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111

Diana Gabaldon
A Breath of Snow and Ashes

Copyright © 2005 by Diana Gabaldon
All rights reserved.
© Nemira, 2019

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

PARTEA A OPTA

CHEMAREA

58

SĂ VĂ IUBIȚI UNUL PE ALTUL[1]

Roger a tras aer în piept şi a strigat din toți rărunchii. Însă strigătul nu a ieşit nicidecum puternic. A strigat încă o dată. Şi încă o dată. Îl durea gâtul. Era chinuitor; sunetul slab şi sec l-a făcut să tacă şi să-şi dorească să nu mai deschidă gura. Cu toate acestea, a inspirat din nou, a închis ochii şi a răcnit cu toată puterea. Sau măcar a încercat s-o facă.

O durere arzătoare i-a săgetat gâtlejul în partea dreaptă. S-a oprit din nou, gâfâind. Era în ordine. A respirat uşor câteva momente, a înghițit în sec şi a încercat iarăşi.

Doamne, ce dureri!

Și-a trecut mâneca peste ochii care îi lăcrimau şi s-a pregătit pentru o nouă încercare. În timp ce îşi umfla pieptul, ținând pumnii strânşi, a auzit voci şi a expirat în voie.

Oamenii aceia se strigau unii pe alții, nu departe de el, însă bătea vântul şi nu reuşea să le distingă vorbele. Probabil erau vânători. Era o zi frumoasă de toamnă, cu un aer precum vinul nou, iar pădurea fremăta neliniştită, cu lumini schimbătoare.

Frunzele abia începuseră să se îngălbenească, însă unele cădeau deja, ca un licăr tăcut şi neîntrerupt, la marginea câmpului său vizual. În asemenea locuri, orice mişcare putea să trădeze prezența vânatului. Roger o știa prea bine. A tras aer în piept din nou, ca să strige, dar a şovăit şi și-a spus în şoaptă: „La naiba!“ Grozav! Mai bine să fie luat drept căprior şi împuşcat din greşeală, decât să se facă de râs strigând.

Prostule, şi-a zis în gând, după care a inspirat şi a scos un „uuuu!“ din capul pieptului, cu glas subțire şi fără forță. A repetat strigătul. Încă o dată. Şi încă o dată. Când a strigat a cincea oară, și-a zis că ar prefera să fie

împuşcat decât să continue să strige ca să se facă auzit, dar, în cele din urmă, un „uuuu“ slab a venit spre el prin aerul tare şi răcoros.

S-a oprit uşurat şi a tuşit, surprins că nu scuipa sânge; îşi simţea tot gâtlejul carne vie. Cu toate acestea, a încercat să murmure slab, apoi, cu precauţie, să intoneze arpegiul tot mai tare. A reuşit oarecum, însă efortul i-a dat dureri cumplite în laringe. Totuşi, emisese o octavă completă. Era prima oară când reuşea asta de când suferise rana la gât.

Încurajat de micul progres, i-a întâmpinat vesel pe vânători când aceştia au apărut în câmpul lui vizual: Allan Christie şi Ian Murray, ambii cu puşti în mâini.

– Domnule predicator MacKenzie! l-a salutat Allan, zâmbind ca o bufniţă neobişnuit de prietenoasă. Ce cauţi aici, singur-singurel? Îţi pregăteşti predica?

– Să fiu sincer, da, a răspuns Roger cu amabilitate.

Într-un fel, era adevărat – şi nu exista altă explicaţie plauzibilă a prezenţei lui de unul singur în pădure, fără armă, capcană sau undiţă.

– Ei bine, să fie frumoasă, a zis Allan, dând din cap. Va veni toată lumea. Tata a pus-o din greu la treabă pe Malva, din zori pân’ la asfinţit, să măture şi să deretice.

– Da? Ei, transmite-i că-i mulţumesc, bine?

După ce se gândise îndelung, îl întrebase pe Thomas Christie dacă slujbele de duminică puteau fi ţinute în casa învăţătorului. Nu era decât o cabană modestă, ca majoritatea celor de la Ridge, dar, cum acolo se ţineau lecţii, camera principală era ceva mai spaţioasă decât multe altele. Şi, deşi James Fraser ar fi permis folosirea Casei Mari, Roger intuia că enoriaşii lui – ce cuvânt apăsător – nu s-ar fi simţit în largul lor dacă slujbele s-ar fi ţinut în casa unui papistaş, indiferent cât de primitor şi de îngăduitor ar fi fost acesta.

– Vii şi tu, da? l-a întrebat Allan pe Ian.

Ian a părut surprins de invitaţie şi, cu un aer nesigur, şi-a frecat nasul cu mâna făcută pumn.

– Dar eu am fost botezat după canoanele Romei, nu?

– Măcar eşti creştin, a replicat Allan, oarecum încordat. Sau nu? Unii spun că ai devenit păgân de când cu indienii şi nu te-ai întors la credinţă.

– Aşa spun? a întrebat Ian calm, dar Roger a observat că faţa i se crispase puţin.

A remarcat şi că Ian ignorase întrebarea, preferând să i se adreseze lui Roger:

– Vine şi soţia ta, vere?

– Da, a zis el, făcându-şi curaj în sinea lui, în aşteptarea acelei zile. Şi o să vină şi micuţul Jem.

Cum e asta? îl întrebase Bree, privindu-l fix, gânditoare, cu bărbia uşor ridicată şi cu buzele întredeschise. *Jackie Kennedy. E bine, nu crezi? Ori să arăt ca regina Elisabeta când trece în revistă trupele?* Apoi strânsese din buze, îşi coborâse bărbia, iar faţa ei mobilă trecuse de la o expresie de atenţie extaziată la una de aprobare plină de demnitate.

O, doamna Kennedy, categoric, o asigurase el. El unul ar fi fost încântat dacă ea ar fi rămas serioasă, fără a mai vorbi de alţii.

– Ei, în fine, o să vin şi eu – dacă nu crezi că lumea va interpreta greşit prezenţa mea acolo, a adăugat Ian către Allan, care respinse ideea cu o fluturare de mână.

– Da, toată lumea va fi acolo, a repetat Allan.

Roger a simţit cum i se strânge stomacul la acest gând.

– Aţi plecat la vânătoare de căprioare, da? a întrebat el, făcând semn către puşti şi sperând că va îndrepta conversaţia spre alt subiect decât iminentul lui debut ca predicator.

– Da, dar am auzit un ţipăt ascuţit venind din partea asta, a răspuns Allan arătând din cap spre pădurea din jurul lor. Ian a spus că, dacă pe-aici e vreo pumă, căprioarele au dispărut de mult.

Roger s-a uitat printre gene la Ian, a cărui expresie neobişnuit de neutră spunea mai multe decât voia Roger să afle. Allan Christie, născut şi crescut la Edinburgh, probabil că nu ştia să deosebească urletul unei pume de strigătul unui om, dar Ian sigur ştia.

– Mare păcat dacă strigătele mele au pus pe goană vânatul, a zis Roger, ridicând o sprânceană spre Ian. Haideți, o să mă întorc cu voi.

*

Alesese ca text pentru prima predică „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți“[2]. „O învățătură veche, dar valoroasă“, după cum îi spusese Briannei, provocându-i o ușoară agitație. Şi, după ce ascultase vreo sută de variațiuni pe aceeaşi temă, Roger era destul de convins că va avea suficient material pentru a vorbi treizeci sau patruzeci de minute.

O slujbă obişnuită dura mult mai mult – citirea câtorva psalmi, discutarea temei din ziua respectivă, intervențiile enoriaşilor –, dar vocea lui încă nu rezista atâta timp. Trebuia să se pregătească pentru o slujbă completă, care putea ține cu uşurință chiar şi trei ore. Stabilise cu Tom Christie, care se număra printre enoriaşii vârstnici, să citească şi să rostească rugăciunile de început. Apoi vor vedea cum decurg lucrurile.

Brianna se aşezase cuviincioasă într-o parte a încăperii şi îl urmărea – nu ca Jackie Kennedy, slavă Domnului, ci cu un zâmbet tainic, care îi încălzea privirea de fiecare dată când ochii lor se întâlneau.

Îşi făcuse câteva însemnări pentru situația în care ar fi intrat într-un impas sau şi-ar fi pierdut inspirația, dar a descoperit că nu avea nevoie de ele. Rămăsese fără suflu la un moment dat – când Tom Christie închisese Biblia cu un pocnet şi se uitase cu subînțeles la el –, însă, odată pornit, începuse să se simtă în largul lui; totul semăna foarte mult cu prelegerile de la universitate, deşi Dumnezeu îi era martor că enoriaşii se dovedeau cu mult mai atenți decât studenții pe care îi avusese. Nu îl întrerupeau cu întrebări şi nici nu îl contraziceau – cel puțin câtă vreme le vorbea.

În primele momente, conştientizase intens ceea ce îl înconjura: mirosul uşor neplăcut al trupurilor nespălate şi izul de ceapă mâncată în seara precedentă, scândurile tocite ale podelei, curățate şi mirosind a săpun cu leşie, şi aglomerația, oamenii aşezați pe bănci, atât de mulți, încât ocupau fiecare colț, unii stând chiar în picioare. Cu toate acestea, după câteva minute, în afară de fețele oamenilor, nu mai vedea şi nu mai simțea nimic.

Allan Christie nu exagerase; venise toată lumea. Încăperea era aproape la fel de aglomerată ca la ultima lui apariție în public, slujind la reînvierea neobişnuită a bătrânei doamne Wilson.

Se întreba cât de mare legătură are povestea aceea cu popularitatea lui de acum. Câțiva oameni îl priveau fără fereală, cu un aer expectativ, ca şi cum el ar putea transforma apa în vin la final. Însă, în general, păreau mulțumiți de predica lui. Avea vocea hârâită, însă suficient de puternică, slavă Cerului!

Credea în ceea ce spune; după ce a început, a constatat că vorbea cu mai multă uşurință şi, fără să simtă nevoia de a se concentra asupra cuvintelor, a reuşit să îşi mute privirea de la o persoană la alta, lăsând impresia că se adresează personal fiecăreia – făcând în treacăt observații în sinea sa.

Marsali şi Fergus nu apăruseră – nicio surpriză –, însă Germain era prezent; stătea lângă Brianna, împreună cu Jem şi cu Aidan McCallum. Când Roger începuse să vorbească, băieții se înghiontiseră agitați, arătând spre el, însă Brianna îi potolise mormăind câteva amenințări cu suficientă convingere. Mama lui Aidan stătea de cealaltă parte a lui, uitându-se la Roger cu o expresie de adorație care îl făcea să se simtă stânjenit.

Membrii familiei Christie ocupau locurile de onoare, în mijlocul primei bănci. Lângă Malva Christie, timidă, purtând o bonetă din dantelă, stătea într-o parte, protector, fratele ei, iar în partea cealaltă, tatăl ei, care lăsa impresia că nu e conştient de privirile pe care unii tineri i le aruncau fetei.

Spre uimirea lui Roger, veniseră şi Jamie şi Claire, dar rămăseseră în spate. Socrul lui era impasibil şi calm, dar fața lui Claire era ca o carte deschisă; se vedea clar că totul i se părea amuzant.

– ... şi de ar fi să cercetăm cu adevărat iubirea lui Hristos aşa cum este ea…

Datorită instinctului, perfecționat de nenumărate prelegeri, şi-a dat seama că e ceva în neregulă. A remarcat o uşoară foială într-un colț, unde se strânseseră câțiva flăcăi nu tocmai maturi. Doi dintre băieții familiei McAfee şi Jacky Lachlan, cunoscut de toată lumea drept un drac împielițat. Nu fusese vorba decât de o împingere cu cotul, o sclipire a ochilor, o

senzație de freamăt subteran. Însă el observase şi continua să se uite printre gene spre colțul acela, sperând să îi determine să stea liniştiți. Şi astfel s-a întâmplat să vadă şarpele furişându-se printre încălțările doamnei Crombie. Era un şarpe regal comun destul de mare, cu dungi sclipitoare de roşu, galben şi negru şi, având în vedere situația, deloc agitat.

– Acum, puteți întreba: „Cine e aproapele meu?“ O întrebare potrivită, dacă ne gândim că trăim într-un loc în care jumătate dintre oamenii pe care îi întâlnim ne sunt străini, iar mulți dintre ei sunt oarecum ciudați.

Chicote aprobatoare s-au auzit din partea enoriaşilor. Şarpele se comporta cu dezinvoltură, ținându-şi capul ridicat şi mişcându-şi curios limba despicată, parcă gustând aerul. Probabil că era un şarpe îmblânzit, pentru că nu părea deranjat de mulțimea de oameni.

Opusul nu era adevărat; şerpii fiind rari în Scoția, mai toți imigranții se temeau de ei. În afară de fireasca asociere cu diavolul, cei mai mulți nu puteau deosebi şerpii veninoşi de cei inofensivi, deoarece singurul şarpe scoțian, vipera, *era* veninos. Vor intra în panică, s-a gândit Roger cu un aer sumbru, dacă vor coborî privirile şi vor vedea ce se târăşte în tăcere pe podea, pe lângă picioarele lor.

Dinspre colțul în care se aflau făptaşii, s-a auzit un chicotit slab, redus imediat la tăcere, când câțiva enoriaşi au întors capetele spre ei, scoțând la unison un „sst“.

– … căci flămând am fost şi Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost şi Mi-ați dat să beau.[3] Şi care dintre voi ar izgoni chiar şi… chiar şi un englez, să spunem, care vă vine în prag mort de foame?

A răsunat un val de râsete şi câteva priviri uşor scandalizate s-au îndreptat spre Claire, care se îmbujorase, însă, cum râsetele erau înăbuşite, Roger şi-a spus că nu reprezentau o jignire.

A aruncat o privire spre podea; şarpele, care se oprise pentru a se odihni, se mişca din nou, căutând să se strecoare, atent, în jurul capătului unei bănci. O mişcare bruscă i-a atras atenția lui Roger; Jamie văzuse şarpele şi tresărise. Acum stătea încremenit, urmărindu-l de parcă ar fi fost o bombă.

Roger înălțase scurte rugăciuni în pauzele din cursul predicii, sugerând ca, prin bunăvoința Cerului, şarpele să iasă neobservat pe uşa deschisă din spatele lui. Și-a întărit rugile, desfăcându-şi în acelaşi timp, discret, nasturii hainei pentru a putea acționa neîngrădit.

Dacă blestematul de şarpe ajungea în partea din față a încăperii, în loc să iasă prin spate, va trebui să se arunce la podea şi să încerce să-l prindă, înainte să-l vadă toată lumea. S-ar fi stârnit agitație, dar ar fi fost o nimica toată pe lângă ce s-ar fi putut întâmpla dacă…

– … ştiți cu toții ce a spus Iisus când i-a vorbit femeii samaritene la fântână…

Şarpele era pe jumătate încolăcit pe piciorului băncii, parcă hotărându-se ce să facă în continuare. Era cam la un metru de picioarele socrului său. Jamie îl urmărea cu ochi ca de şoim, iar pe frunte îi apăruseră broboane fine de sudoare. Roger ştia că socrul lui avea o ură neîmpăcată față de şerpi – nici nu era de mirare, având în vedere că un şarpe cu clopoței fusese cât pe ce să-l ucidă în urmă cu trei ani.

Acum şarpele se afla prea departe de Roger pentru a-l prinde; îi despărțeau trei rânduri de bănci pe care stăteau oameni. Bree, care s-ar fi putut ocupa de el, stătea pe cealaltă latură a încăperii. Nu exista soluție, şi-a spus Roger cu un oftat lăuntric de resemnare. Va trebui să oprească slujba şi, cu glas foarte stăpânit, să cheme pe cineva de încredere, dar pe cine? S-a uitat repede în jur şi l-a zărit pe Ian Murray, care, slavă Domnului, era destul de aproape ca să prindă animalul şi să-l ducă afară.

Tocmai deschidea gura pentru a-l ruga să facă asta, când şarpele, plictisit de ceea ce vedea, s-a strecurat cu rapiditate pe după bancă şi s-a îndreptat spre ultimul rând din biserică.

Cu ochii la reptilă, Roger a rămas la fel de surprins ca toată lumea – inclusiv şarpele, fără îndoială – când Jamie s-a aplecat şi l-a înşfăcat de pe podea, strecurându-l sub haină.

Jamie era un bărbat masiv, iar mişcarea lui bruscă i-a făcut pe unii să se uite peste umăr pentru a vedea ce se întâmplă. Jamie s-a foit şi a tuşit, străduindu-se să pară extrem de interesat de predica lui Roger. Constatând

că nu aveau ce să vadă, oamenii au întors capetele, aşezându-se mai comod pe bănci.

– Acum să revenim la samariteni, nu-i aşa, cu povestea bunului samaritean. Cei mai mulţi dintre voi o ştiţi, dar pentru copiii care încă nu au auzit-o…

Roger a zâmbit uitându-se la Jem, la Germain şi la Aidan, care se zvârcoleau ca nişte viermi şi scoteau chicote slabe şi extaziate de emoţie, pentru că fuseseră menţionaţi.

Cu coada ochiului, l-a văzut pe Jamie stând ca îngheţat, la fel de palid precum cămaşa lui cea mai bună din pânză. Sub ea ceva se mişca, iar între degetele strânse, luceau solzii animalului. Era evident că şarpele încerca să urce pe braţul lui, împiedicat să iasă pe sub gulerul cămăşii doar de strânsoarea disperată a lui Jamie.

Iar Jamie transpira din greu, la fel ca Roger. O văzu pe Brianna încruntându-se uşor la el.

– … şi samariteanul i-a spus celui care avea casa de oaspeţi să aibă grijă de bietul om, să îi lege rănile şi să îi dea de mâncare, căci el îi va da bani când se va întoarce din treburile lui. Şi aşa…

Roger a văzut-o pe Claire lipindu-se de Jamie şi şoptindu-i ceva. Socrul lui a clătinat din cap. Din câte se părea, Claire văzuse şarpele – ar fi fost imposibil să nu îl observe – şi îl îndemna pe Jamie să-l ducă afară, însă el refuza cu noblețe, fiindcă nu dorea să tulbure predica. Nu putea ieşi fără să deranjeze mulţi oameni în drum spre uşă.

Roger a făcut o pauză pentru a-şi şterge faţa cu batista mare pe care Brianna i-o dăduse în acest scop şi, la adăpostul ei, a văzut-o pe Claire ducând mâna spre despicătura fustei şi scoţând o pungă de stambă. Părea că se contrazice în şoaptă cu Jamie; el scutura din cap, arătând ca un spartan care ține o vulpe sub haine.

Apoi, cu limba scoasă, şarpele a ieţit capul de sub bărbia lui Jamie, care a căscat ochii. Claire s-a ridicat imediat pe vârfuri, a prins animalul de gât şi, trăgându-l de sub cămaşa soţului ca pe o bucată de odgon, l-a îndesat cu capul înainte în pungă şi a strâns băierile.

– Lăudat fie Domnul! a exclamat Roger, la care enoriaşii, supuși, au răspuns în cor cu „amin“, oarecum nedumeriți de această intervenție.

Bărbatul aflat lângă Claire, care îi urmărise atent mișcările rapide, continua să se holbeze la ea. Claire a strâns mai bine punga – care acum se mișca vizibil – şi a vârât-o înapoi, între faldurile fustei, a lăsat şalul să cadă peste ea şi i-a aruncat vecinului o privire care voia să spună: „La ce te uiți, omule?“ După care a rămas cu privirea ațintită înainte, într-o atitudine de concentrare pioasă.

Roger a reuşit să ajungă la sfârşitul predicii, atât de uşurat că şarpele fusese prins, încât, în momentul în care a dat tonul imnului final – unul interminabil, în care trebuia să scandeze fiecare vers, iar enoriaşii să-l repete –, nu și-a mai făcut mari griji, deşi puțina voce care îi rămăsese suna scârțâit, ca o balama neunsă.

Cămaşa i se lipise de corp și simțea aerul răcoros de afară ca o mângâiere în timp ce strângea mâinile oamenilor, făcând plecăciuni şi acceptând cuvintele de laudă ale turmei lui de credincioși.

– O predică extraordinară, domnule MacKenzie, grozavă! l-a asigurat doamna Gwilty, apoi i-a tras un cot în coaste domnului grizonant care o însoțea și care putea fi soțul sau chiar socrul ei. Domnule Gwilty, nu-i aşa că a fost o predică deosebită?

– Hmm, a făcut domnul cărunt, stând pe gânduri. N-a fost rău, n-a fost rău deloc. Puțin cam scurtă şi a lăsat deoparte frumoasa poveste despre femeia stricată, dar fără-ndoială că o veți folosi la vremea potrivită.

– Fără îndoială, a răspuns Roger, dând din cap şi zâmbind, dar în sinea lui întrebându-se: *Ce femeie stricată?* Vă mulțumesc pentru că ați venit.

– A, n-am fi pierdut predica asta pentru nimic în lume, a ținut să precizeze o altă doamnă. Dar cântarea nu a fost exact ceea ce speram să fie, adevărat?

– Da, aşa e, din păcate. Poate data viitoare…

– Niciodată nu m-am dat în vânt după Psalmul 109, fiindcă e prea mohorât. Data viitoare, poate alegeți unul mai vioi, da?

– Da, cred că…

– Tatitatitati!

Jem s-a izbit de picioarele lui, strângându-l plin de afecțiune de coapsă, cât pe ce să îl doboare la pământ.

– Bună treabă! a zis Brianna amuzată. Ce se întâmpla în partea din spate a încăperii? Te tot uitai într-acolo, dar eu n-am văzut nimic şi…

– Frumoasă predică, domnule, foarte frumoasă!

Bătrânul domn Ogilvie a făcut o plecăciune în fața lui Roger, apoi s-a îndepărtat, sprijinit de brațul soției, căreia i-a spus:

– Bietul băiat nu are voce deloc, dar, dacă mă gândesc bine, predica n-a fost deloc rea.

Germain şi Aidan veniseră lângă Jemmy, toți încercând să îl îmbrățişeze pe Roger în acelaşi timp, iar el se străduia să-i cuprindă în brațe, să le zâmbească tuturor şi să încline capul cu amabilitate către cei care îi sugerau să vorbească mai tare, să nu mai dea citate din latină (care latină?) şi să nu mai facă referințe papistaşe, să încerce să pară mai sobru, să încerce să arate mai fericit, să nu mai tresară şi să adauge mai multe istorisiri.

A apărut şi Jamie, care i-a strâns mâna cu un aer grav.

– Foarte frumos, a comentat el.

– Mulțumesc, a răspuns Roger, chinuindu-se să găsească vorbele potrivite. Tu… în fine. Mulțumiri, a repetat el.

– „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are“[4], a remarcat Claire, zâmbindu-i din spatele lui Jamie.

Vântul îi ridicase şalul şi Roger a văzut că o parte a fustei ei se mişca destul de ciudat.

Jamie a chicotit amuzat.

– Poate schimbi câteva vorbe cu Rab McAfee şi Isaiah Lachlan – să le ții o scurtă predică pe tema: „Dacă nebunia se pripăşeşte în inima celui tânăr, numai varga certării o va îndepărta de el.“[5]

– McAfee şi Lachlan. Da, o să fac asta.

Ori probabil că îi va aborda pe frații McAfee şi pe Jacky Lachlan şi îi va dojeni.

I-a condus pe ultimii enoriaşi, şi-a luat rămas-bun de la Tom Christie şi de la ai săi, mulţumindu-le tuturor şi, cu propria familie păşind în urma lui, s-a îndreptat spre casă, unde îl aştepta prânzul. În mod normal, ar fi trebuit să ţină încă o slujbă după-amiază, dar nu era pregătit pentru aşa ceva.

Pe cărare, în faţa lor, mergea bătrâna doamnă Abernathy, ajutată de prietena ei cu puţin mai tânără, doamna Coinneach.

– Un flăcău atrăgător, tocmai remarca doamna Abernathy, a cărei voce răguşită pluti în aerul răcoros al toamnei. Dar, vai, cât se poate de agitat. A asudat din belşug, ai observat?

– E timid, aşa cred, a răspuns doamna Coinneach ca să o liniştească. Presupun că, odată cu trecerea vremii, o să fie mai stăpân pe el.

*

Roger stătea întins pe pat, savurând senzaţia persistentă dată de reuşitele acelei zile, de uşurarea că evitase dezastrele şi de strălucirea jarului, care trecea prin cămaşa din pânză subţire a soţiei îngenuncheate lângă vatră, atingându-i pielea şi părul, făcând-o să pară luminată din interior.

După ce a stins focul, Brianna s-a ridicat şi s-a uitat la Jemmy, ghemuit în pătuţul lui şi părând înşelător de angelic, după care s-a apropiat de pat.

– Pari adâncit în contemplaţie, a constatat ea cu un zâmbet, aşezându-se pe saltea. La ce te gândeşti?

– Încerc să descopăr ce Dumnezeu am putut spune pentru ca domnul MacNeill să-şi închipuie că am rostit citate în latină, fără a mai vorbi de referirea la catolicism, a răspuns el, făcându-i loc în pat.

– Sigur n-ai început să cânţi „Ave Maria“ sau ceva de felul ăsta, l-a asigurat ea. Aş fi băgat de seamă.

– Îhî, a făcu el şi a tuşit. Nu mai pomeni de cântat, bine?

– O să se întâmple şi asta, a spus ea cu fermitate, apoi s-a răsucit, împingându-l şi culcuşindu-se.

Salteaua era umplută cu lână, deci mult mai confortabilă – şi mult mai puţin zgomotoasă – decât cea umplută cu pănuşi, dar foarte predispusă să facă adâncituri şi cocoloaşe.

– Da, probabil, a admis el. *Probabil. Dar nu va mai fi ce-a fost odată*, a adăugat în sinea lui.

Însă nu avea rost să se frământe, suferise destul. Sosise timpul să vadă partea bună a lucrurilor şi să meargă mai departe.

Găsindu-şi poziţia cea mai comodă, Brianna s-a întors spre el şi a oftat mulţumită, în vreme ce trupul părea să i se topească şi să se remodeleze în jurul lui – unul dintre numeroasele ei talente mărunte, dar miraculoase. Îşi împletise părul într-o coadă groasă. Roger şi-a plimbat palma de-a lungul ei şi, cu un fior, şi-a adus aminte de şarpe. S-a întrebat ce făcuse Claire cu el. Fire pragmatică, probabil că îl eliberase în grădina ei ca să mănânce şoareci.

– Ţi-ai dat seama ce poveste a femeii stricate ai lăsat deoparte? A murmurat Brianna, lipindu-şi coapsele de ale lui cu dezinvoltură, dar sigur nu întâmplător.

– Nu. Sunt groaznic de multe femei stricate în Biblie.

A prins-o uşor cu dinţii de lobul urechii, iar ea a inspirat brusc şi adânc.

– Ce-i aia o femeie stricată? s-a auzit vocea somnoroasă şi slabă a lui Jem.

– Dormi, o să-ţi explic mâine-dimineaţă, a zis Roger, după care şi-a strecurat o mână spre şoldul foarte rotund, ferm şi cald al Briannei.

Jemmy avea să adoarmă în câteva secunde, dar ei s-au mulţumit cu mici atingeri secrete pe sub plapumă, aşteptându-l să doarmă *buştean*. De obicei, după ce ajungea în lumea viselor, nici nu se mai clintea, dar, în câteva rânduri, se trezise în momente nepotrivite, tulburat de sunetele nefireşti pe care le scoteau părinţii lui.

– E aşa cum ai crezut că va fi? l-a întrebat Bree pe Roger, punându-şi degetul mare pe sfârcul lui şi răsucindu-l.

– Poftim? A, predica. Mda, mai puţin şarpele…

– Nu doar asta – totul. Crezi că…?

Ochii ei i-au căutat pe ai lui, iar Roger a încercat să se concentreze asupra vorbelor ei şi nu asupra lucrurilor pe care le făcea.

– Ah…

A pus mâna peste a ei şi a inspirat adânc.

– Da. Vrei să ştii dacă sunt convins? Sigur, altfel n-aş fi făcut asta.

– Tata zice mereu că e o mare binecuvântare să ai o chemare, *să ştii* că eşti menit să fii ceva anume. Crezi că ai avut dintotdeauna o… o chemare?

– La drept vorbind, o vreme am avut ideea fixă că sunt menit să devin scafandru. Nu râde, era ceva serios. Dar tu?

– Eu? a întrebat ea surprinsă, apoi şi-a ţuguiat buzele şi s-a gândit puţin. Eu am mers la o şcoală catolică. Toţi eram îndemnaţi să devenim preoţi sau maici – dar eram foarte sigură că nu am vocaţie religioasă.

– Slavă Domnului, a replicat el cu o ardoare care a făcut-o pe Brianna să râdă.

– Pentru scurt timp, m-am gândit că ar trebui să devin istoric – că asta vreau să fiu. Şi *era* interesant, a adăugat ea încet. Puteam s-o fac. Dar ceea ce doream cu adevărat era să construiesc lucruri. Să meşteresc lucruri.

Şi-a retras mâna de sub a lui, mişcându-şi degetele lungi şi grațioase.

– Dar nu ştiu dacă asta e o chemare.

– Nu crezi că a fi mamă e tot o chemare?

Aici pătrunsese pe un teren delicat. Briannei îi întârziase ciclul câteva zile, dar niciunul dintre ei nu adusese vorba despre asta – şi deocamdată niciunul nu intenţiona să o facă.

Brianna a aruncat o privire peste umăr, spre pătuţ şi a făcut o grimasă, al cărei înţeles el nu a reuşit să-l desluşească.

– Poţi numi chemare ceva care e accidental pentru mai toţi oamenii? a întrebat ea. Nu vreau să spun că nu e important, dar n-ar trebui să fie vorba de o alegere?

Alegere. Ei bine, Jem fusese un accident, dar acesta – dacă exista – era categoric urmarea unei alegeri.

– Nu ştiu.

I-a netezit coada lungă pe spate şi, din reflex, Brianna s-a lipit mai strâns de el. Roger avea senzaţia că era mai îmbietoare decât de obicei; simţea asta atingându-i sânii. Erau mai moi. Mai mari.

– Jem a adormit, a şoptit ea, iar Roger a auzit respiraţia surprinzător de adâncă şi de rară a copilului din pătuţ.

Brianna a pus o mână pe pieptul lui, iar pe cealaltă, ceva mai jos.

Puțin mai târziu, alunecând şi el spre tărâmul viselor, Roger a auzit-o spunând ceva şi a încercat să se trezească îndeajuns ca să o întrebe despre ce era vorba, dar n-a izbutit să scoată decât o mormăială.

– Am crezut mereu că *am* o chemare, a repetat ea, privind spre umbrele de pe tavan. Că există ceva ce sunt menită să fac. Dar încă nu ştiu ce anume.

– Ei bine, cu siguranță n-ai fost menită să devii călugăriță, a rostit el pe jumătate adormit. Altceva... nu ştiu.

*

Fața bărbatului era în întuneric. A văzut un ochi, o strălucire umedă, iar inima a început să-i bată de frică. Tobele vorbeau.

Avea în mână ceva din lemn, ceva cu vârf ascuțit, o bâtă – părea să îşi schimbe dimensiunile, devenind imensă, însă el o mânuia cu uşurință, devenise o prelungire a mâinii lui, bătând toba, bătând în capul omului ai cărui ochi s-au îndreptat spre el, sticlind de groază.

Împreună cu el era un animal, ceva mare şi văzut doar pe jumătate, frecându-se de pulpele lui şi țâşnind spre întuneric, dornic de sânge, iar el îl urma, vânând.

Bâta a coborât, a coborât, a urcat şi a coborât de multe ori, odată cu mişcarea încheieturii mâinii, iar toba a căpătat viață şi a vorbit în oasele lui, un bubuit care vibra prin brațul lui, iar o țeastă s-a spart cu un sunet slab şi umed.

Uniți în acea clipă, uniți mai strâns decât un bărbat cu femeia lui, cu inimile devenite una, groaza şi dorința de sânge cedând acelui bufnet moale şi umed şi nopții pustii. Corpul a căzut, iar el l-a simțit îndepărtându-se, o pierdere sfâşietoare, a simțit pământul şi acele de pin aspre pe obraz când a căzut.

Ochii luceau umezi şi goi, iar buzele atârnau moi în lumina focului, o față pe care o cunoştea, dar nu ştia numele mortului, iar animalul respira în noapte, în spatele lui, îi simțea răsuflarea fierbinte pe ceafă. Totul ardea: iarba, copacii, cerul.

Tobele vorbeau în oasele lui, dar nu putea înțelege ce spuneau, iar el a bătut în pământ, în corpul moale şi fără vlagă, copacul ardea furios şi azvârlea scântei, tobele i-au lăsat sângele să vorbească limpede. Apoi bâta a căzut, mâna lui a izbit copacul şi a izbucnit în flăcări.

S-a trezit cu mâna arzându-i şi a icnit de durere. Instinctiv, şi-a dus degetele la gură şi a simțit gust de sânge. Inima îi bătea atât de tare, încât abia putea respira. A alungat ideea, încercând să îşi domolească pulsul, să continue să respire, să țină panica în frâu, să-şi împiedice gâtlejul să se contracte.

Durerea de la mână l-a ajutat, distrăgându-i atenția de la gândul că se sufoca. Lovise cu pumnul în somn şi nimerise în peretele de lemn al cabanei. Iisuse, simțea că îşi rupsese degetele! Şi-a apăsat podul celeilalte palme peste ele, tare, scrâşnind din dinți.

S-a rostogolit pe o parte şi a văzut luciul umed al ochilor în lumina fantomatică a focului şi, dacă ar fi putut respira, ar fi scos un răcnet.

– Te simți bine, Roger? l-a întrebat Brianna în şoaptă, dar cu glas autoritar.

L-a atins pe umăr, pe spate, pe frunte, căutând urmele vreunei răni.

– Da, a răspuns el, chinuindu-se să respire. Un vis… urât.

Nu visa că se sufocă; pieptul îi era închingat, iar fiecare răsuflare însemna un efort conştient.

Brianna a dat deoparte plapuma şi s-a ridicat în foşnet de cearşafuri, apoi l-a tras în sus pe Roger.

– Şezi, i-a spus ea cu glas scăzut. Trezeşte-te de-a binelea! Respiră rar. O să-ți fac un ceai sau, în fine, măcar ceva cald.

Nu avea suflu să protesteze. Cicatricea din gâtlej era ca o menghină. Prima durere de la mână mai trecuse; acum mâna începea să zvâcnească în ritmul bătăilor de inimă – bun, doar de asta avea nevoie. A alungat visul, senzația de tobe care bat în oase și, după această sforțare, a descoperit că respiră mai uşor. Când Brianna i-a adus o cană cu apă caldă, turnată peste ceva ce mirosea respingător, respira aproape normal.

A refuzat să bea ce i se adusese, aşa că ea a folosit lichidul pentru a-i spăla încheieturile degetelor.

– Vrei să-mi povesteşti visul?

Brianna avea ochii grei de somn, voia să doarmă, dar era dispusă să îl asculte.

Roger a şovăit, dar a simţit că visul pluteşte în aerul neclintit al nopţii, exact în spatele lui; dacă păstra tăcerea şi se întindea în pat, l-ar fi chemat înapoi. Şi poate că Brianna trebuia să ştie ce îi comunicase visul.

– Era un haos, dar avea legătură cu lupta, când am mers să o aducem înapoi pe Claire. Omul – cel pe care l-am ucis…

Cuvântul i s-a blocat în gât ca un scaiete, dar a reuşit să scape de el.

– Tocmai îi zdrobeam capul, iar el a căzut şi i-am văzut din nou faţa. Şi, brusc, mi-am dat seama că-l mai văzusem; adică, ştiam cine este.

Vocea lui trăda oroarea pe care o simţea la gândul că îl cunoscuse pe omul acela; genele dese ale Briannei s-au ridicat, lăsând să i se vadă ochii deveniţi brusc cercetători. Cu un aer întrebător, a pus uşor mâna peste degetele lui rănite.

– Mai ţii minte un vânător de hoţi pe nume Harley Boble? L-am văzut doar o dată, la Adunarea de la Mount Helicon.

– Ţin minte. El era? Sigur? Ai spus că era întuneric şi erai derutat…

– Sunt convins. Când l-am izbit, n-am ştiut, dar i-am văzut faţa când a căzut – iarba luase foc, de aceea i-am văzut-o clar. Am văzut-o iar adineaori, în vis, şi m-am trezit cu numele lui în minte.

Şi-a mişcat încet mâna, cu o grimasă de durere.

– Mi se pare mult mai rău să ucizi pe cineva cunoscut, a adăugat el.

Iar să ştii că ai ucis un străin era şi-aşa destul de rău. Îl obliga să se socotească pe sine capabil de crimă.

– Da, dar *nu* îl cunoşteai atunci, a precizat ea. Adică nu l-ai recunoscut.

– Adevărat.

Aşa era, dar asta nu îl ajuta nicidecum. Focul nu arsese peste noapte, iar în încăpere se făcuse frig; văzu pielea de găină şi perişorii ridicaţi de pe braţele ei dezgolite.

– Ți-e frig, să ne întoarcem în pat.

Salteaua mai păstra puțină căldură şi Roger a avut o senzație de bine greu de descris când Brianna s-a lipit strâns de spinarea lui, căldura trupului ei pătrunzându-i în corpul rece până în măduva oaselor. Mâna încă îi zvâcnea, dar durerea se potolise până la o sâcâială pe care o putea neglija. Brianna l-a înconjurat ferm cu brațul, ținând pumnul strâns uşor sub bărbia lui. Roger şi-a aplecat capul ca să îi sărute degetele, netede, tari şi rotunjite, apoi şi-a adus aminte o clipă de animalul din vis.

– Bree… chiar *am vrut* să-l ucid.

– Ştiu, a spus ea încet şi l-a strâns mai tare cu brațul, ca şi cum ar fi vrut să îl salveze de la cădere.

1 *Evanghelia după Ioan*, 13:34 (n. tr.).

2 *Evanghelia după Matei*, 22:39 (n. tr.).

3 *Evanghelia după Matei,* 25:35 (n. tr.).

4 *Evanghelia după Ioan*, 15:13. Citatul complet este: „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul să și-l pună pentru prietenii lui“ (n. tr.).

5 *Pildele lui Solomon*, 22:15 (n. tr.).

59

BROSCOIUL PLEACĂ ÎN PEȚIT[6]

Din partea Lordului John Grey,
Plantaţia Mount Josiah

Dragul meu prieten,

Îți scriu cu spiritul oarecum tulburat.

Sunt convins că îl mai ţii minte pe domnul Josiah Quincy. Nu ar fi trebuit să îi dau o scrisoare de prezentare către tine, dacă aş fi avut idee de urmarea acţiunilor lui. Pentru că sunt sigur că, prin activitatea sa, numele tău este legat acum de aşa-numitul Comitet de Corespondenţă din Carolina de Nord. Un prieten, care avea ştiinţă de relaţiile mele cu tine, mi-a arătat ieri o misivă, provenită aparent de la acest organism, care cuprinde o listă a presupuşilor ei destinatari. Numele tău se afla pe această listă, iar vederea lui într-o asemenea companie m-a îngrijorat aşa de tare, că m-am văzut silit să îți scriu pe dată pentru a te informa în legătură cu această chestiune.

Ar fi trebuit să ard misiva pe loc, dacă nu mi-ar fi fost limpede că ea era doar una dintre multele exemplare. Celelalte circulă neîndoielnic prin diferite colonii. Trebuie să acționezi neîntârziat ca să te distanțezi de acest comitet şi să faci eforturi pentru ca numele tău să nu mai apară în viitor în astfel de situaţii.

Pentru că trebuie să fii prevenit: Poşta nu este sigură. Am primit mai multe documente oficiale – unele chiar purtând sigilii regale! – care nu au doar urme că au fost deschise, ci, în unele cazuri, sunt marcate în mod neruşinat cu inițialele sau cu semnăturile celor care le-au interceptat şi le-

au citit. Astfel de inspecţii ar putea fi impuse de liberali sau de conservatori, mi-e greu să spun clar, şi am auzit că guvernatorul Martin îşi direcţionează corespondenţa spre fratele lui din New York, pentru ca apoi să îi fie adusă prin mesageri privaţi – unul dintre aceştia a fost recent oaspete la masa mea – deoarece nu are încredere în predarea ei în siguranţă în Carolina de Nord.

Nu pot decât să sper că niciun document acuzator conţinând numele tău nu va ajunge în mâinile unora care au puterea de a face arestări sau de a declanşa alte proceduri împotriva celor care propovăduiesc răzvrătirile pomenite în actul respectiv. Îmi cer sincere scuze dacă nepriceperea mea de a ţi-l prezenta pe domnul Quincy ar putea să te pună în pericol sau să-ţi creeze probleme şi te asigur că voi face toate eforturile ca să îndrept situaţia atât cât îmi stă în putere.

Între timp, îţi ofer serviciile domnului Higgins, dacă vei avea nevoie să trimiţi în siguranţă vreun document, nu doar scrisori adresate mie. Poţi avea încredere deplină în el. Îl voi trimite cu regularitate la tine, în caz că vei avea nevoie de el.

Cu toate acestea, trag nădejde că situaţia generală ar putea să se liniştească. Capetele înfierbântate care îndeamnă la rebeliune sunt, cu siguranţă, ignorante în privinţa naturii războiului, altfel nu ar risca să trăiască groaza şi greutăţile lui şi nici nu s-ar gândi cu uşurinţă să verse sânge sau să îşi sacrifice propriile vieţi de dragul unui dezacord atât de neînsemnat cu Părintele lor.

În prezent, la Londra, senzaţia este că întreaga chestiune se va reduce la câteva nasuri însângerate*, după cum s-a exprimat lordul North, şi sunt încredinţat că probabil aşa va fi.*

Această ştire are şi un aspect personal; fiul meu William a cumpărat un rang de locotenent şi se va alătura regimentului său aproape imediat. Desigur, sunt mândru de el – şi totuşi, cunoscând pericolele şi vicisitudinile vieţii de soldat, mărturisesc că aş fi preferat ca el să urmeze alt drum, fie dedicându-se administrării proprietăţilor lui, care sunt considerabile, fie, dacă ar fi simţit că o astfel de viaţă este prea banală, intrând în politică sau

în comerț, căci are și înzestrări înnăscute, pe lângă celelalte resurse, și ar putea reuși să obțină o oarecare influență în aceste domenii.

Desigur, aceste resurse se află deocamdată sub controlul meu, până când William va ajunge la vârsta majoratului. Dar nu l-am putut opri, atât de puternică a fost dorința lui – dar la fel de vii și amintirile pe care le am de la această vârstă, plus dorința de a-mi sluji patria. S-ar putea să se satură curând de soldăție și să aleagă altă cale în viață. Și eu recunosc că viața de militar are multe virtuți care o recomandă, așa aspre cum sunt ele câteodată.

Pe un ton mai puțin alarmant…

M-am trezit pe neașteptate în rolul de diplomat. Nu în slujba Maiestății Sale, mă grăbesc să adaug, ci mai curând în numele lui Robert Higgins, care m-a implorat să mă folosesc de puțina influență pe care o pot exercita pentru a-i înlesni căsătoria.

Am descoperit în domnul Higgins un slujitor bun și credincios și mă simt încântat să îi ofer tot sprijinul posibil; sper că ești la fel de dispus, pentru că, după cum vei vedea, sfaturile și recomandările tale sunt dorite grabnic și, de fapt, sunt aproape indispensabile.

Există un aspect delicat în această chestiune, iar din acest punct fac apel la judecata ta; firește, îți cunosc și îți apreciez discreția. S-ar părea că domnul Higgins s-a atașat oarecum de două tinere doamne, ambele locuind la Fraser's Ridge. I-am vorbit despre dificultatea de a lupta pe două fronturi, cum ar veni, și l-am sfătuit să își concentreze forțele, astfel încât să aibă cele mai mari șanse de succes în atacul lui asupra unui singur obiectiv – cu posibilitate de a se retrage pentru a se regrupa, în cazul în care prima lui încercare dă greș.

Cele două persoane în chestiune sunt domnișoara Wemyss și domnișoara Christie, ambele deosebit de frumoase și de fermecătoare, potrivit domnului Higgins, care este foarte elocvent în laudele pe care le aduce. Silit să aleagă între ele, domnul Higgins a susținut că nu poate face asta –, dar, după o scurtă discuție referitoare la această chestiune, în cele din urmă, a spus că domnișoara Wemyss ar fi prima lui alegere.

Aceasta este o decizie practică, iar motivele care stau la baza alegerii lui privesc nu doar farmecele neîndoielnice ale domnișoarei, ci și o considerație mai lumească: mai precis, faptul că domnișoara şi tatăl ei sunt legați prin contract, supuşi ție. Ca urmare a serviciilor devotate ale domnului Higgins, mă ofer să cumpăr ambele obligații, dacă vei fi de acord, în caz că domnişoara Wemyss se învoieşte a se căsători cu domnul Higgins.

Prin aceasta nu vreau să te lipsesc de doi dintre servitorii tăi cei mai prețuiți, dar domnul Higgins socoteşte că domnişoara Wemyss nu doreşte să îşi părăsească tatăl. Din acelaşi motiv, el speră că oferta mea de a-i elibera pe tată şi pe fiică de servitute (pentru că m-am oferit să procedez astfel cu condiția ca angajamentul domnului Higgins față de mine să continue) ar fi un stimulent suficient pentru a se trece peste orice alte obiecțiuni pe care domnul Wemyss le-ar putea ridica, ținând cont că domnul Higgins nu are legături şi proprietăți personale, ca şi peste orice alte mici impedimente față de această căsătorie, care ar putea să apară.

Am înțeles că domnişoara Christie, deşi este la fel de atrăgătoare, are un tată care ar fi ceva mai greu de convins, iar situația ei socială este cumva peste a domnişoarei Wemyss. Cu toate acestea, în cazul în care domnişoara Wemyss sau tatăl ei ar refuza oferta domnului Higgins, cu sprijinul tău, voi face tot posibilul să concep o propunere care să îl atragă pe domnul Christie.

Ce părere ai despre acest plan de atac? Te rog să analizezi cu atenție perspectivele și, dacă simți că propunerea ar putea fi primită în mod favorabil, să le prezinți chestiunea domnului Wemyss şi fiicei sale – dacă este posibil, cu toată discreția necesară, astfel încât să nu prejudiciem cea de-a doua încercare, dacă ea se va dovedi necesară.

Domnul Higgins resimte puternic inferioritatea poziției lui de solicitant şi potențial mire, astfel că este foarte conştient de favoarea pe care ți-o cere, la fel ca şi

Umilul şi supusul tău slujitor,

John Grey

… alte mici impedimente față de această căsătorie care ar putea să apară, am citit eu peste umărul lui Jamie.

– De exemplu, că e un criminal condamnat, însemnat cu fierul roşu pe obraz, fără familie sau bani? Crezi că asta vrea să spună?

– Da, cam aşa ceva, a încuviinţat Jamie, netezind filele şi îndreptându-le marginile.

Se vedea clar că era amuzat de scrisoarea lordului John, dar se încruntase, deşi nu mi-am dat seama dacă era o dovadă de îngrijorare cauzată de veştile despre Willie sau doar se gândea la chestiunea delicată a propunerii lui Bobby Higgins.

A doua variantă, se pare, pentru că a aruncat o privire în sus, spre camera pe care o împărţeau Lizzie şi tatăl ei. Prin tavan nu răzbătea niciun sunet, deşi îl văzusem pe Joseph urcând ceva mai devreme.

– Doarme? a întrebat Jamie, ridicând din sprâncene.

Fără să vrea s-a uitat spre fereastră. Era după-amiază şi o lumină plăcută scălda curtea.

– Simptome obişnuite de depresie, am spus eu, dând uşor din umeri.

Domnul Wemyss acceptase cu greu anularea logodnei lui Lizzie – mult mai greu decât fiica lui. Cu o constituţie deja fragilă, slăbise vizibil şi se retrăsese în sine, vorbind doar când i se adresa cineva şi fiindu-i din ce în ce mai greu să se trezească dimineaţa.

Preţ de o clipă, Jamie a încercat să înţeleagă conceptul de depresie, apoi a renunţat, scuturând uşor din cap. Rămas pe gânduri, a bătut cu degetele ţepene ale mâinii drepte în tăblia mesei.

– Ce părere ai, englezoaico?

– Bobby e un tânăr încântător, am rostit eu nu tocmai convinsă. Şi Lizzie îl place categoric.

– Şi dacă familia Wemyss ar fi încă sub contract, probabil că propunerea lui Bobby ar fi atrăgătoare, a confirmat Jamie. Dar nu sunt.

Cu câţiva ani în urmă, Jamie îi înapoiase contractul lui Joseph Wemyss, iar Brianna o eliberase pe Lizzie de obligaţii imediat ce se încheiase contractul. Însă acest lucru nu era de notorietate publică, întrucât presupusa

situaţie de om sub contract îl scutea pe Joseph de a face parte din miliţie. Totodată, ca fată sub contract, Lizzie beneficia de protecţia directă a lui Jamie, întrucât era considerată proprietatea lui; nimeni nu îndrăznea s-o necăjească sau s-o trateze cu lipsă de respect.

– Poate va fi dispus să-i angajeze ca servitori plătiţi, am sugerat eu. Cumulate, salariile lor ar fi probabil mult mai mici decât preţul de răscumpărare a contractelor.

Noi îl plăteam pe Joseph, dar salariul lui era de doar trei lire pe an, chiar dacă beneficia de cazare, hrană şi îmbrăcăminte.

– O să sugerez asta, a spus Jamie, cu un aer de îndoială. Însă va trebui să discut cu Joseph.

Şi-a aruncat ochii spre tavan şi a clătinat din cap.

– Cât despre Malva… am spus eu, uitându-mă scurt spre hol şi coborând glasul.

Ea era în camera medicală, unde strecura lichidul din bolurile cu mucegai care ne asigura rezerva de penicilină. Promisesem să îi mai trimit doamnei Sylvie, împreună cu o seringă; speram că o va folosi.

– În caz că Joseph refuză, crezi că Tom Christie va fi deschis la propunere? Eu am observat că ambele fete îl cam plac pe Bobby.

Auzind asta, Jamie a râs ironic.

– Tom Christie să-şi mărite fata cu un ucigaş şi sărac lipit pământului pe deasupra? John Grey nu-l cunoaşte deloc pe Tom, altfel n-ar sugera aşa ceva. Christie e fălos ca Nabucodonosor, dacă nu chiar mai mult.

– Ei, e chiar atât de mândru? am făcut eu, amuzată fără să vreau. Aici, în sălbăticie, pe cine crezi că ar considera demn de mâna fiicei lui?

Jamie ridică din umeri.

– Nu m-a onorat cu destăinuiri în privinţa asta, mi-a răspuns sec. Cu toate astea, nu-şi lasă fata să iasă cu niciun flăcău de pe aici; îmi închipui că niciunul nu-i de nasul ei. Nu m-ar mira defel dacă ar găsi vreun mijloc s-o trimită la Edenton sau la New Bern să se mărite şi chiar poate s-o facă. Roger Mac spune că omul a adus vorba despre aşa ceva.

– Serios? A devenit prieten cu Roger în ultima vreme, nu?

Jamie zâmbi cu reținere.

– Mda, în fine. Roger Mac se gândeşte la binele enoriaşilor, dar îşi vede şi de interesele lui, fără îndoială.

– Ce vrei să spui cu asta?

M-a privit în ochi o clipă, cântărind capacitatea mea de a păstra un secret.

– Să nu aduci vorba despre asta faţă de Brianna, dar Roger Mac are de gând să-l căsătorească pe Tom Christie cu Amy McCallum.

Am clipit nedumerită, apoi am analizat situația. Nu era chiar o idee rea, dar mie nu-mi trecuse prin minte. Desigur, Tom era probabil cu peste douăzeci şi cinci de ani mai vârstnic decât Amy McCallum, însă destul de sănătos şi de puternic pentru a avea grijă de ea și de fiii ei. Dacă ea şi Malva puteau împărți căminul era altă chestiune; Malva se ocupase de treburile casei încă de la o vârstă fragedă. Era prietenoasă, desigur, dar la fel de mândră ca tatăl ei, credeam eu, şi nu ar accepta cu uşurință să fie înlocuită.

– Hm, mi-am exprimat eu îndoiala. Poate. Ce vrei să spui cu interesele lui Roger?

Jamie a ridicat o sprânceană.

– N-ai observat cum se uită văduva McCallum la el?

– Nu, am răspuns, luată prin surprindere. Tu?

A dat din cap.

– Am observat, la fel şi Brianna. Deocamdată, ea nu se grăbeşte să intervină, dar ascultă-mă bine, englezoaico: dacă micuțul Roger n-o mărită cât de curând pe văduvă, o să descopere că iadul nu-i mai încins decât propria vatră.

– Ei, asta-i bună! Roger nu-i face ochi dulci doamnei McCallum, aşa e? am întrebat eu.

– Nu, nu-i face, a rostit Jamie cumpănit, şi tocmai de aceea încă are boaşele întregi. Dar dacă-ți închipui că fiica mea va permite să…

Discutam cu voce scăzută şi, când am auzit uşa camerei medicale deschizându-se, am tăcut brusc amândoi. Malva a vârât capul pe uşa biroului, îmbujorată şi cu câteva bucle subțiri de păr negru plutindu-i pe lângă obraji. În ciuda petelor de pe şorț, arăta ca o figurină din porțelan de

Dresda, şi l-am văzut pe Jamie zâmbind în faţa prospeţimii ei pline de energie.

– Vă rog, doamnă Fraser, am dat prin sită tot lichidul şi l-am pus în sticle – aţi spus că trebuie să punem rămăşiţele în mâncarea porcilor imediat… Vă refereaţi la scroafa albă care trăieşte sub casă?

Părea cam descurajată de o asemenea perspectivă şi nu era de mirare.

– Mă ocup eu de restul, am spus, ridicându-mă. Mulţumesc, draga mea. Du-te la bucătărie şi cere nişte pâine şi miere înainte să pleci acasă, bine?

A făcut o plecăciune şi s-a dus spre bucătărie; am auzit vocea lui Ian cel Tânăr care o sâcâia pe doamna Bug şi am văzut-o pe Malva oprindu-se o clipă pentru a-şi aşeza mai bine boneta, răsucind pe deget o şuviţă de păr pentru a o face să atârne zuluf pe obraz şi îndreptându-şi spinarea zveltă înainte de a intra.

– Ei bine, Tom Christie poate să propună ce doreşte, am murmurat către Jamie, care ieşise pe hol după mine şi o văzuse pe Malva, dar fiica ta nu e singura care gândeşte cu capul ei şi are opinii ferme.

El a scos un sunet slab, ca un geamăt, prin care respingea orice discuţie, şi s-a întors în birou, iar eu am traversat coridorul, după care am găsit un hârdău mare, plin cu resturile umede ale ultimei şarje de penicilină, strânse frumos şi aşteptându-mă pe blat.

Am deschis fereastra de pe o latură a casei şi m-am uitat în jos. La mai puţin de un metru şi jumătate, era o movilă de pământ care marca bârlogul scroafei albe de sub fundaţia casei.

– Scroafă! am strigat, aplecându-mă peste pervaz. Eşti acasă?

Castanele se copseseră şi începuseră să cadă; putea foarte bine să se fi dus în pădure ca să se îndoape cu ele. Dar nu; în solul moale, am văzut urme de copite, care duceau spre bârlog, şi i-am auzit răsuflarea grea răzbătând de acolo.

– Scroafă! am repetat mai tare şi mai autoritar.

Auzind foşnetele şi zgomotele scoase de animalul enorm de sub podea, m-am aplecat şi am lăsat vasul din lemn să cadă precis pe pământul afânat, vărsând doar puţin din conţinutul lui.

Bufnetul produs de aterizarea hârdăului a fost urmat aproape imediat de apariția unui cap imens, cu peri albi și cu un bot roz şi fremătător, aşezat pe o ceafă cât un butoi pentru tutun. Cu grohăituri febrile, s-a ivit şi restul corpului, după care scroafa s-a apucat să mănânce, ținându-şi coada covrig de încântare.

– Da, ai face bine să ții minte de unde provin binecuvântările pe care le primeşti, i-am spus eu, apoi m-am retras şi m-am chinuit să închid fereastra.

Pervazul era crăpat şi avea adâncituri – fiindcă lăsam hârdăul să stea prea mult pe blat; scroafa era întotdeauna nerăbdătoare şi aproape gata să pătrundă în casă pentru a-şi primi tainul, dacă acesta nu sosea îndată; de aceea îl trânteam pe pervaz.

Deşi eram în parte preocupată de purcea, din minte nu îmi dispăruse chestiunea privitoare la intenția lui Bobby Higgins de a se căsători şi la toate complicațiile ei posibile. Fără a mai vorbi de Malva. Sigur, ea era sensibilă la ochii albaştri ai lui Bobby; era un tânăr foarte atrăgător. Dar nu rămânea insensibilă nici la farmecele lui Ian cel Tânăr, chiar dacă ele erau mai puțin vizibile.

M-am întrebat ce părere ar avea Tom Christie despre Ian ca ginere. El nu era *chiar* sărac*;* avea patru hectare de pământ, deşi nu scotea niciun venit din ele, fiind nedeşțelenite. Tatuajele tribale erau mai acceptabile din punct de vedere social decât însemnele cu fierul roşu pe obraz? Probabil, însă Bobby era protestant, în vreme ce Ian era catolic, cel puțin în teorie.

Cu toate acestea, el era nepotul lui Jamie – un lucru care putea acționa în ambele sensuri. Christie îl invidia nespus pe Jamie; ştiam asta. Ar vedea alianța dintre familia lui şi a noastră drept un avantaj sau drept ceva ce trebuia evitat cu orice preț?

Desigur, dacă Roger reuşea să îl determine să se însoare cu Amy McCallum, asta i-ar putea schimba puțin părerea. Brianna nu îmi spusese nimic despre văduvă, dar acum, gândindu-mă retrospectiv, mi-am dat seama că faptul că nu scosese nicio vorbă putea fi un indiciu al sentimentelor reprimate.

Am auzit voci şi râsete venind dinspre bucătărie. Evident, cei de acolo se distrau. M-am gândit să mă duc la ei, dar, aruncând o privire spre birou, l-am văzut pe Jamie stând în picioare lângă masa de lucru, cu mâinile la spate şi privind scrisoarea lordului John cu o încruntare care îi trăda concentrarea.

Nu se gândea la fiica lui, mi-am dat eu seama cu un uşor fior ciudat, ci la fiul lui.

Am intrat în birou şi i-am cuprins spatele cu braţul, lăsându-mi capul pe umărul său.

– Te-ai gândit cumva să încerci să-l convingi pe lordul John? l-am întrebat cu o uşoară ezitare. Adică să-i spui că americanii ar putea avea dreptate şi să-l faci să gândească la fel ca tine?

Lordul John n-ar fi luptat în conflictul ce avea să urmeze, dar se putea ca Willie s-o facă, ba încă de partea celor care vor pierde. Desigur, luptele vor fi primejdioase şi de o parte, şi de alta, dar adevărul era că americanii vor câştiga, iar singura modalitate de a-l determina pe Willie să se răzgândească era ca prezumtivul lui tată, pe care îl respecta, să pună piciorul în prag.

Jamie a pufnit, dar m-a cuprins cu un braţ.

– John? Mai ţii minte ce ţi-am spus despre highlanderi când Arch Bug a venit la mine cu securea în mână?

– *Trăiesc potrivit jurământului lor, dar şi mor pentru el.*

M-am înfiorat şi m-am lipit mai strâns de Jamie, descoperind o oarecare alinare lângă trupul lui vânjos. Avea dreptate; văzusem şi eu acea brutală loialitate tribală – şi totuşi, îmi era foarte greu să o înţeleg, chiar şi atunci când o aveam în faţa ochilor.

– N-am uitat, am răspuns.

Jamie a încuviinţat din cap, uitându-se în continuare la scrisoare.

– El e la fel. Nu toţi englezii sunt aşa, dar el e.

A coborât privirea spre mine; în ochi i se citeau mâhnirea şi un respect amestecat cu invidie.

– E omul regelui. Nu ar avea nicio importanţă dacă Arhanghelul Gabriel i s-ar înfăţişa şi i-ar spune ce o să se întâmple; nu-şi va încălca jurământul.

– Aşa crezi? am întrebat eu, oarecum încurajată. Nu sunt chiar atât de convinsă.

El a ridicat surprins din sprâncene, iar eu am continuat, ezitând în timp ce îmi căutam cuvintele:

– E… înțeleg ce vrei să spui. E om de onoare. Dar asta e situația. Nu cred că i-a jurat credință regelui – nu în acelaşi fel în care oamenii i-au jurat credință lui Colum şi nici aşa cum oamenii din Lallybroch ți-au jurat ție. Ceea ce contează pentru el – lucrul pentru care şi-ar da viața – este onoarea.

– A, sigur, aşa e, a rostit el rar, încruntându-se concentrat. Dar pentru un soldat ca el, onoarea e totuna cu datoria, nu? Iar asta vine din loialitatea lui față de rege, corect?

M-am îndreptat de spate şi mi-am frecat nasul cu degetele, încercând să pun în cuvinte ceea ce gândeam.

– Da, dar nu este exact ce voiam să spun. Pentru el, *ideea* contează. El respectă un ideal, nu o persoană. Dintre toți oamenii pe care îi cunoşti, s-ar putea să fie singurul care *să înțeleagă* – acesta va fi un război al idealurilor; probabil primul de acest fel.

A închis un ochi şi m-a privit cercetător cu celălalt.

– Ai stat de vorbă cu Roger Mac. N-ai fi gândit asta singură, englezoaico.

– Din câte înțeleg, şi tu ai discutat cu el, am replicat fără să mă deranjez să resping jignirea; în plus, avea dreptate. Aşadar, înțelegi?

A scos un sunet specific scoțienilor, care indica o aprobare lipsită de convingere.

– L-am întrebat despre cruciade, nu crede că ele au fost purtate în numele unui ideal? S-a văzut silit să admită că au existat idealuri, deşi a spus că a fost vorba de bani şi de politică, iar eu i-am răspuns că aşa a fost întotdeauna şi sigur va fi vorba despre astea şi acum. Dar, da, înțeleg, s-a grăbit el să adauge, văzând că nările mele au început să freamăte. Însă în ceea ce-l priveşte pe John Grey…

– În ceea ce-l priveşte pe John Grey, am continuat eu, ai o şansă să-l convingi, pentru că e deopotrivă rațional şi idealist. Va trebui să-l convingi

că onoarea nu înseamnă să-l urmeze pe rege, ci să urmeze idealul de libertate. Dar e posibil.

Jamie a scos un alt sunet specific scoţienilor, de astă dată, din adâncul pieptului, plin de îndoieli şi de nelinişte. Şi, în cele din urmă, am înţeles.

– *Tu* nu faci asta de dragul idealurilor, nu? Nici de dragul… libertăţii. Libertate, autodeterminare şi câte altele.

A scuturat din cap.

– Nu, a rostit el încet. Nici măcar pentru a fi de partea învingătoare – de data asta. Deşi cred că va fi o senzaţie nouă.

Mi-a zâmbit trist şi, luată prin surprindere, am râs.

– Atunci, de ce? am întrebat, mai delicat.

– Pentru tine, a răspuns fără să ezite. Pentru Brianna şi copilul ei. Pentru familia mea. Pentru viitor. Şi, dacă ăsta nu e un ideal, atunci nu mai există idealuri.

*

Jamie a făcut tot ce-a putut ca trimis, dar obstacolul semnului cu fierul roşu de pe obrazul lui Bobby s-a dovedit insurmontabil. Deşi a recunoscut că Bobby e un tânăr agreabil, domnul Wemyss nu a putut să accepte ideea de a-şi mărita fata cu un ucigaş, indiferent de circumstanţele care duseseră la acea condamnare.

– Oamenii îl vor respinge, domnule, ştiu bine asta, a spus el, clătinând din cap la argumentele aduse de Jamie. Ei nu încetează să întrebe de una şi de alta, dacă un om a fost condamnat. Ochiul lui – sunt convins că nu a făcut nimic ca să stârnească un asemenea atac. Cum aş putea să o expun pe draga mea Elizabeth la astfel de posibile represalii? Chiar dacă ea ar scăpa cu viaţă, ce s-ar alege de soarta ei şi a copiilor, dacă el ar fi ucis în plină stradă într-o bună zi?

Şi-a frânt mâinile, gândindu-se la asta.

– Dacă, într-o bună zi, el nu s-ar mai bucura de ocrotirea Înălţimii Sale lordul, nu şi-ar găsi o slujbă ca lumea nicăieri, mai ales că poartă însemnul ruşinii pe faţă. Ar ajunge nişte cerşetori. Am fost şi eu în situaţia asta,

domnule, şi pentru nimic în lume nu aş dori ca fiica mea să aibă aceeaşi soartă.

Jamie şi-a trecut palma peste faţă.

– Da... Înțeleg, Joseph. Păcat, dar nu pot spune că greşeşti. Însă, dacă asta contează, nu cred că lordul John îl va alunga vreodată.

Palid şi cu o expresie nefericită pe faţă, domnul Wemyss s-a mulţumit să clatine din cap.

– Bine, atunci, a încheiat Jamie şi şi-a împins scaunul în spate. O să-l chem şi îi spui tu ce-ai hotărât.

M-am ridicat şi eu, iar domnul Wemyss a tresărit speriat.

– Vai, domnule! Doar n-o să mă lăsaţi singur cu el!

– Ei, asta-i bună. Nu cred că va încerca să te doboare sau să te tragă de nas, Joseph, a spus Jamie cu blândeţe.

– Nu, a admis domnul Wemyss cu îndoială în glas. Nuu… cred că nu. Totuşi, v-aş fi *foarte* recunoscător dacă aţi… dacă aţi rămâne cât discut cu el! Şi dumneavoastră, doamnă Fraser.

Şi-a întors ochii rugători spre mine. M-am uitat la Jamie, care a dat resemnat din cap.

– Bine, a spus el. Atunci mă duc să-l chem.

*

– Îmi pare rău, domnule.

Joseph Wemyss era aproape la fel de nefericit ca Bobby Higgins. Mic de statură şi sfios, nu era obişnuit să pună întrebări, de aceea se uita mereu spre Jamie pentru sprijin moral, după care îşi îndrepta din nou atenţia asupra stăruitorului peţitor al fiicei lui.

– Îmi pare *rău*, a repetat el, privindu-l pe Bobby în ochi cu un fel de sinceritate deznădăjduită. Îmi placi, tinere, şi te place şi Elizabeth, sunt convins. Dar eu răspund de binele şi de fericirea ei. Şi nu cred… chiar nu pot să mă gândesc că…

– O să mă port frumos cu ea, a zis Bobby, agitat. Ştiţi că aşa voi face, domnule. Va avea câte o rochie nouă în fiecare an şi voi vinde orice ca să

aibă încălțări!

Se uita şi el la Jamie, sperând probabil să primească ajutor.

– Sunt convins că domnul Wemyss apreciază în mod deosebit intenţiile tale, Bobby, a rostit Jamie cât de blând a putut. Dar are dreptate, nu? E de datoria lui să găsească cel mai potrivit peţitor pentru micuța Lizzie. Şi probabil că…

Bobby şi-a înghiţit cu greu nodul din gât. Se îmbrăcase la patru ace pentru discuţie şi purta o legătură de gât scrobită care amenința să îl sufoce, livrea, o pereche de pantaloni curaţi din lână şi şosete din mătase bine întreţinute, cârpite cu pricepere doar în câteva locuri.

– Ştiu că nu am mulţi bani, a spus el. Şi nici pământ. Dar am o situaţie bună, domnule! Lordul John îmi plăteşte zece lire pe an şi a fost atât de amabil, încât a spus că pot să-mi construiesc o căsuță pe pământul lui şi că, până fac asta, putem locui la conacul său.

– Da, pricep ce spui.

Domnul Wemyss părea din ce în ce mai nefericit. Continua să se uite în altă parte decât la Bobby, probabil din cauza sfiiciunii lui înnăscute și din dorința de a nu-l refuza privindu-l în ochi, dar şi pentru a evita să vadă semnul de pe obrazul lui, eram sigură de asta.

Discuția a mai continuat o vreme, dar fără niciun rezultat, întrucât domnul Wemyss nu putea să-și ia inima în dinți și să îi spună fără înconjur adevăratul motiv al refuzului.

– O să… în fine, o să mă mai gândesc.

Neputând să mai suporte încordarea, domnul Wemyss s-a ridicat intempestiv în picioare şi aproape că a fugit din cameră, dar s-a silit să se oprească în uşă, ca şi cum ar fi vrut să se întoarcă, şi a adăugat:

– Vreau să spun... să nu crezi că o să mă răzgândesc!

După care a dispărut.

Nedumerit, Bobby s-a uitat după el, apoi s-a întors spre Jamie.

– Mai am speranțe, domnule? Ştiu că veți fi sincer cu mine.

Era o rugăminte mişcătoare, iar Jamie şi-a ferit privirea de ochii lui mari şi albaştri.

– Nu cred, i-a răspuns.

S-a exprimat cu delicateţe, dar cu hotărâre, iar Bobby şi-a pierdut din curaj. Îşi netezise părul ondulat cu apă; acum mici cârlionţi răsăreau din părul uscat şi des, astfel că arăta ca un miel abia născut, cu coada ciuntită, şocat şi disperat.

– Oare ea… ştiţi cumva, domnule şi doamnă – s-a răsucit spre mine –, dacă sentimentele domnişoarei Elizabeth sunt dăruite altcuiva? Fiindcă, dacă aşa stau lucrurile, sigur că o să mă supun. Dar dacă nu…

A ezitat şi a aruncat o privire spre uşa pe care Joseph dispăruse atât de precipitat.

– Credeţi că am vreo şansă de a depăşi obiecţiile tatălui ei? Poate… poate că dacă găsesc vreo cale să fac rost de ceva bani… ori dacă e o problemă de religie…

A pălit uşor când a spus asta, dar şi-a îndreptat umerii cu hotărâre.

– Eu… cred că sunt dispus să mă botez după riturile Romei, dacă mi se cere. Am vrut să-i spun asta, dar am uitat. Poate îi spuneţi dumneavoastră, domnule?

– Da… da, o să-i spun, zise Jamie cam fără tragere de inimă. Ai hotărât că Lizzie e aleasa, da? Nu Malva?

Întrebarea l-a luat prin surprindere.

– Păi, ca să fiu sincer, domnule, îmi plac amândouă, sunt convins că aş fi fericit cu oricare dintre ele. Dar… ca să zic adevărul, mi-e o frică de moarte de domnul Christie, a mărturisit el, roşind. Şi mai cred că nu vă înghite, domnule, în vreme ce domnul Wemyss ţine la dumneavoastră. Dacă puteţi… vorbiţi în numele meu, domnule? Vă rog.

În cele din urmă, nici măcar Jamie n-a putut rezista rugăminţilor lui sincere.

– O să încerc, a cedat el. Dar nu-ţi promit nimic, Bobby. Cât mai stai aici înainte de a te întoarce la lordul John?

– Domnia Sa mi-a lăsat la dispoziţie o săptămână pentru peţit, domnule, a zis Bobby, arătând ceva mai fericit. Dar presupun că o să vă duceţi mâine sau, poate, poimâine?

Jamie părea surprins.

– Unde să mă duc?

Bobby părea la fel de surprins.

– Păi… nu ştiu prea bine, domnule. Dar am crezut că dumneavoastră ştiţi.

După alte câteva schimburi de replici, am reuşit să descâlcim povestea. Pe drum, întâlnise un mic grup de călători, fermieri care mânau o turmă de porci spre piață. Neplăcându-i prea mult compania porcilor, nu rămăsese cu oamenii aceia decât o noapte, dar la masa de seară, în timpul discuțiilor, auzise referiri la un soi de întrunire şi speculații privind participanții.

– Au pomenit de dumneavoastră, domnule – „James Fraser“, au spus ei. Au adus vorba şi de Ridge, aşa că am fost sigur că despre dumneavoastră vorbeau.

– Ce fel de întrunire? am întrebat din curiozitate. Şi unde?

El a ridicat neajutorat din umeri.

– N-am fost atent, doamnă. Au spus doar că „lunea viitoare“.

Nu-şi amintea nici numele acelor oameni, pentru că fusese prea ocupat să mănânce fără să fie copleşit de prezența porcilor. Iar acum, rezultatul nefericit al peţitului îl apăsa prea tare ca să ne mai poată da alte amănunte, aşa că, după întrebările noastre urmate de răspunsuri confuze, Jamie l-a trimis la treaba lui.

– Ai cumva idee… am început eu, dar apoi i-am văzut încruntarea; era evident că ştia.

– Întrunirea pentru alegerea delegaților la Congresul Continental. Asta trebuie să fie.

După grătarul în onoarea Florei MacDonald, primise vestea că locul şi data stabilite inițial pentru întrunire trebuiau abandonate, deoarece organizatorii se temeau de un posibil obstacol. John Ashe îi spusese că vor alege un nou loc şi o altă dată – şi că va fi înștiințat.

Însă asta se întâmplase înainte de confruntarea din centrul orăşelului Cross Creek.

– Înştiințarea s-o fi rătăcit, am sugerat eu fără prea multă convingere.

– Poate una, m-a aprobat Jamie. Dar şase?

– Şase?

– Pentru că nu am primit niciun semn, le-am scris celor şase oameni pe care îi cunosc personal în Comitetul de Corespondenţă. N-am primit răspuns de la niciunul.

Cu degetul amorţit, bătea darabana în picior, dar, când şi-a dat seama ce face, s-a oprit.

– N-au încredere în tine, am spus eu, după un moment de tăcere, iar el a scuturat din cap.

– Nici nu-i de mirare, presupun, după ce l-am salvat pe Simms şi l-am tăvălit prin smoală şi pene pe Gerald Forbes în plină stradă.

A zâmbit fără să vrea când şi-a amintit întâmplarea.

– Şi cred că nici sărmanul Bobby nu m-a ajutat în vreun fel; sigur că le-a spus oamenilor acelora că poartă scrisori între mine şi lordul John.

Probabil că era adevărat. Prietenos şi vorbăreţ, Bobby *era* capabil să păstreze un secret – dar numai cu condiţia să i se spună ce anume secret trebuie păstrat. În rest, oricine mânca la masă cu el avea să afle ce treburi învârtea înainte să se aducă budinca.

– Poţi să faci ceva ca să afli? Unde se va ţine întrunirea, adică.

Răsuflă cu zgomot, frustrat.

– Da, probabil. Dar, dacă fac asta şi mă duc acolo, e posibil să mă alunge. Dacă nu chiar mai rău. Cred că nu merită să risc atât de mult.

Mi-a aruncat o privire ironică.

– Cred că trebuia să-i las să-l prăjească pe tipograf.

Am trecut peste asta şi m-am apropiat de el.

– Găseşti tu o soluţie, am spus eu, încercând să-l încurajez.

Lumânarea care măsura orele stătea, pe jumătate aprinsă, pe birou şi el a atins-o. Nimeni nu părea să observe că lumânarea nu se consuma niciodată.

– Poate că…, spuse el, cu un aer meditativ. S-ar putea să găsesc o cale. Deşi n-aş vrea să folosesc alta pentru asta.

O altă piatră preţioasă, voia să spună.

Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât. Mai aveam două. Câte una pentru fiecare, dacă Roger sau Bree şi Jemmy..., însă am alungat categoric un

asemenea gând.

– Căci ce-i foloseşte omului să câştige lumea întreagă, dacă-şi pierde sufletul[7]?, am citat eu. Nu ne va sluji la nimic dacă suntem bogaţi în secret, iar dacă *tu* eşti trecut prin smoală şi pene.

Nu-mi plăcea deloc gândul ăsta, dar nu era unul pe care să-l pot ocoli.

Jamie a aruncat o privire spre antebraţul lui; îşi suflecase mânecile ca să scrie, iar semnul pe cale de vindecare încă se vedea, o dâră rozalie printre firele de păr decolorate de soare. A suspinat, s-a aşezat la birou şi a ridicat pana din călimară.

– Da. Probabil c-ar fi mai bine să mai trimit câteva scrisori.

6 Cântec popular scoțian având multe versiuni, cea mai veche datând din 1611 (n. tr.).

7 *Evanghelia după Marcu*, 8:36 (n. tr.).

60

CĂLĂREȚUL PE UN CAL GALBEN-VÂNĂT[8]

Pe data de 20 septembrie, Roger a ținut o predică pe marginea textului *Dumnezeu şi-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le ruşineze pe cele tari*[9]. Pe data de 21 septembrie, unul dintre acele lucruri slabe ale lumii a apărut pentru a-i susține punctul de vedere.

Padraic şi Hortense MacNeill şi copiii acestora nu veniseră la biserică. Veneau întotdeauna, iar absența lor a stârnit comentarii – îndeajuns pentru ca Roger să o întrebe pe Brianna în dimineața următoare dacă nu ar putea să se ducă până acolo în vizită, pentru a vede dacă nu se întâmplase ceva rău.

– M-aş duce chiar eu, a spus el, adunând ultimele fărâme de pe fundul castronului cu porridge, dar am promis să merg cu John MacAfee şi cu tatăl lui până la Brownsville; omul vrea să-i facă o propunere unei fete de acolo.

– Asta înseamnă că te oferi să îi căsătoreşti pe loc, dacă fata spune da? l-am întrebat eu. Ori te duci până acolo ca să-i împiedici pe oamenii familiei Brown să-l ucidă?

Nu se mai petrecuseră violențe fățișe după ce duseserăm acolo cadavrul lui Lionel Brown, însă apăruseră mici înfruntări ocazionale când vreun grup din Brownsville întâlnise din întâmplare oameni de la Ridge, uneori în public.

– A doua variantă, a răspuns Roger cu o uşoară grimasă. Deşi trag nădejde că o căsătorie sau două între cei de la Ridge şi cei din Brownsville ar putea îndrepta lucrurile cu timpul.

Jamie, care citea un ziar din ultimul pachet primit, a ridicat privirea când a auzit replica lui Roger.

– A, da? Ei bine, asta e o idee. Însă nu dă întotdeauna roade aşa cum ai vrea, a zis el, apoi a zâmbit. Unchiul meu Colum s-a gândit să rezolve o

asemenea neînțelegere cu familia Grant, punând la cale o căsătorie între mama şi cineva din neamul Grant. Din păcate, a continuat Jamie, întorcând o pagină, mama nu a vrut să le facă jocul. L-a luat în râs pe Malcolm Grant, l-a înjunghiat pe unchiul Dougal şi a fugit cu tata.

– Serios?

Brianna nu mai auzise povestea asta; părea încântată. Roger i-a aruncat o privire piezişă şi a tuşit, luând ostentativ cuțitul ascuțit cu care ea tăiase cârnații.

– Ei bine, fie şi aşa, a spus el, îndepărtându-se de masă fără să lase cuțitul din mână. Ce-ar fi totuşi să arunci o privire la familia lui Padraic, cât să vezi dacă toți sunt bine?

Până la urmă, eu şi Lizzie am pornit împreună cu Brianna, intenționând să-i vizităm pe Marsali şi pe Fergus, a căror casă era în apropierea celei a familiei MacNeill.

Pe drum, am întâlnit-o pe Marsali, care se întorcea de la izvorul cu apă pentru whisky, astfel că, în momentul în care am ajuns la casa familiei MacNeill, eram patru.

– Ce e cu atâtea muşte dintr-odată? a întrebat Lizzie, lovind o muscă albastră, care i se aşezase pe braț, apoi altele două, care zburau în jurul feței ei.

– Sigur e vreo mortăciune în apropiere, a spus Marsali, adulmecând aerul. În pădure, poate. Auziți ciorile?

Erau ciori în jur, cârâind în copacii din apropiere. Am ridicat ochii şi am văzut altele, puncte negre pe cerul sclipitor.

– Nu în pădure, a rostit Bree, brusc încordată.

Se uita spre casă. Uşa era bine închisă, iar muştele roiau lângă fereastra acoperită cu o bucată de piele.

– Să ne grăbim.

Duhoarea dinăuntru era insuportabilă. Le-am văzut pe fete icnind şi strângând din buze când am deschis uşa. Din nefericire, trebuia să respirăm. Am tras şi eu puțin aer în piept, după care am traversat încăperea întunecată şi am smuls bucata de piele bine bătută în cuie peste fereastră.

– Lăsaţi uşa deschisă, am spus fără să iau în seamă geamătul slab de nemulţumire ce s-a auzit când a pătruns lumina. Lizzie, du-te şi fă un foc în apropiere de uşă şi altul în dreptul ferestrei. Stârneşte-l cu iarbă şi cu iască, apoi adaugă ceva – lemn umed, muşchi, frunze ude – ca să iasă mult fum.

Insectele începuseră să pătrundă în încăpere la câteva secunde după ce am deschis fereastra şi vâjâiau prin dreptul feţei mele: tăuni, muşte-albastre şi ţânţari. Atrase de miros, se îngrămădiseră pe buştenii încălziţi de soare din faţa casei, încercând să intre, moarte de foame şi abia aşteptând să îşi depună ouăle.

Peste câteva minute, camera avea să devină un iad bâzâitor, însă noi aveam nevoie de lumină şi de aer, aşa că ne ocupam de insecte pe cât se putea. Mi-am scos eşarfa şi am îndoit-o, transformând-o în ceva de alungat muştele, lovind cu ea într-o parte şi în alta în timp ce mă îndreptam spre pat.

Hortense şi cei doi copii erau acolo. Toţi goi, cu membrele palide sclipind de sudoare din cauza căpuşelii din casă. Aveau pielea albicioasă şi lipicioasă în locurile în care razele soarelui cădeau pe ei, iar picioarele le erau brăzdate de o culoare cafeniu-roşcată. Am sperat că era vorba doar de diaree, nu şi de pierderi de sânge.

Cineva a gemut; altcineva s-a mişcat. Aşadar, nu muriseră toţi, slavă Cerului! Velinţele fuseseră azvârlite pe podea într-o grămadă informă – asta era bine, întrucât erau în mare parte curate. M-am gândit că nu strica să ardem salteaua din paie imediat ce îi scoteam pe toţi afară.

– *Nu* cumva să-ţi bagi vreun deget în gură, am murmurat spre Bree în momentul în care ne-am apucat de treabă, alegând pe cineva din mormanul de oameni.

– Cred că glumeşti, a replicat ea printre dinţi, în timp ce îi zâmbea unei copile de cinci sau şase ani, care zăcea pe jumătate ghemuită după un acces de diaree.

Bree şi-a strecurat mâinile la subsuorile fetiţei.

– Hai, scumpo, stai să te ridic.

Copila era prea slăbită pentru a protesta că o mişca; braţele şi picioarele îi atârnau ca nişte fire tăiate. Starea surorii ei era şi mai alarmantă; în vârstă

de cel mult un an, avea ochii adânciți în orbite, semn clar de deshidratare gravă. I-am ridicat mâna slăbuță şi i-am ciupit uşor pielea. A rămas un moment cenuşie, după care, treptat, dar foarte lent, culoarea a început să dispară.

– La naiba! am murmurat şi m-am aplecat repede să-i ascult inima, ținându-i o mână pe piept.

Nu murise – am simțit pulsul slab –, dar nu era departe de asta. Dacă depăşise faza în care putea să sugă sau să bea, nimic nu avea s-o mai salveze.

În momentul în care mi-a trecut prin minte acest gând, m-am ridicat şi am privit cercetător prin cameră. Nu exista deloc apă; o tigvă găurită zăcea lângă pat, goală. Cât timp trecuse de când nimeni de aici nu băuse apă?

– Bree, am spus eu, cu glas controlat, dar poruncitor, adu repede nişte apă!

Ea aşezase copila mai mare pe podea şi o curăța de mizerie; a ridicat totuşi ochii spre mine, iar expresia de pe fața mea a făcut-o să lase deoparte cârpa pe care o folosea şi să se salte în picioare. A luat ibricul pe care i l-am întins şi a dispărut. I-am auzit sunetul paşilor în timp ce alerga prin curtea din spate.

Muştele se aşezau pe fața lui Hortense; am fluturat eşarfa aproape de ea ca să le alung. Pânza i-a măturat fața, dar muşchii slăbiți abia dacă au tresărit. Respira, i-am văzut pântecul, umflat de gaze, mişcându-se slab.

Unde era Padraic? Probabil la vânătoare.

Dincolo de duhoarea intestinelor golite, m-a lovit un iz ciudat şi m-am aplecat să adulmec. Un miros dulce, înțepător, de fermentație, amintind de al merelor stricate. Am vârât mâna sub umărul lui Hortense şi am rostogolit-o spre mine. Sub corpul ei, era o sticlă goală. Mi-a fost de ajuns s-o apropii de nas ca să aflu ce conținuse.

– Mama dracilor, mama dracilor! am spus în surdină.

Cumplit de bolnavă şi fără apă la îndemână, Hortense băuse rachiu de mere, fie pentru a-şi potoli setea, fie pentru a-şi linişti crampele de stomac. Lucru logic – numai că alcoolul e un diuretic. Elimină şi mai multă apă

dintr-un organism deja grav deshidratat, fără a mai vorbi de faptul că irită tubul intestinal, care nu are nevoie de aşa ceva.

Iisuse, le-a dat şi copiilor să bea?

M-am aplecat spre fata mai mare. Era moale ca o păpuşă din cârpe, capul i se legăna pe umeri, însă carnea ei avea încă o oarecare fermitate. Am pişcat-o de o mână; pielea a rămas puțin ridicată, dar a redevenit netedă mai repede decât a fetiței mici.

Când am pişcat-o, a deschis ochii. Asta era bine. I-am zâmbit şi am alungat muştele de pe buzele ei întredeschise. Membranele moi, de culoare roz, erau uscate şi păreau lipicioase.

– Bună, draga mea, am spus încet. Nu te speria. Sunt aici.

Dar asta avea să ajute? m-am întrebat. La naiba cu toate; dacă aş fi venit cu o zi înainte…

Am auzit paşii grăbiți ai Briannei şi am întâmpinat-o la uşă.

– Am nevoie de…, am început eu, dar ea m-a întrerupt.

– Domnul MacNeill e în pădure! L-am găsit în drum spre izvor. E…

Vasul din mâna ei era tot gol. L-am înșfăcat exasperată.

– Apă! Am nevoie de apă!

– Bine, dar… domnul MacNeill e…

I-am dat vasul înapoi şi am trecut pe lângă ea.

– Îl găsesc eu, am spus. Tu adu apă! Dă-le să bea – întâi fetei mai mici! Pune-o pe Lizzie să te ajute – focurile mai pot aştepta! Fugi!

Întâi am auzit bâzâitul muştelor şi pielea mi s-a înfiorat de dezgust. În aer liber, atrase de miros, ele îl descoperiseră imediat. Am inspirat adânc şi m-am strecurat prin desişul în care era Padraic, prăbuşit în iarbă, sub un sicomor.

Nu murise. Mi-am dat seama de asta imediat, pentru că muştele erau ca un nor deasupra lor, încă nu îl acoperiseră – zburau, coborau pe el şi se ridicau când el făcea vreo mişcare.

Stătea ghemuit pe pământ, purtând doar o cămaşă, iar un vas pentru apă se afla aproape de capul lui. Am îngenuncheat şi l-am privit cu atenție. Cămaşa şi picioarele erau murdare, la fel şi iarbă pe care zăcea.

Excrementele erau foarte apoase – cea mai mare parte pătrunseseră în sol –, dar am văzut şi ceva materie solidă. Fusese lovit de boală mai târziu decât Hortense şi copiii; nu avusese crampe multă vreme, altfel ar fi excretat mai mult apă cu firicele de sânge.

– Padraic!

– Doamnă Claire, slavă Cerului că aţi venit!

Avea glasul atât de răguşit, că abia am putut distinge cuvintele.

– Copilaşii mei... Sunt bine?

S-a ridicat nesigur într-un cot. Câteva şuviţe de păr i se lipiseră de faţa scăldată în sudoare. A încercat să se uite la mine, dar pleoapele erau umflate de la înţepăturile de tăuni, astfel că nu a reuşit decât să întredeschidă ochii.

– I-am găsit.

Am pus mâna pe umărul lui şi l-am strâns în semn de încurajare.

– Stai întins, Padraic. Aşteaptă puţin până mă ocup de copii şi după aceea te ajut şi pe tine.

Era în mare suferinţă, dar nu în pericol imediat, iar starea copiilor era mai gravă.

– Lăsaţi-mă pe mine, a bolborosit Padraic. Nu mă… luaţi în seamă…

S-a legănat, a îndepărtat cu mâna muştele care i se târau pe faţă şi pe piept, apoi a scos un geamăt când au apărut din nou crampele şi s-a ghemuit ca şi cum o mână uriaşă l-ar fi strivit în strânsoarea ei.

Alergam deja spre colibă. În praful potecii, se vedeau dâre de apă – bun, însemna că Brianna trecuse pe acolo în mare grabă.

Dizenterie amibiană? Toxiinfecţie alimentară? Febră tifoidă? Tifos? Holeră? Rogu-te, Doamne, nu dorim aşa ceva. Pe atunci, toate astea şi multe alte boli erau grupate pur şi simplu sub numele de „diaree cu sânge“, din motive evidente. La drept vorbind, numele nici nu conta.

Primejdia imediată a tuturor acestor boli diareice era deshidratarea. În efortul de a elimina invadatorul microbian care irita intestinele, tractul gastrointestinal se golea pur şi simplu în mod repetat, lipsind organismul de apa necesară circulaţiei sângelui, eliminării reziduurilor, răcirii corpului

prin transpirație, întreținerii creierului şi a membranelor – apa necesară pentru menținerea *vieții*.

Dacă putea fi hidratat suficient prin perfuzii cu glucoză sau cu lichide saline, pacientul putea să se vindece singur şi să-şi revină. În absența intervenției intravenoase, singura posibilitate era administrarea de fluide pe gură sau prin rect cât mai rapid şi constant, cât timp era necesar. Dacă se putea aşa ceva.

Dacă pacientul nu reușea să păstreze nici măcar apa în organism… Nu credeam că membrii familiei MacNeill vărsaseră. Între alte mirosuri din casă, nu-mi aminteam să-l fi simțit pe cel specific de vomă. Însemna că nu era vorba de holeră, iar asta era bine.

Brianna stătea pe podea, lângă fetița mai mare, ținându-i capul în poală şi lipind o cană de buzele ei. Lizzie era îngenuncheată aproape de vatră, cu fața îmbujorată de efort în timp ce aprindea focul. Muştele se aşezau pe corpul nemişcat al femeii din pat, iar Marsali stătea ghemuită peste trupul moale al fetiței celei mici, pe care o ținea în poală, străduindu-se să o facă să bea.

Apa vărsată îi umezise rochia. Am văzut capul copilei legănându-se fără vlagă şi apa scurgându-se peste obrajii moi şi lipsiți de relief.

– Nu poate, repeta Marsali. Nu poate, nu poate!

Nesocotindu-mi propriul sfat referitor la degete, am vârât fără nicio milă degetul arătător în gura copilei, pipăind palatul pentru a declanşa un reflex de înec. A reacționat; copila s-a înecat cu apa din gură şi a gâfâit, iar eu i-am simțit limba prinzându-se strâns de degetul meu într-o fracțiune de secundă.

Sugea. Era încă sugar, hrănit la sân, iar suptul este primul instinct important pentru supraviețuire. M-am răsucit şi am aruncat o privire către femeie, dar vederea sânilor plați şi a sfârcurilor înfundate mi-a fost de ajuns; chiar şi aşa, am apucat un sân şi l-am strâns cu degetele spre sfârc. Am repetat mişcarea – nu, pe sfârcurile cafenii nu a apărut nicio picătură de lapte, iar țesutul sânului era flasc în palma mea. Fără apă, nu exista nici lapte.

Pricepând ce făceam, Marsali a tras de gulerul rochiei în jos, apăsând copilul pe sânul dezgolit. Picioruşele fetiţei atârnau moi pe lângă rochia ei, cu degetele învineţite şi strânse ca nişte petale ofilite.

În acest timp, eu i-am dat capul pe spate lui Hortense şi i-am turnat apă în gura deschisă. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Marsali strângându-şi sânul cu o mână, masându-l grăbită ca să facă laptele să curgă, iar eu, ca o reproducere a acelei mişcări, am masat gâtul femeii care îşi pierduse cunoştinţa, îndemnând-o să înghită.

Pielea îi era alunecoasă din cauza sudorii, din care mare parte provenea de la mine. Simţeam firicelele de transpiraţie scurgându-mi-se pe spinare, gâdilându-mă între fese. Mi-am adulmecat propriul miros, un iz ciudat, metalic, precum arama încinsă.

Gâtul i se mişca în peristaltism şi mi-am retras mâna. Hortense s-a înecat şi a tuşit, capul i-a alunecat într-o parte şi stomacul i s-a contractat, trimiţând puţinul conţinut în sus. I-am şters urmele de vomă de pe buze şi am apăsat din nou cana cu apă de gura ei. Buzele nu i s-au mişcat; apa i-a umplut gura şi s-a scurs pe faţă şi pe gât.

În bâzâitul supărător al muştelor, am auzit glasul lui Lizzie venind din spatele meu, calm, dar estompat, de parcă ar fi vorbit de foarte departe.

– Doamnă, n-aţi putea să nu mai blestemaţi? Să nu vă audă copiii.

M-am întors brusc spre ea şi abia atunci mi-am dat seama că repetasem de câteva ori „fir-ar al dracului“, cu voce tare, în timp ce mă ocupam de femeie.

– Da, am spus. Iartă-mă!

După care m-am întors la Hortense.

Am reuşit să o fac să bea puţină apă când şi când, dar nu era suficient. Nici pe departe, având în vedere că intestinele ei încă încercau să se debaraseze de ceea ce le chinuia. Diaree cu sânge.

Lizzie se ruga.

– Bucură-te, Marie, cea plină de har, Domnul este cu tine…

Brianna murmura şi ea ceva în surdină, sunete imploratoare de încurajare maternă.

– Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Iisus…

Am pus degetul mare pe artera carotidă, ca să iau pulsul. L-am simțit explodând, sărind o bătaie şi continuând tot astfel, tresăltând ca o căruță căreia îi lipsea o roată. Inima ei începea să cedeze, bătând neregulat.

– Preasfântă Marie, Maica lui Dumnezeu…

Am lovit cu pumnul în mijlocul pieptului lui Hortense, apoi am repetat procedura de câteva ori, suficient de tare ca patul şi trupul răsfirat să vibreze sub forța loviturilor. Bâzâind, muştele s-au ridicat alarmate de pe salteaua de paie, îmbibată de lichide.

– Nu, a rostit încet Marsali, în spatele meu. Nu, nu, te rog, Doamne!

Mai auzisem acel ton de nedumerire, de protest şi de rugăminte respinsă – şi am înțeles ce se întâmplase.

– Roagă-te pentru noi, păcătoşii…

Ca şi cum ar fi auzit, Hortense a întors capul pe neaşteptate şi a deschis larg ochii, privind spre locul în care se afla Marsali, deşi mi-am dat seama că nu vedea nimic. Apoi a închis ochii şi s-a crispat brusc, ducându-şi picioarele până aproape de bărbie. A dat capul pe spate, iar corpul i s-a cutremurat în spasme, după care, la fel de brusc, s-a destins. Nu voise să-şi lase copila să plece singură. Fir-ar să fie!

– Acum şi în ceasul morții noastre, amin. Bucură-te, Marie, cea plină de har…

Glasul slab al lui Lizzie a continuat litania mecanic, repetând cuvintele de rugă la fel de absentă precum o făcusem şi eu mai devreme. Am ținut-o pe Hortense de mână, verificându-i pulsul, dar era o simplă formalitate. Îndurerată, Marsali s-a aplecat peste trupul micuț, pe care l-a legănat şi l-a lipit de sân. Laptele a început să picure din sânul umflat, încet, apoi mai repede, căzând ca o ploaie albă peste fața încremenită, dorind zadarnic să hrănească şi să readucă la viață.

Aerul era încă înăbuşitor, încărcat de mirosuri, de muşte şi de vorbele rugăciunii rostite de Lizzie, însă casa părea pustie şi ciudat de tăcută.

Am auzit un sunet venind de afară; zgomot de mers târâş, un geamăt de durere şi de oboseală extremă. Apoi, un sunet înfundat de cădere, un icnet şi

o răsuflare adâncă. Padraic reuşise să ajungă până în pragul casei. Brianna s-a uitat spre uşă, ţinând în braţe fetiţa mai mare, care încă trăia.

Cu grijă, am dat drumul mâinii inerte şi m-am dus să o ajut.

8 *Apocalipsa,* 6:8: „Și m-am uitat și iată un cal galben-vânăt, și numele celui care ședea pe el era: Moartea…“ (n. tr.).

9 *Corinteni*, 1:27 (n. tr.).

61

O MOLIMĂ CHINUITOARE

Zilele deveneau tot mai scurte, dar încă se lumina devreme. Ferestrele din față ale casei erau orientate spre est, iar razele soarelui care se înălța luminau podeaua curată din lemn de stejar a camerei medicale. Vedeam dâra sclipitoare de lumină înaintând pe scândurile fasonate manual; dacă aş fi avut un ceas adevărat, aş fi putut trasa pe podea un ceas solar, marcând îmbinările dintre scânduri ca minute.

Însă eu le marcam prin bătăi de inimă, aşteptând momentele în care razele soarelui atingeau blatul pe care era pregătit microscopul, având alături lamele şi un pocal.

Am auzit paşi uşori pe coridor şi Jamie a deschis uşa împingând-o cu umărul, pentru că avea în fiecare mână câte o cană din cositor cu lichid fierbinte, înfăşurată într-o cârpă ca să nu se frigă.

– *Ciamar a tha thu, mo chridhe*, a spus el încet şi mi-a dat o cană, sărutându-mă uşor pe frunte. Cum merg lucrurile?

– Ar putea fi şi mai rău.

I-am aruncat un zâmbet de recunoştință, deşi întrerupt de un căscat.

Nu era nevoie să îi spun că Padraic şi fiica lui mai mare trăiau încă; şi-ar fi dat seama imediat că se întâmplase ceva tragic doar uitându-se la fața mea. De fapt, dacă nu apăreau complicații, socoteam că amândoi se vor însănătoşi; rămăsesem cu ei toată noaptea, trezindu-i din oră în oră ca să le dau să bea un amestec de apă cu miere, la care adăugasem puțină sare, alternativ cu o infuzie concentrată din mentă şi coajă de corn, ca să le calmez intestinele.

Am ridicat cana – ceai de talpa-gâştei – şi, închizând ochii, am inspirat parfumul uşor amărui şi am simțit că muşchii încordați ai gâtului şi ai

umerilor mi se destind deja.

Jamie mă văzuse că îmi răsucesc capul ca să mă relaxez, aşa că a pus mâna lui mare, minunat de caldă de la cana cu ceai fierbinte, pe ceafa mea. Am scos un geamăt slab de extaz sub atingerea lui, iar el a chicotit, în timp ce îmi masa muşchii dureroşi.

– N-ar trebui să te culci, englezoaico? N-ai dormit deloc azi-noapte.

– Ba da… dar puțin.

Moțăisem bine, stând lângă fereastra deschisă, trezită când şi când de atingerea surprinzătoare a câte unui fluture care pătrundea în încăpere, atras de strălucirea lumânării mele. Doamna Bug venise în zori, proaspătă şi apretată, pregătită să preia îngrijirea bolnavilor.

– O să mă întind puțin, i-am promis. Dar mai întâi vreau să arunc o privire.

Am arătat spre microscop, care era asamblat şi pregătit pe masă. Alături de el erau câteva sticluțe, cu dopuri din cârpe răsucite, fiecare conținând un lichid cafeniu. Jamie s-a uitat încruntat la ele.

– O privire? La ce?

A ridicat nasul lung şi drept şi a adulmecat aerul.

– Ăsta e rahat?

– Da, am răspuns fără a mă deranja să-mi înăbuș un căscat care a făcut să-mi trosnească fălcile.

Cât de discret putusem, colectasem probe de la Hortense şi de la copil şi, mai apoi, de la pacienții mei în viață. Jamie le-a măsurat din ochi.

– Ce anume vrei să descoperi? a întrebat el prevăzător.

– Ei bine, nu ştiu, am recunoscut. Şi, de fapt, s-ar putea să nu găsesc nimic – ori să găsesc ceva pe care să nu-l pot recunoaşte. Dar probabil că o amibă sau un bacil i-a îmbolnăvit pe membrii familiei MacNeill – şi cred că *aş recunoaşte* o amibă; sunt destul de mari. Relativ vorbind, m-am grăbit să adaug.

– A, da?

Şi-a împreunat sprâncenele roşcate.

– De ce?

Era o întrebare mai bună decât își închipuia el.

– Păi, pe de-o parte, ca să-mi satisfac curiozitatea, am recunoscut eu. Pe de altă parte, dacă descopăr un organism care a cauzat suferința şi pe care îl recunosc, voi afla mai multe despre boală – cât ține, de exemplu, şi dacă există complicații pe care să le caut în mod special. Şi cât de molipsitoare e.

Cu cana ridicată spre buze, Jamie mi-a aruncat o privire.

– E o boală pe care o poți lua şi *tu?*

– Nu ştiu, am recunoscut. Deşi sunt aproape sigură că da. Am fost vaccinată împotriva tifosului şi a febrei tifoide, dar boala asta nu arată ca niciuna dintre ele. Şi nu există vaccinuri împotriva dizenteriei sau a infestării cu giardia.

Jamie s-a încruntat, sorbind din ceai. Mi-a apăsat ceafa cu degetele încă o dată, apoi şi-a retras mâna.

Am sorbit cu grijă din ceai, oftând de plăcere când mi-a ars gâtul şi a coborât, fierbinte şi liniştitor, în stomac. Jamie s-a aşezat pe un taburet şi a întins picioarele. A privit spre cana aburindă pe care o ținea între palme.

– Ți se pare că e fierbinte ceaiul? m-a întrebat el.

Am ridicat mirată din sprâncene. Ambele căni erau încă înfăşurate în cârpe şi am simțit căldura ajungându-mi în palme.

– Da, i-am răspuns. De ce?

A ridicat cana şi a sorbit puțin ceai, pe care l-a ținut în gură câteva clipe înainte de a-l înghiți; i-am văzut muşchii lungi ai gâtului mişcându-se.

– Brianna a venit în bucătărie când îl pregăteam, mi-a explicat el. A pus jos ligheanul şi crăticioara cu săpun, a luat un polonic şi şi-a turnat apă din ceainic peste mâini, întâi peste una, apoi peste cealaltă.

A tăcut un moment.

– Apa fierbea când o luasem de pe foc, cu câteva clipe înainte.

M-am înecat cu gura de ceai pe care o sorbisem mai devreme.

– S-a opărit? l-am întrebat după ce mi-am recăpătat suflul.

– Da, a răspuns el, cu glas destul de sumbru. S-a spălat de la vârful degetelor până la coate şi am văzut băşici pe dosul palmei, acolo unde a atins-o apa fiartă.

A făcut o scurtă pauză şi ochii lui, de un albastru-închis din cauza îngrijorării, i-au întâlnit pe ai mei.

Am mai luat o gură din ceaiul îndulcit cu miere. În încăpere era destul de răcoare, pentru că abia trecuseră zorii, aşa că răsuflarea mea fierbinte a produs firicele de aburi când am oftat.

– Copilaşul lui Padraic a murit în braţele lui Marsali, am spus încet. Brianna a ţinut în braţe celălalt copil. Ştie că boala e molipsitoare.

Aşa că nu trebuia să-şi atingă sau să-şi ia în braţe propriul copil fără ca mai întâi să elimine toate temerile.

Jamie s-a mişcat neliniştit.

– Da, a început el. Şi totuşi…

– E vorba de altceva, am spus şi mi-am lipit palma de încheietura mâinii lui, spre liniştirea amândurora.

Răcoarea trecătoare a aerului dimineţii atingea deopotrivă faţa şi mintea, alungând încâlcitura caldă a viselor. Iarba şi copacii erau încă luminaţi de razele de soare din zori, încă reci, cu umbre albăstrui şi misterioase, iar Jamie părea a fi un punct de referinţă fix, bine înfipt în lumina schimbătoare.

– E vorba de altceva, am repetat. Pentru ea, vreau să zic.

Am inspirat aerul dulceag al dimineţii, simţind mirosul de iarbă umedă şi de zorele.

– M-am născut la sfârşitul unui război – Marele Război, aşa i s-a spus, pentru că lumea nu mai avusese parte de ceva asemănător. Ţi-am mai povestit despre el.

Glasul meu a sunat întrebător, iar Jamie a dat afirmativ din cap, cu ochii aţintiţi asupra mea, ascultându-mă.

– După ce m-am născut eu, în anul următor a izbucnit o mare epidemie de gripă. În întreaga lume. Oamenii mureau cu sutele şi cu miile; au dispărut sate întregi în decurs de o săptămână. Iar apoi a apărut cealaltă nenorocire, războiul meu.

Am rostit ultimele cuvintele fără să îmi dau seama, însă, auzindu-le, am simţit că un colţ al gurii mi-a tresărit ironic. Jamie a observat şi a schiţat un

zâmbet. Ştia la ce mă refer – la acel ciudat sentiment de mândrie care se naşte când cineva trece printr-un conflict cumplit, care îi lasă neobişnuita impresie că-i aparţine. Degetele lui mi-au cuprins încheietura mâinii.

– Iar ea n-a văzut niciodată ce înseamnă ciuma sau războiul, a zis el, începând să priceapă. Niciodată?

Vocea lui avea un ton ciudat. Era ceva aproape imposibil de înțeles pentru un bărbat născut războinic, crescut să lupte imediat ce putea ridica sabia în mână; născut cu ideea că trebuie să se apere pe sine şi să-și protejeze familia prin violență. O idee de neînțeles, dar una minunată.

– Doar la cinematograf. În filme, vreau să zic. La televizor.

Nu înțelegea la ce mă refeream şi nu îi puteam explica. Felul în care filmele se concentrau asupra războiului în sine; bombe, avioane şi submarine şi fiorul emoționant al sângelui vărsat dinadins; senzația de noblețe în moartea deliberată.

El ştia cum sunt câmpurile de bătălie cu adevărat – câmpurile de bătălie şi ceea ce urma după ele.

– Cei mai mulți dintre bărbații şi femeile care au luat parte la aceste războaie n-au murit în luptă directă. Au murit aşa…

Am ridicat cana spre fereastra deschisă, spre munții paşnici, spre adâncitura îndepărtată în care era ascunsă casa lui MacNeill.

– Au murit de boală şi pentru că au fost neglijați, pentru că nimeni nu putea împiedica asta.

– Am văzut așa ceva, a spus el încet, aruncând o privire spre sticluțele cu dop. Ciuma şi frigurile au bântuit nestăvilite într-un oraş, iar jumătate dintre oamenii unui regiment au murit din cauza diareii.

– Sigur c-ai văzut aşa ceva.

Dintre florile din curtea interioară se ridicau albilițe şi fluturi galben-sulf, iar ici şi colo plutea leneş câte un fluture coada-rândunicii ieşit din umbrele pădurii. Mi-am lăsat degetul mare pe încheietura lui Jamie şi i-am simțit pulsul, lent şi puternic.

– Brianna s-a născut la şapte ani după ce penicilina a ajuns să fie folosită în mod obişnuit. S-a născut în America, nu în asta – am făcut un semn din

cap spre fereastră –, ci în cea care va fi. Acolo nu se întâmplă des să moară mulţi oameni de boli molipsitoare.

I-am aruncat o privire lui Jamie. Lumina îi atinsese talia şi făcea cana de cositor din mâna lui să lucească.

– Îţi aduci aminte care e primul cunoscut de-al tău care a murit?

Jamie a pălit, surprins, apoi a căzut pe gânduri. După o clipă, a clătinat din cap.

– Fratele meu a fost prima persoană importantă, dar sigur trebuie să fi existat şi alţii înaintea lui.

– Nici eu nu-mi amintesc.

Părinţii mei, fireşte; moartea lor mă afectase. Dar, fiindcă mă născusem în Anglia, trăisem în umbra monumentelor funerare şi a comemorărilor, iar în jurul meu mureau cu regularitate oameni; mi-am amintit brusc de tata, îmbrăcat într-un costum negru şi punându-şi pe cap o pălărie de fetru ca să se ducă la înmormântarea soţiei brutarului. Doamna Briggs, aşa o chema. Însă ea nu fusese prima; ştiam deja despre moarte şi înmormântări. Oare ce vârstă aveam atunci? Patru ani?

Eram foarte obosită. Din cauza lipsei de somn, îmi simţeam ochii de parcă aş fi avut nisip în ei, iar lumina delicată a zorilor creştea deja până la strălucirea soarelui răsărit pe deplin.

– Cred că moartea lui Frank a fost prima care a lovit-o pe Brianna. Poate au mai fost şi altele, nu ştiu. Dar problema e că…

– Am prins ideea.

A întins mâna, mi-a luat cana şi a aşezat-o pe blatul dulapului, după care a golit-o pe a lui şi a pus-o alături.

– Nu se teme pentru ea, nu? m-a întrebat privindu-mă cu ochi sfredelitori. E vorba de copil.

Am încuviinţat din cap. Brianna ştia, desigur, ca orice persoană educată, că astfel de lucruri erau posibile. Dar să-ţi vezi copilul murind brusc sub ochii tăi de ceva atât de simplu ca o diaree…

– E o mamă bună, am spus şi am căscat.

Chiar era. Însă niciodată nu simțise visceral că un lucru atât de neînsemnat ca un microb i-ar putea răpi copilul. Nu până ieri.

Jamie s-a ridicat brusc şi m-a tras în picioare.

– Englezoaico, du-te la culcare! Asta mai poate aştepta, mi-a zis și a arătat către microscop. N-am auzit ca rahatul să se strice din cauză că e păstrat prea mult.

Am izbucnit în râs şi m-am prăbuşit moale peste el, lipindu-mi obrazul de pieptul lui.

– S-ar putea să ai dreptate.

Dar tot nu m-am desprins de el. M-a ținut în brațe şi am urmărit împreună lumina soarelui crescând, urcând încet pe perete.

62

AMIBA

Am rotit oglinda microscopului câțiva milimetri, ca să am cât mai multă lumină.

– Privește.

M-am dat puțin înapoi şi i-am făcut semn Malvei să vină să se uite.

– O vezi? Chestia aia mare, clară, din mijloc, cu lobi şi nişte pete pe ea?

S-a încruntat, apoi a închis un ochi pe jumătate şi a privit prin ocular, după care a răsuflat triumfător.

– O văd clar! Seamănă cu o bucată de prăjitură cu coacăze pe care cineva a scăpat-o pe podea, nu?

– Exact, am spus, zâmbind când am auzit descrierea, în ciuda seriozității cu care ne desfăşuram investigația. E o amibă – unul dintre cele mai mari tipuri de microorganisme. Şi sunt sigură că ea e vinovata.

Ne uitam la lamele pregătite din mostrele de scaun pe care le recoltasem de la toți bolnavii, pentru că familia lui Padraic nu era singura afectată. Mai existau trei familii în care cel puțin o persoană suferea de perfida diaree cu sânge – şi în toate mostrele pe care le verificasem până atunci descoperisem acea amibă ciudată.

– Adevărat?

Malva ridicase ochii spre mine când îi vorbisem, dar acum se uita din nou fascinată prin ocular.

– Cum poate ceva atât de mic să provoace o asemenea *stramash*[10] în ceva atât de mare ca un om?

– Ei bine, *există* o explicație, am spus eu, trecând uşor o altă lamelă printr-o baie de colorant şi aşezând-o să se usuce. Dar mi-ar trebui ceva timp ca

să-ți explic totul despre celule. Ții minte că ți-am arătat celule de pe mucoasa gurii, da?

Malva a dat din cap, încruntându-se uşor şi şi-a plimbat limba pe interiorul obrazului.

– Ei bine, organismul produce tot felul de celule diferite, printre care unele speciale, a căror misiune e să lupte împotriva bacteriilor – lucrurile acelea mici, cu formă rotunjită, le mai ții minte?

Am făcut semn spre lamela cu materii fecale, ce avea cantități uriaşe de *Escherichia coli*[11] şi altele de felul ăsta.

– Numai că există milioane de feluri, iar câteodată apare un microorganism pe care celulele specializate nu-l pot dovedi. Ştii că ți-am arătat *Plasmodium-ul* din sângele lui Lizzie?

Am arătat spre vasul cu dop de pe blat; recoltasem sânge de la Lizzie cu doar o zi sau două în urmă şi îi arătasem Malvei paraziții malariei din celule.

– Şi cred că amiba asta a noastră ar putea fi la fel.

– Şi-atunci, noi o să le dăm penicilină celor bolnavi?

Am zâmbit uşor auzind acel „noi“ plin de entuziasm, deşi nu prea aveam motive să zâmbesc, dacă mă gândeam la situația generală.

– Nu, mă tem că penicilina nu are efect asupra dizenteriei provocate de amiba asta – aşa se numeşte diaree gravă, „dizenterie“. Nu putem acționa decât cu nişte ierburi.

Am deschis dulapul şi mi-am plimbat ochii peste şirurile de sticluțe şi snopurile învelite în pânză şi am rămas pe gânduri.

– Pelinul, pentru început.

Am luat borcanul şi i l-am întins Malvei, care venise lângă mine, privind cu interes misterele din dulap.

– Usturoiul e bun în general pentru infecții ale tubului digestiv, însă poate fi folosit şi pentru comprese în cazul problemelor de piele, nu?

– Ce-ar fi să folosim ceapă? Bunica fierbea o ceapă şi mi-o punea pe ureche când eram mică şi mă durea. Mirosea tare urât, dar îşi făcea treaba!

– N-ar strica. Atunci, du-te în cămară şi adu… hm… trei cepe mari şi câteva căpăţâni de usturoi.

– Imediat, doamnă!

A lăsat jos borcanul cu pelin şi a ţâşnit afară, cu sandalele plescăind. M-am întors spre rafturi, străduindu-mă să îmi domolesc graba.

Eram sfâşiată între dorinţa de a mă întoarce la bolnavi ca să-i îngrijesc şi nevoia de a prepara doctorii care le-ar *putea* fi de ajutor. Însă existau şi alte persoane care se puteau ocupa de îngrijirea lor, dar nimeni, în afară de mine, nu ştia îndeajuns de multe pentru a încerca să creeze un leac antiparazitar.

Pelin, usturoi… turiţă-mare. Şi genţiană. Orice plantă care să aibă un conţinut mare de cupru şi sulf – a, şi rubarbă. Sezonul în care putea fi culeasă trecuse, dar avusesem o recoltă bună şi pusesem deoparte câteva zeci de sticluţe cu pastă fiartă şi sirop din această plantă, deoarece doamnei Bug îi plăcea să folosească aşa ceva la plăcinte, iar siropul asigura o oarecare doză de vitamină C în lunile de iarnă. Asta avea să constituie o bază grozavă pentru doctorie. Aş fi adăugat şi ulm alunecos, căci calmează tractul intestinal, cu toate că efectele sale s-ar fi putut dovedi neînsemnate faţă de ravagiile produse de atacul virulentei amibe.

M-am apucat să mărunţesc pelinul şi turiţa-mare în mojar, întrebându-mă de unde naiba venise boala. Dizenteria amibiană era, în general, o boală tropicală, deşi Dumnezeu ştia că văzusem boli tropicale pe coastă, aduse de sclavi şi de comerţul cu zahăr din Indii – şi nu puţine cazuri şi pe continent, căci astfel de boli, nefiind mortale de la început, deveneau cronice şi călătoreau cu victimele lor.

Era posibil ca vreunul dintre pescari să fi contractat boala în timpul călătoriei dinspre coastă şi, cu toate că fericitul de el făcuse doar o infecţie minoră, purta cu sine forma închistată a amibei în tractul digestiv, gata să îşi răspândească blastulele peste tot.

Dar de ce această izbucnire bruscă? Aproape întotdeauna, dizenteria era răspândită prin apă sau hrană contaminată. Ce anume…?

– Poftiţi, doamnă.

Malva a intrat în cameră valvârtej, respirând greu. Avea într-o mână câteva cepe mari, de culoare cafenie şi ducea în şorţ vreo douăsprezece căpăţâni de usturoi. Am pus-o să taie felii tot ce adusese şi am avut fericita inspiraţie să-i spun să fiarbă totul în miere. Nu ştiam dacă efectul antibacterian al mierii va fi eficient împotriva amibei, dar oricum nu avea cum să dăuneze – şi, probabil, putea da un gust mai plăcut amestecului de ceapă, usturoi şi rubarbă, care făcea ochii să lăcrimeze.

– Pfuu! Ce puneți la cale, doamnelor?

Am ridicat privirea de la operaţiunea de macerare şi am văzut-o pe Brianna în cadrul uşii, uitându-se suspicioasă la noi, în timp ce nările îi fremătau din cauza mirosului neplăcut.

– Păi…

Eu mă obişnuisem cu toate, însă aerul din camera medicală era încărcat de miasma materiilor fecale, acum intensificată de mirosul puternic de ceapă. Malva şi-a ridicat ochii înlăcrimați, şi-a tras nasul și l-a şters cu şorțul.

– Facem doctorii, a informat-o ea pe Bree, cu un aer demn.

– S-a mai îmbolnăvit cineva? am întrebat eu neliniştită, însă Bree a clătinat din cap şi a intrat în încăpere, evitând cu grijă blatul pe care pregătisem lamelele cu materii fecale.

– Nu, n-am auzit de aşa ceva. În dimineața asta, le-am dus de mâncare celor din familia McLachlan şi mi-au spus că doar doi dintre copiii lor au probleme. Doamna Coinneach a spus că şi ea a suferit de diaree acum două zile, dar nu a fost ceva grav şi acum se simte bine.

– Le dau apă cu miere celor mici?

Brianna a încuviințat, dar s-a încruntat uşor.

– I-am văzut. Par să se simtă rău, dar nicidecum la fel de rău ca soţii MacNeill.

Amintindu-şi, a părut că şi ea se simte rău, dar şi-a revenit şi s-a întors spre dulapul înalt.

– Mamă, pot împrumuta puțin acid sulfuric?

Adusese o cană de lut şi, văzând-o, mi-a venit să râd.

– Oamenii obişnuiţi împrumută o cană cu zahăr, i-am spus, arătând din cap spre cană. Desigur. Dar să ai grijă cu el – mai bine pune-l într-unul dintre flacoanele cu dop ceruit. Doar nu vrei să te împiedici şi să îl verşi.

– O să am grijă, m-a asigurat ea. Am nevoie doar de câteva picături. O să-l diluez mult de tot. Fac hârtie.

– Hârtie?

Malva a clipit din ochii înroşiţi şi a pufnit.

– Cum?

– Păi, mărunţeşti orice lucru fibros pe care-l găseşti, a început Bree să-i explice, făcând mişcări sugestive cu mâinile. Bucăţi de hârtie folosită, cârpe vechi, ţesături sau fire şi părţi mai moi din frunze sau flori. După aceea, laşi amestecul să se topească multe zile în apă, în care pui – dacă se întâmplă să ai aşa ceva – acid sulfuric diluat.

A bătut afectuos cu degetul lung în sticla pătrăţoasă.

– După ce tocătura se transformă într-un soi de pastă, o întinzi în strat subţire pe nişte cadre, storci apa, laşi să se usuce şi, hocus-pocus, ai hârtie!

Am văzut-o pe Malva articulând „hocus-pocus“ pentru sine şi m-am întors puţin ca să nu-mi vadă zâmbetul. Brianna a scos dopul sticlei cu acid şi, cu mare atenţie, a turnat câteva picături în cană. Mirosul pătrunzător de sulf s-a înălţat în aer ca un demon, amestecându-se cu cel de fecale şi de ceapă.

Malva a încremenit, cu ochii încă lăcrimând, dar ţinându-i larg deschişi.

– Ce e acela? a întrebat ea.

– Acid sulfuric, i-a răspuns Bree, uitându-se curioasă la ea.

– Vitriol, am intervenit eu. Ai văzut, hm, sau ai mirosit aşa ceva până acum?

A dat afirmativ din cap, a pus feliile de ceapă într-un vas şi a aşezat capacul deasupra.

– Da.

Ştergându-se la ochi, s-a apropiat să se uite mai bine la sticla verzuie.

– Mama – a murit de tânără – avea aşa ceva. Ţin minte mirosul şi cum îmi spunea ca nu cumva să mă ating de ea. Pucioasă – aşa numeau oamenii mirosul ăsta. Duhoare de pucioasă.

– Serios? Mă întreb la ce o folosea ea.

Chiar mă întrebam, ba chiar cu un sentiment de neliniște. Un alchimist sau un spițer ar fi putut să dețină acid sulfuric; dar singurul motiv pentru care o persoană obişnuită ar fi avut aşa ceva era agresiunea – ca să-l arunce asupra cuiva.

Însă Malva doar a clătinat din cap şi, întorcându-se, s-a apucat să curețe ceapă şi usturoi. Am surprins totuşi o expresie pe fața ei, o expresie ciudată de ostilitate şi de dor care a făcut ca în sinea mea să răsune un clopoțel nebănuit.

Dorul după o mamă care murise demult – şi furia unei fetițe abandonate. Derutată şi singură.

– Ce e?

Brianna se uita la *mine* şi se încruntase uşor.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, am răspuns şi i-am pus o mână pe braț, ca să simt tăria şi bucuria prezenței ei şi anii în care crescuse. Aveam lacrimi în ochi, dar asta putea fi pus pe seama cepei.

– Absolut nimic.

*

Mă săturasem cumplit de înmormântări. Aceasta era a treia, în tot atâtea zile. O îngropaserăm pe Hortense împreună cu fetița ei, apoi, pe bătrâna doamnă Ogilvie. Acum era vorba de alt copil, unul dintre gemenii doamnei MacAfee. Celălalt geamăn, un băiat, stătea lângă mormântul surorii lui, într-o stare de şoc atât de profund, încât părea el însuşi o stafie, deşi boala nu îl atinsese.

Întârziaserăm cam mult – sicriul nu fusese gata – şi noaptea începea să ne învăluie. Auriul frunzelor toamnei devenise cenuşiu, iar o pâclă albicioasă se furişa printre trunchiurile umede şi întunecate ale pinilor. Cu greu îmi puteam imagina un decor mai dezolant, şi totuşi, era mai potrivit decât soarele sclipitor şi adierea proaspătă de care avuseserăm parte la înmormântarea lui Hortense şi a micuței Angelica.

– Domnul este păstorul meu. El mă duce…

Glasul lui Roger era spart, dureros, dar nimeni nu părea să bage de seamă. S-a chinuit un moment, înghiţindu-şi cu greu nodul din gât şi, cu îndărătnicie, a continuat. Ţinea în mână mica Biblie cu copertă verde, dar nu se uita la ea; rostea cuvintele din memorie, iar privirea lui trecea de la domnul MacAfee, care stătea singur, pentru că soţia şi sora lui erau amândouă bolnave, la băieţelul de lângă el – un copil cam de vârsta lui Jemmy.

– Căci chiar de ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu… nu mă mă tem de niciun rău…[12]

Vocea îi tremura perceptibil şi am văzut că pe obraji îi curgeau lacrimi. Am căutat-o din ochi pe Bree; stătea în spatele îndoliaţilor, iar Jem era pe jumătate înfăşurat în faldurile mantiei ei de culoare neagră. Avea gluga trasă peste cap, dar i se vedea faţa, palidă în semiîntuneric, Fecioara Maria.

Până şi haina roşie a maiorului MacDonald era adumbrită, părând cenuşie ca mangalul în ultimele rămăşiţe de lumină. Sosise în acea după-amiază şi ajutase la transportul sicriului micuţ; acum stătea drept şi sobru, cu chipiul la subraţ, cu capul acoperit de perucă aplecat şi cu faţa ascunsă. Şi el avea un copil – o fată, care rămăsese undeva în Scoţia, cu mama ei.

M-am clătinat puţin şi am simţit mâna lui Jamie sub cot. Nu dormisem mai deloc în ultimele trei zile şi mâncasem foarte puţin. Nu îmi era foame şi nici nu mă simţeam obosită; mă simţeam detaşată şi ireală, ca şi cum prin mine bătea vântul.

Tatăl a scos un strigăt de durere inconsolabilă şi s-a prăbuşit brusc pe mormanul de pământ de lângă mormânt. Am simţit muşchii lui Jamie contractându-se instinctiv din compasiune faţă de el. Apoi s-a tras puţin deoparte.

– Mă duc acolo, mi-a spus.

L-am văzut îndreptându-se grăbit spre domnul MacAfee, aplecându-se să îi şoptească ceva, după care şi-a petrecut un braţ peste umerii lui. Roger terminase de vorbit.

Gândurile nu voiau să mă asculte; rătăceau, oricât aş fi încercat eu să mă concentrez asupra slujbei. Mă dureau braţele; mărunţisem ierburi, ridicasem pacienţi, cărasem apă… Mă simţeam ca şi cum aş fi făcut toate aceste lucruri mereu şi mereu, percepeam bufnetul repetitiv al pistilului în mojar, greutatea chinuitoare a persoanelor care leşinaseră în braţele mele. Vedeam cu acurateţe lamele cu *Entamoeba*[13], pseudopode lacome care pluteau înfometate într-o mişcare lentă. Apă, am auzit apă curgând; ea trăia în apă, dar numai forma chistică putea infecta oamenii. Se transmitea prin intermediul apei. Mi-am dat seama foarte clar de asta.

Apoi m-am trezit întinsă pe pământ, fără să îmi aduc aminte cum căzusem, fără să îmi aduc aminte că stătusem în picioare, în nări cu mirosul pătrunzător de pământ umed, proaspăt săpat, şi cu mirosul de pădure şi în minte cu un gând neclar legat de viermi. Am perceput o mişcare prin faţa ochilor; Biblia mică şi verde căzuse şi zăcea alături de faţa mea, iar vântul îi întorcea paginile, una câte una, într-un joc fantomatic de *sortes Virgilianae*[14] – unde se vor opri toate? m-am întrebat ca prin vis.

Simţeam atingeri, auzeam voci, dar nu reuşeam să le acord atenţie. O amibă uriaşă plutea maiestuoasă în întunericul din faţa mea, cu pseudopodele curgând încet-încet, într-o îmbrăţişare de bun venit.

10 *Stramash* (dialect scoțian), distrugere, dezordine (n. tr.).

11 Bacterie care descompune lactoza, iar în urma unor dezechilibre ale florei intestinale, poate produce îmbolnăviri (n. tr.).

12 *Psalmul 23* (n. tr.).

13 Parazit amiboid care infectează oamenii și animalele, producând boala numită amibiază (n. tr.).

14 Formă de divinație prin interpretarea unor pasaje alese întâmplător din opera poetului roman Vergilius (n. tr.).

63

MOMENTUL HOTĂRÂRII

Febra se rostogolea prin mintea mea ca o furtună cu fulgere şi cu tunete, cu împunsături de durere care pocneau prin trupul meu în izbucniri sclipitoare, fiecare dintre ele fiind un fulger ce arunca lumină, licărind preţ de un moment viu, de-a lungul unui nerv sau al unui plex, iluminând golurile ascunse din încheieturile mele, străbătând arzător fibrele musculare. Ca o sclipire neiertătoare, lovea iar şi iar, sabia de foc a unui înger distrugător, care nu arăta pic de îndurare.

Rareori îmi dădeam seama dacă aveam ochii deschişi sau închişi, dacă eram trează sau dormeam. Nu vedeam decât un cenuşiu tulbure, care se rotea, presărat cu roşu. Roşeaţa pulsa în vinişoare şi în pete, învăluită în acel nor. M-am prins de o vinişoară stacojie şi am urmat drumul ei, agăţându-mă de dâra lăsată de strălucirea ameninţătoare prin zdruncinăturile produse de tunete. Acestea au devenit mai puternice pe măsură ce am pătruns tot mai adânc în negura care clocotea în jurul meu, ajungând îngrozitor de regulate, ca bătăile unui timpan, astfel că urechile mele vuiau din cauza lor şi mi-am simţit pielea dezgolită, întinsă, vibrând la fiecare sunet puternic.

Sursa lui ajunsese acum în faţa mea, trepidând atât de puternic, încât am simţit nevoia să strig doar pentru a auzi un alt sunet – însă, cu toate că buzele mi se desfăceau şi gâtul se umfla de efort, nu auzeam nimic altceva în afară de bătăi. Disperată, am întins mâinile în faţă – dacă ele încă îmi aparţineau –, prin cenuşiul neguros şi am prins un obiect cald şi umed, foarte alunecos, care palpita şi se zvârcolea între palmele mele.

Am coborât privirea şi mi-am dat seama imediat că era inima mea.

Îngrozită, i-am dat drumul imediat şi ea s-a îndepărtat târâş, lăsând în urmă o dâră de mâzgă roşiatică, cutremurând-se de efort, toate valvele deschizându-se şi închizându-se precum gurile unor peşti care se sufocă, fiecare gură desfăcându-se cu un pocnet şi închizându-se cu un bufnet slab, de carne peste carne.

Când şi când, în norii din faţa mea, apăreau chipuri. Unele mi se păreau familiare, deşi nu puteam să le asociez cu un nume. Altele aparţineau unor necunoscuţi, feţe pe jumătate văzute, neştiute, care îmi străbăteau când şi când mintea aflată în pragul somnului. Se uitau la mine cu indiferenţă sau curiozitate, după care se retrăgeau.

Celelalte, acelea pe care le cunoşteam, exprimau compătimire sau îngrijorare; încercau să-mi atragă ochii spre ele, însă privirea mea aluneca vinovată în altă parte, din cauza ameţelii, incapabilă să se controleze. Buzele lor se mişcau şi îmi dădeam seama că îmi vorbeau, dar nu auzeam nimic, deoarece cuvintele lor erau acoperite de tunetele mute din furtuna care se dezlănţuise în mine.

*

Mă simţeam foarte ciudat, dar, pentru prima oară după zile pe care nu le putusem număra, nu îmi era rău. Norii febrei se retrăseseră; încă mugeau încet prin preajmă, însă deocamdată dispăruseră din câmpul meu vizual. Privirea îmi era limpede; puteam vedea striaţiile lemnului din grinzile de deasupra capului.

De fapt, am văzut desenele lemnului cu o asemenea claritate, încât am rămas profund impresionată de frumuseţea lui. Buclele şi spiralele granulaţiei lustruite păreau deopotrivă statice şi vii, pline de graţie. Culoarea lemnului pâlpâia în fum şi esenţă de pământ, astfel că am putut observa cum grinda era transformată şi totuşi păstra spiritul copacului.

Am fost atât de fascinată de toate acestea, încât am întins o mână pentru a le atinge – şi am reuşit. Degetele mele au mângâiat lemnul, încântate când au atins suprafaţa rece şi crestăturile lăsate de secure de-a lungul grinzii, sub formă de aripă, ordonate precum zborul gâştelor. Am auzit bătaia

aripilor puternice şi, în acelaşi timp, am simţit mişcarea legănată a umerilor mei, vibraţia de bucurie prin antebraţe în timp ce securea cădea peste lemn. În timp ce am explorat această senzaţie fascinantă, mi-am dat seama, oarecum neclar, că grinda se afla la aproape doi metri şi jumătate deasupra patului meu.

M-am răsucit – fără să resimt niciun fel de efort – şi am văzut că eram întinsă pe pat, dedesubt.

Eram întinsă pe spate, cu plapuma mototolită şi înghesuită, ca şi cum la un moment dat încercasem să o arunc de pe mine, dar nu avusesem puterea să o fac. Aerul din încăpere era ciudat de nemişcat, iar culorile din ţesătură luceau prin el ca nişte nestemate de pe fundul mării, culori bogate, dar estompate.

Prin contrast, pielea mea avea culoarea perlelor, palidă, de parcă ar fi fost lipsită de sânge, şi translucidă. Apoi mi-am dat seama că eram atât de slabă, încât pielea de pe faţă şi de pe membre se întindea direct pe oase şi că luciul lor şi al cartilajelor dădea acea nuanţă feţei mele, o duritate netedă care licărea prin pielea transparentă.

Şi ce oase! Eram cuprinsă de uimire văzând minunata lor formă. Ochii mei au urmărit delicateţea coastelor arcuite, frumuseţea sfâşietoare a craniului sculptat cu un sentiment de mirare şi de spaimă.

Părul îmi era moale, lipit de ţeastă şi încâlcit… şi totuşi, m-am simţit atrasă de el, urmându-i unduirile cu ochii şi… cu un deget? Nu eram conştientă că mă mişc şi, cu toate acestea, am simţit moliciunea şuviţelor lui, răceala mătăsoasă şi cafenie, precum şi vibraţia elastică a argintiului, am auzit firele de păr sunând slab când coborau unul peste altul, un foşnet de note care se rostogoleau precum cascada unei harpe.

Doamne, am spus şi mi-am auzit propriile cuvinte, deşi niciun sunet nu tulburase aerul, *eşti minunat!*

Aveam ochii deschişi. M-am uitat atent şi am întâlnit o altă privire, de ambră şi de aur. Ochii aceia priveau prin mine, către ceva aflat departe – şi totuşi, mă vedeau şi pe mine. M-am uitat cum pupilele se dilată uşor şi am simţit căldura întunericului lor îmbrăţişându-mă, mă cunoşteau şi mă

acceptau. *Da*, au spus acei ochi cunoscători. *Te ştiu. Hai să mergem!* Am trăit o senzaţie de pace deplină, iar aerul din jurul meu s-a tulburat, ca atunci când vântul trece printre pene.

Apoi un sunet m-a făcut să mă întorc spre fereastră şi l-am văzut pe bărbatul care se afla acolo. Nu îi ştiam numele şi totuşi îl iubeam. Stătea cu spatele spre pat, cu braţele rezemate de pervazul ferestrei, cu capul în piept, astfel că lumina zorilor lucea roşiatică prin părul lui şi îi contura braţele cu o nuanţă aurie. Un spasm dureros l-a scuturat; am simţit asta, precum vibraţiile unui cutremur ce are loc în depărtare.

Cineva s-a mişcat lângă el. O femeie cu părul închis la culoare, o tânără. S-a apropiat de el şi l-a atins pe spate, murmurând ceva. Am văzut cum s-a uitat la el, i-am văzut înclinarea blândă a capului, familiaritatea cu care corpul i s-a mişcat spre el.

Nu, am gândit, foarte calmă. *Nu se poate.*

M-am uitat încă o dată la mine zăcând întinsă pe pat şi, cu un sentiment care a fost deopotrivă o hotărâre fermă şi un regret incalculabil, am mai respirat o dată.

64

EU SUNT ÎNVIEREA[15]

PARTEA A DOUA

Am continuat să dorm perioade lungi, trezindu-mă doar pentru scurtă vreme ca să mănânc. Acum, visele stârnite de febră trecuseră, iar somnul meu semăna cu un lac negru şi adânc, în care respiram uitare şi rătăceam, nepăsătoare ca un peşte, pe lângă alge care se legănau.

Câteodată pluteam imediat sub luciul apei, conştientă de oamenii şi de lucrurile ce se aflau în lumea aerului, dar incapabilă să mă alătur lor. Auzeam voci aproape de mine, înfundate şi fără noimă. Când şi când, unele fraze străpungeau lichidul cristalin din jurul meu şi pătrundeau în mintea mea, unde atârnau ca o meduză minusculă, rotundă şi transparentă, însă pulsând cu un înţeles lăuntric misterios, cuvintele ei devenind un năvod în derivă.

Fiecare asemenea frază atârna o vreme în limitele pe care le percepeam, pliindu-se şi desfăşurându-se în ritmurile ei curioase, iar apoi se scurgea departe, lăsând în urmă tăcere.

Iar între intervalele cu mici meduze, apăreau spaţii deschise de apă limpede, unele pline de o lumină strălucitoare, altele încărcate de întunericul păcii depline. Pluteam în sus şi în jos, suspendată între suprafaţă şi adânc, în voia unor curenţi necunoscuţi.

– Doctore, ascultă.

Ceva efervescent. O agitaţie, câţiva spori de conştiinţă, tulburaţi de carbonatare, despicături şi înfloriri. Apoi o împunsătură ca aceea produsă de ceva metalic, ascuţit. *Cine mă cheamă?*

– Priveşte, doctore.

Am deschis ochii.

Nu a fost un şoc, căci încăperea era scăldată în lumina crepusculului, însă tot lumină era, ca şi cum m-aş fi aflat sub apă, şi nu am avut senzaţia unei schimbări.

– *O, tu, Stăpânul nostru Iisus Hristos, marele nostru vraci, uită-te cu bunăvoinţa Ta la această slujitoare a Ta; dă-le înţelepciune şi cuviinţă celor care o îngrijesc în această boală a ei; binecuvântează toate căile folosite pentru vindecarea ei…*

Cuvintele au plutit pe lângă mine într-un curent şopotitor, răcoros pe piele. În faţa mea era un bărbat, ţinându-şi capul cu păr negru aplecat deasupra unei cărţi. Lumina din cameră îl îmbrăţişa, iar el părea să facă parte din ea.

– Întinde mâna Ta, a spus el în şoaptă către pagini, cu un glas nesigur şi spart, şi, potrivit voinţei Tale, redă-i sănătatea şi vigoarea, ca să trăiască pentru a Te putea preamări pentru bunătatea şi dărnicia Ta; spre gloria numelui Tău sfânt. Amin.

– Roger? am rostit eu, căutându-i numele în minte.

Şi glasul meu era răguşit, din cauză că nu vorbisem multă vreme; vorbitul reprezenta un efort insuportabil.

Roger avea ochii închişi şi se ruga; i-a deschis neîncrezător şi m-a uimit cât de vii erau, verzi ca serpentinul[16] şi ca frunzele în timpul verii.

– Claire?

Vocea i s-a frânt ca a unui adolescent şi a scăpat cartea din mână.

– Nu ştiu, am spus eu, având senzaţia ireală că mă scufundam din nou. Eu sunt?

*

Am reuşit să ridic o mână preţ de un moment sau două, dar eram prea slăbită ca să înalţ capul şi cu atât mai puţin să mă ridic în şezut. Grijuliu, Roger m-a tras puţin în sus şi m-a rezemat de pernele făcute teanc, după care mi-a sprijinit capul cu mâna ca să nu se legene şi a apropiat o cană cu apă de buzele mele. Senzaţia ciudată a mâinii lui pe pielea dezgolită a gâtului meu a declanşat un proces confuz de revenire a lucidităţii. Apoi i-

am simţit căldura palmei, vie, direct pe ceafă şi am zvâcnit ca un somon împuns cu harponul, făcând cana să zboare din mâna lui.

– Ce? Ce? am bolborosit eu, ţinându-mă de cap, prea şocată ca să pot formula o propoziţie întreagă, fără să iau în seamă apa rece care trecea prin cearşafuri. CE?!

Roger părea la fel de şocat ca şi mine. A înghiţit în sec, căutându-şi cuvintele.

– Păi… am crezut că ştii, s-a bâlbâit el cu glas spart. N-ai…? Cum să zic… Am crezut că… lasă, o să crească la loc!

Mi-am simţit buzele mişcându-se, încercând diferite forme care să poată aproxima cuvinte, dar nu exista nicio legătură între limbă şi creier – nu era loc pentru altceva decât pentru revelaţia că greutatea moale şi obişnuită a părului meu dispăruse, înlocuită de o mirişte destul de aspră.

– Malva şi doamna Bug te-au tuns alaltăieri, s-a grăbit Roger să spună. Ele... noi nu eram aici, nici eu, nici Bree, pentru că nu le-am fi lăsat, sigur că nu. Dar ele au crezut că aşa se procedează cu cineva care are febră atât de mare, *aşa* procedează oamenii în vremurile astea. Bree s-a înfuriat pe ele, dar ele au crezut... au crezut sincer că aşa îţi salvează viaţa. Of, Doamne, Claire, nu te mai uita aşa la mine, te rog!

Faţa lui dispăruse într-o explozie stelară de lumină, o perdea de apă care licărea coborând brusc pentru a mă feri de privirile oamenilor.

Nu eram conştientă că plângeam, nicidecum. Suferinţa se revărsa din mine ca vinul care ţâşneşte dintr-un burduf înţepat cu un cuţit. Roşu-purpuriu ca măduva osoasă, împroşcând peste tot şi picurând.

– Îl chem pe Jamie! a zis Roger cu glas hârâit.

– NU!

L-am prins de mânecă, dovedind mai multă forţă decât îmi închipuiam că am.

– Dumnezeule, nu! Nu vreau să mă vadă în halul ăsta!

Tăcerea lui de o clipă mi-a spus totul, dar m-am încăpăţânat să îl ţin de mânecă, incapabilă să gândesc cum altfel aş fi putut preveni ceva de

neconceput. Lacrimile mi se scurgeau pe obraji ca un torent peste pietre. Am clipit şi Roger a redevenit vizibil, o imagine cu contururi neclare.

– El… ăă… te-a văzut, a spus Roger cu glas răguşit şi a coborât ochii, nedorind să mă privească în faţă. Părul... Deja... Vreau să zic…

A făcut semn cu mâna spre propriile bucle negre.

– A văzut părul.

– Da?

Asta reprezenta un şoc la fel de mare ca şi descoperirea pe care abia o făcusem.

– Şi… ce a spus?

Roger a inspirat adânc şi a privit în lateral, parcă temându-se să nu vadă o gorgonă. Ori o anti-gorgonă, m-am gândit eu cu amărăciune.

– N-a spus nimic, a zis Roger foarte încet, apoi şi-a lăsat o mână pe braţul meu. Doar… a plâns.

Încă plângeam, dar acum ceva mai domol. Mai mult suspinam. Senzaţia de frig pătrunzător până în măduva oaselor trecuse, iar acum îmi simţeam calde picioarele şi braţele, deşi aveam impresia că o adiere deconcertant de rece îmi mângâia scalpul. Inima îmi bătea mai rar şi am trăit sentimentul că mă aflam în afara propriului corp.

Şoc? m-am gândit, vag surprinsă când cuvântul s-a alcătuit în mintea mea cleioasă, pe cale de a se topi. Presupuneam că *poţi* trăi un şoc fizic real ca urmare a rănilor emoţionale – desigur că era posibil, ştiam asta...

– Claire!

Mi-am dat seama că Roger mă striga din ce în ce mai agitat şi mă scutura de o mână. Cu un efort imens, am reuşit să îmi focalizez privirea asupra lui. Părea foarte îngrijorat şi m-am întrebat vag dacă reîncepusem să mor. Dar nu – era prea târziu pentru asta.

– Ce e?

A oftat uşurat, aşa mi s-a părut.

– Ai arătat ciudat câteva momente.

Avea vocea spartă şi răguşită; parcă vorbitul i-ar fi provocat durere.

– Am crezut că… mai vrei o gură de apă?

Sugestia mi s-a părut atât de nepotrivită, încât am fost cât pe ce să râd. Dar îmi era cumplit de sete – şi, dintr-odată, o cană cu apă rece părea a fi cel mai de dorit lucru din lume.

– Da.

Lacrimile au continuat să mi se scurgă pe față, dar acum erau aproape liniştitoare. Nu am încercat deloc să le opresc – mi se părea că era mult prea greu să fac asta –, dar mi-am şters fața cu colțul cearşafului umed.

Începeam să înțeleg că probabil nu făcusem cea mai înțeleaptă – ori, cel puțin, cea mai uşoară – alegere când hotărâsem să nu mor. Lucrurile aflate dincolo de limitele şi de grijile corpului meu începeau să revină. Necazuri, dificultăți, primejdii… tristeți. Întuneric, lucruri înspăimântătoare, ca un stol de lilieci. Nu voiam să privesc de aproape imaginile care zăceau într-un morman dezordonat în adâncul minții mele – lucruri de care mă debarasasem ca să rămân în starea de plutire.

Dar, dacă mă întorsesem, o făcusem pentru a fi ceea ce eram – şi eram doctor.

– Boala.

Mi-am şters ultimele lacrimi şi l-am lăsat pe Roger să îmi cuprindă mâinile, ajutându-mă să țin cana cu apă.

– Continuă?

– Nu.

A spus-o cu blândețe, în timp ce apropia marginea cănii de buzele mele. Oare ce era? m-am întrebat. Apă, dar cu ceva în ea – mentă şi ceva mai tare, mai amar… angelică?

– A încetat.

Roger ținea cana, lăsându-mă să sorb încet.

– În ultima săptămână nu s-a mai îmbolnăvit nimeni.

– O săptămână?

Am legănat cana, vărsându-mi puțină apă pe bărbie.

– Cât timp am…?

– Cam atât.

Şi-a dres glasul. Stătea cu ochii aţintiţi asupra cănii; şi-a plimbat degetul mare pe bărbia mea, îndepărtând picăturile de apă pe care le vărsasem.

– Ai fost una dintre ultimele persoane care s-a îmbolnăvit.

Am inspirat adânc, apoi am băut din nou. Lichidul avea şi un gust dulce, delicat, care acoperea oarecum amăreala – miere. Mintea mea a localizat cuvântul şi am trăit o senzaţie de uşurare pentru că descoperisem acel mic fragment de realitate care îmi lipsea.

Din atitudinea lui mi-am dat seama că o parte dintre bolnavi muriseră, dar nu i-am mai pus alte întrebări. Hotărârea de a trăi însemna ceva. Revenirea în lumea celor vii era o luptă care cerea o tărie pe care încă nu o aveam. Îmi smulsesem rădăcinile şi zăceam ca o plantă ofilită; reintroducerea lor în pământ depăşea deocamdată puterile mele.

Conştientizarea faptului că oameni pe care îi cunoşteam – poate chiar îi iubisem – muriseră părea să îmi provoace o suferinţă la fel de mare ca şi pierderea părului – şi acestea erau lucruri cărora nu le puteam face faţă.

În ciuda amărelii persistente, am mai băut două căni cu apă îndulcită cu miere, apoi m-am lăsat pe spate cu un oftat, simţindu-mi stomacul ca un balon mic şi rece.

– Trebuie să te odihneşti puţin, m-a sfătuit Roger, lăsând cana pe masă. O chem pe Brianna, bine? Dar dormi, dacă asta vrei.

Nu aveam putere nici măcar să dau afirmativ din cap, dar am reuşit să îmi mişc buzele într-un fel care să treacă drept zâmbet. Am întins mâna şi mi-am mângâiat cu delicateţe creştetul tuns aproape la piele. Roger s-a crispat, însă doar puţin.

S-a ridicat şi am observat cât de slab şi de încordat părea – am presupus că ajutase la îngrijirea bolnavilor toată săptămâna, nu doar în cazul meu. Şi îngropase morţii. Avea dreptul să ţină slujbe de înmormântare.

– Roger.

Am făcut un efort îngrozitor să vorbesc; mi-a fost atât de greu să îmi găsesc cuvintele şi să le detaşez din încâlceala din mintea mea.

– Ai mâncat ceva în ultima vreme?

Expresia de pe chip i s-a schimbat, uşurarea i-a estompat ridurile provocate de încordare şi de îngrijorare.

– Nu, a răspuns, dregându-şi glasul încă o dată, după care a zâmbit. N-am mâncat de aseară.

– Atunci, mănâncă ceva, am rostit eu şi am ridicat o mână, simţind-o grea ca de plumb. Te rog.

– Bine. Aşa o să fac.

În loc să plece, a şovăit, a făcut repede câţiva paşi înapoi, s-a aplecat peste pat şi, prinzându-mi faţa între palme, m-a sărutat pe frunte.

– Eşti frumoasă, a spus el răspicat şi, după ce mi-a strâns iar obrajii între palme, a plecat.

– Poftim? am întrebat eu cu voce pierită, însă singurul răspuns pe care l-am primit a fost draperia umflându-se sub presiunea unei adieri mirosind a mere.

*

În realitate, arătam ca un schelet cu o tunsoare de recrut, deloc avantajoasă, lucru pe care l-am descoperit când, în cele din urmă, am avut suficientă tărie ca să îl silesc pe Jamie să îmi aducă o oglindă.

– N-ai vrea să porţi o bonetă? a sugerat el, pipăind rezervat o bonetă din muselină pe care mi-o adusese Marsali. Măcar până mai creşte puţin?

– Nu cred că vreau, la naiba!

Şocată de imaginea terifiantă pe care o vedeam în oglindă, mi-a fost greu să spun asta. De fapt, am simţit un puternic impuls să smulg boneta din mâinile lui şi să mi-o îndes pe cap până mi-ar fi ajuns la umeri.

Respinsesem şi alte oferte de bonete făcute de doamna Bug – care se felicita entuziasmată pentru supravieţuirea mea, socotind-o rezultatul tratamentului aplicat de ea împotriva febrei – şi de Marsali, de Malva şi de celelalte femei care veniseră să mă viziteze.

Era simplă încăpăţânare din partea mea. Vederea părului meu despletit ofensa convingerile lor scoţiene despre cum se cuvenea să arate o femeie, aşa că încercaseră ani la rând – cu diverse grade de subtilitate – să mă

silească să port ceva pe cap. Nu voiam sub nicio formă să las împrejurările să mă silească să le fac pe plac.

Acum, după ce mă văzusem în oglindă, nu mai eram chiar atât de neclintită în hotărârea mea. Şi, în lipsa părului, îmi era cam frig la cap. Pe de altă parte, mi-am dat seama că, dacă aş ceda, Jamie s-ar alarma cumplit – şi îl înspăimântasem deja suficient, judecând după faţa lui suptă şi după cearcănele adânci.

Aşa că faţa i s-a luminat considerabil când am respins boneta pe care o ţinea în mâini, după care a azvârlit-o într-un colţ.

Cu atenţie, am întors oglinda cu faţa în jos şi am lăsat-o pe pătură, înăbuşindu-mi un oftat.

– O să fie amuzant să văd expresiile oamenilor când dau cu ochii de mine.

Jamie mi-a aruncat o privire, zâmbind în colţul gurii.

– Eşti foarte frumoasă, englezoaico, a spus el cu delicateţe.

Apoi a izbucnit în râs, fornăind şi scoţând un şuierat slab. Am ridicat o sprânceană, am luat oglinda şi m-am uitat din nou, ceea ce l-a făcut să râdă mai tare.

M-am rezemat de perne, simţindu-mă ceva mai bine. Febra îmi trecuse în mare măsură, dar eram încă slăbită, ca o fantomă, abia reuşind să stau în şezut fără ajutorul cuiva şi adormind fără niciun semn prevestitor, după cel mai mic efort.

Încă pufnind, Jamie mi-a luat mâna, a ridicat-o spre buze şi mi-a sărutat-o. Căldura pe care am simţit-o imediat la atingerea lui mi-a făcut perişorii de pe braţ să se zbârlească, iar degetele mi s-au strâns în jurul degetelor lui.

– Te iubesc, a spus el încet, deşi umerii încă i se cutremurau de râs.

– O, am zis eu, simţindu-mă brusc mult mai bine. Atunci, asta e. Şi eu te iubesc. Iar părul îmi va creşte la loc, până la urmă.

– Aşa va fi.

Mi-a sărutat din nou mâna, după care mi-a aşezat-o uşor deasupra păturii.

– Ai mâncat ceva?

– Puţin, am răspuns eu, cu toată răbdarea de care eram în stare. O să mănânc mai târziu.

De multă vreme îmi dădusem seama de ce pacienții sunt numiți astfel[17]; pentru că o persoană bolnavă este țintuită la pat în general şi, în consecință, obligată să suporte hărțuirile şi pisălogeala unor persoane care *nu* sunt bolnave.

Febra îmi scăzuse şi, în urmă cu două zile, îmi recăpătasem cunoştința; de atunci încoace, reacția invariabilă a celor care mă vizitau era un icnet de surprindere văzând cum arătam, după care eram îndemnată să port o bonetă, iar apoi încercau să îmi vâre cu forța mâncare pe gât. Jamie, care se pricepea mult mai bine să-mi interpreteze tonul vocii decât Malva, Brianna sau Marsali, a renunțat cu înțelepciune să insiste după ce a aruncat o privire spre tava de lângă pat, constatând că, de fapt, mâncasem ceva.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, i-am cerut eu, aşezându-mă mai bine şi făcându-mi curaj. Cine s-a mai îmbolnăvit? Şi cum se simt toți? Şi cine…?

Mi-am dres glasul.

– Cine a mai murit?

M-a privit printre gene, încercând să ghicească dacă voi leşina, voi muri sau voi sări din pat când îmi va spune.

– Eşti sigură că te simți îndeajuns de bine, englezoaico? m-a întrebat el, cu îndoială în glas. Sunt veşti care nu se vor şterge dacă le păstrez.

– Adevărat, dar până la urmă va trebui să le aud, nu? Şi să ştii că e mai bine decât să te îngrijoreze ceea ce *nu* ştii.

Înțelegând ideea, Jamie a dat din cap şi a inspirat adânc.

– Atunci... Padraic şi fiica lui sunt pe cale să se însănătoşească. Evan şi-a pierdut copilul cel mic, sărmanul Bobby, iar Grace e încă bolnavă, dar Hugh şi Catlin n-au avut nimic.

A înghițit în sec şi a continuat.

– Trei dintre pescari au murit; mai sunt încă vreo doisprezece în suferință, dar cei mai mulți se însănătoşesc.

S-a încruntat, dus pe gânduri.

– Şi mai e Tom Christie. Din câte am auzit, încă se simte rău.

– Da? Malva nu mi-a zis nimic.

De fapt, Malva refuzase să îmi răspundă la întrebări, insistând doar că trebuia să mă odihnesc şi să nu îmi fac griji.

– Dar Allan?

– El e bine, m-a asigurat Jamie.

– De cât timp e bolnav Tom?

– Nu ştiu. Ți-ar putea spune fata lui.

Am dat din cap – o greşeală, deoarece amețeala încă nu îmi trecuse şi m-am văzut silită să închid ochii şi să îmi las capul să cadă înapoi pe perne, în timp ce contururi de lumină fulgerau înapoia pleoapelor mele închise.

– E foarte ciudat, am spus, oarecum pe nerăsuflate, auzindu-l pe Jamie ridicându-se de pe scaun când m-am prăbuşit. Deseori, când închid ochii, văd stele – dar nu ca acelea de pe cer. Seamănă cu stelele de pe căptuşeala unei valize pentru păpuşi – mai precis, un geamantan –, aveam aşa ceva când eram mică. Care crezi că e motivul?

– N-am nici cea mai vagă idee.

Am auzit foşnete când el s-a aşezat la loc.

– Nu mai delirezi, nu?

– N-aş crede. Am delirat?

Respirând adânc şi atent, am deschis ochii şi am făcut o încercare eroică de a zâmbi.

– Da, ai delirat.

– Oare vreau să ştiu ce am spus?

L-am observat zâmbind în colţul gurii.

– Probabil că nu, dar poate o să-ți povestesc totuşi cândva.

Am cântărit ideea de a închide ochii şi de a pluti spre somn, în loc să mă gândesc la viitoare momente jenante, dar mi-am adunat puterile. Dacă aveam să trăiesc – şi deocamdată trăiam –, trebuia să strâng firele de viață care mă legau de pământ şi să le aranjez la loc.

– Familia lui Bree, familia lui Marsali sunt bine? am întrebat mai mult de formă; atât Bree, cât şi Marsali veniseră şi se agitaseră îngrijorate în jurul meu şi, cu toate că niciuna dintre ele nu îmi spusese nimic care să mă

tulbure în starea mea de slăbiciune, eram convinsă că n-ar fi putut păstra secretul dacă vreun copil ar fi fost grav bolnav.

– Da, a răspuns el încet, da, sunt bine toți. Sunt bine, s-a grăbit să repete. Niciunul dintre ei nu s-a îmbolnăvit.

I-am aruncat o privire glacială, dar am avut grijă să nu mă mişc prea mult.

– Ai putea să-mi spui, am insistat. Oricum o să aflu adevărul de la doamna Bug.

Ca şi cum simpla menționare a numelui ei o făcea să apară, am auzit duduitul caracteristic al saboților doamnei Bug pe scară, apropiindu-se. Venea mai încet decât de obicei şi cu o grijă care sugera că purta ceva greu în brațe.

Teoria mea s-a adeverit; a intrat zâmbind pe uşă, cu o tavă încărcată într-o mână şi în cealaltă, cu Henri-Christian, care se agăța de ea ca un pui de maimuță.

– *A leannan*, ți-am adus ceva de mâncare, a spus precipitat, împingând deoparte bolul cu fiertură de ovăz şi farfuria cu pâine prăjită, de care abia mă atinsesem, pentru a face loc felurilor de mâncare proaspete. Nu se ia, aşa e?

Aproape fără să aştepte să mă vadă clătinând din cap, s-a aplecat deasupra patului şi mi l-a pus pe Henri-Christian în brațe. Prietenos ca întotdeauna cu oricine, copilul şi-a vârât capul sub bărbia mea, şi-a frecat nasul de pieptul meu şi apoi a început să mă muşte de încheieturile degetelor, dinții lui mici de lapte lăsându-mi urme pe piele.

– Ce s-a întâmplat aici?

M-am încruntat când, în timp ce-i aranjam părul mătăsos pe fruntea rotunjită, am observat pata gălbuie a unei foste vânătăi urâte imediat sub linia părului.

– Progeniturile diavolului au încercat să-l ucidă pe bietul prunc, m-a informat doamna Bug printre buzele strânse. Şi ar fi reuşit, dacă n-ar fi fost Roger Mac, Dumnezeu să-l binecuvânteze.

– Cum? Ce progenituri? am întrebat, obişnuită cu felul în care doamna Bug prezenta lucrurile.

– Câțiva dintre copiii pescarilor, m-a lămurit Jamie.

A întins o mână şi i-a atins nasul lui Henri-Christian, dar şi-a retras-o imediat, deoarece copilul a vrut să i-o prindă, apoi l-a atins din nou. Henri-Christian a chicotit şi s-a prins de nas, cucerit de joc.

– Creaturile alea nenorocite au vrut să-l înece, a spus emfatic doamna Bug. L-au răpit pe bietul copil cu coş cu tot şi l-au lăsat să plutească pe pârâu!

– Nu cred c-au vrut să-l înece, a rostit Jamie calm, încă absorbit de joacă. Dacă ar fi fost aşa, nu l-ar fi lăsat în coş, asta-i sigur.

– Hmm! a venit reacţia doamnei Bug la argumentul logic. Dar n-au vrut nicidecum să-i facă un bine, a adăugat ea cu glas sumbru.

Între timp, făcusem cu repeziciune un inventar al stării de sănătate a lui Henri-Christian, descoperind alte câteva vânătăi care se vindecau, o tăietură cu crustă pe un călcâi şi un genunchi julit.

– Te-ai cam lovit, aşa e? i-am spus copilului.

– Hm! Hi-hi-hi! a făcut Henri-Christian, foarte încântat de explorările mele.

– Roger l-a salvat? am întrebat eu, uitându-mă la Jamie.

Jamie a confirmat cu o mişcare din cap, zâmbind uşor în colţul gurii.

– Da. Nu am ştiut ce se petrece înainte ca micuța Joanie să se repeadă spre mine, strigând că îi luaseră frăţiorul – dar am ajuns acolo ca să văd sfârşitul întâmplării.

Băieţii puseseră coşul cu bebeluşul să plutească în iazul pentru păstrăvi, un loc lat şi adânc din pârâu, unde apa era relativ liniştită. Făcut din papură împletită bine, coşul plutise îndeajuns de mult, până când curentul îl împinsese spre gura de vărsare a iazului, unde apa curgea iute printre pietre, după care urma un fel de cascadă de vreun metru şi ceva, drept într-un vârtej cu mulți bolovani.

În acele momente, Roger făcea un gard şi se afla destul de aproape ca să audă ce se întâmpla lângă pârâu. La strigătele băieților şi la țipetele ca de sirenă ale lui Félicité, lăsase jos bârna pe care o avea în mâini şi se repezise la vale, socotind că fata era hărțuită.

Aşa că ieşise dintre copaci exact la timp ca să-l vadă pe Henri-Christian în coşul lui, aplecându-se încet peste buza cascadei şi începând să salte nebuneşte din piatră în piatră, răsucindu-se purtat de curent şi luând apă.

Roger gonise de-a lungul malului şi plonjase pe burtă, ajungând în pârâu ceva mai jos de cascadă, exact în momentul în care Henri-Christian, urlând de groază, cădea din coşul ud, aterizând peste Roger, care îl prinsese.

– Am ajuns acolo exact la timp ca să văd totul, mi-a explicat Jamie, zâmbind după ce îşi amintise fiecare amănunt. Apoi l-am văzut pe Roger Mac ridicându-se din apă ca un triton, cu fire de lintiță în păr şi cu sângele curgându-i din nas, ținând copilaşul strâns în braţe. A fost cu adevărat o scenă îngrozitoare.

Răcnind, băieții obraznici urmăriseră coşul de-a lungul pârâului, însă în acele momente amuțiseră. Unul dintre ei dăduse să fugă, iar ceilalți porniseră ca un stol de porumbei, însă Roger împunsese furios cu degetul spre ei şi strigase *Sheas!*[18], cu o voce suficient de puternică pentru a acoperi vuietul pârâului.

Emana atâta forță, încât băieții rămăseseră pe loc, *înghețați* de groază.

Țintuindu-i cu privirea, Roger ajunsese aproape de malul celălalt. Acolo, se lăsase pe vine şi luase în căuşul mâinii apă, pe care o turnase pe capul copilaşului care urla – şi care se potolise imediat.

– Te botez Henri-Christian, răcnise Roger, cu vocea lui spartă şi răguşită. În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh! M-auziți, ticăloşi mici ce sunteți? Numele lui e *Christian!* Îi aparține Domnului! Dacă-i mai faceți vreodată rău, nenorociților, Satana va apărea şi vă va târî, cu tot cu urletele voastre, în IAD!

Împunsese încă o dată cu un deget acuzator spre băieți, care o luaseră la goană, dispărând ca nebunii în desişuri, împingându-se şi căzând, dornici să fugă de acolo cât mai repede.

– Vai, Doamne! am spus eu, împărțită între consternare şi dorința de a râde.

Am coborât privirea spre Henri-Christian, care descoperise de curând plăcerea de a-şi suge degetul mare şi era absorbit în continuare de studierea ei.

– Cred că a fost impresionant.

– Şi *pe mine* m-a impresionat, fii convinsă, a spus Jamie, încă zâmbind. Nici nu credeam că Roger Mac are forţă să predice aşa despre focul iadului şi blestemul veşnic. Flăcăul are voce, chiar dacă sună spart. Ar strânge un public numeros dacă ar vorbi la o Adunare, am dreptate sau nu?

– Deci asta s-a întâmplat cu vocea lui, am zis eu. Mă întrebam ce-a păţit. Crezi că a fost doar o răutate a copiilor? Când l-au aruncat pe bebeluş în pârâu?

– A fost o răutate, bineînţeles, a zis Jamie, aşezându-şi mâna mare pe capul lui Henri-Christian. Însă nu doar a băieţilor.

Jamie îl prinsese pe unul dintre autori în timp ce aceştia încercau să se furişeze pe lângă el şi-l apucase de gât, speriindu-l de moarte. După ce îl dusese în pădure şi îl ţintuise de trunchiul unui copac, îi pusese întrebări, ca să afle motivul tentativei ucigaşe.

Tremurând şi bâlbâindu-se, băiatul încercase să motiveze totul, spunând că nu voiseră să-i facă niciun rău copilaşului, putea să jure! Voiau doar să-l vadă plutind – fiindcă părinţii le spuseseră că el se născuse din demoni şi toată lumea ştia că cei născuţi din Satana pluteau, deoarece apa respingea răutatea din ei. Luaseră bebeluşul cu coş cu tot şi îl aşezaseră aşa pe apă, căci se temeau să-l atingă, convinşi că pielea lui îi va arde.

– I-am spus că o să-i ard eu însumi, mi-a povestit Jamie cu un aer destul de sumbru. Şi am vorbit serios.

După aceea, îl eliberase pe băiatul obraznic, dându-i ordin să se ducă acasă, să îşi schimbe pantalonii şi să îi anunţe pe amicii lui că erau aşteptaţi în biroul lui Jamie, înainte de cină, pentru a-şi primi partea de pedeapsă – altfel, Domnia Sa se va duce el însuşi la ei acasă după cină, ca să-i pedepsească în faţa părinţilor.

– Şi au venit? am întrebat eu, fascinată.

Mi-a aruncat o privire surprinsă.

– Bineînțeles. Şi-au luat doctoria, după care am mers în bucătărie şi am mâncat cu toții pâine cu miere. Îi spusesem lui Marsali să-l aducă pe copilaş, iar după ce am mâncat, l-am luat pe genunchi şi i-am pus pe toți să-l atingă, pentru a se convinge.

A zâmbit puțin strâmb.

– Unul dintre băieți m-a întrebat dacă e adevărat ce a spus domnul Roger, cum că micuțul e al Domnului. I-am răspuns că nu l-aş contrazice pe domnul Roger în privința asta, dar că, indiferent al cui mai e, Henri-Christian îmi aparține mie şi ei ar face bine să țină minte asta.

Jamie şi-a plimbat încet un deget pe obrazul rotund al lui Henri-Christian. Copilul aproape că adormise, avea pleoapele grele închise, iar un deget mare şi umed îi rămăsese pe jumătate în gură.

– Îmi pare rău că am pierdut istoria asta, am rostit încet, ca să nu trezesc sugarul.

Se încălzise, aşa cum li se întâmplă copiilor mici când dorm, şi devenise mai greu în adâncitura brațului meu. Jamie şi-a dat seama că nu mai puteam să-l țin în brațe, aşa că l-a luat, după care l-a predat doamnei Bug, care se foise în tăcere prin încăpere și aranjase diverse lucruri, ascultând în tot acest timp povestea spusă de Jamie.

– Merita să vedeți toată întâmplarea, m-a asigurat ea în şoaptă, luându-l pe Henri-Christian și bătându-l uşor pe spate. Şi băieții aceia... Au întins mâinile ca să atingă burta copilaşului, temători de parcă ar fi atins un cartof fierbinte, iar el chicotea și se zvârcolea ca un viermişor, din cauza gâdilăturilor. Micii ticăloşi aveau ochii cât cepele!

– Îmi închipui, am spus eu, amuzată. Pe de altă parte, i-am șoptit lui Jamie când doamna Bug ieșea cu copilul, dacă părinții lor cred că e născut dintr-un demon, iar tu eşti bunicul lui…

– Păi, tu eşti bunica lui, englezoaico, a replicat Jamie sec. Tu ai putea fi cauza. Fireşte, aş prefera ca ei să nu se gândească la aspectul ăsta al problemei.

– În niciun caz, l-am aprobat eu. Deşi… ce părere ai? Ştie cineva că Marsali nu e fiica ta de sânge? Despre Fergus ştiu cu siguranță.

– Asta nu ar cântări prea mult, a spus Jamie. În orice caz, oamenii cred că micuțul Henri e un copil schimbat cu altul.

– De unde ştii aşa ceva?

– Oamenii vorbesc, a răspuns el prompt. Te simți bine, englezoaico?

Uşurată de greutatea copilului, coborâsem velințele puțin, ca să mă aerisesc. Jamie s-a uitat dezaprobator la mine.

– Iisuse, pot să-ți număr coastele! Chiar şi prin cămăşuță!

– Bucură-te de experiența asta cât mai poți, l-am sfătuit eu scurt, cu toate că am simțit un junghi ascuțit de iritare.

Părea că a simțit asta, pentru că m-a prins de mână, urmând cu degetul liniile venelor albăstrui conturate pe dosul ei.

– Nu te enerva, englezoaico, a spus el, mai blând. N-am vrut să înțelegi greşit. Uite, doamna Bug ți-a adus ceva gustos, aşa cred.

A ridicat capacul de pe o farfurioară, s-a încruntat văzând ce era în ea, apoi a vârât cu precauție un deget în mâncare şi l-a lins.

– Budincă făcută cu sirop de arțar, m-a anunțat el fericit.

– Da?

Nu aveam deloc poftă de mâncare, dar budinca părea ceva inofensiv, astfel că n-am obiectat când Jamie a umplut o lingură, după care a îndreptat-o spre buzele mele, concentrându-se ca un pilot de avion de linie.

– *Pot* să mănânc şi singură, să…

Jamie mi-a strecurat lingura printre buze, aşa că, resemnată, am sorbit budinca. Revelații uimitoare, stârnite de dulceața cremoasă, mi-au explodat imediat în gură şi am închis ochii, oarecum extaziată, când mi-am amintit.

– O, Doamne! Uitasem ce gust are mâncarea bună.

– *Ştiam* eu că n-ai mâncat mai nimic până acum, a zis el cu satisfacție în glas. Haide, mai ia!

Am insistat să mă folosesc singură de lingură şi am reuşit să mănânc jumătate din porție; la insistențele mele, Jamie a mâncat restul.

– Chiar dacă n-ai ajuns la fel de slab ca mine, am spus eu, întorcându-mi mâna şi făcând o grimasă la vederea oaselor proeminente ale încheieturii, nici tu n-ai prea mâncat în ultima vreme.

– Cam aşa e.

A plimbat cu atenţie lingura prin farfurie, recuperând până şi ultimele resturi de budincă, după care a lins-o, lăsând-o curată.

– Am fost… ocupat.

L-am urmărit printre gene. Părea vesel, însă sensibilitatea mea ruginită începea să-şi revină. O perioadă greu de măsurat nu avusesem nici energia, nici concentrarea necesare pentru altceva decât corpul meu chinuit de febră; acum vedeam micile amănunte familiare ale trupului, ale vocii şi ale purtării lui Jamie şi mă reobişnuiam cu el, ca o vioară dezacordată ce vibrează din nou.

Am simţit o undă de încordare şi am început să mă gândesc că nu era provocată întru totul de faptul că fusesem cât pe ce să mor.

– Ce e? l-am întrebat.

– Ce anume?

A ridicat întrebător din sprâncene; dar îl cunoşteam prea bine ca să mă las păcălită. Însăşi întrebarea lui m-a încredinţat că aveam dreptate.

– Ce anume nu-mi spui? l-am iscodit cu toată răbdarea de care eram în stare. E vorba din nou de Brown? Ai primit veşti despre Stephen Bonnet? Ori despre Donner? Scroafa albă a mâncat vreun copil, s-a înecat cu el şi a murit?

Asta l-a făcut să zâmbească, însă doar o clipă.

– Asta nu, a răspuns Jamie. Scroafa s-a repezit la MacDonald când a sosit acum câteva zile, dar el a ajuns la timp pe verandă. Foarte agil e maiorul, pentru un om de vârsta lui.

– E mai tânăr decât tine, am ripostat eu.

– Mda, şi eu sunt agil, a spus el cumpănit. Scroafa nu m-a fugărit încă, nu?

Am simţit o undă de nelinişte, auzind că maiorul sosise la noi, dar nu ştirile despre tulburările politice sau agitaţia militară îl preocupau pe Jamie; mi-ar fi mărturisit imediat. L-am privit din nou printre gene, dar n-am scos nicio vorbă.

A oftat adânc.

– Mă gândeam să-i trimit de aici, a zis încet şi mi-a luat mâna într-a lui.

– Pe cine să trimiți?

– Pe Fergus, pe Marsali şi copiii.

Am tresărit de parcă cineva m-ar fi lovit sub stern şi, dintr-odată, mi-a fost greu să respir.

– Ce? De ce? Şi… *unde?* am reuşit să întreb.

– Fergus a încercat să-şi ia viața acum trei zile, a spus el foarte încet.

I-am strâns mâna convulsiv.

– Dumnezeule mare! am şoptit eu.

El a dat din cap şi am văzut că, preț de un moment, n-a putut vorbi; îşi înfipsese dinții în buza de jos.

De astă dată, eu i-am prins mâinile între ale mele, simțindu-le răceala pătrunzându-mi în carne. Voiam să resping ideea, să o alung cu desăvârşire, dar nu am putut. Ea a rămas între noi, ca o broască veninoasă pe care niciunul nu voia să o atingă.

– Cum asta? am întrebat într-un târziu.

Glasul meu răsuna cu ecou în cameră. Am vrut să întreb: „Eşti sigur?“ Dar mi-am dat seama că era.

– Cu un cuțit, mi-a răspuns el.

Un colț al gurii i-a tresărit, dar nu în glumă.

– A spus că s-ar fi spânzurat, dar n-a putut lega frânghia cu o singură mână. Norocul lui.

Budinca devenise o bilă mică şi tare, ca din cauciuc, şi mi se aşezase pe fundul stomacului.

– Tu… tu l-ai găsit? Ori Marsali?

A clătinat din cap.

– Ea nu ştie. Sau cred că ştie, dar nu recunoaşte.

– Înseamnă că nu s-a rănit prea grav, altfel ea şi-ar fi dat seama.

Încă aveam dureri în piept, dar reuşeam să vorbesc mai uşor.

– Nu. L-am văzut trecând în vreme ce jupuiam o căprioară undeva pe deal. Nu m-a văzut şi nici eu nu l-am strigat – nu ştiu ce anume mi s-a părut

ciudat la el, dar a fost ceva. Mi-am văzut de treabă un timp – nu voiam să mă îndepărtez de casă, pentru cazul în care… Dar ceva mă sâcâia.

A dat drumul mâinii mele şi s-a frecat la nas.

– Nu puteam scăpa de gândul că se întâmplă ceva anapoda. Aşa că, într-un târziu, am lăsat treaba şi m-am dus după el, spunându-mi că sunt un nătărău fiindcă fac asta.

Fergus se îndreptase spre capătul culmii şi coborâse versantul împădurit care ducea spre Izvorul Alb. Dintre cele trei izvoare locale, acela era cel mai îndepărtat şi izolat şi se numea „alb“ din cauză că, aproape de capătul micului iaz, era un bolovan mare, albicios.

Jamie coborâse printre copaci exact la timp ca să îl vadă pe Fergus stând întins lângă izvor, cu mânecile cămăşii suflecate şi cu haina împăturită sub cap, înmuindu-şi braţul stâng, căruia îi lipsea extremitatea, în apă.

– Probabil ar fi trebuit să strig atunci, a povestit Jamie, trecându-şi o mână prin păr cu un aer absent. Dar nu-mi venea să cred, înţelegi?

Apoi Fergus luase în mâna dreaptă un cuţit pentru dezosat, se aplecase spre iaz şi îşi tăiase venele de la cotul stâng, iar sângele se întinsese ca un nor întunecat şi moale pe albeaţa braţului.

– *Atunci* am strigat, a spus Jamie.

A închis ochii şi şi-a frecat apăsat faţa cu mâinile, ca şi cum ar fi vrut să îşi şteargă din minte amintirea.

Coborâse panta în goană, îl prinsese pe Fergus, îl săltase în picioare şi îl lovise.

– *L-ai lovit?*

– Da, a spus el scurt. A avut noroc că nu i-am frânt gâtul, micul ticălos.

S-a înroşit la faţă şi a strâns din buze.

– Asta s-a întâmplat după ce băieţii l-au luat pe Henri-Christian? am întrebat, având vie în minte discuţia pe care o purtasem cu Fergus în grajd. Vreau să zic…

– Da, ştiu ce vrei să spui, m-a întrerupt Jamie. A fost a doua zi după ce copiii l-au aruncat pe Henri-Christian în pârâu, da. Dar nu-i vorba doar de asta – de necazurile pricinuite de copil, care e pitic.

S-a uitat la mine tulburat.

– Am stat de vorbă. După ce i-am legat brațul şi şi-a revenit. A spus că se gândea la asta de ceva vreme, iar treaba cu copilul l-a împins să treacă la fapte.

– Bine, dar… cum *a putut?* am întrebat întristată. Să o lase pe Marsali, pe copii – cum așa?

Jamie a coborât privirea, și-a strâns genunchii cu mâinile şi a oftat. Fereastra era deschisă şi în cameră a pătruns o adiere slabă, ridicându-i firele de păr din creştet şi făcându-le să semene cu nişte flăcări mici.

– Socotea că familia ar duce-o mai bine fără el, a spus sec Jamie. Dacă murea, Marsali se putea recăsători – putea să găsească un bărbat care să le poarte de grijă ei şi copiilor. Să le asigure traiul. Să-l apere pe micuțul Henri.

– Crede – credea – că el nu-i în stare?

– Englezoaico, ştie prea bine că nu poate.

Am tras aer în piept, pregătindu-mă să protestez, însă mi-am muşcat buza, pentru că n-am găsit replica potrivită.

Jamie s-a ridicat şi a păşit neliniştit prin cameră, ridicând obiecte şi punându-le la loc.

– Tu ai face aşa ceva? l-am întrebat după o vreme. În aceeaşi situație, vreau să zic.

S-a oprit o clipă, cu spatele la mine și cu mâna pe peria mea de păr.

– Nu, a rostit încet. Dar unui bărbat îi e greu să trăiască astfel.

– Da, înțeleg… am zis eu rar, dar el s-a răsucit brusc cu fața spre mine.

Era încordat, cu chipul marcat de o oboseală care nu provenea din lipsa somnului.

– Nu, englezoaico. Nu înțelegi.

Mi-a vorbit cu blândețe, dar pe un ton atât de disperat, că mi-au dat lacrimile.

Era vorba deopotrivă de slăbiciune fizică extremă şi de suferință emoțională, dar ştiam că, dacă cedez, urmarea ar fi o dezintegrare totală şi

nimeni nu avea nevoie de aşa ceva. Mi-am muşcat buza cu putere şi mi-am şters ochii cu marginea cearşafului.

Am auzit bufnitura când Jamie a căzut în genunchi lângă mine, am întins orbeşte mâinile şi i-am tras capul la piept. M-a îmbrăţişat şi a oftat adânc, i-am simţit răsuflarea caldă pe piele, trecând prin pânza cămăşii mele. Cu o mână tremurătoare i-am mângâiat părul, l-am simţit cedând brusc şi toată încordarea s-a scurs din el precum apa dintr-o cană.

Am trăit cel mai ciudat sentiment – ca şi cum tăria zăgăzuită în el până atunci era eliberată… şi se revărsa în mine. Controlul firav pe care îl aveam asupra propriului corp a sporit când l-am strâns în braţe, iar inima a încetat să mai şovăie, reluându-şi bătăile normale, clare şi neobosite.

Lacrimile îmi secaseră, dar ameninţau să pornească din nou. Mi-am trecut degetele peste conturul feţei lui Jamie, de culoarea bronzului roşcat, marcată de soare şi de îngrijorări, peste fruntea înaltă cu sprâncene groase de culoare castanie, peste obrajii laţi, peste nasul lung şi drept ca o lamă. Peste ochii închişi, înclinaţi şi misterioşi, cu gene ciudate, blonde la rădăcină şi de un castaniu atât de întunecat la capete, că păreau aproape negre.

– Nu ştii? am spus încet, urmărind cu degetul conturul precis al urechii lui.

Câteva firişoare de păr blond apăreau ca o mică spirală din tragus[19], gâdilându-mi degetul.

– Nu ştie *niciunul* dintre voi? E vorba de *tine*. Nu de ceea ce poţi să dai sau să faci ori să asiguri. Doar de persoana ta.

A inspirat profund şi tremurător şi a dat afirmativ din cap, dar nu a deschis ochii.

– Ştiu. Asta i-am şi explicat lui Fergus, a zis el foarte încet. Ori cel puţin aşa cred. Pentru că i-am spus o mulţime de lucruri îngrozitoare.

Îngenuncheaseră lângă izvor, îmbrăţişându-se, uzi de sânge şi de apă, stând unul lângă celălalt, ca şi cum Jamie ar fi vrut să îl reţină pe Fergus pe

pământ, alături de familie, doar prin forța voinței. Pierdut în patima momentului, până la sfârşit, nu mai ştia ce spusese.

– Trebuie să trăieşti de dragul lor – chiar dacă nu o faci pentru tine însuți, îi şoptise el, simțind pe umăr fața lui Fergus, iar pe obraz, părul lui negru, ud de sudoare şi de apă. *Tu comprends, mon enfant, mon fils? Comprends-tu?*

Am simțit cum i s-a mișcat gâtul când a înghițit în sec.

– Vezi tu, eram convins că o să mori, a continuat el foarte încet. Eram sigur că n-o să te găsesc în viață când mă întorceam acasă şi că o să rămân singur. Cred că atunci nu-i vorbeam lui Fergus, ci mai degrabă vorbeam cu mine însumi.

A ridicat capul şi s-a uitat la mine printr-un amestec de lacrimi şi hohote de râs.

– O, Doamne, Claire, m-aş fi înfuriat rău de tot dacă ai fi murit şi m-ai fi lăsat singur.

Mi-a venit să râd şi să plâng sau şi una, şi alta – şi, cu toate că încă regretam pierderea păcii veşnice, în clipa aceea aş fi renunțat la ea fără nicio ezitare.

– Uite că n-am murit, am spus şi i-am atins buzele. Şi n-o să mor. Sau măcar o să încerc.

Mi-am strecurat o mână sub capul lui şi l-am tras spre mine. Era cu mult mai mare şi mai greu decât Henri-Christian, dar am simțit că-l pot ține aşa o veşnicie, la nevoie.

Erau primele ore ale după-amiezii, iar lumina începea să scadă, pătrunzând prin părțile de sus ale ferestrelor orientate spre apus, astfel încât încăperea era inundată de raze curate şi sclipitoare, care se reflectau în părul lui Jamie şi în cămaşa lui de pânză crem. I-am simțit protuberanțele din partea de sus a şirei spinării, dar şi carnea moale dintre omoplat şi coloana vertebrală.

– Şi unde vrei să-i trimiți? l-am întrebat, în timp ce încercam să-i netezesc părul învârtejit din creştet.

– Probabil la Cross Creek sau la Wilmington, mi-a răspuns.

Ținea ochii întredeschişi și urmărea umbrele frunzelor tremurând pe o latură a şifonierului pe care îl făcuse pentru mine.

– Oriunde pare mai bine ca să se ocupe de tipografie.

S-a foit puțin, și-a strâns brațele în jurul feselor mele, după care s-a încruntat.

– Iisuse, englezoaico, nu mai ai deloc fund!

– Ei, lasă asta, am spus cu resemnare. Sunt *convinsă* că îmi va creşte la loc destul de curând.

15 *Evanghelia după Ioan*, 11:25 (n. tr.).

16 Mineral de culoare verde-deschis, folosit ca piatră semiprețioasă (n. tr.).

17 În engleză, cuvântul *patient* folosit ca adjectiv înseamnă „răbdător“ (n. tr.).

18 *Sheas* (gaelică) – „Stați pe loc!“ (n. tr.).

19 Proeminență triunghiulară a pavilionului urechii, situată în fața conductului auditiv extern (n. tr.).

65

MOMENTUL DECLARAȚIEI

Jamie i-a întâlnit lângă Moara Woolam. Erau cinci, călare. Doi îi erau necunoscuți; doi erau oameni din Salisbury, pe care îi ştia – foști reglementatori, pe nume Green și Wherry; amândoi liberali înfocați. Ultimul era Richard Brown, a cărui față exprima răceală, mai puțin ochii lui.

Și-a blestemat dragostea pentru conversație. Fără asta, s-ar fi despărțit de MacDonald ca de obicei, la Coopersville. Însă ei discutaseră despre poezie – poezie, Dumnezeule mare! – și se distraseră unul pe celălalt declamând. Acum stătea pe drumul pustiu, ținând pe loc doi cai, în vreme ce MacDonald, ale cărui măruntaie erau în dezacord cu el, se dusese în adâncul pădurii.

Amos Green a dus mâna la pălărie în semn de salut și ar fi trecut mai departe, însă Kitman Wherry și-a oprit calul; necunoscuții au procedat la fel, privind curioși.

– Încotro te duci, prietene James? l-a întrebat Wherry, quakerul, cu glas plăcut. Vii la întrunirea de la Halifax? Pentru că, dacă așa stau lucrurile, ești bine-venit să mergi cu noi.

Halifax. A simțit o dâră de sudoare scurgându-i-se pe șira spinării. Întrunirea Comitetului de Corespondență pentru alegerea delegaților la Congresul Continental.

– Îmi conduc un prieten, a răspuns el curtenitor, făcând semn către calul lui MacDonald. Dar o să vin, probabil că o să vă prind din urmă.

Asta s-o credeți voi, a gândit el, având grijă să nu se uite la Brown.

– Nu sunt convins că vei fi bine-venit, domnule Fraser, a spus Green politicos, dar cu o anumită răceală în atitudine, care l-a făcut pe Wherry să

se uite surprins la el. Mai ales după cele întâmplate la Cross Creek.

– Da? Deci voiai să vezi un om nevinovat arzând de viu sau dat prin smoală și pene?

O ceartă cu ei era ultimul lucru pe care și-l dorea, dar trebuia să spună ceva.

Unul dintre necunoscuți a scuipat în drum.

– Nu era chiar atât de nevinovat, dacă despre Fogarty Simms e vorba. Un conservator nenorocit.

– Despre el e vorba, a spus Green și a scuipat arătându-și aprobarea. Comitetul din Cross Creek a vrut să-i dea o lecție; se pare că domnul Fraser nu a fost de acord cu asta. Din câte-am auzit, a fost o scenă de pomină, a continuat el cu glas tărăgănat, lăsându-se puțin pe spate ca să îl măsoare pe Jamie de la înălțime. Cum ziceam, domnule Fraser, nu ești tocmai apreciat în momentele astea.

Încruntându-se, Wherry se uita când la Jamie, când la Green.

– Indiferent de părerile lui politice, salvarea unui om de la tăvălirea prin smoală și pene mi se pare un act de omenie, a replicat Jamie cu glas tăios.

Brown a râs disprețuitor.

– Cred că așa ți se pare doar ție. Nu și altora. Cine se aseamănă se adună. Și, pe de altă parte, mai e și mătușica ta, nu? a spus el, adresându-i-se lui Jamie. Și renumita doamnă MacDonald. Am citit discursul pe care l-a ținut – în ultima ediție a ziarului publicat de Simms, a adăugat el, râzând din nou disprețuitor.

– Oaspeții mătușii mele nu au nicio legătură cu mine, a zis Jamie, străduindu-se să își păstreze calmul.

– Nu? Dar ce zici de soțul mătușii tale – unchiul tău, el are legătură?

– Duncan?

În glasul lui se simțea uimirea sinceră; necunoscuții au schimbat câteva priviri între ei, iar atitudinea lor a devenit ceva mai relaxată.

– Nu, el e cel de-al patrulea soț al mătușii mele – și mi-e prieten. De ce ai adus vorba despre el?

– Păi, Duncan Innes e mână-n mână cu Farquard Campbell și cu mulți alți loialiști. Amândoi au băgat o grămadă de bani ca să publice pamflete ce propovăduiesc reconcilierea cu Anglia Mamă. Mă surprinde că n-ai știut asta, domnule Fraser.

Jamie nu era doar surprins, ci de-a dreptul înmărmurit, dar și-a ascuns sentimentele.

– Fiecare are dreptul la părerile lui, a spus el, ridicând din umeri. Duncan procedează așa cum dorește, iar eu voi face la fel.

Wherry a dat aprobator din cap, însă ceilalți s-au uitat la el cu expresii care mergeau de la scepticism până la ostilitate.

Wherry nu a putut să nu observe reacțiile însoțitorilor lui.

– Și care *e* opinia ta, prietene? a întrebat el politicos.

Da, știuse că asta urma să se întâmple. Când și când încercase să-și imagineze circumstanțele declarației lui în situații de eroism vanitos sau de pericol vădit, dar, ca de obicei în asemenea chestiuni, simțul umorului pe care îl avea Domnul depășea orice imaginație. Așa că s-a văzut silit să facă pasul suprem către adeziunea publică și irevocabilă la cauza rebelilor – şi, întâmplător, să se alieze cu un dușman de moarte –, stând singur în praful drumului, în timp ce un ofițer al Coroanei era pe vine în tufișuri, direct în spatele lui, cu pantalonii lăsați până la glezne.

– Eu doresc libertate, a rostit Jamie pe un ton care trăda o ușoară uimire față de ideea că există îndoieli în ceea ce privește poziția lui.

– Chiar așa?

Green s-a uitat cu severitate la el, apoi a ridicat bărbia, făcând astfel semn către calul lui MacDonald, de șaua căreia atârna, sclipind în soare, sabia militară cu canafi. Şi cum se face că ești în tovărășia unui soldat britanic?

– Mi-e prieten, a răspuns Jamie cu glas stăpânit.

– O tunică roșie?

Unul dintre necunoscuți s-a ridicat brusc în șa de parcă ar fi fost înțepat de o albină.

– Ce caută tunicile roșii *aici?*

Omul părea uluit. S-a uitat rapid în jur, ca și cum s-ar fi așteptat ca din pădure să apară o companie de soldați britanici trăgând cu muschetele.

– E unul singur, din câte știu, l-a lămurit Brown. Îl cheamă MacDonald. Nu e soldat adevărat; e pensionat și primește jumătate de soldă, lucrează pentru guvernator.

Explicațiile nu i-au liniștit tovarășul în mod vizibil.

– Ce treabă ai cu acest MacDonald? l-a întrebat el pe Jamie.

– Cum am spus, mi-e prieten.

Atitudinea oamenilor se schimbase într-o clipă, trecând de la scepticism şi ușoară ostilitate la iritare fățișă.

– E spionul guvernatorului, asta e, a afirmat răspicat Green.

Era adevărul gol-goluț, iar Jamie era aproape convins că jumătate dintre oamenii ținutului știau; MacDonald nu făcea niciun efort să își ascundă nici înfățișarea, nici sarcinile. A nega acest lucru însemna a le cere acelor oameni să creadă că Jamie era nătâng, duplicitar sau și una, și alta.

Călăreții s-au agitat, au schimbat câteva priviri și au făcut mișcări discrete, ducând mâinile la mânerele pumnalelor și la paturile pistoalelor.

Frumoasă treabă, s-a gândit Jamie. Cum nu era mulțumit cu ironia situației, Dumnezeu hotărâse că el trebuia să lupte pe viață și pe moarte împotriva aliaților de partea cărora se declarase a fi cu câteva momente în urmă, ca să apere un ofițer al Coroanei, al cărei dușman era, potrivit propriilor spuse.

Așa cum îi plăcea ginerelui său să spună, grozavă situație.

– Scoateți-l de acolo, a ordonat Brown, îmboldindu-și calul în fața celorlalți. Să vedem ce are de spus prietenul ăsta al tău.

– Și poate îi dăm o lecție pe care să i-o povestească și guvernatorului, bine?

Unul dintre necunoscuți și-a scos pălăria și a așezat-o cu grijă sub marginea șeii, pregătindu-se.

– Stați!

Wherry s-a înălțat în șa, încercând să-i potolească printr-un semn cu mâna, deși Jamie i-ar fi putut spune că trecuseră câteva minute bune de

când o asemenea inițiativă ar fi avut vreun efect.

– Nu puteți ridica mâna prin violență asupra unui…

– Zici că nu putem?

Rămas cu ochii ațintiți asupra lui Jamie, Brown a rânjit ca o hârcă și s-a apucat să desfacă un bici încolăcit, fixat de șa.

– Păcat că nu avem smoală la îndemână. Dar putem să le dăm o bătaie bună și să-i trimitem pe amândoi văicărindu-se la casa guvernatorului, goi pușcă. Ăsta-i răspunsul.

Cel de-al doilea necunoscut a râs și a scuipat din nou, de astă dată spre Jamie, iar flegma a căzut cu un pleoscăit la picioarele lui.

– Așa mai merge. Fraser, am auzit că ai alungat o mulțime întreagă la Cross Creek, iar acum suntem doar cinci la doi, care sunt sorții?

Lui Jamie îi conveneau de minune. Dând drumul hățurilor pe care le ținea în mâini, s-a întors și s-a aruncat între cei doi cai, răcnind ascuțit, după care i-a lovit puternic cu palma pe crupă, apoi s-a lansat cu capul înainte spre tufișurile de pe marginea drumului, îndepărtându-se de-a bușilea cât de repede putea printre rădăcini și bolovani.

În urma lui, caii se cabrau și se roteau, nechezând asurzitor și răspândind derută și spaimă printre caii celorlalți oameni; a auzit strigăte de furie și alarmă în timp ce ei se străduiau să recapete controlul asupra animalelor speriate.

S-a lăsat să alunece pe o pantă scurtă, împrăștiind cu picioarele pământ și plante dezrădăcinate, și-a pierdut echilibrul și a căzut când a ajuns la poale, apoi a sărit în picioare și s-a repezit spre un pâlc de stejari, unde s-a ascuns înapoia unei perdele de puieți, răsuflând greu.

Cineva avusese destulă prezență de spirit – sau fusese mânat de furie – ca să sară de pe cal și să îl urmărească pe jos; a auzit în apropiere zgomote și blesteme care acopereau hărmălaia de pe drum. Uitându-se cu fereală printre frunze, Jamie l-a văzut pe Richard Brown, cu părul răvășit și fără pălărie, privind fioros în jur și ținând un pistol în mână.

Îi dispăruse orice gând ar fi avut despre o confruntare directă; în afara unui mic pumnal pe care îl ținea în ciorap, era aproape neînarmat, iar

Brown l-ar fi împușcat pe loc, după care, când ceilalți l-ar fi ajuns din urmă, ar fi pretins că o făcuse ca să se apere.

În susul pantei, spre drum, a observat ceva roșu. Întorcându-se în aceeași direcție, Brown a văzut și el și a tras cu pistolul. Imediat după aceea, Donald MacDonald, rămas în cămașă după ce, precaut, își agățase tunica într-un copac, a ieșit din ascunzătoare în spatele lui Brown și l-a izbit în cap cu o creangă groasă.

Brown a căzut în genunchi, năucit, iar Jamie s-a furișat printre copaci și i-a făcut semn lui MacDonald, care a alergat cu greu până la el. Împreună, și-au croit drum în adâncul pădurii și au așteptat lângă un pârâu până când liniștea prelungită dinspre drum i-a lămurit că puteau să se întoarcă să arunce o privire.

Bărbații dispăruseră. La fel și calul lui MacDonald. Cu ochii căscați larg și cu urechile lăsate pe spate, Ghedeon şi-a ridicat buza de sus și, cu balele curgând, a nechezat fioros spre ei, arătându-și dinții mari și îngălbeniți. Brown și oamenii lui avuseseră înțelepciunea de a nu fura un cal nărăvaș, însă îl legaseră de un copac și reușiseră să îi strice căpăstrul, care atârna rupt de gâtul armăsarului. Sabia lui MacDonald zăcea în praful drumului, smulsă din teacă și cu lama frântă în două.

MacDonald a ridicat bucățile, le-a contemplat un moment, apoi le-a vârât sub centură, clătinând din cap.

– Crezi că Jones ar putea să o dreagă? l-a întrebat el pe Jamie. Ori mai bine să mă duc la Salisbury?

– Mai curând la Wilmington sau la New Bern, a răspuns Jamie, ștergându-și buzele cu mâna. Dai Jones n-are atâta pricepere ca să repare o sabie, dar vei găsi câțiva prieteni în Salisbury, din câte am auzit.

Salisbury se aflase în miezul Mișcării pentru Reglementare, iar convingerile antiguvernamentale erau încă puternice acolo.

Deși inima îi bătea acum normal, Jamie încă își simțea genunchii slăbiți din cauza furiei și fiindcă alergase atât de mult.

MacDonald a dat cu tristeţe din cap, apoi s-a uitat la Ghedeon.

– Calul ăsta poate fi călărit în siguranță?

– Nu.

În starea de agitaţie în care era Ghedeon, Jamie nu voia să rişte să-l călărească singur, darămite cu încă un om şi fără căpăstru. Bine măcar că indivizii lăsaseră frânghia de la şa. A făcut o buclă peste capul calului, reuşind să nu fie muşcat, şi au pornit împreună, fără să mai discute, întorcându-se la Ridge pe jos.

– Nefericită întâmplare, a remarcat MacDonald la un moment dat, cu un aer gânditor. Crezi că asta ţi-a anulat şansa de a-ţi croi drum în consiliile lor? Mi-aş da boşul stâng ca să aud ce se discută la întrunirea de care vorbeau, îţi spun sincer!

Cu oarecare uimire, Jamie şi-a dat seama că, după ce făcuse acea declaraţie memorabilă, auzită de omul a cărui cauză dorea să o trădeze, iar apoi fusese cât pe ce să fie ucis de noii aliaţi a căror cauză încercase să o susţină, niciuna dintre părţi nu îl credea.

– Donald, te-ai întrebat vreodată cum sună râsul lui Dumnezeu? a rostit el meditativ.

MacDonald şi-a ţuguiat buzele, privind spre orizont, unde nori întunecaţi se umflau deasupra culmii muntelui.

– Ca tunetul, îmi închipui, a răspuns el. Nu crezi la fel?

Jamie a clătinat din cap.

– Nu. Cred că e un sunet foarte, foarte slab.

66

SE LASĂ ÎNTUNERICUL

Am auzit toate sunetele de la parterul casei și vocea lui Jamie afară și m-am simțit întru totul liniștită. Urmăream razele soarelui alunecând și licărind pe castanul ale cărui frunze se îngălbeneau, când pe trepte au răsunat niște paşi hotărâți.

Ușa s-a deschis brusc și Brianna a intrat, cu părul răscolit de vânt și cu fața strălucind, dar afișând o expresie glacială. S-a oprit la capătul patului meu și a îndreptat degetul arătător spre mine.

– Nu ai voie să mori.

– Da? am întrebat-o eu, clipind mirată. Nu cred că am de gând să fac asta.

– Dar ai încercat! a replicat ea pe un ton acuzator. Știi bine că-i așa!

– Ei, n-aș zice că am încercat cu adevărat…, am început eu cu glas slab.

Chiar dacă nu încercasem cu adevărat să mor, era adevărat că nici nu încercasem să nu mor și probabil că pe față mi-a apărut o expresie de vinovăție, pentru că ea și-a îngustat ochii albaștri.

– Să nu îndrăznești să mai faci asta vreodată! mi-a zis.

Apoi s-a răsucit, făcându-și rochia albastră să se înfoaie și s-a îndepărtat cu pași apăsați, dar în ușă s-a oprit.

– Pentru că te iubesc și nu știu ce m-aș face fără tine, a adăugat cu glas gâtuit, după care a coborât treptele în fugă.

– Și eu te iubesc, scumpo! am strigat, iar lacrimile gata întotdeauna să se reverse mi-au umplut ochii, dar nu am primit alt răspuns în afara sunetului ușii de jos trântite.

Adso, care dormea într-o pată de soare pe cuvertură, la picioarele mele, a deschis ochii o fracțiune de secundă când a auzit zgomotele, după care și-a retras capul între umeri și a început să toarcă mai tare.

M-am lăsat înapoi pe perne, simțindu-mă ceva mai puțin liniștită, dar oarecum mai vie. După un moment, am dat deoparte pătura și mi-am coborât picioarele pe podea. Brusc, Adso a încetat să toarcă.

– Nu te îngrijora, i-am spus. N-am de gând să mă prăbușesc, iar laptele și resturile pentru tine vor rămâne la fel. Păstrează-mi patul cald.

Desigur, mă ridicasem în picioare și chiar mi se îngăduiseră scurte incursiuni afară, dar sub supravegherea cuiva. Însă, de când mă îmbolnăvisem, nu mi se permisese să plec undeva neînsoțită și eram destul de convinsă că nici acum nu mă vor lăsa s-o fac.

Drept urmare, m-am furișat pe scară, cu încălțările într-o mână și, în loc să ies pe ușa din față, ale cărei balamale scârțâiau, sau prin bucătărie, unde avea treabă doamna Bug, m-am furișat în camera medicală, am deschis fereastra și – după ce m-am asigurat că scroafa albă nu își făcea de lucru pe acolo – am coborât cu fereală.

Evadarea îmi dădea o senzație amețitoare și un val de entuziasm m-a susținut o vreme pe drum. După aceea, m-am văzut silită să mă opresc după ce făceam câteva sute de pași, să mă așez și să respir gâfâit, cât timp picioarele mele își recăpătau puterea. Însă am perseverat și, în cele din urmă, am ajuns la cabana lui Christie.

Nu am văzut pe nimeni și nici nu am primit răspuns la repetatele strigăte, dar, când am bătut în ușă, am auzit vocea lui Tom Christie, răgușită și abătută, invitându-mă să intru.

Era la masă și scria, dar, după cum arăta, ar fi trebuit să se afle în pat. S-a holbat uimit și s-a grăbit să-şi strângă șalul murdar în jurul umerilor.

– Doamnă Fraser! Sunteți… adică… pentru numele Domnului, ce…?

Rămas fără grai, a arătat spre mine, cu ochii rotunzi și mari cât niște farfurioare. Când intrasem, îmi scosesem pălăria cu boruri largi, uitând pentru moment că arătam ciufulită ca o perie de curățat sticle.

– Vai! am exclamat eu, dându-mi seama și trecându-mi o mână peste cap. Asta e. Ar trebui să fii încântat; n-o să mai umblu peste tot scandalizând oamenii cu expunerea nerușinată a buclelor mele răzvrătite.

– Arătați ca un deținut, a spus el fără menajamente. Așezați-vă!

Asta am și făcut, pentru că, după efortul depus ca să ajung acolo, aveam nevoie de taburetul pe care mi-l oferise.

– Cum te simți? l-am întrebat, uitându-mă la el.

Lumina din cabană era sărăcăcioasă; scria la o lumânare, pe care o stinsese după apariția mea.

– Cum mă simt?

Părea deopotrivă uimit și deconcertat de întrebarea mea.

– Ați mers pe jos atâta drum, groaznic de slăbită, ca să vă interesați de starea mea de sănătate?

– Dacă vrei să spui așa, am răspuns, destul de iritată de expresia „groaznic de slăbită“. Nu crezi că ar fi cazul să vii la lumină ca să mă pot uita cum se cuvine la tine?

Și-a tras capetele șalului peste piept, parcă apărându-se.

– De ce?

M-a privit chiorâș, sprâncenele înălțate și unite făcându-l să arate ca o bufniță înfuriată.

– Pentru că vreau să aflu câteva lucruri despre starea ta de sănătate, i-am răspuns răbdătoare, iar pentru asta cel mai bine ar fi să te examinez, întrucât nu pari capabil să îmi spui nimic.

– Sunteți de nestăpânit.

– Ba nu, sunt doctor, l-am contrazis. Și vreau să știu…

Un ușor val de amețeală m-a copleșit, de aceea m-am sprijinit de masă, rezistând până când totul a trecut.

– Nu sunteți întreagă la minte, a afirmat el după ce m-a privit câteva clipe. Şi încă sunteți bolnavă, așa cred. Rămâneți aici; o să-l trimit pe fiul meu să-l aducă pe soțul dumneavoastră.

Am fluturat o mână spre el și am inspirat adânc. Inima mi-o luase razna și eram puțin palidă și transpirată, însă în rest mă simțeam bine.

– Domnule Christie, problema e că, deşi am fost cu *adevărat* bolnavă, nu am suferit de aceeași boală care i-a afectat pe oamenii de la Ridge – și, din câte mi-a spus Malva, cred că nici tu nu suferi.

Se ridicase să plece după Allan, dar, auzindu-mi vorbele, a înghețat și s-a holbat la mine, cu gura căscată. Apoi s-a lăsat lent pe scaun.

– Ce vreți să spuneți?

Pentru că reușisem în sfârșit să îi rețin atenția, i-am prezentat încântată faptele; le aveam clare în minte, după ce le analizasem cu atenție în ultimele zile.

Deși câteva familii de la Ridge suferiseră chinurile dizenteriei amibiene, eu nu avusesem așa ceva. Avusesem o febră primejdios de mare, însoțită de dureri înfiorătoare de cap și – din câte îmi dădusem seama din prezentarea agitată făcută de Malva – convulsii. Dar sigur nu avusesem dizenterie.

– Sunteți sigură de asta?

Răsucea între degete pana de scris, încruntat.

– E foarte greu să confunzi diareea cu sânge cu durerea de cap și cu febra, am spus cu ironie. Ascultă, ai avut diaree?

A ezitat un moment, dar curiozitatea a învins.

– Nu, a recunoscut el. A fost cum spuneți – o durere ce părea să-mi despice capul și febră. O slăbiciune îngrozitoare și… vise extraordinar de neplăcute. N-am bănuit că nu era aceeași boală care îi chinuia pe ceilalți.

– Cred că nu aveai niciun motiv. Nu i-ai văzut pe niciunul dintre cei bolnavi de dizenterie. Doar dacă… Malva ți-a descris simptomele bolii? l-am întrebat din simplă curiozitate, însă el a clătinat din cap.

– Nu vreau să aud asemenea lucruri, iar ea nu-mi spune. Cu toate astea, de ce ați venit la mine?

Și-a înclinat capul într-o parte, privindu-mă printre gene.

– Ce importanță are dacă eu și dumneavoastră am suferit de friguri sau de diaree? Ori altcineva, la drept vorbind?

Părea foarte agitat. S-a ridicat în picioare, pășind prin cabană, lipsit de concentrare și nesigur, atitudine care se deosebea complet de mișcările lui de obicei hotărâte.

Am oftat, frecându-mi fruntea cu palma. Căpătasem informația de bază pentru care mă dusesem la Christie; mi-ar fi fost greu să îi explic de ce voisem să aflu asta. Mă chinuisem destul ca să îi fac pe Jamie, pe Ian cel

Tânăr și pe Malva să accepte teoria bacteriană a bolilor, şi încă prezentându-le dovezi vizibile la microscop.

– Bolile se transmit, am spus cu glas obosit. Trec de la o persoană la alta – câteodată direct, câteodată prin mâncarea sau apa date de la o persoană bolnavă la una una sănătoasă. Toți oamenii care au suferit de diaree locuiau în apropierea unui pârâiaș; am motive să cred că apa acelui izvor conținea amiba – asta i-a îmbolnăvit. Însă noi doi nu ne-am întâlnit vreme de săptămâni întregi. Iar eu n-am fost în apropierea cuiva care să aibă friguri. Cum se face că amândoi am căzut pradă aceleiași boli?

Nedumerit și încă încruntat, s-a uitat lung la mine.

– Nu înțeleg de ce două persoane n-ar putea să se îmbolnăvească fără să fie aproape. Sigur, am știință de bolile pe care le descrieți: tifosul din închisori, de exemplu, se răspândește în spații închise, dar sigur nu toate bolile se manifestă în același fel, nu?

– Nu, nu, am recunoscut, însă nu eram într-o stare fizică prea bună pentru a încerca să îi împărtășesc noțiuni de bază privind epidemiologia și sănătatea publică. De pildă, este posibil ca unele boli să fie răspândite de țânțari. Malaria ar fi una dintre ele.

Și unele forme de meningită virală – pentru că aceea era boala de care suferisem până de curând.

– Ții minte cumva dacă te-a pişcat vreun țânțar recent?

S-a uitat la mine, apoi a scos un soi de lătrat scurt, pe care l-am interpretat drept râs.

– Dragă doamnă, în clima asta cumplită, orice om e pişcat de multe ori, când e cald.

Și-a scărpinat barba, parcă din reflex.

Era adevărat. Pentru oricine, în afară de mine și de Roger. Când și când, o insectă disperată făcea o încercare, dar, de cele mai multe ori, noi scăpam neînțepați, chiar dacă existau roiuri uriașe de asemenea insecte și toți cei din jurul nostru se scărpinau. Ca teorie, am bănuit că, în decursul anilor, țânțarii, care se hrăneau cu sânge, evoluaseră într-o legătură atât de strânsă cu omenirea, încât, pur și simplu, eu și Roger nu miroseam bine pentru ei,

pentru că veniserăm de prea departe în timp. Brianna și Jemmy, care aveau material genetic comun cu al meu, dar și cu al lui Jamie, erau pişcaţi, dar nu la fel de des ca majoritatea oamenilor.

Nu-mi aminteam să fi fost pişcată de vreun ţânţar în ultima vreme, însă era posibil să se fi întâmplat, iar eu să fi fost prea ocupată ca să bag de seamă.

– Ce importanţă are? m-a întrebat Christie, părând doar nedumerit.

– Nu știu. Doar că… trebuie să aflu.

Şi aveam nevoie să mă îndepărtez puțin de casă și să încerc să-mi reiau viaţa, pe calea cea mai scurtă pe care o cunoșteam – practicarea medicinei. Însă n-aveam de gând să-i mărturisesc asta lui Tom Christie.

– Hm, a făcut el.

A rămas în picioare, privindu-mă de sus, încruntat și indecis. Apoi, brusc, a întins o mână – cea pe care i-o operasem, am văzut că urma inciziei în formă de Z ajunsese de un roz spălăcit și sănătos, iar degetele erau drepte.

– Să mergem afară, a spus el cu un aer resemnat. O să vă conduc acasă, iar dacă insistaţi să-mi adresaţi întrebări personale și supărătoare despre starea mea de sănătate, cred că nu vă pot împiedica.

Șocată, l-am prins de mână și am descoperit că strânsoarea lui era fermă și constantă, în ciuda expresiei triste de pe fața trasă și a umerilor căzuți.

– Nu-i nevoie să mă conduci până acasă, am protestat eu. După cum arăți, ar trebui să stai în pat!

– La fel și dumneavoastră, a replicat el, conducându-mă spre ușă, cu mâna sub cotul meu. Dar, dacă preferaţi să vă riscaţi sănătatea și viaţa făcând un efort atât de mare, atunci pot face și eu asta. Deși, a adăugat el cu asprime, ar trebui să vă puneți pălăria pe cap înainte de a pleca de aici.

*

Ne-am oprit des pe drum ca să ne odihnim și am ajuns acasă gâfâind, șiroind de sudoare și, în general, entuziasmaţi de aventură. Nimeni nu îmi simțise lipsa, dar domnul Christie a insistat să mă conducă înăuntru, astfel

că toți mi-au observat absența *ex post facto* și, în modul irațional în care reacționează oamenii, s-au enervat imediat.

Am fost dojenită de toți cei care m-au văzut, inclusiv de Ian cel Tânăr, dusă la etaj practic de guler și forțată să mă așez în patul în care, mi s-a dat de înțeles, trebuia să mă simt norocoasă dacă mi se va aduce la cină pâine cu lapte. Cel mai supărător amănunt al întregii situații a fost că, stând la poalele scării cu o cană de bere în mână și urmărind cum eram dusă pe sus, Tom Christie a zâmbit, singurul zâmbet pe care îl văzusem vreodată pe fața lui păroasă.

– Ce Dumnezeu te-a apucat, englezoaico? s-a răstit Jamie la mine, trăgând pătura deoparte și făcând un gest dictatorial spre așternuturi.

– Păi, m-am simțit destul de bine și…

– Bine! Eşti palidă ca laptele bătut stricat și tremuri atât de tare, că abia… stai, lasă-mă pe mine.

Pufnind, mi-a dat mâinile la o parte de pe șireturile juponului și mi l-a scos într-o clipă.

– Ți-ai pierdut mințile? m-a întrebat el. Cum să te furișezi așa, fără să spui nimănui? Ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi căzut undeva? Dacă te îmbolnăvești din nou?

– Dacă aș fi spus cuiva, nu m-ar fi lăsat să plec, am zis eu moale. Și *sunt* doctor, știi asta. Pot să-mi judec singură starea de sănătate.

Mi-a aruncat o privire ce sugera fără înconjur că nu ar avea încredere să mă lase să-mi exprim părerea nici despre o expoziție de flori, dar a scos doar un pufnet și mai puternic drept răspuns.

Apoi m-a ridicat în brațe și m-a dus la pat, așezându-mă cu delicatețe, dar demonstrând o forță reținută, cât să înțeleg că ar fi preferat să îmi dea drumul de la înălțime.

Apoi s-a îndreptat de spate și s-a uitat amenințător la mine.

– Englezoaico, îți jur că, dacă n-ai arăta de parcă ai fi în pragul leșinului, te-aș întoarce cu fața-n jos și te-aș bate la fund.

– Nu poți, am spus eu foarte slab. Nu mai am fund.

În realitate, eram puțin obosită… da, ca să fiu sinceră, inima îmi bătea ca o tobă, urechile îmi țiuiau, iar dacă nu mă întindeam imediat, era posibil să leșin. M-am întins și am rămas cu ochii închiși, simțind camera rotindu-se încet în jurul meu ca un carusel, la care se adăugau lumini orbitoare și muzică de hurdy-gurdy[20].

Prin vălmășagul de senzații, am simțit vag niște mâini pe picioare, apoi, o răcoare plăcută pe corpul încins. Ceva cald și amintind de un nor mi-a învăluit capul și am dat înnebunită din brațe, încercând să-l îndepărtez înainte de a mă sufoca.

Am ieșit la suprafață clipind și gâfâind și am descoperit că eram goală. Am aruncat o privire către corpul meu scheletic, descărnat și cu pielea palidă și am tras iute cearșaful peste mine. Jamie tocmai se apleca să strângă rochia, juponul și vesta de pe podea, unde le aruncase; avea cămășuța mea împăturită pe braț A ridicat pantofii și ciorapii și le-a îndesat într-un sac.

– Tu, a spus el, împungând acuzator cu arătătorul, nu mai pleci nicăieri. Nu ai dreptul să te sinucizi, m-am făcut înțeles?

– Deci de la tine a moștenit Bree apucăturile astea, am murmurat eu, încercând să alung senzația de amețeală.

Am închis din nou ochii.

– Țin minte o abație din Franța, am spus. Și un tânăr foarte încăpățânat şi foarte bolnav. Şi pe prietenul lui, Murtagh, care i-a luat hainele ca să-l împiedice să se ridice din pat și să plece înainte de a se însănătoși complet.

Tăcere. Am deschis un ochi. Stătea nemișcat ca o statuie, iar lumina scăzută care pătrundea pe fereastră îi făcea părul să scânteieze.

– După care, am continuat eu pe un ton colocvial, dacă mă ajută memoria, tu ai ieșit pe fereastră și ai plecat. Gol, în miezul iernii.

A bătut de două ori cu degetele rigide în pulpa piciorului.

– Aveam douăzeci și patru de ani, a rostit el într-un târziu, cu glas răgușit. Şi probabil nu prea aveam minte.

– Nu te-aș contrazice deloc, l-am asigurat.

Am deschis și celălalt ochi și l-am țintuit cu privirea.

– Dar știi de ce am făcut asta. Trebuia.

A inspirat adânc, a oftat și mi-a lăsat hainele jos. A venit și s-a așezat pe pat lângă mine, cadrul de lemn scârțâind sub greutatea lui.

Mi-a ridicat mâna și a ținut-o ca și cum ar fi fost ceva prețios și fragil. Așa și era – sau cel puțin *părea* fragilă, o construcție delicată din piele translucidă și umbre ale oaselor de sub ea. Și-a plimbat ușor un deget pe dosul mâinii mele, urmărind oasele de la falange până la cubitus, și am simțit un frison ciudat care a adus cu sine o amintire îndepărtată, viziunea propriilor oase, licărind albăstrui prin piele, și mâinile maestrului Raymond, cuprinzându-mi pântecul inflamat și gol, spunându-mi prin neguri de febră: „Cheamă-l. Cheamă-l pe bărbatul roșcat.“

– Jamie, am spus încet de tot.

Razele de soare s-au reflectat în verigheta de argint. A prins-o între degetul mare și arătător, plimbând cerculețul metalic de-a lungul degetului meu, atât de ușor, încât nu s-a prins deloc de încheieturi.

– Ai grijă, am spus. N-aș vrea s-o pierd.

– N-o s-o pierzi.

Mi-a îndoit degetele, iar mâna lui s-a înfășurat, mare și caldă, pe mâna mea.

A rămas tăcut o vreme și am urmărit amândoi dâra de lumină alunecând încet peste cuvertură. Adso se mișcase odată cu razele de lumină, ca să rămână în căldura lor, și am văzut clar perișorii fini care îi tiveau urechile.

– E o mare ușurare, a spus Jamie într-un târziu, să văd soarele urcând și coborând pe cer. Când trăiam în peșteră, când eram în închisoare, asta îmi dădea speranțe, pentru că vedeam lumina apărând și dispărând și știam că lumea merge înainte.

Se uita pe fereastră, spre depărtările în care cerul se întuneca. Mărul lui Adam i s-a mișcat puțin când a înghițit în sec.

– Am același sentiment, englezoaico, a continuat el, când te aud foindu-te în camera medicală, zăngănind lucruri acolo și înjurând de una singură.

A întors capul și s-a uitat la mine; ochii lui aveau adâncimea nopții care cobora.

– Dacă n-ai mai fi acolo – sau în altă parte, a spus el foarte încet, atunci soarele nu s-ar mai înălța și n-ar mai coborî de pe cer.

Mi-a luat mâna și a sărutat-o delicat. Apoi mi-a așezat-o pe piept, cu degetele strânse în jurul verighetei, s-a ridicat și a plecat.

*

Am dormit ușor, căci nu mai eram azvârlită în lumea agitată a viselor stârnite de febră și nici aspirată în puțul adânc al uitării, în timp ce trupul meu căuta vindecarea prin somn. Nu mi-am dat seama ce m-a trezit, dar brusc *eram* trează, atentă și cu privirea limpede, fără momente de somnolență.

Obloanele erau trase, dar, fiind lună plină, lumina ei slabă cădea în dungi pe pat. Mi-am plimbat o mână peste cearșaf, pe lângă mine, după care am ridicat-o mult deasupra capului. Brațul meu era o tulpină subțire și palidă, lipsită de sânge, fragilă ca piciorușul unei ciuperci; degetele mi s-au mișcat ușor și s-au desfăcut, alcătuind o rețea ca să prindă întunericul între ele.

Am auzit respirația lui Jamie, în locul lui obișnuit de pe podea, lângă patul meu.

Am coborât brațele și mi-am mângâiat corpul cu mișcări ușoare, evaluând situația. O mică umflătură a sânilor, apoi coastele, una, două, trei, patru, cinci, și concavitatea netedă a stomacului, atârnând ca un hamac între părțile superioare ale capetelor femurale. Piele și oase. Nimic altceva.

– Claire?

Am simțit o mișcare în întunericul de lângă pat și Jamie a ridicat capul; mai mult îi intuiam prezența decât îl vedeam, atât de întunecată era umbra de acolo, în contrast cu lumina lunii.

O mână mare a pipăit peste pătură și mi-a atins coapsa.

– Te simți bine, *a nighean*? a întrebat el în șoaptă. Ai nevoie de ceva?

Era obosit; și-a rezemat capul de pat și i-am simțit răsuflarea caldă prin țesătura cămășii. Dacă el nu ar fi fost cald, dacă atingerea și răsuflarea lui

nu ar fi fost calde, probabil că nu aș fi avut curaj, dar îmi era frig și mă simțeam fără de trup, la fel ca lumina lunii. Mi-am strâns mâna spectrală în jurul mâinii lui.

– Am nevoie de tine, i-am șoptit.

A rămas nemișcat un moment, înțelegând treptat ce spusesem.

– N-o să-ți tulbure somnul? a întrebat el, părând să aibă îndoieli.

Drept răspuns, l-am tras de încheietură şi el a venit, ridicându-se din întunericul de pe podea, iar dârele subțiri de lumină lunară s-au unduit pe corpul lui ca apa.

– Spiritul apei, am spus încet.

A pufnit scurt și, cu stângăcie și delicatețe, s-a vârât sub pătură, iar salteaua s-a lăsat sub greutatea lui.

Am rămas întinși alături, abia atingându-ne. Răsufla superficial, străduindu-se ca prezența lui să mă deranjeze cât mai puțin posibil. În afara foșnetului slab al cearșafurilor, casa era cufundată în tăcere.

Într-un târziu, am simțit un deget atingându-mă ușor pe coapsă.

– Ți-am dus dorul, englezoaico, a murmurat.

Drept răspuns, m-am răsucit cu fața spre el și i-am sărutat brațul. Am vrut să mă apropii mai mult și să-mi las capul în curbura umărului, să rămân în arcul brațului său, dar, amintindu-mi că părul meu scurt și țepos îi putea irita piele, m-am abținut.

– Și eu ți-am dus dorul, i-am spus.

– Deci vrei să te am? m-a întrebat încet. Chiar vrei asta?

Cu o mână, mi-a mângâiat brațul; cealaltă a coborât, începând un ritm lent și constant de pregătire.

– Lasă-mă pe mine, am șoptit, oprindu-i mâna. Stai nemișcat.

La început, am făcut dragoste ca hoții, cu mângâieri grăbite și sărutări delicate, furând aromă, atingeri, căldură și gust sărat. Apoi el și-a pus mâna pe ceafa mea, apăsându-mă mai adânc și mai aproape.

– Nu te grăbi, fato, a murmurat cu glas răgușit. Nu plec nicăieri.

Un fior de amuzament mut mi-a străbătut trupul, iar el a inspirat adânc, adânc, când am strâns ușor buzele și mi-am strecurat o mână sub greutatea

caldă și mirosind a mosc a testiculelor lui.

Apoi m-am ridicat deasupra lui, oarecum ameţită de mișcarea bruscă. Amândoi am oftat profund, apoi el a râs și i-am simţit răsuflarea pe sâni când m-am aplecat peste el.

– Ți-am simţit lipsa, englezoaico, mi-a șoptit din nou.

Schimbată cum eram, m-am ferit să fiu atinsă, aşa că m-am aplecat și m-am sprijinit cu mâinile de umerii lui, împiedicându-l să mă tragă spre el. N-a încercat asta, ci și-a strecurat o mână între noi.

M-am înfiorat gândindu-mă că părul dintre picioarele mele era mai lung decât cel de pe cap, însă gândul mi-a dispărut, alungat de apăsarea lentă a mâinii lui, mișcându-se adânc între picioarele mele, înainte și înapoi.

I-am prins cealaltă mână și am dus-o la gură, i-am supt degetele cu forţă, unul după altul, și m-am cutremurat, strângând-o cu toată forța.

Mai târziu, lungită lângă el, am continuat să-l strâng de mână. Ori, mai curând, să-i țin mâna între palme, admirându-i formele nevăzute, complexe și grațioase pe întuneric, și stratul neted și dur al bătăturilor din palmă și de pe degete.

– Am mâini de zidar, a spus el și a râs ușor când mi-am trecut buzele peste articulațiile cu piele aspră și peste vârfurile încă sensibile ale degetelor sale lungi.

– Bătăturile de pe mâinile unui bărbat sunt foarte erotice, l-am asigurat eu.

– Chiar așa?

Și-a trecut mâna liberă peste capul meu tuns și apoi de-a lungul spinării. M-am înfiorat și m-am tras mai aproape de el, simţind că încep să uit de mine. Mi-am plimbat mâna liberă pe trupului lui, jucându-mă cu smocurile de păr sârmoase și cu penisul lui umed și pe jumătate în erecție.

S-a arcuit puțin, după care s-a destins.

– Ei bine, englezoaico, dacă n-am bătături *acolo*, nu e din vina ta, crede-mă.

20 Instrument muzical medieval cu coarde și clape (n. tr.).

67

ULTIMUL HOHOT DE RÂS

Era o muschetă veche, fabricată, probabil, în urmă cu douăzeci de ani, dar bine întreținută. Patul ei era lustruit de atâta folosință, avea lemnul plăcut la atingere și metalul țevii, neted și curat.

Ursul Ridicat a prins-o extaziat în mâini, și-a plimbat degetele în susul și în josul țevii, după care și le-a dus la nas ca să adulmece parfumul ameţitor al uleiului și al prafului de pușcă, apoi şi-a invitat prietenii să o miroasă.

Cinci domni primiseră muschete din mâna binefăcătoare a Păsării-care-cântă-dimineața, iar în casă plutea un aer de încântare, răspândindu-se în valuri prin sat. Pasăre, care mai avea de dat douăzeci și cinci de muschete, era îmbătat de senzația de bogăție și de putere, astfel că se afla într-o dispoziție în care primea cu brațele deschise pe oricine și orice.

– El este Hiram Crombie, i-a spus Jamie lui Pasăre în limba tsalagi, făcând semn către domnul Crombie, care, cu chipul palid de încordare, stătuse alături de el în timpul discuțiilor preliminare, al oferirii muschetelor, al invocării eroilor și al bucuriei generale declanșate de arme.

– A venit să își ofere prietenia și să vă spună povești despre Iisus Hristos.

– A, Hristosul vostru? Cel care a mers în lumea de sub pământ și s-a întors? M-am întrebat mereu: oare i-a întâlnit acolo pe Femeia-Cer și pe Cârtiță? Țin mult la Cârtiță și tare aș vrea să aflu ce i-a spus.

Pasăre a atins pandantivul de piatră de la gât, o sculptură mică, de culoare roșie, reprezentându-l pe Cârtiță, călăuzitorul lumii subterane.

Domnul Crombie stătea încruntat, însă, din fericire, încă nu înțelegea cu ușurință limba tsalagi; deocamdată, era în etapa în care traducea în minte fiecare cuvânt în engleză, iar Pasăre vorbea foarte repede. Iar Ian nu găsise prilejul să-l învețe pe Hiram cuvântul pentru Cârtiță.

Jamie a tușit.

– Sunt convins că va fi încântat să-ți spună toate poveștile pe care le știe. Domnule Crombie, a spus el, trecând imediat la engleză, cei din neamul tsisqua îți spun bun venit.

Nările lui Penstemon, soția lui Pasăre, s-au dilatat puțin; Crombie transpira de agitație și duhnea ca un țap. S-a aplecat îndatoritor și i-a oferit lui Pasăre cuțitul de calitate pe care îl adusese drept cadou, recitând rar cuvântarea măgulitoare pe care o memorase. Destul de bine, a socotit Jamie; nu pronunțase greșit decât vreo două-trei cuvinte.

– Am venit să vă aduc o m-mare bucurie, a încheiat el, bâlbâindu-se și transpirând.

Pasăre s-a uitat îndelung la Crombie – scund, ațos, șiroind de transpirație –, după care și-a mutat privirea la Jamie.

– Eşti tare amuzant, Ucigașule-de-Urși, a spus el cu un aer resemnat. Hai să mâncăm ceva!

Era toamnă, iar culesul și vânătorile mergeau bine. Aşa că Sărbătoarea Armelor era un eveniment important, cu carne de wapiti[21], de căprioară și de porc-mistreț care scotea aburi din gropile de coacere sau era friptă deasupra vâlvătăilor, cu tăvi care dădeau pe afară de porumb și dovlecei fripți, cu vase pline de fasole condimentată cu ceapă și coriandru, și zeci de peștișori dați prin mălai și prăjiți în grăsime de urs, crocanți și dulci.

Inițial țeapăn, domnul Crombie a început să se înmoaie sub influența mâncării, a berii cu aromă de molid și a atenției deosebite ce i se acorda. După cum a remarcat Jamie, atenția se datora în parte faptului că Ian, zâmbind generos, a rămas o vreme alături de elevul lui, îndemnându-l și corectându-l, până când lui Hiram avea să i se dezlege limba și să fie capabil să se descurce de unul singur. Ian era extrem de îndrăgit, mai ales de femeile tinere din sat.

Cât despre Jamie, lui îi plăcea foarte mult sărbătoarea; scutit de orice răspundere, nu avea altceva de făcut decât să vorbească, să asculte și să mănânce – iar a doua zi urma să plece de acolo.

Avea o senzație ciudată, pe care nu era sigur că o mai trăise vreodată. Avusese parte de multe despărțiri, cele mai multe fuseseră încărcate de regrete, câteva, de un sentiment de ușurare, iar unele îi smulseseră inima din piept și îl lăsaseră copleșit de durere. Nu era cazul în acea seară. Totul părea ciudat de ceremonios, ceva făcut în mod deliberat pentru ultima oară, și totuși nu exista niciun fel de tristețe.

O senzație de lucru dus la bun sfârșit, a presupus el, acesta era sensul. Făcuse tot ce putuse, iar acum trebuia să îi lase pe Pasăre și pe ceilalți să își croiască propriul drum. Poate avea să revină acolo, dar nicidecum din datorie, în rolul de agent al regelui.

Era un gând neobișnuit. Niciodată nu trăise fără a fi conștient că datorează loialitate, din proprie voință sau nu, cu discernământ sau nu, față de un rege, indiferent că era vorba de germanul Geordie sau de neamul Stuarților. Iar acum trăia așa.

Pentru prima oară, întrezărea ceea ce fiica și soția lui încercaseră să îi spună.

Hiram se străduia să recite unul dintre psalmi. Făcea o treabă bună, pentru că îi ceruse lui Ian să traducă, iar el avusese mare grijă să memoreze totul. Dar chiar şi aşa…

– *Ca untdelemnul de preţ este, care, turnat pe capul lui, se coboară pe barbă…*[22]

Penstemon a aruncat o privire precaută la oala mică în care era grăsimea topită de urs, folosită drept condiment, și s-a uitat printre gene la Hiram, intenționând să i-o smulgă din mână dacă ar fi încercat să i-o toarne în cap.

– E o poveste despre strămoșii lui, i-a spus Jamie, ridicând din umeri. Nu face el aşa.

– Ah!

Femeia s-a destins, dar a continuat să stea cu ochii pe Hiram. El era oaspete, dar ea nu era încredințată că toți oaspeții se poartă frumos.

Hiram nu a făcut nimic necuvenit și, după ce protestase că e sătul și după complimente stângace adresate gazdelor, a fost convins să mănânce până

când i-au ieșit ochii din cap, ceea ce i-a mulțumit pe toți.

Ian avea să rămână acolo câteva zile ca să se asigure că Hiram și oamenii lui Pasăre se puneau de acord. Jamie nu era convins că simțul de răspundere al lui Ian va învinge simțul umorului – în unele privințe, simțul umorului lui Ian tindea să îl imite pe al indienilor. Prin urmare, ca măsură de prevedere, câteva cuvinte rostite de Jamie nu aveau cum să strice.

– Are soție, i-a spus Jamie lui Pasăre, arătând către Hiram, care era prins într-o discuție cu doi dintre bărbații mai vârstnici. Nu cred că ar primi o femeie tânără în patul lui. S-ar putea să se poarte rău cu ea, pentru că nu va înțelege că e vorba de un compliment.

– Nu te îngrijora, a replicat Penstemon, auzindu-l, apoi s-a uitat scurt la Hiram și a strâmbat disprețuitoare din buze. Nimeni n-ar vrea un copil de la *el*. Dar un copil de la *tine*, Ucigașule-de-Urși…

I-a aruncat o privire lungă pe sub gene, iar Jamie a râs, făcând un gest de respect către ea.

Era o noapte perfectă, răcoroasă și proaspătă, iar ușa fusese lăsată deschisă pentru a permite circulația aerului. Fumul albicios al focului se înălța drept spre gaura din tavan, iar scânteile lui pluteau vesele.

Toți mâncaseră și băuseră atât de mult, încât păreau toropiți, astfel că momentan domneau liniștea și un sentiment general de pace și de fericire.

– E bine ca oamenii să mănânce ca frații, a remarcat Hiram către Ursul Ridicat, în limba tsalagi, pe care nu o stăpânea prea bine.

La urma urmelor, se gândi Jamie, simțind că îi pocnesc coastele de efort, diferența dintre „ca frații“ și „frații lor“ era neînsemnată.

Rămas pe gânduri, Ursul Ridicat i-a aruncat lui Hiram o privire și s-a îndepărtat și mai mult de el.

Pasăre a băgat de seamă și s-a întors spre Jamie.

– Ucigașule-de-Urși, ești un om tare amuzant, a repetat el. Ai câștigat.

*

Domnului John Stuart,
Superintendent al Departamentului de Sud

pentru Relațiile cu Indienii

De la Fraser‘s Ridge
Prima zi din noiembrie,
Anno Domini 1774,
James Fraser, Esq.

Stimate domn,

Prin prezenta vă înștiințez că demisionez din funcția de agent indian, întrucât consider că, date fiind convingerile personale, nu îmi mai pot îndeplini îndatoririle în numele Coroanei cu conștiința împăcată.

Mulțumindu-vă pentru atenția și favorurile ce mi s-au acordat și dorindu-vă tot binele în viitor, rămân

Al dumneavoastră umil servitor,
J. Fraser

21 *Cervus canadensis,* cerb de talie mare din America de Nord (n. tr.).

22 *Psalmi,* 133:2 (n. tr.).

PARTEA A NOUA

OASELE TIMPULUI

68

SĂLBATICII

Mai erau doar două. Mica băltoacă de ceară topită lucea în lumina fitilului aprins al lumânării, iar pietrele prețioase au apărut, una verde, alta neagră, radiind propriile focuri lăuntrice. Jamie a introdus capătul cu fulgi al unei pene de scris în ceara topită și a luat smaraldul, ridicându-l spre lumină.

A lăsat piatra fierbinte să cadă în batista pe care o țineam eu; am șters-o repede, ca să îndepărtez ceara înainte de a se întări.

– Rezervele noastre scad, am spus cu o glumă care îmi trăda neliniștea. Să sperăm că nu vor mai apărea urgențe costisitoare.

– Orice-ar fi, de diamantul negru n-o să mă ating, a rostit el cu hotărâre și a stins lumânarea. Acela e pentru tine.

L-am privit lung.

– Ce vrei să spui?

A ridicat din umeri și a întins mâna să ia smaraldul din batistă.

– Dacă o să fiu ucis, mi-a explicat cu un aer degajat. Îl iei și pleci. Te întorci prin pietre.

– Zău? Nu știu dacă aş face asta.

Nu voiam să discut despre nicio întâmplare neprevăzută care să implice moartea lui Jamie, dar nu avea rost să ignor o asemenea posibilitate. Bătălie, boală, închisoare, accident, asasinat…

– Tu și Bree mi-ați interzis *mie* să mor, am spus. Ți-aş interzice şi eu ție, dacă aș avea vreo speranță cât de firavă că îmi acorzi atenție.

A zâmbit.

– Întotdeauna țin seamă de ce spui, englezoaico, m-a asigurat el cu gravitate. Dar tot tu ai zis că omul propune și Dumnezeu dispune, iar dacă El va socoti că trebuie să dispună de *mine,* tu te întorci.

– De ce-aș face asta? am întrebat iritată și neliniștită.

Nu doream cu niciun chip să îmi amintesc faptul că Jamie mă trimisese înapoi prin pietre în ajunul Bătăliei de la Culloden, iar acum el forța deschiderea acelei cămăruțe bine sigilate din mintea mea.

– Aș rămâne cu Bree și cu Roger, nu? Cu Jem, Marsali, Fergus, Germain și Henri-Christian și cu fetele – toată lumea e aici. La urma urmelor, acolo nu mai am pe nimeni.

A luat piatra de pe pânză și a răsucit-o între degete, după care s-a uitat gânditor la mine, ca și cum ar fi încercat să își dea seama dacă era cazul să îmi spună ceva. Am simțit că perișorii de pe ceafă mi se înfioară.

– Nu știu, a zis într-un târziu, clătinând din cap. Dar te-am văzut acolo.

Fiorul a coborât pe spate și mi-a cuprins brațele.

– *Unde* m-ai văzut?

– Acolo.

A făcut un gest vag cu mâna.

– Te-am visat acolo. Nu știu unde era acel loc; știu doar că era *acolo* – în timpul tău.

– De unde știi asta? l-am întrebat, simțind cum se încrețește carnea pe mine. Și ce făceam acolo?

A ridicat din sprâncene, străduindu-se să-şi amintească.

– Nu țin minte exact, a rostit el rar. Dar, după lumină, mi-am dat seama că era vorba de timpul *acela*.

Fruntea i s-a înseninat brusc.

– Asta e. Stăteai la un birou, cu ceva în mână, probabil scriai. Și era lumină în jurul tău, lucind pe fața și pe părul tău. Dar nu era lumină de lumânări și nici de foc sau de soare. Și mai țin minte că, imediat ce te-am văzut, am gândit în sinea mea: „A, deci așa arată lumina electrică.“

Am rămas cu gura căscată, privindu-l fix.

– Cum poți recunoaște în vis ceva ce n-ai văzut niciodată în realitate?

Ideea i s-a părut caraghioasă.

– Englezoaico, visez lucruri pe care nu le-am văzut niciodată, ție nu ți se întâmplă asta?

– Păi, am spus eu, nesigură, da. Câteodată. Monștri, plante ciudate, așa cred. Peisaje bizare. Și, desigur, *oameni* pe care nu îi cunosc. Dar asta e altceva. Să vezi ceva despre care știi, dar nu l-ai văzut niciodată?

– Ei bine, ceea ce am văzut s-ar putea să nu arate ca lumina electrică, a recunoscut el, dar așa mi-am spus când am văzut-o. Și asta m-a convins că tu erai în timpul tău. În fond, visez lucruri din trecut, de ce nu aș visa și din viitor?

Nu exista un răspuns potrivit la o asemenea remarcă tipic celtică.

– Da, așa *ai crezut*, presupun, am zis eu și, cuprinsă de îndoieli, mi-am frecat buza de jos. Ce vârstă aveam în visul ăsta al tău?

Surprins, apoi ezitând, s-a uitat atent la fața mea, ca și cum ar fi încercat să o compare cu cine știe ce viziune.

– Păi… nu știu, a spus el, șovăind pentru prima oară. Nu m-am gândit la asta – n-am observat să fi avut părul alb ori ceva de felul ăsta – a fost doar…

A ridicat din umeri nedumerit, apoi a coborât privirea spre piatra prețioasă din mâna mea.

– Englezoaico, ți se pare caldă la atingere? m-a întrebat el curios.

– Sigur că da, am răspuns destul de iritată. Abia a ieșit din ceară fierbinte, ce Dumnezeu?

Și totuși, smaraldul *părea* să pulseze rar în mâna mea, cald ca sângele și bătând ca o inimă miniaturală. Iar când i-am întins-o, am simțit o ușoară rezistență – ca și cum nu ar fi vrut să se despartă de mine.

– Dă-i-o lui MacDonald, am spus, frecându-mi palma de rochie. L-am auzit vorbind cu Arch; probabil că vrea să plece.

*

MacDonald sosise în ziua precedentă, pe o ploaie torențială, cu fața aproape vânătă de frig, de oboseală și de agitație, ca să ne informeze că găsise o tipografie de vânzare în New Bern.

– Proprietarul a plecat deja – oarecum fără voia lui, ne-a spus el, șiroind de apă și scoțând aburi în apropierea focului. Prietenii lui vor să vândă

proprietatea și echipamentele cât mai repede, înainte să fie confiscate sau distruse, și astfel să îi ofere bani pentru a se întoarce în Anglia.

„Oarecum fără voia lui“ sugera, s-a dovedit, că proprietarul tipografiei era loialist și fusese răpit de pe stradă de Comitetul de Siguranță local, care îl urcase vrând-nevrând pe o corabie care pleca spre Anglia. Această formă de deportare spontană devenea din ce în ce mai folosită și, cu toate că era mai umană decât trecerea prin smoală și pene, însemna că tipograful va ajunge în Anglia fără niciun bănuț și, pe deasupra, va datora și bani pentru călătorie.

– Într-o tavernă, am cunoscut întâmplător câțiva prieteni de-ai lui, care își smulgeau părul din cap de tristețe pentru soarta sa și beau dorindu-i tot binele. Le-am spus că e posibil să le vin în ajutor, a zis maiorul împăunându-se de mulțumire. Au fost numai ochi și urechi când le-am spus că tu ai putea – doar ai putea – să ai bani.

– Donald, ce te face să crezi c-aș avea bani? l-a întrebat Jamie, privindu-l şi ridicând o sprânceană.

MacDonald a părut surprins, apoi a lăsat impresia că știa ceva. S-a uitat la Jamie și și-a atins nasul cu un deget.

– Am aflat și eu câte ceva, de ici, de acolo. Se zvonește că ai o grămăjoară de pietre prețioase – cel puțin așa am auzit de la un negustor din Edenton, a cărui bancă a primit o piatră de la tine.

Eu și Jamie am schimbat rapid o privire.

– Bobby, am zis eu, iar el a dat resemnat din cap.

– În fine, în ceea ce mă privește, o să-mi țin gura, a continuat MacDonald, observând schimbul de priviri dintre noi. Vă puteți bizui pe discreția mea, vă asigur. Și nu cred că treaba asta e cunoscută de multă lume. Pe de altă parte, un om sărac nu cumpără muschete cu zecile, nu-i așa?

– Ba ar putea cumpăra, l-a contrazis Jamie, resemnat. O să fii surprins, Donald. Dar așa cum stau lucrurile… Îmi închipui că am putea face târgul. Cât cer amicii tipografului? Și oferă asigurări pentru cazul unui incendiu?

*

MacDonald fusese împuternicit să negocieze în numele prietenilor tipografului, nerăbdători să vândă problematica proprietate înainte de a apărea vreun patriot care să incendieze clădirea, astfel că afacerea s-a încheiat pe dată. MacDonald a fost trimis de urgență în josul muntelui ca să transforme smaraldul în bani, să plătească atelierul tipografic, să-i lase restul lui Fergus pentru cheltuielile curente și să înștiințeze cât mai curând autoritățile din New Bern că atelierul va ajunge în scurtă vreme sub conducerea altcuiva.

– Iar dacă întreabă cineva despre orientarea politică a noului proprietar…, a spus Jamie.

MacDonald a dat cu înțelepciune din cap și și-a atins din nou cu un deget nasul cu vinișoare roșii.

Eram destul de convinsă că Fergus nu avea opinii politice; în afară de familie, îi era loial doar lui Jamie. Însă, după încheierea tranzacției și a agitației pricinuite de împachetarea lucrurilor – pentru că Marsali și Fergus trebuiau să plece cât mai curând ca să ajungă la New Bern înainte de venirea iernii –, Jamie a purtat o discuție serioasă cu Fergus.

– Ascultă, nu va fi ca la Edinburgh. În oraș mai există doar un singur tipograf și, după cum susține MacDonald, omul e în vârstă și se teme atât de mult de comitet și de guvernator, încât nu vrea să publice nimic altceva decât cărți de rugăciuni și fluturași de reclamă la cursele de cai.

– *Très bon*, a zis Fergus, părând şi mai fericit, dacă asta era posibil.

Aproape că se aprinsese ca un felinar chinezesc când auzise vestea.

– O să tipărim toate ziarele şi foile volante, plus pamflete și chestii scandaloase – nimic nu le aduce câştiguri mai mari tipografilor decât răzvrătirile şi tulburările, știi bine asta, milord.

– Știu, a rostit sec Jamie. Motiv pentru care țin să îți vâr în capul tău sec nevoia de a fi prevăzător. N-aș vrea să aflu că ai fost spânzurat pentru trădare sau tăvălit prin smoală și pene pentru că nu ai fost suficient de trădător.

– Hopa, a spus Fergus fluturând cârligul prin aer. Milord, știu prea bine cum se fac jocurile astea.

Jamie a dat aprobator din cap, încă având îndoieli.

– Da, știi. Dar au trecut ani și ani și s-ar putea să-ți fi ieșit din mână. Și încă nu știi cine sunt oamenii care conduc lucrurile în New Bern; doar n-ai vrea să te trezești cumpărând carne de la vreunul pe care l-ai desființat în ziarul de dimineață, nu?

– O să țin seamă, tată.

Marsali stătea lângă foc, alăptându-l pe Henri-Christian și urmărind cu atenție discuția. Într-un fel, părea mai fericită decât Fergus, la care se uita cu adorație. Și-a întors privirea iubitoare spre Jamie și a zâmbit.

– O să fim foarte atenți, îți promit.

Jamie s-a mai înseninat când s-a uitat la ea.

– O să-ți duc lipsa, fato, i-a zis el încet.

Expresia de fericire de pe fața ei a pălit, dar nu a dispărut cu desăvârșire.

– Și eu o să-ți duc lipsa, tată. Toți o să-ți ducem lipsa. Iar Germain nu vrea să se despartă de Jem, bineînțeles. Dar…

Și-a întors din nou privirea spre Fergus, care alcătuia o listă de provizii, fluierând în surdină „Alouette“, iar ea l-a strâns la piept pe Henri-Christian, ceea ce l-a făcut pe copil să dea din picioare în semn de protest.

– Da, știu, a răspuns Jamie și a tușit pentru a-și ascunde emoția, frecându-se la nas cu dosul mâinii.

– Deci, tinere Fergus, o să-ți rămână ceva bani; în primul rând ca să-i mituiești pe polițai și pe paznic. MacDonald mi-a dat numele membrilor Consiliului Regal și al oamenilor de frunte ai Adunării – maiorul te va ajuta în privința consiliului, pentru că e omul guvernatorului. Să fii diplomat, ai înțeles? Dar să te îngrijești şi de el; ne-a ajutat foarte mult în chestiunea asta.

Fergus a dat din cap, aplecat peste listă.

– Hârtie, cerneală, plumb, mită, piele de căprioară, pensule, a spus, scriind de zor, după care a reluat cu un aer absent cântecul *Alouette, gentil alouette…*

*

Era imposibil să urci cu căruța până la Ridge. Singura cale era un drumeag ce șerpuia în susul versantului dinspre Coopersville şi care contribuise la transformarea micii răspântii într-un cătun, pentru că negustorii ambulanţi și alți călători aveau tendința de a se opri acolo, făcând scurte incursiuni pe jos în susul muntelui.

– Lucru foarte bun pentru a descuraja o invazie în părțile astea, i-am explicat lui Bree, gâfâind după ce am așezat pe pământ, la marginea drumeagului, un maldăr de lumânări, oale de noapte și alte ustensile înfășurat în pânză. Dar, din nefericire, asta îngreunează şi orice încercare de a *pleca* de la Ridge.

– Presupun că tata nu s-a gândit nicio clipă că cineva ar vrea să plece de aici, a spus Bree, scoțând un geamăt când și-a lăsat jos propria povară – cazanul lui Marsali, plin cu roți de brânză, săculeți cu făină, fasole și orez, plus o ladă din lemn, încărcată cu pește uscat, și o traistă cu mere uscate. Chestia asta cântărește o *tonă!*

S-a întors și a răcnit „GERMAIN!“ în susul potecii din spatele nostru. Germain și Jemmy avuseseră sarcina să mâne capra pe nume Mirabel până la căruță. Plecaseră de la cabană împreună cu noi, dar rămăseseră tot timpul în urmă.

N-am auzit niciun strigăt și niciun behăit de pe potecă, însă a apărut doamna Bug, pășind anevoios sub greutatea roții de tors a lui Marsali, pe care o căra în spinare, și ținând-o pe Mirabel de frânghia legată de gât. Mirabel, o capră mică, albă cu pete negre, a behăit fericită când ne-a văzut.

– Am găsit-o, biata de ea, legată de un tufiș, a spus doamna Bug, respirând șuierat și lăsând jos roata de tors, pentru a-și șterge fața cu șorțul. Nici urmă de obrăznicăturile de băieți!

Brianna a scos un mârâit care nu anunța nimic bun pentru Jemmy și Germain; asta, dacă îi prindea. Însă înainte ca ea să pornească înapoi, pe potecă, au apărut Roger și Ian cel Tânăr, cărând războiul de țesut al lui Marsali, care fusese demontat pentru transport, devenind o legătură mare de bârne grele. Văzând drumul blocat, s-au oprit și, oftând ușurați, au așezat povara pe sol.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Roger, plimbându-și privirea de la un chip la altul și uitându-se încruntat la capră. Unde sunt Jem și Germain?

– Pun rămășag pe orice că diavolii ăștia s-au ascuns undeva, a spus Bree, dându-și de pe față părul roșcat.

Părul ei împletit în coadă se desfăcuse, așa că șuvițe rătăcite i se lipiseră de fața asudată. Pe moment, am fost recunoscătoare că buclele mele erau scurte; nu arătau grozav, dar nu reprezentau deloc o povară.

– Să mă duc să-i caut? a întrebat Ian, ițindu-și fața de sub vasul de lemn pe care îl căra pe cap, întors cu gura în jos. Nu puteau să ajungă prea departe.

Sunetul unor pași grăbiți venind de undeva de jos ne-a făcut pe toți să întoarcem capetele plini de speranță în acea direcție, dar nu erau băieții, ci Marsali, aproape fără suflu și cu ochii mari de disperare.

– Henri-Christian, a spus ea gâfâind, uitându-se la noi toți. E cu tine, mamă Claire? Bree?

– Credeam că e cu *tine*, a răspuns Bree, înțelegând sentimentul de disperare al lui Marsali.

– A fost. Micuțul Aidan McCallum l-a supravegheat în locul meu cât am încărcat lucrurile în căruță. Iar când m-am oprit ca să-l hrănesc – își duse mână la piept –, am observat că amândoi dispăruseră! M-am gândit că poate…

Glasul i s-a stins, după care a început să examineze tufișurile aflate de-a lungul potecii, cu obrajii îmbujorați de oboseală și de supărare.

– Îl strâng de gât, a zis ea printre dinții încleștați. Dar unde e Germain? a strigat, văzând-o pe Mirabel, care profitase de ocazie ca să se oprească și să molfăie niște mărăcini gustoși de pe marginea potecii.

– Totul începe să pară ceva plănuit, a remarcat Roger, evident amuzat.

Și lui Ian situația i se părea amuzantă, însă privirile feroce ale femeilor tulburate le-au șters zâmbetele de pe față.

– Da, du-te să-i cauți, te rog, am spus eu, văzând că Marsali era pe cale să izbucnească în lacrimi sau să-și iasă din minți și să arunce cu ceva.

– Da, du-te! a zis ea tăios. Și trage-le și o mamă de bătaie.

*

– Știi cumva unde sunt? a întrebat Ian, umbrindu-și ochii cu mâna, ca să se uite în susul stâncilor.

– Poate. Pe aici.

Roger și-a croit drum printr-un desiș de ilice și redbud[23], cu Ian în urma lui, și a ieșit pe malul unui pârâu care curgea paralel cu poteca în acea porțiune. Dedesubt, a zărit locul de pescuit preferat al lui Aidan, lângă vad, însă acolo nu se vedea acum niciun semn de viață.

Așa că a pornit în sus, pășind prin iarba uscată și deasă și printre bolovanii instabili de pe malului pârâului. Mai toate frunzele căzuseră din castani și din plopi și acum alcătuiau covoare alunecoase cafenii și aurii sub tălpi.

Aidan îi arătase locul secret cu câtva timp în urmă, o peșteră mică, înaltă de cel mult un metru, ascunsă în vârful unei pante abrupte, năpădite de un desiș de puieți de stejar. Stejarii erau dezgoliți în acea perioadă, iar gura peșterii devenise vizibilă pentru cineva care știa ce să caute. Acum se vedea de departe, căci din ea ieșea fum, care se furișa ca un văl pe fața rocilor de deasupra, lăsând un miros înțepător în aerul uscat și rece.

Ian a ridicat o sprânceană, întrebător. Roger a dat din cap și a pornit în susul pantei, fără a se osteni să păstreze tăcerea. A auzit zgomotele unei încăierări venind din peșteră, tropăieli și țipete slabe, apoi a văzut un val de fum care a tremurat și a dispărut, urmat de un sfârâit puternic și de un nou val negru de fum ieșind pe gura peșterii, semn că cineva aruncase apă peste foc.

În acest timp, Ian s-a cățărat pe stânca de deasupra peșterii și a văzut o crevasă îngustă din care se înălța un firicel de fum. Agățându-se cu o mână de un corn crescut între pietre, s-a aplecat periculos de mult în față și, ducându-și cealaltă mână pâlnie la gură, a scos un răcnet mohawk înspăimântător, direct spre crevasă.

Din peșteră s-au auzit țipete ascuțite de groază, urmate imediat de un vălmășag de copii, care, în graba lor de a ieși, s-au împins și s-au rostogolit, împiedicându-se unul de altul.

– Hai, gata!

Roger l-a înșfăcat cu precizie de guler pe Jem, care a încercat să fugă pe lângă el.

– Joaca s-a terminat, amice.

Cu grăsuțul Henri-Christian agățat de talie, Germain a încercat să fugă în josul pantei, însă Ian i-a sărit în față ca o pumă și a înșfăcat sugarul, făcându-l pe Germain să se oprească împotriva voinței lui.

Doar Aidan a rămas liber. Văzându-și camarazii căzuți în captivitate, a ezitat pe marginea pantei, dorind să fugă, dar a cedat cu noblețe și s-a întors cu pași târșâiți ca să împărtășească soarta celorlalți.

– Gata, flăcăi! Îmi pare rău, dar s-a terminat, le-a spus Roger pe un ton oarecum compătimitor.

După ce aflase că Germain urma să plece, Jemmy fusese tulburat câteva zile la rând.

– Unchiule Roger, noi nu vrem să plecăm, a spus Germain, uitându-se la el cu ochi mari și rugători. Vrem să rămânem aici, putem trăi în peșteră, o să vânăm ca să ne hrănim.

– Da, domnule, eu și Jem o să împărțim mâncarea cu ei, a sărit Aidan în ajutorul celorlalți.

– Eu am adus câteva chibrituri făcute de mama ca să aibă foc și să se încălzească, a intervenit Jem cu glas pițigăiat. Și-am adus și o pâine!

– Vezi, unchiule? a spus Germain desfăcându-și brațele cu grație pentru a-și întări vorbele. N-o să deranjăm pe nimeni!

– Zici că nu deranjați pe nimeni, a rostit Ian, pe un ton înțelegător. Spune-i asta maică-tii, bine?

Germain și-a dus din reflex mâinile la spate și le-a pus protector pe fund.

– Și ce-a fost în capul tău de ți-ai adus frățiorul până aici? l-a întrebat Roger ceva mai sever. Nici nu a învățat bine să meargă! Dacă făcea doi pași afară de acolo – a arătat cu un semn din cap spre peșteră –, s-ar fi dus de-a berbeleacul în prăpastie și și-ar fi frânt gâtul.

– A, nu, domnule! l-a contrazis Germain, părând șocat, apoi s-a scotocit într-un buzunar și a scos o bucată de sfoară. Când plec de acolo, o să-l leg,

ca să nu să se rătăcească sau să cadă. Dar nu-l pot părăsi, i-am promis lui *maman*, atunci când s-a născut, că n-o să-l părăsesc niciodată.

Pe obrajii slabi ai lui Aidan au început să curgă lacrimi. Total derutat, Henri-Christian a început să urle din simpatie, iar Jem şi-a simţit buzele tremurând. A reuşit să îşi smulgă mâna din strânsoarea lui Roger, a fugit spre Germain și l-a prins pătimaș de talie.

– Germain nu trebuie să plece, tati, nu-l lăsa să plece!

Roger s-a frecat la nas, a schimbat o privire cu Ian și a oftat.

S-a așezat pe un bolovan și i-a făcut semn lui Ian, care nu prea știa cum să îl țină pe Henri-Christian. Cu un oftat de evidentă ușurare, Ian i l-a predat lui Roger, iar sugarul, simțind nevoia de siguranță, l-a prins pe Roger cu o mână de nas și cu cealaltă de păr.

– Ascultă, *a bhailach*, a început Roger reușind cu greu să scape din strânsoarea copilului. Micuțul Henri-Christian are nevoie de mama lui ca să-l hrănească. Pentru numele lui Dumnezeu, abia îi dau dinții – nu poate trăi aici, în sălbăticie, mâncând carne crudă cu voi, sălbaticilor!

– Ba are dinţi! a spus cu hotărâre Aidan și a întins o mână ca să-și arate un deget mușcat. Uite!

– Dar mănâncă terci, a zis și Germain pe un ton destul de nesigur. O să măcinăm biscuiți și-i înmuiem în lapte.

– Henri-Christian are nevoie de mama lui, a repetat Roger cu fermitate, și mama ta are nevoie de *tine*. Doar nu te aștepți să se descurce tot drumul până la New Bern cu căruța, doi catâri și cu surorile tale, ce zici?

– Dar poate s-o ajute tata, a protestat Germain. Fetele ascultă de el, chiar şi când nu ascultă de altcineva!

– Tatăl tău a plecat deja, l-a informat Ian. A plecat călare ca să vă găsească un loc în care să stați. Mama ta vine din urmă, cu toate lucrurile voastre. Roger Mac are dreptate, *a bailach* – mama ta are nevoie de tine.

Fața mică a lui Germain a pălit puțin. A coborât privirea spre Jemmy, care rămăsese agățat de el, apoi s-a uitat în susul pantei, spre Aidan, și a înghițit în sec. Vântul care se înteţise i-a îndepărtat șuvițele blonde de pe față, făcându-l să pară tare mic și fragil.

– Bine, atunci, a spus el și s-a oprit.

L-a cuprins delicat pe Jemmy de umeri și l-a sărutat pe creștetul roşcat.

– O să mă întorc, vere, i-a zis. Și tu o să vii în vizită acolo, lângă ocean. O să vii și tu, l-a asigurat pe Aidan, uitându-se spre el.

Aidan și-a tras nasul, a dat aprobator din cap și a coborât încet panta.

Roger a întins mâna și, cu blândețe, l-a desprins pe Jemmy de Germain.

– Urcă-te în spinarea mea, *mo chuisle*, a spus el. Panta e abruptă; o să mergi călare.

Fără să aștepte vreo rugăminte, Ian s-a aplecat și l-a ridicat pe Aidan, care și-a înfășurat picioarele în jurul taliei lui, ascunzându-și fața brăzdată de lacrimi în cămașa din piele de căprioară a lui Ian.

– Vrei și tu călare? l-a întrebat Roger pe Germain, ridicându-se cu grijă sub greutatea celor doi copii. Dacă vrei, Ian te poate căra și pe tine.

Ian a încuviințat și a întins mâna, dar Germain a clătinat din cap, făcându-și părul blond să fluture.

– *Non*, unchiule Roger, a spus el atât de încet, încât Roger abia l-a auzit. O să merg singur.

Apoi s-a întors și a început să coboare cu atenție panta abruptă.

23 *Cercis canadensis*, copac specific pentru estul Americii de Nord, numit și copacul-lui-Iuda (n. tr.).

69

PANICĂ ÎNTRE CASTORI

25 octombrie 1774

După o oră de mers, Brianna a început să își dea seama că nu porniseră la vânătoare. Traversaseră poteca făcută de o turmă mică de căprioare, pe care excrementele erau atât de proaspete, încât erau încă umede, dar Ian ignorase acele semne și continuase să urce panta cu hotărâre neobișnuită.

Cu ei era și Rollo care, după mai multe încercări nereuşite de a atrage atenţia stăpânului său spre câteva urme promițătoare, i-a părăsit dezgustat și a pornit prin frunziș ca să vâneze de unul singur.

Urcușul era prea abrupt ca să permită discuția, lucru cu care Ian părea să fie de acord. Ridicând din umeri, Brianna l-a urmat, cu ochii ațintiți asupra tufișurilor și cu arma pregătită pentru orice eventualitate.

Plecaseră în zori de la Ridge; trecuse bine de amiază când s-au oprit în cele din urmă pe malul unui pârâiaș fără nume. Brianna a văzut o viță-de-vie sălbatică înfășurată în jurul trunchiului unui arbore de kaki care stătea aplecat peste pârâiaș; animalele mâncaseră mai toți strugurii, însă, deasupra apei, încă atârnau câțiva ciorchini, la care ar fi putut ajunge doar cele mai îndrăznețe veverițe – sau o femeie înaltă.

Brianna și-a lepădat mocasinii și a intrat în pârâu, icnind când apa rece ca gheața i-a învăluit pulpele. Strugurii erau copți, gata să plesnească, atât de roșii încât băteau în negru și lipicioși din cauza sucului. Veverițele nu ajunseseră la ei, însă viespile îi găsiseră, aşa că s-a uitat cu grijă când a răsucit codița unui ciorchine deosebit de apetisant.

– Vrei să-mi spui ce căutăm de fapt? a întrebat ea, stând cu spatele spre Ian.

– Nu, a răspuns acesta, dar vocea i-a trădat zâmbetul.

– Deci e o surpriză, da?

A rupt codița ciorchinelui și s-a întors să i-l arunce.

Ian l-a prins cu o singură mână și l-a așezat pe mal, alături de rucsacul jerpelit în care avea provizii.

– Cam așa ceva.

– Cât timp nu mergem la o simplă plimbare...

Brianna a rupt încă un ciorchine și a pășit prin apă până la mal, așezându-se apoi lângă Ian.

– Nu, nu e vorba de așa ceva.

Ian a aruncat două boabe în gură, le-a strivit și a scuipat cojile și semințele cu o ușurință care trăda experiență. Brianna mânca mai elegant, mușcând o jumătate din boabă și scoțând semințele cu unghia.

– Ar trebui să mănânci pielițele, Ian, au vitamine.

El a ridicat din umeri, semn că se îndoia de asta, dar nu a spus nimic. Atât Brianna, cât și mama ei îi explicaseră – și încă de multe ori – ce însemnau vitaminele, dar cu prea puțin succes. Jamie și Ian se văzuseră nevoiți să recunoască existența germenilor, deoarece Claire le arătase la microscop mările colcăitoare de microorganisme. Însă vitaminele erau, din păcate, invizibile și puteau fi ignorate fără nicio problemă.

– Surpriza asta se află mai departe de aici?

Pielițele boabelor erau, de fapt, foarte amare. Gura i s-a făcut pungă când a mestecat una. Ian, care mânca și scuipa pielițele și sâmburii cu hărnicie, a observat și a zâmbit.

– Da, ceva mai departe.

Brianna a aruncat un ochi spre orizont; soarele începuse să coboare pe cer. Dacă aveau să se întoarcă acum, întunericul va cădea înainte să ajungă acasă.

– *Cât* de departe?

A scuipat pielița mestecată în palmă și a aruncat-o în iarbă.

Ian a privit spre soare și a strâns din buze.

– Păi… cred că o să ajungem acolo cam pe la miezul zilei de mâine.

– *Poftim?* Ian!

Tânărul și-a plecat capul ruşinat.

– Iartă-mă, verișoară. Știu că trebuia să-ți spun dintru început, dar m-am gândit că n-o să vii cu mine dacă-ți zic cât de departe mergem.

O viespe s-a lăsat pe ciorchinele din palma ei. Brianna a alungat-o fluturându-şi cealaltă mână.

– *Ştii* că n-aș fi venit. Ce-a fost în mintea ta? Roger o să facă o criză de nervi!

Ideea l-a amuzat pe vărul ei; colțurile gurii lui Ian s-au ridicat ironic.

– O criză? Mac? N-aș prea crede.

– Ei bine, n-o să facă o criză de nervi, dar se va îngrijora. Iar Jemmy îmi va simți lipsa!

– Nu, o să fie bine, a asigurat-o Ian. I-am spus unchiului Jamie că vom fi plecați trei zile, iar el a zis că duce copilul în casa mare. Cu mama, Lizzie și doamna Bug, care îl vor răsfăța toate, micuțul Jem nici nu va simți că ești plecată.

Probabil că era adevărat, însă asta nu i-a potolit iritarea.

– I-ai spus *tatei*? Iar el a zis „bine“ și amândoi v-ați închipuit că e în ordine să… să mă târăști prin pădure vreme de trei zile, fără să-mi spui despre ce e vorba? Sunteți nişte…

– Aroganți, nesuferiți, niște *scoțieni* ticăloși, a completat Ian, imitând perfect accentul englezesc al lui Claire, aşa încât Brianna a izbucnit în râs, cu toate că era supărată.

– Da, a aprobat ea, ștergându-și zeama de struguri de pe bărbie. Exact!

Ian încă zâmbea, dar expresia feței i se schimbase; nu o mai tachina.

– Brianna, a spus el încet, cu un accent din Highland care transforma numele ei în ceva ciudat și grațios. E vorba de ceva important, înțelegi?

Acum nu mai zâmbea. Avea ochii ațintiți asupra ei, calzi, dar serioși. Ochii căprui erau singura urmă de frumusețe de pe fața lui Ian Murray, însă exprimau o sinceritate atât de dulce și de curată, încât simțeai, pentru o clipă, că te lasă să privești direct în sufletul lui. Brianna mai avusese prilejul

de a se întreba dacă el era conștient de acest efect aparte, dar, chiar dacă era, oricui i-ar fi fost greu să-i reziste.

– În regulă, a spus ea și, încă iritată, dar resemnată, a alungat cu mâna o viespe care se rotea în jurul ei. Bine. Dar trebuia să-mi spui și mie. Nu vrei să-mi spui nici acum?

El a clătinat din cap și a coborât ochii spre boaba de strugure pe care o desprindea din ciorchine.

– Nu pot, verișoară, a spus el simplu.

A aruncat boaba în gură și s-a întors pentru a desface rucsacul – care, a observat ea, era suspect de încărcat.

– Vrei niște pâine sau o bucată de brânză?

– Nu. Să mergem.

Brianna s-a ridicat și a scuturat frunzele moarte lipite de pantaloni.

– Cu cât ajungem mai curând acolo, cu atât mai curând o să ne întoarcem.

*

S-au opri cu o oră înainte de asfințit, cât mai era lumină suficientă pentru a strânge lemne de foc. S-a dovedit că rucsacul umflat conținea două pături, dar și suficientă mâncare și un ulcior cu bere – bine-venită după o zi întreagă de mers pe jos, mai mult la deal.

– E foarte bună, a spus Brianna pe ton aprobator, mirosind gura recipientului după ce luase o înghițitură lungă din lichidul aromat, cu gust pregnant de hamei. Cine a făcut-o?

– Lizzie. A prins secretul de la *Frau* Ute. Înainte de… hm.

Sunetul tipic scoțian, delicat, a descris circumstanțele dureroase ale desfacerii logodnei lui Lizzie.

– Mda. Păcat, nu-i așa?

Brianna și-a coborât genele, urmărindu-l pe furiș pe Ian, pentru a vedea dacă va mai spune ceva despre Lizzie. Ea și Ian lăsaseră cândva impresia că țineau unul la altul – însă el plecase la irochezi, iar apoi, când se întorsese, ea era deja logodită cu Manfred McGillivray. Acum, când amândoi erau din nou liberi…

Ridicând doar din umeri în semn de aprobare, Ian a evitat să facă vreun comentariu despre Lizzie, concentrându-se asupra procesului plicticos de a aprinde focul. Ziua fusese caldă și mai rămăsese o oră de lumină, însă umbrele de sub copaci erau deja albăstrui, iar noaptea avea să fie friguroasă.

– Mă duc să arunc o privire la pârâu, a zis Brianna, luând din rucsacul golit al lui Ian un fir înfășurat, cu un cârlig la capăt. Mi s-a părut că văd un iaz cu păstrăvi ceva mai jos de cotul pârâului, iar în curând o să iasă licuricii.

– A, da.

Ian a încuviințat, dar nu i-a acordat prea multă atenție, pentru că potrivea grămăjoara de iască, înainte să scoată scântei cu bucata de cremene.

Când a trecut de cotul pârâului, Bree a văzut că acolo nu se găsea un simplu iaz cu păstrăvi, ci unul creat de castori. Movila adăpostului lor se reflecta în apa liniștită, iar pe malul celălalt, se zăreau doi puieți de salcie clătinându-se, evident pe cale să fie doborâți de castori.

A înaintat încet, privind cu precauție. Castorii n-ar fi deranjat-o în vreun fel, dar s-ar fi năpustit în iaz, dacă o vedeau, nu doar stârnind stropi, ci bătând apa cu cozile pentru a da alarma. Brianna mai auzise așa ceva; zgomotul era uimitor de puternic, amintind de o rafală de puști, care putea speria toți peștii pe o distanță de kilometri, făcându-i să se ascundă.

Pe malul iazului erau presărate bețe roase și curățate complet, cum ar fi făcut orice dulgher priceput, dar niciunul dintre ele nu era proaspăt și în apropiere nu se auzea decât suspinul vântului printre copaci. Castorii nu se ascundeau, dar niciunul nu se afla prin preajmă.

Privind prevăzătoare spre malul celălalt al iazului, a pus în cârlig o bucățică de brânză drept momeală, a rotit firul încet deasupra capului, făcând momeala să capete viteză, după care l-a eliberat și l-a lăsat să zboare. Cârligul a aterizat cu un plescăit slab chiar în mijlocul iazului, însă sunetul nu a fost suficient de puternic pentru a alarma castorii; puieții de salcie de pe mal au continuat să tresară și să se legene sub asaltul dinților lor puternici.

Așa cum îi spusese lui Ian, insectele de seară se ridicau deasupra apei. Simțea aerul răcoros și plăcut, iar luciul apei se unduia și licărea ca o mătase cenușie mișcându-se în lumină. Norișori de țânțari pluteau prin văzduhul neclintit, pe sub copaci, pradă ușoară pentru tricopterele[24] care se înălțau, pentru plecoptere[25] și libelulele cu aripi egale, care își luau zborul de pe suprafața apei, proaspăt eclozate și înfometate.

Păcat că nu avea la ea o undiță ca lumea sau muște drept momeală, dar merita să facă o încercare. Tricopterele nu erau singurele insecte care se înălțau înfometate la crepuscul. Şi se știa că păstrăvii voraci atacau aproape orice plutea în fața lor – tatăl ei prinsese cândva unul doar cu un cârlig în care nu pusese decât niște șuvițe înnodate din părul lui strălucitor.

Era o idee și asta. Zâmbi pentru sine, îndepărtând o șuviță de păr care îi scăpase din coada împletită, și începu să tragă încet firul spre mal. Însă probabil că acolo se aflau mai mulți păstrăvi, iar brânza era…

A simțit o smucitură puternică şi a tresărit surprinsă. Prinsese ceva? Firul a zvâcnit din nou şi un fior din adâncuri i-a străbătut brațul ca un curent electric.

A petrecut următoarea jumătate de oră fără să gândească limpede, zbătându-se să prindă ceva. Era udă până la jumătatea coapsei, plină de înțepături de țânțari, iar încheietura mâinii și umărul drept o dureau, dar trei pești mari, de culoare argintie, sclipeau în iarba de la picioarele ei, făcând-o să se simtă ca un vânător satisfăcut. Şi încă avea câteva firimituri de brânză în buzunar.

Tocmai își lăsa brațul pe spate pentru a arunca din nou firul cu cârlig, când un cor neașteptat de țipete și de șuierături a sfârtecat calmul serii, iar nenumărați castori au ieșit din ascunzători, coborând în viteză de pe malul opus al iazului ca un pluton de tancuri mici, îmblănite. Brianna s-a uitat la ei cu gura căscată și, din reflex, a făcut un pas înapoi.

Apoi, ceva mare și întunecat a apărut printre copacii, din spatele castorilor, iar un alt reflex i-a turnat adrenalină în membre, în timp ce se răsucea să fugă. Ar fi ajuns imediat printre copaci și departe de locul acela,

dacă nu ar fi călcat pe unul dintre peștii prinși, alunecos sub piciorul ei ca o bucată de unt, și nu ar fi căzut pe spate cu o totală lipsă de eleganță. O poziție perfectă ca să-l vadă pe Rollo ieșind în goană dintre copaci și lansându-se ca o săgeată, într-o parabolă arcuită de pe mal. Grațios ca o cometă, a plutit prin aer și a plonjat în iaz, printre castori, azvârlind în jur apă, ca un meteorit căzut.

*

Ian a ridicat privirea spre Brianna şi a rămas cu gura căscată. Și-a plimbat ochii de la părul care îi șiroia de apă, la hainele mânjite de noroi şi la peștii – unul dintre ei puțin strivit – care atârnau pe un șnur de piele în mâna ei.

– S-au cam luptat, nu? a întrebat el, arătând cu capul spre pești.

Colțurile gurii începeau să i se ridice într-un zâmbet.

– Da, a răspuns Brianna și a lăsat peștii să cadă pe pământ, în fața lui. Dar nu la fel de bine precum castorii.

– Castori, a repetat el și și-a frecat gânditor dosul mâinii de rădăcina nasului lung și osos. Da, i-am auzit când s-au aruncat în apă. Te-ai bătut cu castorii?

– L-am salvat pe nenorocitul tău de *câine* de castori, a spus Brianna și a strănutat.

S-a lăsat în genunchi în fața focului aprins de curând și, recunoscătoare, a închis ochii o clipă, simțind căldura pe corpul care îi tremura.

– Deci Rollo s-a întors? Rollo! Unde ești, potaie?

Câinele masiv a apărut târâș dintr-un desiș, abia mișcându-și coada drept răspuns la chemarea stăpânului.

– Ce-am auzit despre castori, *a madadh*[26]*?* a întrebat Ian cu glas aspru.

Drept răspuns, Rollo s-a scuturat, dar din blana lui nu s-a răspândit decât o ceață fină de picături de apă. A oftat, s-a lăsat pe burtă și, îmbufnat, și-a sprijinit botul pe labe.

– Probabil că voia doar pește, dar castorii n-au înțeles asta. Au fugit de el pe mal, dar odată ajuns în apă…

Brianna a clătinat din cap, storcându-şi poalele ude ale cămășii.

– Ştii ce, Ian? Curăță *tu* peștii aştia nenorociți.

Ian făcea deja asta, despicându-l pe unul cu o singură tăietură pe pântec și trecându-și un deget prin interiorul lui. A azvârlit măruntaiele spre Rollo, care a scos încă un oftat și s-a lipit de frunzele moarte, ignorând tratația.

– E rănit, cumva? a întrebat Ian, uitându-se încruntat spre câine.

Brianna l-a fulgerat cu privirea.

– Nu, nu e. Cred că îi e rușine. Dar ai putea să întrebi dacă nu cumva sunt *eu* rănită. Ai idee ce *dinți* au castorii?

Lumina scăzuse aproape de tot, dar Brianna a văzut umerii ciolănoși ai lui Ian scuturându-se.

– Da, a spus el cu glas parcă sugrumat. Da, am văzut. Doar că… hm… nu te-au mușcat, nu? Vreau să spun că… s-ar fi văzut dacă te-ar fi mușcat.

I-a scăpat un sunet slab care îi trăda amuzamentul şi a încercat să-l acopere tușind.

– Nu, a răspuns ea distant.

Focul ardea bine, dar nu chiar mulţumitor. Adierea de seară adusese răcoare şi trecea prin țesătura umedă a cămășii, atingându-i spinarea cu degete reci ca gheața.

– N-a fost vorba atât de dinţi, cât de cozi, a spus Bree, ghemuindu-se ca să stea cu spinarea spre foc.

Și-a masat cu grijă brațul drept; avea o vânătaie care se întindea de la încheietura mâinii până la cot fiindcă un castor o lovise tare cu coada ca o padelă. Preț de câteva momente, crezuse că lovitura îi fracturase vreun os.

– A fost ca și cum m-ar fi lovit cu o crosă… vreau să spun, cu o bâtă, s-a corectat ea.

Castorii nu o atacaseră direct, desigur, dar să se afle în apă cu un câine speriat și șase rozătoare, fiecare cântărind aproape treizeci de kilograme și fiind într-o stare de agitație extremă, fusese ca și cum ar fi trecut pe jos printr-o instalație automatizată de spălat mașini – un vârtej de stropi orbitori și obiecte care zburau. Un fior i-a străbătut corpul și, tremurând, şi-a strâns brațele la piept.

– Uite, verișoară, a spus Ian, scoțându-și peste cap cămașa din piele de căprioară. Îmbracă asta!

Brianna era prea înfrigurată și zdrobită ca să refuze oferta. Retrăgându-se discret înapoia unui tufiș, s-a dezbrăcat de hainele ude și a ieșit câteva clipe mai târziu purtând cămașa lui Ian și una dintre pături înfășurată în jurul taliei ca un sarong.

– Nu mănânci îndeajuns, Ian, a spus ea, așezându-se din nou lângă foc și măsurându-l cu ochi critici. Îți ies coastele prin piele.

Era adevărat. Ian fusese întotdeauna zvelt, aproape slab, dar înfățișarea lui costelivă din perioada adolescenței păruse normală, urmarea faptului că oasele crescuseră mai repede decât restul trupului.

Acum ajunsese la deplină maturitate și avusese la dispoziție un an sau doi să lase mușchii să recupereze timpul pierdut. Făcuse mușchi – Brianna vedea fiecare fibră de la brațe și umeri –, însă nodurile de pe șira spinării ieșeau mult mai tare în evidență pe pielea bronzată, iar umbrele coastelor aminteau de nisipul vălurit de la fundul unei ape.

Ian a ridicat din umeri, dar nu i-a răspuns, pentru că era atent să înfigă un pește curățat în niște rămurele de salcie descojite spre a-l frige.

– Și nici nu dormi prea bine.

L-a privit printre gene, stând de cealaltă parte a focului. Chiar și în lumina scăzută, cearcănele și fața lui trasă erau evidente, deşi trăsăturile îi erau oarecum ascunse de tatuajele mohawk ce șerpuiau pe pomeți. Cearcănele fuseseră observate de toți în ultimele luni; mama ei voise să discute cu Ian, dar Jamie o sfătuise să-l lase pe flăcău în pace; va vorbi el când va simți că e momentul potrivit.

– Ba dorm destul de bine, murmură Ian fără să ridice ochii.

Brianna nu putea spune dacă era sau nu pregătit să vorbească. Dar o adusese acolo. Dacă nu era pregătit, putea ajunge repede în situația asta.

Se întrebase toată ziua care era scopul misterios al călătoriei lor și de ce *ea* trebuia să-i fie tovarăşă. Dacă ar fi plecat la vânătoare, Ian ar fi luat un bărbat; deși trăgea bine cu pușca, la Ridge existau alții mai buni decât ea,

inclusiv tatăl ei. Şi oricare dintre ei ar fi fost mai potrivit decât ea să scoată un urs din bârlog sau să aducă acasă carne şi piei.

În acel moment, se aflau pe pământurile cherokee; știa că Ian îi vizita des pe indieni și era în relații bune cu oamenii din câteva sate. Dar, dacă ar fi fost vorba de ceva oficial, cu siguranță că Ian l-ar fi rugat pe Jamie să îl însoțească sau pe Peter Bewlie, care era căsătorit cu o indiancă ce putea sluji drept tălmaci.

– Ian, a rostit Brianna pe un ton care ar fi convins orice bărbat să se oprească din ce făcea. Uită-te la mine!

El a ridicat capul brusc și privit-o fix.

– Ian, a spus Brianna ceva mai blând, asta are legătură cu soția ta?

Ian a încremenit o clipă, cu ochii înnegurați, de nepătruns. Aflat în umbra din spatele lui, Rollo a ridicat capul și a scos un scheunat slab, întrebător. Asta a părut să îl trezească pe Ian, care a clipit și a coborât privirea.

– Da, a răspuns el, părând destul de detașat. Are.

A modificat unghiul bățului pe care îl înfipsese în pământ, lângă foc; carnea albicioasă a peștelui s-a încrețit și a sfârâit, rumenindu-se pe lemnul crud.

Brianna a așteptat ca el să mai spună ceva, dar Ian a rămas tăcut – s-a mulțumit doar să desprindă o bucată dintr-un pește pe jumătate fript și s-o întindă câinelui, plesnind din limbă drept invitație. Rollo s-a ridicat și a adulmecat îngrijorat urechea lui Ian, apoi a catadicsit să ia bucata de pește și s-a întins din nou pe pământ, lingând-o, așa fierbinte cum era, după care a hăpăit-o, căpătând suficient curaj ca să înghită capetele și mațele.

Ian a strâns din buze, iar Brianna și-a dat seama după trăsăturile feței că stătea în cumpănă. Într-un târziu, s-a hotărât să vorbească.

– Cândva mă gândisem să mă însor cu tine, să știi.

I-a aruncat o privire scurtă și directă, iar Brianna s-a înfiorat ușor, înțelegând. Da, se gândise la asta. Și, deși nu avea nicio îndoială că propunerea lui fusese făcută cu cele mai sincere motive… era tânăr. Până în clipa aceea, Brianna nu își dăduse seama că el se gândise la toate amănuntele pe care le implica propunerea.

Ochii lui i-au reținut privirea, confirmând ironic că el chiar își imaginase cum ar fi fost să împartă patul cu ea – și nu socotise perspectiva deloc neplăcută. Brianna s-a străduit să se stăpânească, pentru a nu se îmbujora și a nu-și feri privirea; asta i-ar fi discreditat pe amândoi.

Brusc, pentru prima oară, s-a uitat la Ian ca la un *bărbat*, nu doar ca la un văr adorabil. Și apoi și-a dat seama de căldura corpului său, care zăbovise în haina moale din piele de căprioară şi pe care o simțise când o îmbrăcase.

– N-ar fi fost cel mai rău lucru din lume, a spus ea, căutând să adopte tonul lui detașat.

El a râs, iar liniile punctate ale tatuajelor nu au mai arătat chiar atât de sumbre.

– Nu, a spus el. Poate nici cel mai bun – acela era Roger Mac, nu? Dar mă bucur să aud că n-aş fi fost cea mai proastă alegere. Mai bună decât Ronnie Sinclair, nu? Sau mai rea decât Forbes, avocatul?

– Ha-ha, sigur.

Refuza să se lase tulburată de tachinarea lui.

– Tu ai fi fost măcar al treilea pe listă.

– Al treilea? a întrebat el brusc interesat. Cum așa? Cine a fost al doilea?

Părea chiar ofensat că cineva ar fi putut să se situeze în fața lui, iar Brianna a râs.

– Lordul John Grey.

– Da? În fine... Da, presupun că el ar fi fost bun, a recunoscut Ian cu ranchiună în glas. Deși, desigur, el…

S-a oprit și a aruncat o privire prevăzătoare în direcția ei.

Brianna a simțit că trebuie să dea dovadă de precauție. Cunoştea Ian preferințele intime ale lui John Grey? Probabil că da, judecând după expresia ciudată de pe fața lui – iar dacă nu știa, nu era treaba ei să dezvăluie secretele lordului John.

– L-ai cunoscut? a întrebat din curiozitate.

Ian plecase cu părinții ei pentru a-l salva pe Roger din mâinile irochezilor, înainte ca lordul John să apară la plantația mătușii ei, unde îl întâlnise ea însăşi.

– A, da.

Încă părea precaut, deși se mai destinsese puțin.

– Cu câțiva ani în urmă. Pe el și… pe fiul lui. Adică fiul vitreg. Au venit la Ridge, călătorind prin Virginia și au rămas o vreme. Eu l-am îmbolnăvit de pojar, a mărturisit Ian zâmbind pe neașteptate. Sau, cel puțin, *a avut* pojar. Mătușa Claire l-a tratat și l-a vindecat. Deci l-ai cunoscut și tu pe omul ăsta?

– Da, la River Run. Ian, se arde peștele.

Era adevărat, de aceea, cu o exclamație tipic scoțiană, Ian a înșfăcat bățul dintre flăcări, după care și-a fluturat degetele pârlite ca să le răcorească. Stinși în iarba umedă, peștii s-au dovedit comestibili, chiar dacă erau crocanți la margini, astfel că au constituit o cină destul de bună, la care s-au adăugat pâinea și berea.

– Înseamnă că l-ai cunoscut pe fiul lordului John la River Run? a întrebat el, reluând discuția. Willie, așa îl cheamă. Un flăcăiaș simpatic. A căzut în privată, a adăugat el cu un aer gânditor.

– A căzut în privată? a întrebat ea râzând. Mă faci să cred că era idiot. Ori era chiar atât de mic?

– Nu, avea o statură potrivită pentru vârsta lui. Și îi mergea capul destul de bine, pentru un englez. Vezi tu, nu a fost doar vina lui. Ne uitam la un șarpe, care se târa pe o creangă spre noi și… în fine, a fost un accident, a încheiat el, întinzându-i lui Rollo încă o bucată de pește. Dar tu nu l-ai văzut pe flăcău, așa e?

– Nu. Și cred că ai schimbat dinadins subiectul.

– Așa e. Mai vrei bere?

Brianna l-a privit și a ridicat o sprânceană – doar nu credea că va scăpa atât de ușor –, dar a încuviințat cu o mișcare din cap și a acceptat urciorul.

Au rămas tăcuți o vreme, au băut bere și au urmărit ultimele raze de lumină stingându-se, lăsând întunericul să cadă și dând la iveală stelele. Aroma de pini s-a întețit, pentru că rășina lor se încălzise în cursul zilei și, când și când, Brianna auzea din depărtare, răsunând ca un foc de pușcă, câte un plesnet de avertisment când vreun castor lovea apa cu coada – era

limpede că postaseră santinele pentru cazul în care Rollo ar fi încercat să se furişeze înapoi după căderea întunericului, şi-a spus ea ironic.

Ian îşi înfăşurase pătura în jurul umerilor, ca să se apere de frigul care sporea şi stătea întins pe iarbă, privind spre bolta cerului.

Brianna nu se ferea să îl privească şi era sigură că el îşi dădea seama de asta. Faţa lui, deşi la fel de expresivă ca de obicei, părea liniştită – dar nu trăda precauţie. Se gândea, iar ea s-a mulţumit să îi ofere un răgaz; era toamnă, iar noaptea avea să fie suficient de lungă pentru multe.

Brianna regreta că nu îi dăduse prin minte să o întrebe mai multe pe mama ei despre fata căreia Ian îi spunea Emily – numele ei în limba mohawk avea prea multe silabe şi era aproape imposibil de pronunţat. O fată scundă, aşa îi spusese mama ei. Atrăgătoare, cu oase delicate şi foarte inteligentă.

Acea Emily scundă şi inteligentă murise? Brianna credea că nu. Trăise suficient de mult în acea epocă şi văzuse destui bărbaţi îndurând moartea soţiei. Sufereau, îi durea, dar nu se comportau ca Ian.

Oare o luase cu el ca să o *cunoască* pe Emily? Era un gând uluitor, dar l-a alungat aproape imediat. Călătoria ar fi durat cel puţin o lună, poate chiar mai mult, până la teritoriul tribului mohawk. Totuşi…

– Ştii, m-am întrebat dacă..., a spus el pe neaşteptate, cu ochii îndreptaţi spre cer. Te… te simţi vreodată… anapoda?

S-a uitat deznădăjduit spre ea, nesigur că vorbele lui exprimau ceea ce gândea, dar ea l-a înţeles perfect.

– Da, tot timpul.

A avut o senzaţie de uşurare neaşteptată fiindcă recunoscuse. El îi observă umerii căzuţi şi zâmbi puţin strâmb.

– Ei bine… poate că nu *tot* timpul, s-a corectat ea. Când sunt în pădure, singură, e bine. Sau cu Roger, doar noi doi. Cu toate că şi atunci…

L-a văzut pe Ian ridicând din sprâncene şi s-a grăbit să explice.

– Nu-i vorba de asta. Nu faptul că sunt cu el. Doar că… discutăm despre ce a fost.

El i-a aruncat o privire în care compătimirea era amestecată cu interesul. Evident, voia să ştie ce „a fost“, dar a lăsat asta deoparte, pe moment.

– În pădure? a repetat el. Înțeleg. Când sunt treaz, cel puțin. Când dorm, însă…

Și-a întors fața spre cerul pustiu și stelele care sclipeau mai puternic.

– Ți-e teamă când coboară întunericul? l-a întrebat ea.

Brianna simțise asta din când în când; un moment de teamă profundă la crepuscul – o senzație de abandon și de singurătate elementară când noaptea se înălța din pământ. O senzație care uneori persista, chiar și când intra în cabană și trăgea ivărul în urma ei.

– Nu, a răspuns el, încruntându-se ușor. Dar ție?

– Doar puțin, a spus ea, făcând un semn cu mâna ca să alunge ideea. Nu tot timpul. Nu acum. Dar ce e cu dormitul în pădure?

Ian s-a ridicat în șezut, s-a legănat puțin pe spate, cu mâinile lui mari împreunate în jurul unui genunchi, dus pe gânduri.

– În fine…, a rostit el încet. Câteodată mă gândesc la poveștile vechi – din Scoția, înțelegi? Și la cele pe care le-am auzit uneori, când am trăit printre Kahnyen'kehaka. Despre lucruri care… pot ataca un om când doarme. Ca să-i fure sufletul.

– Lucruri?

În ciuda frumuseții stelelor, Bree a simțit ceva mic și rece alunecându-i pe spinare.

– *Ce* lucruri?

Ian a tras aer în piept, apoi a expirat, încruntându-se.

– Noi le numim *sidhe* în gaelică. Cei din tribul cherokee le spun Nunnahee. Și tribul mohawk are nume pentru ele – şi nu doar unul. Dar când l-am auzit pe Mănâncă Țestoase vorbind despre ele, am știut pe dată ce sunt. Același lucru ca la cei din vechime.

– Zâne? a sugerat ea, dar îndoiala trebuie să-i fi răzbătut clar din voce, pentru că Ian s-a uitat brusc la ea, cu ochii sticlindu-i, ușor iritat.

– Nu, știu la ce te referi – Roger Mac mi-a arătat desenul pe care l-ai făcut pentru Jem, cu libelulele mici, umblând prin flori…

A scos un sunet aspru din fundul gâtlejului.

– Nu. Lucrurile astea sunt…

A făcut un gest de neajutorare cu mâna și s-a încruntat uitându-se spre iarbă.

– Vitamine, a spus el brusc, ridicând ochii.

– Vitamine, a repetat Brianna, frecându-și locul dintre sprâncene.

Avuseseră parte de o zi lungă și grea, merseseră probabil douăzeci sau treizeci de kilometri, iar oboseala coborâse ca o apă în picioarele și pe spinarea ei. Mai mult, vânătăile căpătate în bătălia cu castorii începeau să pulseze dureros.

– Înțeleg. Ian… ești sigur că nu ai nimic la cap?

A spus-o în glumă, însă vocea trebuie să-i fi trădat îngrijorarea reală că putea fi adevărat, pentru că el a chicotit cu tristețe.

– Nu. Ori cel puțin nu cred. Doar că... uite, lucrurile stau cam așa. Nu poți vedea vitaminele, dar tu și mătușa Claire știți sigur că ele există, iar eu și unchiul Jamie trebuie să vă credem pe cuvânt că așa e. Eu ştiu la fel de multe despre... cei vechi. Mă crezi în privința *asta?*

– Ei bine…

Era cât pe ce să-l aprobe, ca să se facă pace între ei – însă o cuprinse o senzație, apărută brusc, rece ca umbra unui nor, şi n-a mai vrut să spună nimic care să confirme ideea. Nu cu voce tare. Şi nu acolo.

– Aha, a făcut el, văzându-i expresia feței. Deci *știi*.

– Nu, *nu* știu, a spus ea. Dar nu știu nici dacă nu există. Şi nu cred că e o idee bună să discutăm asemenea lucruri în pădure, noaptea, la un milion de kilometri de civilizație. Ne-am înțeles?

El a schițat un zâmbet și a dat din cap aprobator.

– Da. Şi, de fapt, nu asta am vrut să spun. E mai mult…

S-a încruntat, concentrându-se.

– Când eram mic, mă trezeam în patul meu și știam imediat unde mă aflu, înțelegi? Acolo era fereastra – a întins o mână – și pe masa de colo erau ligheanul și urciorul cu apă, care avea o dungă albastră în partea de sus, iar dincolo – a arătat spre un tufiș de laur – era patul mare în care dormeau Janet și Michael. Şi Jocky, câinele, stătea la capul patului trăgând vânturi de mama focului. Și mai era mirosul de fum de turbă și… în fine, chiar dacă

mă trezeam în miez de noapte și casa era tăcută în jurul meu, știam imediat unde sunt.

Brianna a dat aprobator din cap, iar amintirile legate de camera ei din casa de pe strada Furrey au învăluit-o, vii ca o viziune care apare în fum. Pătura dungată din lână, care o înțepa sub bărbie, și salteaua care păstra forma corpului ei în mijloc, cuprinzând-o ca o palmă mare și caldă. Angus, cățelul din pluș îmbrăcat în haine scoțiene, cu beretă cu pompon, care împărțea patul cu ea, și susurul liniștitor al vocilor părinților ei răzbătând din camera de zi, punctate de sunetul saxofonului din tema muzicală a serialului de televiziune *Perry Mason*.

Dar, mai presus de toate, senzația de siguranță absolută.

A trebuit să închidă ochii și a înghițit de două ori în sec înainte de a vorbi.

– Da, știu la ce te referi.

– Da. Asta e. După ce am plecat de acasă, o vreme, am dormit în condiții rele, când unchiul Jamie era în landă, sau ici și acolo, în hanuri și cârciumi. Mă trezeam și nu aveam habar unde sunt – și totuși, știam că mă aflu în Scoția. Era bine.

A făcut o pauză, și-a prins buza de jos între dinți, ca și cum s-ar fi chinuit să găsească vorbele potrivite.

– Apoi… s-au întâmplat multe lucruri. Nu mai eram în Scoția, iar casa… dispăruse.

Povestea cu glas domol, dar Brianna a auzit în vocea lui ecoul unei pierderi.

– Mă trezeam, fără să știu unde sunt – și nici cine sunt.

Acum stătea aplecat în față, cu mâinile lăsate liber între coapse și privind fix spre foc.

– Dar când m-am culcat cu Emily – de prima oară… Am știut. Am știut din nou cine sunt.

A ridicat privirea spre Brianna; ochii săi întunecați erau umbriți de sentimentul pierderii.

– Sufletul meu nu mai rătăcea când dormeam – când dormeam cu ea.

– Și acum rătăcește? a întrebat Brianna încet, după o clipă.

El a confirmat cu o mișcare din cap.

Vântul a șoptit printre crengile copacilor de deasupra lor. Bree a încercat să-l ignore, temându-se vag că, dacă asculta cu mai multă atenție, ar putea deslușI cuvinte.

– Ian, a zis ea și i-a atins foarte ușor brațul. Emily e moartă?

El a rămas nemișcat preț de un minut, apoi a inspirat adânc, suspinând, și a clătinat din cap.

– Nu cred.

Cu toate acestea, tonul vocii i-a trădat îndoiala, iar Brianna a observat tulburarea de pe chipul lui.

– Ian, a spus ea foarte încet. Vino aici!

El nu s-a mișcat, însă când ea s-a strecurat aproape și l-a cuprins în brațe, el nu s-a opus. L-a tras jos, lângă ea, insistând ca el să rămână aproape, cu capul rezemat ca pe o pernă în adâncitura dintre umăr și sânii ei, petrecându-și un braț pe după corpul lui.

Instinct matern, s-a gândit Brianna cu ironie, ușor amuzată. Indiferent ce s-a întâmplat, primul lucru pe care îl faci este să îi iei în brațe și să îi dezmierzi. Iar dacă sunt prea grei pentru a-i ridica… și dacă greutatea lui caldă și sunetul răsuflării lui în urechea ei țineau departe vocile aduse de vânt, cu atât mai bine.

Brianna retrăi o amintire fragmentară, revăzu o imagine scurtă și pregnantă a mamei ei stând în spatele tatălui ei, în bucătăria casei din Houston. El şedea pe un scaun cu spătar, aplecat pe spate, cu capul lipit de stomacul mamei, cu ochii închiși de durere sau de epuizare, în timp ce ea îi masa tâmplele. Ce se întâmplase? O durere de cap? Însă fața mamei ei era blândă, iar ridurile apărute după stresul zilei se netezeau treptat, odată cu mișcările pe care le făcea în acele momente.

– Mă simt ca un nătărău, a spus Ian sfios, însă nu s-a retras.

– Nu ești.

Ian a respirat adânc, s-a foit puțin și s-a întins precaut pe iarbă, abia atingându-și corpul de al ei.

– Da, în fine. Cred că nu, dacă zici tu, a murmurat el.

S-a destins treptat, iar capul i s-a lăsat tot mai greu pe umărul Briannei, deoarece mușchii spinării se relaxau încetul cu încetul, încordarea lor scăzând sub palma ei. Foarte sfios, ca și cum s-ar fi așteptat ca verișoara lui să-l plesnească peste mână, Ian a ridicat un braț și l-a așezat peste ea.

Părea că vântul încetase cu totul. Fața lui Ian strălucea în lumina focului, iar liniile punctate cu negru ale tatuajelor ieșeau în evidență pe pielea lui tânără. Părul moale, lipit de fața Briannei, mirosea a fum și a praf.

– Spune-mi, l-a îndemnat ea.

El a oftat adânc

– Încă nu. Când ajungem acolo, bine?

Nu a vrut să spună mai mult, astfel că au rămas întinși amândoi pe iarbă, tăcuți și simțindu-se în siguranță.

Brianna s-a lăsat în voia somnului. Valurile lui blânde o purtau spre o senzație de pace, aşa că nu s-a opus. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost fața lui Ian, cu obrazul apăsat pe umărul ei și cu ochii deschiși, urmărind flăcările.

*

Elanul Plimbăreț spunea o poveste. Era una dintre cele mai bune pe care le știa, însă Ian nu era întru totul atent. Stătea de cealaltă parte a focului, dar se uita la flăcări, nu la fața prietenului său.

Foarte ciudat, s-a gândit. Se uitase la focuri toată viața, dar, cu excepția acestor luni de iarnă, niciodată nu o văzuse pe femeia din ele. Desigur, deși dădeau căldură multă și miroseau plăcut, focurile de turbă nu scoteau flăcări mari. Da, la urma urmelor, ea era *acolo, femeia aceea. A dat aprobator din cap, zâmbind. Elanul Plimbăreț a interpretat asta drept o aprobare a felului în care povestea şi a devenit mai dramatic în gesturi, încruntându-se înspăimântător și clătinându-se încoace și încolo, dezvelindu-și dinții și mârâind, imitând glutonul*[27] *pe care îl urmărise cu grijă până la bârlogul lui.*

Zgomotul i-a distras lui Ian atenția de la foc, astfel că a reușit să prindă din nou firul poveștii. Exact la vreme, pentru că Elanul Plimbăreț ajunsese

la apogeul poveștii, iar tinerii din jurul lui își dădeau coate, așteptând finalul. Elanul Plimbăreț era scund și masiv, nu se deosebea prea mult de gluton, ceea ce făcea ca imitațiile lui să fie cu atât mai distractive.

A întors capul, a strâmbat din nas și a mârâit printre dinți, așa cum ar fi făcut glutonul când ar fi simțit mirosul vânătorului. Apoi și-a schimbat atitudinea într-o clipă, a devenit vânătorul, furișându-se cu grijă prin desișuri, oprindu-se, lăsându-se pe vine și sărind brusc, țipând ascuțit când a atins cu fundul o plantă țepoasă.

Bărbații din jurul focului au aclamat când Elanul Plimbăreț a devenit glutonul, care la început a părut uimit de zgomot, apoi s-a înviorat când și-a văzut prada. Animalul a sărit din bârlog, cu scheunături ascuțite de furie. Îngrozit, vânătorul s-a retras și s-a întors să fugă. Picioarele scurte ale Elanului Plimbăreț au scurmat și au lovit solul casei lungi, alergând pe loc. Apoi și-a azvârlit brațele în aer și s-a întins pe podea țipând disperat Aiii!, *sugerând momentul în care glutonul i-a aterizat în spinare.*

Bărbații au strigat încurajări, lovindu-se cu palmele peste coapse, în vreme ce vânătorul atacat a reușit să se rostogolească pe spate, dând din picioare și din brațe și blestemând, luptându-se cu animalul care încerca să îi sfârtece beregata.

Lumina focului sclipea pe cicatricele care împodobeau pieptul și umerii Elanului, adâncituri groase și albicioase ivite pentru scurtă vreme în deschizătura largă a cămășii lui, în timp ce el se zvârcolea demonstrativ cu brațele încordate în sus, împotriva dușmanului său nevăzut. Și Ian s-a trezit că se aplecase în față, cu răsuflarea tăiată și cu umerii încordați de efort, cu toate că știa ce va urma.

Elanul Plimbăreț făcuse asta de multe ori, dar nu dăduse greș niciodată. Ian încercase același lucru, dar nu reușise defel. Vânătorul și-a înfipt călcâiele și umerii în pământ, iar corpul i s-a îndoit ca un arc întins la maximum. Picioarele i-au tremurat şi brațele i-au vibrat – era limpede că puteau ceda în orice clipă. Bărbații din jurul focului și-au ținut răsuflarea.

Apoi s-a întâmplat: un pocnet slab şi brusc. Clar și oarecum înfundat, exact sunetul făcut de frângerea unui gât. Plesnetul de os și de ligamente,

înăbușit de carne și de blană. Vânătorul a rămas arcuit un moment, nevenindu-i să creadă, apoi, treptat, s-a lăsat pe pământ și s-a ridicat în șezut, privind lung la cadavrul moale al dușmanului, pe care îl strângea în mâini.

S-a uitat în sus, în semn de mulțumire și de rugăciune, apoi s-a oprit, strâmbând din nas. A coborât ochii, pe față i-a apărut o grimasă și s-a șters teatral pe pantaloni, care fuseseră murdăriți de dejecțiile urât mirositoare ale glutonului. Cei din jurul focului au izbucnit în hohote de râs ce cutremurau vatra focului.

O găletușă cu bere din molid trecea din mână în mână; cu fața strălucind de sudoare, Elanul Plimbăreț a surâs larg și a acceptat-o. Gâtlejul lui scurt și gros s-a mișcat cu hărnicie, sorbind băutura acidulată ca și cum ar fi fost apă. În cele din urmă, a coborât găletușa și s-a uitat în jur cu satisfacție visătoare.

– Hei, Fratele Lupului! Spune-ne o poveste!

A aruncat găletușa pe jumătate goală dincolo de foc; Ian a prins-o la timp pentru ca doar câteva picături să se scurgă pe încheietura mâinii. A băut lichidul pătruns sub mânecă, a râs și a clătinat din cap. A luat o gură scurtă din băutură și i-a dat găletușa lui Dormi cu Șerpii, care se afla alături de el.

De cealaltă parte a lui Ian, Mănâncă Țestoase l-a împuns în coaste, ca să vorbească, însă Ian a clătinat din nou din cap și a ridicat din umeri, împungând cu bărbia spre Șarpe.

Acesta, neavând nimic împotrivă, a așezat ușor găletușa în fața lui, s-a aplecat înainte, iar lumina focului i-a dansat pe chip când a început să vorbească. Nu era un actor la fel de desăvârșit ca Elanul Plimbăreț, însă era mai vârstnic – avea probabil treizeci de ani – și călătorise mult în tinerețe. Trăise printre neamurile Assiniboin și Cayuga și știa multe povești de la ele, pe care le spunea cu pricepere – chiar dacă nu transpira la fel de tare.

– Înseamnă că vrei să ne vorbești mai târziu? i-a şoptit Țestoasă lui Ian la ureche. Vreau să aud și alte povești despre marea cea mare și despre femeia

cu ochi verzi.

Ian a încuviințat din cap. Prima oară se îmbătase rău, altfel n-ar fi vorbit despre Geillis Abernathy. Asta se întâmplase din cauză că băuseră din ginul oferit de negustor, iar senzația de amețeală pe care i-o provocase semăna cu cea pricinuită de băutura pe care ea *i-o dăduse, deși gustul fusese diferit. Îl ameţise făcându-l să nu mai vadă clar. Flăcările lumânărilor se dispersau și alergau ca apa, iar flăcările focului păreau să umple vatra și să sară din ea, licărind de jur împrejurul camerei elegante, mici vâlvătăi reflectate de suprafețele rotunjite de argint și de sticlă, de pietre prețioase și de lemn lustruit – strălucind cel mai puternic în ochii de culoare verde.*

A aruncat o privire în jur. Acolo nu erau suprafețe lucioase. Oale din lut, lemne de foc și stâlpii netezi ai cadrelor paturilor, pietre de măcinat și coșuri împletite; până și pânza și blănurile purtate de oameni aveau culori terne și catifelate, care estompau lumina. Probabil că doar amintirea acelor vremuri de amețeală i-o readusese în minte.

Se gândea rareori la Stăpână, cum i se adresau sclavii și ceilalți băieți; nu avea nevoie de un alt nume în afară de acela, pentru că nimeni nu își putea imagina o altă femeie care să-i semene. Nu prețuia amintirile legate de ea, însă unchiul Jamie îi spusese să nu se ascundă de ele, iar el îi dăduse ascultare, socotind că era un sfat bun.

A privit fix la foc, auzind doar pe jumătate povestea lui Șarpe despre Gâscă păcălindu-l pe Cel Rău pentru a aduce tutun oamenilor și a salva viața Bătrânului. Așadar, în foc o vedea pe Geillis vrăjitoarea?

Și-a spus că nu. Femeia din foc îi transmitea o senzație de căldură care îi cobora de pe fața încinsă în piept, pentru a se încovriga jos, fierbinte, în pântece. Femeia din foc nu avea chip; îi vedea picioarele, spinarea îndoită, șuviță lungă și mătăsoasă de păr, răsucindu-se spre el, dispărând într-o licărire; a auzit-o râzând, moale și murmurat, departe – și nu era râsul lui Geillis Abernathy.

Cu toate acestea, cuvintele lui Țestoasă i-o aduseseră în minte și de aceea o vedea acolo. A oftat în sinea lui și s-a gândit ce poveste să spună când îi va veni rândul. Poate una despre sclavii gemeni ai doamnei Abernathy,

negrii uriași care îi satisfăceau orice dorință; odată, îi văzuse ucigând un crocodil pe care îl căraseră de la râu pentru a-l depune la picioarele ei.

Nu îi păsa prea mult. Descoperise – după ce povestise în stare de beție – că, vorbind despre ea în acel fel, ajungea să o privească exact aşa – ca și cum ar fi fost o poveste interesantă, dar nu reală. Probabil că ea se întâmplase, așa cum probabil şi Gâscă îi adusese tutun Bătrânului, dar nu părea că i s-a întâmplat lui.

Și, la urma urmelor, el nu avea nicio cicatrice, ca Elanul Plimbăreț, care să le amintească ascultătorilor sau lui însuși că rostea adevărul.

În realitate, se săturase de băut și de povești. Adevărul era că tânjea să evadeze între blănurile și întunericul răcoros al patului-platformă, să se dezbrace și să se lipească, gol și fierbinte, de soția lui. Numele ei însemna Muncește-cu-Mâinile, *dar, în intimitatea patului, el îi spunea Emily.*

Aveau puțin timp; peste două luni, ea îl va părăsi ca să meargă la casa femeilor, iar el nu o va mai vedea. Încă o lună până la nașterea copilului, încă una după aceea pentru curățare… Gândul că va petrece două luni singur, fără să o aibă alături de el noaptea, era îndeajuns ca să îl facă să întindă mâinile când găletușa cu bere va ajunge din nou la el și să bea din plin.

Numai că găleata era goală. Prietenii lui au chicotit când el a ridicat-o cu fundul în sus deasupra gurii deschise și, spre surprinderea lui, o singură picătură de culoarea ambrei i-a căzut pe nas.

O mână mică s-a întins peste umărul lui și i-a luat găletușa, în vreme ce perechea ei a apărut peste celălalt umăr ținând una plină.

El a luat găletușa și s-a răsucit, zâmbindu-i femeii. Muncește-cu-Mâinile i-a răspuns la zâmbet; îi făcea o plăcere deosebită să-i anticipeze dorințele. A îngenuncheat în spatele lui, iar pântecul ei rotund i s-a lipit, cald, de spinare. L-a lovit ușor peste mână pe Țestoasă, care voia să ia găletușa.

– Nu, lasă-l pe soțul meu să bea! Spune povești mai frumoase când e beat.

Țestoasă a închis un ochi, țintuind-o cu celălalt. Se legăna ușor.

– Oare spune povești mai bune când e beat? a întrebat el. Sau noi credem că sunt mai bune pentru că suntem beți?

Muncește-cu-Mâinile a ignorat întrebarea filosofică şi apoi şi-a făcut loc lângă vatră, înghesuindu-și fundul mic și tare. S-a așezat comod alături de Ian, apoi și-a încrucișat brațele peste pântecul umflat.

Ea venise împreună cu alte femei tinere să aducă bere. Şi-au făcut loc între bărbații tineri, murmurând, împingând și râzând. Se înșelase, s-a gândit Ian în timp ce le privea. Lumina focului strălucea pe fețele lor, era reflectată de dinții lor, surprindea sclipirea umedă a ochilor lor și carnea întunecată și moale din gura lor atunci când râdeau. Focul sclipea pe fețele lor mai puternic decât pe cristalele și pe argintăria din Rose Hall.

– Așa, soțul meu, a spus Emily, coborându-și pleoapele cu un aer timid. Povestește-ne despre femeia cu ochi verzi.

Gânditor, Ian a luat o gură de bere, apoi încă una.

– A, era vrăjitoare și o femeie rea, dar făcea bere bună, a zis el.

Emily a făcut ochii mari și toată lumea a râs. Ian s-a uitat în ochii ei și a văzut totul, limpede; imaginea focului din spatele lui, minusculă și perfectă, invitându-l să intre.

– Dar nu la fel de bună ca a voastră, a adăugat el.

A ridicat găletușa în semn de noroc și a băut cu nesaț.

24 Tricoptere sau frigane, insecte care trăiesc în ape stătătoare ca larve și în aer când devin adulte (n. tr.).

25 Insecte ale căror larve se dezvoltă în ape de munte, iar apoi ca zburătoare populează vegetația de pe maluri (n. tr.).

26 „Câine“, în gaelică (n. tr.).

27 Mamifer carnivor din familia mustelidelor, semănând cu un urs mic (n. tr.).

70

EMILY

Brianna s-a trezit înțepenită și cu dureri, dar având în minte un gând clar. *Bine. Știu cine sunt.* Dar nu știa limpede *unde* se află, însă asta nu avea importanță. A mai rămas întinsă câteva momente, simțindu-se ciudat de liniștită, în ciuda nevoii urgente de a se ridica pentru a urina.

S-a întrebat de când nu se mai trezise singură și liniștită, doar în tovărășia propriilor gânduri. La drept vorbind, de când trecuse prin pietre, căutându-şi familia. Și o găsise.

– Din plin, a murmurat ea, întinzându-se cu grijă.

A scos un geamăt, s-a ridicat nesigură și și-a târât picioarele spre un tufiș, ca să urineze. Apoi s-a îmbrăcat cu hainele ei, după care s-a întors la locul înnegrit unde fusese focul.

Și-a despletit părul încâlcit și, oarecum ameţită de somn, a început să-l pieptene cu degetele. Nu se zărea nici urmă de Ian, dar nu s-a îngrijorat. În jurul ei, pădurea vuia de cântecele păsărilor, dar nu erau chemări alarmate, ci doar sporovăiala veselă care nu s-a schimbat nici când ea s-a ridicat în picioare. Păsările o urmăreau de ore bune și nici ele nu erau îngrijorate.

Niciodată nu se trezea ușor, dar simpla plăcere de a nu fi sculată cu forța din somn de cerințele insistente ale altora făcea ca aerul dimineţii să pară deosebit de dulce, în ciuda izului amărui emanat de cenușa focului stins.

Aproape trează, și-a trecut o mână de frunze de plop, umede de rouă, peste față, drept toaletă matinală, apoi s-a lăsat pe vine lângă locul înnegrit și a început corvoada de a aprinde focul. Nu aveau cafea de fiert, dar probabil că Ian plecase la vânătoare. Cu puțin noroc, vor avea ceva de fript, deoarece, cu excepția unui colț de pâine, mâncaseră tot ce fusese în rucsac.

– La naiba, a mormăit ea, după ce a lovit cremenea și amnarul între ele pentru a douăsprezecea oară, văzând cum scânteile se stingeau fără să aprindă nimic.

Dacă Ian i-ar fi spus că vor dormi în natură, şi-ar fi adus propria invenție de aprins focul sau câteva chibrituri – deși, gândindu-se mai bine, nu era convinsă că ar fi fost recomandabil. Chibriturile se puteau aprinde de la sine în buzunarul ei.

– Cum făceau grecii? s-a întrebat cu voce tare, uitându-se încruntată la covorașul minuscul de pânză carbonizată spre care încerca să trimită scântei care să-l aprindă. Trebuie să fi avut o metodă.

– Cum făceau grecii ce anume?

Ian și Rollo se întorseseră, după ce strânseseră vreo șase cartofi-dulci și vânaseră o pasăre acvatică cu pene cenușiu-albăstrui – probabil un bâtlan? Rollo a refuzat să o lase să se uite mai atent la pasăre și a înșfăcat prada ca s-o devoreze sub un tufiș. Picioarele moi și gălbui ale păsării erau târâte pe pământ.

– Ce făceau grecii? a repetat Ian, întorcându-și buzunarul pe dos ca să scoată câteva castane cu pieliță lucioasă, cafeniu-roșcat, scoase din cojile pline de țepi.

– Aveau ceva care se chema fosfor. Ai auzit de el?

Ian a clătinat nedumerit din cap.

– Nu. Ce e acela?

– O substanță, a răspuns Brianna, negăsind un cuvânt mai potrivit. Lordul John mi-a trimis puțin fosfor, așa că am putut să fac chibrituri.

– Chibrituri? a întrebat Ian, privind-o bănuitor.

Bree s-a uitat la el un moment, căci mintea ei încă împâclită înțelegea cu lentoare mersul discuției.

– Aha, a spus ea după ce şi-a dat seama că el nu ştia despre ce vorbeşte. Mă referam la aprinzătoarele alea pe care le-am făcut. Fosforul se aprinde de la sine. O să-ți arăt când ne întoarcem acasă.

A căscat și a făcut semn către grămăjoara de surcele neaprinse din cercul pentru foc.

Ian a scos un sunet scoțian de îngăduință și a luat cremenea și amnarul.

– Aprind eu focul. Tu coci castanele, bine?

– Bine. Ar trebui să-ți pui cămașa pe tine.

Hainele Briannei se uscaseră și, cu toate că simțea lipsa cămășii din piele de căprioară, cămaşa ei din lână groasă și uzată era caldă și moale. Era o zi însorită, dar răcoroasă la o oră atât de matinală. Ian lăsase jos pătura ca să aprindă focul, iar pe umerii dezgoliți i se vedea pielea încreștită de frig. Însă el a clătinat ușor din cap, vrând să spună că avea s-o îmbrace puțin mai târziu. Deocamdată, cu vârful limbii ițindu-se în colțul gurii, concentrat, a scăpărat încă o dată cremenea și amnarul, apoi și-a retras limba, mormăind ceva.

– Ce-ai spus?

Brianna se opri cu o castană pe jumătate descojită între degete.

– A, nu-i decât un…

A mai lovit o dată și a prins o scânteie, care a sclipit ca o steluță pe un cărbune. Cu mișcări iuți, a atins un fir de iarbă uscată de ea, apoi încă unul și din ele s-a ridicat un firicel de fum. A adăugat o bucată de scoarță de copac, iarbă, o mână de așchii și, în cele din urmă, rămurele de pin așezate cruciș.

– Am făcut o vrajă, a încheiat el, zâmbindu-i peste focul încă firav din fața lui.

Bree a aplaudat câteva clipe, apoi s-a apucat să taie în cruciș pielița castanei pe care o ținea, ca să nu plesnească în foc.

– Pe asta n-am mai auzit-o, a zis ea. Spune-mi cuvintele.

– Oh!

Ian nu roșea cu ușurință, însă acum pielea de pe gât i se întunecase puțin.

– E… nu-i în gaelică. E în Kahnyen‘kehaka.

Brianna a ridicat din sprâncene, mirată atât de ușurința cu care el pronunțase cuvântul, cât și de ceea ce spusese.

– Ian, gândești vreodată în limba mohawk? l-a întrebat din curiozitate.

El i-a aruncat o privire surprinsă, ba chiar temătoare, s-a gândit ea.

– Nu, a răspuns el scurt și s-a ridicat de pe călcâie. Aduc nişte lemne.

– Am eu câteva, a apus ea, reținându-l cu privirea.

A întins mâna în spate și a aruncat pe focul care sporea o creangă de pin, căzută pe sol. Acele uscate au luat foc exploziv, azvârlind un roi de scântei și s-au mistuit, dar coaja zgrunțuroasă a crengii s-a aprins și a început să ardă.

– Ce e? a întrebat ea. E legat de ce-am spus despre gânditul în limba mohawk?

Ian a strâns din buze, nedorind să răspundă.

– M-ai rugat să vin cu tine, a continuat ea, cu glas nu tăios, ci ferm.

– Așa e.

Ian a inspirat adânc, apoi a coborât privirea spre cartofii-dulci pe care îi îngropa în cărbunii încinși pentru a se coace.

Ea a continuat să cresteze castanele fără să se grăbească și l-a urmărit cât el s-a gândit, încercând să se hotărască. Din spatele lui se auzea un molfăit, iar de sub tufișul în care se afla Rollo țâșneau smocuri de puf și pene cenușiu-albăstrui.

– Ai visat ceva noaptea trecută? a întrebat Ian pe neașteptate, atent la ceea ce făcea.

Ea regreta că el nu adusese ceva care să semene a cafea, însă era destul de trează ca să fie capabilă să gândească și să răspundă coerent.

– Da, a spus ea. Am multe vise.

– Da, știu. Roger Mac mi-a spus că le notezi câteodată.

– Serios?

Afirmația o deșteptă mai rapid decât orice cană cu cafea. Nu-și ascunsese niciodată caietul cu vise față de Roger, dar nici nu discutaseră despre asta. Cât de mult citise Roger din caietul ei?

– Nu mi-a spus nimic despre ele, a asigurat-o Ian, surprinzându-i tonul vocii. Doar că le notezi câteodată. De aceea m-am gândit că probabil sunt importante.

– Doar pentru mine, a spus ea, dar cu precauție. De ce…?

– Vezi tu, Kahnyen‘kehaka prețuiesc tare mult visele. Chiar mai mult decât highlanderii.

A ridicat privirea, zâmbind vag, apoi s-a uitat la cenușa sub care îngropase cartofii-dulci.

– Ia spune, ce-ai visat azi noapte?

– Păsări, a răspuns Brianna, încercând să își aducă aminte. Multe păsări.

Destul de normal, s-a gândi ea. Pădurea fusese inundată de cântece de păsări cu mult înainte de ivirea zorilor, era firesc să i se strecoare în vise.

– Da? s-a arătat Ian interesat. Și păsările erau vii?

– Da, a spus ea nedumerită. De ce?

El a dat aprobator din cap și a ridicat o castană ca s-o ajute.

– E bine să visezi păsări vii, mai ales dacă și cântă. Nu e bine să vezi păsări moarte în vis.

– Sigur erau vii și cântau, l-a asigurat ea, aruncând o privire spre creanga de deasupra lui, unde aterizase o pasăre cu aripi negre şi cu pieptul de un galben sclipitor, urmărind cu interes pregătirile pentru micul dejun.

– Ți-a vorbit vreuna dintre ele?

Ea s-a uitat lung la el, dar se vedea că era serios. În fond, s-a gândit ea, de ce nu ți-ar vorbi o pasăre în somn?

A clătinat totuși din cap.

– Nu. Făceau…

A pufnit în râs, amintindu-și brusc.

– Își făceau cuib din hârtie igienică. Visez tot timpul hârtie igienică. E un fel de hârtie subțire și moale pe care o folosești ca să-ți ștergi, hm, dosul, i-a explicat ea văzând expresia de mirare de pe fața lui.

– Te ștergi la fund cu *hârtie?*

S-a holbat la ea, cu gura căscată de groază.

– Dumnezeule mare, Brianna!

– Asta e.

S-a frecat la nas cu mâna, străduindu-se să nu râdă de expresia lui. Probabil că era scandalizat; în colonii nu erau fabrici de hârtie și, în afară de cantitățile mici de hârtie făcute manual, precum cea făcută de ea, fiecare foaie era importată din Anglia. Hârtia era prețuită și păstrată cu sfințenie; tatăl ei, care îi trimitea frecvent scrisori surorii lui din Scoția, scria în mod

normal, apoi întorcea foaia și mai adăuga câteva rânduri perpendicular, ca să economisească spațiul. Nici nu era de mirare că Ian era șocat!

– E foarte ieftină, l-a asigurat ea. Serios.

– Nu la fel de ieftină ca un cocean de porumb, pun rămăşag, a spus el, privind-o printre gene cu suspiciune.

– Mă crezi sau nu, cei mai mulţi oameni din vremea mea nu vor avea coceni la îndemână, a continuat ea, încă amuzată. Și să-ți spun ceva, Ian – hârtia de toaletă e *mult* mai plăcută decât un cocean uscat.

– Mai plăcută, a mormăit el, încă zdruncinat până în adâncul ființei. Mai plăcută! Iisuse şi Sfântă Fecioară!

– M-ai întrebat ce-am visat, i-a reamintit ea. Tu ai avut vreun vis noaptea trecută?

– Oh. Da… adică nu.

Cu o oarecare dificultate, și-a mutat atenţia de la ideea scandaloasă a hârtiei de toaletă.

– Sau cel puţin nu mi-l amintesc.

Privindu-i fața suptă, Brianna și-a dat brusc seama că o explicație a insomniilor lui putea fi teama de visele pe care le-ar fi avut.

De fapt, acum se temea că ea va insista asupra subiectului. Fără să o privească în ochi, Ian a ridicat urciorul gol și a plescăit din limbă către Rollo, care a pornit în urma lui, cu câteva pene cenușiu-albăstrui prinse de fălci.

Când Ian s-a întors, ea tăiase pielița ultimelor castane și vârâse fructele în cenușă, să se coacă împreună cu cartofii-dulci.

– Ai venit la ţanc, a strigat ea când l-a văzut. Cartofii-dulci sunt gata.

– La ţanc, cât pe ce, i-a răspuns el zâmbind. Uite ce-am adus!

Avea în mână un fagure de miere, furat dintr-un stup de albine, și încă destul de rece, astfel că mierea groasă a curs încet, sfârâind când a atins cartofii și transformându-se în picături aurii și dulci. Cu garnitură de castane dulci, bine coapte, și cu apă rece de la pârâu drept băutură, era cel mai bun mic dejun de care avusese parte Brianna de când părăsise timpul ei.

A și recunoscut asta, și Ian a ridicat o sprânceană stufoasă, ironic.

– Serios? Și ce mâncai mai bun?

– Aa… gogoși cu ciocolată, probabil. Ori ciocolată fierbinte, cu bezele. Chiar duc dorul ciocolatei.

Deși nu putea spune că ducea dorul ciocolatei acum, când își lingea mierea de pe degete.

– Fugi de-aici! Am băut ciocolată.

Ian a strâns din pleoape și și-a țuguiat buzele într-un dispreț exagerat.

– O chestie neplăcută, amară. Deși la Edinburgh plătești o groază de bani pentru o ceșcuță, a adăugat el cu simț practic, deschizând ochii.

Brianna a râs.

– Acolo de unde vin eu se pune zahăr în ciocolată, l-a asigurat ea. E dulce.

– Zahăr în ciocolată? Ăsta-i cel mai decadent lucru de care am auzit, a spus el cu severitate. Chiar mai rău decât hârtia de șters la fund.

Ea a observat sclipirea de amuzament din ochii lui și s-a mulțumit să pufnească, ciugulind ultimele fărâme de cartof-dulce de pe coaja înnegrită.

– Într-o bună zi o să fac rost de ciocolată, Ian, a spus ea, aruncând coaja moale și lingându-și degetele ca o pisică. O să pun zahăr în ea și o să-ți dau să guști. Și atunci să văd ce părere o să ai!

A fost rândul lui să pufnească, de astă dată binedispus, dar nu a mai făcut nicio remarcă, preferând să se concentreze asupra degetelor pe care și le lingea.

Rollo își însușise resturile de fagure și, foarte încântat, rodea zgomotos ceara.

– Câinele ăsta are o digestie de crocodil, a constatat Brianna, clătinând din cap. Există ceva ce refuză să mănânce?

– Ei, încă n-am încercat cuie.

Ian a zâmbit scurt, dar n-a reluat firul discuției. Neliniștea care îl cuprinsese când vorbise despre vise dispăruse în timpul micului dejun, dar acum părea să revină. Soarele se ridicase binișor pe cer, dar el nu dădea niciun semn că ar avea de gând să pornească la drum. S-a mulțumit să rămână așezat, cu brațele strânse în jurul genunchilor, privind gânditor la foc, în vreme ce soarele răpea strălucirea flăcărilor.

Fiindcă Ian nu se grăbea să plece, Brianna a așteptat răbdătoare, cu ochii ațintiți asupra lui.

– Și ce mâncai dimineața când trăiai printre indienii mohawk, Ian?

Ian s-a uitat la ea și a ridicat un colț al gurii. Nu era un zâmbet, ci o mărturisire ironică. A oftat, apoi și-a lăsat capul pe genunchi, ascunzându-și fața. A stat posomorât o vreme, apoi, încet, s-a îndreptat de spate.

– Păi, a spus pe un ton degajat, asta depindea de cumnatul meu. Cel puțin la început.

*

Ian Murray socotea că destul de curând avea să fie silit să facă ceva în privința cumnatului său. Nu că ar fi fost un cuvânt potrivit să descrie relația dintre ei. Cu toate astea, Elanul Soarelui era soțul lui Privește-la-Cer, care, la rândul ei, era sora soției lui. Potrivit concepțiilor Kahnyen'kehaka, asta nu presupunea nicio relație între bărbați, dincolo de aceea de oameni ai clanului, însă Ian se gândea la Elanul Soarelui cu partea de alb a minții lui.

Asta era partea secretă. Soția lui știa engleză, dar nu foloseau limba nici măcar în cele mai intime momente. El nu rostea niciun cuvânt în scoțiană sau în engleză cu voce tare și nu auzise nicio vorbă în acele limbi în anul în care alesese să rămână acolo, pentru a deveni Kahnyen'kehaka. Se presupunea că uitase ceea ce fusese înainte. Însă găsea în fiecare zi câteva momente de singurătate și, ca să nu uite cuvintele, numea în tăcere obiectele din jurul lui, auzind numele lor englezești răsunând cu ecou în partea de alb a minții lui.

Oală, gândea în sinea lui, uitându-se la vasul din lut care se încălzea în cenușă. De fapt, nu era singur în acele momente. Însă se simțea complet străin.

Porumb, gândea el, rezemându-se de trunchiul lustruit al unui copac ce alcătuia un stâlp al casei lungi. Câteva mănunchiuri de știuleți de porumb atârnau deasupra lui, viu colorați prin comparație cu sacii cu boabe de porumb care se vindeau în Edinburgh – însă tot *porumb* era. *Ceapă*, își

spunea, plimbându-și ochii peste legăturile împletite de bulgări galbeni. *Pat. Blănuri. Foc.*

Zâmbind, soția lui se rezema de el, iar cuvintele alergau laolaltă prin mintea lui. *Părulnegrustrălucitorprecum corbul sânimuguri coapseatâtderotundeohdaohdaohdaEmily…*

Ea i-a pus în mână un bol cald, iar aroma bogată de iepure, porumb și ceapă s-a înălțat, gâdilându-i nările. *Tocană*, s-a gândit el, iar curgerea alunecoasă a cuvintelor s-a oprit în momentul în care mintea i s-a concentrat asupra mâncării. El i-a zâmbit și și-a lăsat mâna peste a ei, mică și viguroasă sub a lui, curbată în jurul bolului din lemn. Zâmbetul femeii s-a lățit, apoi ea s-a retras și s-a ridicat să mai aducă mâncare.

A urmărit-o plecând, admirându-i mișcarea șoldurilor. Apoi l-a văzut pe Elanul Soarelui – urmărind și el scena din ușa casei lui.

Ticălosul, s-a gândit Ian, foarte limpede.

*

– Ne-am înțeles bine la început, a spus Ian. În general, Elanul Soarelui e om de treabă.

– În general, a repetat Brianna, stând nemișcată și uitându-se la Ian. Şi când nu e?

Ian și-a trecut o mână prin păr, făcându-l să arate precum țepii unui porc-spinos.

– Păi… partea care ținea de prietenie. *Am fost* prieteni, la început, înțelegi? Frați, de fapt, fiindcă făceam parte din același clan.

– Și ați încetat să fiți prieteni din cauza… soției tale?

Ian a oftat adânc.

– Vezi tu... Kahnyen‘kehaka au o concepție despre căsătorie care... seamănă cu cea din Highlands. Adică părinții se ocupă de aranjarea căsătoriei. De multe ori, i-au văzut pe copii crescând și când un flăcău și o fată par să se potrivească... Şi dacă ei provin din clanurile potrivite... Aici lucrurile diferă puțin, înțelegi ? a adăugat el și s-a întrerupt.

– În cazul clanurilor?

– Da. În Highlands, te căsătorești de cele mai multe ori în cadrul clanului, cu excepția cazului în care vrei să faci o alianță cu alt clan. În cazul națiilor irocheze însă, nu poți niciodată să te căsătorești cu cineva din propriul tău clan. Te poți căsători numai cu cineva din anumite clanuri, nu din altele.

– Mama mi-a spus că irochezii i-au amintit mult de highlanderi, a precizat Brianna, ușor amuzată. Nemiloși, dar primitori, așa s-a exprimat ea, dacă țin bine minte. Asta, dacă nu punem la socoteală torturile, poate, și arderea de vii a dușmanilor.

– Mama ta n-a auzit câteva dintre poveștile unchiului Jamie despre bunicul lui, i-a răspuns Ian, zâmbind ironic.

– Cine, lordul Lovat?

– Nu, celălalt, *Seaumais Ruaidh* – Iacob cel Roșu, așa îi spunea unchiul Jamie. Un bătrân rău, așa spunea mama; i-ar pune în umbră pe irochezi în privința cruzimii, din câte am auzit.

A dat din mână, trecând peste această digresiune, şi a revenit la subiect.

– În fine, când m-au luat Kahnyen'kehaka și mi-au dat un nume, am fost adoptat de Clanul Lupului, înțelegi? a spus el, făcând un gest din cap către Rollo, care mâncase fagurele cu tot cu albine, iar acum, gânditor, își lingea labele.

– Foarte nimerit, a murmurat ea. Și Elanul Soarelui din ce clan era?

– Al Lupului, bineînțeles. Iar mama, bunica și surorile lui Emily erau din clanul Țestoasei. Dar, cum spuneam, dacă o fată și un băiat din clanuri diferite par să se potrivească unul cu celălalt, atunci mamele vorbesc între ele – ei numesc toate mătușile „mamă“. Așa că în treaba asta sunt amestecate multe mame. Iar dacă toate mamele, bunicile și mătușile se înțeleg că ar fi o pereche potrivită… cei doi se căsătoresc, a adăugat Ian dând din umeri.

Brianna s-a lăsat pe spate, cu brațele strânse în jurul genunchilor.

– Dar tu nu aveai o mamă care să vorbească în numele tău.

– Da, chiar mă întreb ce-ar fi zis mama dacă ar fi fost acolo, a spus el și, în ciuda aerului serios, a zâmbit.

Brianna, care o cunoscuse pe mama lui Ian, a râs gândindu-se la asta.

– Mătușa Jenny i-ar ține piept oricărui mohawk, bărbat sau femeie, l-a asigurat ea. Și ce s-a întâmplat după aceea?

– Am iubit-o pe Emily, a răspuns el foarte simplu. Și ea m-a iubit.

Această stare de lucruri, care a devenit rapid evidentă pentru toți cei din sat, a dat naștere unor comentarii considerabile. Era de așteptat ca Wakyo' teyehsnonhsa, Muncește-cu-Mâinile, fata pe care Ian a numit-o Emily, să se mărite cu Elanul Soarelui, care fusese oaspete la vatra familiei fetei încă din copilărie.

– Și asta a fost, a spus Ian, desfăcându-și brațele și ridicând din umeri. Ea mă iubea și a spus-o clar.

Când fusese luat în clanul Lupului, Ian ajunsese la părinții adoptivi – părinții mortului în locul căruia fusese adoptat. Mama lui vitregă s-a arătat oarecum surprinsă de situație, dar, după ce a discutat problema cu alte femei ale clanului, a mers să vorbească oficial cu Tewaktenyonh, bunica lui Emily, cea mai influentă femeie din sat.

– Și așa ne-am căsătorit.

Purtând cele mai bune straie și însoțiți de părinți, cei doi tineri au stat alături pe o bancă, în fața oamenilor satului și au schimbat coșuri – al lui, cu blănuri de samur și de castor și cu un cuțit bun, simbolizând dorința lui de a vâna și a o ocroti; al ei, plin cu cereale, fructe și legume, simbolizând dorința ei de a planta, de a culege și de a se îngriji de el.

– Iar patru luni mai târziu, a adăugat Ian, Elanul Soarelui s-a căsătorit cu Privește-la-Cer, sora lui Emily.

Brianna a ridicat o sprânceană.

– Bine, dar…

– Exact, dar.

*

Ian avea pușca pe care i-o lăsase Jamie, un lucru rar și prețuit în rândul indienilor, și știa să o folosească. De asemenea, știa să urmărească vânatul, să aștepte pentru a declanșa o ambuscadă și să gândească aidoma unui animal – alte lucruri de preț pe care unchiul Jamie i le transmisese.

Drept urmare, Ian a devenit un vânător foarte bun, dobândind respectul tuturor pentru priceperea de a aduce carne în sat. Elanul Soarelui era un vânător bun – nu cel mai bun, dar capabil. Mulţi tineri glumeau şi făceau comentarii răutăcioase, denigrând priceperile altora şi distrându-se pe seama asta; făcea şi el la fel. Însă glumele pe seama lui Ian pe care le făcea Elanul-Soarelui aveau uneori un ton care îi determina pe ceilalţi să se uite tăios la el, după care se îndepărtau ridicând din umeri.

Ian era înclinat să-l ignore pe Elan. Apoi l-a văzut uitându-se la Wakyo‘ teyehsnonhsa şi totul i-a devenit limpede.

Într-o zi de la sfârşitul verii, ea a mers în pădure cu alte fete. Aveau la ele coşuri să adune hrană; Wakyo‘ teyehsnonhsa ţinea la brâu o secure. Una dintre fete a întrebat-o dacă voia să găsească lemn pentru alt bol ca acela pe care îl făcuse pentru mama ei. Privind cu căldură spre Ian, care stătea în apropiere, împreună cu alţi tineri, Muncește-cu-Mâinile a zis că nu, căuta un cedru-roşu potrivit ca să facă un leagăn.

Fetele au chicotit şi au îmbrăţişat-o pe Wakyo‘ teyehsnonhsa; tinerii au râs şi l-au împuns cu subînţeles pe Ian în coaste. Iar el a surprins faţa Elanului Soarelui, cu ochii înflăcăraţi, urmărind-o pe Emily cum se îndepărta, ţinându-şi spatele drept.

După o lună, Elanul Soarelui s-a mutat în casa lungă, ca soţ al surorii soţiei lui Ian, Priveşte-la-Cer. Compartimentele surorilor erau situate faţă în faţă, împărţeau aceeaşi vatră. Ian îl văzuse rareori pe Elanul Soarelui uitându-se din nou la Emily, dar îl observase de prea multe ori având grijă să se uite în altă parte.

– Există cineva care te doreşte, i-a spus el lui Emily într-o noapte.

Trecuse de mult de ora lupului, miezul nopţii, iar în jurul lor, toţi cei din casa lungă dormeau. Copilul pe care îl avea în pântec o silise să se ridice ca să urineze. Revenise între blănuri cu pielea aproape îngheţată şi cu părul mirosind proaspăt a pin.

– Da? De ce nu? Toată lumea doarme.

Emily s-a întins comod şi l-a sărutat, iar el a simţit mica umflătură tare şi netedă a pântecului ei.

– Nu-i vorba de mine. Adică... sigur că şi cel de faţă te doreşte, a spus el precipitat când ea, jignită, s-a tras puţin înapoi.

Drept dovadă, a cuprins-o în braţe.

– Voiam să spun că… există şi altcineva.

– Hmm, a făcut ea cu glas scăzut şi el i-a simţit răsuflarea caldă pe piept. Sunt mulţi care mă doresc. Am mâini foarte iscusite.

I-a făcut o mică demonstraţie, iar el a început să gâfâie, aşa că Emily a chicotit satisfăcută.

Rollo, care o însoţise afară, s-a târât sub patul-platformă şi s-a ghemuit în locul lui obişnuit, apoi s-a apucat să-şi muşte un loc de lângă coadă, unde avea mâncărimi.

Ceva mai târziu, au rămas întinşi, cu blănurile date deoparte. Pielea care atârna la uşă fusese ridicată, pentru ca înăuntru să pătrundă căldura focului, aşa că Ian îi vedea pielea umedă a umărului lucind aurie, cum stătea cu spatele la el. Emily a întins mâna iscusită în spate, a luat-o pe a lui şi i-a apăsat palma pe pântecul ei. Copilul din pântec începuse să se mişte; Ian a simţit brusc o împunsătură în palmă şi i s-a tăiat răsuflarea.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, i-a spus Emily foarte încet. Persoana de faţă te doreşte doar pe tine.

Ian a dormit bine.

Însă a doua zi dimineaţă, când stătea lângă vatră şi mânca terci din mălai, Elanul Soarelui, care mâncase deja, a trecut prin dreptul lui. S-a oprit, cu privirea la Ian.

– Persoana de faţă te-a visat, Fratele Lupului.

– Adevărat? a întrebat Ian cu glas amical.

A simţit o arşiţă urcându-i în gâtlej, dar expresia de pe faţă nu i s-a schimbat. Kahyen‘kehaka luau în serios visele. Un vis frumos îi făcea pe toţi cei din casa lungă să discute despre el zile întregi. Expresia de pe faţa Elanului nu sugera că visul despre Ian fusese bun.

– Câinele ăla…

A arătat spre Rollo, care stătea tolănit în uşă şi sforăia.

– Am visat că s-a ridicat peste patul tău şi te-a prins de gât.

Era un vis amenințător. Un Kahyen‘kehaka ar fi crezut într-un asemenea vis și ar fi ucis câinele, ca să nu aducă nenorociri. Însă Ian nu era – deocamdată – întru totul Kahyen‘kehaka.

Ian a ridicat din sprâncene și a continuat să mănânce. Elanul Soarelui a așteptat un moment, dar Ian nu a spus nimic și, în cele din urmă, a dat din cap și s-a întors cu spatele.

– Ahkote‘ ohskennonton, a spus Ian, chemându-l pe nume.

Bărbatul s-a întors și a așteptat.

– Și persoana de față te-a visat pe tine.

Elanul Soarelui i-a aruncat o privire aspră, dar Ian a rămas tăcut și pe față i s-a lățit treptat un zâmbet răutăcios.

Elanul Soarelui s-a uitat lung la el. Ian a continuat să zâmbească. Celălalt s-a întors cu un pufnet de dezgust, dar nu înainte ca Ian să zărească o urmă de îngrijorare în ochii lui.

*

– În fine. Asta a fost.

Ian a inspirat adânc. A închis ochii o clipă, apoi i-a deschis.

– Știi că mi-a murit copilul, nu?

A rostit totul fără nicio emoție în glas. Tonul controlat și sec i-a fript inima Briannei și a lăsat-o fără grai, astfel că nu a reușit decât să dea afirmativ din cap drept răspuns.

Însă Ian n-a putut continua. A deschis gura ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar și-a încleștat mâinile mari și ciolănoase pe genunchi, apoi s-a ridicat brusc în picioare.

– Mda, a zis el. Să mergem. O să… o să-ți povestesc restul pe drum.

Și s-a ținut de cuvânt, vorbind în timp ce pășea în fața Briannei, conducând-o în susul muntelui. Au traversat o culme îngustă și au coborât o potecă care șerpuia pe lângă albia unui pârâu a cărui apă curgea printr-o serie de cascade mici și încântătoare, fiecare înconjurată de o ceață de curcubeie miniaturale.

Muncește-cu-Mâinile a rămas din nou însărcinată. A pierdut copilul la scurtă vreme după ce pântecul a început să se umfle, purtând viață.

– Kahyen' kehaka spun că, pentru ca o femeie să conceapă, spiritul soțului trebuie să ducă o luptă cu spiritul ei și să îl învingă, i-a explicat Ian cu glas înăbușit, în timp ce-și croia drum printr-un desiș de plante agățătoare de culoare roșie, sclipitoare. Dacă spiritul lui nu e suficient de puternic – vocea i-a devenit limpede după ce a tras câteva vițe în jos, rupând creanga de care erau agățate, iar apoi, furios, a aruncat totul deoparte –, atunci copilul nu poate prinde rădăcini în pântecul mamei.

După cea de-a doua pierdere, Adunarea Vracilor i-a dus pe amândoi într-o colibă izolată. Vracii au cântat și au bătut în tobe și au dansat purtând măști uriașe, pictate, menite să alunge spiritele rele care împiedicau spiritul lui Ian să se manifeste – sau îl întăreau în mod nefiresc pe al lui Emily.

– Văzând măștile, mi-a venit să râd, a mărturisit Ian fără să se întoarcă spre Brianna; frunze galbene îi împodobeau umerii cămășii din piele de căprioară și i se prinseseră în păr. Oamenii îi spun Adunarea Fețelor Caraghioase – și au motive. Dar nu am râs.

– Cred că nici Emily nu a râs.

Ian mergea atât de repede, încât Brianna făcea eforturi ca să țină pasul cu el, deși avea picioarele aproape la fel de lungi ca ale lui.

– Nu, a spus el și a pufnit într-un râs amar. N-a râs.

Ea a intrat în colibă tăcută și cu chipul întunecat, dar a ieșit senină la față și, în acea noapte, a vrut să facă dragoste cu el. Vreme de trei luni au făcut dragoste cu tandrețe și ardoare. Alte trei luni au făcut același lucru trăind un sentiment de disperare crescândă.

– Apoi ea a rămas din nou însărcinată.

Imediat după aceea, el a renunțat la orice încercare de a face dragoste, îngrozit că ar putea provoca o nouă pierdere a sarcinii. Emily se mișca încet și atent, nu mai mergea pe câmp să muncească și stătea în casa lungă, lucrând și iar lucrând, dar întotdeauna cu mâinile. Țesea, măcina, sculpta, găurea scoici pentru a face salbe; mâinile i se mișcau neîncetat, ca să compenseze neclintirea în așteptare a corpului.

– Sora ei mergea pe câmp. Acolo, femeile fac munca asta, înțelegi?

A tăcut câteva momente, cât a retezat o ramură de măceș cu cuțitul, ca să nu o lovească în față pe Brianna când i-ar fi dat drumul, apoi a aruncat-o din calea lor.

– Privește-la-Cer ne aducea mâncare. Toate femeile făceau asta, însă ea aducea cel mai mult. Karonya era o fată minunată.

Când a spus asta, glasul i-a şovăit o clipă, pentru prima dată de când începuse să povestească.

– Ce i s-a întâmplat?

Pe un mal acoperit cu iarbă, Brianna a grăbit puțin pasul ca să ajungă lângă Ian. El mergea mai încet, dar nu s-a întors să se uite la ea – privea înainte, cu bărbia ridicată, de parcă ar fi avut de înfruntat niște dușmani.

– A fost răpită.

Privește-la-Cer avea obiceiul de a rămâne pe câmp mai târziu decât alte femei, ca să strângă porumb sau dovleci în plus pentru sora ei și Ian, deși deja avea un copil la acea dată. Într-o seară nu s-a întors la casa lungă, sătenii au plecat în căutarea ei, dar nu au găsit-o nici pe ea, nici copilul. Dispăruseră, lăsând în urmă un mocasin de culoare deschisă, încâlcit în vrejii de dovleci de la marginea câmpului.

– Abenaki, a spus Ian scurt. Am găsit semnul a doua zi; era întuneric deplin când am început să căutăm cu zel.

O căutaseră toată noaptea, apoi o săptămână întreagă – o săptămână încărcată de spaimă și de pustiu – și, în a șaptea zi, în zori, Ian s-a întors la vatra soției ca să afle că ea pierduse sarcina din nou.

Ian a făcut o pauză. Transpira abundent pentru că mersese atât de repede, aşa că și-a trecut o mânecă peste bărbie. Brianna simțea sudoarea alunecându-i pe spinare, umezindu-i cămașa de vânătoare, dar nu a luat-o în seamă. L-a atins pe spate pe Ian, foarte ușor, dar nu i-a spus nimic.

El a oftat adânc, aproape de ușurare, i s-a părut ei – probabil fiindcă povestea îngrozitoare era aproape încheiată.

– Am mai încercat o vreme, a continuat el, revenind la un ton detașat. Eu și Emily. Dar ea își pierduse orice entuziasm. Nu mai avea încredere în

mine. Și… Ahkote‘ ohskennonton era mereu acolo. Mânca la aceeași vatră cu noi. Și el o urmărea pe Emily. Iar ea a început să privească peste umăr spre el.

Într-o zi, Ian fasona un lemn pentru a face un arc și se concentra asupra fibrei de sub lama cuțitului, străduindu-se să vadă în liniile ondulate ceea ce vedea Emily, pentru a auzi vocea copacului, așa cum îi spusese ea. Însă din spate i-a vorbit altcineva, nu copacul.

– Nepoate, a auzit el o voce bătrânicioasă și uscată, ușor ironică.

A scăpat cuțitul din mână, cât pe ce să se rănească la un picior, și, cu arcul în brațe, s-a întors. Tewaktenyonh era la vreo doi metri de el, după ce se furișase până acolo fără să fie auzită.

– Bunico, a spus el și a dat din cap drept recunoaștere a priceperii ei de a trece neobservată.

Cu toate că era bătrână, nimeni nu se mișca mai discret decât ea. De aici și reputația femeii; copiii satului manifestau o spaimă plină de respect față de ea, căci auziseră că se putea mistui în aer pentru a se materializa din nou într-un loc îndepărtat, exact în fața ochilor vinovați ai răufăcătorilor.

– Fratele Lupului, vino cu mine, i-a cerut ea și s-a întors, fără să aștepte răspunsul lui.

Nici nu i se putea răspunde.

Până să așeze sub un tufiș arcul pe jumătate terminat, să își ridice cuțitul căzut și să fluiere după Rollo, ea dispăruse deja, dar Ian a reușit să o ajungă din urmă fără nicio greutate.

Bătrâna l-a scos departe de sat, ducându-l prin pădure, până la capătul unui drum făcut de căprioare. Ajunși acolo, i-a dat un săculeț cu sare, o brățară și un colier și l-a îndemnat să plece mai departe.

– Și ai plecat? l-a întrebat Brianna după câteva momente de tăcere. Așa… pur și simplu?

– Pur și simplu, a răspuns el și s-a uitat pentru prima oară la Brianna de când părăsiseră locul de popas.

Avea fața trasă, golită din cauza amintirilor. Picăturile de sudoare sclipeau pe pomeții lui, dar el era atât de palid, încât liniile punctate ale tatuajelor

ieșeau foarte mult în evidență – perforații, linii de-a lungul cărora fața lui putea să se desfacă în bucăți.

Brianna a înghițit în sec de câteva ori înainte să poată vorbi din nou, dar a reuşit să adopte un ton ca al lui când i s-a adresat.

– Mai e mult până acolo? a întrebat. Încotro mergem?

– Nu mai e mult. Aproape că am ajuns.

S-a întors și a pornit înaintea ei.

*

Jumătate de oră mai târziu, au ajuns într-un loc în care pârâul săpase adânc între maluri, lărgindu-se într-un mic defileu. Mestecenii argintii și arbuștii de viburnum erau deși, înălțându-se din pereții stâncoși, iar rădăcinile lor cu coajă subțire se răsuceau printre pietre ca niște degete care încercau să se prindă de sol.

Ideea a făcut-o pe Brianna să simtă o ușoară gâdilătură pe gât. Cascadele rămăseseră departe, iar zgomotul apei era mai slab, astfel că pârâul vorbea cu sine în timp ce se rostogolea peste roci și șușotea prin covorașe de condurul-doamnei și lintiță.

Brianna credea că ar fi fost mai ușor să meargă pe sus, pe buza defileului, însă Ian a condus-o în jos hotărât, iar ea l-a urmat fără să ezite, cățărându-se cu greu peste bolovani și rădăcini de copaci, împiedicată de pușca lungă. Rollo, disprețuind efortul stângaci, s-a azvârlit în apa pârâului, adânc de cel mult un metru, și a înotat ținându-și urechile lipite de cap, astfel că arăta ca o vidră uriașă.

Ian își recăpătase stăpânirea de sine, concentrându-se ca să se deplaseze pe terenul accidentat. Se oprea din când în când, întorcându-se și întinzându-i mâna Briannei ca s-o ajute să coboare o pantă deosebit de periculoasă ori să treacă peste un copac dezrădăcinat de vreo ieșire din matcă a pârâului, dar n-o privea în ochi, iar trăsăturile încremenite ale feței lui nu trădau niciun sentiment.

Brianna ardea de curiozitate, dar era limpede că deocamdată Ian nu voia să vorbească. Trecuse de miezul zilei, însă lumina de sub mesteceni era de

un auriu umbrit, care făcea ca totul să pară oarecum liniștit, aproape fermecat. Din ceea ce îi spusese Ian, Brianna nu reușea să ghicească scopul expediției, însă locul acela era unul în care aproape orice era posibil.

Și-a amintit brusc de primul ei tată – Frank Randall – și a simțit o ușoară căldură la acel gând. Cât ar fi dorit să-i arate locurile astea!

Plecaseră de multe ori în vacanță în munții Adirondack; altfel de munți și altfel de copaci, însă aproape aceleași tăceri și mistere în luminișurile umbrite și în apa care curgea năvalnic. Venise și mama de câteva ori cu ei, dar, de cele mai multe ori, fuseseră doar ei doi, urcând până departe între copaci, fără să vorbească prea mult, dar împărtășind o mulțumire profundă în tovărășia cerului.

Brusc, sunetul apei a crescut din nou; urma o altă cascadă, aflată în apropiere.

– Aici, verișoară, a spus Ian încet și, fără a întoarce capul, i-a făcut semn să îl urmeze.

Au ieșit de sub copaci și Brianna a văzut că defileul cobora brusc, iar apa cădea de la aproape șase metri într-un eleșteu aflat dedesubt. Ian a condus-o dincolo de capătul de sus al cascadei, iar Brianna a auzit apa năpustindu-se în jos, însă partea de sus a malului era năpădită de stufăriș, astfel că s-au văzut siliți să își croiască drum prin el, călcând în picioare tulpinile cu flori aurii de splinuță și ferindu-se de iureșul panicat al cosașilor care le săreau de sub picioare.

– Uite, a spus Ian, aruncând o privire peste umăr, după care a întins mâna ca să dea la o parte perdeaua de lauri din fața ei.

– Uau!

A recunoscut imediat ce era. Nu putea greși, chiar dacă o mare parte din el era invizibil, încă îngropat în malul prăvălit de cealaltă parte a defileului. O viitură recentă înălțase nivelul pârâului, rozând pe dedesubt malul slab, astfel că un bloc uriaș de piatră și pământ se prăbușise, dezvăluind misterul care se afla dedesubt.

Uriașe, arcadele roase ale coastelor se ridicau din noroi, iar Brianna a avut impresia că vede o mulțime de lucruri împrăștiate, pe jumătate îngropate în

resturile de la poalele malului: lucruri enorme, noduroase și răsucite. Puteau fi oase ori doar bolovani – însă colțul a fost cel care i-a atras atenția, ieșind din mal într-o curbură impresionantă, foarte familiar și cu atât mai uimitor, cu cât îi era cunoscut.

– Știi ce-i asta? a întrebat-o Ian entuziasmat, urmărindu-i expresia feței. Ai mai văzut așa ceva?

– O, da, a răspuns ea.

Cu toate că razele soarelui o băteau în spate, a simțit că pe brațe i se face pielea de găină. Nu de teamă, ci de uimire profundă, la care se adăuga un soi de bucurie amestecată cu neîncredere.

– O, da, am mai văzut.

– Serios? a întrebat Ian cu glas scăzut, de parcă s-ar fi temut să nu-i audă creatura. Ce este?

– Un mamut, a spus Bree și a descoperit că și ea vorbise în șoaptă.

Soarele trecuse de zenit; pe fundul văii pârâului se lăsase deja umbra. Lumina atingea arcul fildeșului străvechi, pătat, și scotea în relief craniul înalt și boltit. Era îngropat în sol, puțin înclinat; singurul colț vizibil se ridica mult și găvanul ochiului era întunecat ca un mister.

Fiorul a revenit și Brianna s-a cutremurat. I se părea că animalul se putea smulge în orice moment din lut ca să își îndrepte capul masiv spre ei, cu ochi goi, cu bulgări de pământ căzându-i de pe colți și de pe umerii ciolănoși când s-ar fi scuturat și ar fi început să meargă, făcând solul să se cutremure când degetele lungi l-ar fi lovit și s-ar fi afundat în terenul noroios.

– Așa se numește? Mamut? Ei bine… chiar *e* foarte mare.

Glasul lui Ian a alungat iluzia că animalul s-ar putea mișca, astfel că, într-un târziu, Brianna a reușit să-și ia ochii de la el, deși simțea nevoia de a reveni mereu cu privirea la el, ca să fie sigură că rămăsese în același loc.

– În latinește, numele lui e *Mammuthus*, a spus ea, dregându-și glasul. Într-un muzeu din New York există un schelet complet. L-am văzut de multe ori. Și am văzut imagini de-ale lor în cărți.

Și-a întors iar privirea la creatura îngropată în mal.

– Un muzeu? Deci nu e ceva ce aveţi în locul... unde... de unde vii? Adică nu viu, asta voiam să spun, s-a bâlbâit el.

Părea foarte dezamăgit.

Briannei i-a venit să râdă, gândindu-se la imaginea unui mamut cutreierând prin Boston Common sau tăvălindu-se pe lângă Cambridge River. De fapt, a simţit o undă de dezamăgire că ei *nu existau* acolo; ar fi fost minunat să îi vadă.

– Nu, a spus ea cu regret în glas. Au murit toţi cu mii şi mii de ani în urmă. Când a venit înghețul.

– Înghețul?

Ian se uita când la ea, când la mamut, de parcă s-ar fi temut că unul dintre ei va face ceva nefiresc.

– Era glaciară. Lumea s-a răcit şi un strat de gheaţă s-a întins dinspre nord. O sumedenie de animale au dispărut – vreau să spun că n-au mai găsit hrană şi au murit.

Ian pălise de emoţie.

– Da, am auzit asemenea poveşti.

– Ai auzit? s-a mirat ea.

– Da. Dar tu spui că e adevărat.

Ian a întors capul ca să se uite încă o dată la mamut.

– Un animal ca ursul sau ca oposumul, nu?

– Da, a răspuns ea, uimită de atitudinea lui, care părea să oscileze între înflăcărare şi groază. Mai mare, dar da, un animal. Ce altceva ar putea fi?

– Ah, a făcut el şi a inspirat adânc. Asta voiam să-mi spui, verişoară. Vezi tu, Kahyen'kehaka au poveşti despre… lucruri. Animale care sunt chiar spirite. Şi dacă am văzut vreodată un animal care ar putea *fi* spirit…

Stătea cu ochii pironiţi la schelet, ca şi cum acesta putea ieşi din pământ, iar Bree l-a văzut cum se scutură, înfiorat. Privind creatura masivă, nici ea nu şi-a putut stăpâni o înfiorare asemănătoare. Animalul se ridica măreţ deasupra lor, sumbru şi înspăimântător, şi doar faptul că ştia ce era a făcut-o să se împotrivească dorinţei de a fugi de acolo.

– E real, a repetat ea, mai mult pentru a-și face curaj, dar și pentru a-l îmbărbăta pe Ian. Și e mort. *Chiar* mort.

– De unde știi lucrurile astea? a întrebat el, deosebit de curios. E vechi, spuneai. Te afli mult mai departe, în timpul tău, de... – a făcut semn cu bărbia spre scheletul uriaș – decât suntem noi acum. Cum de știi mai multe despre el decât știm noi acum?

Brianna a clătinat din cap, zâmbind discret, dar nu s-a simțit în stare să îi explice.

– Ian, când ai găsit scheletul?

– Luna trecută. Am urcat prin defileu și l-am găsit. Am fost cât pe ce să mă scap în pantaloni.

– Îmi închipui, a zis ea, înăbușindu-și râsul.

– Da, a continuat el și, în dorința lui de a explica, nu i-a observat amuzamentul. Dacă n-ar fi fost câinele, aș fi crezut că este Rawenniyo – un spirit, un zeu.

Rollo ieșise din defileu, își scuturase apa din blană și acum se tăvălea pe spate într-o porțiune cu multe capete-de-țestoasă[28] albe, dând din coadă de plăcere și fără să ia nicidecum în seamă gigantul mut de pe mal.

– Ce vrei să spui? Rollo nu s-a speriat de el?

Ian a confirmat cu o mișcare din cap.

– Nu. S-a purtat ca și când nici n-ar fi existat acolo. Și totuși…

I-a aruncat o privire Briannei, ezitând.

– Câteodată, în pădure… vede lucruri. Lucruri pe care le văd și eu. Înțelegi?

– Da, a răspuns Brianna, iar valul de neliniște a reapărut. Câinii sunt capabili să… să simtă diverse lucruri.

Și-a amintit câinii pe care îi avusese, mai ales pe Smoky, un Newfoudland mare care câteodată, seara, își înălța capul brusc și asculta. Blana i se zbârlea și câinele urmărea cu ochii… ceva… care trecea prin cameră, apoi dispărea.

Ian a dat din cap, ușurat că ea știa despre ce vorbea el.

– Așa e. Alergam, apoi am văzut asta – a arătat spre mal – și m-am ascuns înapoia unui copac. Însă câinele și-a văzut de treaba lui, fără să-i acorde vreo atenție. Și atunci m-am gândit că, de fapt, nu era ce credeam eu.

– Dar ce-ai crezut? l-a întrebat ea. Un Rawenniyo, parcă așa ai spus, da?

Pe măsură ce emoția de a vedea rămășițele unui mamut începea să scadă, și-a adus aminte ce căutau acolo, măcar teoretic.

– Ian… ai spus că voiai să-mi arăți ceva ce are legătură cu soția ta. Asta e…? a întrebat Brianna făcând un gest spre mal și ridicând din sprâncene.

El nu i-a răspuns direct, ci și-a lăsat capul pe spate, examinând colții gigantici.

– Când și când, am auzit povești. Când eram la neamul mohawk. Vorbeau despre lucruri ciudate, descoperite de câte cineva când ieșea la vânătoare. Spirite închise în stânci. Şi despre cum ajunseseră acolo. Cele mai multe erau spirite rele. Și atunci m-am gândit că poate asta e şi lucrul ăsta…

S-a întrerupt și s-a întors spre ea cu un aer serios și hotărât.

– Aveam nevoie să-mi spui tu, înțelegi? Dacă e sau nu. Pentru că, dacă asta e, înseamnă că am gândit greșit.

– Nu e un spirit, l-a asigurat Brianna. Dar la ce te-ai gândit?

– La Dumnezeu, a răspuns el, surprinzând-o din nou.

Ian și-a umezit buzele, neștiind cum să continue.

– Yeksa‘a – copila. N-am botezat-o, a spus el. N-am putut. Ori poate că puteam – poți s-o faci chiar tu, dacă nu există preot. Dar n-am avut curajul să încerc. Nici… nici n-am văzut-o. O înfășuraseră deja. Și nu le-ar fi plăcut dacă aș fi încercat.

Glasul i s-a stins.

– Yeksa‘a, a repetat Brianna încet. Aşa se numea fiica ta?

Ian a clătinat din cap, strâmbând din buze.

– Înseamnă doar „fetiță“. Cei din neamul Kahnyen‘kehaka nu le dau nume copiilor când se nasc. O fac mai târziu. Dacă…

Vocea i s-a stins din nou și și-a dres glasul.

– Dacă trăiesc. Nici nu s-ar gândi să dea nume unui copil nenăscut.

– Dar tu i-ai dat? a întrebat ea cu blândețe.

Ian a ridicat capul și a inspirat, scoțând un sunet umed, ca al bandajelor ude luate de pe o rană proaspătă.

– Iseabail, a rostit el, și Brianna și-a dat seama că era prima – şi probabil singura dată – când el spusese numele cu voce tare. Dacă era băiat, l-aș fi numit Jamie.

I-a aruncat o privire, zâmbind ușor.

– Doar în mintea mea, înțelegi?

Apoi a răsuflat, și-a lăsat fața pe genunchi și a strâns din umeri.

– Mă tot gândesc, a continuat el după un moment, cu glas stăpânit. Eu am fost de vină?

– Ian! Tu să fii de vină că a murit copilul? Cum s-ar putea așa ceva?

– Am plecat, a spus el simplu, îndreptându-se de spate. Am întors spatele. Am încetat să fiu creștin, să fiu scoțian. M-au dus la râu, m-au frecat cu nisip ca să alunge sângele alb. Mi-au dat un nume - Okwaho‘kenha – și au spus că sunt mohawk. Dar nu eram cu adevărat.

A oftat din nou adânc, iar Brianna și-a lăsat mâna pe spatele lui, simțind nodurile șirei spinării împungând-o prin cămașa de piele. Nu mânca îndeajuns, şi-a spus ea.

– Dar nici nu eram ceea ce fusesem, a continuat el, pe un ton aproape degajat. M-am străduit să fiu ceea ce voiau ei, înțelegi? Așa că am încetat să mă rog la Dumnezeu sau la Fecioara Maria. Am ascultat ce spunea Emily, când îmi povestea despre zeii *ei*, despre spiritele care sălășluiesc în copaci și alte lucruri. Și când mă duceam cu bărbații la coliba pentru purificări cu bărbații sau stăteam lângă vatră și ascultam poveștile lor… mi se păreau la fel de adevărate ca acelea despre Iisus și despre sfinții Lui.

A întors capul și a ridicat brusc ochii spre Brianna, pe jumătate uimit, pe jumătate sfidător.

– *Eu sunt Domnul Dumnezeul tău. Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine!*[29] Dar eu am făcut asta, nu? Ăsta-i un păcat de moarte, adevărat?

Brianna voia să spună că nu, sigur că nu. Sau să protesteze neconvingător spunând că ea nu era preot, dar cum să facă asta? Nicio soluție nu era

suficient de bună, el nu dorea să primească asigurări firave, iar o renunțare șovăitoare la răspundere nu i-ar fi folosit lui Ian.

A tras aer adânc în piept, apoi a expirat. Trecuseră mulți ani de când învățase catehismul, însă nu era genul de lucru care se uită ușor.

– Condițiile păcatului de moarte sunt acestea, a recitat ea din memorie. În primul rând, fapta trebuie să fie gravă. În al doilea rând, omul să știe că fapta este gravă. Și în al treilea, să consimtă fapta.

Ian a urmărit-o cu mare atenție.

– Păi, a fost gravă. Şi cred că am știut asta – da, am *știut*. Mai ales că…

Fața i s-a întunecat și mai mult, iar Brianna s-a întrebat ce își amintea el.

– Dar… cum să slujesc un Dumnezeu care ia viața unui copil pentru păcatele tatălui?

Fără să aștepte răspuns, Ian s-a uitat spre mal, unde rămășițele mamutului stăteau înghețate în timp.

– Ori au fost ei? Dacă nu a fost Dumnezeul meu, ci spiritele irocheze? Știau că nu eram cu adevărat mohawk și că ascundeam de ei o parte din mine?

Cu chipul serios, s-a uitat din nou la ea.

– Zeii sunt pizmași, nu?

– Ian…

Deznădăjduită, Brianna a înghițit în sec. Însă trebuia să spună ceva.

– Ceea ce ai făcut – sau n-ai făcut – nu a fost rău în sine, Ian, a rostit ea cu fermitate. Fiica ta… era pe jumătate mohawk. Nu ai păcătuit permițând ca ea să fie înmormântată potrivit obiceiurilor mamei ei. Soția ta – Emily – ar fi fost cumplit de tulburată dacă ai fi insistat să botezi copila?

– Da, probabil. Dar…

A închis ochii și a strâns mâinile pumn pe genunchi.

– Atunci, unde e ea? a întrebat el în șoaptă, iar Brianna i-a văzut lacrimile tremurând pe gene. Ceilalți... nici nu s-au născut, Dumnezeu îi va avea în paza Lui. Dar micuța Iseabail… ea nu e în rai, adevărat? Nu suport gândul că ea… e pierdută pe undeva. Orbecăind.

– Ian…

– O aud chemându-mă. Noaptea.

Răsufla suspinând adânc, chinuit.

– Nu pot să-i fiu de ajutor, n-o găsesc!

– Ian!

Lacrimile curgeau pe obrajii Briannei. L-a prins de încheieturile mâinilor, strângându-l cât de tare putea.

– Ian, ascultă-mă!

Rămas aplecat, Ian a inspirat profund, tremurător. Apoi a dat din cap, încet de tot.

Brianna s-a ridicat în genunchi și l-a cuprins în brațe, iar el și-a cuibărit capul la sânul ei. Ea şi-a apăsat obrazul pe creștetul lui și i-a simțit părul cald și mătăsos pe buze.

– Ascultă, a zis ea încet. Eu am avut și alt tată. Omul care m-a crescut. Acum e mort.

Vreme îndelungată, suferința pierderii lui rămăsese neexprimată, atenuată de noua iubire, pusă în umbră de noi obligații. Acum o cuprinsese din nou, împrospătată și acută, ca o rană deschisă și dureroasă.

– Știu că el e în rai.

Oare așa era? Putea fi mort și în rai, dacă încă nici nu se născuse? Și totuși, el era mort pentru ea și cu siguranță că raiul nu ține seama de timp.

A privit spre mal, dar nu s-a adresat nici scheletului, nici lui Dumnezeu.

– Tăticule, a rostit ea și vocea i s-a frânt când a rostit cuvântul, dar a continuat să-l strângă pe vărul ei. Tată, am nevoie de tine.

Glasul îi suna pierit și jalnic de nesigur. Dar din altă parte nu putea primi ajutor.

– Am nevoie de tine ca s-o găsești pe fetița lui Ian, a spus ea cât de hotărât a putut, străduindu-se să invoce chipul tatălui ei, să-l vadă acolo, printre frunzele mișcătoare de deasupra malului. Găseşte-o, te rog. Ține-o în brațe şi veghează să fie în siguranță. Ai grijă de ea, te rog!

A tăcut, simțind totuși că ar trebui să adauge ceva, ceva mai ceremonios. Să-și facă semnul crucii? Să spună „amin“?

– Îți mulțumesc, tată, a șoptit ea și a plâns de parcă tatăl ei abia murise, iar ea suferea, rămasă orfană, pierdută și înlăcrimată în noapte.

Ian a cuprins-o în brațe și au stat înlănțuiți în căldura razelor de soare la asfințit care le cădeau pe capete.

Când s-a oprit din plâns, Brianna a rămas în brațele lui, cu capul rezemat de umărul său. El a bătut-o ușor pe spate, dar nu a îndepărtat-o.

– Îți mulțumesc, i-a șoptit la ureche. Te simți bine, Brianna?

– Îhâm.

S-a îndreptat de spate și s-a îndepărtat de Ian, clătinându-se de parcă ar fi fost beată. Se simțea ametită, oasele i se înmuiaseră și deveniseră maleabile, tot ce era în jur părea ușor neclar, cu excepția câtorva lucruri pe care le-a surprins cu coada ochiului: un petic roz, sclipitor, de condurul-doamnei, o piatră prăbușită de pe stâncă, vârstată de dâre roșii de fier. Aproape așezat pe picioarele lui Ian, Rollo își lipise neliniștit capul de coapsa stăpânului.

– Te simți bine, Ian? l-a întrebat Brianna.

– O să mă simt bine.

Cu o mână, a căutat capul câinelui și i-a mângâiat urechile, ca să îl liniștească.

– Poate. Doar că…

– Ce anume?

– Ești sigură, Brianna?

Știa la ce se referă; era o chestiune de credință. S-a ridicat în picioare și s-a destins, după care și-a șters nasul cu mâneca.

– Eu sunt romano-catolică și cred în vitamine, a afirmat ea cu tărie. Și l-am cunoscut bine pe tata. Bineînțeles că sunt sigură.

El a inspirat, parcă oftând, și umerii i s-au înmuiat când a expirat. Apoi a dat din cap, iar ridurile de pe față s-au destins puțin.

Brianna l-a lăsat așezat pe un bolovan și a coborât spre pârâu ca să-și spele fața cu apă rece. Umbra malului înalt cădea de-a curmezișul pârâului, iar aerul era răcoros, încărcat cu aromele pământului și ale pinilor. În ciuda frigului, a rămas acolo o vreme, în genunchi.

Încă auzea vocile murmurând în copaci și în apă, dar nu le-a acordat atenție. Indiferent cine erau, nu reprezentau o amenințare pentru ea – și nu se înfruntau cu prezența pe care o simțea puternic în apropiere.

– Te iubesc, tată, a șoptit ea, închizând ochii și s-a simțit liniștită.

Și Ian trebuia să se simtă mai bine, s-a gândit ea când, în cele din urmă, s-a strecurat printre bolovani, spre locul în care îl lăsase. Rollo plecase să cerceteze o adâncitură de la poalele copacilor, iar Brianna și-a dat seama că Rollo nu l-ar fi părăsit dacă ar fi socotit că stăpânul lui suferea.

Tocmai se pregătea să-l întrebe dacă își încheiaseră treaba acolo, când el s-a ridicat şi Bree a înțeles că încă nu.

– De ce te-am adus aici? a rostit el brusc. Voiam să vezi asta – a arătat spre mamut. Dar voiam şi să te întreb ceva. Să-mi dai un sfat, ca să zicem așa.

– Sfat? Nu-ți pot da niciunul! Cum aș putea să-ți spun ce să faci?

– Eu cred că tu ești singura care poate, a spus el cu un zâmbet strâmb. Faci parte din familie, ești femeie și îți pasă de mine. Probabil știi mai multe lucruri decât unchiul Jamie, fiindcă ești… cine ești, a spus el strâmbând puțin din buze.

– Nu știu mai multe, a zis ea și a ridicat privirea spre oasele prinse între stânci. Știu doar alte lucruri.

– Da, a spus el, respirând adânc. Brianna, a continuat cu voce scăzută. Nu suntem căsătoriți – și nu vom fi niciodată.

A privit în altă parte, apoi s-a uitat iar la ea.

– Dar, dacă *am fi fost*, te-aș fi iubit și ți-aș fi purtat de grijă cât de bine aș fi putut. Sunt convins că şi tu ai fi făcut la fel. Am dreptate?

– Of, Ian!

Avea încă gâtul iritat, astfel încât a rostit următoarele cuvinte în șoaptă. I-a atins fața osoasă, cu piele rece, urmărind cu degetul mare linia punctată a tatuajelor.

– Te iubesc şi acum.

– Da, a spus el încet. Știu asta.

A ridicat mâna și a pus-o peste a ei, mare şi grea. Și-a lipit palma ei de obraz, apoi degetele lui s-au închis peste ale ei și a coborât mâinile lor împreunate, fără să-i dea drumul.

– Spune-mi ceva, a zis el fără să-și ia ochii de la ea. Dacă mă iubești, spune-mi ce să fac. Să mă întorc?

– Să te întorci? a repetat Brianna. La neamul mohawk?

El a înclinat capul aprobator.

– Să mă întorc la Emily. M-a iubit, a spus el cu glas reținut. Știu asta. Am greșit lăsându-le pe bătrâne să mă izgonească? Ar trebui să mă întorc acolo, poate să lupt pentru ea, dacă va trebui? Să văd dacă ea ar vrea să plece cu mine, să vină la Ridge?

– Of, Ian!

Brianna trăia același sentiment de deznădejde ca mai devreme, deși acum fără povara propriei suferințe. Dar cine era ea ca să-i spună ce să facă? Cum își putea asuma răspunderea de a hotărî în locul lui – spunându-i să rămână sau să plece?

Ian continua să stea cu ochii ațintiți spre fața ei, iar Brianna a înțeles: ea făcea parte din familia lui. Și astfel, răspunderea îi aparţinea, indiferent dacă se simțea pregătită pentru asta sau nu.

Își simțea pieptul încorsetat, gata să explodeze la orice inspirație mai adâncă. Cu toate astea, a inspirat.

– Rămâi, a spus ea.

Ian a privit-o îndelung cu ochii lui căprui, presărați cu steluțe aurii, și serioși.

– Ai putea lupta cu el… cu Ahk…

S-a chinuit să își amintească silabele numelui din limba mohawk.

– Cu Elanul Soarelui. Dar cu ea nu poți lupta. Dacă a hotărât că nu mai vrea să rămână cu tine… Ian, nu poți schimba asta.

El a clipit, genele lungi i-au ascuns privirea, apoi a rămas cu ochii închiși, iar Brianna nu și-a dat seama dacă asta e o confirmare sau o respingere a vorbelor ei.

– Însă e vorba de mai mult decât atât, a continuat ea și glasul i-a devenit mai ferm. Nu e vorba doar de ea *sau* de el. Adevărat?

– Nu, a zis el.

Vocea lui a sunat îndepărtată, aproape nepăsătoare, dar Brianna a înțeles că nu așa stăteau lucrurile.

– E vorba de ei, a spus ea cu glas moale. Toate mamele. Bunicile. Femeile. Copiii.

Clanul, familia, tribul și neamul, obiceiurile, spiritul și tradiția – firele care o învăluiau pe Muncește-cu-Mâinile și o țineau legată de pământ, în siguranță. Iar mai presus de toate, copiii. Acele voci mici, dar puternice, care acopereau sunetele pădurii și împiedicau sufletul cuiva să se rătăcească prin noapte.

Nimeni nu cunoștea tăria unor asemenea legături mai bine decât cel care umblase pe pământ fără ele, respins și rămas singur. Așa i se întâmplase ei, dar și lui, și amândoi știau adevărul.

– E vorba de ei, a spus el încet, ca un ecou, și a deschis ochii. Aveau în ei întunericul părăsirii, al umbrelor din adâncul pădurii. E vorba şi de ei.

A privit în sus, spre copacii aflați dincolo de pârâu, pe deasupra oaselor mamutului care zăcea prins în pământ, dezgolit sub cer și mut la orice rugăciune. Apoi a ridicat mâna și a atins-o pe Brianna pe obraz.

– Atunci, o să rămân.

*

Au făcut tabără peste noapte pe celălalt mal al iazului creat de castori. Așchiile de lemn și puieții curățați de coajă s-au dovedit de folos pentru foc.

Nu prea aveau mâncare; doar câțiva ciorchini de struguri amărui și un colț de pâine, deja atât de tare încât a trebuit să fie înmuiat în apă pentru a fi mestecat. Nu conta; niciunuia dintre ei nu-i era foame, iar Rollo dispăruse, plecat la vânătoare.

Au stat în tăcere, urmărind cum se stinge focul. Nu era nevoie să-l lase să ardă; noaptea nu era friguroasă, iar în următoarea dimineață nu aveau să zăbovească mult – casa era prea aproape.

Într-un târziu, Ian s-a foit puțin, astfel că Brianna s-a uitat la el.

– Cum îl chema pe tatăl tău? a întrebat el pe un ton foarte oficial.

– Frank… hm… Franklin. Franklin Wolverton Randall.

– Așadar, era englez?

– Cât se poate de englez, a spus ea, zâmbind fără să vrea.

El a dat din cap, murmurând „Franklin Wolverton Randall“ pentru sine, ca și cum ar fi vrut să îl memoreze, după care s-a uitat cu seriozitate la Brianna.

– Dacă o să ajung din nou în vreo biserică, o să aprind o lumânare în amintirea lui.

– Cred că… i-ar plăcea asta.

Ian a încuviințat din cap și s-a lăsat pe spate, rezemându-se de un pin cu ace lungi. Solul din jur era presărat cu conuri; culese o mână şi le aruncă unul după altul în foc.

– Ce e cu Lizzie? l-a întrebat Brianna după o vreme. Întotdeauna a ținut la tine.

Cu alte cuvinte, Lizzie se ofilise și suferise săptămâni întregi după ce el fusese predat irochezilor.

– Iar acum, când nu se va mai mărita cu Manfred…

Închizând ochii, Ian a lăsat capul pe spate, lipit de trunchiul pinului.

– M-am gândit la asta, a recunoscut el.

– Dar…?

– Da, dar...

A deschis ochii și i-a aruncat o privire ironică.

– Aș ști unde mă aflu, dacă m-aș trezi lângă ea. Dar m-aș trezi în pat cu sora mea mai mică. Cred că nu sunt chiar atât de disperat. Încă, a adăugat el, ca o completare evidentă.

28 *Chelone glabra* – plantă ale cărei flori albe seamănă cu capul unei țestoase (n. tr.).

29 *Ieșirea*, 20:2-3 (n. tr.).

71

SÂNGERETELE

Tocmai pregăteam un sângerete când Ronnie Sinclair a apărut în curte, cărând două butoiașe cu whisky. Alte câteva butoiașe erau legate într-o cascadă ondulată în josul spinării lui, ceea ce îl făcea să semene cu o formă exotică de omidă, echilibrându-se precar în sus, la jumătatea perioadei de ieșire din starea de pupă. Era o zi friguroasă, însă el transpira abundent după lungul drum în susul pantei – și suduia cu sârg.

– Pentru numele Fecioarei, de ce a făcut domnia sa casa tocmai printre norii blestemați? a întrebat el fără fereală. De ce n-a ridicat-o într-un loc din care o căruță poate aduce totul până în curtea de aici?

Grijuliu, a așezat butoiașele jos, apoi și-a aplecat capul printre chingi ca să lepede carapacea din lemn care îl înconjura. A oftat ușurat, frecându-și umerii în locurile unde chingile i se înfipseseră în carne.

Am ignorat întrebările retorice și am continuat să amestec conținutul sângeretelui. În același timp, mi-am înclinat capul spre casă drept invitație.

– Avem cafea proaspăt făcută, i-am spus. Și prăjituri cu ovăz și miere.

Stomacul mi s-a revoltat la ideea de a mânca. După ce era condimentat, băgat în maț, fiert și copt, sângeretele era delicios. Etapele preliminare, care presupuneau amestecarea tocăturii cu sânge de porc, pe jumătate coagulat, vârând mâna până la cot într-un butoi, erau mai puțin apetisante.

Cu toate acestea, Sinclair a părut ceva mai fericit când a auzit că era poftit să mănânce. Și-a trecut o mânecă peste fruntea asudată și a dat aprobator din cap spre mine, după care s-a întors spre casă. Apoi s-a oprit și a revenit.

– A, doamnă, uitasem. Am și un mic mesaj pentru dumneavoastră.

S-a bătut ușor cu palma peste piept, apoi mai jos, pipăindu-se în jurul coastelor până când, în cele din urmă, a găsit ceea ce căuta și l-a extras de

sub hainele îmbibate în sudoare. Era un mic teanc de hârtii și mi l-a întins plin de speranță, ignorând faptul că mâna mea dreaptă era acoperită de sânge până aproape de umăr, iar stânga nu arăta deloc mai bine.

– Lasă totul în bucătărie, bine? i-am sugerat. Domnul e înăuntru. Eu o să vin imediat ce termin aici. Cine…? am început eu, voind să știu de la cine venea scrisoarea, însă, cu tact, am întrebat: Cine ți-a dat-o?

Ronnie nu știa să citească – dar eu nu observasem niciun semn pe exteriorul scrisorii.

– Un spoitor care se ducea la Belem‘s Creek mi-a dat-o, a răspuns el. N-a zis de la cine a primit-o, ci doar că e pentru vindecătoare.

S-a încruntat spre foaia împăturită, dar i-am văzut ochii alunecând în lateral, spre labele picioarelor mele. În ciuda frigului, eram desculță și lepădasem corsetul, având în jurul taliei doar un șorț mânjit de sânge. Ronnie își căuta o soție de ceva vreme şi drept urmare, fără să își dea seama, se obișnuise să aprecieze calitățile fizice ale oricărei femei pe care o întâlnea, indiferent de vârsta ei sau dacă era liberă. A băgat de seamă că observasem asta și, grăbit, și-a mutat privirea în altă parte.

– Atâta tot? l-am întrebat. Vindecătoarea? Nu mi-a rostit numele?

Sinclair și-a trecut mâna prin părul rar și roșcat, astfel că două șuvițe i s-au înălțat peste urechile înroșite, sporindu-i aspectul înnăscut de vulpoi șiret.

– Nici nu trebuia să-mi spună, nu-i așa?

Fără să mai încerce să continue discuția, a dispărut în casă, în căutarea lui Jamie, dornic şi să mănânce, lăsându-mă să mă chinui în continuare cu ce făceam.

Partea cea mai neplăcută era să mă curăț de sânge; trebuia să vâr brațul în adâncul întunecat și neplăcut mirositor al butoiului, ca să adun firele de fibrină care se formau când sângele începea să se coaguleze. Acele fibre se prindeau de brațul meu și puteau fi îndepărtate doar clătindu-mi brațul în mod repetat. Fiindcă veni vorba, era o treabă ceva mai puțin neplăcută decât să curăț mațele folosite pentru a face cârnați; Brianna și Lizzie se ocupau de asta, undeva la pârâu.

M-am uitat la rezultat; nu erau fibre vizibile în lichidul roșu și limpede care mi se scurgea de pe degete. Mi-am afundat din nou brațul în butoiul cu apă care se afla alături de cel cu sânge, așezat în echilibru peste două stinghii, sub castanul cel mare. Jamie, Roger și Arch Bug târâseră porcul – nu scroafa albă, ci unul dintre numeroșii ei pui, fătat în anul precedent – în curte, îl loviseră între ochi cu o bâtă, după care îl târâseră între crengi, îi tăiaseră beregata și lăsaseră sângele să se scurgă în butoi.

Roger și Arch duseseră apoi carcasa curățată de intestine ca să fie opărită și să i se răzuiască părul; Jamie trebuia să se ocupe de maiorul MacDonald, care apăruse pe neașteptate, pufnind și respirând șuierat după ce urcase până la Ridge. Având în vedere situația, Jamie ar fi preferat să se ocupe de porc.

Am terminat de spălat pe mâini – o strădanie inutilă, dar necesară pentru liniștea mea sufletească – și m-am șters cu un prosop. Am vărsat în butoi câte doi pumni de orz, de ovăz și de orez fiert, ingrediente pregătite deja, zâmbind vag amintindu-mi fața roșie ca o prună coaptă a maiorului și nemulțumirea lui Ronnie Sinclair. Domnul Jamie alesese locul casei de pe Ridge cu multă înțelepciune – *tocmai* din cauza dificultăților ce trebuiau înfruntate pentru a ajunge acolo.

Mi-am trecut degetele prin păr, apoi am inspirat adânc și mi-am vârât brațul curat în butoi. Sângele se răcea cu repeziciune. Amestecat cu cerealele, mirosul nu mai avea izul metalic al sângelui proaspăt și cald. Rezultatul păstra totuși o oarecare căldură, iar boabele descriau cercuri albe și cafenii, vârtejuri palide care coborau în timp ce le învârteam.

Ronnie avea dreptate; nu era nevoie să mă identifice altfel decât ca „vindecătoarea“. Alt vindecător nu exista mai aproape de Cross Creek dacă nu îi puneam la socoteală pe șamanii indieni – pe care cei mai mulți europenii nu i-ar fi socotit vindecători.

M-am întrebat cine îmi trimisese biletul și dacă era vorba de ceva urgent. Probabil că nu – cel puțin nu era plauzibil să fie vorba de o naștere iminentă sau de vreun accident grav. Vestea despre astfel de evenimente era adusă împreună cu persoana în cauză, transportată urgent de o rudă sau de un

prieten. Nu era de crezut că un mesaj scris și încredințat unui spoitor avea să fie transmis cu promptitudine; spoitorii rătăceau sau rămâneau într-un loc doar când găseau de lucru.

Pe de altă parte, spoitorii și vagabonzii ajungeau rareori atât de departe, deși noi văzuserăm trei în cursul lunii precedente. Nu știam dacă asta era urmarea creșterii populației – Fraser's Ridge se lăuda acum cu aproape șaizeci de familii, deși cabanele erau răspândite pe mai bine de șaisprezece kilometri de pante montane împădurite – sau era vorba de ceva mai sinistru.

– E un semn, englezoaico, îmi spusese Jamie, încruntându-se, după plecarea ultimului asemenea oaspete temporar. Când războiul plutește în aer, oamenii rătăcesc pe drumuri.

Am socotit că avea dreptate; mi-am amintit de rătăcitorii de pe drumurile din Highlands care aduceau zvonuri despre Revolta Iacobită. Parcă trepidațiile produse de răzvrătire îi puneau pe drumuri pe cei care nu erau înrădăcinați adânc într-un loc, din dragoste față de pământ sau de familie, iar curenții învârtejiți ai dihoniei îi purtau mai departe, ei fiind primele fragmente prevestitoare ale unei explozii cu acțiune lentă, care avea să sfărâme totul. M-a trecut un fior când adierea ușoară mi s-a strecurat rece prin cămașă.

Amestecul căpătase consistența potrivită, devenind o pastă foarte groasă, roșu-închis. Am îndepărtat boabele lipite de degete și, cu mâna stângă, care era curată, am luat castronul de lemn în care aveam roșii tocate și ceapă prăjită. Mirosul puternic de ceapă l-a acoperit pe acela de măcelărie, fiind chiar încântător de casnic.

Sarea era măcinată, la fel și piperul. Mai aveam nevoie de… Ca la comandă, Roger a apărut de după colțul casei cu un lighean mare în mâini, plin cu osânză de porc tăiată mărunt.

– La țanc! am spus și am făcut semn din cap către butoi. Nu, n-o turna încă, trebuie cântărită, măcar aproximativ.

Folosisem zece căușe duble de mâini de ovăz, zece de orez și zece de orz. Deci jumătate din total însemna cincisprezece căușe. Am scuturat capul ca

să-mi îndepărtez părul din ochi și am luat două căușe din lighean, lăsând grăsimea să cadă în butoi cu un plescăit.

– Te simți bine? l-am întrebat pe Roger.

Am făcut semn din bărbie spre un scăunel și m-am apucat să amestec grăsimea cu degetele. Roger era încă palid și își ținea buzele strânse, dar mi-a aruncat un zâmbet ironic în timp ce s-a așezat.

– Bine.

– Nu era nevoie s-o faci, să știi.

– Așa e.

Tonul ironic din voce s-a accentuat.

– Doar că-mi pare rău că n-am făcut-o mai bine.

Am ridicat dintr-un umăr și am întins mâinile spre ligheanul pe care mi-l ținea el.

– E nevoie de practică.

Roger se oferise să sacrifice porcul. Jamie se mulțumise să-i întindă maiul și se retrăsese. Îl mai văzusem pe Jamie sacrificând porci; rostea o scurtă rugăciune, binecuvânta porcul, apoi îi zdrobea țeasta cu o lovitură năucitoare. Lui Roger îi trebuiseră cinci încercări, iar amintirea guițăturilor îmi făcea pielea ca de găină chiar și acum. După aceea, lăsase maiul jos, se dusese înapoia unui copac și vărsase violent.

Am mai luat două mâini de grăsime. Amestecul se îngroșa, devenind unsuros.

– Trebuia să-ți arate.

– N-am crezut că există vreo dificultate, a spus sec Roger. La urma urmelor, e destul de simplu să lovești un animal în cap.

– Din punct de vedere fizic, probabil, l-am aprobat eu, apoi am mai luat grăsime și am amestecat cu ambele mâini. Există o rugăciune pentru asta, să știi. Pentru sacrificarea unui animal, adică. Jamie trebuia să-ți spună.

Roger părea ușor șocat.

– N-am știut.

A zâmbit ceva mai încrezător.

– Ultima împărtășanie pentru porc, da?

– Nu cred că e rostită spre binele porcului, am spus eu scurt.

Am rămas tăcuți câteva momente, în timp ce amestecam restul de grăsime cu boabele, oprindu-mă din când în când ca să îndepărteze bucăți de cartilaj. Am simțit privirea lui Roger ațintită asupra butoiului, urmărind alchimia ciudată a gătitului, procesul de a face acceptabilă trecerea vieții de la o ființă la alta.

– Păstorii din Highland umplu câteodată o cană sau două cu sânge de animal, pun fulgi de ovăz şi mănâncă apoi totul pe drum, am spus eu. Presupun că e ceva hrănitor, dar mai puțin gustos.

Roger a dat din cap, dus pe gânduri. Lăsase jos ligheanul gol și, cu vârful pumnalului, își curăța sângele uscat de sub unghii.

– E același lucru ca și pentru căprioare? a întrebat el. Rugăciunea. L-am văzut pe Jamie rostind una, dar n-am reținut toate cuvintele.

– Rugăciunea de eviscerare? Nu știu. De ce nu-l întrebi?

Cu ochii ațintiți asupra mâinii, Roger își curăța de zor o unghie.

– Nu sunt sigur că socotește potrivit să știu așa ceva. Mai ales că eu sunt catolic.

Am coborât ochii spre amestec și mi-am ascuns zâmbetul.

– Nu cred că are vreo importanță. Dacă nu mă înșel, rugăciunea aceea e cu mult mai veche decât Biserica Romei.

Am remarcat un licăr de interes pe fața lui Roger, iar savantul ascuns în el a ieşit la suprafață.

– Credeam că gaelica e o formă foarte veche – chiar mai veche decât ceea ce auzim în prezent – adică acum.

Dându-și seama ce spusese, a roșit puțin. Am dat aprobator din cap, dar el n-a spus nimic.

Mi-am adus aminte cum era acel sentiment că trăiam într-o plăsmuire complexă. Senzația că realitatea exista în alt timp, în alt loc. Mi-am amintit și, cu un mic șoc, mi-am dat seama că totul *era* doar amintire – pentru mine, timpul se schimbase, ca și cum boala de care suferisem mă trecuse dincolo de ultima barieră.

Acum era timpul meu, atingerea lemnului și grăsimea alunecând sub degetele mele, arcul soarelui care-mi stabilea ritmul zilelor, apropierea lui Jamie. Cealaltă lume, a automobilelor și a telefoanelor care sunau mereu, a ceasurilor deșteptătoare și a ipotecilor, părea ireală și îndepărtată, plămadă din care sunt făcute visele[30].

Însă nici Roger, nici Bree nu făcuseră trecerea. Constatam asta din felul în care se comportau și o auzeam în ecourile discuțiilor dintre ei. Probabil că se aveau unul pe celălalt; puteau păstra viu celălalt timp, o mică lume împărtășită de amândoi. Pentru mine, schimbarea era mai ușoară. Mai trăisem aici și, în fond, de astă dată venisem din proprie inițiativă, în plus, îl aveam pe Jamie. Indiferent ce i-aș fi spus despre viitor, el nu și-l putea imagina altfel decât ca un basm. Mica noastră lume comună era construită din lucruri diferite.

Cu toate astea, când și când îmi făceam griji pentru Bree și Roger. Era primejdios să tratezi trecutul așa cum o făceau ei câteodată – drept pitoresc și ciudat, o stare trecătoare din care puteau evada. Pentru ei nu exista scăpare – indiferent că era vorba de iubire sau de datorie, Jemmy îi reținea pe amândoi, ca o ancoră mică, cu păr roșcat. Era mai bine – sau, cel puțin, mai sigur – dacă puteau accepta pe deplin acest timp ca fiind al lor.

– Și indienii au așa ceva, i-am spus lui Roger. Rugăciunea asta sau ceva asemănător. De aceea am spus că e mai veche decât biserica.

A dat din cap, interesat.

– Cred că e un lucru comun tuturor culturilor primitive – în orice loc în care oamenii ucid pentru a se hrăni.

Culturi primitive. Mi-am prins buza de jos între dinți, abținându-mă să îi spun că, primitive ori nu, dacă familia lui trebuia să supraviețuiască, probabil că el va fi obligat să ucidă pentru membrii ei. Apoi l-am văzut ștergându-și alene sângele uscat dintre degete. Știa asta deja. *Da, am făcut-o,* afirmase el când îi spusesem că nu era nevoie.

A ridicat ochii, mi-a surprins privirea și mi-a zâmbit ușor obosit. Înțelesese.

– Cred că… probabil uciderea fără nicio ceremonie seamănă cu o crimă, a spus el rar. Dacă ții ceremonia – un fel de ritual care exprimă nevoia ta de a…

– Nevoia, dar și sacrificiul, am auzit vocea calmă a lui Jamie în spatele meu, făcându-mă să tresar.

Am întors capul brusc. Stătea în umbra molidului roșu; m-am întrebat de când se afla acolo.

– Nu te-am auzit apropiindu-te, am zis, oferindu-mi fața pentru a fi sărutată. A plecat maiorul?

– Nu, a răspuns Jamie și m-a sărutat pe frunte, unul dintre puținele locuri rămase curate. L-am lăsat puțin cu Sinclair. Știe câte ceva despre Comitetul de Siguranță, nu?

A făcut o grimasă, apoi s-a întors spre Roger.

– Da, așa stau lucrurile, a spus el. Uciderea nu e niciodată o treabă plăcută, dar e necesară. Şi dacă trebuie să vărsăm sânge, e corect să facem asta aducând mulţumiri.

Aruncând o privire spre amestecul pe care îl pregăteam și spre brațele mele mânjite până la coate de sânge, Roger a dat din cap.

– Data viitoare să-mi spui care sunt cuvintele potrivite, bine?

– Nu e prea târziu nici acum, ce părere ai? am spus eu.

Amândoi păreau puțin tulburați. Am ridicat o sprânceană spre Jamie, apoi spre Roger.

– I-am spus mai devreme de rugăciunea pentru porc.

Cu un licăr de amuzament, ochii lui Jamie i-au întâlnit pe ai mei, iar el a dat din cap cu un aer grav.

– Bine, atunci.

Sub îndrumarea mea, a ridicat vasul greu cu mirodenii: un amestec măcinat de nucșoară și sovârf, salvie, piper, pătrunjel și cimbru. Roger a întins palmele împreunate, iar Jamie i le-a umplut. Apoi, Roger a frecat ierburile aromatice între palme, lăsând fărâmele verzui și prăfoase să cadă ca o ploaie măruntă în butoi, iar aromele lor înțepătoare s-au amestecat cu

mirosul de sânge, în timp ce Jamie a rostit cuvintele rar, într-o limbă veche, moștenită de pe vremea scandinavilor.

– Spune în engleză, l-am rugat eu, văzând pe fața lui Roger că, în timp ce repeta vorbele, nu le recunoștea pe toate.

– *Tu, Doamne, binecuvântează sângele și carnea acestei creaturi pe care Tu mi-ai dăruit-o,* a rostit Jamie încet.

A luat și el câteva mirodenii cu degetele şi le-a frecat între degetul mare și arătător, declanșând o ploaie de praf parfumat.

Creat de mâna Ta, așa cum ai creat omul,
Viață dăruită altei vieți.
Fie ca eu și ai mei să mâncăm aducându-ți mulțumiri
pentru darul Tău,
Fie ca eu și ai mei să îți înălțăm mulțumiri
pentru sacrificiul Tău
De sânge și de carne,
viață dăruită vieții.

Ultimele fărâme verzi și cenușii au dispărut în amestecul dintre mâinile mele, iar ritualul sângeretelui s-a încheiat.

*

– A fost frumos din partea ta, englezoaico, mi-a spus Jamie mai târziu, în timp ce îmi ștergea brațele și palmele cu un prosop.

A făcut un semn din cap către colțul casei, unde Roger se retrăsese să ajute la tranșarea cărnii, părând ceva mai liniștit.

– Mă gândisem să îi spun asta, dar n-am găsit momentul potrivit s-o fac.

Am zâmbit și m-am tras mai aproape de el. Era frig, o zi vântoasă, iar acum, când mă oprisem din treabă, răcoarea mă îndemna să caut căldură. Jamie și-a înfășurat brațele în jurul meu și am simțit atât toropeala liniștitoare a îmbrățișării lui, cât și foșnetul slab al foii de hârtie de sub cămașă.

– Ce ai acolo?

– A, o scrisorică pe care mi-a adus-o Sinclair, a răspuns el, trăgându-se puţin înapoi ca să poată băga mâna sub cămaşă. N-am vrut s-o deschid cât era de faţă Donald şi n-am avut încredere în el că n-o va citi dacă ies afară.

– Oricum, nu e o scrisoare pentru tine, am spus eu, luând foaia mânjită din mâna lui. E a mea.

– Da, serios? Sinclair nu mi-a zis nimic, doar mi-a predat-o.

– Păi, bineînţeles!

Nu era un lucru neobişnuit, Ronnie Sinclair pur şi simplu mă considera pe mine – pe toate femeile, la drept vorbind – drept o anexă neînsemnată a soţului. O cam compătimeam pe femeia pe care ar putea s-o convingă să se mărite cu el.

Am desfăcut scrisoare cu oarecare dificultate; fusese purtată atât de multă vreme aproape de pielea transpirată, încât marginile i se zdrenţuiseră şi se lipiseră.

Mesajul era scurt şi criptic, dar tulburător. Fusese scrijelit pe hârtie cu ceva ce sugera un băţ ascuţit, folosindu-se o cerneală care amintea în mod tulburător de sânge uscat, deşi probabil că era zeama vreunui fruct.

– Ce scrie acolo, englezoaico?

Văzând că mă uit încruntată la hârtie, Jamie s-a apropiat. I-am înmânat-o.

Jos de tot, într-un colţ, zgâriat cu litere minuscule şi neclare, ca şi cum expeditorul ar fi sperat că în acest fel va scăpa atenţiei, era cuvântul „Faydree“. Deasupra, cu trăsături mai hotărâte, mesajul suna astfel:

TU

VINO

*

– Ea trebuie să fie, am spus eu tremurând şi mi-am strâns mai bine şalul.

În ciuda micului vas cu jar care ardea într-un colţ, în camera mea medicală era frig, dar în bucătărie stăteau Ronnie Sinclair şi MacDonald, bând cidru şi aşteptând să fiarbă sângeretele. Am desfăcut biletul pe masa

de chirurgie, cu chemările lui rău prevestitoare și tranșante deasupra semnăturii timide.

– Uite. Cine altcineva ar putea fi?

– Dar ea nu știe să scrie, nu? a obiectat Jamie. Deși presupun că putea să pună pe altcineva s-o facă, s-a corectat el încruntându-se.

– Ba nu, se poate să fi scris chiar ea biletul, așa cred.

Brianna și Roger veniseră în camera medicală; Bree a întins mâna și a atins fila zdrențuită, urmărind ușor cu degetul literele scrise nesigur.

– Eu am învățat-o.

– Tu? s-a mirat Jamie. Când?

– Când am rămas la River Run. Când tu și mama ați plecat să-l căutați pe Roger.

A strâns din buze câteva momente; nu era ceva ce voia să își amintească.

– Am învățat-o alfabetul; am vrut s-o învăț să citească și să scrie. Am trecut prin toate literele – știa cum sunau și le putea desena. Însă, într-o zi, mi-a spus că nu mai poate continua și n-a mai vrut să se așeze lângă mine.

Brianna a ridicat privirea, iar între sprâncenele ei groase și roșcate a apărut o încrețitură.

– Am crezut că probabil aflase mătușa Jocasta și n-a mai lăsat-o să continue.

– Mai curând a fost vorba de Ulysses. Jocasta te-ar fi oprit pe *tine*, fata mea, a zis Jamie cu o încruntătură la fel cu a Briannei. Deci credeți că e Phaedre, da? Sclava personală a mătușii mele?

Am clătinat din cap şi mi-am mușcat buzele, cu îndoială.

– Sclavii de la River Run îi pronunță numele cam așa – Faydree. Și nu cunosc pe altcineva cu numele ăsta.

Jamie îl întrebase pe Ronnie Sinclair – mai mult în treacăt, pentru a nu-i da motive să se alarmeze sau să răspândească zvonul –, însă dogarul nu știa mai multe decât îmi spusese mie: biletul îi fusese dat de un spoitor, cu simpla precizare că era destinat „vindecătoarei“.

M-am aplecat peste masă și am ridicat o lumânare ca să mă uit încă o dată la bilet. F-ul semnăturii fusese trasat cu mișcare ezitantă, repetată până când

persoana care scrisese mesajul hotărâse să-l semneze. Încă o dovadă a originii ei, m-am gândit. Nu știam dacă în Carolina de Nord era împotriva legii să înveți un sclav să citească sau să scrie, însă lucrul era cu siguranță descurajat. Deși existau excepții notabile – sclavi educați pentru a sluji scopurile stăpânilor, ca Ulysses – în general, acestea erau aptitudini primejdioase, pe care un sclav se străduia să le ascundă.

– N-ar fi riscat să trimită un asemenea mesaj decât dacă era vorba de ceva grav, a spus Roger.

Stătea în spatele Briannei, cu o mână pe umărul ei, privind biletul pe care ea îl ținea lipit de tăblia mesei.

– Dar ce?

– Ai mai primit vești de la mătușa ta în ultima vreme? l-am întrebat pe Jamie, însă am știut răspunsul chiar înainte ca el să clatine din cap.

Orice veste de la River Run care ajungea la Ridge ar fi devenit publică după câteva ore.

În acel an nu merseserăm la Adunarea de la Muntele Helicon; aveam prea multe de făcut la Ridge, iar Jamie voia să evite discuțiile politice aprinse care s-ar fi stârnit acolo. Cu toate astea, Jocasta și Duncan voiseră să meargă. Orice s-ar fi întâmplat rău s-ar fi transformat într-o chestiune de bârfă generalizată, care ar fi ajuns de mult la urechile noastre.

– Așadar, nu e doar ceva grav, ci și o problemă personală pentru sclavă, a spus Jamie. Altfel, ne-ar fi scris mătuşa sau Duncan ne-ar fi trimis vorbă.

A bătut de două ori în coapsă cu degetele înțepenite.

Am rămas în jurul mesei, privind biletul ca și cum ar fi fost un mic baton de dinamită. Caldă și liniștitoare, aroma de sângerete umplea aerul rece.

– De ce ți-a trimis mesajul tocmai ție? a întrebat Roger, ridicând ochii spre mine. Crezi că e vorba de o problemă medicală? E bolnavă, să zicem, sau gravidă?

– Nu e vorba de boală, am spus eu. Scrisoarea e prea imperioasă.

Pe vreme bună și fără niciun accident, călătoria până la River Run dura două săptămâni. Doar Dumnezeu știa câtă vreme îi trebuise mesajului să ajungă la Fraser‘ s Ridge.

– Dar dacă a rămas însărcinată? Poate.

Încă privind încruntată foaia de hârtie, Brianna strânse din buze.

– Cred că o socotește prietenă pe mama. Ți-ar spune ție înainte de a-i mărturisi mătușii Jocasta, așa cred.

Am dat aprobator din cap, dar cu rezerve. Prietenie era un cuvânt prea mare, oamenii cu poziția mea și a lui Phaedre nu puteau fi prieteni. Apropierea era împiedicată de prea multe lucruri – suspiciune, neîncredere, diferența uriașă pe care o impunea sclavia.

Și totuși, exista un anumit sentiment de simpatie între noi, asta era adevărat. Lucrasem cu ea, cot la cot, plantând ierburi aromatice și recoltându-le, făcând doctorii pentru distilerie și explicându-i la ce foloseau. Îngropaserăm împreună o fată moartă și uneltiserăm pentru a salva o sclavă fugară, acuzată de uciderea acelei fete. Avea o oarecare pricepere în tratarea bolnavilor și unele cunoștințe legate de plantele medicinale. Se putea ocupa singură de lucruri mai simple. Dar ceva precum o sarcină venită pe neașteptate…

– Mă întreb ce crede că aș putea face, am gândit eu cu voce tare și am simțit cum îmi îngheață degetele gândindu-mă la o asemenea situație.

Un copil născut pe neașteptate de o sclavă nu crea nicio problemă pentru stăpâna ei – dimpotrivă, era bine-venit ca proprietate suplimentară; însă auzisem povești despre sclave care preferaseră să își ucidă nou-născuții pentru ca ei să nu crească în stare de sclavie. Phaedre era sclavă casnică, bine tratată, iar Jocasta nu separa familiile de sclavi, știam asta. Dacă așa ar fi stat lucrurile, situația lui Phaedre nu era chiar atât de grea. Şi totuși, cine eram eu ca să judec?

Nefiind sigură, am expirat adânc, scoțând un norișor de aburi.

– Nu înțeleg de ce – cu alte cuvinte, nu se poate aștepta s-o ajut să scape de sarcină. Și, pe de altă parte, de ce tocmai eu? Există moașe și vindecătoare mult mai aproape. Nu se leagă.

– Dar dacă… a început Brianna și a tăcut.

Și-a ţuguiat buzele, dusă pe gânduri, uitându-se când la mine, când la Jamie.

– Dar dacă e însărcinată, a zis ea cu precauţie, iar tatăl este… cineva care n-ar trebui?

Am citit în ochii lui Jamie o supoziţie precaută, dar amuzantă, ceea ce a sporit asemănarea dintre el şi Brianna.

– Cine, fata mea? a întrebat el. Farquard Campbell?

Gândindu-mă la aşa ceva, am izbucnit în râs. Brianna a pufnit veselă, iar firicele de abur au plutit în jurul capului ei. Ideea că Farquard Campbel cel corect şi cam bătrâior putea seduce o sclavă era…

– Ei bine, nu, a spus Brianna. Deşi are atâţia copii. Dar acum mi-a venit ideea, dacă a fost Duncan?

Jamie şi-a dres glasul şi a evitat să se uite în ochii mei. Mi-am muşcat buza şi am simţit că roşesc. Duncan îşi mărturisise impotenţa cronică în faţa lui Jamie înainte de căsătoria cu Jocasta, dar Brianna nu ştia asta.

– Nu cred că e posibil, a spus Jamie, lăsând impresia că se sufocă.

A tuşit, fluturându-şi mâna pentru a îndepărta fumul scos de vasul cu jar.

– Ce ţi-a dat o asemenea idee, fata mea?

– N-am nimic cu Duncan, l-a asigurat ea. Dar mătuşa Jocasta este... în fine, bătrână. Şi ştii cum sunt bărbaţii.

– Ei, cum sunt? a întrebat Roger cu blândeţe, făcându-mă să tuşesc din cauza efortului de a-mi înăbuşi un hohot de râs.

Jamie s-a uitat la Brianna destul de cinic.

– Mai buni decât îţi închipui tu, *a nighean*. Şi, cu toate că nu m-aş încrede prea mult în anumiţi bărbaţi, cred că nu greşesc dacă pun rămăşag că Duncan Innes nu e omul care să îşi calce jurămintele căsătoriei cu o sclavă a soţiei lui.

Mi-a scăpat un icnet, iar Roger s-a uitat la mine, ridicând întrebător o sprânceană.

– Ai păţit ceva?

– N-am nimic, am răspuns cu glas înăbuşit. Sunt… bine.

Mi-am tras un colţ al şalului peste faţă, care sigur era îmbujorată, şi am tuşit ostentativ.

– Doar că… e cam mult fum aici, nu vi se pare?

– Poate că așa e, a cedat Brianna, adresându-i-se lui Jamie. Ori poate e vorba de cu totul altcineva. Doar că Phaedre a trimis biletul pentru „vindecătoare“ fiindcă nu voia să folosească numele mamei, în caz că cineva l-ar fi citit înainte de a ajunge aici. Poate, de fapt, n-o vrea pe mama – poate vrea să discute cu tine.

Asta ne-a făcut pe mine și pe Jamie să devenim serioși şi să ne uităm unul la celălalt. Sigur, era o posibilitate, una care nu îi trecuse prin minte niciunuia dintre noi.

– Nu-ți putea trimite un bilet direct fără să stârnească tot felul de întrebări, a continuat Bree, încruntându-se. Dar putea să spună „vindecătoare“ fără să îi menționeze numele. Și știa că, dacă mama se va duce acolo, probabil o vei însoți, mai ales în perioada asta a anului. Sau dacă tu nu mergi, mama poate trimite vorbă să vii.

– E o idee, a spus Jamie rar. Dar, pentru numele Domnului, de ce ar dori să discute cu *mine?*

– Există o singură soluție să aflăm, a conchis Roger cu simț practic și s-a uitat la Jamie. Cea mai mare parte a lucrărilor s-a încheiat; recolta și fânul sunt strânse și am terminat și cu sacrificarea animalelor. Ne descurcăm aici, dacă vreți să plecați.

Adâncit în gânduri și încruntat, Jamie a rămas nemișcat câteva momente, apoi s-a dus la fereastră și a deschis-o. În încăpere a năvălit o adiere rece, iar Bree a prins biletul care flutura de masă, ca să nu zboare. Cărbunii din vasul cu jar au fumegat cu flăcărui mai mari, iar legăturile de ierburi uscate au foșnit neliniștite deasupra noastră.

Jamie a scos capul pe fereastră și a inspirat adânc, ținându-și ochii închiși, cum face cineva care savurează buchetul unui vin bun.

– E frig și senin, a anunțat el, retrăgându-și capul și închizând fereastra. O să avem vreme senină cel puțin trei zile. Ne-ar ajunge ca să plecăm de pe munte, o să călărim repede.

Mi-a zâmbit. Avea vârful nasului înroșit de frig.

– Până una-alta, ce crezi, sunt gata cârnații?

30 Parafrazare după W. Shakespeare, *Furtuna* (Act 4, Scena 1): „... plămadă suntem precum cea din care-s făcute visele.“ Traducere de Leon Levițchi (n. tr.).

72

TRĂDĂRI

Ne-a deschis uşa o sclavă pe care nu o cunoşteam, o femeie masivă, cu un turban galben. Ne-a măsurat din ochi cu severitate, însă Jamie nu i-a oferit ocazia să spună ceva, trecând nepoliticos pe lângă ea şi intrând în hol.

– E nepotul doamnei Cameron, m-am simţit obligată să îi explic, păşind după Jamie.

– Îmi dau seama, a mormăit ea, cu o intonaţie care sugera că ajunsese acolo din Barbados.

S-a uitat cu ochi mari după Jamie, dovedind că recunoscuse o asemănare în privinţa atitudinii hotărâte, dar şi a înfăţişării fizice.

– Eu sunt soţia lui, am adăugat, trecând peste impulsul de a-i strânge mâna şi de a mă apleca puţin în faţă. Claire Fraser. Mă bucur să te cunosc.

A clipit nedumerită, dar, înainte de a apuca să îmi răspundă, am trecut rapid pe lângă ea, urmându-l pe Jamie spre salonaşul în care Jocasta avea obiceiul să stea după-amiază.

Uşa salonului era închisă, iar când Jamie a pus mâna pe clanţă, dinăuntru s-a auzit un scheunat ascuţit – preludiul unui val de lătrături frenetice, revărsat când s-a deschis uşa.

Blocat, Jamie s-a oprit o clipă cu mâna pe clanţă, încruntându-se la vederea unui ghemotoc de blană ce începuse să ţopăie încoace şi încolo la picioarele lui, cu ochii holbaţi isteric şi lătrând din răsputeri.

– Ce mai e şi asta? a întrebat Jamie, strecurându-se în cameră, în timp ce creatura a făcut câteva încercări nereuşite de a se repezi la pantofii lui, continuând să latre.

– Un cățel, ce-ai vrea să fie? a răspuns Jocasta pe un ton acid.

S-a ridicat de pe scaun și s-a încruntat în direcția zgomotelor.

– *Sheas,* Samson.

– Samson? Bineînțeles. Blana.

Zâmbind fără să vrea, Jamie s-a lăsat pe vine și a întins spre câine o mână făcută pumn. Trecând la un mârâit gros, câinele și-a apropiat botul de degetele lui.

– Unde-i Dalila? am întrebat, pătrunzând în încăpere și ajungând în spatele lui Jamie.

– A, ai venit și tu, Claire?

Jocasta a întors capul spre mine și a zâmbit.

– E o ocazie rară să vă am aici pe amândoi. Presupun că Brianna și flăcăiașul ei n-au venit cu voi. Nu, i-aș fi auzit.

Încheind, s-a așezat la loc și a făcut un semn către vatră.

– Cât despre Dalila, creatura aia leneșă doarme lângă foc; o aud sforăind.

Dalila era un câine mare şi albicios, o corcitură; blana îi atârna în pliuri relaxate așa cum stătea cu burta în sus şi cu labele îndoite peste pântecul cu piele pistruiată. Auzindu-și numele, a fornăit scurt, a întredeschis un ochi, apoi l-a închis.

– Văd că ai făcut unele schimbări de când n-am mai fost pe aici, a remarcat Jamie, ridicându-se în picioare. Unde-i Duncan? Dar Ulysses?

– Sunt plecați. O caută pe Phaedre.

Jocasta slăbise, pometii caracteristici neamului MacKenzie îi ieșeau în evidență, iar pielea feței părea subțiată și încrețită.

– O caută? a întrebat Jamie, aruncându-i o privire. Ce s-a întâmplat cu fata?

– A fugit.

Jocasta a vorbit cu stăpânirea de sine care o caracteriza, dar vocea îi era mohorâtă.

– A fugit? Dar… ești sigură?

Cutia de lucru se răsturnase, iar conținutul se împrăștiase pe podea. Am îngenuncheat și am început să pun lucrurile în ordine, adunând ghemele de lână răspândite peste tot.

– Ei bine, a dispărut, a spus Jocasta cu asprime. A fugit sau a răpit-o cineva. Și nu știu cine ar avea obrăznicia sau priceperea să o fure din casa mea fără să vadă nimeni.

Am schimbat o scurtă privire cu Jamie, care a clătinat din cap și s-a încruntat. Jocasta frământa un fald al rochiei între degetul mare și arătător, și am observat mici puncte de uzură în țesătura din apropierea mâinii ei, semn că făcuse asta în mod repetat. Și Jamie a remarcat.

– Când a dispărut, mătușă? a întrebat el încet.

– Acum patru săptămâni. Duncan și Ulysses sunt plecați de două săptămâni.

Se potrivea destul de bine cu data sosirii biletului. Având în vedere circuitul întortocheat al mesajului până să fie predat, era greu de spus cu cât timp înainte de dispariție fusese scris.

– Am văzut că Duncan a avut grijă să-ți lase o însoțitoare, a remarcat Jamie.

Samson renunțase să joace rolul câinelui de pază și adulmeca asiduu încălțările lui Jamie. Dalila s-a rostogolit pe o parte cu un geamăt profund și a deschis ochii cafenii, luminoși, privindu-mă cu un calm suprem.

– A, da, a avut.

Aproape reticentă, Jocasta s-a aplecat în scaun, a găsit capul Dalilei și a scărpinat-o înapoia urechilor lungi și blegi.

– Deși Duncan a adus câinii ca să mă apere, așa a zis.

– O precauție de bun-simț, a spus Jamie cu blândețe.

Era adevărat; nu mai ştiam nimic de Stephen Bonnet și nici Jocasta nu mai auzise vocea bărbatului mascat. Însă, cum ne lipsea dovada concretă, un cadavru, se putea ca el să apară în orice clipă.

– Mătușă, de ce a fugit fata? a întrebat Jamie.

A vorbit la fel de calm, dar ceva mai insistent.

Jocasta a clătinat din cap și a strâns din buze.

– Nu știu, nepoate.

– S-a întâmplat ceva în ultima vreme? Ceva ieșit din comun? a insistat el.

– Crezi că n-aș fi spus imediat? a întrebat ea cu glas tăios. Nu. Într-o dimineață, m-am trezit târziu și n-am auzit-o trebăluind prin camera mea. Nu aveam ceai lângă pat, iar focul se stinsese; am simțit mirosul de cenușă. Am strigat-o, dar n-am primit răspuns. Plecase, dispăruse fără urmă.

Și-a înclinat capul spre Jamie cu o expresie care voia să spună „asta este".

Am ridicat din sprânceană spre Jamie și am atins punga pe care o purtam la brâu și în care păstram biletul. Oare era cazul să îi spun?

El a dat aprobator din cap, iar eu am scos mesajul, despăturindu-l pe brațul scaunului, în timp ce Jamie îi explica totul Jocastei.

Expresia ei de nemulțumire s-a stins, lăsând loc unei nedumeriri evidente.

– Oare de ce te-a chemat, *a nighean?* a întrebat, întorcându-se spre mine.

– Nu știu, poate era însărcinată, am sugerat eu. Ori luase… luase vreo boală.

Nu am vrut să sugerez sifilisul în mod deschis, dar era o posibilitate. Dacă Manfred o infectase pe doamna Sylvie, iar ea le transmisese boala unuia sau mai multor clienții de-ei în Cross Creek, care vizitaseră ferma River Run… Dar asta însemna că Phaedre avea o relație cu un bărbat alb. *Aşa ceva* era un secret ce trebuia apărat cu strășnicie de o sclavă.

Jocasta, care nu era proastă, a ajuns imediat la aceeași concluzie, deși gândurile ei mergeau în paralel cu ale mele.

– Un copil n-ar reprezenta o problemă, a spus ea, dând din mână. Dar dacă a avut un iubit… Vai! a exclamat ea gânditoare. Putea fugi cu iubitul ei. Pe de altă parte, de ce te-a chemat?

Jamie începea să se agite, pierzându-și răbdarea cu atâtea presupuneri ce nu puteau fi dovedite.

– S-o fi gândit că ai fi vrut să o vinzi, mătușă, dacă tu ai fi descoperit așa ceva.

– Să o *vând?*

Jocasta a izbucnit în râs. Nu era râsul ei obișnuit și politicos, nu sugera nici măcar amuzamentul; era șocant – puternic și brutal, aproape violent. Era râsul fratelui ei, Dougal, și am simțit brusc că îmi îngheață sângele în vine.

I-am aruncat o privire lui Jamie și am descoperit că se uita la mătușa lui, cu fața lipsită de orice expresie. Nu arăta nedumerit, era masca pe care o adopta pentru a-și ascunde sentimentele puternice. Așadar, și el auzise acel ecou înspăimântător.

Jocasta părea că nu se poate opri. Și-a încleștat degetele pe brațele sculptate ale scaunului și s-a aplecat înainte, roșie la față și gâfâind între accesele tulburătoare de râs.

Dalila s-a rostogolit pe burtă și pufnit neliniștită. Apoi a privit îngrijorată în jur, neștiind ce se întâmpla, dar convinsă că ceva nu era în regulă. Mârâind, Samson s-a retras sub canapea.

Jamie a întins o mână și a prins-o de umăr – deloc blând.

– Liniștește-te, mătușă! O să sperii bieții câini.

Ea s-a oprit brusc. Nu se mai auzea nimic, în afara respirației ei ușor șuierătoare, aproape la fel de înspăimântătoare ca hohotele de râs. A rămas nemișcată, dreaptă pe scaun, cu palmele pe brațele lui, iar sângele i s-a retras treptat din obraji și din ochii care deveniseră întunecați și sclipitori, ațintiți asupra unui lucru pe care doar ea îl putea vedea.

– Să o vând, a murmurat ea și gura i s-a încrețit din nou, ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în râs.

Dar n-a mai râs, ci s-a ridicat brusc. Luat prin surprindere, Samson a scâncit.

– Veniți cu mine!

A trecut de ușă înainte ca noi să apucăm să scoatem vreo vorbă. Jamie a ridicat din sprâncene, dar mi-a făcut semn să ies înaintea lui.

Jocasta cunoștea casa în cele mai mici detalii; a mers pe hol, spre ușa care dădea către grajduri, doar atingând când și când pereții, ca să știe exact unde se află. Păși iute, ca și cum ar fi văzut. Însă ajunsă afară, s-a oprit, pipăind cu piciorul întins ca să găsească marginea potecii de cărămizi.

Jamie s-a grăbit să ajungă lângă ea și a prins-o ferm de cot.

– Unde vrei să te duci? a întrebat-o pe un ton ce sugera resemnarea.

– La magazia pentru trăsuri.

Nu mai râdea la fel ca înainte, dar avea fața îmbujorată, iar bărbia ei puternică era ridicată sfidător. Oare pe cine sfida? m-am întrebat.

Magazia pentru trăsuri era umbrită și tăcută, iar firele de praf s-au înălțat aurii în aer când am deschis ușile. O căruță, o trăsură, o sanie și o șaretă elegantă cu două roți stăteau ca niște animale masive și placide pe podeaua acoperită cu paie. Am aruncat o privire spre Jamie, ale cărui buze s-au arcuit vag când s-a uitat la mine; în urmă cu aproape patru ani, în timpul haosului de la nunta mătuşii, ne găsiserăm un refugiu temporar în acea magazie.

Jocasta s-a oprit, cu mâna pe cadrul uşii, respirând adânc, de parcă ar fi încercat să se orienteze. Nu dădea deloc să intre, ci a arătat spre partea din fund a clădirii.

– De-a lungul peretelui din spate, *an mhic mo peather*. Acolo sunt niște cutii; o vreau pe cea mare din nuiele, una înaltă până la genunchiul tău, cu o frânghie legată în jurul ei.

În timpul aventurii noastre din magazie, nu observaserăm că pe peretele respectiv erau stivuite cutii, lăzi și legături, așezate pe câte două-trei rânduri până în tavan. Însă primind instrucțiuni atât de precise, lui Jamie nu i-a luat mult să descopere cutia dorită și s-o scoată la lumină, acoperită de praf şi de resturi de paie.

– Vrei s-o duc în casă, mătuşă? a întrebat Jamie, frecându-şi cu degetul nasul.

Ea a clătinat din cap și s-a aplecat să pipăie nodul frânghiei cu care era legată cutia.

– Nu. Nu vreau s-o am în casă, jur că nu vreau.

– Dă-mi voie.

Mi-am lăsat mâna peste a ei, ca s-o opresc din pipăit, după care m-am ocupat personal de nod. Cel care legase pachetul fusese meticulos, dar nu foarte priceput; am desfăcut frânghia în mai puțin de un minut.

Cutia împletită din răchită era plină cu picturi. Mănunchiuri de desene, făcute în creion, în cerneală și în cărbune, legate grijuliu cu șnururi din mătase, toate decolorate. Câteva caiete de schițe, legate și ele. Și o serie de

picturi: unele pătrate, neînrămate, și două cutii mai mici cu miniaturi, toate înrămate, așezate în picioare ca un pachet de cărți de joc.

Am auzit-o pe Jocasta oftând deasupra mea, așa că am ridicat privirea. Stătea nemișcată, cu ochii închiși, și mi-am dat seama că inhala mirosul picturilor – mirosul de uleiuri, cărbune, hârtie, pânză, ulei de in și terebentină, o fantomă care ieșea din cutia împletită, prezență vie pe fundalul mirosurilor de paie, praf, lemn și răchită.

Şi-a strâns degetele, cel mare frecând buricele celorlalte, rostogolind în mod inconștient o pensulă între ele. O văzusem pe Bree făcând asta din când în când, uitându-se la ceva ce voia să picteze. Jocasta a oftat din nou, apoi a deschis ochii și a îngenuncheat lângă mine, pipăind uşor arhiva de artă ascunsă, căutând.

– Picturile în ulei, a spus ea. Scoateți-le pe acelea.

Scosesem deja cutiile cu miniaturi. Jamie s-a lăsat pe vine de cealaltă parte, ridicând mănunchiurile de desene și caietele de schițe desfăcute, astfel că am putut extrage picturile mai mari, în ulei, așezate pe o margine.

– Un portret, a spus ea, înclinând capul ca să prindă sunetul slab ce se auzea când așezam fiecare pictură pe latura cutiei din răchită. Un bătrân.

Era clar la ce se referă. Două dintre pânzele mari înfățișau peisaje, iar trei, portrete. L-am recunoscut pe Farquard Campbell, mult mai tânăr decât acum, și ceea ce trebuie să fi fost un autoportret al Jocastei, pictat cu douăzeci de ani în urmă. Însă nu am avut timp să le privesc bine, cu toate că erau interesante.

Cel de-al treilea portret părea să fi fost realizat mai recent decât celelalte și demonstra efectele tulburărilor de vedere ale Jocastei.

Marginile erau neclare, culorile se amestecaseră în mod nefericit, formele păreau ușor distorsionate, astfel încât domnul care ne privea din pictura începețoşată arăta oarecum tulburător, ca și cum ar fi făcut parte dintr-o rasă ce nu era chiar umană, în ciuda perucii și a gulerului alb și înalt.

Bătrânul purta haină neagră și vestă, amândouă demodate. Avea o pelerină ecosez drapată peste un umăr, prinsă cu o broșă ale cărei sclipiri aurii erau

reflectate de capătul mânerului pumnalului pe care îl ţinea în mână, cu degetele îndoite şi strâmbe din cauza artritei. Am recunoscut pumnalul.

– Deci el este Hector Cameron.

Şi Jamie îl recunoscuse şi se uita fascinat la pictură.

Jocasta a întins mâna, atingând suprafaţa picturii ca şi cum ar fi identificat-o printr-o atingere.

– Da, el este, a spus ea sec. Nu l-ai văzut niciodată, aşa-i, nepoate?

Jamie a scuturat din cap.

– Probabil că o singură dată, dar la vremea aceea eram bebeluş.

Ochii lui urmăreau trăsăturile bătrânului cu mare interes, parcă încercând să descopere indicii ale caracterul lui Hector Cameron. Indicii evidente, pentru că forţa personalităţii acestuia părea să vibreze din pânză.

Bărbatul avea oase puternice, deşi carnea atârna pe ele din cauza infirmităţii şi a bătrâneţii. Ochii erau pătrunzători, însă unul era pe jumătate închis – probabil era doar o pleoapă căzută în urma unui uşor atac cerebral, dar impresia era că aşa privea el lumea: cu un ochi veşnic îngustat într-o evaluare cinică.

Jocasta cerceta conţinutul cutiei, iar degetele ei ţâşneau uşor încoace şi încolo, ca şi cum ar fi căutat să prindă fluturi. A atins o cutie cu miniaturi şi a ridicat-o, scoţând un sunet slab de satisfacţie.

Încet, şi-a plimbat un deget de-a lungul marginii fiecărei miniaturi şi am observat că ramele aveau diferite modele; pătrate şi valuri, lemn lustruit şi aurit, argint oxidat, o margine ca o frânghie şi o alta, ţintuită cu mici rozete. A găsit o miniatură pe care a recunoscut-o şi a scos-o din cutie, întinzându-mi-o, după care a reînceput căutarea.

Miniatura îl înfăţişa tot pe Hector Cameron – însă acel portret fusese executat cu mulţi ani înainte de celălalt. Părul negru şi ondulat îi curgea peste umeri, iar într-o parte avea o codiţă împletită, în care erau prinse două pene de potârniche, în vechiul stil Highland. Am remarcat aceleaşi oase solide, însă carnea era fermă. Hector Cameron fusese un bărbat atrăgător.

Era o atitudine caracteristică; din obicei sau dintr-un accident din naştere, ochiul drept privea şi aici îngustat, dar nu la fel de mult ca în portretul care

îl înfățișa mai bătrân.

Lăsându-și mâna pe brațul meu, Jocasta mi-a întrerupt cercetarea amănunțită.

– Asta e fata? a întrebat ea, împingând altă miniatură spre mine.

Mirată, am luat-o și am scos un icnet când am întors-o. Era Phaedre, la începutul adolescenței. Nu purta obișnuita bonetă. Avea o eșarfă simplă legată peste păr, care îi scotea în relief oasele feței. Oasele lui Hector Cameron.

Jocasta a împins cutia cu picturi cu piciorul.

– Nepoate, dă-i astea fiicei tale. Spune-i să picteze peste ele – ar fi păcat să se piardă pânza.

Fără să aștepte răspuns, a pornit singură spre casă, șovăind doar o clipă la o răscruce, dar continuându-și drumul cu ajutorul mirosului și al memoriei.

*

După plecarea Jocastei s-a lăsat o liniște adâncă, întreruptă doar de cântecul unei sturz dintr-un pin din apropiere.

– Să fiu al naibii! a spus Jamie într-un târziu, dezlipindu-și ochii de la silueta mătușii lui, care tocmai dispărea în casă.

Nu părea șocat, ci doar profund uluit.

– Ce crezi, fata știa?

– Aproape sigur, am răspuns eu. Sclavii sigur știau, unii se aflau aici când s-a născut ea; i-au spus, dacă nu era îndeajuns de inteligentă ca să își dea și singură seama – iar eu cred că e deșteaptă.

A dat aprobator din cap, apoi s-a rezemat de peretele magaziei și a privit gânditor spre cutia din răchită, plină cu picturi. Nu-mi venea deloc să mă întorc în casă. Clădirile erau frumoase, de un auriu prietenos în razele soarelui de la sfârșitul toamnei, iar peluzele se întindeau liniștite și bine îngrijite. Dinspre bucătăria din grădină răzbăteau voci vesele, câțiva cai pășteau mulțumiți în padocul din apropiere, iar departe, pe râul cu ape argintii, cobora o ambarcațiune mică, cu patru vâsle, care loveau apa precis și grațios precum picioarele unui păianjen de apă.

– Acolo unde totul e desăvârşit, doar omul, rău[31], am remarcat eu.

Jamie mi-a aruncat o privire scurtă fără să înţeleagă, apoi s-a întors la gândurile lui.

Aşadar, Jocasta nu intenţiona nicidecum să o vândă pe Phaedre. Mi-am dat sama că şi ea ştia asta. M-am întrebat de ce. Pentru că simţea că avea o datorie faţă de fată, care era copilul soţului ei? Sau voia să se răzbune pe soţul mort de multă vreme, păstrându-i fiica nelegitimă ca sclavă, ca slujitoare personală? Cele două variante nu se excludeau reciproc. O cunoşteam pe Jocasta de prea mult timp ca să nu-mi dau seama că motivele ei erau rareori simple.

Cum soarele coborâse pe cer, se lăsase frigul. M-am rezemat de peretele magaziei, lângă Jamie, simţind cum căldura solară acumulată de cărămizi îmi pătrunde în trup. Şi mi-am dorit să urcăm în căruţa veche şi să pornim neîntârziat spre Ridge, lăsându-i pe cei de la River Run să îşi rezolve moştenirea de amărăciune.

Însă biletul era în buzunarul meu, foşnind la fiecare mişcare. TU VINO. Nu era o chemare pe care s-o pot ignora. Dar *venisem* până acolo – ce trebuia să fac acum?

Jamie s-a îndreptat brusc de spate şi a privit spre râu. M-am uitat şi eu şi am văzut că ambarcaţiunea trăsese la docul de acolo. Un bărbat înalt a sărit din barcă, după care s-a întors să-şi ajute tovarăşul. Cel de-al doilea bărbat era scund şi se mişca într-un fel ciudat, nesigur şi neputând să îşi păstreze echilibrul.

– Duncan, am spus imediat ce am văzut scena. Şi Ulysses! S-au întors!

– Da, a confirmat Jamie, prinzându-mă de braţ şi pornind spre casă. Numai că n-au găsit-o.

*

FUGITĂ sau FURATĂ pe 31 octombrie, o fată de culoare, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, de înălţime peste medie şi atrăgătoare ca înfăţişare, cu o cicatrice ovală pe antebraţul stâng, provocată de o arsură. Îmbrăcată într-o rochie de culoare indigo, şorţ cu dungi verzi, bonetă albă, ciorapi

cafenii și pantofi din piele. Nu are dinți lipsă. Nume: FAYDREE. Comunicați detalii către D. Innes, Plantația River Run, în apropiere de Cross Creek. Plătim o recompensă substanțială pentru informații care duc la găsirea ei.

Am netezit ziarul mototolit, care prezenta și un desen rudimentar cu Phaedre, suferind parcă de un ușor strabism. Duncan îşi golise buzunarele, lăsând să cadă o mână de asemenea foi pe masa din hol, în după-amiaza precedentă, când sosise epuizat și abătut. A spus că puseseră afişe în fiecare tavernă și crâșmă între Campbelton și Wilmington, interesându-se de ea – dar fără niciun folos. Phaedre se topise ca roua.

– Îmi dai și mie niște marmeladă?

Eu și Jamie luam micul dejun singuri, pentru că nici Jocasta, nici Duncan nu apăruseră în dimineața aceea. În ciuda atmosferei sumbre, mă simțeam bine. De obicei, micul dejun la River Run era ceva extravagant, incluzând până şi un ceainic cu ceai adevărat – probabil că Jocasta îi plătea o adevărată avere furnizorului ei de mărfuri de contrabandă, pentru că, din câte știam eu, în Virginia și în Georgia nu se găsea așa ceva.

Jamie citea alt ziar, cufundat în gânduri. Nu și-a ridicat ochii din el, însă a orbecăit cu mâna pe tăblia mesei, a apucat vasul cu smântână, pe care mi l-a întins.

Ulysses, care, în afara privirii obosite, nu părea marcat de lunga călătorie, a făcut un pas sau doi în tăcere, a luat vasul cu smântână, a pus altul, plin, pe masă, și a așezat borcanul cu marmeladă lângă farfuria mea.

– Mulțumesc, am spus, iar el a înclinat capul cu eleganță.

– Mai doriți hering afumat, doamnă? m-a întrebat el. Sau niște șuncă?

Am clătinat din cap, căci aveam gura plină cu pâine prăjită, iar el s-a retras cu discreție, ridicând o tavă plină de lângă ușă, probabil pentru Jocasta, pentru Duncan sau pentru amândoi, am presupus eu.

Cu o expresie circumspectă, Jamie l-a urmărit plecând.

– Englezoaico, m-am tot gândit, a spus el.

– Nu mă aşteptam, am răspuns. La ce?

Preț de o clipă, a părut surprins, apoi a zâmbit când și-a dat seama ce spusesem.

– Englezoaico, mai ții minte ce ți-am zis despre Brianna și văduva McCallum? Că ea nu ar ezita să acționeze dacă Roger Mac ar porni într-o direcție nedorită?

– Da, am spus eu.

A dat din cap, ca și cum ar fi verificat ceva în gând.

– Ei bine, fata a moștenit ceva din familie. Cei din neamul MacKenzie de Leoch sunt trufași ca Lucifer, până la ultimul, și geloși de moarte. Nu-ți doresc să le stai în cale – ca să nu mai vorbesc să-i trădezi.

L-am privit precaută peste buza cănii cu ceai și m-am întrebat încotro bătea.

– Socoteam că trăsătura lor definitorie e farmecul. Împreună cu șiretenia. Cât privește trădarea, cei doi unchi ai tăi era foarte pricepuți la asta.

– Cele două merg mână-n mână, nu? m-a întrebat Jamie întinzându-se să ia o lingură de marmeladă. Întâi trebuie să cucereşti pe cineva, pentru ca să poți să-l trădezi, nu? Și înclin să cred că un bărbat gata să trădeze se prinde imediat când e trădat. Sau o femeie, a adăugat el cu delicatețe.

– Serios? am spus, sorbind cu plăcere din ceai. La Jocasta te referi, nu?

La drept vorbind, nu se înşela. Cei din neamul MacKenzie de Leoch aveau personalități puternice – m-am întrebat cum fusese renumitul Jacob cel Roșu, bunicul lui Jamie din partea mamei – și mai observasem asemănări de comportament între Jocasta și frații ei mai mari.

Colum și Dougal își fuseseră loiali unul celuilalt toată viața – însă nimănui altcuiva. Iar Jocasta era practic singură, izolată de familia ei de la vârsta de cincisprezece ani, când se căsătorise. Fiind femeie, era normal ca farmecul să fie mai vizibil în purtarea ei, dar asta nu însemna că nu exista șiretenie. Şi gelozie, am presupus.

– Ei bine, e limpede că ea a știut că Hector a înşelat-o – și mă-ntreb dacă a făcut portretul lui Phaedre ca să le arate tuturor că ştie sau a fost un mesaj personal către Hector. Dar ce legătură are asta cu situația de acum?

Jamie a clătinat din cap.

– Nu Hector, a spus el. Duncan.

L-am privit cu gura căscată. Lăsând deoparte toate celelalte considerații, Duncan era impotent; îi mărturisise lui Jamie în ajunul nunții cu Jocasta. Jamie a zâmbit strâmb și a întins mâna peste masă. A pus degetul mare sub bărbia mea și a împins ușor până am închis gura.

– E doar un gând, englezoaico, asta vreau să spun. Dar cred că trebuie să merg să stau de vorbă cu el. Vii cu mine?

*

Duncan era în cămăruța pe care o folosea ca birou, înghesuită deasupra grajdurilor, unde se aflau și camerele minuscule în care locuiau grăjdarii și băieții care îngrijeau animalele. Stătea prăbușit pe un scaun și se uita deznădăjduit la teancurile dezordonate de hârtii și registre prăfuite care se acumulaseră pe orice suprafață plană.

Părea groaznic de obosit și cu mult mai bătrân decât ultima oară când îl văzusem, la grătarul dat în cinstea Florei MacDonald. Părul cărunt i se rărise, iar când s-a întors ca să ne întâmpine, lumina soarelui i-a căzut pe față și am observat linia subțire a cicatricei lăsată de buza de iepure despre care vorbise Roger, ascunsă de mustața bogată.

Părea că energia vitală îl părăsise, iar când Jamie a abordat cu delicatețe subiectul care ne îndemnase să îl vizităm, nu a făcut niciun efort să nege. În realitate, părea mai degrabă încântat să spună adevărul.

– Te-ai culcat cu fata, Duncan? l-a întrebat Jamie fără înconjur, pentru că dorea să stabilească adevărul din capul locului.

– A, nu, a răspuns el vag. Aș fi vrut, bineînțeles, dar cum ea dormea în garderoba lui Jo…

Aducând vorba despre soție, fața lui a căpătat o nuanță nesănătoasă de roșu.

– Adică ai cunoscut-o trupește, nu? a zis Jamie, păstrându-și calmul.

– Da, a spus el, înghițind în sec. Da. Așa e.

– Cum? l-am întrebat fără menajamente.

Îmbujorarea a sporit într-o asemenea măsură încât m-am temut că ar putea face apoplexie dintr-o clipă în alta. A răsuflat o vreme ca un delfin și, până la urmă, roșeața din obraji a început să se retragă, pielea recăpătându-și culoarea aproape normală.

– Îmi aducea de mâncare, a spus el într-un târziu, frecându-se obosit la ochi. În fiecare zi.

Jocasta se trezea târziu și lua micul dejun în camera ei, ajutată de Ulysses, făcând planurile pentru ziua respectivă. Duncan, care se sculase înaintea zorilor toată viața, așteptându-se de obicei la o coajă de pâine sau cel mult nişte *drammach* – fulgi de ovăz cu apă –, descoperea lângă pat un vas cu ceai aburind, însoțit de un castron cu terci cremos, garnisit din belșug cu miere și smântână, pâine prăjită cu unt și ochiuri cu șuncă.

– Câteodată, un peștișor dat prin mălai, crocant și dulce, a adăugat el pe un ton melancolic, amintindu-și.

– Mda, asta e foarte seducător, Duncan, a comentat Jamie, nu fără un strop de înțelegere. Bărbatul e vulnerabil când îi este foame.

Apoi mi-a aruncat o privire ironică.

– Și totuși…

Duncan se arătase recunoscător față de Phaedre pentru bunătatea ei și – la urma urmelor, bărbat fiind – îi admirase frumusețea, deși într-un mod dezinteresat, ne-a asigurat el.

– Bineînțeles, a spus Jamie, cu scepticism evident. Şi ce s-a întâmplat?

Duncan scăpase untul, a venit răspunsul lui, în timp ce încerca să-l întindă cu o singură mână pe pâinea prăjită. Phaedre se grăbise să ridice bucăţile căzute din farfurie, apoi adusese o cârpă și șterse dârele de unt de pe podea – şi de pe pieptul lui Duncan.

– Eu eram în cămașa de noapte, a murmurat el, înroșindu-se iar. Și ea era – avea…

A ridicat mâna și a făcut câteva mișcări vagi în apropierea pieptului, iar eu am înțeles că rochia lui Phaedre îi expusese sânii în mod deosebit, în momentele în care era atât de aproape de el.

– Și? l-a îndemnat Jamie fără nicio milă.

Și, din câte se părea, anatomia lui Duncan băgase de seamă realitatea – o situație pe care a recunoscut-o cu o sfioșenie atât de strangulată, încât abia dacă i-am auzit vorbele.

– Dar credeam că nu poți…, am început eu.

– Da, nu puteam, s-a grăbit el să mă asigure. Doar noaptea, când visam. Dar nu când eram treaz. Asta, de când am avut accidentul. Poate s-a întâmplat fiindcă era dimineața devreme; scula mea socotea că încă dormeam.

Jamie a scos sunetul gros, specific scoțian, prin care își exprima îndoiala, dar, oarecum nerăbdător, l-a îndemnat pe Duncan să continue.

Duncan a sugerat că și Phaedre observase asta.

– Îi părea rău pentru mine, a spus Duncan cu sinceritate. Îmi dădeam seama. Dar apoi m-a atins cu mâna, delicat. Era aşa delicată, a repetat el, aproape inaudibil.

Stătea în pat – și continuase să stea acolo uimit și mut, în timp ce ea luase tava cu micul dejun, îi ridicase cămașa de noapte, urcase în pat, cu fustele trase deasupra coapselor cafenii rotunde și, cu mare tandrețe și blândețe, îi primise bărbăția.

– O dată? a întrebat Jamie. Ori ați continuat?

Duncan și-a prins capul în mâini, ceea ce, având în vedere circumstanțele, reprezenta o recunoaștere clară.

– Cât a durat această… legătură? am întrebat eu, ceva mai încet.

Două luni, probabil trei. Nu în fiecare zi, s-a grăbit el să precizeze – doar din când în când. Și fuseseră foarte precauți.

– Nu voiam s-o fac de rușine pe Jo, înțelegeți? a spus el cu un aer foarte serios. Și știam prea bine că nu trebuia să fac așa ceva, era un mare păcat, dar nu mă puteam abține…

S-a întrerupt și a înghițit în sec.

– E doar vina mea pentru ceea ce s-a întâmplat, fie ca păcatul să cadă asupra mea! Vai, sărmana fată…

Apoi a tăcut, scuturând din cap ca un câine bătrân și trist, plin de purici. Indiferent de moralitatea situației, îmi părea foarte rău pentru el. Avea

gulerul cămășii întors în jos, iar șuvițe de păr alb erau prinse sub haină; le-am scos cu mișcări delicate și le-am îndreptat, dar el n-a băgat în seamă gestul meu.

– Duncan, crezi că a murit? l-a întrebat Jamie cu glas scăzut.

Duncan s-a albit la față, iar pielea a căpătat culoarea părului.

– Nu pot să cred asta, *Mac Dubh*, a răspuns el, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Și… și totuși…

Eu și Jamie am schimbat priviri îngrijorate. Și totuși… Phaedre nu luase niciun ban când dispăruse. Cum putea o sclavă să călătorească departe fără să fie descoperită, după ce se scrisese în ziar despre ea şi fusese căutată? Cum putea să dispară fără să aibă cal, bani sau orice altceva, în afara unor pantofi din piele? Un bărbat ar fi urcat pe munte și ar fi reușit să supraviețuiască în pădure, dacă era rezistent și inventiv – dar o fată? O sclavă casnică?

Fie o luase cineva, fie era moartă.

Însă niciunul dintre noi nu a vrut să exprime cu voce tare acel gând. Jamie a oftat apăsat și, scoțând o batistă curată din mânecă, i-a vârât-o în mână lui Duncan.

– O să mă rog pentru ea, Duncan, oriunde ar fi. Și pentru tine, *a charaid*... și pentru tine.

Duncan a dat din cap fără să ridice ochii și strângând batista între degete. Era limpede că orice încercare de a-l consola ar fi fost inutilă, aşa că, într-un târziu, l-am lăsat acolo, în camera minusculă, aflată atât de departe de mare.

Ne-am întors mergând încet, fără să discutăm, doar ținându-ne de mână, simțind puternic nevoia de a ne atinge unul pe celălalt. Ziua era luminoasă, dar se apropia o furtună; şiruri de nori zdrențuiți veneau dinspre răsărit, iar vântul în rafale îmi răsucea fusta ca pe o umbrelă.

Adierea era mai slabă pe terasa din spate, adăpostită de zidul înalt până la brâu. Ridicând ochii, am văzut fereastra pe care privea Phaedre când o descoperisem acolo, în noaptea grătarului.

– Mi-a spus atunci că ceva nu e în ordine, am zis eu. În noaptea grătarului pentru doamna MacDonald. O frământa ceva.

Jamie mi-a aruncat o privire curioasă.

– Da? Dar nu se referea la Duncan, nu? a obiectat el.

– Știu, am spus eu, ridicând neajutorată din umeri. Nu părea să-și dea seama ce nu era în regulă – doar spunea mereu: „Ceva nu e bine.“

Clătinând din cap, Jamie a inspirat adânc și a expirat la fel.

– Într-un fel, cred şi sper că, orice ar fi fost, avea legătură cu intenția ei de a pleca. Pentru că, dacă nu avea legătură cu ea și cu Duncan…

Vocea i s-a stins, dar nu mi-a fost greu să îi termin ideea.

– Atunci nu avea legătură nici cu mătușa ta. Jamie, chiar crezi că Jocasta a pus să fie ucisă?

Rostite cu voce tare, vorbele astea ar fi trebuit să sune ridicol. Partea cumplită era că nu sunau deloc astfel.

Jamie a ridicat ușor din umeri, gest tipic pe care îl făcea atunci când ceva îl deranja foarte mult, ca și cum l-ar fi strâns haina.

– Dacă ar vedea, m-aş gândi că e... cel puțin posibil, a spus el. Să fii înşelată de Hector... Iar ea îl învinuia deja pentru moartea fiicelor ei. Fetele sunt moarte, dar există Phaedre, vie, în fiecare zi, o amintire permanentă a insultei. Apoi să fie înşelată din nou, de Duncan, *cu* fiica lui Hector?

Și-a trecut mâna pe sub nas.

– Cred că orice femeie de spirit ar fi… tulburată.

– Da, am zis eu, imaginându-mi ce aş simți în aceleași circumstanțe. Desigur. Dar crimă – despre asta *vorbim*, nu? N-ar fi fost mai simplu să vândă fata?

– Nu, a răspuns Jamie cu un aer gânditor. Nu putea face asta. Când s-a căsătorit, am întocmit un contract ca să-şi păstreze banii, dar nu și proprietățile. Duncan este proprietarul fermei River Run. Cu tot ce conține ea.

– Inclusiv al lui Phaedre.

M-am simțit golită pe dinăuntru și puțin îngrețoșată.

– Cum spuneam. Dacă ar fi putut vedea, gândul nu m-ar fi mirat defel. Dar așa cum stau lucrurile…

– Ulysses, am rostit cu siguranță în glas, iar el a dat din cap fără să vrea.

Ulysses nu era doar ochii, ci și mâinile Jocastei. Nu mă gândeam că ar fi ucis-o pe Phaedre la porunca ei, dar, dacă Jocasta ar fi otrăvit-o, Ulysses ar fi ajutat-o cu siguranță să scape de cadavru.

Am simțit un aer ciudat de irealitate – cu toate că știam destule despre familia Mackenzie, discutam calm cu Jamie posibilitatea ca bătrâna lui mătușă să fi ucis pe cineva… Şi totuși… îi *știam* pe cei din neamul MacKenzie.

– *Dacă* mătușa a avut vreun amestec în toată tărășenia, a precizat Jamie. La urma urmelor, Duncan a spus că au fost discreți. S-ar putea ca fata să fi fost răpită. Poate de bărbatul pe care mătușa și-l amintește de la Coigach. Poate el crede că Phaedre îl va ajuta să găsească aurul, nu?

Era un gând ceva mai luminos. Şi se *potrivea* cu premoniția lui Phaedre – dacă despre asta era vorba – pentru că se petrecuse în aceeași zi în care venise omul din Coigach.

– Cred că tot ce putem face e să ne rugăm pentru sărmana fată, am conchis eu. Presupun că nu există un sfânt ocrotitor al celor răpiți, nu?

– Ba da, Sfântul Dagobert, mi-a răspuns el imediat, făcându-mă să casc ochii de uimire.

– Ai inventat asta.

– În niciun caz, a spus el cu un aer demn. Mai e și Sfânta Athelais – probabil mai bună în situația asta. E o tânără romană răpită de împăratul Iustinian, care voia să-și facă mendrele cu ea, dar fata jurase să rămână castă. Aşa că a fugit în Benevento, unde avea un unchi.

– Bravo ei! Şi Sfântul Dagobert?

– Un fel de rege – de origine francă, așa cred. În orice caz, când era copil, tutorele lui a acționat împotriva lui și a pus să fie răpit și dus în Anglia pentru ca propriul său fiu să devină rege.

– De unde ştii lucrurile astea? l-am întrebat.

– De la fratele Polycarp, de la Abația Sfânta Ana, a răspuns el, zâmbind în colțul gurii. Când nu puteam adormi, venea și-mi spunea povești cu sfinți, ore în șir. Asta nu mă adormea întotdeauna, dar, după ce-l ascultam atâta

timp vorbind despre sfinte martire cărora li se tăiaseră sânii sau erau biciuite cu cârlige de fier, închideam ochii și mă prefăceam că dorm.

Jamie mi-a scos boneta și a așezat-o pe marginea terasei. O adiere a trecut prin părul meu de vreo trei centimetri, ciufulindu-l ca pe iarba de pe o pajiște. Jamie s-a uitat la mine și a zâmbit.

– Arăți ca un băiat, englezoaico. Deși să fiu al naibii dacă am mai văzut vreunul cu un fund ca al tău.

– Mulțumesc de compliment, am spus, absurd de încântată.

În ultimele luni, mâncasem ca un lup, dormisem bine și profund noaptea și știam că arătam mai bine, exceptând părul. Însă nu strica s-o aud.

– Te doresc foarte mult, *mo nighean donn*, a șoptit el și m-a prins de încheietura mâinii, punând buricele degetelor în locul unde putea simți pulsul.

– Așadar, cei din neamul MacKenzie de Leoch sunt predispuși cu toții la accese de gelozie oarbă, am spus eu.

Mi-am simțit pulsul, constant sub degetele lui.

– Fermecători, șireți și predispuși la trădare.

I-am atins buza și mi-am plimbat degetul mare de-a lungul ei, simțind în mod plăcut înțepăturile ușoare ale bărbii de o zi.

– Chiar toți?

Jamie a coborât privirea și m-a țintuit brusc cu ochii lui albaștri, în care umorul și tristețea erau amestecate cu multe alte lucruri pe care nu le-am putut descifra.

– Crezi că eu nu sunt așa? a întrebat el și mi-a zâmbit oarecum trist. Dumnezeu și Sfânta Fecioară să te binecuvânteze, englezoaico.

Apoi s-a aplecat și m-a sărutat.

*

Nu mai puteam zăbovi la River Run. Câmpurile din josul piemontului fuseseră culese de mult și arate, resturi de tulpini uscate erau presărate pe pământul de culoare închisă; curând, zăpada avea să vină dinspre munți.

Discutaserăm și întorseserăm chestiunea pe față și pe dos – însă nu ajunseserăm la nicio concluzie folositoare. Nu mai puteam face nimic pentru a o ajuta pe Phaedre – doar să ne rugăm pentru ea. Și totuși, în afară de asta, trebuia să ne gândim la Duncan.

Pentru că ne-am dat seama amândoi că, dacă Jocasta *descoperise* relația lui cu Phaedre, mânia ei nu se va revărsa doar asupra sclavei. Putea aștepta momentul potrivit, dar nu va uita o asemenea jignire. N-am cunoscut vreun scoțian care să facă uitat așa ceva.

A doua zi, după micul dejun, ne-am luat rămas-bun de la Jocasta, care stătea în salonul ei personal, brodând o față de masă. Avea în poală coșul cu ață de mătase, iar culorile erau așezate în spirală, astfel încât să o poată găsi pe cea dorită pipăindu-le. Pânza terminată, lungă de un metru și jumătate, atârna într-o parte. Avea pe margini un model complicat cu mere, frunze și vițe – sau nu, mi-am dat seama când am ridicat capătul pânzei ca s-o admir. Nu erau vițe, ci șerpi cu ochi negri, care se încolăceau alene și se furișau, verzi și solzoși. Ici și acolo, câte unul stătea cu gura căscată, arătându-și colții, păzind fructele roșii împrăștiate.

– Grădina Edenului, mi-a explicat ea, frecând ușor modelul între degete.

– Foarte frumos, am spus eu și m-am întrebat cât timp lucrase la fața de masă. O începuse înainte de dispariția lui Phaedre?

Am schimbat câteva amabilități, apoi a apărut grăjdarul Josh, care ne-a anunțat că ne pregătise caii. Jamie a dat din cap, făcându-i semn să plece, apoi s-a ridicat.

– Mătușă, i s-a adresat Jocastei, pe un ton degajat, aș socoti cu totul neindicat ca Duncan să pățească ceva.

Ea a încremenit, cu degetele brusc înțepenite.

– De ce ar păți ceva? a întrebat, ridicându-și bărbia.

Jamie nu i-a răspuns imediat. A stat și a privit-o, nu fără compasiune. Apoi s-a aplecat astfel încât ea să îi simtă prezența, apropiindu-și gura de urechea ei.

– Mătușă, știu, a spus el încet. Și dacă nu dorești ca acel lucru să fie cunoscut și de altcineva… atunci, cred că o să-l găsesc pe Duncan sănătos

când o să mă întorc.

Jocasta a rămas ca o stană de piatră. Jamie s-a îndreptat de spate, a făcut semn din cap spre ușă și ne-am luat rămas-bun. Ajunsă în hol, am aruncat o privire în urmă și am văzut-o stând ca o statuie, cu chipul alb ca pânza din mâinile ei. Ghemele colorate îi căzuseră din poală, desfășurându-se pe podeaua lustruită.

31 Vers din *Imnul misionarului*, de Reginald Heber (1783-1826) (n. tr.).

73

UN TÂRG DUBLU

După plecarea lui Marsali, producerea de whisky a devenit mai dificilă. Împreună, Bree, doamna Bug şi cu mine am reuşit să mai obţinem o şarjă de malţ înainte ca vremea să devină prea friguroasă şi ploioasă, dar in extremis, şi am simţit o mare uşurare când am văzut ultimele boabe malţificate decantându-se în alambic. După ce l-am lăsat să fermenteze, malţul a ajuns în sarcina lui Jamie, care nu încredinţa altcuiva delicata sarcină de a aprecia gustul şi tăria băuturii.

Focul de sub alambic trebuia menţinut tot timpul la acelaşi nivel, pentru ca fermentaţia să continue fără degradarea borhotului. Apoi era înteţit pentru distilare, imediat ce fermentarea se încheia. Asta însemna că Jamie trăia – şi dormea – alături de alambic cele câteva zile necesare pentru obţinerea fiecărui lot. În general, îi duceam cina şi rămâneam până la căderea întunericului, dar mă simţeam singură fără el în pat, de aceea am fost peste măsură de încântată când am turnat ultima parte de alcool în butoiaşe.

– O, ce frumos miroase!

Am adulmecat încântată interiorul unui butoiaş gol; era unul special, pe care Jamie îl obţinuse prin intermediul unuia dintre prietenii lordului John, care se ocupa de transporturi. Un butoi ars pe interior ca unul obişnuit de whisky, dar folosit anterior pentru depozitarea vişinatei. Aroma slabă, uşor dulceagă de vişine, izul de fum şi mirosul puternic şi iute de whisky proaspăt se amestecau, fiind de ajuns ca să-mi dea o ameţeală plăcută.

– Da, e un lot mic, dar deloc rău, m-a aprobat Jamie, inhalând aroma ca un cunoscător de parfumuri.

A ridicat capul și a studiat cerul; vântul se înteţise și norii negri goneau, cu pântecele întunecate și amenințătoare.

– N-avem decât trei butoiașe, a spus el. Dacă tu crezi că poți căra unul, eu le iau pe celelalte. Aș vrea să le pun la loc sigur, ca să nu le dezgrop dintr-un morman de zăpadă săptămâna viitoare.

O deplasare de vreo opt sute de metri prin vântul care urla, cărând sau rostogolind un butoiaș de aproape douăzeci și trei de kilograme nu e chiar o glumă, dar Jamie avea dreptate în privința zăpezii. Încă nu era îndeajuns de frig ca să ningă, dar asta avea să se întâmple curând. Am oftat, am dat din cap în semn de acceptare și, împreună, am reușit să cărăm butoiașele la ascunzătoarea noastră, între bolovani și vițe-de-vie zdrențuite.

Îmi recăpătasem o parte din forță, însă chiar și așa, fiecare mușchi îmi tremura și îmi tresărea în semn de protest când am terminat, astfel că nu m-am opus defel când Jamie m-a silit să mă așez și să mă odihnesc înainte de a pleca spre casă.

– Ce planuri ai cu butoiașele? l-am întrebat, făcând semn din cap spre ascunzătoare. Le păstrezi ori le vinzi?

A îndepărtat o șuviță de păr care îi căzuse pe față, coborându-și pleoapele ca să-și ferească ochii de praf și de frunzele aduse de vânt.

– Va trebui să vând unul în primăvară, pentru semințe. Unul îl păstrăm să se matureze – și cred că pe ultimul îl pot folosi într-o scop bun. Dacă Bobby Higgins vine înainte de căderea zăpezii, o să le trimit șase sticle lui Ashe, Harnett, Howe și altor câtorva – o mică dovadă a stimei mele pentru ei, nu?

A zâmbit ironic.

– Ei bine, am auzit și de lucruri mai rele oferite ca dovadă de credință, am spus ușor amuzată.

Trebuise să facă multe eforturi pentru a reintra în grațiile Comitetului de Corespondență din Carolina de Nord, dar câțiva membri începuseră să îi răspundă la scrisori – cu precauție, dar și cu respect.

– Nu cred că peste iarnă se va întâmpla ceva important, a spus el gânditor, frecându-și nasul înroșit de frig.

– Probabil că nu.

Statul Massachusetts, în care se petrecuseră mai toate tulburările, era acum ocupat de generalul Gage, iar ultimele ştiri pe care le avuseserăm spuneau că el fortificase Boston Neck, istmul îngust care leagă oraşul de uscat – ceea ce însemna că Bostonul era izolat de restul coloniei şi se afla sub asediu.

Gândindu-mă la asta, am simţit un fior; locuisem acolo vreme de aproape douăzeci de ani şi ţineam la oraş – ştiind totuşi că acum nu l-aş putea recunoaşte.

– John Hancock – care e negustor acolo – conduce Comitetul de Siguranţă, aşa spune Ashe. Au votat să recruteze o mie două sute de oameni în miliţie şi vor să cumpere *cinci mii* de muschete. Având în vedere necazurile pe care le-am avut ca să găsesc treizeci, le doresc noroc, altceva nu mai pot spune.

Am izbucnit în râs însă, înainte de a-mi răspunde, Jamie a încremenit.

– Ce-a fost asta?

A întors capul brusc şi mi-a pus mâna pe braţ. Redusă la tăcere pe neaşteptate, mi-am ţinut răsuflarea şi am tras cu urechea. Vântul agita frunzele uscate de viţă-de-vie, creând un foşnet ca de hârtie în spatele meu, iar în depărtare trecea un stol de ciori, certându-se cu glasuri stridente.

Apoi am auzit şi eu: un sunet slab, deznădăjduit şi absolut omenesc. Jamie se ridicase deja în picioare şi îşi croia drum cu grijă printre bolovani. S-a ghemuit sub bolta creată de o lespede aplecată din granit şi am dat să-l urmez. Apoi s-a oprit brusc, iar eu am fost cât pe ce să mă ciocnesc de el.

– Joseph? a întrebat, nevenindu-i să creadă.

M-am străduit să mă uit pe lângă el. Spre uimirea mea, dar şi a lui Jamie, era chiar domnul Wemyss, ghemuit pe un bolovan, cu un clondir între genunchi. Plânsese; avea nasul şi ochii înroşiţi, ceea ce îl făcea să semene mai mult decât de obicei cu un cobai alb. Pe de altă parte, era foarte beat.

– Vai! a spus el, uitându-se la noi şi clipind disperat. Vai!

– Joseph… ţi-e bine?

Jamie s-a apropiat de el şi a întins prevăzător mâna, ca şi cum s-ar fi temut că domnul Wemyss ar fi crăpat în bucăţi la orice atingere.

Instinctul lui Jamie s-a dovedit justificat; când l-a atins, fața lui Wemyss s-a boțit ca o foaie de hârtie, iar umerii au început să-i tresalte incontrolabil.

– Îmi pare tare rău, domnule, a spus el de câteva ori, pornind să plângă. Îmi pare *tare* rău!

Jamie mi-a aruncat o privire prin care mă invita să fac ceva, aşa că am îngenuncheat imediat, mi-am pus brațele în jurul umerilor domnului Wemyss și l-am bătut ușor pe spate.

– Ușurel, ușurel, am spus, uitându-mă spre Jamie peste umărul slăbănog și întrebându-l din ochi ce să mai fac. Sunt sigură că totul va fi bine.

– A, nu, a spus el, sughițând. A, nu, nu se poate!

Și-a întors fața îndurerată spre Jamie.

– Nu pot să îndur, domnule, chiar nu pot.

Oasele domnului Wemyss păreau subțiri și fragile, iar el tremura din tot corpul. Purta doar o cămașă subțire și pantaloni, iar vântul începuse să șuiere printre stânci. Norii se îndesiseră pe cer, iar lumina a dispărut brusc din mica adâncitură de teren, ca și cum s-ar fi lăsat o perdea de întuneric.

Jamie și-a desfăcut mantia și a așezat-o destul de stângaci peste domnul Wemyss, după care s-a așezat cu atenție pe un bolovan.

– Spune-mi care e necazul, Joseph, a zis el cu mare blândețe. A murit cineva?

Mișcându-și capul într-o parte și în alta ca un metronom, domnul Wemyss și-a îngropat fața în palme. A mormăit ceva, ce mi-a sunat a „mai bine era ea“.

– Lizzie? l-am întrebat, schimbând o privire mirată cu Jamie. La Lizzie te referi?

Aceasta păruse în regulă la micul dejun; ce Dumnezeu se întâm…?

– Întâi, Manfred Gillivray, a zis domnul Wemyss, apoi, Higgins. Și de parcă un degenerat și un ucigaș n-ar fi de ajuns… acum, asta!

Jamie a ridicat brusc din sprâncene și s-a uitat la mine. Am dat din umeri. Pietrișul mă cam înțepa în genunchi; m-am ridicat cu greu și l-am îndepărtat.

– Vrei să spui că Lizzie e… îndrăgostită de cineva… nepotrivit? l-am întrebat cu fereală.

Domnul Wemyss s-a cutremurat.

– Nepotrivit, a spus el cu glas lipsit de orice expresie. Iisuse Hristoase! Nepotrivit!

Nu-l mai auzisem pe domnul Wemyss vorbind aşa, iar asta m-a tulburat.

Înfăşurat în mantia lui Jamie, a întors ochii spre mine, arătând ca o vrabie înnebunită de spaimă.

– Am renunţat la tot pentru ea! M-am vândut – şi am făcut-o bucuros! – ca să o salvez de dezonoare. Mi-am părăsit căminul, am plecat din Scoţia, ştiind că nu o voi mai revedea niciodată şi că-mi voi lăsa oasele în pământul unor străini. Şi totuşi, nu i-am spus niciun cuvânt de reproş iubitei mele fiice, pentru că nu putea fi vina ei, nu? Iar acum…

Şi-a întors privirea chinuită spre Jamie.

– Doamne! Doamne! Ce mă fac acum? a rostit el în şoaptă.

O rafală de vânt a trecut bubuitor printre stânci şi a umflat mantia în care era înfăşurat, ascunzându-l preţ de o clipă sub un giulgiu cenuşiu, ca şi cum suferinţa l-ar fi înghiţit.

Mi-am strâns bine mantia în jurul corpului, ca să nu-mi fie smulsă; vântul era atât de puternic, încât abia mă puteam ţine pe picioare. Jamie avea ochii întredeschişi, ca să-i ferească de praful şi de pietricele care ne izbeau, şi strângea din dinţi de neplăcere. Şi-a cuprins umerii cu braţele, tremurând.

– Joseph, fata a rămas grea? a întrebat el, voind cu orice preţ să ajungă la esenţa lucrurilor şi să plece acasă cât mai curând.

Domnul Wemyss a scos pe neaşteptate capul dintre faldurile mantiei, i-am văzut părul blond ridicat ca perii unei mături. Clipind din ochii înroşiţi, a dat afirmativ din cap, apoi a scos clondirul şi, ridicându-l cu mâini tremurătoare, l-a dus la gură şi a luat câteva înghiţituri. Am văzut un „X“ înscris pe el; cu buna lui cuviinţă obişnuită, omul luase un clondir din whisky-ul proaspăt produs, nu din cel maturat.

Jame a oftat, a întins mâna după clondir şi i l-a smuls, după care a luat şi el o gură sănătoasă.

– Cine? a întrebat el, înapoind clondirul. Nepotul meu?

Domnul Wemyss s-a holbat la Jamie cu ochi mari ca de bufniță.

– Nepotul dumneavoastră?

– Ian Murray, am explicat eu ca să-i ajut memoria. Flăcăul înalt, cu păr blond. Cu tatuaje.

Jamie mi-a aruncat o privire prin care sugera că probabil nu eram tocmai de ajutor, dar domnul Wemyss continua să pară nedumerit.

– Ian Murray?

Numele părea să răzbată prin aburii de alcool din capul lui.

– A... Nu. Iisuse, mai bine era el! L-aș fi binecuvântat pe flăcău, a adăugat domnul Wemyss cu fervoare.

Am schimbat încă o privire cu Jamie. Problema părea deosebit de gravă.

– Joseph, a rostit Jamie ușor amenințător. E frig.

Și-a șters nasul cu dosul mâinii.

– Cine și-a bătut joc de fiica ta? Spune-mi numele lui și dimineață o să fie însurat cu fata sau mort la picioarele ei, cum vei dori. Dar să discutăm despre asta înăuntru, lângă foc, bine?

– Beardsley, a răspuns domnul Wemyss, pe un ton care sugera o disperare fără margini.

– Beardsley? a repetat Jamie.

A ridicat o sprânceană, uitându-se la mine. Nu mă așteptam la așa ceva – dar nici n-a fost un șoc deosebit de mare.

– Despre care Beardsley e vorba? a întrebat Jamie, destul de calm. Jo? Sau Kezzie?

Domnul Wemyss a scos un oftat ce părea să vină din străfundurile ființei lui.

– Fata nu știe, a spus el sec.

– Iisuse! a exclamat Jamie fără să vrea.

A dus mâna spre clondirul cu whisky și a mai luat o gură.

– Hm, am făcut eu, aruncându-i o privire cu subînțeles când a lăsat clondirul jos.

Mi l-a predat și s-a îndreptat de spate, cu cămașa lipită de piept de vânt şi părul fluturând liber.

– Uite cum facem, a spus el cu fermitate în glas. Îi aducem pe amândoi la mine și aflăm adevărul.

– Nu, s-a opus domnul Wemyss, nu facem așa. Nici ei nu știu.

Tocmai luasem o gură din alcoolul nerafinat. Auzind asta, m-am înecat și whisky-ul mi-a curs pe bărbie.

– *Poftim?* am întrebat eu cu glas hârâit, ștergându-mi fața cu un colț al mantiei. Vrei să spui că… *amândoi*?

Domnul Wemyss s-a uitat la mine. Însă, în loc să-mi răspundă, a clipit. Apoi și-a dat ochii peste cap și a căzut cu fața înainte de pe bolovan, de parcă ar fi fost lovit cu o măciucă în cap.

*

Am reușit să-l fac pe domnul Wemyss să-și recapete cunoștința pe jumătate, dar nu într-atât încât să poată merge pe propriile picioare. Drept urmare, Jamie s-a văzut silit să-l care atârnat pe umeri, ca și cum ar fi fost o carcasă de căprioară; lucru nu tocmai ușor, având în vedere terenul denivelat dintre ascunzătoarea pentru whisky și noul șopron, la care se adăuga vântul ce ne bombarda cu pietricele, frunze și conuri de pin. Norii se rostogoleau clocotitor pe culmea muntelui, întunecați și murdari ca zoaiele de la spălatul rufelor, și se întindeau cu rapiditate pe tot cerul. Dacă nu ne grăbeam, aveam să fim udați până la piele.

Înaintarea a devenit mai ușoară imediat ce am ajuns pe cărarea care ducea spre casă, dar dispoziția lui Jamie nu s-a îmbunătățit, pentru că tocmai atunci domnul Wemyss și-a revenit brusc și a vărsat pe pieptul cămășii lui. După o încercare grăbită de a se curăța, ne-am schimbat strategia și ne-am continuat drumul, ținându-l pe domnul Wemyss într-un echilibru precar între noi, prinzându-l ferm fiecare de câte un cot, în timp ce el aluneca și se împleticea, pentru că picioarele lui subțiri cedau pe neașteptate, amintind de o marionetă căreia i s-au tăiat sforile.

În această etapă a drumului, Jamie a vorbit continuu cu el însuși în gaelică, dar s-a oprit brusc în momentul când am ajuns în curtea interioară. Unul dintre gemenii Beardsley era acolo și o ajuta pe doamna Bug să prindă găinile, să le adăpostească de furtună; ținea două dintre ele de picioare, cu capul în jos, făcându-le să arate ca două buchete dizgrațioase de flori, unul cafeniu și celălalt gălbui. Când ne-a văzut, s-a oprit și s-a uitat curios la domnul Wemyss.

– Ce…? a început băiatul.

N-a apucat să spună mai mult. Jamie a lăsat brațul domnului Wemyss, a făcut doi pași și l-a lovit pe băiat cu suficientă forță ca să-l facă să se îndoaie de mijloc, să scape găinile, să se retragă bălăbănindu-se și să cadă. Cotcodăcind, găinile s-au împrăștiat bătând din aripi și răspândind pene și fulgi în jur.

Băiatul s-a zvârcolit pe pământ, deschizând și închizând gura ca să respire, dar Jamie nu i-a luat în seamă suferințele. S-a aplecat, l-a prins de păr și, cu glas puternic, i-a vorbit direct în ureche – pentru cazul în care era Kezzie, așa am presupus.

– Adu-l pe fratele tău. În biroul meu. Imediat.

Rămas cu gura căscată, domnul Wemyss urmărise interesanta scenă ținându-și un braț petrecut peste umerii mei ca să se sprijine. A continuat să stea cu gura căscată și când a întors capul, urmărindu-l pe Jamie care pășea spre noi. A clipit totuși și a închis gura, apoi Jamie l-a prins de celălalt braț și, desprinzându-l cu precizie de mine, l-a condus în casă fără să mai privească în urmă.

Mi-am coborât privirea plină de reproș spre băiatul aflat la pământ.

– *Cum* ai putut face așa ceva?

Cu ochii căscați și perfect rotunzi, a deschis gura ca un peștișor de aur, fără să scoată niciun sunet, apoi a reușit să respire hârâit și fața i s-a împurpurat.

– Jo! Ce-ai pățit, ești rănit?

Lizzie a apărut dintre copaci, ducând în fiecare mână câte două găini, pe care le ținea de picioare. S-a uitat încruntată și îngrijorată la... în fine, am

presupus că *era* Jo; doar Lizzie putea să îi deosebească.

– Nu, nu-i rănit, am asigurat-o. Și totuși…

Am îndreptat un deget acuzator spre ea.

– Tu, domnişoară, du găinile în poiată și după aceea…

Am ezitat și am aruncat o privire spre băiatul căzut la pământ, care își revenise cât să respire gâfâit și se ridicase cu grijă în șezut. N-am vrut să o duc în camera medicală, mai ales dacă Jamie și domnul Wemyss aveau să îi încolțească pe frații Beardsley în biroul aflat vizavi.

– O să merg cu tine, am hotărât în pripă, făcându-i semn să se îndepărteze de Jo. Hai!

– Bine, dar…

A aruncat o privire nedumerită către Jo – da, era Jo; și-a trecut o mână prin păr ca să-l îndepărteze de pe față și am văzut degetul cu cicatrice.

– N-are nimic, am spus, lăsându-mi apăsat o mână pe umărul ei și făcând-o să se întoarcă spre poiată. Mergi!

Am privit scurt în urmă și am văzut că Jo Beardsley reușise să se ridice în picioare și, ținându-şi mîna peste abdomenul care îl durea, se îndrepta spre grajd, pentru a-l aduce pe fratele lui, așa cum i se poruncise.

M-am uitat apoi la Lizzie printre gene. Dacă domnul Wemyss avea dreptate și ea chiar *rămăsese* însărcinată, era una dintre acele femei fericite care nu suferă de grețuri dimineața sau de tulburările digestive obișnuite la începutul sarcinii; de fapt, părea foarte sănătoasă.

Asta în sine ar fi trebuit să-mi atragă atenția, mi-am spus, la cât de palidă și de fragilă era de obicei. Acum, privind-o mai atent, mi se părea că are tenul rozaliu și că părul blond-deschis, care îi scăpase de sub bonetă, strălucea.

– În câte luni eşti? am întrebat-o, dând la o parte o creangă din calea ei.

Mi-a aruncat o privire furişă, a înghițit vizibil în sec, apoi s-a aplecat ca să treacă pe sub creangă.

– Cred că vreo patru, a răspuns ea sfioasă, fără să se uite la mine. Hm… V-a spus tata, nu?

– Da. Sărmanul tău tată, am zis cu severitate. Are dreptate? Cu *amândoi* fraţii Beardsley?

Şi-a strâns umerii puţin, a plecat capul şi a încuviinţat aproape imperceptibil.

– Ce-o să le facă domnia sa? a întrebat cu glas pierit.

– Chiar nu ştiu.

Mă îndoiam că Jamie avea o idee clară – deşi spusese că ticăloşii care se făceau răspunzători de sarcina lui Lizzie vor muri la picioarele ei, dacă asta voia tatăl ei.

Gândindu-mă mai bine, alternativa – căsătoria ei până a doua zi dimineaţă – era mai problematică decât uciderea celor doi fraţi.

– Nu ştiu, am repetat.

Ajunseserăm la poiată, o anexă construită solid, adăpostită de un arţar mare şi stufos. Câteva găini, ceva mai puţin proaste decât suratele lor, se cocoţaseră ca nişte fructe uriaşe, coapte, pe crengile cele mai joase şi stăteau cu capetele ascunse sub aripi.

Am deschis uşa, declanşând un val de aer mirosind a amoniac din interiorul întunecat şi, ţinându-mi răsuflarea ca să nu inhalez mirosul neplăcut, am tras găinile aflate în copac şi le-am aruncat brusc înăuntru. Lizzie a fugit spre pădurea din apropiere, prinzându-le pe cele aflate sub tufişuri şi grăbindu-se să le aducă în poiată. Din nori începeau să cadă picături mari şi grele ca nişte pietricele, care scoteau pocnete slabe când loveau frunzişul de deasupra capetelor noastre.

– Grăbeşte-te!

Am trântit poarta în urma ultimelor găini care cotcodăceau, am tras ivărul şi am prins-o pe Lizzie de braţ.

Purtate de o rafală de vânt, am alergat amândouă spre casă, iar fustele s-au înfoiat în jurul nostru precum aripile unor porumbei.

Bucătăria de vară se afla mai aproape. Am năvălit pe uşă exact în momentul în care ploaia s-a dezlănţuit cu toată forţa, o perdea aproape solidă de apă, care a lovit acoperişul din tablă cu un zgomot ca de ciocan pe nicovală.

Ne-am oprit, abia răsuflând. În timpul goanei, boneta alunecase de pe capul lui Lizzie, coada i se desfăcuse, iar părul îi curgea peste umeri în șuvițe sclipitoare, blond-deschis; o schimbare vizibilă față de înfățișarea ștearsă moștenită de la tatăl ei. Dacă aș fi văzut-o fără bonetă, mi-aș fi dat seama pe dată. Mi-a trebuit ceva timp până să îmi recapăt suflul, vreme în care am încercat să hotărăsc ce să-i spun.

Cu zel exagerat, s-a apucat să se aranjeze, gâfâind și așezându-și corsetul, netezindu-și rochia – și în tot acest timp s-a străduit să nu mă privească în ochi.

În fine, exista o întrebare care mă sâcâise încă de când auzisem revelațiile șocante ale domnului Wemyss; era preferabil să aflu răspunsul la ea cât mai curând. Mugetul de început al ploii scăzuse, ajungând doar o darabană pe tabla de pe acoperișul bucătăriei; era zgomot, dar puteam discuta.

– Lizzie.

A ridicat ochii, ușor surprinsă.

– Spune-mi adevărul.

I-am cuprins fața în palme și am privit cu seriozitate în ochii ei albaștri.

– Te-au siluit?

A clipit, iar expresia de uimire absolută care i-a apărut pe față a fost mai elocventă decât orice negare prin viu grai.

– A, nu, doamnă! a rostit ea vehement. Doar nu credeți că Jo sau Kezzie ar face așa ceva.

Buzele ei subțiri și roz au tresărit ușor.

– Cum adică, vă închipuiți că au făcut cu rândul ca să mă țintuiască la pământ?

– Nu, am replicat tăios și i-am dat drumul. Dar m-am gândit să te întreb, pentru orice eventualitate.

Nu gândisem chiar așa. Însă frații Beardsley erau un amestec tare ciudat de politețe și animalitate, încât era imposibil de spus cu precizie *ce* erau în stare să facă și ce nu.

– Dar *a fost vorba* de amândoi? Așa a spus tatăl tău. Sărmanul, am adăugat pe un ton de reproș.

– Vai!

Și-a coborât genele deschise la culoare, prefăcându-se că a găsit o ață ieșită din rochie.

– Hm… în fine, da, așa a fost. Mă simt cumplit că l-am făcut de rușine pe tata în felul ăsta. Și nu am făcut-o dinadins…

– Elizabeth Wemyss, am spus fără să mă deranjez să elimin asprimea din glas, lăsând deoparte siluirea – și spui că n-a fost asta –, nu e posibil să întreții relații sexuale cu doi bărbați fără să vrei. Cu unul, poate, dar nu cu doi. Și fiindcă veni vorba de asta…

Am ezitat, dar curiozitatea mea sordidă era prea mare.

– Amândoi *în același timp?*

A părut șocată auzindu-mi vorbele, aşa că am simţit un fel de uşurare.

– A, nu, doamnă! A fost… cum să spun, n-am știut că…

Vocea i s-a stins și a roșit.

Am tras două scăunele de sub masă și am împins unul spre ea.

– Șezi, am îndemnat-o, și povestește-mi. O vreme, nu avem unde să plecăm, am adăugat, aruncând o privire spre potopul de afară prin ușa întredeschisă.

O ceață argintie se înălțase în curte până la nivelul genunchilor, pentru că picăturile de ploaie loveau iarba cu mici explozii care dispersau apa, iar mirosul înțepător pătrunsese până în bucătărie.

Lizzie a șovăit, dar s-a așezat pe scăunel; văzând-o, mi-am dat seama că hotărâse că acum nu mai putea face altceva decât să dea explicații – presupunând că o asemenea situație *putea* fi explicată.

– Tu, hm… ai spus că n-ai știut, m-am străduit eu să-i ofer o ieșire. Vrei să spui că… a fost vorba doar de unul dintre ei, dar că ei… te-au păcălit?

– A, da, a răspuns ea și a inspirat adânc aerul rece. Cam așa ceva. S-a întâmplat când dumneavoastră și domnia sa ați plecat la Bethabara ca să luați o capră. Doamna Bug suferea de lumbago, iar acasă eram doar eu și tata – însă el plecase la Woolam ca să aducă făina, așa că eram singură.

– La Bethabara? Dar asta s-a întâmplat acum șase luni! Iar tu eşti grea în patru luni – vrei să spui că în tot acest timp ai fost… în fine, să lăsăm asta.

Ce s-a întâmplat atunci?

– Frigurile, a spus ea cu simplitate. Au revenit.

Aduna lemn de foc în momentul când a lovit-o criza de malarie. Recunoscând ce era, lăsase jos lemnele și încercase să ajungă în casă, numai că se prăbușise la jumătate drumului, pentru că mușchii i se înmuiaseră ca niște cârpe.

– Zăceam pe pământ, mi-a explicat ea, și am simțit febra cuprinzându-mă. E ca o fiară mare, nu? Am simțit cum mă prinde între fălci și mă mușcă – e ca și cum sângele mi se înfierbântă, apoi devine rece ca gheața, iar colții săi mi se înfig în oase. Simt atunci cum se înstăpânește febra, încercând să mă frângă în două și să-mi sugă măduva spinării.

S-a cutremurat amintindu-și.

Unul dintre frații Beardsley – a avut impresia că era Kezzie, dar nu se simțise în stare să întrebe atunci – o descoperise în curte, zăcând chircită, cu părul despletit. Fugise să-și cheme fratele; împreună o ridicaseră și o duseseră în casă, după care o așezaseră în patul ei.

– Dinții îmi clănțăneau atât de tare, că am crezut că sigur mi se vor rupe, dar le-am spus să aducă unsoarea, cea cu ilex, pe care ați făcut-o dumneavoastră.

Scotociseră prin dulapul din camera medicală până o găsiseră, iar apoi, agitați, pentru că ea era tot mai febrilă, îi scoseseră încălțările și ciorapii și începuseră să îi maseze mâinile și picioarele.

– Le-am spus că trebuie să mă frece peste tot, a continuat ea, iar obrajii i s-au înroșit ca niște maci.

A coborât privirea și și-a făcut de lucru cu o șuviță de păr.

– Aproape că… îmi pierdusem mințile de fierbințeală, doamnă, sigur asta a fost. Dar aveam mare nevoie de doctoria aceea.

Începând să pricep, am dat afirmativ din cap. Nu îi găseam vreo vină; doar văzusem cum o copleșeau crizele de malarie. Și, câtă vreme totul decurgea normal, procedase corect; avea nevoie de alifie și nu ar fi reușit să se maseze singură.

Disperați, cei doi băieți făcuseră ceea ce le spusese ea, o dezbrăcaseră cu stângăcie și îi masaseră tot corpul gol cu alifie.

– Am fost trează și nu am fost, a explicat ea, iar visele provocate de febră mă făceau să simt că umblu prin cameră și totul s-a amestecat, atâta țin minte. Dar cred că, în timp ce întindea alifia pe mine, unul dintre băieți i-a spus celuilalt că-și va mânji cămașa și că era mai bine să și-o scoată.

– Am înțeles, am spus, închipuindu-mi scena limpede. Și după aceea…

Apoi ea pierduse firul celor ce se petreceau, doar că, de fiecare dată când ieșea din starea de febră, băieții erau tot acolo, vorbindu-i și discutând între ei, iar murmurele lor erau singura ancoră ce o ținea legată de realitate, în timp ce mâinile lor nu i se dezlipeau de corp, mângâind-o și masând-o, iar mirosul pătrunzător al alifiei de ilex răzbătea prin cel de fum venind dinspre vatră și de ceară de albine, emanat de lumânare.

– M-am simțit… în siguranță, a spus ea, străduindu-se să exprime asta. Nu-mi amintesc multe, ci doar că am deschis ochii la un moment dat și am văzut pieptul lui exact în fața mea, cu părul negru și cârlionțat din jurul sfârcurilor cafenii și zbârcite, ca niște stafide.

A întors fața spre mine, cu ochi încă rotunzi de mirare, aducându-și aminte.

– Încă văd asta, parcă ar fi în fața mea chiar acum. E ciudat, nu?

– Da, am aprobat-o, deși, în realitate, nu eram de acord; febra mare poate deforma realitatea, dar, în același timp, poate grava anumite imagini atât de adânc în minte, încât ele nu dispar niciodată. Și apoi?

Apoi începuse să tremure atât de puternic din cauza frisoanelor, încât nici alte pilote, nicio piatră fierbinte la picioare nu fuseseră de folos. De aceea, în disperare, unul dintre băieți se strecurase sub pilote, lângă ea, și o strânsese în brațe, încercând să alunge frigul din oasele ei cu propria lui căldură – care, mi-am spus cinică, trebuie să fi fost considerabilă în acele momente.

– Nu știu care dintre ei a fost sau dacă a fost același băiat toată noaptea ori dacă s-au schimbat între ei, dar, de fiecare dată când mă trezeam, unul dintre ei era acolo, strângându-mă în brațe. Și câteodată dădea pilotele la o

parte și mă ungea cu alifie pe spate și… peste tot, s-a bâlbâit ea, roșind. Dar când m-am trezit dimineață, febra dispăruse, așa cum se întâmplă de fiecare dată a doua zi.

S-a uitat la mine, parcă cerșind înțelegere.

– Doamnă, știți cum e când îți trece o febră mare? E la fel de fiecare dată, așa cred că i se întâmplă oricui. Dar e… liniște. Brațele și picioarele îți sunt atât de grele, că nici nu te gândești să le miști, dar nu îți pasă prea mult. Și tot ce vezi – toate lucrușoarele pe care nu le iei în seamă zi de zi – le observi și sunt minunate, a spus ea simplu. Câteodată cred că așa o să fie când o să mor. O să mă trezesc și totul va fi așa, liniștit și frumos – doar că o să mă pot mișca.

– Dar, de data asta, te-ai trezit și nu te-ai putut mișca, am zis eu. Și băiatul – oricare ar fi fost – rămăsese cu tine, nu?

– Era Jo, a spus ea, dând din cap. Mi-a vorbit, dar n-am acordat prea multă atenție cuvintelor lui și cred că nici el.

Și-a mușcat buza și i-am văzut dinții mici, albi și ascuțiți.

– Eu… nu mai făcusem asta până atunci, doamnă. Dar a fost cât pe ce, o dată sau de două ori, cu Manfred. Și mai mult cu Bobby Higgins. Dar Jo nu sărutase niciodată o fată și nici fratele lui. Așadar, vedeți, a fost, de fapt, vina mea, pentru că știam destul de bine ce se întâmpla, dar… amândoi eram lunecoși de la alifie și goi sub plapumă și… și s-a întâmplat.

Am dat aprobator din cap, înțelegând precis și amănunțit.

– Da, îmi dau seama cum s-a întâmplat, desigur. Dar după aceea… hm… s-a întâmplat în continuare, da?

Lizzie a strâns din buze și a roșit din nou.

– A… da. S-a întâmplat – e *atât* de plăcut, doamnă, a șoptit ea, aplecându-se puțin spre mine, ca și cum mi-ar fi împărtășit un secret important.

Mi-am trecut mâna peste buze.

– Hm, da. Știu. Dar…

La indicațiile ei, frații Beardsley spălaseră cearșafurile, astfel că nu au existat dovezi incriminatoare când tatăl ei s-a întors, două zile mai târziu.

Ilexul își făcuse datoria și, cu toate că Lizzie era încă slăbită și obosită, i-a spus domnului Wemyss că avusese doar o criză ușoară.

Însă Lizzie se întâlnea cu Jo, profitând de orice ocazie, în iarba înaltă din spatele lăptăriei, în paiele proaspete din grajd – iar când ploua, când și când, pe veranda căsuței fraților Beardsley.

– Nu voiam înăuntru, din cauza mirosului urât al pieilor, mi-a explicat ea. Dar puneam o plapumă veche pe verandă, ca să nu mă aleg cu așchii în spinare, și picăturile de ploaie cădeau la jumătate de metru de noi…

S-a uitat gânditoare prin crăpătura ușii, către ploaia care se mai domolise, ajungând doar un susur constant; acele pinilor tremurau sub atingerea stropilor.

– Și Kezzie? El unde era cât se petreceau toate astea? am întrebat-o.

– A. În fine, Kezzie, a spus ea inspirând adânc.

Făcuseră dragoste în grajd, iar Jo o lăsase întinsă pe mantia ei, așezată pe paie, urmărindu-l în timp ce se îmbrăca. Apoi el o sărutase și pornise spre ușă. Observând că-și uitase bidonul cu apă, ea îl strigase încetișor.

– El nu mi-a răspuns și nici nu s-a întors, a continuat Lizzie. Și mi-am dat seama brusc că nu mă auzise.

– Vai, am înțeles, am spus încet. Dar tu nu… nu ai observat o diferență?

S-a uitat la mine direct.

– *Acum* aș putea.

La început, totuși, sexul era ceva atât de nou – iar frații erau la fel de nepricepuți –, încât ea nu percepuse diferența dintre ei.

– Și cât timp…? am întrebat-o. Adică, ai idee când au început ei să…?

– Nu sunt sigură, a recunoscut. Dar cred că prima oară a fost Jo – nu, știu sigur că el a fost, pentru că i-am văzut degetul mare, dar a doua oară probabil că a fost Kezzie. Ei împart totul, înțelegeți?

Ei chiar împărțeau *totul*. Și astfel era cel mai firesc lucru din lume – pentru toți trei, evident – ca Jo să vrea să aibă parte și fratele lui de acea nouă minune.

– Știu că pare… ciudat, a adăugat Lizzie, ridicând ușor din umeri. Și cred că trebuia să fi spus ceva sau să fac ceva, dar nu mi-am dat seama ce

anume. Și, de fapt – a ridicat ochii spre mine cu un aer neajutorat –, nu mi s-a părut deloc *rău*. Da, se deosebesc, dar, în același timp, sunt atât de apropiați unul de celălalt… în fine, era ca și cum atingeam un singur băiat și îi vorbeam – doar că el avea două trupuri.

– Două trupuri, am repetat cu durere. Mda, sigur. Doar că există problema că ele se separă, înțelegi?

M-am uitat cu atenție la ea. În ciuda malariei de care suferea și a constituției firave, Lizzie se împlinise; avea sânii rotunzi, ridicați peste marginea corsetului și, deși stătea pe scaun, mi-am dat seama că avea și un fund pe măsură. Singurul mister veritabil era de ce îi trebuiseră trei luni pentru a rămâne însărcinată.

– Am luat semințe, știți? a zis Lizzie de parcă mi-ar fi citit gândurile. Cele pe care le luați dumneavoastră și domnișoara Bree. Aveam unele puse deoparte de pe vremea când eram logodită cu Manfred; domnișoara Bree mi le-a dat. Voiam să mai adun, dar am tot uitat și…

A ridicat din umeri, apoi și-a încrucișat mâinile peste pântec.

– Drept care ai preferat să taci, am remarcat eu. Tatăl tău a aflat din întâmplare?

– Nu, eu i-am povestit totul. Am socotit că era mai bine așa, înainte să se vadă că sunt grea. Jo și Kezzie au mers cu mine la el.

Asta explica de ce domnul Wemyss simțise nevoia să bea. Probabil că ar fi trebuit să aducem clondirul cu noi.

– Sărmanul tău tată, am spus eu. Și voi trei aveați vreun plan anume?

– A, nu, a recunoscut ea. Nici nu le spusesem băieților până azi-dimineață că am rămas grea. Au fost destul de surprinși, a adăugat ea, mușcându-și buza.

– Îmi închipui.

Am aruncat o privire afară. Încă ploua, dar potopul se liniștise pentru moment, iar picăturile de apă abia dacă încrețeau băltoacele de pe potecă. Mi-am trecut mâna peste față și m-am simțit brusc foarte obosită.

– Pe care dintre ei l-ai alege? am întrebat-o.

S-a uitat brusc la mine, uimită, iar sângele i s-a scurs din obraji.

– Să știi că nu-i poți avea pe amândoi, i-am spus cu blândețe. Nu merge chiar așa.

– De ce? a întrebat ea, străduindu-se să fie îndrăzneață, dar vocea i-a tremurat. Nu are nimeni de suferit. Și nu e treaba nimănui, ci doar a noastră.

– Ha-ha! Încearcă să-i zici asta tatălui tău. Sau domnului Fraser. Într-un oraș mare, probabil că ai scăpa nepedepsită. Dar aici? Tot ce se întâmplă e treaba tuturor, știi prea bine asta. Hiram Crombie te-ar bate cu pietre pentru desfrâu imediat ce te-ar vedea, dacă ar afla ce-ai făcut.

Fără să mai aștept răspunsul ei, m-am ridicat în picioare.

– Asta e. Ne întoarcem în casă și vedem dacă mai sunt amândoi în viață. S-ar putea ca domnul Fraser să fi luat frâiele și să-ți fi rezolvat problema.

*

Gemenii erau încă în viață, dar nu părea prea bucuroși de situație. Stăteau umăr la umăr în mijlocul biroului lui Jamie, strânși unul în celălalt ca și cum ar fi încercat să se unească într-o singură ființă.

Au întors capul spre ușă la unison, iar în privirile lor, panica și îngrijorarea s-au amestecat cu bucuria de a o vedea pe Lizzie. O țineam de braț, dar, imediat ce i-a văzut, ea s-a smuls din strânsoarea mea și s-a grăbit să ajungă la ei, scoțând o scurtă exclamație, apoi și-a petrecut câte un braț pe după gâtul fiecăruia și le-a tras capetele la piept.

Am observat că unul avea o vânătaie proaspătă, care începuse să se umfle; am presupus că era Kezzie, deși nu-mi dădeam seama dacă asta era ideea de dreptate practicată de Jamie sau reprezenta doar un mijloc convenabil de a se asigura că îi putea deosebi pe gemeni când li se adresa.

Și domnul Wemyss era viu, deși nu părea cu nimic mai încântat decât frații Beardsley de situație. Avea ochii roșii, era palid și suferind, însă măcar stătea drept pe scaun, lângă masa lui Jamie, și arăta destul de treaz. Avea în față o cană cu cafea de cicoare – am simțit mirosul specific –, dar se părea că nu se atinsese de ea.

Încă agățându-se de cei doi tineri, Lizzie a îngenuncheat pe podea și tustrei și-au unit capetele, arătând ca petalele unui trifoi, și au murmurat

ceva unul către altul.

– Sunteți răniți? a întrebat ea.

Apoi, într-o încâlceală de mâini și brațe care căutau, mângâiau și îmbrățișau, s-au întrebat unul pe altul: „Te simți bine?“ Părea un fel de caracatiță extrem de afectuoasă.

I-am aruncat o privire lui Jamie, care urmărea purtarea lor cu ochi critici. Domnul Wemyss a scos un geamăt slab și apoi și-a îngropat capul în mâini.

Jamie și-a dres glasul, scoțând un sunet tipic scoțian care exprima o amenințare extremă, astfel că demonstrațiile de afecțiune din mijlocul încăperii au încetat ca și cum cei trei ar fi fost loviți de un soi de rază paralizantă. Foarte încet, cu bărbia ridicată și cu brațele încolăcite protector pe gâturilor celor doi frați, Lizzie a întors capul ca să se uite la Jamie.

– Șezi, fato, a spus Jamie destul de calm, arătând spre un scaun liber.

Lizzie s-a ridicat și, cu ochii ațintiți spre el, s-a rotit, dar nu a făcut niciun gest de a ocupa scaunul oferit. S-a dus în spatele gemenilor și a rămas între ei, punându-și mâinile pe umerii lor.

– Prefer să rămân în picioare, domnule, a spus ea cu glas ascuțit și subțire de teamă, dar foarte hotărât.

Ca la comandă, fiecare dintre gemeni a prins mâna de pe umărul său, iar fețele lor au căpătat expresii similare de spaimă amestecată cu hotărâre.

Procedând înțelept, Jamie a decis să nu facă o problemă din asta şi a dat din cap nonşalant către mine. Surprinzător de încântată că mă pot așeza, am ocupat scaunul.

– Eu și flăcăii am discutat cu tatăl tău, i-a zis Jamie lui Lizzie. Înțeleg că e adevărat ce i-ai spus lui, da? Ești însărcinată și nu știi cine e tatăl?

Lizzie a deschis gura, dar n-a articulat niciun sunet. În schimb, a făcut un efort stângaci de a da afirmativ din cap.

– Bun. Atunci trebuie să te măriți și, cu cât mai curând, cu atât mai bine, a continuat el pe un ton distant. Nici băieții n-au putut decide cine e tatăl, așa că tu faci alegerea, fato. Care va fi?

Într-o clipă, toate cele șase mâini s-au strâns pumn atât de tare, încât li s-au albit încheieturile degetelor. Era o scenă cu adevărat fascinantă – și mi-a

fost imposibil să nu-mi pară rău pentru cei trei.

– Nu pot, a răspuns Lizzie în șoaptă, apoi și-a dres glasul și a încercat din nou. Nu pot, a repetat ea ceva mai tare. Nu… nu vreau să aleg. Îi iubesc pe amândoi.

Jamie și-a privit mâinile încleștate preț de o clipă, țuguindu-și buzele în timp ce se gândea. Apoi a ridicat capul și s-a uitat în ochii ei. Am observat că fata s-a îndreptat de spate, a strâns din buze, tremurând, dar hotărâtă să-l sfideze.

Apoi, cu sincronizare diabolică, Jamie s-a întors către domnul Wemyss.

– Ce zici, Joseph? a întrebat el cu blândețe.

Ținându-și mâinile palide pe cana cu cafea, domnul Wemyss stătea încremenit, cu ochii ațintiți asupra fiicei lui. Nu a ezitat, nici măcar nu a clipit.

– Elizabeth, a spus el cu glas moale, *pe mine* mă iubești?

Atitudinea ei sfidătoare s-a spulberat ca un ou care cade pe pământ și ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Vai, tată!

Și-a luat mâinile de pe umerii gemenilor și s-a apropiat în fugă de tatăl ei, care s-a ridicat la vreme ca s-o cuprindă strâns în brațe, lipindu-și obrazul de părul ei. Suspinând, ea s-a agățat de el și am auzit un scurt oftat scos de unul dintre gemeni, dar nu mi-am dat seama de care dintre ei.

Domnul Wemyss s-a legănat ușor cu ea în brațe, mângâind-o pe spate și liniștind-o, însă cuvintele murmurate de el rămâneau neinteligibile din cauza suspinelor și a vorbelor ei întrerupte.

Jamie îi urmărea pe gemeni – nu fără înțelegere. Stăteau ținându-se strâns de mâini, iar Kezzie își înfipsese dinții în buza de jos.

Lizzie s-a desprins de tatăl ei, trăgându-și nasul și căutându-și zadarnic batista. Am scos una din buzunar, m-am ridicat și i-am întins-o. Ea și-a suflat cu putere nasul, s-a șters la ochi și a încercat să nu se uite la Jamie; știa prea bine de unde venea primejdia.

Ne aflam totuși într-o încăpere mică, iar Jamie nu era o prezență care să fie ignorată cu ușurință, chiar și într-o cameră spațioasă. Spre deosebire de

camera mea medicală, ferestrele biroului erau plasate sus, ceea ce, în condiţii normale, conferea spaţiului o intimitate plăcută. Acum, fiindcă ploaia continua să cadă, încăperea era invadată de o lumină cenuşie, iar aerul se răcise mult.

– Fato, nu contează pe cine iubeşti, a spus Jamie foarte blând. Nici măcar pe tatăl tău.

A făcut semn din cap spre burta ei.

– Ai un copil în pântec. Nimic altceva n-are importanţă decât să procedăm corect. Şi asta nu înseamnă ca mama lui să fie socotită târfă, aşa e?

Obrajii ei s-au aprins, căpătând o nuanţă stacojie.

– Nu sunt târfă!

– N-am zis că eşti, i-a răspuns Jamie calm. Dar aşa vor zice alţii şi se va afla ce-ai făcut, fato. Ţi-ai desfăcut picioarele pentru doi bărbaţi şi nu te-ai măritat cu niciunul dintre ei? Iar acum, o să ai un copil şi nu ştii cine e tatăl?

Lizzie şi-a mutat privirea furioasă de la Jamie şi l-a văzut pe tatăl ei, cu capul plecat şi cu obrajii întunecaţi de ruşine. A scos un sunet de deznădejde şi apoi şi-a îngropat faţa în mâini.

Gemenii s-au agitat neliniştiţi, s-au privit unul pe celălalt şi Jo a dat să se ridice, apoi a surprins privirea de reproş a domnului Wemyss şi s-a răzgândit.

Jamie a oftat adânc, frecându-şi rădăcina nasului cu degetele. Apoi s-a ridicat, s-a aplecat peste vatră şi a scos două paie din coşul cu surcele. Ţinându-le în mâna strânsă, le-a întins spre gemeni.

– Cel care trage paiul scurt se însoară cu ea, a spus cu un aer resemnat.

Ei s-au holbat, cu gura căscată. Apoi Kezzie a înghiţit în sec, a închis ochii şi a ales un pai, cu fereală, ca şi cum ar fi fost legat de ceva exploziv. Jo a rămas cu ochii deschişi, dar nu s-a uitat la paiul pe care l-a tras, pentru că o privea ţintă pe Lizzie.

Toată lumea a părut să expire în acelaşi timp, uitându-se la paie.

– Prea bine. Ridică-te, i-a spus Jamie lui Kezzie, care trăsese paiul scurt.

El s-a ridicat, părând uluit.

– Ia-o de mână, i-a spus Jamie răbdător. Așa. Juri față de acești martori – și a făcut semn către mine și domnul Wemyss – că o iei de soție pe Elizabeth Wemyss?

Kezzie a dat aprobator din cap, apoi și-a dres glasul și s-a îndreptat de spate.

– Da, a rostit el cu hotărâre.

– Iar tu, fato, îl accepți pe Keziah – tu ești Keziah, da? a întrebat Jamie, privindu-l cu îndoială printre gene. Da, foarte bine, Keziah. Îl iei de soț?

– Da, a răspuns Lizzie, părând derutată și deznădăjduită.

– Bine, a spus Jamie repede. Sunteți căsătoriți. Trebuie să găsim imediat un preot să vă binecuvânteze cum se cuvine, dar sunteți căsătoriți.

S-a uitat la Jo, care se ridicase în picioare.

– Iar tu, a continuat Jamie ferm, tu vei pleca. În seara asta. Nu te întorci decât după nașterea copilului!

Jo se albise până în vârful buzelor, dar a încuviințat în tăcere. Îşi ținea ambele mâini lipite de corp – nu în locul în care îl lovise Jamie, ci mai sus, peste inimă. Văzându-i fața, o durere puternică mi-a cuprins şi mie inima.

– Asta e.

Jamie a inspirat adânc, iar umerii i-au căzut puțin.

– Joseph, mai ai contractul de căsătorie pe care l-am făcut pentru fiica ta și tânărul McGillivray? Adu-l, te rog, ca să schimbăm numele.

Arătând ca un melc ce-și scoate capul din cochilie după o furtună cu tunete și fulgere, domnul Wemyss a dat prevăzător din cap. S-a uitat la Lizzie, care rămăsese de mână cu noul ei mire, împietriți ca Lot și soția lui. Domnul Wemyss a bătut-o ușor pe umăr și s-a grăbit să plece; curând am auzit tropăitul picioarelor lui pe scară.

– O să ai nevoie de o lumânare proaspătă, i-am zis lui Jamie, înclinându-mi capul cu subînțeles spre Lizzie și gemeni.

Mucul de lumânare mai avea un centimetru până să se stingă, dar m-am gândit să le ofer tinerilor câteva momente de intimitate.

– Da. A, da, sigur, a aprobat Jamie, pricepând aluzia și a tușit. O să… mă duc să aduc alta.

Imediat ce am intrat în camera medicală, Jamie a închis ușa și s-a rezemat de ea, cu capul căzut în piept.

– Of, Doamne! a făcut el.

– Sărmanii copii, am spus cu oarecare compătimire. Cum să zic... nu poate să nu-ți pară puțin rău pentru ei.

– Da?

Și-a mirosit cămașa, care se uscase, dar având pe piept o pată clară de la vomă. Apoi s-a îndreptat de spate și s-a întins, făcându-și oasele să trosnească.

– Da, cred că da, a recunoscut el. Dar… o, Doamne! Ți-a spus cum s-a întâmplat?

– Da. O să-ți povestesc mai târziu amănuntele.

Am auzit pașii domnului Wemyss, care cobora scara. Am luat o pereche de lumânări neîncepute din mănunchiul prins aproape de tavan și am întins fitilul care le unea.

– Ai cuțitul la îndemână?

Cu un gest mecanic, Jamie a dus mâna la brâu, însă nu avea pumnalul la el.

– Nu. Dar e un briceag pe birou.

A deschis ușa exact în momentul în care domnul Wemyss ajunsese în dreptul biroului. Am auzit exclamația de șoc a domnului Wemyss și în același timp am simțit mirosul de sânge.

Fără menajamente, Jamie l-a împins într-o parte pe domnul Wemyss, iar eu, cu inima în gât, m-am repezit după el.

Cei trei stăteau aproape de birou, unul lângă altul. O dâră de sânge proaspăt mânjea tăblia, iar Kezzie ținea batista mea, plină de sânge, înfășurată în jurul mâinii. În lumina pâlpâitoare, fața lui s-a zărit fantomatică, în clipa în care a ridicat privirea spre Jamie. Scrâșnea din dinți, dar a reușit să zâmbească.

O mișcare scurtă mi-a atras atenția și l-am văzut pe Jo ținând lama briceagului lui Jamie deasupra flăcării lumânării. Acționând ca și cum acolo nu ar mai fost altcineva, a luat mâna fratelui, a smuls batista și a apăsat

metalul încins pe rana de formă aproape ovală de pe degetul mare al lui Kezzie.

Domnul Wemyss a icnit slab, iar mirosul de carne pârlită s-a mestecat cu al ploii. Kezzie a inspirat adânc, apoi a expirat la fel și i-a zâmbit strâmb lui Jo.

– Drum bun, frate! a spus el cu glas puternic și fără nicio inflexiune.

– Și ție, multă fericire, frate! a rostit Jo pe același ton.

Scundă și cu părul despletit, Lizzie stătea între ei, iar ochii ei înroșiți s-au ațintit asupra lui Jamie. Și a zâmbit.

74

ATÂT DE ROMANTIC

Brianna plimba mașina încet pe panta creată pe pătură pe piciorul lui Roger, peste stomacul lui, ajungând în mijlocul pieptului; acolo, el a prins mașina de jucărie, dar și mâna ei, după care i-a aruncat un zâmbet ironic.

– Asta-i o mașinuță foarte bună, a spus ea, desprinzându-și mâna și rostogolindu-se pe o parte, lângă el. Se învârt toate roțile. Ce marcă e? Un Morris Minor, ca mașina aceea mică pe care o aveai în Scoția? Cea mai simpatică mașină pe care am văzut-o vreodată, deşi nu înțelegeam cum reușeai să urci în ea.

– Foloseam pudră de talc, i-a răspuns el și a ridicat jucăria, învârtind brusc cu degetul roata din față. Da, arată bine, nu-i așa? Nu e vreun model anume, dar îmi amintește de Fordul tău Mustang. Mai ții minte când am condus în josul muntelui?

Amintindu-și acele momente, privirea i s-a înmuiat, iar ochii verzi au devenit aproape negri în lumina slabă a focului pe cale să se stingă.

– Da. Era cât pe ce să ieșim de pe șosea, când aveam aproape 140 de kilometri pe oră și tu m-ai sărutat.

Din reflex, Brianna s-a dat mai aproape, împungându-l cu un genunchi. Îndatoritor, el s-a răsucit cu fața spre ea și a sărutat-o din nou, plimbând mașinuța în josul șirei spinării ei și peste rotunjimea feselor. Ea a scos un țipăt scurt și s-a zvârcolit lipită de el, încercând să scape de roțile care o gâdilau, după care i-a tras un pumn în coaste.

– Încetează!

– Credeam că viteza ți se pare erotică. Vroom, a murmurat Roger, dirijând jucăria în susul brațului ei, apoi, brusc, pe sub gulerul cămășii.

Brianna a dat să prindă mașinuța, însă el a retras-o brusc, apoi și-a vârât mâna pe sub plapumă, plimbând roțile în josul coapselor ei – după care a pornit în susul lor.

A urmat o încăierare furioasă pentru posesia jucăriei, care s-a încheiat cu căderea amândurora pe podea într-un vălmășag de cearșafuri și de haine, fiecare dintre ei gâfâind și chicotind.

– Sst! O să-l trezești pe Jemmy!

Brianna s-a agitat și s-a zvârcolit ca să scape de sub greutatea lui Roger. Convins de avantajul celor aproape douăzeci și cinci de kilograme în plus, el nu a făcut decât să se destindă stând peste ea, țintuind-o la podea.

– Nu l-ai putea trezi nici cu focuri de tun, a spus Roger, cu siguranța născută din experiență.

Era adevărat, după ce trecuse de perioada în care se trezea ca să fie hrănit o dată la câteva ore, Jem dormise întotdeauna buștean.

Suflându-și părul din ochi și fără să se grăbească, Brianna a cedat.

– Crezi că vei mai avea vreodată prilejul să mergi cu 140 de kilometri pe oră?

– Doar dacă aș cădea de pe marginea unei prăpăstii foarte adânci. Ești goală, știai asta?

– Şi tu eşti!

– Da, dar eu am fost așa de la început. Unde-i mașinuța?

– Habar n-am, a mințit ea.

De fapt, se afla între omoplații ei și o deranja, dar nu avea de gând să-i ofere lui Roger un avantaj în plus.

– La ce-ți trebuie?

– Voiam să mai explorez puțin terenul, a răspuns el, ridicându-se într-un cot și plimbându-și degetele încet peste partea de sus a sânului ei. Dar cred că putem face asta şi pe jos. Durează mai mult, dar ne vom bucura de peisaj. Așa se spune.

– Mm.

Roger putea să o țintuiască folosindu-se de greutatea proprie, dar nu-i putea controla brațele. Bree a întins degetul arătător, apoi şi-a înfipt unghia

exact în sfârcul lui, făcându-l să inspire adânc.

– Ai în minte o călătorie lungă?

S-a uitat spre micul raft din apropierea patului, pe care păstra materialele contraceptive.

– Destul de lungă.

El i-a urmărit privirea, apoi s-a uitat în ochii ei întrebător. Brianna s-a foit ca să se aşeze mai confortabil, îndepărtând pe tăcute automobilul miniatural.

– Se spune că o călătorie de o mie de kilometri începe cu primul pas, a spus ea şi, ridicându-şi capul, a pus gura pe sfârcul lui şi l-a strâns uşor cu dinţii. După o clipă l-a eliberat.

– Să nu faci zgomot, i-a spus ea pe un ton de reproş. O să-l trezeşti pe Jemmy.

*

– Unde-i foarfeca? Îl tai.

– Nu vreau să-ţi spun. Mie-mi place lung.

I-a tras părul moale şi întunecat într-o parte şi i-a sărutat vârful nasului, ceea ce a părut să-l deconcerteze puţin. Apoi a zâmbit şi a sărutat-o drept răspuns, dându-şi părul de pe faţă cu mâna.

– Sigur nu se simte comod, a spus Roger, măsurând leagănul din ochi. N-ar trebui să-l mut în patul lui?

Din locul în care se afla pe podea, Brianna a ridicat privirea spre leagăn. Jemmy, acum în vârstă de patru ani, începuse să doarmă într-un pat improvizat, însă, din când în când, de dragul vremurilor trecute, ţinea să doarmă în leagăn, îngrămădindu-se cu încăpăţânare în el, deşi mâinile şi picioarele nu-i mai încăpeau cu totul. În acele momente nu se mai vedea deloc, cu excepţia picioarelor desculţe şi plinuţe care ieşeau printr-un capăt al leagănului.

Cât crescuse! s-a gândit Brianna. Încă nu ştia să citească, dar cunoştea literele, putea să numere până la o sută şi să-şi scrie numele. Şi mai ştia să încarce o puşcă; bunicul lui îl învăţase asta.

– Să-i spunem? a întrebat ea pe neașteptate. Și dacă da, când?

Se părea că și Roger se gândise cam la același lucru, pentru că a lăsat impresia că înțelesese perfect ce voia să spună Brianna.

– Iisuse Hristoase, cum să-i spui așa ceva unui țânc? a întrebat el.

S-a ridicat și a tras o parte din așternuturi, pe care le-a scuturat în speranța că va descoperi șnurul din piele cu care își lega părul.

– Nu i-ai spune unui copil că e înfiat? a ripostat ea, stând în șezut și trecându-și ambele mâini prin părul frumos. Ori dacă există un scandal în familie, de exemplu, că tatăl lui nu a murit, ci e la închisoare? Dacă le spui asta copiilor de la început, asta nu înseamnă prea mult pentru ei, cel puțin așa cred; se obișnuiesc cu ideea pe măsură ce cresc. Șocul vine doar dacă află mai târziu.

El a privit-o uşor ironic.

– Tu sigur știi asta.

– Şi tu, la fel.

A spus asta sec, dar încă resimțea ecoul descoperirii. Îndoială, furie, respingere – apoi, prăbușirea bruscă a lumii în care începea să creadă, împotriva voinței ei. Senzația de gol și de abandon... de furie întunecată și de trădare, descoperind cât de multe lucruri pe care le crezuse firești fuseseră minciuni.

– În cazul tău, cel puțin, nu a fost o alegere, a spus ea, așezându-se mai comod, lipită de marginea patului. Nimeni nu știa nimic despre tine; nu exista nimeni care ar fi putut să-ți spună cine erai şi n-a făcut-o.

– A, crezi că părinții tăi ar fi trebuit să-ți spună încă de la început despre călătoria în timp?

A ridicat o sprânceană, amuzat uşor cinic.

– Parcă văd ce bilete ar fi primit de la școală: *Brianna are o imaginație foarte creativă, dar ar trebui încurajată să identifice situațiile în care nu este recomandabil să o folosească.*

– Ha-ha, a replicat Brianna, îndepărtând cu picioarele restul de haine și așternuturile. Eu am fost la o școală catolică. Măicuțele ar fi spus că așa ceva e minciună și i-ar fi pus capăt, punct. Unde mi-e cămașa?

În timpul înfruntării, şi-o dăduse jos şi, deşi era încă înfierbântată după luptă, se simţea neplăcut de expusă, chiar şi în umbra din încăpere.

– Uite-o aici.

Roger a extras un ghemotoc de pânză din vălmăşag şi l-a scuturat.

– Deci chiar crezi asta? a repetat el, uitându-se la ea cu o sprânceană ridicată.

– Că ar fi trebuit să-mi spună? Da. Şi nu, a recunoscut ea fără să vrea.

A întins mâna după cămaşă şi apoi şi-a tras-o peste cap.

– Cum să zic… înţeleg de ce n-au făcut-o. În primul rând, tata nu credea în aşa ceva. Şi ceea ce *credea* el… în fine, indiferent de asta, i-a spus mamei să mă lase să cred că el era adevăratul meu tată. Ea şi-a dat cuvântul şi da, nu cred că trebuia să şi-l încalce, asta e limpede.

Din câte ştia Bree, mama ei îşi încălcase cuvântul doar o dată – fără să vrea, dar cu un efect cumplit.

Şi-a netezit cămaşa din pânză peste corp şi a căutat capetele şireturilor care se strângeau în jurul gâtului. Acum era acoperită, dar se simţea la fel de expusă ca şi cum ar fi fost goală puşcă. Roger stătea pe saltea, scuturând în mod metodic păturile, dar avea ochii verzi îndreptaţi spre ea, întrebător.

– Tot minciună era, a răbufnit Bree. Aveam dreptul să ştiu!

Roger a dat din cap încet.

– Hmm.

A ridicat un mănunchi de cearşafuri răsucite şi s-a apucat să le descâlcească.

– Mda, în fine. Să-i spui unui puşti că e adoptat sau că tatăl lui e la închisoare mai merge. Dar în cazul ăsta, e mai degrabă ca şi cum i-ai spune că tatăl lui a ucis-o pe mama când a găsit-o făcând sex cu poştaşul şi cu alţi şase prieteni în bucătărie. Poate că asta nu înseamnă prea mult pentru el, dacă i se spune de la început, dar cu siguranţă le va atrage atenţia prietenilor când va începe să *povestească*.

Brianna şi-a muşcat buza, simţindu-se pe neaşteptate iritată şi pregătită să riposteze. Nu crezuse că sentimentele ei rămăseseră atât de puternice şi nu îi plăcea să descopere asta – şi nici că Roger înţelesese.

– Mda… în fine..

Brianna a aruncat o privire spre leagăn. Jem se mișcase; acum stătea ghemuit ca un arici, cu fața apăsată de genunchi, lăsând la vedere doar rotunjimile fundului, ridicându-se peste marginea pătuțului precum luna peste linia orizontului.

– Ai dreptate. Va trebui să așteptăm până când va fi destul de mare ca să-și dea seama că nu le poate povesti asta altor oameni, că e vorba de un secret.

Șnurul din piele a căzut dintr-o pătură. Roger s-a aplecat să-l ia, iar părul întunecat i s-a revărsat în jurul feței.

– Ai vrea ca într-o bună zi să-i spui lui Jem că nu sunt tatăl lui natural? a întrebat el încet, fără să se uite la Brianna.

– Roger!

Toată iritarea ei a dispărut într-o revărsare de panică.

– N-aș face asta nici într-o sută de milioane de ani! Nici dacă aș crede că e adevărat, s-a grăbit ea să adauge, și nu cred asta! Știu că tu ești tatăl lui.

S-a așezat lângă el, prinzându-l precipitată de un braț. Roger a zâmbit cam strâmb și a bătut-o ușor pe mână – însă a evitat să-i întâlnească privirea. A așteptat un moment, apoi s-a mișcat, desprinzându-se de ea ca să își lege părul.

– Dacă tot ai spus asta... Nu are dreptul să știe cine e?

– Asta nu e… e ceva diferit.

Era și nu era. Actul care dusese la concepția ei nu fusese viol – însă fusese neintenționat. Pe de altă parte, nu existase nicio îndoială; amândoi, de fapt, cei trei părinți ai ei știuseră că ea era copilul lui James Fraser, dincolo de orice îndoială.

În cazul lui Jem… s-a uitat din nou spre pătuț, dorind instinctiv să descopere un semn, un indiciu neîndoielnic privind paternitatea lui. Însă Jem semăna cu ea și cu tatăl ei, atât la ten, cât și la trăsături. Era înalt pentru vârsta lui, cu picioare și brațe lungi și cu spatele lat, dar așa erau amândoi bărbații cu care l-ar fi putut zămisli. Și, la naiba, amândoi aveau ochii verzi.

– N-o să-i spun asta, a zis ea cu fermitate. Niciodată. Și nici tu n-o s-o faci. *Tu* îi ești tată, în toate privințele. Și nu văd niciun motiv întemeiat ca el să știe că există acel Stephen Bonnet.

– Doar că el *există*, a insistat Roger. Iar el *crede* că e copilul lui. Ce se întâmplă dacă se vor întâlni vreodată? Când Jem o să fie mai mare.

Nu căpătase obiceiul de a-și face cruce în momente de încordare, așa cum procedau tatăl și vărul ei, dar acum a făcut-o, stârnind râsul lui Roger.

– Nu glumesc, a spus Brianna, așezându-se. Nu se va întâmpla asta. Iar dacă-l văd pe Stephen Bonnet în preajma copilului meu... Data viitoare o să țintesc mai sus, atâta tot.

– Ești hotărâtă să-i oferi flăcăului o poveste frumoasă pentru colegii de clasă, nu?

Roger vorbea pe un ton glumeț, tachinând-o, așa că Brianna s-a relaxat puțin, sperând că reușise să îndepărteze orice îndoială pe care el ar putea să o aibă în privința a ceea ce i-ar putea spune ea lui Jemmy despre paternitatea lui.

– De acord, dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să știe restul. N-aș vrea să afle întâmplător.

– Tu n-ai aflat din întâmplare. Ți-a spus mama ta.

Și uite unde suntem acum. Aceste cuvinte au rămas nerostite, dar au răsunat puternic în mintea ei când Roger a privit-o drept în ochi.

Dacă nu s-ar fi simțit obligată să se întoarcă, să treacă prin pietre pentru a-și găsi adevăratul tată, niciunul dintre ei nu s-ar fi aflat acum aici. Ar fi trăit în siguranță, în secolul al XX-lea, poate în Scoția, poate în America, dar oricum într-un loc în care copiii nu mor din cauza diareii și a febrei.

Într-un loc în care pericolele nu pândeau dinapoia oricărui copac, iar războiul nu se ascundea sub tufișuri. Un loc în care glasul lui Roger suna încă pur și puternic.

Dar poate nu l-ar fi avut pe Jem.

– Iartă-mă, a spus Brianna, simțind că se sufocă. Știu că e vina mea, doar a mea.

A întins mână și i-a atins cicatricea care dădea roată gâtului.

– Iisuse, a spus el încet, dacă aș fi putut merge oriunde, chiar şi în iad, ca să-mi găsesc părinții, aș fi făcut-o, Brianna.

Şi-a ridicat ochii verzi și sclipitori și a strâns-o de mână cu putere.

– Dacă există cineva pe lume care înțelege asta, eu sunt acela, puicuțo.

I-a răspuns strângându-i mâna, la rândul ei, cu ambele palme. Ușurarea adusă de faptul că Roger n-o învinovățea i-a destins fibrele trupului, însă durerea pierderilor suferite de el – dar și de ea – încă îi stăruia în gât și în piept, grea ca plumbul, și asta o făcea să respire chinuit.

Jemmy s-a mișcat, s-a ridicat brusc, apoi a căzut la loc, încă adormit buștean, cu un braț atârnat peste marginea pătuțului, moale ca un tăiețel. Brianna înghețase văzând mișcarea bruscă, apoi s-a calmat și s-a ridicat ca să-i pună mâna înapoi în pătuț. Până să ajungă lângă el, a auzit o ciocănitură la ușă.

Roger și-a înșfăcat cămașa cu o mână, iar cu cealaltă a apucat pumnalul.

– Cine e? a strigat Brianna, simțind că bătăile inimii i se accelerează.

Oamenii nu făceau vizite după căderea întunericului decât în caz de urgență.

– Noi suntem, domnișoară Bree, s-a auzit glasul lui Lizzie prin lemnul ușii. Putem intra, vă rog?

Părea emoționată, dar nu alarmată. Brianna a așteptat ca să se asigure că Roger e îmbrăcat decent, apoi a săltat ivărul greu.

Primul ei gând a fost că Lizzie chiar arăta emoționată; obrajii îi erau roșii ca merele, culoarea lor fiind vizibilă chiar şi în întunericul din cadrul ușii.

„Noi“, adică ea și gemenii Beardsley, care au făcut plecăciuni și au salutat din cap, cerându-și scuze pentru ora târzie.

– Nu-i nimic, a răspuns Brianna mecanic, aruncând o privire în jur ca să-și găsească șalul. Cămașa ei nu era doar subțire și jalnică, dar avea și o pată acuzatoare în partea din față. Ăă, intrați.

Roger a înaintat să-i întâmpine pe vizitatorii neașteptați, ignorând cu eleganță faptul că nu purta decât cămașa de noapte, iar Brianna s-a retras într-un colț întunecos dinapoia războiului de țesut, căutând pe bâjbâite șalul vechi cu care își acoperea picioarele când lucra.

Înfășurată în el, a lovit cu piciorul un buștean ca să elibereze focul și s-a aplecat să aprindă o lumânare de la tăciunii care ardeau mocnit. În lumina ei nesigură, a observat că gemenii erau îmbrăcați mai frumos decât oricând, aveau părul pieptănat și aranjat şi fiecare purta cămașă curată și vestă din piele; nu purtau redingote, fiindcă nu aveau. Lizzie era îmbrăcată și ea în ce avea mai de soi – de fapt, purta rochia din lână de culoarea piersicii necoapte pe care şi-o făcuse pentru nuntă.

Se întâmpla ceva, după cum îi spunea Lizzie de zor la ureche lui Roger.

– Vrei să te *căsătoresc?* a întrebat Roger pe un ton care i-a trădat uimirea, apoi s-a uitat când la un geamăn, când la celălalt. Hm… cu cine?

– Da, domnule, a răspuns Lizzie și a făcut o reverență respectuoasă. Cu Jo, domnule, dacă sunteți atât de bun. Kezzie a venit să fie martor.

Cam descumpănit, Roger și-a trecut mâna peste față.

– Bine, dar..

S-a uitat rugător spre Brianna.

– Lizzie, ai necazuri? a întrebat-o Brianna direct, aprinzând o a doua lumânare și așezând-o în sfeșnicul de lângă ușă.

În lumina mai puternică, a văzut că pleoapele lui Lizzie erau roșii și umflate, ca și cum ar fi plâns – deși atitudinea ei trăda hotărâre și emoție, nu teamă.

– N-aș spune că am necazuri. Dar… am rămas grea, a zis Lizzie și și-a încrucișat protector mâinile pe pântec. Vrem… vrem să fim căsătoriți înainte să le spun tuturor.

– Ah. În fine…

Roger i-a aruncat o privire dezaprobatoare lui Jo. Nu părea convins nici pe jumătate.

– Dar tatăl tău… nu cumva o să…?

– Tata vrea să fim căsătoriți de un preot, i-a explicat ea pe un ton foarte serios. Și așa va fi. Dar știți, domnule, că vor trece luni, poate chiar ani, până să găsim unul.

A plecat capul, roșind.

– Aș vrea să mă mărit, cu vorbele potrivite, înainte de venirea copilului pe lume.

– Da, a spus Roger, uitându-se fără să vrea la talia lui Lizzie. Am priceput asta. Dar nu prea înțeleg zorul, dacă înțelegi ce vreau să zic. Mâine n-o să fii mai gravidă decât în seara asta. Sau săptămâna viitoare.

Jo și Kezzie au schimbat o privire peste capul lui Lizzie. Apoi Jo i-a cuprins talia cu brațul și a tras-o delicat lângă el.

– Vrem să procedăm corect unul față de celălalt, domnule. Dar am vrea ca totul să fie în secret, înțelegeți? Doar eu, Lizzie și fratele meu.

– Doar noi, a repetat ca un ecou Kezzie, apropiindu-se și uitându-se intens la Roger. Vă rugăm, domnule.

Părea să fie rănit la o mână, pentru că îi era înfășurată cu o batistă.

Briannei i s-a părut greu de îndurat imaginea celor trei, unul lângă altul; erau atât de nevinovați și de tineri. Toți stăteau cu fețele proaspăt spălate îndreptate spre Roger în semn de implorare. Brianna s-a apropiat și l-a atins pe Roger pe braț, iar el i-a simțit căldura prin pânza mânecii.

– Fă asta pentru ei, a spus ea încet. Te rog. Nu e chiar o căsătorie, dar îi faci să se simtă uniți.

– Da, bine, dar ar trebui să primească sfaturi… tatăl ei…

Cuvintele lui de protest s-au stins când s-a uitat spre cei trei, iar Brianna și-a dat seama că era la fel de mișcat ca și ea de nevinovăția lor. Și, îşi spuse, amuzându-se în sinea ei, Roger se simțea ispitit de gândul de a oficia prima căsătorie, chiar dacă nu era întru totul potrivit canoanelor. Circumstanțele aveau să fie romantice și memorabile acolo, în tăcerea nopții, cu jurăminte schimbate la lumina focului și a lumânărilor, cu amintirea caldă a propriilor îmbrățişări în umbră și a copilului care dormea, martor tăcut, două lucruri care ar binecuvânta și ar da speranțe căsătoriei ce urma să fie oficiată.

Roger a oftat din rărunchi, apoi i-a zâmbit resemnat Briannei și s-a întors.

– Bine, așa vom face. Dar lăsați-mă să-mi iau pantalonii; nu vreau să oficiez prima mea căsătorie în fundul gol.

*

Roger a rămas cu lingura de marmeladă deasupra feliei de pâine prăjită, privindu-mă fix.

– *Ce* au făcut? a întrebat el cu glas sugrumat.

– Nu *ea!*

Bree și-a dus brusc mâna la gură și a făcut ochi mari pe deasupra ei, după care și-a retras-o și a întrebat:

– *Amândoi?*

– Așa se pare, am răspuns, reprimându-mi un impuls extrem de dizgrațios de a râde. Chiar i-ai căsătorit pe Lizzie și pe Jo seara trecută?

– Dumnezeu să mă ajute, am făcut-o, a mormăit Roger.

Părând extrem de șocat, a pus lingura în cana de cafea și a amestecat cu gesturi mecanice.

– Dar e căsătorită și cu Kezzie?

– De față cu martori, l-am asigurat, aruncând o privire precaută spre domnul Wemyss, care stătea vizavi de mine la micul dejun și rămăsese cu gura căscată, împietrit.

– Crezi cumva…, a vrut Bree să mă întrebe. Adică... Amândoi *în același timp?*

– Păi, ea zice că nu, i-am răspuns, îndreptându-mi ochii spre domnul Wemyss, sugerând că nu era o întrebare potrivită în prezența lui, chiar dacă Bree era fascinantă.

– Vai, Doamne! a rostit domnul Wemyss, cu o voce ca din mormânt. E blestemată.

– Sfântă Fecioară, Maica lui Dumnezeu! a zis doamna Bug, ai cărei ochi se dilataseră cât niște farfurioare, făcându-și cruce. Fie ca Domnul Hristos să se îndure de ei!

Roger a luat o gură mare de cafea, s-a înecat și a lăsat cana jos, pufnind. Brianna l-a bătut ușor pe spate ca să-l ajute, însă el, lăcrimând, i-a făcut semn să-l lase în pace și s-a străduit să-și revină.

– În fine, probabil că nu e chiar atât de rău pe cât pare, i-a spus el domnului Wemyss, încercând să găsească latura luminoasă a situaţiei. Cum să zic... Am putea spune că gemenii sunt un singur suflet pe care Domnul l-a aşezat în două trupuri, în scopuri doar de El ştiute.

– Da, dar… două trupuri! a comentat doamna Bug. Credeţi că… amândoi, *în acelaşi timp?*

– Nu ştiu, am spus eu, dându-mă bătută. Dar îmi închipui că…

Am aruncat o privire spre fereastră, unde ninsoarea cădea şoptind peste oblonul tras. Începuse să ningă din greu în noaptea precedentă, o zăpadă groasă şi umedă; pe sol se depuseseră deja cam treizeci de centimetri şi eram aproape sigură că toţi cei de la masă îşi imaginau acelaşi lucru ca şi mine: un tablou cu Lizzie şi cu gemenii Beardsley, adăpostiţi comod într-un pat cald de blănuri, lângă foc, bucurându-se de luna lor de miere.

– În fine, nu cred că putem face prea multe în privinţa asta, a conchis Bree, cu simţ practic. Dacă spunem ceva în public, probabil că prezbiterienii o vor bate cu pietre pe Lizzie ca pe o târfă papistaşă şi...

Domnul Wemyss a scos un sunet precum o băşică de porc călcată din greşeală.

– E limpede că nimeni nu va scoate o vorbă. Nu-i aşa? a întrebat Roger ţintuind-o pe doamna Bug cu o privire severă.

– Păi, trebuie să-i povestesc lui Arch, altfel o să plesnesc, a spus ea cu sinceritate. Dar nimănui altcuiva. O să fiu mută ca un mormânt, jur. Să mă ia diavolul dacă mint.

Şi-a dus ambele mâini la gură drept demonstraţie, iar Roger a dat aprobator din cap.

– Presupun că, în cazul ăsta, căsătoria pe care am oficiat-o nu e, de fapt, valabilă, a spus el cu îndoială. Şi totuşi…

– E la fel de valabilă precum cea pe care a încheiat-o Jamie, am replicat eu. Şi, pe de altă parte, e prea târziu s-o silim să aleagă. După ce degetul mare al lui Kezzie se va vindeca, nimeni nu va mai putea face diferenţa între…

– În afară de Lizzie, probabil, a zis Bree și, în timp ce lingea o picătură de miere rămasă în colțul gurii, l-a privit gânditoare pe Roger. Mă întreb cum ar arăta lucrurile dacă ar exista doi ca tine.

– Amândoi am fi păcăliți, a asigurat-o el. Doamnă Bug, mai e cafea?

– Cine a fost păcălit?

Ușa bucătăriei s-a deschis brusc, lăsând înăuntru un vârtej de zăpadă și aer geros. Jamie a intrat împreună cu Jem, amândoi îmbujorați după o vizită la privată. Aveau părul și genele încărcate de fulgi de zăpadă care se topeau.

– Tu, de exemplu. Ai fost tras pe sfoară de un bigam de nouăsprezece ani, l-am anunțat eu.

– Ce-i acela un „biglam“? a întrebat Jem.

– O tânără doamnă foarte grasă, i-a răspuns Roger, luând o bucată de pâine prăjită cu unt și apropiind-o de gura lui Jem. Poftim. Ce-ar fi să iei asta și să…?

S-a oprit dându-şi seama că nu-l putea trimite pe Jem afară.

– Lizzie a venit la Roger seara trecută, împreună cu gemenii, iar el a căsătorit-o cu Jo, i-am explicat lui Jamie.

El a clipit nedumerit, iar zăpada topită de pe gene i s-a scurs pe față.

– Să fiu al naibii!

A inspirat adânc, după care și-a dat seama că era acoperit de un strat de zăpadă, aşa că s-a dus lângă vatră să se scuture, iar zăpada a căzut în foc, scoțând sunete ușoare.

– În fine, a spus Jamie, venind la masă și așezându-se lângă mine, măcar nepotul tău va avea un nume, Joseph. Şi, în orice variantă, va fi sigur din neamul Beardsley.

Ridicola observație a părut să îl liniștească oarecum pe domnul Wemyss; obrajii i s-au colorat ușor, după care i-a îngăduit doamnei Bug să-i pună în farfurie încă o prăjitură cu ovăz.

– Da, cred că asta înseamnă ceva…, a zis el. Și chiar nu pricep ce...

– Vino să vezi!

Jemmy o trăgea nerăbdător pe Bree de mână.

– Vino să vezi, mamă!

– Ce să văd?

– Mi-am scris numele! Mi-a arătat bunicul!

– Chiar aşa? Bravo ţie!

Brianna i-a zâmbit, apoi s-a încruntat.

– Poftim? Chiar acum?

– Da! Vino, înainte să fie acoperit!

Brianna s-a uitat la Jamie pe sub sprâncenele coborâte.

– *N-ai făcut* asta, tată!

Jamie a luat o felie de pâine prăjită de pe farfurie şi a întins pe ea un strat de unt.

– Păi, a replicat el, trebuie să ai un *oarecare* avantaj când eşti bărbat, chiar dacă nimeni nu pune deloc preţ pe ceea ce spui. Roger Mac, dă-mi, te rog, marmelada.

75

PĂDUCHI

Cu coatele pe masă și cu bărbia sprijinită în pumni, Jem urmărea mișcarea lingurii prin aluat ca un leu ce urmărește o pradă apetisantă în drumul ei spre adăpătoare.

– Nici să nu te gândești, am spus eu, aruncând o privire spre degetele lui murdare. Vor fi gata peste câteva minute, abia atunci poți să le mănânci.

– Dar îmi plac crude, bunico, a protestat el.

S-a uitat la mine cu ochii lui mari și albaștri, într-o rugă mută.

– Nu trebuie să mănânci lucruri crude, am spus cu glas ferm. Ți-ar putea face rău.

– Dar tu ai mâncat, bunico!

A arătat cu degetul o picătură cafenie de aluat care îmi rămăsese prinsă de buze. Mi-am dres glasul și am șters dovada incriminatoare cu un șervet.

– N-o să mai mănânci la cină, am spus eu, dar, cu agerimea unei fiare din junglă, el a simțit că prada lui era mai slabă.

– Îți promit că nu se va întâmpla asta. O să mănânc tot! a sărit el, întinzând deja mâna după lingură.

– Da, tocmai de asta mă tem, am replicat eu, cedându-i lingura cu un oarecare regret. Doar o gură acum – lasă ceva și pentru tata și bunicul.

Fără să scoată o vorbă, a dat din cap aprobator și a lins lingura plimbându-și limba de-a lungul ei, închizând ochii extaziat.

Am găsit altă lingură și am început să așez prăjiturile pe foile de tablă pe care le foloseam pentru copt. Când foile erau pline și vasul aproape gol, am auzit zgomot pe hol, semn că cineva se apropia de ușă. Recunoscând pașii apăsați ai Briannei, am înșfăcat lingura goală din mâna lui Jemmy și i-am șters repede buzele mânjite cu un șervet.

Bree s-a oprit în prag, iar zâmbetul ei s-a transformat într-un rictus de neîncredere.

– Ce faceți aici?

– Prăjituri cu melasă, am răspuns, ridicând foile de copt drept dovadă, după care le-am vârât în cuptorul din cărămidă construit în peretele vetrei. Jemmy mi-a dat o mână de ajutor.

Brianna a înălțat o sprânceană. Și-a mutat privirea de la mine la Jemmy, care avea pe față o expresie de nevinovăție sublim de nefirească. Mi-am dat seama că nici expresia mea nu era prea convingătoare.

– Da, văd, a spus ea sec. Cât aluat ai mâncat, Jem?

– Cine, eu? a întrebat Jemmy și a făcut ochii mari.

– Îhî.

S-a aplecat și a cules ceva din părul lui roșcat și ondulat.

– Și asta ce-i?

Jem s-a încruntat uitându-se puțin cruciș la mâna Briannei, în încercarea de a se concentra.

– Un păduche mare de tot? a sugerat el cu glas vioi. Cred că l-am luat de la Rabbie McLeod.

– Rabbie McLeod? am făcut eu, dându-mi seama că Rabbie stătuse ghemuit pe banca din bucătărie în urmă cu câteva zile, iar pletele lui negre, răzvrătite, se amestecaseră cu șuvițele lui Jemmy, în timp ce dormeau în așteptarea taților lor. Mi-am adus aminte că în acele momente mă gândisem cât de fermecător arătau băieții, dormind unul lângă altul, cu fețele destinse și visând.

– Rabbie are păduchi? a întrebat Bree, aruncând bucățica de aluat de parcă ar fi fost o insectă respingătoare.

– Da, e plin, a asigurat-o Jemmy pe un ton vesel. Mama lui zice că o să ia briciul și o să-i radă în cap pe el, pe frații lui, pe tată și pe unchiul Rufe. Spune că păduchii țopăie peste tot la ei în pat. S-a săturat să fie mâncată de vie.

Cu un gest nepăsător, a dus mâna la cap și s-a scărpinat, trecându-și degetele prin păr cu gestul caracteristic pe care îl văzusem de atâtea ori

până atunci.

Eu și Bree am schimbat o scurtă privire îngrozită, apoi ea l-a prins pe Jemmy de umeri și l-a tras spre fereastră.

– Vino aici!

Era clar. Expusă la lumina sclipitoare a zăpezii, pielea delicată de după urechi și de pe ceafă prezenta obișnuita culoare roz cauzată de scărpinat, iar o examinare rapidă a capului a dezvăluit ceea ce era mai rău: păduchi minusculi, prinși de baza firelor de păr și câțiva păduchi adulți, cafeniu-roșcați, cât jumătate de bob de orez, care s-au refugiat în desimea părului. Bree a prins unul și l-a strivit între unghiile degetelor mari, apoi a aruncat resturile în foc.

– Pfu!

Și-a șters mâinile de fustă şi a desfăcut șnurul cu care își legase părul, scărpinându-se temeinic.

– Am și eu? m-a întrebat ea neliniștită, îndreptându-și capul spre mine.

Am ciufulit repede masa de păr castaniu-roșcat, căutând ouăle albicioase doveditoare, apoi m-am retras un pas și mi-am aplecat capul spre ea.

– Nu, dar eu?

Ușa din spate s-a deschis și în bucătărie a intrat Jamie, care a părut ușor surprins să o vadă pe Brianna căutându-mă în păr ca o femelă de babuin. Apoi a ridicat capul brusc și a adulmecat aerul.

– Arde ceva?

– Le scot eu, bunicule!

Exclamația m-a trezit, apoi am simțit mirosul de melasă pârlită. Am tresărit și m-am îndreptat de spate, lovindu-mă cu capul de marginea raftului cu farfurii, suficient de tare ca să văd stele verzi.

Stelele au dispărut la vreme ca să-l zăresc pe Jemmy ridicându-se pe vârfurile picioarelor şi întinzând mâinile spre cuptorul din peretele vetrei, care fumega mult deasupra capului său. Avea ochii mijiți de concentrare și își ținea fața întoarsă ca să se ferească de valurile de dogoare emanate de cărămizi. Îşi înfășurase un ştergar în jurul mâinii cu care cotrobăia în cuptor.

Jamie a ajuns la copil din doi pași și, prinzându-l de guler, l-a tras înapoi. A băgat mâinile neprotejate în cuptor, a scos o foaie de tablă cu prăjiturile ce fumegau și a aruncat-o cu o asemenea putere, încât ea s-a izbit de perete. Discurile mici, cafenii, au zburat și s-au împrăștiat pe toată podeaua.

Adso, care stătuse cocoțat pe pervazul ferestrei, dând ajutor la vânătoarea de păduchi, a văzut ceea ce părea a fi o pradă și s-a aruncat cu ferocitate asupra unei prăjituri care zbura, frigându-se la labe. Scheunând de uimire, a lăsat prăjitura și s-a grăbit să se ascundă sub bancă.

Scuturându-și degetele arse și făcând o serie de remarci extrem de vulgare în gaelică, Jamie luase o bucată de lemn în cealaltă mână și scotocea în cuptor, încercând să scoată cealaltă foaie de tablă, cu prăjiturile din care ieșea un nor de fum.

– Ce se întâmplă?

– Jemmy!

Strigătul lui Roger a coincis cu al lui Bree. Expresia de uimire de pe fața lui Roger, care apăruse după Jamie, s-a transformat într-una de alarmă când și-a văzut odrasla ghemuită pe podea, adunând cu sârg prăjiturile, fără să-şi dea seama că ştergarul pe care-l târa ardea înăbușit în cenuşa cuptorului.

Roger s-a repezit spre Jemmy și s-a ciocnit cu Bree, care pornise în aceeași direcție. Apoi amândoi s-au izbit de Jamie, care tocmai reușise să scoată a doua foaie de tablă până la marginea cuptorului. Jamie s-a clătinat, s-a străduit să-și recapete echilibrul, iar tabla a căzut cu un zăngănit slab în vatră, împrăștiind bucăți de cărbuni mirosind a melasă, care fumegau. Izbit și deplasat într-o parte, cazanul cu supă s-a legănat și s-a mișcat primejdios în cârlig, împrăștiind supă peste cărbunii încinși și azvârlind în sus nori de aburi savuroși şi sfârâitori.

Nu știam dacă să râd sau să ies în goană pe ușă, însă am ales să înșfac ştergarul pârlit, din care acum ieşeau flăcări, şi să-l lovesc de câteva ori de vatra căptușită cu piatră.

Gâfâind, m-am ridicat în picioare și am descoperit că membrii familiei mele reușiseră să se îndepărteze de cuptor. Roger îl strângea cu toată puterea la piept pe Jemmy, care se zbătea, în vreme ce Bree îl examina să

vadă dacă avea arsuri sau oase fracturate. Nervos, Jamie își sugea un deget ars, îndepărtând fumul din dreptul feței cu cealaltă mână.

– Apă rece, am spus, încercând să mă ocup de principala urgență.

L-am apucat pe Jamie de braț, i-am smuls degetul din gură și i-am vârât mâna în lighean.

– Jemmy a păţit ceva? am întrebat, întorcându-mă spre tabloul cu „Familii fericite“[32] de lângă fereastră. Văd că nu. Lasă-l jos, Roger, te rog, pentru că are păduchi.

Roger l-a lăsat pe podea de parcă ar fi fost un cartof fierbinte și –adoptând reacția obișnuită a adulților care aud cuvântul „păduche“ – a început să se scarpine în cap. Neinfluențat de recenta agitație, Jemmy s-a așezat pe podea și a început să mănânce o prăjitură pe care o ținuse strâns în mână în tot acest timp.

– O să-ți murdărești…, a spus Brianna mecanic, după care a văzut cazanul din care supa se vărsase și inundase vatra, apoi s-a uitat la mine și a ridicat din umeri. Mai ai prăjiturele? l-a întrebat ea pe Jemmy.

Cu gura plină, el a dat afirmativ din cap, a vârât mâna sub cămașă și i-a întins una. Brianna a examinat-o cu un ochi critic, apoi a mușcat din ea.

– Nu e rea, a spus după ce a înghițit. Hm? l-a întrebat pe Roger și i-a întins ce mai rămăsese din prăjitură.

Roger a vârât bucata în gură cu o mână, folosind-o pe cealaltă ca să se uite prin părul lui Jemmy.

– S-au răspândit peste tot, a constatat el. În apropiere de casa familiei Sinclair, am văzut cel puțin șase băieți tunși toți ca niște deținuți. Va trebui să te radem în cap și pe tine, a spus el, zâmbindu-i lui Jemmy și răscolindu-i părul.

Auzind sugestia, fața băiatului s-a luminat brusc.

– O să fiu chel ca bunica?

– Chiar mai chel, l-am asigurat eu scurt.

De fapt, părul meu avea deja vreo cinci centimetri, deși ondularea îl făcea să pară mai scurt și mici vârtejuri îmi învăluiau capul.

– Să-l *radem*? s-a cutremurat Brianna și s-a întors spre mine. Nu există altă metodă de a scăpa de păduchi?

M-am uitat la capul lui Jemmy, analizând situația. Avea părul la fel de des şi uşor ondulat ca mama și bunicul lui. Am aruncat o privire spre Jamie care, cu o mână în vasul cu apă, mi-a zâmbit. Știa din experiență cât timp era necesar pentru a pieptăna un păr atât de lung ca să scoți lindinii; o făcusem pentru el de multe ori. A clătinat din cap.

– Tundeți-l, a spus el. Nu avem cum să ținem liniştit un copil atât de mic suficient timp ca să-l pieptănăm.

– Am putea folosi *untură*, am sugerat eu cu îndoială. Îi ungem capul cu untură sau cu grăsime de urs câteva zile. Asta ar sufoca păduchii. Ori măcar putem spera.

– Câh!

Brianna s-a uitat cu neplăcere la capul fiului ei, pesemne anticipând dezastrul pe care l-ar fi creat printre haine şi aşternuturi dacă i s-ar fi permis să umble cu capul acoperit cu untură.

– Oțetul și un pieptăn fin îi pot scoate pe cei mari, am spus, apropiindu-mă să mă uit la linia fină, de culoare albă, a cărării din părul roșcat al lui Jemmy. Însă așa nu scoatem lindinii; va trebui să-i extrageți cu unghiile, altfel trebuie să așteptați până când eclozează ca să îi scoateți prin pieptănare.

– Îl radem în cap, a spus Roger. Niciodată nu poți elimina ouăle; trebuie s-o faci din nou la fiecare câteva zile, iar dacă-ți scapă câțiva suficient de mari ca să sară…

A zâmbit și a azvârlit o firimitură de prăjitură de pe unghia degetului mare; aceasta a aterizat pe fusta Briannei, iar ea s-a uitat urât la Roger, îndepărtând-o cu palma.

– Ne-ai fost de mare ajutor!

Și-a mușcat buza încruntându-se, după care, fără să vrea, a dat aprobator din cap.

– Bine, înseamnă că nu avem încotro.

– Îi va crește la loc, am asigurat-o eu.

Jamie s-a dus la etaj să aducă briciul; eu am mers în camera medicală ca să găsesc foarfeca chirurgicală și o sticlă cu ulei de lavandă pentru arsura de la degetul lui Jamie. Când m-am întors, Bree și Roger stăteau cu capetele lipite, deasupra unui lucru care arăta ca un ziar.

– Ce-aveți acolo? am întrebat eu și m-am apropiat pentru a privi peste umărul Briannei.

– Primul efort tipografic al lui Fergus.

Roger mi-a zâmbit și a mișcat ziarul ca să pot citi și eu.

– Ni l-a trimis printr-un negustor care l-a lăsat la Sinclair pentru Jamie.

– Serios? Minunat!

Mi-am întins gâtul ca să văd mai bine și am simțit un mic fior când am dat cu ochii de titlul scris cu litere îngroșate în partea de sus a paginii:

THE NEW BERN UNION

Apoi m-am uitat mai atent.

– *Onion*[33]*?* am întrebat eu, clipind nedumerită. Ceapa?

– Mda, el explică alegerea cuvintelor, a spus Roger, arătând spre rubrica *Observațiile proprietarului*, scrise cu litere frumos decorate în centrul paginii, legenda fiind susținută de doi heruvimi care pluteau. Porneşte de la ceapa care are multe straturi, asta înseamnă complexitate, înțelegi, și – și-a plimbat degetul de-a lungul rândului – *tonul pătrunzător și savoarea discursului rațional vor domina întotdeauna acest ziar, spre informarea completă și amuzamentul cumpărătorilor și al cititorilor noștri.*

– Bag de seamă că face deosebire între cumpărători și cititori, am remarcat eu. Tipic franțuzesc!

– Aşa e, m-a aprobat Roger. Unele articole au un ton clar galic, dar se vede că Marsali a avut ceva de spus. Desigur, cele mai multe dintre reclame sunt scrise de oamenii care le-au comandat.

A arătat spre un mic anunț care suna aşa: *Pierdut pălărie. Dacă e găsită în stare bună, rog să fie înapoiată posesorului, S. Gowdy, New Bern. Dacă nu*

e în stare bună, o puteți purta.

Jamie a sosit cu briciul exact la timp ca să audă anunțul și a râs laolaltă cu noi. A arătat cu degetul în josul paginii, spre alt articol.

– Da, e bun, dar cred că preferatul meu e „Colțul poetului“. Imposibil ca Fergus să fi făcut așa ceva, nu se pricepe deloc la rime. Credeți că Marsali l-a scris ori e vorba de altcineva?

– Citește cu voce tare, l-a invitat Brianna, cedându-i cu regret ziarul lui Roger. Eu vreau să-l tund pe Jemmy înainte s-o ia la fugă şi să împrăștie păduchii peste tot în Fraser‘s Ridge.

Resemnată în privința tunsului, Brianna nu a mai șovăit. A legat un ştergar în jurul gâtului lui Jemmy și a apucat cu hotărâre foarfeca, trimițând o ploaie de șuvițe de aurii și castanii pe podea. În acest timp, Roger citea cu voce tare și accente dramatice:

Privind recenta lege împotriva
Vânzării de băuturi spirtoase etc.,
Spune-mi – cum să-nțeleg c-aproape din nimic,
Această lege vorbește despre un bine public?
Nu tocmai. Eu resping ideea:
Pentru că, așa cum toți știm, și eu zic
Ca, dintre două păcate, să-l alegem pe cel mai mic,
Și părerea mea-i corectă, exact așa cum zic.
Să spun că-n cercetare-ar apărea
Zece bulendre ce murit-au an de an
Fiindc-au băut prea în avan –
Mii de nevinovați trebuie împinşi atunci
Spre disperare și să-și piardă pâinea
Pentru a-ndrepta o-asemenea prostie, aşa?
Nimeni nu mă poate acuza că-ncurajez păcatul.
Sau că aș propovădui ginul şi băutul;
Dar, umil, gândiți-vă la acest plan,
Deși gândit cu cea mai mare grijă,

Nu-i potrivit cu al Atotputernicei Dreptăți.
De e să dăm Scripturilor crezare,
Când păcatul Sodomei cerea o Răzbunare,
Zece-nțelepți cerut-au amânare
Și l-au făcut pe Domnul s-arate îndurare.
Acuma însă, zece desfrânați pe față
Pe unii epicurieni rău îi mai mâhnesc și mână
O jumătate de oraș către o sigură ruină.

– Nimeni nu mă poate acuza că-ncurajez păcatul. Sau că aș Propovădui Ginul şi băutul, a repetat Bree chicotind. Sper că băgați de seamă că el – sau ea – nu aduce vorba de whisky. Dar ce înseamnă buleandră? Hop, stai liniștit, copile!

– Târfă, a răspuns Jamie cu un aer absent, în timp ce ascuțea briciul pe o bucată de piele și citea peste umărul lui Roger.

– Ce e aia târfă? a întrebat Jemmy, radarul lui detectând în mod firesc singurul cuvânt nepotrivit care apăruse în discuție. E sora lui Richie?

Charlotte, sora lui Richard Woolam, era o tânără foarte atrăgătoare și o foarte credincioasă membră a comunității quakerilor. Jamie a făcut schimb de priviri cu Roger și a tușit.

– Nu, nu cred, flăcăule, a zis el. Și să nu mai spui asta, pentru numele Domnului! Hai, ești pregătit să te rad?

Fără să mai aștepte răspunsul, a luat pământuful de bărbierit și a săpunit bine capul lui Jemmy, în acompaniament de chicote de încântare.

– Bărbiere, bărbiere, bărbierește un purcel, a recitat Bree, urmărind scena. Câte fire în perucă o să folosească el?[34]

– O mulțime, am răspuns eu, măturând șuvițele de păr împrăștiate pe podea și aruncându-le în foc, sperând că asta va distruge toți păduchii.

Ce păcat, pentru că părul lui Jemmy era frumos. Însă avea să-i crească la loc, iar tunsoarea îi scotea în evidență forma frumoasă a capului, rotund ca un pepene.

Jamie fredona ceva pentru sine, trăgând briciul peste pielea nepotului cu o deosebită delicatețe, de parcă ar fi bărbierit o albină.

Jemmy a întors puțin capul și o amintire îndepărtată mi-a tăiat răsuflarea – Jamie, cu părul tuns scurt, la Paris, pregătindu-se să-l întâlnească pe Jack Randall, pregătindu-se să-l ucidă – sau să fie ucis. Apoi, foindu-se pe scaun, Jemmy s-a răsucit, iar imaginea a dispărut, înlocuită de altceva.

– Ce e asta?

M-am aplecat să mă uit mai de aproape când Jamie a tras încă o dată briciul cu o mișcare elegantă și a aruncat ultimul cocoloș de spumă în foc.

– Ce e?

Bree a venit lângă mine și a făcut ochii mari când a văzut pata mică, de culoare cafenie. Avea mărimea unei monede de un farthing, aproape rotundă, lângă linia părului, în partea din spate a capului, înapoia urechii stângi.

– Ce e asta? m-a întrebat ea, încruntându-se.

A atins pata ușor, dar Jemmy abia dacă a băgat de seamă; se tot foia, vrând să coboare de pe scaun.

– Sunt sigură că nu-i nimic, am spus după ce am examinat-o rapid. Seamănă cu ceva numit nev – un fel de aluniță plată, de obicei inofensivă.

– Dar de unde a apărut? Nu s-a născut cu ea, sunt sigură! a protestat Brianna.

– Bebelușii au foarte rar alunițe, i-am explicat în timp ce desfăceam ştergarul de la gâtul lui Jemmy. Gata, ai scăpat! Du-te și fii cuminte – o să mâncăm de seară imediat ce termin. Nu, am continuat explicația pentru Bree, alunițele încep să se dezvolte de obicei în jurul vârstei de trei ani, deși, bineînțeles, ele se pot înmulți pe măsură ce înaintăm în vârstă.

Eliberat, Jemmy își masa chelia cu ambele mâini, părând încântat și fredonând încet, pentru sine, „Char-lotte târfa, Char-lotte târfa“.

– Ești sigură că nu e ceva grav?

Brianna rămăsese încruntată și îngrijorată.

– Nu e periculos?

– Ei, nu-i nimic, a asigurat-o Roger, ridicând ochii din ziar. Am avut și eu una când eram mic. Exact… aici.

Expresia feței lui s-a schimbat brusc și a ridicat mâna încet, ducând-o spre ceafă – puțin lângă linia părului, în spatele urechii stângi.

S-a uitat la mine și am observat cum încerca să-și înghită nodul din gât, iar cicatricea lăsată de ștreang părea mai întunecată, pe lângă paloarea pielii lui. Am simțit cum mi se înfioară firele de păr de pe brațe.

– Da, am spus eu, răspunzând privirii lui, și am sperat că vocea mea nu va tremura perceptibil. Genul ăsta de semn este… deseori ereditar.

Jamie n-a spus nimic, dar a pus mâna peste a mea și mi-a strâns-o.

Jemmy stătea în patru labe și încerca să-l scoată pe Adso de sub bancă. Avea gâtul subțire și fragil, iar capul ras părea nepământesc de alb și șocant de dezgolit, ca o ciupercă abia răsărită. Roger a rămas câteva clipe cu ochii la el, apoi s-a întors spre Bree.

– Cred că am luat și eu câțiva păduchi, a spus el cu voce cam tare.

A desfăcut șnurul de piele cu care își legase părul negru și des și s-a scărpinat viguros cu ambele mâini. Apoi a ridicat foarfeca, a zâmbit și i-a întins-o Briannei.

– Aşchia nu sare departe de trunchi, parcă așa se zice, nu? Ajută-mă, te rog.

32 Joc de cărți în care scopul este de a reuni o familie, formată de obicei din patru persoane (n. tr.).

33 Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe ortografierea asemănătoare a cuvintelor *union* (uniune) și *onion* (ceapă) (n. tr.).

34 Versuri pentru preșcolari din cartea *Mother Goose's Nursery Rhymes* (n. tr.).

PARTEA A ZECEA

UNDE-I PERRY MASON CÂND AI NEVOIE DE EL?

76

O CORESPONDENȚĂ PRIMEJDIOASĂ

De la Plantația Mount Josiah, Colonia Virginia,
Lordul John Grey către domnul James Fraser, Esq.,
Fraser's Ridge, Carolina de Nord,
A șasea zi din martie, Anno Domini 1775

Dragă domnule Fraser,

Pentru numele lui Dumnezeu, ce pui la cale? În decursul îndelungatei noastre relații, am constatat multe lucruri despre tine – necumpătarea și încăpățânarea fiind două dintre ele –, dar te-am știut întotdeauna un om inteligent și de onoare.

Cu toate acestea, în ciuda avertismentelor mele explicite, am descoperit numele tău pe mai multe liste cu oameni suspectați de trădare și de ațâțare la rebeliune, asociați cu adunări ilegale, și astfel, pasibili de a fi arestați. Prietene, faptul că ești încă în libertate nu demonstrează decât lipsa actuală de trupe în Carolina de Nord, dar acest lucru se poate schimba peste noapte. Josiah Martin i-a implorat pe cei de la Londra să-l ajute, iar acest ajutor va sosi neîntârziat, te asigur.

Dacă generalul Gage nu ar fi ocupat până peste poate în Boston, iar trupele lordului Dunsmore din Virginia nu ar fi în curs de mobilizare, armata te-ar prinde în mai puțin de câteva luni. Nu te amăgi; s-ar putea ca regele să fie nechibzuit, dar guvernul a perceput, fie și cu mare întârziere, amploarea tulburărilor din colonii și acționează cât de rapid se poate pentru a le suprima, înainte de a se produce daune mai grave.

Indiferent ce altceva ai putea fi, neghiob nu eşti, şi de aceea mă văd silit să presupun că îţi dai seama de consecinţele acţiunilor tale. Dar nu ţi-aş fi prieten dacă nu ţi-aş expune situaţia în mod direct: prin acţiunile tale, îţi expui familia la cele mai mari primejdii şi-ţi aşezi capul în ştreang.

De dragul afecţiunii pe care o mai ai faţă de mine şi de dragul plăcutelor legături pe care le am cu familia ta, te implor să te depărtezi de aceste asocieri extrem de periculoase cât mai este timp.

John

Am citit întreaga scrisoare, apoi am ridicat ochii spre Jamie. Stătea la birou, cu hârtii împrăştiate peste tot în faţă, presărate cu fragmente mici, cafenii, din ceara sigiliului rupt. Bobby Higgins adusese multe scrisori, ziare şi pachete – Jamie lăsase lectura scrisorii lordului John pentru la urmă.

– Se teme foarte mult pentru viaţa ta, am spus eu, punând scrisoarea de o singură filă deasupra altora.

Jamie a dat aprobator din cap.

– Pentru un om ca el, să te referi la acţiunile regelui drept posibil „nechibzuite“ este aproape totuna cu trădarea, englezoaico, a remarcat el, deşi *mi s-a părut* că glumea.

– Listele despre care vorbeşte lordul John... ştii ceva despre ele?

A ridicat din umeri şi a împuns cu degetul arătător în mormanele dezordonate de scrisori, scoţând o foaie mânjită de noroi, care, la un moment dat, fusese sigur scăpată într-o băltoacă.

– Unele de felul ăsta, bănuiesc, a spus el, apoi mi-a întins-o. Era nesemnată şi aproape ilizibilă, un denunţ feroce şi cu greşeli de ortografie, referitor la diverse *Fapte reprobabile şi persoane defrânate* – enumerate acolo – ale căror vorbe, fapte şi înfăţişare reprezentau o ameninţare la adresa tuturor celor care preţuiau pacea şi prosperitatea. După părerea autorului, acestea trebuiau *arătate ce erau*, probabil bătute, jupuite de vii, *datee prin smoală firbinte şi aşezate pe o bară* sau, în cazurile cele mai primejdioase, *spânzurate de propri căpriorii casei lui*.

– Unde-ai găsit asta? am întrebat, ținând foaia cu două degete, apoi lăsând-o să cadă pe masă.

– În Campbelton. Cineva i-a trimis-o lui Farquard, pentru că e judecător de pace. El mi-a dat-o mie, fiindcă pe ea e menționat numele meu.

– Chiar e?

M-am uitat la scrisul stângaci și dezlânat

– A, da, este. *J. Frayzer*. Sigur ești tu? La urma urmelor, mai sunt destui Fraser și nu pe puțini îi cheamă John, James, Jacob sau Joseph.

– Destul de puțini oameni ar putea fi descriși ca fiind *Cu păr roșcat, un cămătarar ticălos dejenerat, care se furișază în lupanare când nu e beat și face scandaluri pe stradă.* Așa îmi închipui.

– A, mi-a scăpat partea asta.

– E în explicațiile din josul paginii.

A aruncat o privire scurtă și indiferentă la foaia de hârtie.

– Eu unul cred că a scris-o Buchan, măcelarul.

– Presupunând că există cuvântul *cămătarar*, nu înțeleg unde bate autorul, doar nu ai bani de dat cu împrumut.

– În situația de față, nu cred că e nevoie ca totul să se bazeze pe strictul adevăr, englezoaico, a spus el sec. Şi, mulţumită lui MacDonald și micuțului Bobby, există mulți oameni care-și închipuie că *am* bani – iar dacă nu sunt dispus să-i dau cu împrumut, ei bine, atunci înseamnă că mi-am dat averea pe mâinile speculanților evrei şi liberali, fiindcă vreau să distrug comerțul, spre propriul meu profit.

– Poftim?

– Asta e o variantă literară, a zis el, scotocind prin teanc și scoțând un pergament elegant, caligrafiat cu multă grijă.

Fusese trimis unui ziar din Hilsboro și era semnat „un prieten al justiției“; cu toate că nu îl numea clar pe Jamie, nu exista îndoială în privința subiectului denunțului.

– Părul e de vină, am spus eu, privindu-l cu ochi critici. Dacă ai purta perucă, le-ai îngreuna sarcina.

A ridicat din umeri într-un gest maliţios. Părerea obişnuită, cum că părul roşcat indică un caracter josnic şi grosolănie morală, dacă nu chiar posedare demonică, nu se limita la răuvoitorii anonimi. Cunoaşterea unor asemenea păreri – la care se adăuga aversiunea personală – era motivul pentru care nu purtase niciodată perucă şi nici nu se pudrase, nici măcar în situaţiile în care un gentilom adevărat ar fi făcut-o.

Fără să întreb, am întins mâna spre teancul de hârtii şi am început să le frunzăresc. Jamie nu a făcut nicio încercare să mă oprească, ci a rămas nemişcat, aşteptând şi ascultând răpăitul picăturilor de ploaie pe acoperiş.

Aveam parte de o furtună puternică de primăvară, iar aerul era rece şi umed, încărcat de aromele de verde proaspăt ale pădurii, care se strecurau prin crăpăturile uşii şi ale ferestrelor. Câteodată, când auzeam şuieratul vântului printre copaci, aveam senzaţia că sălbăticia de afară voia să pătrundă şi să mărşăluiască prin casă, apoi să o mătură de pe faţa pământului, ştergând orice urmă a existenţei noastre.

Scrisorile erau foarte diverse. Unele veneau de la membrii Comitetului de Corespondenţă al Carolinei de Nord şi cuprindeau ştiri, cele mai multe din nord. Comitete ale Asociaţiei Continentale răsăriseră în New Hampshire şi în New Jersey şi începeau să preia funcţiile guvernamentale, deoarece guvernatorii regali pierduseră controlul asupra adunărilor, a tribunalelor şi a vămilor, iar restul organizaţiilor decăzuseră şi mai mult într-o dezordine totală.

Bostonul era încă ocupat de trupele lui Gage, iar unele scrisori conţineau apeluri disperate după hrană şi alte provizii care să fie trimise în ajutorul cetăţenilor de acolo. Noi trimiseserăm aproape o mie de kilograme de orz în timpul iernii, pe care cineva din neamul Woolam se angajase să le ducă până acolo, împreună cu alte trei căruţe de alimente donate de locuitorii de la Ridge.

Jamie îşi ridicase pana şi scria ceva încet, ca să nu-şi forţeze mâna.

Următoarea hârtie era un bilet de la Daniel Putnam, care circula în tot statul Massachusetts, în care se anunţa creşterea companiilor de miliţie din mediul rural şi se solicitau arme şi praf de puşcă. Biletul era semnat de vreo

doisprezece oameni, fiecare dintre ei depunând mărturie privind adevărul situației din orașul în care locuia.

Se propunea organizarea unui al Doilea Congres Continental, care să se întrunească la Philadelphia, însă data nu fusese încă stabilită.

Georgia alcătuise un Congres Provincial, însă, după cum remarca triumfător autorul loialist al scrisorii: *Aici nu există niciun sentiment de nemulțumire față de Marea Britanie și nici altundeva; sentimentul loialist este atât de puternic, încât doar cinci parohii din douăsprezece au trimis pe cineva la acest Congres ilegal ce urmează să aibă loc.*

Urma un exemplar foarte uzat din *Massachusetts Gazette*, din data de 6 februarie, cuprinzând o scrisoare, încercuită cu o dâră de cerneală și intitulată *Domnia legii și domnia oamenilor*. Era semnată *Novanglus* – am presupus că era un fel de latină vulgară şi însemna „Noul englez“. Conținea răspunsul la alte scrisori trimise de un conservator care semna, dacă e posibil așa ceva, *Massachusettensis.*

Nu aveam idee cine putea fi autorul, dar am recunoscut câteva fraze din scrisoarea lui Novanglus, le întâlnisem în temele de demult ale lui Bree. Era John Adams, în mare formă.

– *O guvernare a legilor, nu a oamenilor*, am murmurat eu. Ce pseudonim ai folosi dacă ai scrie așa ceva?

Ridicându-mi ochii, l-am văzut pe Jamie oarecum rușinat.

– Ai făcut *deja* asta?

– Mda, câte o scrisoare când și când, a răspuns el, parcă apărându-se. Fără pamflete.

– Și ce nume ți-ai luat?

Jamie a ridicat din umeri, dorind să minimalizeze subiectul.

– *Scotus Americanus*, dar numai până găsesc unul mai potrivit. Din câte știu, mai sunt câțiva care folosesc numele ăsta.

– Da, e ceva. Regelui îi va fi tare greu să te descopere în mulțimea asta.

Murmurând „Massachusettensis“, am ridicat următorul document.

Un bilet de la John Stuart, foarte vexat de demisia bruscă a lui Jamie, observând că *cel mai ilegal și risipitor Congres, după cum i se spune*, al

statului Massachusetts îi invitase în mod oficial pe indienii din Stockbridge să se înroleze în slujba coloniei și anunțându-l pe Jamie că, dacă și indienii cherokee vor da curs invitației, el, John Stuart, ar fi extrem de încântat să se asigure că James Fraser va fi spânzurat pentru trădare.

– Și cred că John Stuart nici măcar nu știe că ai părul roșcat, am remarcat eu, lăsând deoparte hârtia.

În ciuda încercărilor mele de a glumi pe această temă, mă cuprinsese o ușoară tulburare. Văzând totul scris negru pe alb, simțeam cum se închegau norii adunați în jurul nostru și cum prima picătură rece de ploaie îmi cădea pe piele, în ciuda șalului de lână pe care îl aveam pe umeri.

În birou nu exista vatră, ci doar un mic vas cu cărbuni pe care îl foloseam ca să ne încălzim. Acum cărbunii ardeau într-un colț. Jamie s-a ridicat, a luat teancul de scrisori și a început să le pună pe foc, una câte una.

Am avut brusc o senzație de déjà-vu și parcă l-am văzut stând aproape de vatră, în salonul vărului Jared din casa de la Paris şi arzând scrisori. Scrisorile furate ale conspiratorilor iacobiți, dispărând în vălătuci de fum alb, nori ai unei furtuni ce trecuse de mult.

Mi-am amintit ce spusese Fergus ca răspuns la instrucțiunile date de Jamie: *Țin minte cum se desfășoară jocul ăsta*. Și eu țineam minte și am simțit că în sângele meu se formau ace de gheață.

Jamie a lăsat să cadă în vasul cu cărbuni și ultimul fragment de hârtie, apoi a presărat nisip pe pagina pe care o scrisese, l-a scuturat şi mi-a întins-o. Folosise una dintre foile de hârtie specială pe care le făcuse Brianna presând pasta de cârpe și plante între site de mătase. Era mai groasă decât hârtia obișnuită, cu textură moale și lucioasă. Fiindcă amestecase fructe de pădure și frunze minuscule în pastă, din loc în loc, se vedea câte o pată mică de culoare roșie, întinsă ca sângele sub umbra lăsată de conturul unei frunze.

De la Fraser' Ridge, Colonia Carolina de Nord,
A 16-a zi din martie, Anno Domini 1775,
James Fraser către lordul John Grey,

De la Plantația Mount Josiah,
Colonia Virginia

Dragul meu John,

E prea târziu.
Continuarea corespondenței noastre nu poate fi decât un pericol pentru tine, de aceea, cu cel mai mare regret, rup legătura dintre noi.
Crede-mă că rămân pe veci

Umilul și afectuosul tău prieten,
Jamie

Am citit-o în tăcere și i-am înapoiat-o. Cât a căutat ceara pentru sigiliu, am observat un pachet mic, înfășurat în hârtie, aflat pe colțul biroului și rămas ascuns până atunci de mormanul de scrisori și mesaje.

– Ce-i aici?

L-am ridicat și am constatat că era uimitor de greu pentru dimensiunile lui.

– Un cadou din partea lordului pentru micuțul Jemmy.

A aprins fitilul lumânării de ceară de la focul din vasul cu cărbuni și l-a ținut deasupra scrisorii îndoite.

– Un set de soldăței de plumb, așa mi-a spus Bobby.

77

OPTSPREZECE APRILIE

Roger s-a trezit brusc, fără să aibă habar ce îl deșteptase. Era întuneric deplin, dar aerul dădea acea senzație lăuntrică, neclintită, de prime ore ale zilei; lumea își ținea răsuflarea înainte de zorii aduși de vântul întețit.

A întors capul pe pernă și a văzut că și Brianna era trează și privea spre tavan; Roger a surprins mișcarea pleoapelor ei când a clipit.

Roger a mișcat mâna și a atins-o, iar degetele ei s-au strâns în jurul mâinii lui. Un îndemn la tăcere? A rămas nemișcat, ascultând, dar nu a auzit nimic. Un cărbune a pocnit în vatră cu zgomot slab, iar Brianna şi-a înteţit strânsoarea. Jemmy s-a răsucit în pat, făcând plapuma să foșnească, a scos un scâncet slab, după care a tăcut. Noaptea era netulburată.

– Ce e? a întrebat Roger cu glas reținut.

Ea nu s-a întors să îl privească, avea ochii ațintiți asupra ferestrei, un dreptunghi cenușiu, abia vizibil.

– Ieri a fost 18 aprilie, a spus Brianna. A venit momentul.

Avea glasul calm, dar în el exista ceva ce l-a făcut pe Roger să se tragă mai aproape de ea, astfel că au rămas întinși unul lângă altul, atingându-se de la umeri până la labele picioarelor.

Undeva la nord de ei, în noaptea friguroasă de primăvară, se strângeau oameni. Opt sute de soldaţi britanici, gemând și blestemând în timp ce se îmbrăcau la lumina lumânărilor. Cei care se culcaseră s-au trezit auzind toboşarii care treceau prin dreptul caselor, al depozitelor și al bisericilor unde fusese încartiruită armata, iar cei care nu avuseseră un asemenea noroc ieșeau împleticindu-se după ce băuseră și jucaseră zaruri, dezlipindu-se de lângă vetrele din taverne, din brațele calde ale femeilor, îşi căutau cu disperare cizmele și armele, ieșeau câte doi, trei sau patru, mormăind și

zăngănindu-și armele pe străzile cu noroi înghețat, îndreptându-se spre locul de adunare.

– Am crescut în Boston, a spus Brianna încet, ca într-o conversaţie banală. Fiecare copil din Boston a învățat poezia asta în timpul școlii. Eu am învățat-o când eram în clasa a cincea.

– *Ascultați bine, copii, doar așa veți afla / De Paul Revere care-n noapte gonea.*[35]

Roger a zâmbit, închipuindu-și-o pe Brianna purtând uniforma școlii parohiale Sfântul Finbar: sarafan albastru, bluză albă și șosete până la genunchi. Văzuse cândva fotografia ei din clasa a cincea; arăta ca un tigru mic și fioros, zbârlit, pe care vreun maniac îl îmbrăcase cu haine de păpușă.

– Asta e. *În șaptezeci și cinci pe-aprilie optșpe, / Acum, când doar prea puțini mai trăiesc / Cine-și mai aduce aminte de-acel an și de-acea zi?*

– Prea puțini, a repetat Roger încet.

Cineva – dar cine? Vreo gospodină, care trăgea cu urechea la ordinele date de comandanții britanici încartiruiți în casa ei? Vreo hangiță, care le servea căni cu rom îndoit cu apă unor sergenți? Era imposibil să se păstreze secretul, mai ales când opt sute de soldați erau mobilizați. Cineva trimisese vești din orașul ocupat, potrivit cărora britanicii intenționau să sechestreze armele și praful de pușcă din Concord și, totodată, să îi aresteze pe Hancock și pe Samuel Adams – fondatorul Comitetului de Siguranță, oratorul provocator. Se zvonea că liderii *rebeliunii trădătoare* se aflau în Lexington.

Opt sute de soldați ca să captureze doi oameni? Ciudată discordanță. Și totuși, un argintar și amicii lui, alarmați de aceste știri, porniseră prin noaptea înghețată. Bree a continuat:

I-a spus prietenului: englezii de-or porni
Pe mare sau uscat în seara asta, un felinar s-atârni
În a bisericii clopotniță drept semnal de lumini,
Unul, de-o fi pe-uscat, și două, de va fi pe mare;
Și eu voi sta pe țărmul opus în așteptare,

Gata s-alerg pe cal și-alarma s-o transmit
În satele din Middlessex și-n orice fermă s-o trimit,
Ca fiecare om din țară să fie cu arma pregătit.

– Nu se mai scriu astfel de poezii, a spus Roger.

Însă dincolo de cinismul lui, i-a fost imposibil să nu vadă aburii scoși de răsuflarea precipitată a calului, albă în întuneric și peste apă, steluța unui felinar, aflată sus, deasupra orașului adormit. Și apoi, alt oraș.

– Ce s-a mai întâmplat? a întrebat el.

Rămas bun și-a luat și apoi, chitit,
Către Charleston în tăcere a vâslit.
Iar la răsăritul lunii a zărit, nu chiar aproape,
O corabie uriaşă ce se legăna pe ape.
Era însă Somerset, un crucișător englez,
Vas-fantomă, lemnele de arboradă în lumină arătau
Ca gratii de închisoare ce pe mulți îi așteptau;
Iar coca-ntunecată părea mult amplificată
În oglinda mării reflectată.

– Mda, nu sună chiar rău, a spus el cu glas măsurat. Îmi place fragmentul despre Somerset. O descriere foarte pitorească.

– Ia mai taci! a replicat Brianna și l-a lovit cu piciorul, dar nu violent.

Vorbește apoi despre prietenul lui, care… *Cutreieră și-ascultă, ici și niciunde…*

Roger a pufnit, iar Brianna l-a lovit din nou cu piciorul.

Până când în tăcerea din jur aude
A soldaților adunare la uși de cazarmă
Și zgomot de arme și tropot și larmă
De grenadieri ce pășesc apăsat,
Mergând spre țărmul de vase-nțesat.

Roger o vizitase pe Brianna la Boston într-o primăvară. La mijlocul lunii aprilie, copacii nu ar fi avut decât o idee de verde, crengile lor fiind desfrunzite, profilate pe cerul albastru-deschis. Nopțile erau încă friguroase, însă frigul primise atingerea vieții, iar prospețimea se făcea simțită prin aerul încă înghețat.

– Apoi vine partea plicticoasă despre prietenul care urcă treptele până în turla bisericii, dar îmi plac versurile următoare.

Glasul Briannei, deja molcom, a mai scăzut puțin, devenind o șoaptă:

Și zăceau morții într-un țintirim
Pe dealul unde, în noapte, fuseseră-adunați,
Într-o tăcere profundă cufundați,
Încât a auzit, ca santinelă-n ritm,
Un vânt de noapte veghetor, care cutreiera
De la un cort la altul, mereu se furișa.
Părând că tot șoptește: Totu-i bine!
Dar preț de-o clipă simte vraja care ține
De loc și oră și de groaza tăinuită
În clopotniță și-n morți înfăptuită;
Pentru că gândurile-i sunt brusc îndreptate
De către-un lucru ce se află departe,
Acolo unde fluviul lărgit în golf se revarsă,
O dungă-ntunecată, parcă arsă,
Plutind pe apa mări precum o punte trasă.

– Urmează multe versuri despre felul cum bătrânul Paul își omoară timpul așteptând semnalul, a continuat Brianna, renunțând la șoaptele dramatice și revenind la tonul normal al vocii. Însă, în cele din urmă, el apare și apoi…

Un zvon de copite pe-o stradă din sat,
Siluetă sub lună, o formă în beznă,
Și-o scânteie-a sărit dintre pietre-n acea goană,

Când calul în mare galop s-a lansat.
Doar atât! Prin lumină și beznă în noaptea cea grea
Și soarta națiunii de-un fir atârna.
Iar din scânteia născută-n galopul turbat
S-a trezit vâlvătaia ce curând s-a-nălțat.

– Asta sună într-adevăr bine, a comentat Roger și mâna i s-a arcuit peste coapsa Briannei, puțin deasupra genunchiului, ca să se ferească de o nouă lovitură de picior, însă ea a rămas nemișcată. Ții minte și restul?

– El merge de-a lungul râului Mystic, a spus Brianna, ignorându-l, iar apoi sunt trei strofe, când el trece prin orașe:

Ceasul din sat arăta miez de noapte
Spre Milford când podul l-a trecut.
Cânt de cocoși a auzit departe
Și-a auzit la ferme câini lătrând
Și a simțit negura udă dinspre râu curând,
Ce se înalță după ce soarele a coborât.

Era ora unu după ceasul din sat,
Când în Lexington a intrat.
Și a văzut girueta atent poleită
Răsucindu-se în lumina lunii când trecu
Și ferestrele sălii de-ntruniri, oarbe și goale,
Uitându-se spre el cu priviri spectrale,
Ca și cum și ele-ar fi stat, spăimoase,
Simțind tot sângele ce-avea să se verse.

– *Era ora două după ceasul din sat* – și da, aud ceasul sunând în primele versuri, stai liniștit!

De fapt, Roger își ținuse răsuflarea, pentru că nu voise s-o întrerupă pe Brianna, și abia în acel moment și-a dat seama de asta.

Era ora două dimineaţă după ceasul din sat,
Când a ajuns pe podul spre-oraşul Concord,
A auzit behăit de multe, multe oi,
Şi cântec de păsări printre copaci,
Apoi a simţit atingerea brizei de dimineaţă
Trecând peste uscata şi brumata fâneaţă
Şi unii erau liniştiţi şi-adormiţi în patul lor,
Cine de la pod avea să fie primul căzut,
Care-n acea zi va muri doborât,
Străpuns de o bilă de muschetă engleză?

– *Restul îl ştii,* a rostit Brianna, s-a oprit brusc şi l-a strâns de mână.

Aspectul nopţii se schimbase de la un moment la altul. Încremenirea de la orele mici se spulberase, iar o boare de vânt trecea printre copaci. Dintr-odată, noaptea căpătase viaţă, dar acum dispărea, năpustindu-se către zori.

Chiar dacă nu ciripeau cu vioiciune, păsările erau treze; se auzea o chemare subţire şi plăcută, repetată mereu, în pădurea din apropiere. Iar dincolo de mirosul apăsător şi stătut al focului, Roger a inspirat aerul curat şi neatins al dimineţii şi inima i-a bătut cu putere.

– Povesteşte-mi restul, a şoptit el.

A văzut umbrele oamenilor printre copaci, a auzit ciocănituri discrete la uşi, discuţiile agitate, purtate cu glas scăzut şi, în tot acel timp, lumina dinspre răsărit sporea. A auzit clipocitul apei şi scârţâitul vâslelor, sunetele vacilor neliniştite ce aşteptau să fie mulse şi, în adierea ce se întetea, a simţit mirosul oamenilor, dornici de somn şi lipsiţi de hrană, duhnind a praf de puşcă şi a oţel.

Şi, fără să-şi dea seama, şi-a smuls mâna din cea a soţiei, s-a rostogolit peste ea şi, ridicându-i cămaşa de noapte peste coapse, a posedat-o grăbit, împărtăşind indirect acel îndemn de a zămisli care însoţeşte prezenţa iminentă a morţii.

A rămas deasupra ei tremurând, în timp ce sudoarea i se usca pe spinare în adierea venită dinspre fereastră, iar inima îi bătea nebuneşte. Pentru acela. Pentru cel care va cădea primul. Sărmanul naiv care poate nu îşi posedase soția pe întuneric, profitând de șansa de a o lăsa grea, pentru că nu bănuia ce avea să se întâmple în zori. În această dimineață.

Brianna stătea sub el; i-a simțit răsuflarea și coastele puternice, care se înălțau chiar şi sub greutatea lui.

– Ştii restul, a șoptit ea.

– Bree, a spus Roger foarte încet. Mi-aș vinde sufletul ca să fiu acum acolo.

– Sst, a făcut ea, dar a ridicat o mână și a așezat-o pe spatele lui, ca un fel de binecuvântare.

Au rămas nemișcați, urmărind lumina cum creștea treptat și păstrând tăcerea.

*

Liniștea a fost spartă un sfert de oră mai târziu de zgomot de pași grăbiți și de o bătaie în ușă. Făcând ochii mari, Jemmy a sărit dintre cearșafuri precum cucul dintr-un ceas. Iar Roger s-a ridicat, trăgându-și grăbit în jos cămașa de noapte.

Era unul dintre frații Beardsley, tras la față și palid în lumina cenușie.

– Naște Lizzie, vino repede! i-a strigat el Briannei, fără să-i dea atenție lui Roger.

Apoi s-a repezit spre casa mare, unde fratele lui, ajuns pe verandă, făcea gesturi disperate. Brianna s-a îmbrăcat în grabă și a ieșit furtunos din cabană, lăsându-l pe Roger să se ocupe de Jemmy. Și-a întâlnit mama, şi ea îmbrăcată la nimereală, dar având trusa medicală atârnată pe umăr. Păşea grăbită pe poteca îngustă care trecea prin dreptul serei și al grajdului și ducea spre pădure, unde se găsea cabana fraților Beardsley.

– Ar fi trebuit să coboare săptămâna trecută, a spus Claire printre gâfâieli. Doar i-am spus asta…

– Și eu i-am spus. Dar ea…

Brianna a renunțat să mai vorbească. Gemenii le lăsaseră mult în urmă, pentru că alergaseră printre copaci ca niște cerbi, țipând și chiuind, dar Brianna nu și-a dat seama dacă făceau asta din cauza emoției provocate de iminența paternității sau fiindcă voiau s-o anunțe pe Lizzie că erau în drum spre ea.

Pe Claire o îngrijorase malaria de care suferea Lizzie. Și totuși, umbra galbenă care se lăsase atât de des până atunci peste fată dispăruse cu totul în perioada sarcinii; Lizzie înflorise.

Cu toate acestea, Brianna a simțit un gol în stomac când a văzut cabana familiei Beardsley. Pieile fuseseră scoase afară, stivuite în jurul căsuței ca niște baricade, iar mirosul lor i-a adus în minte preț de o clipă imaginea îngrozitoare a cabanei familiei MacNeill, cotropită de moarte.

Însă ușa era deschisă și nu se vedeau muște. S-a silit să rămână o clipă în urmă, pentru a o lăsa pe Claire să intre prima, apoi s-a grăbit s-o urmeze – și a constatat că sosiseră prea târziu.

Lizzie stătea într-un alcov din blănuri însângerate și clipea uluită spre pipernicitul, rotunjorul și mânjitul de sânge prunc, care o privea cu exact aceeași expresie, având gura căscată de uimire.

Prea emoționați și speriați ca să vorbească, Jo și Kezzie se strângeau în brațe. Cu coada ochiului, Brianna i-a observat cum deschideau și închideau gura ritmic și i-a venit să râdă, însă s-a abținut și s-a dus alături de mama ei, lângă pat.

– A țâșnit pur și simplu! tocmai spunea Lizzie uitându-se un moment la Claire, dar mutându-și imediat privirea fascinată înapoi spre copil, de parcă s-ar fi așteptat ca el – și da, era băiat – să dispară la fel de repede precum venise pe lume. M-a durut spatele cumplit, toată noapte trecută și n-am putut dormi, iar băieții m-au masat pe rând, dar nu mi-a fost de folos, iar dimineață, când m-am dus la privată, mi s-a rupt apa, așa cum ați spus, doamnă! De aceea, le-am zis lui Jo și lui Kezzie să vă aducă degrabă, dar n-am știut ce să fac în continuare. Așa că m-am apucat să frământ aluat ca să fac prăjituri cu mălai pentru masa de dimineață – a făcut semn cu mâna spre

masa pe care se aflau un castron cu făină, o cană cu lapte și două ouă – și după aceea am simțit dorința îngrozitoare să…

A roșit atât de tare, că fața ei a căpătat culoarea bujorilor.

– În fine, n-am putut ajunge nici la oala de noapte. Doar m-am lăsat pe vine lângă masă și apoi, poc! Copilul era pe podea, lângă mine!

Claire ridicase pruncul și gângurea spre el ca să-l liniștească, examinându-l în același timp. Lizzie pregătise din vreme o pătură tricotată cu grijă din lână de miel, pe care o vopsise cu indigo. Claire privi împletitura curată, după care scoase din trusa ei o bucată de flanel moale, pătată. Înfășă copilul în ea şi i-l întinse Briannei.

– Ține-l puțin, te rog, cât mă ocup de cordonul ombilical, îi spuse, scoțând foarfeca și ața din trusă. Apoi poți să-l cureți puțin – am aici o sticlă cu ulei – cât mă ocup de Lizzie. Iar voi doi, a adăugat, uitându-se cu severitate la frații Beardsley, ieșiți afară!

Bebelușul s-a mișcat brusc în fașă, făcând-o pe Brianna să tresară când, pe neașteptate, și-a amintit cu precizie mâinile și picioarele minuscule împingând dinăuntru: o lovitură în ficat, mișcarea lichidului și schimbarea de poziție când capul sau fesele o apăsau în curbura tare și netedă de sub coaste.

– Bună, micuțule! a spus ea încet, așezându-l pe umăr.

Copilul mirosea puternic și ciudat a mare, așa i s-a părut, și bizar de proaspăt în comparație cu mirosul pătrunzător și acru al pieilor stivuite afară.

– Oo!

Lizzie a scos un țipăt de spaimă când Claire a apăsat-o pe pântec, după care a urmat un sunet produs de alunecare. Brianna și-a amintit cu acuitate și acest lucru; placenta alunecoasă, de culoarea ficatului, completarea nașterii, aproape liniștitoare în timp ce trecea peste țesuturile atât de chinuite, cu o senzație de finalitate pașnică. Totul se încheiase, iar mintea uimită începea să înțeleagă ce însemna supraviețuirea.

Dinspre ușă s-a auzit un icnet, așa că a ridicat ochii și i-a văzut pe gemenii Beardsley alături, cu ochii mari cât cepele.

– Afară! a spus ea ferm, gesticulând.

Cei doi au dispărut imediat, lăsând-o cu sarcina distractivă de a curăța și a unge cu ulei mâinile și picioarele care se agitau, dar și corpul cutat al copilului. Era un copil mic, dar cu forme rotunjite; avea fața rotundă, ochi foarte rotunzi pentru un nou-născut – nu plânsese deloc, dar sigur era treaz și alert – și un pântec rotund, din care apărea restul de cordon ombilical de culoare violetă.

Privirea lui uimită nu se stinsese; se holba la ea serios ca un pește, deși Brianna simțea zâmbetul larg de pe propria față.

– Ești tare drăgălaș! i-a spus ea.

El a plescăit din buze într-un mod ce părea a sugera gândirea și apoi s-a încruntat.

– Îi e foame! a strigat Brianna peste umăr. Ești pregătită?

– Pregătită? a întrebat Lizzie cu glas răgușit. Cum Maica Domnului să fii pregătită pentru așa ceva?

Asta le-a făcut pe Claire și pe Brianna să râdă nestăpânit.

Totuși, Lizzie a întins mâinile după ghemotocul înfășat în pătura albastră și l-a adus nesigură la sân. Au urmat bâjbâieli și scâncetele din ce în ce mai neliniștite ale nou-născutului, însă, în cele din urmă, s-a stabilit o legătură firească, ceea ce a făcut-o pe Lizzie să scoată un țipăt scurt de uimire, după care toată lumea a oftat ușurată.

Brianna și-a dat seama că, în afara cabanei, se purta de ceva vreme o conversație – se auzeau bărbați vorbind în mod voit cu voce scăzută, într-o revărsare derutată de speculații și uimiri.

– Cred că îi putem lăsa să intre. Și pune tava pe foc, te rog.

Zâmbindu-le cu bunătate mamei și copilului, Claire s-a apucat să frământe aluatul care fusese neglijat.

Brianna a scos capul pe ușa cabanei și i-a văzut pe Jo şi pe Kezzie, pe tatăl ei, pe Roger și pe Jemmy, strânși la un loc, la mică distanță. Toți au ridicat privirile când s-a deschis ușa, având pe fețe expresii ce mergeau de la o mândrie rușinată până la simplul entuziasm.

– Mamă! Copilul e aici?

Jem s-a năpustit înainte, împingând-o din cale ca să intre în cabană, dar ea l-a prins de guler.

– Da. Poţi veni să-l vezi, dar să păstrezi liniștea. E abia născut și n-ar fi cazul să-l sperii, înțelegi?

– „Să-l“ sperie? a întrebat unul dintre gemenii Beardsley, cu emoţie. E băiat?

– Ți-am spus eu! a zis fratele lui, împungându-l cu cotul în coaste. Ți-am spus că am văzut o puțulică!

– Nu se spune „puțulică“ în fața doamnelor, l-a admonestat Jem cu severitate, întorcându-se încruntat spre el. Și mama a spus să tăceți!

– Aha, a spus rușinat unul dintre gemeni. A, da, sigur.

Mișcându-se cu o precauție exagerată, care a făcut-o pe Brianna să râdă, dar s-a abținut, gemenii au intrat în casă în vârful picioarelor, urmaţi de Jem, pe umărul căruia Jamie își ținea hotărât o mână, și de Roger.

– Lizzie e bine? a întrebat el încet, oprindu-se cât să o sărute.

– E puțin depășită de situație, cred, dar se simte bine.

De fapt, Lizzie şedea în pat, iar părul ei blond și moale era pieptănat și strălucea în jurul umerilor. Le zâmbea fericită lui Jo și lui Kezzie, care au îngenuncheat lângă patul ei și i-au zâmbit cu gura până la urechi.

– Fie ca binecuvântarea Fecioarei și a Sfântului Columba să te apere, tânără doamnă, a spus Jamie în gaelică pe un ton oficial, făcând o plecăciune în fața ei, și fie ca iubirea de Hristos să te ajute ca mamă! Fie ca laptele să izvorască din sânii tăi ca apa din stânci și fie să rămâi în siguranță în brațele – a tușit scurt și s-a uitat la gemenii Beardsley – soțului tău.

– Dacă nu poți spune „puțulică“, de ce poți spune „sâni“? a întrebat Jemmy, vădit interesat.

– Nu poți, decât dacă e vorba de o rugăciune, l-a lămurit tatăl lui. Bunicul o binecuvânta pe Lizzie.

– Aha. Și există și rugăciuni în care să fie vorba de puțulică?

– Sunt convins că da, i-a răspuns Roger, având grijă să evite privirea Briannei, dar astea nu se rostesc cu voce tare. Ce-ar fi să te duci s-o ajuți pe bunica să pregătească micul dejun?

Grăsimea din tava de fier sfârâia, iar mirosul aromat al aluatului a invadat încăperea când Claire a început să aşeze bucăţi din el pe metalul încins.

După ce au felicitat-o pe Lizzie, Jamie şi Roger s-au retras puţin, pentru a oferi familiei câteva momente de răgaz – deşi cabana era atât de mică, încât abia dacă era loc pentru toţi cei dinăuntru.

– Eşti foarte frumoasă, a şoptit extaziat Jo – ori poate Kezzie –, atingându-i părul cu degetul arătător. Lizzie, arăţi ca o lună nouă.

– Te-a durut rău, scumpa mea? a murmurat Kezzie – sau probabil Jo –, mângâindu-i dosul mâinii.

– Nu prea tare, a răspuns ea, mângâindu-l pe Kezzie pe mână, apoi întinzându-se pentru a cuprinde obrazul lui Jo în palmă. Uitaţi-vă ! Nu e cea mai frumoasă făptură pe care aţi văzut-o vreodată?

Copilul supsese pe săturate, iar acum adormise; a dat drumul sfârcului şi s-a rostogolit în braţele mamei lui ca un pârş, ţinând gura întredeschisă.

Gemenii au scos sunete asemănătoare de veneraţie şi s-au uitat cu ochi ca de căprioară la fiul lor – al lor, cum altfel puteai să spui? s-a gândit Brianna.

– Vai, ce degete mici!

Kezzie – sau Jo – a oftat, atingând pumnişorii rozalii cu degetul lui murdar.

– E întreg? a întrebat Jo – sau Kezzie. Te-ai uitat?

– Da, l-a asigurat Lizzie. Poftim – vrei să-l ţii puţin în braţe?

Fără să aştepte răspuns, a aşezat copilul înfăşat în braţele lui. Indiferent care dintre gemeni ar fi fost, el a părut în acelaşi timp emoţionat şi înspăimântat, aşa că s-a uitat cu disperare spre fratele său, căutând sprijin.

Admirând scena, Brianna l-a simţit pe Roger în spatele ei.

– Nu-i aşa că sunt simpatici? a spus ea în şoaptă, atingându-i mâna.

– Da, a răspuns el, cu o voce în care s-a simţit un zâmbet. Îndeajuns să te facă să vrei încă unul, nu?

A fost o remarcă nevinovată; Brianna şi-a dat seama că el nu făcuse nicio aluzie – însă el a perceput ecoul şi a tuşit, după care i-a eliberat mâna.

– Poftim – în cinstea lui Lizzie.

Claire a întins către Jem tava cu prăjiturele unse cu unt şi cu miere.

– Îi mai e cuiva foame?

Năvala generală stârnită ca răspuns i-a permis Briannei să-și ascundă simțămintele, însă ele persistau – și erau dureros de clare, chiar dacă păreau încâlcite.

Da, *voia* încă un copil, s-a gândit ea privind aprig spatele neștiutor al lui Roger. În clipa în care ținuse nou-născutul în brațe, îl dorise cu un dor al cărnii care depășea setea sau foamea. Și ar fi vrut foarte mult să-l învinuiască pe el că asta încă nu se întâmplase.

Fusese o încercare uriașă, un adevărat salt peste abisul cunoașterii, ca să renunțe la semințele de *dauco*, acele fragile granule de protecție. Însă o făcuse. Și nimic. Mai apoi se gândise neliniștită la ceea ce îi povestise Ian despre soția lui și chinurile lor de a concepe un copil. Adevărat, ea nu avusese parte de vreo pierdere de sarcină și era profund recunoscătoare pentru asta. Însă ceea ce îi spusese el, cum că partidele lor de amor deveniseră cumva mecanice și disperate, *asta* începea să o pândească precum un spectru îndepărtat. Situația încă nu devenise atât de gravă, dar de cele mai multe ori, când ajungea în brațele lui Roger, se gândea: *Acum? De data asta se va întâmpla?* Dar nu se întâmpla niciodată.

Ținându-și capetele lipite, urmărind cu degetele liniile rotunjoare ale feței copilului care dormea și punându-şi cu voce tare întrebarea idioată cu cine semăna mai mult, gemenii se obișnuiau cu nou-născutul.

Uitând de sine, Lizzie devora cea de-a doua farfurie cu prăjiturele de mălai, la care primise și cârnați făcuți la grătar. Mirosul lor era minunat, dar Briannei nu-i era foame.

Era bine că știau sigur, îşi spuse, urmărindu-l pe Roger cum ia în brațe pruncul, clipă în care fața lui smeadă s-a înseninat. Dacă ar mai fi existat vreo îndoială că Jemmy era copilul lui, Roger s-ar fi învinovățit, așa cum făcuse Ian, și ar fi socotit că avea o problemă. Pe când așa…

Se întâmplase ceva cu *ea?* s-a întrebat Brianna, neliniștită. Nașterea lui Jemmy tulburase ceva?

În acele momente, copilul era în brațele lui Jamie, care ținea o mână ca un căuș pentru capul lui mic și rotund, zâmbind cu expresia de afecțiune și

drăgălășenie atât de tipică pentru bărbați. Brianna tânjea să vadă aceeași expresie pe fața lui Roger, ținând în brațe copilul lui nou-născut.

– Domnule Fraser.

Sătulă în cele din urmă, după ce mâncase cârnații, Lizzie a lăsat deoparte farfuria și s-a aplecat în față, ridicând privirea serioasă către Jamie.

– Tata... El… el știe?

Privirea i se tot îndrepta spre ușa din spatele lui.

– O, a făcut Jamie și i-a întins copilul cu grijă lui Roger, profitând de ocazie ca să găsească o modalitate mai puțin supărătoare de a comunica adevărul.

– Da, știe că urmează să nești, a răspuns el cu fereală. I-am zis.

Și totuși, nu venise. Lizzie a strâns din buze și o undă de nefericire i-a umbrit fața luminoasă.

– Domnule, n-ar trebui ca noi… unul dintre – să meargă să-l anunțe? a întrebat șovăitor unul dintre gemeni. Să-i zicem că s-a născut copilul, adică… și că Lizzie se simte bine.

Jamie a ezitat, nefiind întru totul sigur dacă era o idee bună ori nu. Palid la față, cu un aer bolnăvicios, domnul Wemyss nu mai vorbise despre fiica lui, despre gineri şi despre nepotul lui teoretic încă de la încurcătura multiplelor căsătorii ale lui Lizzie. Însă acum, când nepotul era o realitate de netăgăduit…

– Indiferent ce crede el că s-ar cuveni să facă, a spus Claire, oarecum tulburată, ar *dori* să știe că fata şi copilul se simt bine, asta e limpede.

– A, sigur, a spus Jamie pe un ton aprobator, dar s-a uitat cu îndoială spre gemeni. Doar că nu știu sigur dacă Jo sau Kezzie ar trebui să-l anunțe.

Gemenii au schimbat o privire lungă, părând să ia o hotărâre.

– Așa ar trebui, domnule, a spus unul dintre ei ferm, întorcându-se către Jamie. Copilul e al nostru, dar e și din sângele lui. Asta e legătura dintre noi; își va da seama.

– Nu vrem să rămână supărat pe Lizzie, a adăugat fratele lui, ceva mai încet. Ea suferă. Poate că băiatul va… ușura lucrurile, nu credeți?

Fața lui Jamie n-a trădat decât atenția deosebită pe care o acorda situației, dar Brianna l-a văzut aruncând o scurtă privire spre Roger, după care a revenit cu ochii la ghemotocul din brațele acestuia, iar ea și-a ascuns zâmbetul. Era limpede că nu-şi uitase prima reacţie violentă față de Roger, însă faptul că Roger susținuse că Jem e fiul lui formase prima – și foarte fragila – verigă din lanțul acceptării care, credea ea, îl lega acum pe Roger la fel de strâns de inima lui Jamie ca și pe ea.

– Da, asta e, a conchis Jamie cu glas reținut.

Nu-i plăcea defel să fie amestecat în situația aceea, și-a dat seama Brianna, însă nu reușise încă să găsească o cale de ieșire.

– Duceți-vă și anunțați-l. Dar numai unul dintre voi! Și, dacă vine, celălalt să dispară, m-ați auzit?

– Am înțeles, domnule, l-au asigurat gemenii la unison. Jo – sau Kezzie – s-a încruntat puțin spre copil și, ezitant, a întins brațele. Pot să…?

– Nu, nu.

Lizzie stătea dreaptă, cu brațele încrucișate pentru a-și susține greutatea sânilor. Era încruntată în semn de hotărâre.

– Spune-i că suntem bine. Și, dacă vrea să vadă copilul, să vină și va fi bine-venit. Dar dacă nu vrea să-mi calce pragul… atunci, nu va fi bine-venit să-și vadă nepotul. Așa să-i spui, a repetat ea, lăsându-se apoi moale pe perne.

– Acum dați-mi copilul!

A întins mâinile și a dus copilul adormit la piept, închizând ochii şi respingând astfel orice posibilitate de discuţii sau reproșuri.

35 *Goana prin noapte a lui Paul Revere*, poem scris în 1860 de Henry Wadsworth Longfellow (1807-1882)

78

FRĂȚIA UNIVERSALĂ A OAMENILOR

Brianna a ridicat pânza ceruită care acoperea unul dintre vasele mari din lut și a adulmecat, încântată de mirosul de mucegai și de pământ. A amestecat lichidul gros cu un băț, ridicându-l când și când pentru a examina textura pastei care se scurgea de pe el.

Nu era rău. Încă o zi, și totul se va dizolva îndeajuns pentru a putea pune materialul sub presă. S-a gândit dacă să mai adauge puțin acid sulfuric diluat, dar a socotit că nu, aşa că a băgat mâna în vasul de lângă ea, care era plin cu petale moi de flori de corn și de copacul-lui-Iuda, adunate pentru ea de Jemmy și de Aidan. Cu delicatețe, a presărat o mână de flori peste pasta cenușie, le-a amestecat ca să pătrundă în lichid, după care a acoperit vasul. Până a doua zi, petalele aveau să devină doar niște contururi slabe, dar încă vizibile ca niște umbre în foile de hârtie finisată.

– Am auzit mereu că în fabricile de hârtie miroase îngrozitor, a comentat Roger, care se îndrepta spre ea printre tufișuri. Probabil că folosesc altceva în producție.

– Fii fericit că nu tăbăcesc piei, i-a replicat ea. Ian mi-a zis că femeile indiene folosesc rahat de câine pentru asta.

– La fel și tăbăcarii europeni; ei numesc produsul „pur“.

– Ce anume „pur“?

– Rahat pur de câine, presupun, a spus el, ridicând din umeri. Cum merge treaba?

Ajuns lângă ea, Roger s-a uitat atent la mica fabrică de hârtie: vreo douăsprezece vase de lut ars, fiecare plin cu fragmente de hârtie folosită, țesături vechi de mătase și de bumbac, fibre de in, măduvă moale de papură și multe alte lucruri socotite folositoare, rupte în bucățele sau măcinate într-

o piuă. Brianna făcuse o mică scurgere și așezase una dintre țevile găurite drept bazin de acumulare, ca să asigure o alimentare constantă cu apă; în apropiere, construise o platformă din pietre și lemn, pe care stăteau cadrele din mătase în care storcea pasta.

În următorul vas plutea un fluture mort, aşa că Roger a întins mâna să-l scoată de acolo, însă Brianna i-a făcut semn să se abţină.

– Fluturii și gândacii se înecă în ele tot timpul, dar, câtă vreme au corpul moale, nu e nicio problemă. Ajunge să pui acid sulfuric – a arătat spre sticla cu dop de cârpă – și totul devine parte din pastă: fluturi, molii, furnici, țânțari sau nevroptere. Doar aripile nu li se dizolvă complet. Nevropterele arată destul de frumos când sunt încastrate în hârtie, dar nu se poate spune asta şi despre gândacii de bucătărie.

A pescuit unul dintre ei dintr-un vas și l-a azvârlit în tufișuri, după care a mai adăugat apă cu căușul meșterit dintr-o tigvă și a amestecat conținutul.

– Nu mă surprinde. Azi-dimineață am călcat pe unul; s-a aplatizat, apoi s-a săltat pe picioare și a fugit, parcă rânjind.

A tăcut un moment; voia s-o întrebe ceva, și-a dat ea seama, de aceea a scos un sunet interogativ ca să îl încurajeze.

– Mă întrebam... Te superi dacă îl iei pe Jem la casa mare după cină? Ca să petreceți noaptea acolo?

Brianna s-a uitat uimită la el.

– Ce pui la cale? O petrecere de burlaci pentru Gordon Lindsay?

Gordon, un băiat sfios de aproape șaptesprezece ani, era logodit cu o fată dintr-o familie de quakeri de la Moara lui Woolam; venise acolo în ziua precedentă ca să „cerșească“ – solicitând lucruri mărunte de uz casnic drept pregătire pentru căsătoria lui.

– N-o să iasă fetițe din tort, a asigurat-o Roger, dar e o adunare de bărbați. E prima întrunire a Lojii de la Fraser‘s Ridge.

– Lojă… adică masoni?

S-a uitat bănuitoare printre gene la Roger, care a confirmat cu o mișcare din cap. Adierea se înteți se, făcându-i părul negru să fluture; și l-a netezit cu mâna.

– Pe teren neutru, a explicat el. N-am vrut să propun organizarea de întruniri în casa mare sau la Tom Christie – ca să nu favorizez o parte sau alta, înțelegi?

Brianna a dat din cap aprobator.

– Bine. Dar de ce masoni?

Nu știa absolut nimic despre masonerie în afară de faptul că era o societate secretă la care catolicilor nu li se permitea să adere.

I-a menționat amănuntul lui Roger, care a râs.

– Adevărat, a spus el. Papa a interzis masoneria acum patruzeci de ani.

– De ce? Ce are papa împotriva masoneriei? a întrebat ea din curiozitate.

– E o organizație foarte puternică. Din ea fac parte mulți oameni puternici și influenți – și are legături internaționale. Îmi închipui că, de fapt, pe papă l-a îngrijorat concurența pentru putere – deși, dacă-mi aduc aminte bine, motivul declarat public a fost că masonerie reprezintă o religie în sine. A, și în plus, a afirmat că masonii îl venerează pe diavol.

Roger a râs.

– Știai că tatăl tău a organizat o lojă la Ardsmuir, în închisoarea de acolo?

– Poate a adus vorba de asta, dar nu-mi amintesc.

– Am discutat cu el despre chestia cu catolicismul. Mi-a aruncat o privire tipică lui și mi-a zis: „Mda, așa e, dar papa n-a fost închis la Ardsmuir, pe când eu da.“

– Mi se pare logic, a spus Brianna, amuzată. Pe de altă parte, eu nu sunt papa. A spus de ce? Tata, nu papa.

– Sigur, ca mijloc de a-i uni pe catolicii și protestanții întemnițați acolo. Unul dintre principiile masoneriei este frăția universală a oamenilor, înțelegi? În plus, în lojă nu se discută despre religie sau politică.

– A, serios? Și-atunci ce faceți la întrunirile lojii?

– Nu-ți pot spune. Dar în niciun caz nu-l venerăm pe diavol.

Brianna a ridicat întrebător din sprâncene, iar Roger a dat din umeri.

– Nu pot, a repetat el. Când devii membru, juri să nu discuți în afara lojii despre ce se petrece acolo.

Brianna s-a simțit puțin ofensată de explicație, dar a trecut peste asta și s-a apucat să adauge apă într-un vas. Lichidul arăta ca și cum cineva ar fi vărsat în el, s-a gândit ea cu simț critic, și a luat sticla cu acid.

– Mi se pare cam ciudat, a remarcat ea. Și cam ridicol. E vorba de strângeri de mână secrete, treburi din astea?

Roger s-a mulțumit să zâmbească, fără să se simtă deranjat de tonul ei.

– N-aș putea spune că nu există o doză de teatralitate. Masoneria are origini medievale și a păstrat o parte din zorzoanele originale – cam seamănă cu ale Bisericii Catolice.

– Punct ochit, punct lovit, a replicat ea sec, ridicând un vas în care pasta era bună. Așa. Deci organizarea unei loji aici a fost ideea tatei?

– Nu, a mea.

Tonul amuzat a dispărut din glasul lui, iar Brianna l-a privit atent.

– Trebuie să găsesc o modalitate de a le oferi un teren comun, a continuat el. Femeile au așa ceva – nevestele pescarilor cos și țes, împletesc și fac cuverturi împreună. Şi, dacă în sinea lor socotesc că tu, mama ta sau doamna Bug sunteți nişte eretice care vor sfârși în iad, nişte liberale sau orice altceva, se pare că nu contează prea mult. Dar în cazul bărbaților nu există ceva de felul ăsta.

Brianna a vrut să spună ceva despre relativa inteligență și despre bunul-simț al celor două sexe, dar a simțit că ar fi fost dăunător, aşa că a dat din cap în semn că înțelege. Oricum, Roger nu ştia ce bârfe circulau la adunările pentru cusut.

– Ține bine rama asta, te rog.

Voind să fie de ajutor, Roger a prins cadrul de lemn, întinzând perfect marginile firelor subțiri trecute prin el, după cum primise îndrumări.

– Așa deci, a spus ea, turnând un strat subțire de pastă pe sita de mătase cu ajutorul unei linguri. Vrei să vă aduc lapte și prăjituri pentru întrunirea de diseară?

Glasul ei conținea o doză considerabilă de ironie, dar Roger i-a zâmbit peste cadru.

– Da, ar fi frumos din partea ta.

– Glumeam!

– Eu nu.

A continuat să zâmbească, dar ochii i-au rămas serioși, iar Brianna și-a dat brusc seama că nu era vorba de un moft. Cu o tresărire ciudată a inimii, și-a văzut tatăl stând acolo.

Unul avusese grijă de ceilalți încă din primii ani de viață, ca parte a îndatoririlor ce decurgeau din rangul cu care se născuse; celălalt ajunsese la asta mai târziu, dar amândoi simțeau povara ca venită din voința Domnului, nu încăpea nicio îndoială, şi amândoi acceptau îndatoririle fără să se revolte, hotărâți să le onoreze sau să moară încercând. Brianna spera doar să nu se ajungă la asta – pentru niciunul dintre ei.

– Dă-mi un fir de păr de la tine, a spus ea, ținând ochii plecați pentru a ascunde ceea ce simțea.

– Pentru ce? a întrebat Roger, dar şi-a smuls un fir de păr din cap chiar în timp ce rostea întrebarea.

– Pentru hârtie. Pasta nu trebuie întinsă într-un strat mai gros decât firul de păr.

A așezat firul negru la marginea ramei din mătase, apoi a întins lichidul cremos într-un strat din ce în ce mai subțire, astfel că el a curs pe lângă fir, dar nu l-a acoperit. O linie neagră, sinuoasă prin pastă albă, ca minuscula fisură de la suprafața inimii ei.

79

ALARME

L‘OIGNON-INTELLIGENCER

SE ANUNȚĂ O CĂSĂTORIE. Ziarul THE NEW BERN INTELLIGENCER, fondat de Jno.[36] *Robinson, și-a încetat activitatea odată cu întoarcerea acestuia în Marea Britanie, dar noi îi asigurăm pe cititori că ziarul nu va dispărea cu totul, întrucât clădirea, stocurile și listele de subscripție au fost cumpărate de proprietarii publicației THE ONION, un jurnal respectat, cunoscut și important. Noul periodic, mult îmbunătățit și extins, va apărea de acum înainte cu numele de L‘OIGNON-INTELLIGENCER, distribuit săptămânal, cu ediții suplimentare în funcție de evenimente, acestea fiind puse la dispoziție contra sumei modice de un penny…*

Către domnul și doamna James Fraser, de la Ridge,
Carolina de Nord, din partea domnului și doamnei Fergus Fraser,
Thorpe Street, New Bern
Dragă tată și mamă Claire,

Vă scriu ca să vă anunț cea mai recentă schimbare a norocului nostru. Domnul Robinson, care deținea celălalt ziar din oraș, s-a văzut trimis în Marea Britanie. A fost de fapt îndepărtat, deoarece câteva persoane necunoscute, deghizate în sălbatici, i-au atacat atelierul în primele ore ale dimineții și l-au târât din pat, ducându-l în port, unde a fost aruncat la bordul unei corăbii, îmbrăcat doar în cămașă de noapte și scufie.

Căpitanul a ridicat de îndată ancora și a pornit, lăsând în urmă orașul într-un oarecare tumult, după cum vă puteți imagina.

La o zi după plecarea neașteptată a domnului Robinson, am fost vizitați de două persoane (nu le pot da numele, pentru că trebuie să păstrez discreția, pe care o veți aprecia). Una dintre acestea este un membru al Comitetului de Siguranță local – despre care toată lumea știe că se află la originea îndepărtării domnului Robinson, dar nimeni nu vorbește despre asta. Ni s-a adresat politicos, dar purtarea lui nu a fost la fel. A spus că dorește să se asigure că Fergus nu împărtășește sentimentele intenționat greșite, exprimate atât de des de domnul Robinson, privind evenimentele recente și anumite situații.

Fergus i-a răspuns direct că nu ar dori nici să bea un pahar de vin cu domnul Robinson (lucru pe care nu putea să îl facă, deoarece domnul Robinson era metodist şi adversar al consumului de băuturi alcoolice), iar gentilomul a interpretat asta drept confirmarea a ceea ce dorea şi a plecat mulțumit, dându-i lui Fergus o pungă cu bani.

Apoi a venit alt gentilom, gras și foarte important în treburile orașului, ca membru al Consiliului Regal, deși la acea dată nu știam asta. Scopul lui a fost același – ori, mai curând, dimpotrivă: voia să afle dacă Fergus se simțea îndemnat să dobândească bunurile domnului Robinson, astfel încât să-i continue activitatea în numele regelui, adică să publice unele scrisori și să le facă dispărute pe altele.

Cu un aer grav, Fergus i-a spus acestui gentilom că întotdeauna admirase multe la domnul Robinson (în primul rând, calul său, sur și foarte blând, dar și cataramele de o formă curioasă ale încălțărilor lui), dar a adăugat că noi abia dacă avem bani pentru cerneală și hârtie și, prin urmare, se teme că va trebui să ne resemnăm cu achiziționarea atelierului domnului Robinson de către o persoană care nu se arată sensibilă față de chestiuni politicești.

Eu eram îngrozită, stare ce nu s-a îmbunătățit când gentilomul a început să râdă și a scos o pungă cu bani din buzunar, spunând că nimeni nu trebuie să strice o corabie pentru că nu-și poate permite să cumpere o găleată de smoală. *Lui i s-a părut că o glumă foarte amuzantă şi a râs nestăpânit, după care l-a bătut ușor pe cap pe Henri-Christian și a plecat.*

Drept urmare, șansele noastre sunt deopotrivă sporite, dar și alarmante. Gândindu-mă la viitor, aproape că nu pot dormi, dar starea de spirit a lui Fergus s-a îmbunătățit atât de mult, încât nu am regrete.

Rugați-vă pentru noi, așa cum și noi ne rugăm pentru dumneavoastră, dragii noștri părinți.

Supusa și iubitoarea voastră fiică,
Marsali

– L-ai învățat bine, am remarcat, străduindu-mă să vorbesc cu nonșalanță.

– Evident.

Jamie părea puțin îngrijorat, dar mai mult amuzat.

– Nu te speria, englezoaico. Fergus se pricepe la asemenea jocuri.

– Nu e un joc, am spus, destul de vehement, astfel că Jamie s-a uitat surprins la mine. Nu e, am repetat, ceva mai calm.

A ridicat din sprâncene și, scoțând un mic teanc de hârtii din harababura de pe birou, mi le-a întins.

MIERCURI DIMINEAȚĂ
APROAPE DE ORA 10 – WATERTOWN

Pentru toți prietenii libertății americane, să fie cunoscut că în această dimineață, înainte de crăpatul zorilor, o brigadă, alcătuită din 1 000 sau 1 200 de soldați, a debarcat la Ferma Phip de la Cambridge și a mărșăluit spre Lexington, unde a întâlnit o companie a miliției coloniei şi a deschis focul fără nicio provocare, ucigând șase bărbați și rănind alți patru. Printr-un mesaj de la Boston, am aflat că o altă brigadă, despre care se bănuiește că are în jur de 1 000 de soldați, a pornit deja în marș de la Boston. Purtătorul veştilor, Israel Bissell, este însărcinat să alarmeze țara chiar până în Connecticut și li se solicită tuturora să îi pună la dispoziție cai odihniți, căci ar putea avea nevoie. Am discutat cu câteva persoane care au

văzut morții și răniții. Vă rog să faceți astfel ca delegații din această colonie până în Connecticut să citească prezenta înştiințare.

J. Palmer, membru al Comitetului de Siguranță.

Aceștia îl cunosc pe colonelul Foster, unul dintre delegați.

Dedesubtul mesajului exista o listă de semnături, deși cele mai multe fuseseră trasate de aceeași mână. Prima suna aşa: *O copie reală, făcută după original prin ordinul Comitetului de Corespondență pentru Worcester – 19 aprilie 1775. Atestat de Nathan Baldwin, funcționar municipal.* Toate celelalte erau precedate de declarații similare.

– Să fiu a naibii! Asta-i Alarma Lexington! am zis și m-am holbat la Jamie. De unde ai primit-o?

– Mi-a adus-o unul dintre oamenii colonelului Ashe.

A răsfoit până la ultima pagină, arătându-mi aprobarea dată de John Ashe.

– Ce e Alarma Lexington?

– Asta, am răspuns, uitându-mă fascinată la hârtie. După Bătălia de la Lexington, generalul Palmer – un general de miliție – a scris asta și a trimis-o în teritoriu printr-un curier rapid, ca dovadă a ceea ce se întâmplase; voia să înștiințeze milițiile din apropiere că începuse războiul. Oamenii întâlniți pe drum au făcut copii după ea, au susținut prin jurământ că erau fidele originalului și au trimis mesajul către alte orașe și sate; probabil că la data respectivă s-au făcut sute de copii, dar numai câteva au supraviețuit. Frank avea un exemplar, îl primise cadou. Îl ținea înrămat, în holul casei noastre din Boston.

M-au trecut fiori când mi-am dat seama că scrisoarea familiară la care mă uitam fusese scrisă cu doar o săptămână sau două în urmă – nu cu două sute de ani.

Și Jamie părea să fi pălit puțin.

– Asta… așa mi-a zis Brianna că se va întâmpla, a spus el uimit. Pe 19 aprilie, o luptă la Lexington – începutul războiului.

S-a uitat direct la mine și am văzut în ochii lui întunecați un amestec de spaimă și emoție.

– Te-am crezut, englezoaico, a spus el. Dar…

N-a terminat ce avea de spus, ci s-a așezat, ducând mâna după pana de scris. Cu mișcări voit lente, și-a trecut numele în josul paginii.

– Îmi faci și mie o copie? m-a întrebat. O s-o trimit mai departe.

36 Prescurtare a numelui John (n. tr.).

80

LUMEA ÎNTOARSĂ PE DOS

Omul colonelului Ashe adusese și vestea despre un congres ce avea să se țină în Mecklenberg, la mijlocul lunii mai, cu intenția de a se declara în mod oficial independența comitatului față de regele Angliei.

Conștient că încă era privit cu scepticism de mulți dintre liderii a ceea ce devenise brusc „rebeliunea“, în ciuda puternicului sprijin personal al lui John Ashe și al câtorva altor prieteni, Jamie a hotărât să participe la respectivul congres și să vorbească în mod deschis în favoarea independenței.

Fierbând de emoție la auzul planului care-i oferea șansa de a fi martor la istoria în plină desfășurare, Roger avea să-l însoțească.

Cu toate acestea, cu câteva zile înainte de plecarea programată, atenția tuturor a fost distrasă de la istorie către prezentul imediat: curând după micul dejun, întreaga familie Christie a apărut pe neașteptate la ușa noastră.

Se întâmplase ceva. Allan Christie era roșu în obraji de agitație, iar Tom era sumbru și cenușiu ca un lup bătrân. Se vedea de departe că Malva plânsese, iar fața ei era când îmbujorată, când palidă. Am salutat-o, dar ea și-a ferit privirea de mine și buzele i-au tremurat când Jamie i-a invitat pe toți în biroul lui, făcându-le semn să se așeze.

– Ce s-a întâmplat, Tom?

A aruncat o privire spre Malva – se vedea clar că ea era în centrul situației de urgență a familiei –, însă și-a îndreptat atenția către Tom, patriarhul familiei.

Tom Christie și-a strâns buzele atât de mult, încât abia dacă se vedeau de sub barba recent scurtată.

– Fiica mea așteaptă un copil, a spus el brusc.

– O...

Jamie a aruncat o altă privire scurtă spre Malva – care stătea cu capul plecat, acoperit cu o bonetă, privindu-şi mâinile încrucişate în poală –, după care s-a uitat la mine, ridicând din sprâncene.

– Păi… se mai întâmplă astfel de lucruri, desigur, a spus el şi a zâmbit cu amabilitate, într-un efort de a-i linişti pe membrii familiei Christie, care tresăreau ca mărgelele prinse de o sfoară întinsă la maximum.

Pe mine, vestea nu m-a uimit atât de tare, deşi m-a îngrijorat, firește. Malva atrăsese mereu atenţia tinerilor şi, deşi fratele şi tatăl ei se arătaseră vigilenţi şi împiedicaseră pe oricine s-o curteze, singura modalitate de a-i ţine departe pe băieţi ar fi fost să o întemniţeze.

Cine fusese curtezanul care reuşise? m-am întrebat. Obadiah Henderson? Poate Bobby? Vreunul dintre fraţii McMurchie? Doamne ajută, speram că nu amândoi. Toți aceștia, şi mulţi alţii, îşi manifestaseră deschis admirația față de ea.

Tom Christie a primit cu răceală strădania lui Jamie de a fi amabil, deşi Allan a făcut o încercare firavă de a zâmbi. Era aproape la fel de palid ca şi sora lui.

Jamie a tuşit.

– În fine. Cum te-aş putea ajuta, Tom?

– Ea spune, a început Christie, aruncând o privire sfredelitoare spre fiica lui, că nu va dezvălui numele bărbatului decât în prezența ta.

S-a întors către Jamie, plin de dispreţ.

– În prezenţa mea?

Jamie a tuşit din nou, evident jenat de aluzie – Malva îşi închipuia că bărbaţii din familia sa o vor bate sau vor trece la violenţe împotriva iubitului ei şi doar prezența stăpânului lor îi va împiedica. Personal, am socotit că spaima era probabil justificată, aşa că m-am uitat la Tom Christie printre gene. Încercase deja, dar nu cu succes, să o bată pentru a afla adevărul de la ea?

Malva nu încerca deloc să divulge numele tatălui copilului, chiar dacă se afla în prezența lui Jamie. Nu făcea decât să-şi frământe neîncetat şorţul

între degete, cu ochii aţintiţi asupra mâinilor.

Cu delicateţe, mi-am dres glasul.

– Cum… hm... în ce lună eşti, draga mea?

Nu mi-a răspuns direct, ci şi-a apăsat ambele mâini, care îi tremurau, de partea din faţă a şorţului, netezind pânza atât de mult, încât umflătura pântecului a devenit brusc vizibilă, ca un pepene, surprinzător de mare. Probabil era în şase luni; am rămas stupefiată. Era limpede, întârziase să-i spună tatălui ei cât de mult se putuse – şi îşi ascunsese bine starea.

Tăcerea era mai mult decât stânjenitoare. Allan s-a foit neliniştit pe scaun şi s-a aplecat să murmure o încurajare către sora lui.

– Totul va fi bine, Mallie, a şoptit el. Dar trebuie să ne spui.

Malva a inspirat adânc auzindu-i vorbele, apoi a ridicat capul. Avea ochii roşii, dar tot foarte frumoşi, măriţi de îngrijorare.

– A, domnule, a spus ea, apoi a încremenit.

Jamie părea deja la fel de stingherit ca şi membrii familiei Christie, însă şi-a dat silinţa să rămână amabil.

– Nu vrei să-mi spui, copilă? a întrebat-o el cât de blând a putut. Îţi promit că nu vei avea de suferit pentru asta.

Tom Christie a scos un sunet care îi trăda iritarea, amintind de o fiară deranjată în timp ce îşi mănâncă prada, iar Malva a pălit cu totul, dar ochii ei au rămas aţintiţi asupra lui Jamie.

– Vai, domnule, a rostit ea cu glas firav, dar clar ca un clopot, în care răsuna un reproş. Vai, domnule, cum îmi puteţi spune aşa ceva, când ştiţi adevărul la fel de bine ca mine?

Înainte ca vreunul dintre noi să reacţioneze, Malva s-a întors spre tatăl ei şi, ridicând mâna, a arătat direct spre Jamie.

– El a fost, a spus ea.

*

Niciodată în viaţa mea nu am fost mai recunoscătoare pentru ceva decât pentru faptul că mă uitam exact la Jamie când Malva a rostit acele vorbe. Nimic nu-l prevenise, nu-i dăduse şansa de a-şi controla trăsăturile – şi nici

nu a făcut-o. Pe chipul lui nu s-a văzut nici furie, nici spaimă, nici negare și nici uimire; doar a rămas cu gura căscată, incapabil să înțeleagă.

– Poftim? a spus el și a clipit, descumpănit.

Apoi, înțelegerea i s-a citit pe față.

– POFTIM? a repetat pe un ton ce ar fi pus-o la pământ pe micuța stricată mincinoasă.

Malva a plecat ochii în cele din urmă, întruchiparea perfectă a virtuții pângărite. Ca și cum nu ar fi putut să îndure privirea lui Jamie, s-a întors și a întins o mână tremurătoare spre mine.

– Îmi pare *foarte* rău, doamnă Fraser, a șoptit ea, iar lacrimile i-au tremurat atrăgător pe gene. El… noi… n-am vrut să vă rănim.

Am urmărit cu interes scena de undeva din afara corpului meu, în timp în care am ridicat brațul și l-am retras, și am trăit o senzație de vagă încuviințare când palma mea a lovit-o peste obraz cu atâta forță încât s-a înclinat mult pe spate, s-a împiedicat de un scaun și a căzut, iar fustele și jupoanele i s-au ridicat până la talie într-un vârtej de pânză, după care a rămas cu picioarele acoperite de ciorapi ridicate, într-o poziție absurdă.

– Regret, dar nu pot afirma același lucru.

Nici măcar nu mă gândisem să spun ceva și am rămas surprinsă simțindu-mi vorbele reci și rotunde, ca niște pietre erodate de apele unui râu.

Brusc, am revenit în corpul meu. M-am simțit ca și cum corsetul se strânsese în timpul absenței mele temporare; coastele mă dureau de efortul făcut pentru a respira. Lichidele se năpusteau în toate direcțiile; sângele și limfa, sudoarea și lacrimile – dacă inspiram, pielea mea avea să cedeze și să lase toate acestea să țâșnească afară, cum se întâmplă cu o roșie coaptă izbită de un perete.

Simțeam că nu mai am oase. Însă aveam voință. Doar ea m-a ajutat să rămân în picioare și să ies pe ușă. Nu am văzut coridorul și nici nu mi-am dat seama că am deschis ușa din față a casei; tot ce am văzut a fost o explozie de lumină și o ceață verde în curtea interioară. După aceea am luat-o la fugă și am alergat ca și cum aș fi fost urmărită de toți demonii din iad.

De fapt, nu mă urmărea nimeni. Și totuși, am alergat, ieșind de pe potecă și pătrunzând în pădure, iar tălpile mi-au alunecat pe straturile de ace de pin, în josul făgașelor dintre pietre, aproape căzând pe panta dealului, ricoșând dureros din bușteni căzuți, smulgându-mă din ghimpi și tufișuri.

Am ajuns fără suflu la poalele dealului și m-am trezit într-o adâncitură mică și întunecată, înconjurată ca de un zid de rododendroni verde-închis. M-am oprit o clipă, gâfâind, apoi, brusc, m-am așezat. Am simțit că mă clatin și m-am lăsat să cad pe spate, printre straturi prăfuite de frunze pieloase de laur-de-munte.

Un gând vag mi-a răsunat cu ecou în minte, acoperit de sunetul respirației mele șuierătoare. *Cel nelegiuit fuge fără ca nimeni să-l urmărească.*[37] Dar *eu* cu siguranță că nu aveam nicio vină. Și nici Jamie; știam asta. O știam.

Însă Malva sigur era însărcinată. Și cineva era vinovat de asta.

Ochii mi se înceţoșaseră după efortul de a alerga și lumina soarelui îmi apărea în pete și dungi colorate – albastru-închis, albastru-deschis, alb și cenușiu, spirale de verde și de auriu, în timp ce cerul înnorat și coasta muntelui se roteau necontenit în jurul și deasupra mea.

Am clipit, iar lacrimile nevărsate până atunci mi-au alunecat pe tâmple.

– La naiba, la naiba! am spus încet. Și acum ce facem?

*

Jamie s-a aplecat fără să se gândească, a apucat-o pe Malva de coate și a ridicat-o fără menajamente în picioare. În locul în care o pălmuise Claire, îi apăruse o pată stacojie și, preț de o clipă, a simțit un îndemn puternic de a-i face o pată asemănătoare pe celălalt obraz.

N-a apucat nici să-și reprime impulsul și nici să-şi ducă la îndeplinire dorința; o mână l-a apucat de umăr, răsucindu-l și doar reflexul l-a făcut să se ferească atunci când Allan Christie l-a șters cu pumnul în tâmplă, nimerindu-l totuși dureros în partea de sus a urechii. Jamie l-a împins puternic, cu ambele brațe, apoi, profitând că tânărul se dezechilibrase, i-a pus piedică, astfel că Allan a căzut în fund cu un bubuit care a zguduit camera.

Jamie și-a dus mâna la urechea care îi pulsa dureros și s-a uitat aspru la Tom Christie, care rămăsese în picioare, privindu-l fix, ca pe soața lui Lot.

Jamie a ridicat mâna liberă, strânsă pumn, în semn de invitație. Christie și-a îngustat ochii și mai mult, dar nu a făcut nicio mișcare către el.

– Ridică-te! i-a spus Christie fiului său. Și ține-ți mâinile acasă. Nu avem nevoie de așa ceva acum.

– Nu?! a răcnit flăcăul, ridicându-se în picioare. A făcut din fiica ta o târfă și îl lași să mai stea în picioare? Ei bine, dacă tu, bătrâne, ești laș, eu nu sunt!

S-a repezit la Jamie, privindu-l sălbatic, și a dat să-l prindă de gât. Jamie s-a tras într-o parte, și-a mutat greutatea pe un picior și l-a lovit năprasnic pe flăcău cu pumnul în ficat, făcându-l să se îndoaie cu un icnet. Rămas cu gura căscată, Allan s-a holbat la el, iar albul ochilor i s-a văzut mare şi rotund, apoi s-a prăbușit în genunchi cu un bufnet, deschizând și închizând gura ca un pește pe uscat.

În alte circumstanțe, situația ar fi fost comică, dar Jamie nu avea niciun chef să râdă. N-a mai pierdut timpul cu cei doi bărbați, ci s-a răsucit spre Malva.

– Ce răutate e asta pe care ai pus-o la cale, *nighean na galladh?* a întrebat-o.

Era o insultă gravă și Tom Christie știa ce înseamnă, indiferent că era sau nu în gaelică. Cu coada ochiului, Jamie l-a văzut încremenind.

Deja înlăcrimată, fata a început să suspine auzindu-i cuvintele.

– Cum de-mi puteți vorbi astfel? s-a văicărit ea, ducându-și șorțul spre față. Cum de puteți fi atât de crud?

– Pentru numele Domnului! a spus Jamie iritat, apoi a împins un scaun spre ea. Șezi, trăsnito, o să aflăm adevărul despre ce unelteşti. Domnule Christie!

A arătat spre alt scaun și s-a dus să se așeze pe scaunul lui de la birou, ignorându-l pe Allan, care rămăsese prăbușit pe podea, ghemuit ca un pisoi, ținându-se de pântec.

– Domnule?

Auzind hărmălaia, doamna Bug venise din bucătărie și stătea în cadrul ușii, căscând ochii pe sub bonetă.

– Aveţi nevoie de ceva? a întrebat ea, uitându-se fără fereală la Malva, care stătea pe scaun, suspinând, roşie în obraji, și la Allan, palid și gâfâind pe podea.

Jamie s-a gândit că ar fi avut nevoie de un păhărel de tărie – sau poate de două –, dar trebuia să mai aștepte.

– Mulțumesc, doamnă Bug, a răspuns politicos, dar n-am nevoie de nimic. Ne descurcăm.

A făcut semn că nu mai avea nimic de spus, iar doamna Bug s-a retras, deşi n-ar fi vrut deloc. Însă Jamie ştia că nu se dusese prea departe, ci rămăsese în apropierea ușii.

Și-a trecut mâna peste față și s-a întrebat ce se întâmpla cu fetele în acele zile. Era lună plină atunci; probabil chiar deveneau lunatice.

Pe de altă parte, nu încăpea nicio îndoială că micuța ticăloasă se jucase sub lună cu *cineva*; așa cum stătea, cu șorțul ridicat, sarcina ei era cât se poate de evidentă, o umflătură rotundă și tare, ca un pepene pe sub fusta subțire.

– În ce lună e? l-a întrebat el pe Christie, făcând un semn din cap către Malva.

– A șasea, a spus Christie, după care s-a lăsat fără să vrea pe scaunul oferit.

Avea o expresie severă, cum Jamie nu mai văzuse de mult, dar se controla, iar asta însemna ceva.

– S-a întâmplat când a fost boleșnița din vara trecută, când am stat aici, ajutând la îngrijirea soției lui! a izbucnit Malva, coborându-și șorțul și privindu-l cu reproș pe tatăl ei, în timp ce buzele pline îi tremurau. Și nu a fost doar o dată!

Și-a mutat din nou privirea, uitându-se la Jamie cu ochi umezi și rugători.

– Spuneți-le, domnule, vă rog – spuneți-le adevărul!

– A, chiar asta vreau, a spus Jamie săgetând-o cu o privire acuzatoare. Și tu o să faci la fel, fato, te asigur.

Șocul de început începea să dispară și, deși iritarea lui persista – de fapt, în acele momente, crescuse –, Jamie a început să gândească intens. Fata rămăsese însărcinată cu cineva complet nepotrivit; atâta lucru era limpede. Dar cu cine? Iisuse, își dorea ca soția lui să fi rămas în odaie; ea asculta bârfele locale și o cunoştea bine pe Malva; știa ce tineri erau posibili pretendenți la mâna ei. El unul abia dacă o băgase în seamă pe fată, știind doar că era mereu acolo, ajutând-o pe Claire.

– Prima dată a fost când doamna s-a îmbolnavit aşa de tare, încât toți ne-am temut pentru viața ei, a început Malva, făcându-l pe Jamie să redevină atent. Ți-am spus, tată. Nu m-a siluit – doar că domnia sa era doborât de tristețe, la fel ca și mine.

A clipit, iar o lacrimă sclipitoare i-a alunecat pe obrazul nepălmuit.

– Am coborât din camera doamnei târziu în noapte și l-am găsit pe domnul aici, stând pe întuneric și suferind. Mi-a părut rău pentru el…

Vocea i-a tremurat și a tăcut, înghițind în sec.

– L-am întrebat dacă să-i aduc ceva de mâncare, poate ceva de băut – dar el băuse deja, pentru că avea în față un pahar cu whisky…

– Și eu i-am spus că nu, că îi mulțumesc din suflet, dar că prefer să rămân singur, a intervenit Jamie, simțind că sângele începe să îi bată în tâmple auzind povestea. Și ai plecat.

– Ba nu, n-am plecat.

Malva a clătinat din cap; boneta i se desprinse pe jumătate când căzuse și nu și-o așezase la loc; șuvițele negre de păr atârnau, încadrându-i fața.

– Așa mi-ați spus, că vreți să fiți singur. Dar n-am putut îndura să vă văd într-o asemenea suferință și – știu că am fost prea îndrăzneață și necuviincioasă –, dar mi-a fost foarte milă de dumneavoastră! a zis ea cu glas precipitat, ridicând ochii și coborându-i aproape imediat. Eu… eu m-am apropiat și l-am atins, a continuat ea în șoaptă, atât de încet, încât Jamie abia dacă a auzit-o. Am pus mâna pe umărul lui, doar ca să-l alin. Însă el s-a întors, m-a cuprins în brațe brusc și m-a tras spre el. Și după aceea…

A inspirat adânc.

– Și… m-a avut. Chiar… acolo.

A întins un picior în față și a arătat delicat cu pantoful spre preșul din fața biroului. Unde se afla o mică pată veche, cafenie, care putea fi sânge. Chiar *era* sânge, dar al lui Jemmy, când copilul se împiedicase de preș și se lovise la nas, care îi sângerase.

Jamie a deschis gura să vorbească, dar era atât de sufocat de uimire și de furie, încât nu a reușit să scoată decât un soi de gâfâit.

– N-ai boașe să negi, nu?

Tânărul Allan își recăpătase suflul; cu părul atârnându-i peste față, se legăna pe genunchi, privindu-l cu ferocitate.

– Dar ai avut boașe să faci asta, nu?

Jamie i-a aruncat lui Allan o privire severă, dar nu s-a deranjat să-i răspundă. În schimb, și-a îndreptat atenția spre Tom Christie.

– Fata asta a înnebunit? l-a întrebat el. Ori e doar vicleană?

Fața lui Christie părea cioplită în piatră, mai puțin pungile mari care i-au tresărit sub ochii injectați.

– Nu e nebună, a răspuns.

– Atunci, e o mincinoasă isteață, a zis Jamie, întorcându-și privirea către Malva. Suficient de isteață ca să știe că nimeni nu ar crede că a fost siluită.

Malva a deschis gura, îngrozită.

– Ba nu, domnule, a spus ea și a scuturat din cap atât de violent, încât buclele negre i-au dansat în dreptul urechilor. N-aș spune *niciodată* așa ceva despre dumneavoastră, niciodată!

A înghițit în sec și, cu timiditate, a ridicat ochii, umflați de plâns, dar de un cenușiu nevinovat ca penajul unei porumbițe, şi l-a privit direct.

– Aveaţi nevoie de alinare, a rostit încet, dar clar. Și v-am oferit-o.

Jamie s-a ciupit de rădăcina nasului cu două degete, sperând că durerea îl va trezi din ceea ce devenise un adevărat coșmar. Cum nu a reușit, a oftat și s-a uitat la Tom Christie.

– A făcut copilul cu cineva, dar nu cu mine. Cine ar putea fi tatăl?

– Ați fost *dumneavoastră*! a protestat fata, lăsându-și șorțul să cadă și îndreptându-se de spate pe scaun. Nu există altcineva!

Rezervat, Christie și-a îndreptat încet ochii spre fiica lui, după care s-a uitat la Jamie. Ochii lui aveau aceeași culoare cenușie ca penajul unei porumbițe, dar nu exprimau nici urmă de nevinovăție sau de inocență.

– Nu știu pe nimeni, a spus el și a inspirat adânc, înălțându-și umerii masivi. Ea spune că nu s-a întâmplat doar o dată. Că ați avut-o de cel puțin douăsprezece ori.

Glasul a sunat aproape lipsit de ton, dar nu din cauză că nu simțea nimic, ci, mai curând, pentru că se stăpânea foarte bine.

– Atunci, ea a mințit de cel puțin douăsprezece ori, a replicat Jamie, controlându-și glasul la fel de bine ca Tom Christie.

– Știți bine că nu mint! Soția dumneavoastră mă crede, a spus Malva, cu o notă de răceală în voce.

Și-a dus o mână la obrazul lovit, a cărui culoare redevenise aproape normală, dar pe care urma degetelor lui Claire era încă vizibilă, cu contururi palide.

– Soția mea are mai multă minte, a spus Jamie tăios și, în același timp, a devenit conștient de o senzație de gol, la auzul numelui lui Claire.

Orice femeie putea fi șocată de o asemenea acuzație suficient de tare încât să o rupă la fugă, însă el a regretat că ea nu rămăsese acolo. Prezența ei i-ar fi fost de mare folos, mai ales dacă ar fi respins hotărâtă acuzațiile și i-ar fi spus Malvei că minte.

– Chiar așa?

Malvei îi dispăruse îmbujorarea și se oprise din plâns. Era lividă și ochii mari îi sclipeau.

– Ei bine, și eu am minte, domnule. Am suficientă minte ca să dovedesc ceea ce spun.

– Da? a rostit Jamie cu scepticism. Cum?

– Am văzut cicatricele de pe corpul dumneavoastră; le pot descrie.

Afirmația i-a făcut pe toți să amuțească. Preț de câteva clipe s-a lăsat tăcerea, întreruptă de icnetul de satisfacție al lui Allan. Încă ținându-și mâna peste abdomen, s-a ridicat cu un zâmbet amenințător.

– Așa deci, a spus el. N-ai cum să răspunzi la asta, nu?

Supărarea lăsase loc unei furii monstruoase. Însă, dincolo de ea, exista o senzaţie neclară pe care nu voia încă să o numească teamă.

– Nu mi-am expus niciodată cicatricele, a zis Jamie calm, dar există câţiva oameni care le-au văzut. Şi nici cu ei nu m-am culcat.

– Da, oamenii vorbesc câteodată despre cicatricele de pe spinarea dumneavoastră, a ripostat Malva. Şi toţi o ştiu pe cea mare şi urâtă de pe picior, de la rana suferită la Culloden. Dar ce e cu cicatricea ca o semilună pe care o aveţi pe coaste? Ori cu cea mică de pe fesa stângă?

Drept ilustrare, a dus mâna la spate şi şi-a cuprins propria fesă.

– Nu chiar în centru – e ceva mai jos, spre exterior. Cam de mărimea unei monede de un farthing.

Malva nu zâmbea, dar în ochii ei a apărut o expresie de triumf.

– N-am nicio…, a început Jamie, apoi s-a oprit, îngrozit.

Iisuse, avea un semn acolo! O muşcătură de păianjen, căpătată în Indii, care supurase o săptămână, devenise abces, apoi, spre marea lui uşurare, plesnise. După ce se vindecase, uitase cu totul de ea, dar cicatricea exista.

Era prea târziu. Cei trei văzuseră pe faţa lui că-şi adusese aminte.

Tom Christie a închis ochii, mişcând din fălci. Allan a scos un icnet de satisfacţie, apoi şi-a încrucişat braţele la piept.

– Vrei să ne dovedeşti că Malva minte? a întrebat tânărul cu sarcasm. Dă-ţi jos pantalonii şi lasă-ne să-ţi vedem fundul!

Jamie a făcut un mare efort ca să nu-i spună lui Allan Christie ce ar putea face cu fundul lui. A inspirat încet şi adânc, sperând că, în momentul în care va expira, va găsi un gând salvator.

Acesta nu a apărut. Oftând, Tom Christie a deschis ochii.

– Aşadar, a spus el cu glas lipsit de orice inflexiune, bănuiesc că nu doreşti să renunţi la soţie ca să te însori cu ea.

– N-aş face niciodată aşa ceva!

Sugestia l-a înfuriat peste măsură şi a simţit cum îl cuprinde panica la simpla idee de a se despărţi de Claire.

– Atunci, facem un contract, a spus Christie, trecându-şi mână peste faţă, cu umerii căzuţi de epuizare şi dezgust. Bani de întreţinere pentru ea şi

copil. Recunoașterea oficială a drepturilor copilului ca unul dintre moștenitorii tăi. Tu hotărăşti dacă vrei s-o iei de soție, dar…

– Ieşiţi!

Jamie s-a ridicat încet și, proptindu-și mâinile de birou, s-a aplecat înainte și l-a țintuit cu privirea pe Christie.

– Ia-ți fata și plecați din casa mea.

Christie a amuțit și s-a uitat la el cu sprâncenele coborâte. Fata începuse din nou să se văicărească, ținându-și șorțul în dreptul feței și scâncind. Jamie a trăit senzația că timpul se oprise în loc și că vor rămâne cu toții închiși acolo pe veci, iar el și Christie se vor înfrunta din priviri ca niște câini, incapabili să se uite în jos, dar știind că podeaua camerei dispăruse de sub picioarele lor, iar ei erau suspendați deasupra unui abis îngrozitor, în momentul nesfârșit dinaintea prăbușirii.

Allan Christie a fost, fireşte, cel care a pus capăt înfruntării. Gestul lui spre cuțit l-a făcut pe Jamie să-și ia privirea de la Tom Christie. Şi-a încleștat degetele pe lemnul biroului. Cu o clipă mai devreme, se simțise fără corp; acum, sângele îi bubuia în tâmple și îi pulsa în brațe și în picioare, iar mușchii îi vibrau de dorința nestăpânită de a-l face bucăți pe Allan Christie. Îi venea, de asemenea, să-i frângă gâtul surorii lui, ca să pună capăt bocetelor.

Fața lui Allan Christie era întunecată de furie, însă a avut suficient bun-simț – așa a socotit Jamie – să nu-și scoată cuțitul.

– Tinere, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-ți pun capul între mâini, ca să te joci cu el, a spus Jamie. Pleacă acum, înainte s-o fac.

Tânărul Christie și-a umezit buzele și s-a încordat, iar degetele i s-a albit strângând mânerul cuțitului – însă ochii lui arătau că șovăie. A aruncat o privire spre tatăl lui, care, strângând sumbru din fălci, rămăsese ca o stâncă. Lumina se schimbase; acum venea dintr-o parte și cădea peste firele cărunte ale bărbii lui Christie, astfel că cicatricea de pe față apărea ca o dungă subțire, de culoare roz, șerpuind deasupra bărbiei.

Bătrânul s-a îndreptat încet de spate, sprijinindu-se cu mâinile de coapse, apoi a dat brusc din cap, ca un câine care se scutură de apă, și s-a ridicat în

picioare. A prins-o pe Malva de braț, săltând-o de pe scaun, și a împins-o în fața lui. Malva plângea, împleticindu-se.

Allan i-a urmat, profitând de ocazie ca să ajungă atât de aproape de Jamie, încât acesta a simțit duhoarea tânărului, încărcată de furie. Încă ținând mâna pe cuțit, tânărul Christie a aruncat o singură privire mânioasă peste umăr, dar a ieșit din încăpere. Pașii lor au cutremurat scândurile podelei sub tălpile lui Jamie, după care a urmat zgomotul puternic al uşii trântite.

Jamie şi-a coborât privirea, oarecum surprins să vadă suprafața uzată a tăbliei biroului și propriile mâini încă lipite de ea, ca și cum ar fi crescut de acolo. S-a îndreptat de spate, apoi și-a îndoit degetele, simțindu-și încheieturile dureroase când a strâns pumnii. Era scăldat în sudoare.

A auzit pași ușori pe hol, după care doamna Bug a intrat cu o tavă. I-a așezat-o în față, a făcut o plecăciune și a ieșit. Pe tavă se afla singurul pahar din cristal pe care îl avea și un clondir plin cu whisky de calitate.

A simțit vag că îi vine să râdă, dar nu și-a amintit prea bine cum se făcea asta. Lumina a ajuns pe clondir, iar băutura din el a sclipit precum crisoberilul[38]. În semn de mulțumire față de fidelitatea doamnei Bug, a atins ușor paharul, dar trebuia să mai aștepte până să bea ceva. Diavolul se dezlănțuise în lume și avea multe de pătimit, era limpede. Însă, înainte de orice altceva, trebuia s-o găsească pe Claire.

*

După o vreme, norii care cutreierau pe cer s-au înălțat gata de tunete, iar un vânt rece a trecut peste stâncă, făcând dafinii de deasupra mea să se cutremure ca niște oase uscate. Foarte încet, m-am ridicat în picioare și am început să urc.

Nu aveam nicio destinație clară în minte şi nu-mi păsa dacă eram udă ori nu. Știam doar că nu puteam să mă întorc acasă. Așa că am ajuns pe drumul care ducea spre Izvorul Alb exact când a început să plouă. Picăturile uriașe căzeau grele peste cârmâz și brusturi, iar brazii și pinii și-au eliberat răsuflările ținute îndelung într-un oftat parfumat.

Răpăitul stropilor pe frunze și crengi era punctat de bufnetul înfundat al unor picături mai grele, care loveau cu putere solul – grindina venea odată cu ploaia. Pe neașteptate, am văzut particule mici de gheață care se izbeau și săreau nebunește din stratul de ace de pin, brăzdându-mi fața și gâtul cu răceala lor.

Am alergat și mi-am găsit adăpost sub ramurile coborâte ale unui brad parfumat care se afla deasupra izvorului. Grindina izbea apa izvorului, făcând-o să tresalte, dar se topea imediat după ce atingea luciul ei, dispărând în apa întunecată. Cu brațele strânse în jurul corpului ca să mă apăr de frig, am rămas nemișcată, dar tremurând.

Aproape că ai putea înțelege, a spus o parte a minții mele care începuse să vorbească undeva pe drumul în susul dealului. *Toată lumea a crezut că vei muri – chiar și tu. Știi ce se întâmplă când… doar ai mai văzut asta.* Oameni supuși unei încordări îngrozitoare provocate de suferință, oameni aflați în prezența copleșitoare a morții – văzusem asta. Era o căutare firească a mângâierii, o încercare de a ascunde, fie și pentru o clipă, de a nega răceala morții prin căldura simplă a unui contact trupesc.

– Dar el n-a făcut asta, am spus cu îndărătnicie, cu voce tare. Dacă *ar fi făcut-o*, atunci și gata, l-aș putea ierta. Dar la naiba, *n-a făcut asta!*

Subconștientul meu s-a retras în fața acelei certitudini, dar eram conștientă de provocările subterane – nu suspiciuni, nimic îndeajuns de puternic pentru a căpăta calitatea de îndoieli. Doar observații mărunte, reci, care își iteau capetele la suprafață ca niște broscuțe, sunete subțiri, ascuțite, ce abia se aud individual, dar care, împreună, pot declanșa un vacarm capabil să zguduie noaptea.

Ești bătrână.

Uite cum ți se văd venele pe mâini.

Carnea ți s-a desprins de pe oase; sânii îți atârnă.

Dacă el era disperat și avea nevoie de alinare…

Pe ea ar putea s-o respingă, dar n-ar putea niciodată să alunge un copil din sângele lui.

Am închis ochii și m-am chinuit să-mi înving senzația crescândă de greață. Nu mai cădea grindină, dar începuse o ploaie torențială, iar din sol se ridicau aburi, dispărând ca niște fantome între stropii de apă.

– Nu! am spus cu voce tare. Nu!

M-am simțit ca și cum aș fi înghițit câțiva bolovani mari, ascuțiți și plini de noroi. Nu doar la gândul că Jamie ar fi putut să..., ci la acela că Malva *mă trădase* cu siguranță. Dacă era adevărat, mă trădase, iar dacă nu era adevărat, mă trădase cu atât mai mult.

Ucenica mea. Fiica inimii mele.

Mă adăpostisem de ploaie, însă aerul era încărcat de umiditate, iar hainele mi se umeziseră și atârnau greu pe mine, lipindu-mi-se de piele. Prin ploaie, am văzut stânca albă de la capătul izvorului, care-i dădea și numele. Aici își vărsase Jamie sângele în semn de sacrificiu, aruncându-l peste pietre, cerând ajutorul rudei pe care o ucisese. Și tot aici venise Fergus să-și taie venele, disperat din cauza fiului său, iar sângele îi înflorise întunecat în apa cristalină.

Am început să înțeleg de ce venisem aici, de ce locul acesta mă chemase. Era unul în care te regăseai și descopereai adevărul.

Ploaia se oprise, iar norii se împrăștiau. Încetul cu încetul, lumina a început să scadă.

*

Era aproape întuneric când el a sosit. Copacii se mișcau, neliniștiți în crepuscul, și șopteau între ei; nu i-am auzit pașii pe drumul îmbibat de apă. A apărut brusc, la marginea luminișului.

A rămas pe loc și a privit cercetător, a ridicat capul când m-a văzut, apoi a ocolit iazul și s-a aplecat pe sub crengile ce atârnau și alcătuiau adăpostul meu. Mi-am dat seama că mă căuta de ceva vreme; haina îi era udă, iar pânza cămășii i se lipise de piept, de apă și de sudoare. Adusese cu el o mantie, pe care o ținea împăturită sub braț; a desfăcut-o și mi-a așezat-o pe umeri. L-am lăsat s-o facă.

Apoi s-a așezat foarte aproape de mine, cu brațele strânse în jurul genunchilor și a rămas cu privirea ațintită spre iazul care se întuneca. Lumina atinsese momentul acela unic de frumusețe, exact înainte ca toate culorile să se estompeze. Firele de păr ale sprâncenelor i s-au arcuit perfect şi distinct peste osul solid al frunții, la fel ca și firele mai scurte și mai întunecate ale bărbii nerase.

A inspirat adânc, de parcă ar fi fost de mult pe drumuri, și a șters o picătură de apă ce îi atârna de vârful nasului. O dată sau de două ori a respirat mai scurt, ca și cum ar fi fost pe punctul de a spune ceva, dar a rămas tăcut.

Păsările apăruseră la scurtă vreme după ploaie. Acum se duceau la culcare și ciripeau încet prin copaci.

– Sper că voiai să spui ceva, am zis eu în cele din urmă, politicos. Pentru că, dacă n-o faci, probabil o să încep să țip și s-ar putea să nu mă mai opresc.

A scos un sunet ce sugera deopotrivă amuzament și disperare, apoi și-a îngropat fața în mâini. A rămas astfel un moment, apoi și-a frecat obrajii și s-a ridicat oftând.

– Englezoaico, tot timpul cât te-am căutat m-am întrebat: ce Dumnezeu să-ți spun când te găsesc? M-am gândit ba la una, ba la alta și… am descoperit că nu aveam nimic de spus.

Părea neajutorat.

– Cum adică? l-am întrebat pe un ton ușor tăios. Mie mi-ar veni în minte câteva lucruri.

A oftat și a făcut un gest scurt, care i-a trădat frustrarea.

– Să spun că-mi pare rău nu e corect. Îmi *pare* rău, dar să spun asta ar suna ca și cum aș fi făcut ceva pentru care să-mi cer iertare și nu există un asemenea motiv. Dar m-am gândit că, dacă încep așa, o să te fac să crezi că…

Mi-a aruncat o privire. Îmi stăpâneam emoțiile, dar el mă cunoștea prea bine. În clipa în care ar fi spus „îmi pare rău“, mi s-ar fi strâns stomacul.

Și-a mutat privirea.

– N-am ce spune, a explicat el încet. Nimic care să nu sune ca și cum aș încerca să mă apăr sau să mă scuz. Și nu voi face asta.

Am scos un sunet slab, parcă cineva mi-ar fi tras un pumn în stomac, iar el s-a uitat scurt la mine.

– N-o să fac asta! a repetat el cu hotărâre. Nu am cum să neg o asemenea acuzație, ca să nu existe nicio urmă de îndoială. Și orice ți-aș spune ar suna ca o scuză umilă pentru… Ei bine, nu vreau să-mi cer iertare pentru ceva ce n-am făptuit și, dacă aș face-o, te-ai îndoi și mai mult de mine.

Începeam să respir ceva mai ușor.

– Se pare că nu prea mai ai încredere în ceea ce cred despre *tine*.

Mi-a aruncat o privire precaută.

– Dacă n-aș avea multă încredere în tine, n-aș fi aici, englezoaico.

S-a uitat la mine o clipă, apoi mi-a atins mâna. Degetele mele s-au îndoit și le-au prins pe ale lui, astfel că mâinile noastre au rămas strâns unite. Avea degetele mari și reci și m-a strâns atât de tare, încât am crezut că-mi vor plesni oasele.

A inspirat adânc, de parcă ar fi oftat, iar umerii, strânși în haina udă, i s-au destins brusc.

– Nu crezi că e adevărat? a întrebat el. Doar ai fugit.

– A fost un șoc, am răspuns eu. Și, cumva, am crezut că, dacă mai rămân, s-ar putea s-o ucid.

– Da, a fost un şoc, a recunoscut el sec. Cred că și eu aș fi fugit... dacă aș fi putut.

Un mic spasm dureros de vinovăție s-a adăugat nenumăratelor emoții; m-am gândit că ieșirea mea precipitată nu i-a fost de folos în situația respectivă. Nu mi-a reproșat nimic, ci s-a mulțumit să repete:

– Deci n-ai crezut că e adevărat, da?

– Nu cred.

– Nu crezi.

M-a privit cercetător în ochi.

– Dar atunci ai crezut?

– Nici atunci.

Mi-am strâns mai bine mantia pe umeri.

– N-am crezut. Dar nu ştiam de ce.

– Și acum știi.

Am inspirat adânc și apoi am expirat, după care m-am întors cu fața spre el.

– Jamie Fraser, am rostit cu prudență, dacă ai putea face așa ceva – nu să te culci cu altă femeie, ci să faci asta şi *să mă minți* –, atunci, tot ce am făcut și ce reprezint eu, întreaga mea viață, totul a fost o minciună. Și nu sunt dispusă să accept așa ceva.

Cuvintele mele l-au surprins puțin; era aproape întuneric, dar am văzut că ridicase din sprâncene.

– Ce vrei să spui, englezoaico?

Am făcut un semn cu mâna spre potecă, spre locul în care se afla casa, acum invizibilă deasupra noastră, apoi spre izvor, unde se înălța stânca albă, neclară în întuneric.

– Locul meu nu e aici, am rostit încet. Brianna, Roger… nici ei nu-și au locul aici. Nici Jemmy n-ar trebui să fie aici; ar trebui să se uite la desene animate la televizor, să deseneze mașini și avioane... Nu să învețe cum să tragă cu o pușcă mare cât el și cum să eviscereze o căprioară.

Am ridicat fața și am închis ochii, simțind cum umezeala mi se așternea pe piele, lăsându-se grea peste gene.

– Numai că suntem aici, cu toții. Și ne aflăm aici fiindcă eu te-am iubit mai mult decât propria-mi viață. Şi pentru că am crezut că mă iubești la fel de mult.

Am inspirat adânc, ca să nu îmi tremure vocea, apoi am deschis ochii și m-am întors spre el.

– Vrei să-mi spui că nu e adevărat?

– Nu, a răspuns el după un moment de gândire, dar atât de încet, încât abia l-am auzit, și m-a strâns mai tare de mână. Nu, n-o să-ți spun asta. Niciodată, Claire.

– Atunci e bine, am zis și am simțit că neliniștea, furia și teama din după-amiaza aceea se scurgeau de pe mine ca apa.

Mi-am rezemat capul de umărul lui și am tras în piept mirosul de ploaie și de sudoare. Un miros puțin acru, înțepător din cauza izului de spaimă și de furie reținută.

Acum se întunecase de tot. Am auzit sunete venind din depărtare, pe doamna Bug chemându-l pe Arch, care era în grajd și mulgea caprele, și glasul lui spart răspunzându-i. Tăcut, un liliac pornit la vânătoare a trecut pe lângă noi.

– Claire, a spus Jamie cu glas moale.

– Mda.

– Trebuie să-ți spun ceva.

Am înghețat. După o clipă, m-am desprins cu grijă de el și m-am ridicat în șezut.

– Nu face asta, i-am zis. Mă simt ca și cum aș fi primit un pumn în stomac.

– Îmi pare rău.

Mi-am strâns brațele în jurul corpului, încercând să alung senzația bruscă de vomă.

– Ai promis că n-o să începi prin a-ți cere iertare, pentru că ar însemna că există ceva pentru care să-ți pară rău.

– Adevărat, a oftat el.

Am simțit o mișcare între noi când cele două degete țepene ale mâinii lui drepte au bătut darabana pe picior.

– Nu există nicio cale bună să-i mărturisești soției că te-ai culcat cu altcineva, a spus el într-un târziu. Indiferent de circumstanțe. Pur şi simplu nu există.

Brusc, am simțit că amețesc și mi se taie respirația. Am închis ochii o clipă. Nu se referea la Malva, doar precizase asta.

– Cine-a fost? am întrebat cât am putut de detașată. Și când?

S-a foit neliniștit.

– În fine… când tu… când tu… plecaseşi.

Am reușit să inspir scurt.

– Cu cine?

– S-a întâmplat doar o dată. Adică… nici nu aveam cea mai vagă intenție să…

– Cu cine?

A oftat, după care s-a frecat pe ceafă.

– Iisuse! Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să te tulbur, dacă ar suna ca și când… dar nu vreau să o ponegresc pe biata femeie făcând să pară că a fost…

– CINE? am răcnit eu, prinzându-l de mână.

– Iisuse! a spus el surprins. Mary MacNab!

– Cine? am întrebat din nou, de astă dată nepricepând.

– Mary MacNab, a repetat el și a oftat. N-ai putea să-mi laşi mâna? Mi-a dat sângele.

Așa se întâmplase, îmi înfipsesem unghiile în încheietura lui atât de tare, încât îi străpunsesem pielea. I-am lăsat mâna și am strâns pumnii, după care mi-am petrecut brațele în jurul corpului, ca să nu-l sugrum.

– Cine naiba e Mary MacNab? am scrâșnit printre dinți.

Aveam fața înfierbântată, însă o sudoare rece mi-a apărut de-a lungul fălcii și s-a rostogolit în jos, pe gât.

– O ştii, englezoaico. A fost soția lui Rab – cel care a murit când i-a ars casa. Aveau un copil, Rabbie; era grăjdar la Lallybroch când…

– Mary MacNab. *Ea*?!

Am perceput tonul de uimire din propriul meu glas. Mi-am amintit-o vag pe Mary MacNab. Ajunsese menajeră la Lallybroch după moartea soțului ei, un om rău; era o femeie scundă, musculoasă, epuizată de muncă și de greutăți, care vorbea rareori, dar își vedea de treabă ca o umbră, trecând aproape neobservată în haosul zgomotos al vieții de la Lallybroch.

– Abia dacă am băgat-o în seamă, am spus eu, încercând – și nereușind – să-mi aduc aminte dacă mai era acolo la ultima mea vizită. Înțeleg că tu ai băgat-o în seamă.

– Nu, a spus el și a oftat. Nu e ceea ce crezi, englezoaico.

– Nu-mi mai spune așa.

Am simțit că şi în urechile mele vocea îmi suna groasă și înveninată.

Jamie a scos un sunet tipic scoțian, de resemnare frustrată, apoi și-a masat încheietura mâinii.

– Ei bine, s-a întâmplat înainte de a mă preda englezilor…

– Nu mi-ai povestit despre asta!

– Ce nu ți-am povestit?

Părea derutat.

– Că te-ai predat englezilor. Noi am crezut că ai fost prins.

– Am fost, a spus el scurt. Dar printr-o înțelegere, pentru încasarea recompensei puse pe capul meu.

A fluturat din mână, în semn că nu avea rost să dezvolte subiectul.

– Nu contează, a adăugat el.

– Puteau să te spânzure!

Și bine ar fi făcut, a adăugat o voce slabă și îndurerată, în mintea mea.

– N-ar fi făcut-o.

Din glasul lui a răzbătut o ușoară notă de amuzament.

– Englezii… în fine, tu mă preveniseşi. Dar nu m-aş fi sinchisit, chiar dacă ar fi făcut-o.

Nu mi-am dat seama ce voia să sugereze spunând că-l prevenisem, dar pe moment sigur nu-mi păsa.

– S-o lăsăm baltă, am spus scurt. Vreau să știu…

– Despre Mary. Da, știu.

Și-a trecut o mână prin păr.

– În fine. A venit la mine în noaptea dinainte să plec. Eram în peșteră, înțelegi? Aproape de Lallybroch. Ea mi-a adus cina. Și după aceea… a rămas.

Mi-am mușcat limba ca să nu-l întrerup. Am simțit că Jamie își aduna gândurile și își căuta cuvintele.

– Am încercat s-o fac să plece, a reluat el povestea într-un târziu. Dar ea… ceea ce mi-a zis…

Mi-a aruncat o privire; am văzut doar mișcarea capului lui.

– A zis că mă văzuse cu tine, Claire, și că știa să recunoască o privire de dragoste, pentru că ea nu avusese niciodată parte de așa ceva. Și că nu voia

nicidecum să mă facă să trădez asta. Voia doar să-mi dăruiască... un lucru mic. Așa mi-a zis: *un lucru mic, dar care ți-ar putea fi de folos*, a încheiat el, iar glasul i-a sunat răgușit. Şi a fost… adică nu a fost…

S-a oprit și a făcut gestul lui caracteristic din umeri, ca și cum cămașa l-ar fi strâns. A plecat capul o clipă pe genunchi, pe care i-a cuprins cu brațele.

– Mi-a oferit tandrețe, a zis el într-un târziu, atât de încet, încât abia dacă l-am auzit. Sper că și eu i-am oferit același lucru.

Mi-am simțit gâtul și pieptul prea apăsate ca să pot vorbi, iar în ochi mi-au apărut lacrimi. Dintr-odată, mi-am adus aminte ce îmi spusese când îi operasem mâna lui Tom Christie, despre Inima Sacră – *atât de dornic – și nu există nimeni care să-l atingă.* Iar el trăise într-o peșteră vreme de șapte ani, singur.

Între noi nu exista decât un spațiu de două palme, dar el părea un hău de netrecut.

Am întins mâna și mi-am așezat-o peste a lui. Vârfurile degetelor mele i-au atins încheieturile mari și tăbăcite. Am inspirat adânc, apoi încă o dată, încercând să-mi recapăt vocea, care a sunat totuși spartă.

– I-ai oferit… tandrețe. Sunt convinsă.

S-a întors brusc spre mine, iar fața mi s-a lipit de haina lui și am simțit stofa umedă şi aspră. Lacrimile înfloreau în petice mici și calde, care dispăreau imediat în răcoarea țesăturii.

– Of, Claire, a șoptit el în părul meu.

Am întins mâna și i-am simțit obrajii umezi.

– A spus că voia să te păstreze vie pentru mine. Și a vorbit serios; nu voia ceva pentru sine.

Apoi am plâns, fără reținere. Pentru anii pustii în care am tânjit după atingerea unei mâini. Anii pustii în care am stat întinsă lângă un bărbat pe care îl înşelasem şi pentru care nu simțeam niciun strop de tandrețe. Pentru spaimele, îndoielile și suferințele din ziua ce tocmai se încheia. Pentru el și pentru mine și pentru Mary MacNab, care știa ce înseamnă singurătatea – dar și ce înseamnă iubirea.

– Ți-aș fi spus mai demult, a șoptit el, mângâindu-mă pe spate ca pe un copil. Dar s-a întâmplat… doar o dată.

A ridicat din umeri neajutorat.

– Și n-am găsit calea. N-am ştiut cum să-ți spun ca să înțelegi.

Am suspinat, am tras aer în piept și în final m-am ridicat, ștergându-mi cu grijă fața cu un fald al rochiei.

– Înțeleg, am spus eu; glasul îmi era gros și înfundat, dar destul de sigur. Da, înțeleg.

Și era adevărat. Nu doar în legătură cu Mary MacNab și cu ceea ce făcuse ea. Înțelegeam și de ce Jamie îmi spusese acum. Nu era nevoie; nu aș fi aflat niciodată. Nu era nevoie decât de onestitate absolută între noi – să știu că ea există.

Îl crezusem în legătură cu Malva. Însă acum nu aveam doar certitudine în minte, ci şi liniște în inimă.

Am rămas așezați alături. Faldurile mantiei și ale rochiei mele i se întindeau peste picioare, iar simpla lui prezență mă liniștea. Undeva, aproape, a început să țârâie un greier.

– Înseamnă că s-a oprit ploaia, am spus eu, ascultând.

Jamie a dat din cap, cu un sunet de confirmare.

– Ce facem acum? am întrebat într-un târziu.

Glasul mi-a sunat calm.

– Descoperim adevărul – dacă se poate.

Niciunul dintre noi n-a menționat posibilitatea de a nu reuși. M-am foit, adunându-mi poalele mantiei.

– Atunci, mergem acasă?

Era prea întuneric ca să-l văd, dar l-am simțit dând aprobator din cap, după care s-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna să mă ajute.

– Da, mergem acasă.

*

Casa era pustie când am ajuns, dar doamna Bug lăsase pe masă o farfurie cu plăcintă cu carne, măturase podeaua, iar focul ardea mocnit. Mi-am scos

mantia udă și am atârnat-o în cui, apoi am rămas locului, neștiind ce să fac în continuare, de parcă m-aș fi aflat într-o casă străină, într-o țară ale cărei obiceiuri nu le cunoșteam.

Jamie lăsa impresia că se simțea la fel, dar, după un moment, s-a mișcat, a luat sfeșnicul de pe raftul de deasupra vetrei și a aprins o lumânare cu un băț scos din foc. Lumina tremurătoare n-a făcut decât să accentueze aspectul ciudat, plin de ecouri al camerei, aşa că a rămas câteva clipe nehotărât, cu sfeșnicul în mână, după care l-a așezat cu un bufnet în mijlocul mesei.

– Ți-e foame, en… englezoaico?

Începuse să vorbească din obișnuință, dar s-a întrerupt, ridicând ochii ca să se asigure că putea din nou să-mi spună aşa. Am făcut efortul de a-i zâmbi, deși îmi simțeam colțurile gurii tremurând.

– Nu. Dar ție?

Tăcut, a clătinat din cap, apoi și-a retras mâna de lângă farfurie. Uitându-se în jur ca să vadă dacă putea face altceva, a luat vătraiul și a răscolit tăciunii, crăpând stratul negru de pe ei și trimițând un vârtej de scântei și funingine pe horn. Asta avea să strice focul, care va trebui refăcut înainte să ne culcăm, dar n-am spus nimic, știa asta.

– Parcă ne-a murit cineva din familie, am spus într-un târziu. E ca și cum s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor și ăsta ar fi momentul de șoc, după care începi să trimiți vestea către vecini.

A scos un hohot trist de râs și a lăsat vătraiul jos.

– Nu va fi nevoie. Până dimineață vor ști toți.

Trezindu-mă în cele din urmă din nemişcare, mi-am scuturat fustele umede și m-am dus alături de el, lângă foc. Căldura a pătruns imediat prin țesătura udă; ar fi fost o senzație liniștitoare, dar în stomac am simțit o greutate de gheață, care nu voia să se topească. Am pus mâna pe brațul lui, simțind nevoia de a-l atinge.

– Nimeni nu va crede așa ceva, am zis.

El și-a așezat cealaltă mână peste a mea și, închizând ochii, a zâmbit ușor, clătinând din cap.

– Toți vor crede, Claire, a spus el. Îmi pare rău.

37 *Pildele lui Solomon*, 28:1 (n. tr.).

38 Mineral transparent, foarte rar, folosit ca piatră semiprețioasă (n. tr.).

81

PÂNĂ LA PROBA CONTRARĂ

– Nu-i adevărat, ce naiba!

– Nu, sigur că nu.

Roger a urmărit-o precaut pe Brianna, care prezenta semnele generale ale unui dispozitiv exploziv cu mecanism de declanșare instabil, și a avut senzația clară că era primejdios să se afle în apropierea ei.

– *Târfa* aia mică! Îmi vine s-o strâng de gât și să scot adevărul de la ea!

Şi-a pus convulsiv degetele pe gâtul sticlei cu sirop, aşa că Roger a întins mâna să i-o ia înainte de a o sparge.

– Îți înțeleg pornirea, a spus el, dar una peste alta, mai bine nu.

Brianna l-a fulgerat cu privirea, dar a cedat sticla.

– *Tu* nu poți să faci ceva? l-a întrebat ea.

Și el își pusese aceeași întrebare după ce auzise vestea despre acuzațiile Malvei.

– Nu știu, a răspuns el. Dar m-am gândit să mă duc și măcar să vorbesc cu familia Christie. Și dacă o prind singură pe Malva, așa voi face.

Deşi, gândindu-se la o discuție între patru ochi cu Malva Christie, a avut senzația neliniștitoare că ea nu va renunța cu ușurință la povestea ei.

Brianna s-a așezat, s-a uitat încruntată la farfuria cu prăjituri de hrișcă și a început să le ungă cu unt. Furia ei lăsa treptat loc gândirii raționale și Roger aproape că i-a citit asta în ochi.

– Dacă ai convinge-o să recunoască, a spus ea rar, ar fi bine. Dacă nu, următorul lucru e să afli cine a fost cu ea. Dacă apare vreun tip care să admită public că el *ar putea* fi tatăl – asta ar arunca îndoieli asupra poveștii ei.

– Adevărat.

Roger și-a turnat cu generozitate sirop peste prăjituri, întrucât, chiar și în vârtejul de incertitudine și de neliniște, se bucura de mirosul acestuia și anticipa dulceața inegalabilă.

– Dar și așa, unii tot vor rămâne convinși de vinovăție lui Jamie. Poftim.

– Am văzut-o în pădure, sărutându-se cu Obadiah Henderson, a spus Bree, luând sticla. Toamna trecută.

S-a cutremurat teatral.

– Dacă el a fost, atunci nu mă mir că nu vrea să recunoască adevărul.

Roger a măsurat-o cu ochi curioși. Îl știa pe Obadiah, un tânăr mătăhălos și necioplit, dar care nu arăta chiar rău și nu era prost. Unele femei îl socoteau o partidă bună; avea cincisprezece acri de pământ, pe care îl cultiva cu pricepere, și era un bun vânător. Însă n-ar fi văzut-o niciodată pe Bree catadicsind să stea de vorbă cu el.

– Altcineva îți vine în minte? a întrebat ea, continuând să stea încruntată.

– Păi… Bobby Higgins, a răspuns el, încă precaut. Și gemenii Beardsley se cam uitau după ea, dar, sigur…

A avut impresia neplăcută că metoda asta avea să culmineze cu faptul că ea îl va implora pe *el* să le pună întrebări stânjenitoare tuturor prezumtivilor tați – o acțiune care i s-a părut a fi deopotrivă inutilă și periculoasă.

– De ce? a întrebat Brianna, tăind cu furie teancul de clătite. De ce a făcut așa ceva? Mama a fost întotdeauna bună cu ea.

– Ar fi două motive, i-a răspuns Roger și a făcut o pauză, închizând ochii, ca să savureze pe deplin felul în care untul topit și siropul catifelat de arțar pătrundeau în hrișca proaspătă și fierbinte, apoi a înghițit și, cu reținere, a deschis ochii. Ori tatăl real e cineva cu care nu vrea să se mărite – indiferent de motiv –, ori a hotărât să încerce să pună mâna pe banii sau pe proprietatea tatălui tău, silindu-l să îi ofere o sumă de bani ei sau, în cel mai rău caz, copilului.

– Sau și una, și alta. Cu alte cuvinte, nu vrea să se mărite cu autorul *și* vrea banii tatei – deși el nu prea are.

– Sau și una, și alta.

Au mâncat în tăcere vreme de câteva minute, cu furculițele râcâind în farfuriile de lemn, fiecare cufundat în gânduri. Jem își petrecuse noaptea în casa mare. După căsătoria lui Lizzie, Roger sugerase ca Amy McCallum să preia munca de menajeră și, cum ea și Aidan se mutaseră, Jem stătea mai mult timp acolo, găsind în tovărășia lui Aidan o alinare pentru pierderea lui Germain.

– Nu e adevărat, a repetat ea cu îndărătnicie. Tata pur și simplu *nu* ar…

Însă Roger a văzut umbra de îndoială din ochii ei – și o licărire de panică la gândul că ar fi putut să fie adevărat.

– Nu, n-ar face așa ceva, a spus el cu fermitate. Brianna, doar nu crezi că există vreun grăunte de adevăr în povestea asta?

– Nu, sigur că nu!

Însă a vorbit prea tare, prea vehement. Roger a lăsat jos furculița și s-a uitat țintă la ea.

– Ce s-a întâmpla? Știi ceva?

– Nimic.

Brianna a înfipt furculița în ultima bucată de clătită și a mâncat-o.

Roger a scos un sunet prin care își exprima scepticismul și s-a încruntat spre mica băltoacă lipicioasă rămasă pe farfuria ei. Brianna punea întotdeauna prea multă miere sau prea mult sirop; el, mai econom, lăsa întotdeauna farfuria curată.

– Nu, a spus ea.

Și-a mușcat buza de jos și a înmuiat vârful unui deget în sirop.

– Doar că…

– Ce anume?

– Nu tata, a rostit ea rar, apoi a dus degetul la gură și a supt siropul.

– Și *nu* sunt sigură nici în legătură cu celălalt tată al meu. Doar că mă gândesc la lucruri pe care nu le înțelegeam la acea vreme, iar acum le înțeleg…

S-a oprit brusc și a închis ochii, apoi i-a deschis și l-a privit pe Roger.

– Într-o zi am scotocit prin portofelul lui. Nu spionam, ci doar mă distram, am scos din el toate cartelele și alte lucruri și le-am pus la loc. Între

bancnotele de un dolar, am găsit un bilet. Cineva îl invita la masa de prânz…

– Destul de nevinovat.

– Dar începea cu *Dragul meu* și nu era scrisul mamei, a replicat ea scurt.

– Aha. Câți ani aveai? a întrebat-o Roger după un moment.

– Unsprezece, a răspuns Brianna, desenând câteva modele pe farfurie cu vârful degetului. Am pus biletul înapoi și totul mi-a ieșit din minte. Nu voiam să mă gândesc la asta – și nu cred că am mai făcut-o până astăzi. Au existat câteva alte lucruri, pe care le-am văzut și nu le-am înțeles – legate mai ales de felul în care se desfășurau lucrurile între ei, între părinții mei. Din când în când se întâmpla câte *ceva* și niciodată nu știam ce, dar îmi dădeam seama că era vorba de ceva cu adevărat rău.

A tăcut și a oftat adânc, apoi și-a șters degetul pe un șervet.

– Bree, a rostit el încet. Jamie e un om onorabil și o iubește mult pe mama ta.

– Da, tocmai asta-i problema, a zis ea moale. Aș fi putut jura că și celălalt tată era. Și el o iubea.

*

Nu era imposibil. Gândul revenea mereu, sâcâindu-l în mod neplăcut pe Roger, ca o pietricică intrată într-un pantof. Jamie Fraser *era* un bărbat onorabil, profund devotat soției lui. Şi ajunsese în culmea disperării, complet epuizat, când Claire fusese bolnavă. Roger se temuse pentru el la fel de mult ca și pentru Claire; ochii i se afundaseră în orbite și bântuise sumbru în cursul zilelor grele și nesfârșite în care moartea pândise; nu mâncase, nu dormise și rămăsese întreg doar datorită voinței.

Încercase să stea de vorbă cu el atunci, despre Dumnezeu și eternitate, ca să-l împace cu ceea ce părea inevitabil, dar fusese respins cu o furie însoțită de ochi injectați, la simpla idee că Dumnezeu i-ar putea răpi soția. A urmat o disperare extremă când Claire s-a prăbușit într-o stupoare ce anunța moartea. Nu era imposibil ca o consolare fizică de moment, făcută în acel vid al dezolării, să fi mers mai departe decât dorise vreuna dintre părți.

Însă acum era începutul lunii mai, iar Malva Christie era însărcinată în luna a șasea. Ceea ce însemna că ea rămăsese însărcinată în luna noiembrie. Momentul de criză în boala lui Claire avusese loc la sfârșitul lui septembrie; și-a adus aminte perfect mirosul de câmp pârjolit din cameră când ea se trezise din ceea ce părea moarte sigură, cu ochii uriași și pâlpâitori, șocant de frumoși pe fața ca a unui înger androgin.

Bun, deci era imposibil. Niciun bărbat nu e perfect și oricare ar putea ceda într-o situație extremă, o dată. Dar nu în mod repetat. Și nu Jamie Fraser. Malva Christie mințea.

Simțindu-se mai liniștit, Roger a coborât de-a lungul pârâului spre cabana familiei Christie.

Tu nu poți să faci ceva? îl întrebase Brianna cu glas îndurerat.

Prea puține, s-a gândit el, dar trebuia să încerce. Era vineri; putea ține – și avea să o facă – o predică usturătoare despre relele bârfei, dar asta duminică. Însă, cunoscând natura umană, orice beneficiu care va rezulta din respectiva predică va avea o viață scurtă.

Pe de altă parte, întrunirea lojii era miercuri seara. Totul mersese foarte bine și nu dorea să primejduiască armonia fragilă a lojii abia create, riscând să se confrunte cu posibile nemulțumiri la ședință… Dar dacă exista vreo șansă ca ea să fie de vreun ajutor… nu ar fi util să îi încurajeze pe Jamie și pe cei doi bărbați din familia Christie să participe la ea? Va propune problema spre dezbatere și, oricât de rău ar fi, cunoașterea de către opinia publică era oricum de preferat în locul buruienii distrugătoare a bârfei șușotite. Socotea că Tom Christie va respecta procedurile și se va comporta civilizat, în ciuda situației delicate, dar nu era prea sigur în privința lui Allan. Fiul moștenise caracterul tatălui și convingerea acestuia că avea întotdeauna dreptate, însă îi lipsea voința de fier și autocontrolul lui Tom.

Ajunsese aproape de cabană, care părea părăsită. A auzit zgomote de secure, scrâșnetul lemnelor care crăpau și s-a dus în spatele casei.

Era Malva, care, auzindu-i vorbele de salut, s-a întors, cu o expresie de precauție pe față. Avea urme vinețiii sub ochi, a observat el, iar pielea de pe

restul corpului era lipsită de strălucire. O conștiință vinovată, a sperat el când a salutat-o cu un aer cordial.

– Dacă ați venit să mă convingeți să-mi retrag vorbele, n-o să fac asta, a spus ea sec, ignorând cuvintele de salut.

– Am venit să te întreb dacă dorești să discuți cu cineva, a spus el.

Asta a surprins-o; a așezat securea pe pământ, apoi și-a șters fața cu șorțul.

– Să vorbesc? a întrebat rar, măsurându-l din ochi. Despre ce?

Roger a ridicat din umeri și i-a surâs timid.

– Despre orice dorești.

Și-a schimbat puțin accentul, adoptându-l pe cel din Edinburgh, care îi era mai familiar Malvei.

– Nu cred că ai putut sta de vorbă cu cineva în ultima vreme, în afară de tatăl și fratele tău – şi poate că ei nu sunt dispuși să te asculte acum.

Pe fața ei a apărut în treacăt un surâs asemănător, care s-a stins.

– Nu, ei nu ascultă. Dar nu-i nimic, n-am multe de spus, înțelegeți? Sunt o târfă, ce mai e de zis?

– Eu nu te socotesc târfă, a spus Roger cu glas reținut.

– A, nu?

S-a legănat în spate pe călcâie și s-a uitat la el disprețuitor.

– Cum altfel numiți o femeie care își desface picioarele pentru un bărbat căsătorit? Adulteră, bineînțeles – dar tot târfă, cel puțin așa mi s-a spus.

Roger și-a dat seama că fata voia să-l șocheze prin vulgaritatea deliberată. Reușise, dar a păstrat totul pentru sine.

– O femeie care a greșit, poate. Iisus nu i-a vorbit cu asprime femeii care *era* prostituată; nu e treaba mea să-i vorbesc aşa uneia care nu este.

– Și dacă ați venit ca să-mi citați din Biblie, nu vă mai răciți gura degeaba, păstrați-o ca să suflați în ovăzul fiert, a răspuns ea, iar colțurile gurii delicate au coborât într-o expresie de dispreț. Am auzit dintr-astea mai mult decât mi-aș fi dorit.

Asta era probabil adevărat, s-a gândit Roger. Tom Christie era genul de om care găsește un verset – dacă nu zece – pentru orice ocazie, iar dacă n-o

brutaliza fizic pe fiica lui, atunci sigur o făcea verbal.

Neştiind ce să mai spună, a întins mâna.

– Dacă-mi dai securea, termin eu treaba.

Ridicând o sprânceană, fata i-a întins-o şi s-a retras un pas. Roger a aşezat o bucată de lemn pe butuc şi a despicat-o precis în două, apoi s-a aplecat ca să ridice alta. Ea l-a urmărit câteva momente, după care s-a aşezat încet pe o buturugă mai scundă.

Primăvara pe munte era încă rece, purtând cu sine ultimele răsuflări ale iernii cu zăpezi mari. Însă munca l-a încălzit. N-a uitat nicio clipă că ea era acolo, dar a rămas cu ochii aţintiţi la lemne, la fibra lor deschisă la culoare când erau despicate, la rezistenţa pe care o opuneau când dorea să elibereze lama securii, aşa încât s-a trezit că gândurile i se îndreaptă spre discuţia pe care o avusese cu Bree.

Frank Randall îi fusese – probabil – necredincios soţiei când şi când. Încercând să judece drept, Roger nu era convins că Frank putea fi învinuit, mai ales că ştia circumstanţele. Claire dispăruse fără urmă, lăsându-l pe Frank să o caute cu disperare, să jelească, iar apoi, în cele din urmă, să înceapă să-şi reorganizeze viaţa şi să meargă mai departe. După care, soţia dispărută apăruse brusc, suferindă, maltratată – şi gravidă cu alt bărbat.

Iar Frank Randall, din sentimentul onoarei, din dragoste sau pur şi simplu – din curiozitate, oare? – o primise înapoi. Şi-a amintit povestea spusă de Claire şi i-a fost clar că ea nu *dorise* în mod special să fie primită. Pesemne că Frank Randall înţelesese asta cât se poate de clar.

Atunci, nu era deloc de mirare dacă revolta şi respingerea îl împinseseră când şi când spre altcineva – şi nu era de mirare nici că ecourile conflictelor ascunse dintre părinţii ei ajunseseră la Brianna, ca nişte unde seismice care circulă prin kilometri întregi de pământ şi de rocă, tresăriri produse de ridicarea nivelului magmei aflate în adâncurile pământului.

De asemenea, nu era deloc de mirare, a avut el brusc revelaţia, că ea se arătase atât de iritată de amiciţia lui cu Amy McCallum.

Brusc, şi-a dat seama că Malva Christie plângea. În tăcere, fără să-şi acopere faţa. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, iar umerii i se zguduiau. Îşi

mușca buza de jos, dar nu scotea niciun sunet.

A aruncat securea pe pământ și s-a apropiat de ea. A pus cu blândeţe un braţ pe după umerii ei și i-a sprijinit capul acoperit de bonetă, mângâind-o ușor cu mâna pe spate.

– Hei, a spus el încet. Nu-ţi face griji, da? O să fie bine.

Ea a scuturat din cap, iar lacrimile i-au scăldat fața.

– Nu se poate, a șoptit ea. Nu se poate.

Dincolo de mila pe care o simțea față de ea, lui Roger îi creșteau speranţele. Orice rezerve ar fi avut față de intenţia de a-i exploata disperarea, erau depăşite de hotărârea de a ajunge la rădăcina problemei ei. În principal, de dragul lui Jamie și al familiei lui, dar și pentru ea, desigur.

Nu trebuia să insiste prea mult, nu trebuia să se pripească. Trebuia să-i câștige încrederea.

Aşa că a bătut-o ușor pe spate, cum făcea când Jem se trezea dintr-un coșmar, spunându-i lucruri neînsemnate, dar liniștitoare, toate fără sens, și a simțit că ea începea să cedeze. Ceda, însă, ciudat, într-un mod fizic, ca și cum carnea ei se deschidea, înflorind treptat sub atingerea lui.

Ciudat și, în acelaşi timp, bizar de familiar. Simțise asta din când în când cu Bree, când se întorsese spre ea pe întuneric, când ea nu avusese timp să se gândească, ci reacţionase față de el doar corporal. Amintirea acelui contact fizic l-a șocat, aşa că s-a retras puțin. A vrut să-i spună ceva Malvei, dar sunetul de pași l-a făcut să se oprească, iar când a ridicat privirea, l-a văzut pe Allan Christie venind spre el iute, printre copaci, cu fața întunecată ca un nor de furtună.

– Pleacă de lângă ea!

Roger s-a îndreptat, simțindu-și inima bătând cu putere când și-a dat brusc seama cum putea fi interpretată poziția lui.

– Ce te furişezi aici, ca un șobolan după o coajă de caşcaval? a strigat Allan. Îţi închipui că, dacă a fost făcută de rușine, acum e numai bună pentru orice ticălos pervers care vrea s-o aibă?

– Am venit să-i ofer un sfat, a spus Roger cât de glacial a putut. Și s-o consolez, dacă e posibil.

– A, sigur.

Fața lui Allan Christie era îmbujorată, iar smocurile de păr de pe cap i se înălțaseră ca perii unui mistreț pregătit să atace.

– Întăriți-mă cu vin, cu mere răcoriți-mă[39], adevărat? Pot să-ți vâri în fund consolarea, MacKenzie! Cu sculă cu tot, ai înțeles?

Allan tremura de furie, cu pumnii strânși pe lângă corp.

– Da, nu ești cu nimic mai presus decât ticălosul de socru-tău ori poate – și s-a răsucit brusc spre Malva, care nu mai plângea, ci doar stătea pe buturugă, cu chipul albit și înghețat –, poate ai făcut-o şi cu el, nu? Așa e, târfă ce ești, i-ai avut pe amândoi? Răspunde-mi!

Allan a ridicat mâna ca să o lovească peste față, dar Roger l-a prins de încheietură din reflex.

Roger era atât de furios, încât aproape nu mai putea vorbi. Christie era puternic, însă Roger era mai masiv. Dacă voia, îi putea frânge încheietura tânărului. Dar s-a mulțumit să-şi înfigă degetele cu putere între oasele lui și s-a simțit fericit văzându-l pe Christie holbându-se și începând să lăcrimeze de durere.

– Să nu-i vorbești astfel surorii tale, a spus Roger, nu foarte tare, dar clar. Și nici mie.

A sporit strânsoarea și i-a îndoit mâna la spate.

– M-ai auzit?

Allan a pălit, respirând șuierat. Nu i-a răspuns, a reușit doar să dea din cap. Roger i-a eliberat încheietura cu o senzație bruscă de repulsie.

– N-aș vrea să aud că ți-ai maltratat sora în vreun fel, a zis Roger cât de calm a putut. Dacă se va întâmpla asta, o să-ți pară rău. La revedere, domnule Christie. Domnișoară Christie, a adăugat el către Malva, făcând o plecăciune.

Ea nu i-a răspuns la salut, ci doar s-a uitat la el cu ochii aproape ieşindu-i din orbite, de şoc, cenușii ca norii de furtună. Amintirea lor l-a urmărit pe Roger în timp ce părăsea luminișul şi intra în întunericul pădurii, întrebându-se dacă îmbunătățise situația sau o înrăutățise mult mai mult.

*

Următoarea întrunire a lojii de la Fraser's Ridge urma să aibă loc miercuri. Ca de obicei, Brianna s-a dus cu Jemmy la casa mare, luând și coșul de lucru, și a fost surprinsă când l-a găsit pe Bobby Higgins la masă, terminând de mâncat cina.

– Domnișoara Brianna!

Văzând-o, a zâmbit și a dat să se ridice, dar ea i-a făcut semn să rămână pe scaun și s-a așezat pe banca din fața lui.

– Bobby! Mă bucur să te revăd! Am crezut că n-o să mai vii la noi.

El a dat din cap cu un aer trist.

– Da, s-ar putea să nu mai vin, cel puțin o vreme. Dar Înălțimea Sa a primit niște lucruri din Anglia și mi-a spus să le aduc.

Cu o bucată de pâine, a șters cu grijă ce mai rămăsese în bol, adunând și ultimele picături din sosul mâncării de pui gătite de doamna Bug.

– Și-apoi… în fine, am vrut să vin pe cont propriu. Ca s-o văd pe domnișoara Christie, înțelegeți?

– Oh.

Brianna a ridicat ochii și a surprins privirea doamnei Bug. Bătrâna s-a uitat la ea cu o expresie de neputință și a clătinat din cap.

– Hm. Da. Malva. Ăă… doamnă Bug, mama e sus?

– Nu, *a nighean.* A fost chemată la domnul MacNeill; are pleurezie și e rău.

Abia oprindu-se să-și tragă sufletul, și-a scos șorțul și l-a agățat în cuier, întinzând cealaltă mână după mantie.

– Eu plec, *a leannan.* Arch așteaptă cina. Dacă mai aveți nevoie de ceva, Amy e prin preajmă.

A salutat scurt și a dispărut. Bobby s-a uitat după ea mirat de purtarea ei neobișnuită.

– S-a întâmplat ceva? a întrebat el întorcându-se spre Brianna și încruntându-se ușor.

– A… în fine.

Adresându-i câteva gânduri nu tocmai amabile doamnei Bug, Brianna și-a făcut curaj și i-a povestit, în timp ce inima i se strângea văzând cum chipul tânăr şi nevinovat al lui Bobby devenea palid și rigid în lumina focului.

Nu-i venea să aducă în discuție acuzația Malvei; i-a spus doar că ea era însărcinată. Bobby avea să afle restul de la Jamie destul de curând, dar în niciun caz de la ea.

– Înțeleg, domnișoară. Da… înțeleg.

Bobby a rămas cu ochii la bucata de pâine din mână câteva clipe. Apoi a lăsat-o să cadă în bol, s-a ridicat brusc și s-a năpustit afară; Brianna l-a auzit icnind și vărsând în tufișurile de mure din spatele bucătăriei. Nu s-a mai întors.

A fost o seară lungă. Era limpede că mama ei va rămâne toată noaptea la domnul MacNeill, bolnav de pleurezie. Amy McCallum a stat cu ea o vreme și au discutat amândouă stânjenite despre ceea ce coseau, apoi menajera s-a retras la etaj. Aidan și Jemmy, cărora li se îngăduise să stea până mai târziu pentru a se juca, au ostenit și au adormit pe bancă.

Brianna s-a frământat, a abandonat lucrul și a început să se plimbe încoace şi încolo, așteptând ca întrunirea lojii să se încheie. Voia să ajungă în patul și în casa ei; de obicei, primitoare, bucătăria părinților i se părea acum ciudată și rece, iar ea se simțea ca o străină acolo.

Într-un târziu, a auzit pași și scârțâitul ușii, apoi a intrat Roger, cu chipul tulburat.

– În sfârșit, a spus Brianna cu ușurare în glas. Cum a mers întrunirea? Au venit cei doi Christie?

Roger a clătinat din cap.

– Nu. A… a mers bine, așa cred. Puțin stânjenitor, bineînțeles, dar, având în vedere circumstanțele, tatăl tău s-a descurcat bine.

Brianna a făcut o grimasă, imaginându-și situația.

– Unde-i acum?

– A spus că se duce să se plimbe puțin singur – și poate să pescuiască.

Roger a îmbrățișat-o strâns, oftând.

– Ai auzit scandalul?

– Nu! Ce s-a întâmplat?

– Tocmai conversam pe tema naturii universale a iubirii frățești, când afară, aproape de cuptorul tău, a izbucnit o încăierare. Am ieșit toți să vedem ce se întâmplă și i-am zărit pe vărul tău Ian și pe micuțul Bobby Higgins rostogolindu-se prin țărână și încercând să se ucidă.

– Vai de mine!

A simțit un spasm de vinovăție. Probabil că Bobby aflase totul de la cineva și se dusese în căutarea lui Jamie, dar dăduse peste Ian și îi aruncase lui în cârcă acuzațiile ce i se aduceau lui Jamie. Dacă i-ar fi spus ea…

– Ce s-a întâmplat?

– În primul rând, în bătaie s-a amestecat și câinele lui Ian. Tatăl tău a reușit cu greu să-l oprească să nu-i sfâșie beregata lui Bobby, dar asta a pus capăt încăierării. I-am despărțit și Ian a fugit în pădure, cu câine cu tot. Iar Bobby… în fine, l-am curățat cât de cât și l-am trimis să doarmă în patul lui Jemmy în noaptea asta, a adăugat Roger pe un ton de scuză. A spus că nu poate rămâne aici.

Roger și-a plimbat privirea prin bucătăria cufundată în umbră; Bree potolise deja focul și îi dusese pe băieți sus, la culcare; încăperea era luminată slab doar de jarul din vatră.

– Îmi pare rău. Dormi aici?

Brianna a clătinat din cap cu emfază.

– Cu Bobby sau nu, vreau să merg acasă.

– Bine, atunci. Du-te, eu o s-o chem pe Amy să tragă zăvorul.

– Nu, lasă, a spus Brianna imediat. O chem eu.

Și înainte ca Roger să protesteze, a ieșit pe hol și a urcat scara, simțind casa pustie, ciudată și tăcută.

39 Parafrază după *Cântarea cântărilor*, 2:5 (n. tr.).

82

NU E SFÂRȘITUL LUMII

Ai o mare satisfacție când smulgi buruienile din pământ. Chiar dacă e o corvoadă extenuantă și nesfârșită, în ea există un minuscul, dar incontestabil sentiment de triumf, când simți că solul cedează brusc, rădăcina îndărătnică iese, iar dușmanul rămâne înfrânt în mâna ta.

Plouase recent, astfel că pământul era moale. Smulgeam și rupeam cu o concentrare feroce: păpădii, iarbă-de-foc, lăstari de rododendroni, tussock, muhlenbergia, polygonum și nalbă-târâtoare, cunoscută local și sub numele de „cașcaval“. M-am oprit un moment și am privit printre gene un ciulin, pe care l-am smuls după ce am înfipt cu ură cuțitul de plivit în pământ.

Vița-de-vie care urca pe palisade tocmai își începuse creșterea de primăvară, iar mugurii și frunzulițele de un verde delicat, presărate cu maroniu, apăreau din ramurile lemnoase, în timp ce cârceii se arcuiau ca părul meu care creștea – s-o bată Dumnezeu, îmi tăiase părul dinadins, ca să mă desfigureze! Umbra pe care o arunca vița-de-vie asigura refugiu pentru tufișuri imense dintr-o plantă dăunătoare, pe care o numeam „iarba nestemată“ pentru că nu îi știam numele adevărat şi fiindcă avea flori minuscule, albe, care sclipeau ca nişte diamante printre frunzele verzi, delicate ca penele. Probabil era un soi de fenicul, dar nu dădea nici vreun bulb folositor, nici semințe comestibile; era o plantă frumoasă, dar inutilă. Aşa că devenea genul de plantă care se răspândește ca focul în preria uscată.

Am auzit un fâșâit şi o minge din cârpe s-a rostogolit până s-a oprit la picioarele mele. Zgomotul a fost urmat imediat de foșnete provocate de ceva mult mai mare, iar Rollo a trecut fulgerător pe lângă mine, înșfăcând mingea cu pricepere, după care s-a îndepărtat în goană; curentul produs de

năvala lui mi-a mișcat fustele. Tresărind, am ridicat ochii și l-am văzut alergând în salturi spre Ian, care pătrunsese cu pași ușori în grădina mea.

A făcut un gest scurt prin care își cerea iertare, dar eu m-am lăsat pe călcâie și i-am zâmbit, făcând eforturi să-mi reprim sentimentele feroce care se zbuciumau în mine.

Evident, efortul nu a prea dat roade, pentru că l-am văzut încruntându-se și șovăind când s-a uitat în ochii mei.

– Voiai ceva, Ian? l-am întrebat, renunțând la fațada de amabilitate. Dacă jivina asta a ta îmi dărâmă vreun stup, ajunge preș la ușă.

– Rollo! a strigat Ian, pocnind din degete spre câine, care a sărit cu grație peste șirul de stupi făcuți din bușteni găuriți și peste cei făcuți din coșuri, aflați la capătul celălalt al grădinii, apoi a venit în goană până la stăpânul lui, a lăsat mingea la picioarele acestuia și s-a lăsat pe labele din spate, iar ochii lui gălbui de lup s-au îndreptat spre mine cu mult interes.

Ian a ridicat mingea și, întorcându-se, a aruncat-o pe poarta deschisă. Rollo a pornit după ea în viteză, iar coada lui mi-a amintit de a unei comete.

– Voiam să te întreb ceva, mătuşico, a spus Ian, întorcându-se spre mine. Deși poate să mai aștepte.

– Nu, nu-i nicio problemă. Acum sau altă dată e la fel de bine.

Ridicându-mă cu oarecare greutate în picioare, i-am făcut semn să se ducă spre băncuța pe care mi-o făcuse Jamie într-un loc umbrit de un corn înflorit în colțul grădinii.

– Așadar?

M-am așezat lângă el după ce am scuturat resturile de pământ de pe spatele rochiei.

– Hmm. Păi…

A rămas cu ochii ațintiți asupra mâinilor mari cu degete noduroase, împreunate pe genunchi.

– Eu…

– Doar n-ai fost expus din nou la sifilis, ia zi? l-am întrebat, având vie în minte amintirea ultimei mele discuții cu un tânăr stângaci în aceeași

grădină. Pentru că dacă ai pățit-o din nou, Ian, jur că o să folosesc seringa doctorului Fentiman și n-o să mă port cu blândețe. Ai…

– Nu, nu! s-a grăbit el să mă oprească. Nu, sigur că nu, mătușă. E vorba de… de Malva Christie.

S-a încordat când a spus asta, temându-se că o să folosesc cuțitul de plivit pe el, însă eu n-am făcut decât să inspir adânc și să expir încet.

– Ce-i cu ea? am întrebat, stăpânindu-mi glasul.

– Păi… nu e vorba chiar de ea. Mai mult despre ceea ce a spus – despre unchiul Jamie.

S-a oprit, a înghițit în sec și a inspirat încet. Tulburată cum eram de situație, nu mă prea gândisem la efectul ei asupra altora. Însă Ian îl idolatriza pe Jamie încă de când era copil; mi-am închipuit că aluziile aproape unanime că Jamie se purta ca un laș îl deranjau profund pe Ian.

– Nu trebuie să-ți faci griji.

Mi-am lăsat mâna, murdară de pământ, pe brațul lui.

– Lucrurile se vor lămuri de la sine, într-un fel sau altul. Așa se întâmplă în asemenea situații.

Așa şi era, în general, dar cu mare scandal și multe catastrofe. Și în cazul în care copilul Malvei, printr-o glumă cosmică oribilă, se va naște cu păr roșcat… am închis ochii o clipă, simțind că mă ia amețeala.

– Da, așa cred și eu, a spus Ian, părând extrem de nesigur. Doar că… ceea ce se vorbește despre unchiul Jamie. Până și oamenii care au fost la Ardsmuir, ei ar trebuie să-l cunoască! Şi spun că el a… în fine, nu vreau să repet nimic, mătușă, dar… nu suport să aud asta!

Fața lui prelungă și nu tocmai atrăgătoare era chinuită de nefericire și, brusc, m-am gândit că poate avea propriile îndoieli în privința acelei chestiuni.

– Ian, am spus cât de ferm am putut, copilul Malvei nu poate fi al lui Jamie. Cred că ești convins de asta, da?

A dat aprobator din cap, încet, dar s-a ferit să mă privească în ochi.

– Sigur, a spus el încet, apoi a înghițit în sec zgomotos. Dar, mătușă… ar putea fi al meu.

O albină se așezase pe brațul meu. Am rămas cu ochii la ea, uitându-mă la venele mele prin aripile ei transparente, la polenul fin și galben agățat de perișorii minusculi de pe picioarele și de pe abdomenul ei, la pulsația delicată a corpului ei în timp ce respira.

– Vai, Ian! am spus, la fel de încet ca și el. Vai, Ian!

Stătea țeapăn ca o marionetă, dar, când am vorbit, o parte din încordare a dispărut din brațul pe care țineam mâna și am văzut că închisese ochii.

– Iartă-mă, mătușă, a șoptit el.

Fără să scot niciun cuvânt, l-am bătut uşor pe braţ. Albina a zburat și mi-am dorit cu ardoare să fiu în locul ei. Ar fi fost minunat să-mi văd doar de muncă, fără să mă gândesc la altceva sub soare.

O altă albină s-a lăsat pe gulerul cămășii lui Ian, iar el a alungat-o cu un aer absent.

– Da, asta e, a spus, inspirând adânc și întorcând capul să mă privească. Ce-ar trebui să fac, mătușă?

Ochii îi erau întunecaţi de suferinţă și de îngrijorare – și de ceva vecin cu spaima, mi s-a părut.

– Ce să faci? am zis, iar glasul mi-a sunat la fel de gol precum îmi simţeam sufletul. Iisuse H. Roosevelt Hristoase, Ian!

Nu voisem să-i smulg un zâmbet, iar el n-a zâmbit, dar parcă s-a destins puțin.

– Da, am făcut-o, a spus el întristat. Dar… e bun făcut, mătușă. Cum pot îndrepta lucrurile?

Mi-am șters fruntea, încercând să mă gândesc. Rollo adusese înapoi mingea din cârpă, dar, văzând că Ian nu avea chef de joacă, a lăsat-o jos, aproape de el și, gâfâind, s-a lipit de piciorul lui.

– Malva, am spus într-un final. Ea ți-a spus? Înainte de asta.

– Crezi că am respins-o și de aceea l-a acuzat pe unchiul Jamie?

S-a uitat ironic la mine, scărpinându-l cu un aer absent pe Rollo.

– Nu te-aş învinovăți dacă ai crede aşa, mătușă, dar nu e adevărat. Ea nu mi-a spus nicio vorbă despre asta. Dacă o făcea, mă însuram cu ea imediat.

După ce depășise obstacolul de început al mărturisirii, Ian vorbea ceva mai degajat.

– Nu te-ai gândit *din capul locului* să te însori cu ea? l-am întrebat, probabil cu o ușoară notă de asprime.

– A… nu, a răspuns timid. Nu a fost chiar o chestiune de… în fine, nu m-am gândit deloc la asta, mătușă. Eram beat. Prima oară, adică, a adăugat el.

– Prima oară? De câte ori… Ba nu, nu-mi spune. Nu vreau să aflu detaliile neplăcute.

Cu un gest brusc, l-am făcut să tacă, apoi mi-am îndreptat spatele, amintindu-mi ceva.

– Bobby Higgins. Asta a fost…?

A dat afirmativ din cap, coborându-și genele, astfel că nu i-am putut vedea ochii. Sângele pulsa pe sub bronzul pielii.

– Da. Ăsta a fost motivul. Adică, la început n-am vrut să mă însor cu ea. Şi totuși, aș fi cerut-o de soție, după ce… numai că am amânat și…

Și-a trecut o mână peste față, neajutorat.

– Cum să zic, n-o voiam de nevastă, dar o doream foarte mult. Știu cât de cumplit sună asta, dar trebuie să-ți spun adevărul, mătușă, asta e.

A răsuflat adânc, după care a continuat.

– O… o așteptam. În pădure, unde venea să adune fructe. Nu-mi vorbea când mă vedea, ci doar zâmbea și își ridica fustele puțin, după care se întorcea și fugea și… Doamne, alergam după ea ca după o cățea în călduri, a spus el cu amărăciune în glas. Însă, într-o zi, am întârziat și ea nu era acolo unde ne întâlneam de obicei. Am auzit-o râzând ceva mai departe și când m-am dus să văd…

Și-a răsucit mâinile îndeajuns de tare ca să-și disloce un deget, a făcut o grimasă, iar Rollo a scheunat slab.

– Să zicem că pruncul ar putea fi și al lui Bobby Higgins, a adăugat el, crispat.

Pe neașteptate, m-am simțit la capătul puterilor, așa cum se întâmpla când îmi reveneam după boală, ca și cum ar fi fost un efort prea mare până și să respir. M-am lăsat pe spate, rezemându-mă de palisade, simțind foșnetul

răcoros, ca de hârtie, al frunzelor de viță-de-vie pe gât, care se legănau ușor peste obrajii mei încinși.

Cu capul în mâini, Ian s-a aplecat înainte, iar umbrele verzui au jucat pe chipul lui.

– Ce să fac? a întrebat el într-un târziu, cu glas înăbușit, părând la fel de obosit ca mine. N-am nimic împotrivă să spun că eu… că pruncul ar putea fi al meu. Dar n-ar sluji la nimic, ce zici?

– Nu, am spus eu întristată. N-ar sluji la nimic.

Părerea oamenilor nu s-ar schimba defel, toată lumea va presupune că Ian minte de dragul unchiului său. Nici dacă se căsătorea cu fata, n-ar fi…

Mi-a venit o idee, astfel că m-am îndreptat iar de spate.

– Ai spus că nu voiai să te căsătorești cu ea, nici înainte să afli de Bobby. De ce? am întrebat din curiozitate.

Cu un gest neajutorat, Ian și-a ridicat capul din mâini.

– Nu ştiu cum să spun... Ea era – era destul de frumoasă şi plină de viață. Însă… nu știu cum să spun, mătușă. Doar că, atunci când stăteam întins lângă ea, simțeam întotdeauna că nu îndrăznesc să adorm.

L-am privit lung.

– Mda, ăsta ar fi un motiv, îmi închipui.

Însă el renunțase să se mai gândească la asta, iar acum stătea încruntat, împungând solul cu călcâiele mocasinilor.

– E imposibil de spus care dintre noi a zămislit copilul, nu? a întrebat el brusc. Doar că… dacă ar fi al meu, l-aș dori. M-aș însura cu ea de dragul copilului, indiferent ce ar fi. Dacă e al meu.

Bree îmi spusese pe scurt povestea lui; știam despre Emily, soția lui din neamul mohawk, şi despre moartea fiicei lor. Eu însămi simțeam prezența primei mele fiice, Faith, născută moartă, dar care rămăsese mereu alături de mine.

– Vai, Ian! am șoptit și i-am atins părul. Ai putea să-ți dai seama după cum arată copilul – dar poate că nu sau nu imediat.

A dat din cap și a oftat.

– Dacă spun că e copilul meu și mă căsătoresc cu ea, e posibil ca oamenii să continue să clevetească, însă după o vreme…

Vocea i s-a stins. Adevărat, bârfele puteau să înceteze după o vreme. Însă tot vor exista oameni care îl vor socoti pe Jamie răspunzător, alții, care o vor socoti pe Malva o târfă, o mincinoasă sau și una, și alta, ceea ce chiar *era*, am ținut să îmi reamintesc, iar acesta nu era un lucru plăcut pe care să-l auzi despre soția ta. Și cum ar fi fost viața lui Ian, căsătorit în aceste împrejurări, cu o femeie în care nu putea avea încredere și care – m-am gândit eu – nu-i plăcea în mod deosebit?

– Ei bine, am spus, ridicându-mă în picioare, o vreme să nu faci nimic hotărâtor. O să vorbesc cu Jamie, te deranjează dacă-i povestesc?

– Tare mult aș vrea s-o faci, mătușă. Nu cred că îndrăznesc să dau ochii cu el.

A rămas nemișcat pe bancă, cu umerii osoși pleoștiți. Rollo stătea întins la picioarele lui, cu capul mare de lup așezat pe mocasinii stăpânului. L-am îmbrățișat cu milă, iar el și-a rezemat capul de mine ca un copil.

– Nu e sfârșitul lumii, am spus eu.

Razele soarelui atingeau creasta muntelui, iar cerul ardea în roșu și în auriu, în timp ce lumina cădea în dâre arzătoare printre palisade.

– Nu, m-a aprobat Ian, dar fără convingere.

83

DECLARAȚII

Charlotte, comitatul Mecklenberg
20 mai 1775

Singurul aspect pe care Roger nu îl anticipase privind mersul istoriei era cantitatea impresionantă de alcool implicată. Ar fi trebuit să-și dea seama, şi-a spus el; dacă în cariera academică învățase ceva, acest lucru era că toate discuțiile serioase se purtau în baruri.

Birturile, tavernele, crâșmele și bodegile din Charlotte făceau afaceri din plin, căci delegații, spectatorii și simplii trecători forfoteau în ele. Cei de orientare loialistă se strângeau la birtul Armata Regelui, cei cu păreri diametral opuse, în crâșma Mistrețul Albastru, iar cei neafiliați și indecișii rătăceau de colo până acolo, trecând prin crâșma Gâsca și Stridia, bodega lui Thomas, Moneda, localurile lui Simon, Buchanan, Mueller şi alte două-trei stabilimente care abia dacă își meritau numele de bodegi.

Jamie le-a vizitat pe toate. Și a băut în toate: bere tare, bere slabă, rom, punci, bere cu limonadă, lichior, bere neagră, iar bere neagră, cidru, brandy, bere cu kaki, vin cu rubarbă, vin din mure, cherry, băuturi făcute din pere și mere și cidru. Nu toate conțineau alcool, dar majoritatea da.

Roger s-a limitat cu precădere la bere și s-a felicitat pentru asta când l-a întâlnit din întâmplare pe Davy Caldwell, care tocmai se întorcea de la taraba unui vânzător de fructe cu câteva caise timpurii.

– Domnule MacKenzie! a exclamat Caldwell, iar fața i s-a luminat în semn de bun venit. N-aș fi crezut că te întâlnesc aici, dar de ce binecuvântare am parte…!

– O adevărată binecuvântare, a spus Roger, strângând mâna preotului cu o fervoare deosebită.

Caldwell îi căsătorise pe el și pe Brianna, iar în urmă cu câteva luni îl examinase la Academia Prezbiteriană, în privința vocației lui.

– Ce mai faceți, domnule Caldwell?

– Eu unul, destul de bine, însă mă doare inima pentru soarta sărmanilor mei frați!

Caldwell a clătinat disperat din cap, arătând spre un grup de bărbați care stăteau îngrămădiți în bodega lui Simon, râzând și discutând aprins.

– Ce va ieși din asta, te întreb, domnule Mackenzie, ce va urma?

Preț de o clipă, Roger a ezitat, fiind tentat să îi spună exact ce va urma. Dar s-a mărginit să-i facă un semn lui Jamie – care fusese oprit de o cunoștință – îndemnându-l s-o ia înainte, fără el, apoi s-a întors să mai stea puțin cu Caldwell.

– Așadar, ați venit la conferință, domnule Caldwell? a întrebat el.

– Da, domnule MacKenzie, da. Am puțin speranțe că vorbele mele vor cântări în vreun fel, dar mă consider dator să vorbesc așa cum simt și asta voi face.

Davy Caldwell descoperise o răspândire șocantă a indolenței umane, pe care dădea vina pentru situația din acele momente, convins fiind că apatia lipsită de gândire și „preocuparea ridicolă pentru comoditatea personală“ din partea coloniștilor invitau și provocau Coroana și Parlamentul să-și exercite puterile tiranice.

– E o idee, desigur, a spus Roger, conștient că gesturile înflăcărate ale lui Caldwell atrăgeau o oarecare atenție, chiar și din partea oamenilor de pe stradă, cei mai mulți predispuși ei înșiși la dispute.

– O idee! a exclamat Caldwell. Da, așa e, și asta e *ideea*. Ignoranța, nepăsarea față de obligațiile morale și iubirea exagerată a comodității trântorului umil corespund exact – dar exact! – cu apetitul și cinismul unui tiran!

L-a fulgerat cu privirea pe un domn care, ținându-și pălăria peste față, se rezemase de zidul unei case, căutând un scurt răgaz în arșița amiezii.

– Spiritul Domnului trebuie să îi mântuiască pe cei leneși, să umple ființa omului cu activitate, echilibru și conștiința libertății!

Roger s-a întrebat dacă Davy Caldwell va considera războiul ce va urma o consecință a intervenției Domnului – şi, reflectând mai bine, a ajuns la concluzia că da. Caldwell era un gânditor, dar și un înfocat prezbiterian, crezând astfel în predestinare.

– Lenevia încurajează și înlesnește oprimarea, a explicat Caldwell, făcând un gest disprețuitor spre o familie de spoitori care savurau un prânz în aer liber, în curtea unei case. Rușinea lor și renunțarea, acceptarea jalnică și supunerea – acestea se transformă în lanțuri ale sclaviei făcute chiar de ei!

– Da, desigur, a spus Roger, tușind.

Caldwell era un predicator renumit și părea dornic să se păstreze în formă.

– Vreți să bem ceva, domnule Caldwell?

Era o zi călduroasă, iar fața rotundă a lui Caldwell, ca de heruvim, se înroșise excesiv.

Au intrat în bodega lui Thomas, un local destul de respectabil, și s-au așezat la o masă cu stacane de bere făcută artizanal. Caldwell, la fel ca majoritatea oamenilor, nu socotea berea ca fiind „băutură“, spre deosebire de rom sau de whisky. La o adică, ce să bea? Lapte?

Scăpat din soare și cu o băutură răcoritoare la îndemână, Davy Caldwell a devenit mai puțin aprig în exprimări, dar și în atitudine.

– Slavă Cerului pentru norocul de a te întâlni aici, domnule MacKenzie, a spus el, inspirând adânc după ce a lăsat stacana pe masă. Îți trimisesem o scrisoare, dar fără îndoială că ai plecat de acasă înainte ca ea să fi sosit. Doream să îți transmit o veste bună – urmează să se întrunească un Prezbiteriu.

Roger a simți că inima îl tresaltă.

– Când? Și unde?

– La Edenton, la începutul lunii viitoare. Doctorul reverend McCorkle vine de la Philadelphia. Va rămâne acolo o vreme, după care își va continua călătoria – se duce în Indii, ca să încurajeze eforturile bisericii de acolo. Presupun, desigur, că îți cunosc părerea – și îmi cer iertare pentru modul

direct în care te întreb, domnule MacKenzie –, dar încă dorești să fii hirotonisit?

– Din tot sufletul.

Caldwell a zâmbit larg și l-a prins cu putere de mână.

– O să-ți aducă multă bucurie, dragul meu, foarte multă.

Apoi s-a lansat într-o descriere amănunțită a lui McCorkle, pe care îl întâlnise în Scoția, prezentând și speculații despre situația religioasă din colonie. A vorbit despre metodism cu un oarecare respect, dar socotea că baptiștii Luminii Noi erau „oarecum nereglementați“ în efuziunile lor de adorație, deși acest lucru pornea fără îndoială din intenții bune – și, desigur, credința sinceră era un progres față de necredință, indiferent ce formă ar căpăta. Însă, după o vreme, a revenit la împrejurările actuale.

– Ai venit cu socrul tău, din câte am înțeles? l-a întrebat el. Cred că l-am văzut pe stradă.

– Adevărat, a venit și el, l-a asigurat Roger, scotocindu-se într-un buzunar ca să găsească o monedă.

Buzunarul respectiv era plin de păr de cal încolăcit; având o experiență bogată ca ghid, își făcuse provizii împotriva plictiselii, aducând cu sine materiale care i-ar fi putut sluji la confecționarea unei undițe.

– Aha, a făcut Caldwell, uitându-se atent la Roger. În ultima vreme, am auzit multe lucruri – e adevărat că a devenit liberal?

– E un adevărat prieten al libertății, a răspuns Roger cu precauție, apoi a tras aer în piept. Ca și mine.

Nu avusese ocazia să spună asta cu voce tare până atunci; rezultatul a fost o senzație de gol, imediat sub osul sternului.

– Ha, ha, foarte bine! După cum spuneam, auzisem asta – și totuși, există la fel de mulți oameni care susțin altceva: că e conservator, loialist ca prietenii lui și că manifestările în sprijinul mișcării de independență sunt doar un șiretlic.

Spusele lui nu aveau tonul unei întrebări, dar sprâncenele stufoase şi ridicate arătau clar că, de fapt, asta erau.

– Jamie Fraser este un bărbat onest, a zis Roger, după care și-a golit stacana cu bere. Și un om onorabil, a adăugat el, punând stacana pe masă. Și, fiindcă tot a venit vorba de el, cred că ar fi cazul să mă duc să-l caut.

Caldwell s-a uitat în jur; plutea un aer de neliniște, oamenii cereau notele de plată ca să le achite. Întrunirea oficială a convenției urma să înceapă la ora două după-masă, la ferma lui MacIntyre. Trecuse deja de amiază, iar delegații, vorbitorii și spectatorii aveau să se adune treptat, pregătindu-se pentru o după-amiază de conflicte și decizii. Senzația de nerăbdare revenea.

– Bine, atunci. Transmite-i salutări din partea mea, te rog, deși s-ar putea să-l întâlnesc. Și fie ca Sfântul Duh să străpungă pojghița de obișnuințe și de letargie, să convertească sufletele și să înalțe conștiințele celor care s-au adunat astăzi aici!

– Amin! a spus Roger zâmbind, în ciuda privirilor aruncate de bărbații și de femeile din jurul lor.

L-a găsit pe Jamie în cârciuma Mistrețul Albastru, în compania unor bărbați în cazul cărora, judecând după discuțiile aprinse, Sfântul Duh lucrase serios la respectiva pojghiță. Discuțiile celor din apropierea ușii s-au stins când el a intrat – nu din cauza prezenței lui, ci pentru că în mijlocul localului se petrecea ceva mai interesant.

Mai precis, Jamie Fraser și Gerald Forbes, ambii roșii la față de căldură, patimă și câțiva litri de băuturi diverse, stăteau cap în cap pe deasupra unei mese și își vorbeau șuierând ca niște șerpi, în gaelică.

Doar câțiva spectatori erau vorbitori de gaelică; aceștia traduceau precipitați ideile principale ale dialogului spre beneficiul celorlalți privitori.

Insulta gaelică este o artă, una la care socrul lui excela, deși Roger s-a văzut silit să admită că nici avocatul nu era mai prejos. Traducerile făcute de privitori nu redau în întregime conținutul original; cu toate acestea, oamenii din local erau fascinați, scoțând când și când fluierături sau chiote ori râzând când se arunca vreo insultă mai usturătoare.

Pentru că pierduse începutul, Roger nu avea habar de la ce pornise confruntarea, dar în punctul în care ajunsese ea, schimburile de replici se concentrau asupra lașității și a aroganței, remarcile lui Jamie având ca

subiect atacul condus de Forbes împotriva lui Fogarty Simms. Califica acest act drept o încercare josnică și lașă de a se da mare pe socoteala unui om neajutorat. Apoi, Forbes, exprimându-se în acel moment în engleză – pentru că își dăduse seama că deveniseră centrul atenției pentru cei din local –, a susținut că prezența lui Jamie acolo reprezenta un afront nejustificat la adresa celor care susțineau cu adevărat idealurile libertății și ale dreptății, deoarece toată lumea știa că el era, de fapt, omul regelui, chiar dacă, precum un cocoș înfoiat în poiată, credea că poate prosti oamenii îndeajuns de multă vreme ca să poată să trădeze acele idealuri; dar dacă el, Fraser, își închipuia că el, Forbes, era atât de nătâng încât să se lase înșelat de trucuri vechi, cunoscute de oricine de pe stradă, și de vorbe fără număr care nu aveau mai mult conținut decât țipetele pescărușilor, el, Fraser, trebuia să se gândească mai bine.

Jamie a lovit cu palma în tăblia mesei, scoțând un bubuit ca de tobă și făcând paharele să zăngănească. S-a ridicat și l-a fulgerat cu privirea pe Forbes.

– Îmi pui la îndoială onoarea, domnule? a strigat, trecând și el pe engleză. Pentru că, dacă mă calomniezi, hai să mergem afară și să rezolvăm chestiunea pe dată, bine sau nu?

Sudoarea șiroia pe fața lată și roșie a lui Forbes, iar ochii îi sticleau de furie, însă, chiar dacă era extrem de belicos, Roger a observat că fusese cuprins de o oarecare precauție. Roger nu asistase la încăierarea din Cross Creek, dar Ian îi povestise detaliile, râzând să se prăpădească. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Forbes era un duel.

– Dar ai onoare care să fie calomniată, domnule? a întrebat retoric Forbes, ridicându-se în picioare, de parcă s-ar fi pregătit să se adreseze juraților din sala de judecată. Vii aici și te dai măreț, bei cot la cot cu noi și te porți ca un marinar ajuns la mal cu bani mulți în buzunar – dar avem noi vreo dovadă că spusele tale sunt altceva decât vorbe-n vânt? Eu așa zic, domnule, vorbe-n vânt!

Sprijinindu-se cu ambele mâine de masă, Jamie s-a ridicat și l-a privit pe Forbes printre gene. Roger văzuse cândva o asemenea privire ațintită asupra

lui. Fusese urmată imediat de un soi de haos obișnuit într-o tavernă din Glasgow sâmbăta seara – doar că mai violent. Singurul lucru pentru care se simțea recunoscător era că Forbes nu auzise nicio vorbuliță din acuzația Malvei Christie, pentru că ar fi văzut deja sânge vărsat pe podeaua localului.

Jamie s-a îndreptat încet și a dus mâna stângă spre talie. S-au auzit exclamații, iar Forbes a pălit. Însă Jamie dusese mâna spre tașcă, nu spre pumnal, și a vârât degetele în ea.

– În privința asta… *domnule…*, a spus el cu glas jos și măsurat, care s-a auzit în tot localul, m-am exprimat clar. Susțin libertatea și, de aceea, îmi pun la bătaie numele, averea – a scos mâna din tașcă și a trântit pe masă o pungă mică, două monede de o guinee din aur și o piatră prețioasă –, precum şi sfânta mea onoare.

Cei din încăpere au amuțit, cu ochii ațintiți asupra diamantului negru, care sclipea, radiind o lumină amenințătoare. Jamie a tăcut preț de trei bătăi de inimă, apoi a inspirat adânc.

– Există cineva aici care mă socotește mincinos? a întrebat el.

Din câte se părea, vorbele fuseseră adresate celor din încăpere, însă Jamie a rămas cu ochii țintă la Forbes. Avocatul avea fața roșie cu pete cenușii, ca o stridie în descompunere, dar nu a scos o vorbă.

Jamie s-a oprit o clipă, și-a plimbat privirea prin tavernă, apoi și-a adunat punga, banii și diamantul și a ieșit. Ceasul orașului bătea ora două, iar sunetele răsunau lent și apăsat în aerul umed.

*

L'OIGNON-INTELLIGENCER

Pe data de 20 a acestei luni, în oraşul Charlotte, s-a întrunit un Congres, alcătuit din delegați din comitatul Mecklenberg, în scopul de a discuta problema relațiilor actuale cu Marea Britanie. După deliberările cuvenite, s-a propus și s-a aprobat o declarație, ale cărei prevederi sunt prezentate mai jos:

Oricine se face complice direct ori indirect ori susține în orice mod, formă sau manieră încălcarea primejdioasă și inacceptabilă a drepturilor noastre de către M. Britanie este dușman al acestui comitat, al Americii și al drepturilor firești și inalienabile ale omului.

Noi, cetățenii comitatului Mecklenberg, dizolvăm prin prezentul act legăturile politice care ne uneau de Țara-Mamă și, prin urmare, ne disociem de orice credință față de Coroana britanică și renegăm orice legături politice, contracte sau asocieri cu națiunea care a călcat în picioare drepturile și libertățile noastre și a vărsat în mod inuman sângele patrioților americani nevinovați la Lexington.

Prin prezentul act, ne declarăm un popor liber și independent, suntem și ar trebui să fim de drept o asociere suverană şi autonomă, nesupusă controlului niciunei puteri în afara celei a lui Dumnezeu și a guvernării generale a Congresului, la a cărui independență civilă și religioasă ne angajăm în mod solemn să cooperăm, punându-ne chezășie viețile, averile și cea mai sacră onoare.

Întrucât în prezent suntem conştienți de inexistența vreunei legi sau a împuterniciților legali, civili sau militari în acest comitat, prin prezentul document decretăm și adoptăm ca reguli generale de viață toate și fiecare dintre fostele noastre legi – cu mențiunea că în niciun caz Coroana Marii Britanii nu poate fi considerată ca deținând drepturi, privilegii, imunități sau autoritate.

De asemenea, se decretează că fiecare dintre ofițerii militari din acest comitat este repus în fosta sa poziție de comandă și autoritate, urmând a acționa în conformitate cu prezentele reglementări. Iar fiecare membru prezent la această delegație va deveni de azi înainte funcționar civil, de exemplu, judecător de pace sub titulatura de Om al Comitetului*, pentru a iniția procese, a audia și a hotărî în toate chestiunile litigioase potrivit*

legilor adoptate – pentru menținerea păcii, a unității și a armoniei în acest comitat – și poate să folosească orice metodă pentru a răspândi iubirea de patrie și dorința de libertate în întreaga Americă, până la data la care în această provincie se va instaura un guvern mai bine organizat. O parte dintre membrii prezenți vor alcătui un Comitet de siguranță publică pentru acest comitat.

De asemenea, un exemplar al acestor hotărâri va fi trimis de urgență către președintele Congresului Continental ce se va întruni la Philadelphia, spre a fi prezentat acelui organism.

84

PRINTRE CĂPĂȚÂNI DE SALATĂ

Un dobitoc – ori un copil – lăsase deschisă poarta grădinii mele. Am alergat pe potecă, sperând că nu stătea așa de multă vreme. Dacă rămăsese deschisă peste noapte, căprioarele ar fi mâncat probabil fiecare căpățână de salată, ceapa și plantele cu bulbi de acolo, fără a mai vorbi de faptul că ar fi distrus…

Am tresărit și am scos un mic țipăt. Ceva ca un ac de pălărie încins zdravăn m-a înțepat în gât și, din reflex, m-am lovit cu palma în acel loc. O împunsătură electrică în tâmplă m-a făcut să văd alb în fața ochilor, apoi să privesc prin negura lacrimilor, după care a urmat o înțepătură aprigă în îndoitura cotului. Albine.

Împleticindu-mă, m-am îndepărtat de potecă și mi-am dat seama că aerul era înțesat de albine, agitate și gata să înțepe. M-am năpustit prin desișuri, abia reușind să văd ceva din cauza lacrimilor, conștientă prea târziu de bâzâitul gros al unui stup aflat în stare de război.

Un urs! La naiba, pătrunsese un urs! În jumătatea de secundă dintre prima înțepătură și a doua, zărisem unul dintre stupii făcuți din buturugi zăcând pe o parte în țărână, imediat după poartă, cu fagurii și mierea împrăștiate ca niște mărunțaie.

M-am furișat pe sub crengi și m-am aruncat într-o parcelă cu cârmâz, gâfâind și blestemând până la incoerență. Înțepătura de la gât zvâcnea feroce, iar cea de la tâmplă făcuse pielea să mi se umfle deja, până la pleoapă. Am simțit ceva târându-mi-se pe gleznă și am lovit insecta din reflex, înainte de a mă înțepa.

Clipind, mi-am șters lacrimile din ochi. Câteva albine au trecut în zbor printre florile galbene din fața mea, agresive ca niște avioane de luptă. M-

am strecurat ceva mai departe, încercând în același timp să mă îndepărtez, să-mi scutur părul și rochia, ca să nu fi rămas vreo albină prinsă în hainele mele.

Gâfâiam ca un motor cu aburi, cutremurându-mă din cauza adrenalinei și a furiei.

– Mama naibii... Urs nenorocit… Lua-l-ar naiba…

Primul impuls puternic a fost să mă năpustesc înainte, răcnind și fluturându-mi poalele rochiei, sperând să sperii ursul. Însă un impuls la fel de puternic, dictat de autoconservare, a câştigat disputa.

M-am ridicat în picioare și, rămânând aplecată ca să mă feresc de albinele furioase, mi-am croit drum prin desișuri spre deal, voind să ocolesc grădina și să cobor pe cealaltă parte, departe de stupii răvășiți. Puteam să revin pe acolo până la potecă și să cobor spre casă, de unde puteam chema ajutoare – de preferință înarmate – ca să alung monstrul, înainte ca el să distrugă şi restul stupilor.

Nu avea niciun rost să nu fac zgomot, aşa că, gâfâind de furie, am spintecat tufișuri și m-am împiedicat de bușteni căzuți. Am încercat să zăresc ursul, însă vița-de-vie crescuse excesiv pe palisade, prea deasă ca să îmi permită să văd altceva decât frunze îngălbenite și umbre. Îmi simțeam o parte a feței ca și cum ar fi luat foc, iar zvâcnete de durere treceau prin nervul trigemen la fiecare bătaie de inimă, făcându-mi mușchii să tresară și ochii să-mi lăcrimeze îngrozitor.

Am ajuns pe potecă puțin mai jos de locul unde fusesem înțepată de prima albină – coșul de grădinărit era acolo unde îl scăpasem din mână, iar conținutul lui se împrăștiase. Am înșfăcat cuțitul pe care îl foloseam pentru orice, de la toaletarea copacilor până la scoaterea rădăcinilor; era unul rezistent, cu o lamă lungă de cincisprezece centimetri și, cu toate că n-ar fi impresionat un urs, mă simțeam în siguranță având-l asupra mea.

Pregătită s-o rup la fugă, am aruncat o privire spre poarta deschisă, dar nu am văzut nimic. Stupul distrus zăcea așa cum îl văzusem de la început, fagurii din ceară fiind sparți și striviți, iar mirosul de miere plutea apăsător

în aer. Însă fagurii nu erau împrăștiați; pilonii din ceară încă stăteau lipiți de baza din lemn, expusă, a stupului.

O albină a trecut bâzâind amenințător pe lângă mine, aşa că m-am aplecat brusc, dar nu am rupt-o la fugă. Se lăsase liniștea. Am încercat să nu mai gâfâi, m-am străduit să aud ceva dincolo de bubuiturile propriului puls. Urșii nu păstrau liniștea; nici nu aveau nevoie. Trebuia să aud cel puțin pufnete și zgomote produse de înghițire, foșnet de frunze rupte, plescăitul limbii lui lungi. N-am auzit nimic.

Precaută, m-am deplasat în susul potecii, pas după pas, pregătită să fug. Oare aş fi reușit asta dacă apărea ursul?

Am tras cu urechea cât de atent am putut, dar nu am auzit decât foșnetul frunzelor de viță-de-vie și bâzâitul albinelor iritate, acum redus la un zumzăit slab, în timp ce se adunau în straturi groase peste resturile fagurilor.

Dispăruse. Aşa trebuie să se fi întâmplat. Încă prevăzătoare, m-am apropiat ținând cuțitul în mână.

Am simțit miros de sânge și am văzut-o în aceeași clipă. Zăcea în stratul de salată, cu rochia desfăcută ca o floare gigantică de culoare ruginie înflorind între căpățânile de salată verde.

Am îngenuncheat lângă ea fără să-mi amintesc dacă o atinsesem, carnea brațului ei era caldă când am prins-o de încheietura mâinii – ce oase mici și fragile! –, dar moale, n-am simțit pulsul – *Sigur că nu*, mi-a spus observatorul lăuntric, detaşat, *are beregata tăiată, sângele a curs peste tot, dar poți să vezi că artera nu mai palpită; e moartă.*

Goi de orice expresie, ochii Malvei erau deschiși cu uimire, iar boneta îi căzuse de pe cap. Am strâns-o mai tare de încheietura mâinii, ca și cum aş fi putut să îi găsesc pulsul interior, să descopăr vreo urmă de viață… și am găsit-o. Umflătura pântecului ei se mișca foarte slab, aşa că i-am lăsat imediat mâna flască să cadă, am luat cuțitul pe care îl aveam la mine și i-am prins poalele rochiei.

Am acționat fără să gândesc, fără teamă, fără îndoieli – nu existau decât cuțitul și încordarea, desfacerea cărnii și o slabă posibilitate, panica produsă de *nevoia* absolută…

I-am spintecat pântecul de la buric până la pubis, împungând cu putere prin mușchii înmuiați, am atins uterul, dar nu mai avea nicio importanță, am tăiat cu repeziciune și atenție prin peretele lui, am aruncat cuțitul și mi-am vârât adânc mâinile în străfundul Malvei Christie, care era caldă ca sângele, și am prins copilul, trăgând cu putere și răsucindu-l, în frenezia mea de a-l elibera, de a-l aduce la viață salvându-l de la o moarte sigură, zbătându-mă să-l scot la aer, să-l ajut să respire… Corpul Malvei s-a cutremurat și s-a mișcat când am tras de copil, iar membrele ei s-au zbătut ca urmare a forței exercitate de mine.

Copilul s-a eliberat cu rapiditatea unei nașteri, iar eu m-am apucat să șterg sângele și mucusul de pe fața lui acoperită de placentă, apoi i-am suflat aer în plămâni, încet, încet, pentru că așa trebuie, căci alveolele plămânilor sunt ca niște pânze de păianjen, extrem de delicate. I-am comprimat pieptul, care-mi încăpea în palmă, apăsam doar cu două degete și am simțit minuscula pornire a inimii lui, precum un arc de ceas, am simțit mișcarea, micile zbateri, o luptă instinctivă. Şi am simțit cum scade licărul, mica scânteie de viață, și am strigat îndurerată, ducând corpul minuscul, ca al unei păpuși, şi cald încă, la piept.

– Nu muri, am spus, nu muri, nu te duce, te rog să nu mori.

Însă vibrația s-a stins, devenind o licărire albăstruie, care a părut să-mi lumineze palmele o clipă, după care a scăzut ca flacăra unei lumânări pe sfârșite, până la negreala mucului fumegând, până la cea mai slabă urmă de lumină – apoi totul s-a întunecat.

Când m-au găsit, stăteam încă în soarele puternic, plângând, plină de sânge, cu corpul băiețelului în poală şi cu cadavrul măcelărit al Malvei lângă mine.

85

MIREASA FURATĂ

Trecuse o săptămână de la moartea Malvei și încă nu exista nici cel mai mic indiciu despre cine ar fi putut s-o ucidă. În jurul nostru pluteau șoapte, priviri lungi și o negură palpabilă de suspiciune și, în ciuda eforturilor disperate depuse de Jamie, nu s-a găsit nimeni care să știe – sau să spună – ceva care să ne fie de folos.

Am observat încordarea și frustrarea crescând zi de zi în Jamie și mi-am dat seama că acestea trebuiau să se elibereze cumva. Dar nu aveam habar cum.

Într-o miercuri, după micul dejun, Jamie a rămas încruntat la fereastra biroului său, după care a lovit cu putere în masă, cu o brutalitate care m-a făcut să tresar.

– Am ajuns la limita răbdării omeneşti, a spus el. Încă un moment ca ăsta și o iau razna! Trebuie să fac ceva și voi face.

Fără să aștepte un răspuns, s-a dus la ușă, a deschis-o furtunos și l-a strigat pe Joseph.

Mirat, palid, mânjit de funingine și, în general, neîngrijit, domnul Wemyss a ieșit din bucătărie, unde curățase hornul sub îndrumările doamnei Bug.

Jamie n-a luat în seamă urmele de funingine lăsate de el pe podeaua biroului – arsese covorul de acolo – și l-a țintuit pe domnul Wemyss cu o privire poruncitoare.

– O mai vrei pe femeia aia? l-a întrebat.

– Femeie?

Domnul Wemyss era nedumerit, lucru firesc.

– Poftim? Ah… Vă referiți la *Fraülein* Berrisch?

– Dar la care alta? O vrei? a repetat Jamie.

Trecuse foarte multă vreme de când îl întrebase cineva pe domnul Wemyss ce dorea, aşa că i-a trebuit ceva timp ca să îşi revină din şoc. Îmboldit aproape brutal de Jamie, s-a văzut silit să renunţe a mai spune că prietenele lui *Fraülein* erau neîndoielnic cele mai pricepute ca să se îngrijească de fericirea ei şi că el, cu sărăcia lui, n-ar fi fost un soţ demn de ea, după care, în cele din urmă, a recunoscut fără să vrea că, ei bine, dacă *Fraülein* nu s-ar arăta dezgustată de acea perspectivă, poate că… în fine… într-un cuvânt…

– Da, domnule, a spus el, părând îngrozit de propria-i îndrăzneală. O vreau. Foarte mult! a exclamat el.

– Bine.

Încântat, Jamie a dat aprobator din cap.

– Atunci, o să mergem s-o aducem aici.

De uimire, domnul Wemyss a rămas cu gura căscată; la fel am păţit şi eu. Jamie s-a întors spre mine, dând ordine cu încrederea şi cu acea *joie de vivre*[40] a unui căpitan care întrevede un profit uriaş.

– Englezoaico, du-te şi găseşte-l pe Ian cel Tânăr, te rog. Şi spune-i doamnei Bug să pregătească mâncare pentru o călătorie de o săptămână, pentru patru oameni. Şi după aceea, adu-l şi pe Roger Mac; vom avea nevoie de un pastor.

Şi-a frecat mâinile cu satisfacţie, apoi l-a bătut pe domnul Wemyss pe umăr, ridicând un norişor de funingine din haina lui.

– Du-te să te dichiseşti, Joseph, i-a spus. Şi piaptănă-te! Mergem să-ţi furăm mireasa.

*

– „Şi pune-i pistolul în piept, în piept“, a intonat Ian cel Tânăr. „Căsătoreşte-mă, părinte, altfel o să-ţi fiu eu părinte – altfel o să-ţi fiu eu părinte.“

– Adevărat, a spus Roger, punând capăt cântecului, în care un tânăr îndrăzneţ, pe nume Willie, merge călare cu prietenii lui ca să răpească şi să

se însoare cu forța cu o tânără care se dovedește și mai îndrăzneață. Sper să fim ceva mai capabili decât Willie la miez de noapte, ce zici, Joseph?

Spălat, îmbrăcat decent și aproape trepidând de emoție, domnul Wemyss i-a aruncat o privire care spunea că nu pricepe nimic. Roger a zâmbit și a strâns cureaua desagii de la șa.

– Sub amenințarea pistolului, tânărul Willie îl obligă pe preot să-l cunune cu o femeie, i-a explicat el domnului Wemyss, dar, când își duce mireasa furată la pat, ea nu-l vrea și, oricât încearcă el, nu reușește să o convingă.

– „Așa că du-mă acasă, Willie, fecioară cum am venit – fecioară cum am venit!“ cânta Ian.

– Bagă de seamă, a spus Roger prevenitor spre Jamie, care așeza desagile lui pe spinarea lui Ghedeon, dacă *Fraülein* nu dorește…

– Cum adică să nu dorească să-l ia de soț pe Joseph?

Jamie l-a bătut pe spate pe domnul Wemyss, apoi s-a aplecat să-l ajute să urce în șa.

– Nu văd cum o femeie care are un pic de minte ar întoarce spatele unei asemenea şanse, nu, *a charaid*?

S-a uitat în jur prin luminiș să vadă dacă totul e în regulă, după care a urcat treptele în fugă și m-a sărutat scurt de rămas-bun, apoi a coborât în grabă ca să încalece pe Ghedeon, care, de astă dată, părea docil și n-a încercat să-l muște.

– Rămâi cu bine, *mo nighean donn*, a spus Jamie, zâmbindu-mi.

Apoi au plecat în duduit de copite, ca o bandă de jefuitori din Highlands, iar chiotele asurzitoare scoase de Ian au răsunat dintre copaci.

*

Lucru destul de ciudat, plecarea bărbaților a părut să mai liniștească puțin lucrurile. Discuțiile au continuat într-o atmosferă de bună dispoziție – dar, în absența lui Jamie și a lui Ian, care să slujească drept paratrăsnet, ele scânteiau slab ici și colo, ca focul Sfântului Elmo, sfârâind, fâsâind și zburlindu-le părul tuturor, dar rămânând în esență un fenomen inofensiv, dacă nu era atins direct.

Casa dădea mai puțin senzația unei fortărețe sub asediu, devenind mai curând ochiul unui uragan.

Pe de altă parte, cum domnul Wemyss era plecat, Lizzie a venit în vizită, aducându-l pe micuțul Rodney Joseph, așa cum era numit copilul – după ce Roger se opusese ferm când tinerii taţi sugeraseră cu entuziasm ca el să fie botezat Tilgath-pileser sau Ichabod. Micuța Rogerina supraviețuise cu bine, căci acum i se spunea Rory, însă Roger refuzase din răsputeri să audă că un copil este botezat cu un nume care determine apoi lumea să-i spună Icky.

Rodney părea un copil simpatic, în parte pentru că nu-și pierduse deloc expresia de uimire din ochii mari și rotunzi, care îl făcea să arate încântat de tot ce spuneau cei din jurul lui. Uimirea lui Lizzie de la naștere se transformase într-o încântare care ar fi eclipsat-o cu totul pe a lui Jo și a lui Kezzie, dacă aceştia n-ar fi împărtășit-o din plin.

Dacă nu era oprit cu forța, fiecare dintre ei putea vorbi jumătate de ceas despre activitatea măruntaielor lui Rodney, cu vioiciunea până atunci rezervată discuțiilor despre noi capcane și despre lucrurile ciudate descoperite în stomacul animalelor pe care le uciseseră. Se părea că mistreții mâncau aproape orice; la fel și Rodney.

După câteva zile de la plecarea bărbaților în expediția lor matrimonială, Brianna a venit cu Jemmy în vizită, iar Lizzie l-a adus pe Rodney. Amândouă au stat cu mine și cu Amy McCallum în bucătărie, unde am petrecut o seară plăcută, cosând la lumina focului, admirându-l pe Rodney, stând cu ochi oarecum neglijenți asupra lui Jemmy și a lui Aidan – iar după o oarecare explorare precaută, ne-am dedicat cu totul evaluării populației masculine de la Ridge, analizând și încercând să descoperim suspecți.

Desigur, eu aveam un interes personal și dureros în această privință, însă celelalte trei femei se declarau ferm de partea dreptății – cu alte cuvinte, a oamenilor care refuzau să ia în calcul ideea că eu sau Jamie am fi putut avea vreo legătură cu uciderea Malvei Christie.

Pe mine toate speculațiile de acum mai degrabă mă linișteau. Desigur, cercetasem mereu în sinea mea tot felul de ipoteze – lucru extrem de epuizant. Nu numai că era neplăcut să-mi imaginez fiecare bărbat pe care îl

cunoșteam în rolul unui ucigaș cu sânge-rece, dar procesul mă obliga continuu să îmi imaginez cum se petrecuse crima și să retrăiesc momentul în care o găsisem pe Malva.

– Chiar nu mi-ar plăcea să cred că ar putea fi Bobby, a spus Bree, încruntându-se în timp ce punea un ou de cârpit în călcâiul unei șosete. Pare un băiat tare de treabă.

Lizzie a coborât bărbia, strângând din buze.

– A, da, e un flăcău de treabă, a zis ea. Dar s-ar putea spune că are sângele cam înfierbântat.

Ne-am uitat la ea.

– Mda, a explicat ea cu glas stăpânit. Nu l-am lăsat, dar el a încercat din greu. Iar când i-am spus că nu vreau, s-a dus și a dat cu piciorul într-un copac.

– Și soțul meu făcea asta câteodată, dacă îl refuzam, a spus Amy, gânditoare. Dar sunt convinsă că nu mi-ar fi tăiat beregata.

– Da, dar Malva nu l-a refuzat, oricine ar fi fost, a subliniat Bree, mijindu-și ochii ca să bage ață în acul de cârpit. Asta a fost problema. A ucis-o pentru că era gravidă și se temea că ea le va spune tuturor.

– Întocmai! a spus Lizzie cu un aer triumfător. Înseamnă că nu putea fi Bobby, adevărat? Pentru că atunci când tata l-a alungat…

Pe fața ei a trecut scurt o umbră când a adus vorba de tatăl ei, care nu-i adresase încă nicio vorbă și nici nu recunoscuse nașterea lui Rodney.

– Nu s-a gândit să se însoare cu Malva? Ian a spus că voia să facă asta. Și dacă ea ar fi rămas grea cu el, tatăl ei ar fi obligat să fie de acord, nu-i așa?

Socotind argumentul convingător, Amy a dat aprobator din cap, dar Bree avea obiecții.

– Da, dar ea a insistat că *nu* era copilul lui. Și Bobby a vărsat în tufișurile de mure când a aflat că ea era – a strâns un moment din buze – ei bine, nu a fost deloc fericit. S-ar putea s-o fi ucis din gelozie, nu credeți?

Lizzie și Amy au scos sunete care exprimau îndoiala – ambele îl plăceau pe Bobby –, dar erau silite să admită și o asemenea posibilitate.

– Eu mă întreb dacă nu o fi vorba de vreun bărbat mai vârstnic, am spus oarecum șovăitor. Unul căsătorit. Toată lumea știe despre tinerii care se arătau interesați de ea, dar am văzut și destui bărbați căsătoriți aruncându-i ocheade.

– Eu îl propun pe Hiram Crombie, a sărit imediat Bree, înfigând acul în călcâiul șosetei.

Toată lumea a râs, dar ea a clătinat din cap.

– Vorbesc serios. Cei sobri şi religioși au întotdeauna sertare secrete ticsite cu lenjerie de damă și profită de băieții din cor.

Amy a rămas cu gura căscată.

– Sertare ticsite cu lenjerie de damă? a întrebat ea. Cum asta? Cămăși și corsete? Ce-ar putea face cu ele?

Brianna a roșit, pentru că uitase ce public avea. A tușit, dar nu prea avea o cale de ieșire convingătoare.

– În fine... Mă gândeam la lenjeria franțuzoaicelor, a explicat ea şovăind. Adică… lucruri din dantelă.

– A, franțuzoaicele, a spus Lizzie, dând din cap cu un aer cunoscător.

Toată lumea știa despre reputația franțuzoaicelor – dar eu mă îndoiam că, în afară de mine, vreo femeie de la Fraser‘ s Ridge văzuse vreuna. Ca să fac uitată gafa lui Bree, le-am povestit despre La Nestlé, amanta regelui Franței, care își găurise sfârcurile și apăruse la curte cu sânii dezgoliți, cu cercei de aur prinși în ei.

– Dacă o mai țin aşa câteva luni, a spus Lizzie sumbru, coborându-şi privirea spre Rodney, care sugea cu ardoare la sânul ei, cu pumnii mici strânși de efort, o să pot face și eu asta. O să le spun lui Jo și lui Kezzie să-mi cumpere și mie niște cercei din ăia, după ce o să vândă pieile, ce ziceți?

În toiul hohotelor de râs ce au urmat, sunetul unei bătăi în ușa din față a trecut neobservat. Sau așa s-ar fi întâmplat, dacă Jemmy și Aidan, care se jucau în biroul lui Jamie, nu ar fi auzit și nu ar fi venit valvârtej în bucătărie să ne anunțe.

– Mă duc eu.

Bree și-a lăsat lucrul din mână, însă eu eram deja în picioare.

– Ba nu, mă duc eu.

I-am făcut semn să se aşeze, am luat o lumânare şi am mers pe holul întunecat, simţind că inima îmi bate mai repede. Vizitatorii sosiţi după căderea întunericului aveau întotdeauna o urgenţă de un fel sau altul.

Aşa era cazul şi acum, dar nu ceea ce îmi închipuisem. Preţ de un moment, nici măcar n-am recunoscut-o pe femeia înaltă, palidă şi trasă la faţă, care abia se ţinea pe picioare pe verandă. Apoi ea a şoptit:

– *Frau* Fraser? Pot… pot să intru?

Şi mi-a căzut în braţe.

Zgomotul le-a făcut pe celelalte femei să-mi sară în ajutor. Am dus-o în bucătărie pe Monika Berrisch – pentru că, într-adevăr, era prezumtiva mireasă a domnului Wemyss – şi am întins-o pe bancă, am acoperit-o cu o pătură şi i-am dat să bea lichior de palmier fierbinte.

Şi-a revenit repede – de fapt, nu suferea de nimic, însă era extenuată şi flămândă –, iar în scurt timp a putut să se aşeze la masă ca să mănânce supă, după care ne-a explicat motivul sosirii ei neaşteptate.

– Am stat la sora soţului meu, a povestit ea, închizând ochii, extaziată de aroma supei de mazăre cu şuncă. Nu m-a vrut niciodată acolo, iar când bărbatul ei a avut un accident urât şi şi-a pierdut căruţa, n-au mai fost bani ca să ne întreţinem toţi, iar ea nu mă voia acolo.

A mai spus că-i fusese dor de Joseph, dar nu găsise nici tăria, nici mijloacele de a rezista opoziţiei familiei sale şi de a insista să se întoarcă la el.

– Da?

Lizzie o privea atent, dar nu într-un mod neprietenos.

– Şi ce s-a întâmplat?

Fraülein Berrisch şi-a întors ochii mari şi blânzi spre ea.

– N-am mai putut îndura, a răspuns ea cu simplitate. Vreau foarte mult să fiu împreună cu Joseph. Sora răposatului meu soţ voia să plec, aşa că mi-a dat ceva bani. Şi am venit, a încheiat ea ridicând din umeri, după care a sorbit lacom încă o lingură de supă.

– Şi… ai mers pe jos? a întrebat-o Brianna. De la Halifax până aici?

Fraülein Berrisch a confirmat cu o mișcare din cap, a lins lingura și a scos un picior de sub pătură. Încălţările ei se roseseră de tot; prinsese tălpile cu bucăţi de piele și cu fâșii rupte din cămașa ei, astfel că picioarele îi arătau ca niște legături de cârpe murdare.

– Elizabeth, a rostit ea, privind-o cu intensitate pe Lizzie. Sper că nu te superi că am venit. Tatăl tău e aici? Sper foarte mult să nu fie nici el deranjat.

– A, nu, am spus eu, schimbând o privire cu Lizzie. Nu e aici, dar sunt convinsă că va fi încântat să te vadă!

– Da?

Fața ei trasă, pe care apăruse o expresie de alarmă auzind că domnul Wemyss era plecat, s-a luminat brusc când i-am explicat unde se afla el.

– Vai, a spus ea precipitată, ducând lingura la piept de parcă ar fi fost capul domnului Wemyss. Vai, *mein Kavalier!*

Radiind de fericire, s-a uitat în jur, spre noi și abia în acel moment l-a observat pe Rodney, care dormea într-un coș, la picioarele lui Lizzie.

– El cine e? a exclamat ea și s-a aplecat să se uite mai de aproape.

Cum nu adormise încă, Rodney a deschis ochii negri și rotunzi și a privit-o cu un interes solemn, puțin somnoros.

– E copilașul meu. Rodney Joseph, așa-l cheamă – după tata, înțelegi?

Lizzie l-a ridicat din coș pe Rodney, care și-a strâns genunchii dolofani sub bărbie, după care l-a depus blând în brațele Monikăi.

Cu fața luminată de fericire, Monika l-a dezmierdat în germană.

– Iubire de bunică, mi-a șoptit Bree cu fereală, iar eu am simțit că plesnesc de râs.

Nu mai râsesem dinaintea morții Malvei și a fost un adevărat balsam pentru sufletul meu.

Lizzie îi explica de zor Monikăi dezbinarea care urmase căsătoriei ei neobișnuite, iar nemțoaica dădea înțelegătoare din cap, plescăind din limbă în semn de compătimire. M-am întrebat cât de mult înțelesese din vorbele lui Lizzie, pentru că în același timp sporovăia către Rodney.

– Nu sunt multe șanse ca domnul Wemyss să rămână departe de fiica lui, am spus eu tot cu fereală. Cum să-şi împiedice soția să stea departe de noul ei nepot? Asta-i bună!

– Da, ce mai contează că există doi gineri? m-a aprobat Bree.

Amy urmărea scena cu un aer ușor meditativ. Apoi a cuprins cu brațul umerii ciolănoși ai lui Aidan.

– Ei bine, vorba aceea, cu cât sunt mai mulţi, cu atât e mai distractiv, a spus ea.

40 Bucurie de a trăi, în lb. fr. în orig. (n. tr.).

86

PRIORITĂȚI

Trei cămăși, o pereche suplimentară de pantaloni decenți, două perechi de ciorapi, una din bumbac – ia stai puțin, unde sunt ciorapii de mătase?

Brianna s-a dus spre ușă și l-a strigat pe Roger, care, ajutat de Jemmy și de Aidan, se străduia cu hărnicie să așeze țevile de lut în șanțul pe care îl săpase.

– Roger! Ce-ai făcut cu ciorapii din mătase?

El a tăcut câteva clipe, încruntându-se și scărpinându-se în cap. Apoi, dându-i cazmaua lui Aidan, s-a apropiat de casă, sărind peste șanțul neacoperit.

– I-am purtat duminica trecută, când am ținut predica, nu? a răspuns când a ajuns aproape de ea. Ce-am făcut cu ei? O!

– O? a repetat Brianna bănuitoare, văzând că expresia de pe fața lui trece de la mirare la vinovăție. Ce înseamnă „o“?

– Aa… în fine, tu a trebuit să stai acasă cu Jem, când îl durea burta – o suferință folositoare, exagerată intenționat, ca s-o scutească pe Brianna de două ore de priviri holbate şi de cleveteli – şi când Jocky Abernathy m-a întrebat dacă vreau să merg cu el la pescuit…

– Roger Mackenzie, a spus Brianna, ațintindu-l cu o privire furioasă, dacă ți-ai pus ciorapii din mătase într-un coș plin cu pești puturoși și i-ai uitat acolo…

– Mă duc să împrumut o pereche de la tatăl tău, bine? a zis el grăbit. Sunt convins că ciorapii mei vor apărea undeva.

– Undeva unde o să-ți fie şi capul, a răspuns ea. Probabil pe sub un bolovan!

Asta l-a făcut să râdă, lucru care nu fusese în intenţia Briannei, dar care a avut efectul de a-i tempera furia.

– Îmi pare rău, a spus Roger, aplecându-se să o sărute pe frunte. Probabil e ceva freudian.

– Da? Şi ce simbolizează ciorapii înfăşuraţi în jurul unui păstrăv mort? a întrebat ea.

– Vinovăţie generalizată şi loialitate divizată, presupun, a spus Roger, glumind încă, dar ceva mai moderat. Chiar mă gândeam. Poate n-ar trebui să merg. N-am nevoie de…

– Ba da, trebuie! a spus ea cât de ferm a fost în stare. Aşa spune tata, aşa spune mama *şi spun şi eu.*

– Bine, am înţeles.

A zâmbit, dar Brianna i-a simţit neliniştea din spatele umorului – cu atât mai mult cu cât ea îi împărtăşea sentimentele. Uciderea Malvei Christie provocase o reacţie cumplită la Ridge – panică, isterie, suspiciuni şi acuzaţii îndreptate în toate direcţiile. Câţiva tineri – între care se număra şi Bobby Higgins – dispăruseră pur şi simplu de acolo, fie din vinovăţie, fie din instinct de autoconservare.

Circulau nenumărate acuzaţii, chiar şi ea ajunsese să fie obiectul bârfelor şi al suspiciunii, pentru că lumea repeta unele dintre remarcile ei tăioase despre Malva Christie. Însă majoritatea suspiciunilor se îndreptau spre părinţii ei.

Amândoi făceau tot posibilul să-şi vadă de treburile zilnice, ignorând cu un aer sumbru bârfele şi privirile critice, însă le era din ce în ce mai greu să reziste; lucru pe care oricine putea să-l observe.

Roger mersese imediat să viziteze familia Christie. Cu excepţia perioadei în care fusese plecat la Halifax, după moartea Malvei se dusese acolo în fiecare zi. O îngropase pe fată cu simplitate şi cu lacrimi şi, de atunci încoace, se străduise să fie raţional, alinător şi ferm cu toţi oamenii de la Ridge. Renunţase imediat la planul de a pleca la Edenton pentru hirotonisire, însă, auzind asta, Jamie insistase.

– Ai făcut tot ce se putea aici, i-a spus Brianna pentru a suta oară. Nu mai poți face altceva ca să-i ajuți pe oameni – și s-ar putea să treacă ani până când o să ai o nouă șansă.

Brianna știa cât de mult dorea el să fie hirotonisit și ar fi făcut orice să-i împlinească dorința. Și ei i-ar fi plăcut să asiste la importantul moment; dar, fără prea multe discuții, conveniseră că era mai bine ca ea și Jem să plece la River Run și să aștepte acolo până când Roger se întorcea de la Edenton. Unui candidat la hirotonisire nu-i era de ajutor faptul că avea o soție și un copil catolici. Dar sentimentul de vinovăție la gândul că-și va lăsa părinții în mijlocul furtunii…

– Trebuie să mergi, a repetat ea. Dar poate că şi eu…

Roger a oprit-o cu o privire.

– Nu, am hotărât asta.

Argumentul lui era că prezența Briannei nu putea influența părerile oamenilor, lucru probabil adevărat. Dar ea și-a dat seama că adevăratul lui motiv – împărtășit și de părinții ei – era dorința de a-i ține pe ea și pe Jem departe de situația creată la Ridge, în siguranță și feriți de tulburări, preferabil înainte ca Jem să-și dea seama că mulți dintre vecini credeau că unul sau poate amândoi bunicii lui erau ucigași cu sânge-rece.

Și, recunoștea rușinată în sinea ei, şi ea abia aștepta să plece.

Cineva îi ucisese pe Malva și pe copilul ei. De fiecare dată când se gândea la asta, în fața ochilor îi apăreau nenumărate posibilități, o listă întreagă de nume. Și tot de fiecare dată era silită să vadă printre ele numele vărului ei. Ian nu fugise, iar ea nu putea – pur și simplu, *nu* putea – crede că el fusese ucigașul. Și totuși, era forțată să-l vadă pe Ian în fiecare zi și să ia în considerare acea posibilitate.

A rămas cu ochii ațintiți la sacul pe care îl pregătea, împăturind și despăturind cămașa, căutând motive să plece și să rămână și știind că niciun motiv nu avea vreo putere, mai ales în acele momente.

Un bufnet sec de afară a smuls-o din indecizie.

– Ce…?

A ajuns la ușă din doi pași, suficient de repede ca să-i vadă pe Jem și pe Aidan dispărând în pădure ca o pereche de iepuri. Pe marginea șanțului zăceau cioburile segmentului de conductă pe care îl scăpaseră jos.

– Mucoși obraznici! a răcnit ea și a înșfăcat o mătură – fără a ști prea bine pentru ce.

Dar violența părea a fi singura portiță ca să se elibereze de sentimentul de frustrare ce erupsese ca un vulcan, arzând-o lăuntric.

– Bree! a spus Roger încet și a pus mâna pe spatele ei. Nu contează.

Ea s-a îndepărtat și s-a întors spre el, simțind că sângele îi vuiește în urechi.

– Ai habar cât îmi trebuie ca să fac o aşa conductă? De câte coaceri e nevoie ca să obțin una întreagă? Cum…?

– Am habar, a spus el cu glas stăpânit. Dar tot nu contează.

Brianna a început să tremure, respirând sacadat. Cu mișcări blânde, Roger a întins mână şi i-a luat mătura, după care a așezat-o la locul ei.

– Trebuie… trebuie să plec, a rostit ea când a reușit din nou să articuleze cuvinte, iar el a încuviințat cu o mișcare din cap, având în ochi unda de tristețe care îi rămăsese din ziua în care murise Malva.

– Da, trebuie, a spus el încet.

S-a apropiat de ea și a îmbrățișat-o pe la spate, lăsându-și bărbia pe umărul ei şi, treptat, Brianna a încetat să mai tremure. Apoi a văzut-o pe doamna Bug coborând poteca dinspre grădină cu șorțul încărcat cu varză și cu morcovi; Claire nu mai călcase în grădină de când…

– Se vor descurca?

– Ne rugăm pentru asta, a spus Roger, strângând-o și mai tare în brațe.

Atingerea lui a alinat-o și n-a băgat de seamă decât mai târziu că, de fapt, el nu îi dăduse asigurări că așa va fi.

87

A MEA ESTE DREPTATEA, A SPUS DOMNUL

Am pipăit ultimul pachet sosit de la lordul John, străduindu-mă să găsesc îndeajuns entuziasm ca să-l desfac. Era o lădiță din lemn; probabil altă doză de vitriol. Bună ca să mai fac un lot de eter – dar, la urma urmelor, ce rost avea? Oamenii nu mai veneau la camera mea medicală nici măcar să le tratez tăieturi minore sau vânătăi, fără a mai vorbi de operaţii de apendicită.

Mi-am trecut un deget peste praful de pe blat și m-am gândit că ar trebui să mă ocup măcar de asta; doamna Bug păstra imaculat restul casei, dar nu intra acolo. Am adăugat ștergerea prafului la lista lungă a lucrurilor pe care trebuia să le fac, dar n-am schițat nicio mișcare să mă duc să găsesc o cârpă.

Oftând, m-am ridicat și am traversat holul. Jamie stătea la birou, răsucind o pană între degete și privind la o scrisoare pe jumătate terminată. Când m-a văzut, a lăsat pana jos și mi-a zâmbit.

– Cum merge, englezoaico?

– Bine, am spus, iar el a dat din cap, acceptându-mi vorbele.

Pe fața lui apăruseră riduri produse de încordare și mi-am dat seama că nici el nu se simțea mai bine decât mine.

– Astăzi nu l-am văzut pe Ian. A spus că pleacă?

Spre satul cherokee, voiam să zic. Nici nu era de mirare că voia să stea departe de Ridge; îi trebuise mult curaj ca să rămână aici atâta vreme, suportând priviri ostile și vorbe murmurate, dar și acuzaţii directe.

Jamie a confirmat cu o mișcare din cap și a lăsat pana să cadă în borcanul ei.

– Da, eu i-am spus să plece. Nu are niciun rost să mai rămână aici; nu ar avea parte decât de alte încăierări.

Ian nu scosese nicio vorbă despre bătăi, însă nu o dată apăruse la cină cu urme de lovituri.

– Bine. Mda, merg să-i spun doamnei Bug înainte să pregătească cina.

Dar n-am făcut niciun efort să mă ridic, pentru că găsisem o oarecare doză de liniște în prezența lui Jamie, reușind să scap de amintirea ce mă urmărea permanent, cea a micii greutăți însângerate din poala mea, inertă ca o bucată de carne – și imaginea ochilor Malvei exprimând o uimire extremă.

Am auzit tropote de cai în curte. Mai mulți cai. Am aruncat o privire spre Jamie care, înălțând din sprâncene, a scuturat din cap și s-a dus să îi întâmpine pe vizitatori, oricine ar fi fost ei. L-am urmat, ștergându-mi mâinile pe șorț și revizuind în gând meniul pentru cina la care aveau să fie cel puțin șase oaspeți, judecând după murmurele pe care le-am auzit răzbătând din curte.

Jamie a deschis ușa și a încremenit. M-am uitat peste umărul lui și m-a cuprins groaza. Călăreți, profilați în negru pe fundalul soarelui care apunea. În clipa aceea, m-am revăzut în luminișul unde făceam whisky, șiroind de sudoare și purtând doar o cămășuță. Jamie m-a auzit icnind și a dus o mână în spate, ca să mă îndepărteze.

– Ce dorești, Brown? a întrebat el cu glas extrem de neprietenos.

– Am venit după soția ta, a răspuns Richard Brown.

Avea în glas un ton incontestabil de răutate și, auzindu-l, mi-am simțit perișorii fini de pe corp ridicându-se, iar în câmpul meu vizual au apărut punctișoare negre care pluteau. M-am retras, abia simțindu-mi picioarele, și m-am sprijinit de tocul ușii de la camera medicală, agățându-mă de el.

– Ei bine, ce-ar fi să-ți vezi de drum? i-a zis Jamie, pe același ton neprietenos. N-ai nicio treabă cu soția mea și nici ea cu tine.

– Ei, aici te înșeli, *domnule* Fraser.

Câmpul vizual mi se limpezise, astfel că l-am văzut pe Brown îndemnându-și calul mai aproape de verandă. S-a aplecat în șa, s-a uitat pe ușa deschisă și, evident, m-a văzut, pentru că a zâmbit într-un mod foarte neplăcut.

– Am venit s-o arestăm pe soția ta pentru ticăloasa crimă comisă.

Jamie și-a încordat mâinile cu care strângea ușa și și-a îndreptat spatele, părând să capete o statură mult mai impresionantă.

– Pleacă de pe pământul meu, domnule, a spus el, iar glasul lui a coborât la un nivel cât să acopere zgomotele făcute de foiala cailor și de harnașamente. Pleacă imediat!

Mai curând am simțit, decât am auzit zgomot de pași în spatele meu. Era doamna Bug, care venea să vadă ce se petrece.

– Sfânta Fecioară ne salveze, a șoptit ea, văzându-i pe bărbați.

Apoi a dispărut, alergând prin casă cu pași ușori ca de căprioară. Mi-am dat seama că trebuia s-o urmez, să scap pe ușa din spate, să fug în pădure și să mă ascund. Însă am rămas ca de piatră. Abia dacă respiram, fără a mai spune că nu mă puteam mișca.

Richard Brown se uita la mine peste umărul lui Jamie, iar pe fața lui dezaprobarea fățișă era amestecată cu o expresie de triumf.

– Da, o să plecăm, a spus el, îndreptându-se în șa. Dă-ne-o și plecăm! O să dispărem ca roua dimineții, a adăugat el, după care a râs.

Ca prin ceață, m-am întrebat dacă nu cumva era băut.

– Cu ce drept vii aici? l-a întrebat Jamie.

A ridicat mâna stângă și apoi a lăsat-o amenințător pe mânerul pumnalului. Gestul lui m-a trezit la realitate în cele din urmă și am pornit împleticindu-mă pe hol, spre bucătărie, unde erau păstrate armele.

– … Comitetul de Siguranță.

Am auzit cuvintele rostite de Brown pe un ton ridicat de amenințare, apoi am ajuns în bucătărie. Am luat pușca pentru vânat păsări din cuiul aflat deasupra vetrei și am deschis sertarul de la dulap, am vârât cele trei pistoale aflate acolo în buzunarele mari ale șorțului medical, făcut anume pentru a putea ține instrumentele când operam.

Îmi tremurau mâinile. Am ezitat – pistoalele erau pregătite și încărcate; Jamie le verifica în fiecare seară –, oare trebuia să iau și punga cu alice și cornul cu praf de pușcă? Nu aveam timp. I-am auzit pe Jamie și pe Richard Brown strigând în fața casei.

Zgomotul produs de deschiderea ușii din spate m-a făcut să ridic brusc capul și am văzut un bărbat necunoscut oprindu-se în prag și privind în jur. M-a zărit și, rânjind, a pornit spre mine, întinzând o mână ca să mă prindă de braț.

Am ridicat un pistol din șorț și am tras în el, direct. Rânjetul nu i-a dispărut, însă fața a căpătat o expresie ușor nedumerită. A clipit o dată sau de două ori, apoi și-a dus o mână la coaste, unde o pată roșiatică începuse să se lățească pe cămașa lui. S-a uitat la degetele mânjite de sânge și a rămas cu gura căscată.

– Ei, fir-ar să fie! a zis. M-ai împușcat!

– Așa e, am spus pe nerăsuflate. Și o s-o fac din nou, dacă nu ieși din casa mea!

Am lăsat pistolul golit să cadă pe podea cu un zdrăngănit și cu o mână am căutat în șorț un altul încărcat, ținând în același timp pușca pentru vânat păsări într-o strânsoare ucigătoare.

N-a mai așteptat să vadă dacă vorbeam serios; s-a răsucit brusc, lovindu-se de tocul ușii, apoi a ieșit împleticindu-se, lăsând o dâră de sânge pe lemn.

În aer pluteau firicele de fum de praf de pușcă, amestecându-se ciudat cu mirosul de pește prăjit și, preț de o clipă, am crezut că o să vărs, dar, în ciuda stării de greață, am reușit să așez pe podea pușca și să blochez ușa. Mâinile îmi tremurau, aşa că am avut nevoie de câteva încercări până să trag ivărul.

O sumedenie de strigăte venind dinspre partea din față a casei au alungat temerea și orice altceva din mintea mea, aşa că am alergat pe hol cu pușca în mână înainte să fi luat hotărârea conștientă de a mă mișca, iar pistoalele grele din buzunarele șorțului mi s-au izbit de coapse.

Îl trăseseră pe Jamie de pe verandă; l-am zărit în vălmășagul de trupuri agitate. Încetaseră să răcnească. Nu se mai auzeau zgomote, ci doar icnete scurte, când cineva era lovit, și scrâșnetul încălțărilor pe țărâna din curte. Era o luptă pe viață și pe moarte și mi-am dat seama imediat că bărbații voiau să-l ucidă.

Am îndreptat pușca de vânătoare spre marginea grupului, cât mai departe de Jamie, și am apăsat pe trăgaci. Bubuitura armei și răcnetele au părut să se amestece, iar scena de luptă s-a destrămat, ghemul de oameni s-a desfăcut când au fost atinși de alice. Jamie reușise să-și păstreze pumnalul; am văzut că, având loc în jurul lui, l-a înfipt în coastele unuia dintre ei, l-a scos și a rotit mâna în lateral, trasând o dâră sângerie pe fruntea unui bărbat care se retrăsese puțin.

Apoi am surprins sclipirea metalului într-o parte și, din reflex, am țipat cu glas ascuțit „JOS!“, cu o clipă înainte ca pistolul lui Brown să se descarce. Am auzit un șuierat slab pe lângă ureche și, cu un calm neașteptat, mi-am dat seama că Brown trăsese în mine, nu în Jamie.

Cu toate acestea, Jamie se aplecase. La fel făcuseră și ceilalți oameni din curte, care acum se ridicau în picioare derutați. Avântul atacului se stinsese. Jamie se aruncase spre verandă; acum se îndrepta clătinându-se spre mine, lovind feroce cu mânerul pumnalului într-un bărbat care se agățase de mâneca lui și care a căzut pe spate țipând.

Parcă am fi repetat scena de zeci de ori. A urcat treptele verandei dintr-un salt și s-a aruncat spre mine, am intrat amândoi în casă, după care Jamie s-a răsucit și a ținut ușa închisă o clipă, în fața izbiturile frenetice ale celor de afară, cât mi-a trebuit mie să las pușca de vânătoare jos, să apuc ivărul și să-l potrivesc în locașul lui.

S-a așezat cu un pocnet.

Ușa a trepidat sub loviturile de pumni și de umeri, iar răcnetele au reînceput, dar sunetele erau diferite. Nu răutăcioase sau batjocoritoare. Încă auzeam blesteme, dar cu intenții clare, dușmănoase.

Niciunul dintre noi nu s-a obosit să le asculte.

– Am blocat ușa bucătăriei, am spus gâfâind, iar Jamie a dat aprobator din cap, după care s-a repezit în camera medicală ca să asigure închizătorile obloanelor de acolo. În timp ce am alergat până în biroul lui, am auzit zgomote de sticlă spartă venind din camera medicală, aflată în spatele meu; ferestrele erau mai mici, nu din geam, plasate sus pe zid. Am trântit

obloanele și le-am blocat, după care am fugit înapoi în holul devenit brusc întunecat ca să găsesc pușca.

Jamie o luase deja; era în bucătărie, adunând cele trebuincioase, iar când eu am pornit spre ușa bucătăriei, el a ieșit încărcat cu pungi de gloanțe, cornuri cu praf de pușcă și alte lucruri asemănătoare și ținând pușca de vânat păsări într-o mână. Mi-a făcut semn din cap să urc înaintea lui la etaj.

Încăperile de acolo erau încă inundate de lumină; parcă aș fi ieșit din adâncul apei, am înghițit lumina ca şi cum ar fi fost aer, ametită și cu ochii înlăcrimați, în timp ce mă grăbeam să blochez obloanele de la debara și de la camera lui Amy McCallum. Nu știam unde erau Amy și fiii ei; nu puteam fi decât recunoscătoare Cerului că în acele momente nu se aflau în casă.

Gâfâind, am dat fuga în dormitor. Jamie stătea în genunchi lângă fereastră, încărcând metodic armele și vorbind în surdină în gaelică – dar nu mi-am dat seama dacă erau rugăciuni sau blesteme.

Nu l-am întrebat dacă era rănit. Avea fața tumefiată, o buză spartă, iar sângele îi cursese de pe bărbie până pe cămașă. Era plin de praf și de ceea ce am presupus că era sânge de la alți oameni, iar urechea pe care i-o vedeam era umflată. Însă se mișca foarte dezinvolt şi, cât timp nu avea craniul fracturat, celelalte răni puteau să mai aştepte.

– Vor să ne ucidă, am spus eu, nu ca întrebare.

A rămas cu ochii ațintiți la ceea ce făcea şi a dat afirmativ din cap, apoi mi-a întins un pistol să-l încarc.

– Așa e. Bine că toți copiii sunt în siguranță, nu?

Mi-a zâmbit brusc, arătându-și dinții însângerați și fioroși, şi m-am simțit liniștită cum nu mă mai simțisem de mult.

Lăsase un oblon întredeschis. M-am mișcat cu grijă în spatele lui și am aruncat o privire afară, având în mână pistolul pregătit.

– Nu văd niciun cadavru în curtea interioară, l-am anunțat. Cred că nu l-ai ucis pe niciunul dintre indivizii ăia.

– Nu pentru că n-aș fi încercat, a spus el. Dumnezeule, aș da orice să am aici o pușcă adevărată!

S-a ridicat cu precauție în genunchi, a trecut țeava puștii de vânat păsări peste pervaz și a examinat stadiul în care se afla atacul.

Bărbații se retrăseseră; un grup mic stătea sub castanii de la capătul opus al luminișului. Duseseră caii în jos, spre casa lui Roger și a lui Bree, ca să fie la adăpost de gloanțele rătăcite. Brown și oamenii lui plănuiau cum să acționeze în continuare, asta era clar.

– Ce crezi că ne-ar fi făcut dacă aș fi fost de acord să merg cu ei? am întrebat.

Era totuși bine că îmi simțeam inima din nou. Bătea cu repeziciune, dar puteam respira, iar simțurile îmi reveniseră în extremitățile picioarelor și ale brațelor.

– Nu te-aș fi lăsat pentru nimic în lume, mi-a răspuns el scurt.

– Și probabil că Richard Brown știe asta, am completat eu.

Jamie a confirmat cu o mișcare din cap; și el gândea la fel. Brown nu avusese nicidecum intenția de a mă aresta, ci dorise să provoace un incident în care să fim uciși amândoi în circumstanțe suficient de neclare ca să împiedice o răzbunare din partea arendașilor lui Jamie.

– Doamna Bug a reușit să fugă, nu? a întrebat el.

– Da. Asta, dacă nu au prins-o când a ieșit din casă.

Am strâns din pleoape ca să îmi feresc ochii de strălucirea soarelui de după-amiază, căutând o siluetă scundă, îmbrăcată în rochie, în grupul strâns în apropiere de castani, dar am văzut doar bărbați.

Șuierând printre dinți, Jamie a dat din nou din cap și a rotit țeava puștii încet într-un arc prin care acoperea ușa către curte.

– Vom vedea, a spus Jamie. Vino o idee mai aproape, domnule, a murmurat el când un bărbat a pornit precaut să traverseze curtea interioară către casă. O singură împușcătură, de atât am nevoie. Hei, englezoaico, ține asta!

Mi-a dat pușca pentru vânat păsări și a ales unul dintre pistoalele lui preferate, unul Highland, cu țeavă lungă și cu volute desenate pe pat.

Omul – am văzut că era Richard Brown – s-a oprit destul de departe, a scos o batistă de sub betelia pantalonilor și a fluturat-o încet deasupra

capului. Jamie a scos un pufnet slab și l-a lăsat să înainteze.

– Fraser! a strigat Brown, oprindu-se la vreo patruzeci de metri de casă. Fraser! Mă auzi?

Jamie a țintit cu grijă și a tras. Bila a lovit pământul la vreun metru în fața lui Brown, stârnind un norișor de praf de pe potecă, iar el a sărit în sus ca și cum ar fi fost înțepat de o albină.

– Ce e cu tine? a strigat indignat. N-ai auzit niciodată de steag de armistițiu, scoțian și hoț de cai ce ești?

– Dacă voiam să te omor, Brown, în clipa asta ai fi început deja să te răcești! a strigat Jamie. Spune ce-ai de spus.

Era limpede ce voia Jamie: să îi sperie ca să nu se apropie prea mult de casă; era imposibil să nimerească ceva precis cu un pistol la distanța de treizeci de metri și aproape la fel de greu și cu o muschetă.

– Doar știi ce vreau! a strigat Brown.

Și-a scos pălăria și și-a șters sudoarea și praful de pe față.

– O vreau pe vrăjitoarea ucigașă de nevastă-ta.

Răspunsul a fost o împușcătură de pistol atent țintită. Brown a țopăit din nou, dar nu la fel de înalt.

– Ascultă, a încercat el a doua oară, pe un ton conciliant. Nu vrem să-i facem niciun rău. Vrem s-o ducem la Hillsboro, să fie judecată. O judecată corectă. Atâta tot.

Jamie mi-a întins al doilea pistol să-l încarc, a luat altul și a tras.

M-am gândit că Brown merita toate laudele pentru insistență. Desigur, probabil socotea că Jamie nu putea sau nu îndrăznea să-l nimerească, așa că a rămas cu încăpățânare pe loc, cât timp Jamie a mai tras două focuri, răcnind în timpul ăsta că voiau să mă ducă la Hillsboro și că, Dumnezeu îi era martor, dacă eram nevinovată, şi Jamie ar fi trebuit să vrea un proces cinstit, nu?

La etaj era foarte cald, iar sudoarea îmi șiroia printre sâni. M-am șters cu pânza cămășii.

Primind drept răspuns doar șuieratul bilelor de pistol, Brown și-a ridicat mâinile în aer, ca un om de treabă supus unor cazne insuportabile, și a

plecat cu pași apăsați spre oamenii lui strânși sub castani. Nu se schimbase nimic, dar văzându-i spatele îngust, am reușit să respir mai ușor.

Jamie a rămas ghemuit la fereastră cu pistolul pregătit, dar, când Brown s-a retras, s-a destins și el, după care, oftând, s-a lăsat pe călcâie.

– Englezoaico, avem apă?

– Da.

Urciorul din dormitor era plin; i-am turnat o cană, iar el a golit-o cu nesaț. Aveam hrană, apă și o cantitate destul de mare de bile și praf de pușcă. Însă eu nu anticipam un asediu de durată.

– Ce crezi că vor face?

Nu m-am apropiat de fereastră, dar, stând într-o parte, i-am văzut bine, strânși sub copaci ca să se sfătuiască. Aerul era neclintit și apăsător, iar frunzele copacilor atârnau ca niște cârpe ude.

Ștergându-și buza spartă cu poalele cămășii, Jamie s-a apropiat și a rămas în spatele meu.

– Cred că vor da foc la casă imediat ce se întunecă, a răspuns el pe un ton degajat. Deși presupun că ar putea încerca să-l scoată afară pe Ghedeon și să amenințe că-l împușcă în cap, dacă nu te predau.

Părea că rostise ultimele vorbe în glumă, dar n-am reușit să văd partea amuzantă.

– Așadar, am spus, inspirând adânc, totul depinde de doamna Bug, dacă a reușit să fugă, și de cei pe care i-a anunțat.

– Primul lucru a fost să meargă la Arch, a zis Jamie și m-a bătut ușor pe spate, apoi s-a așezat pe pat. Dacă e acasă, el va da fuga la Kenny Lindsay, fiindcă el stă cel mai aproape. După aceea…

A închis ochii și am văzut că, în ciuda pielii bronzate și a dârelor de țărână și de sânge, era palid.

– Eşti rănit?

A deschis ochii și mi-a zâmbit în colțul gurii, străduindu-se să nu-şi solicite buza spartă.

– Nu, doar că mi-am rupt din nou degetul ăla.

A dat din umeri în semn de nepăsare, dar m-a lăsat să-i ridic mâna dreaptă ca s-o examinez.

Era o fractură clară; doar atât puteam spune. Cel de-al patrulea deget era rigid, pentru că încheieturile se sudaseră prost după ce și-l rupsese demult, în închisoarea Wentworth. Nu-l putea îndoi și de aceea rămânea întins cu stângăcie; nu era prima oară când și-l rupsese.

Cât am palpat pentru a descoperi locul fracturii, a înghițit în sec și, transpirând, a închis din nou ochii.

– Am laudanum în camera medicală, am spus eu. Sau whisky.

Însă știam că va refuza, ceea ce s-a adeverit.

– Orice s-ar întâmpla, vreau să am mintea limpede, a spus el.

A deschis ochii și a zâmbit ușor. Cu toate că oblonul stătea deschis, încăperea era înăbușitoare și lipsită de aer. Soarele coborâse mai mult de jumătate pe cer, iar primele umbre începeau să se adune în colțurile camerei.

Am coborât în camera medicală ca să aduc o atelă și bandaj; nu aveau să fie de mare folos, dar îmi făceam de lucru.

Obloanele fiind trase, în camera medicală era întuneric, dar prin geamurile sparte pătrundea aer, făcând încăperea să pară ciudat de expusă și de vulnerabilă. Am intrat pe furiș, ca un șoarece care se opreşte brusc, trăgând cu urechea pentru a descoperi primejdii, cu mustățile fremătând. Însă era liniște deplină.

– *Prea* multă liniște, am spus cu voce tare, apoi am râs.

Deplasându-mă cu hotărâre și ignorând orice zgomot, am călcat apăsat și am deschis ușile dulapului cu nonșalanță, trântind instrumentele și zăngănind sticlele cât timp am căutat ce îmi trebuia.

Înainte de a urca la etaj, am trecut prin bucătărie. În parte, ca să mă asigur încă o dată că ușa din spate *era* blocată și, în parte, ca să văd ce mâncare ne lăsase doamna Bug. Deși Jamie nu-mi spusese, știam că durerile provocate de degetul fracturat îi provocau o ușoară greață, iar mâncarea potolea asemenea tulburări și îl făcea să se simtă mai sigur pe sine.

Cazanul era încă deasupra cărbunilor, dar focul, nealimentat, se domolise în asemenea măsură încât, din fericire, supa nu scăzuse foarte mult. Am scormonit jarul și am pus pe foc trei bucăți groase de lemn de pin, atât pentru a le da cu tifla asediatorilor, cât și din obiceiul bine înrădăcinat de a nu lăsa un foc să se stingă cu totul. Să vadă jerbele de scântei din horn și să își închipuie că noi stăteam liniștiți la căldura vetrei. Ori, și mai bine, să își imagineze că eram lângă foc și topeam plumb ca să facem alte bile pentru arme.

În acea dispoziție sfidătoare, am urcat la etaj, având în brațe tot ce-mi trebuia pentru imobilizarea degetului fracturat, un prânz bogat și o sticlă mare cu bere neagră. N-am putut să nu percep totuși ecoul pașilor mei pe scară și tăcerea care s-a așternut cu rapiditate în urma mea, precum apa când ieși din ea.

În momentul în care am ajuns la capătul de sus al scării, am auzit o împușcătură și am făcut ultimii pași atât de repede, încât m-am împiedicat și am fost cât pe ce să cad pe burtă, doar că m-a salvat izbitura de perete.

Agitat, Jamie a apărut din camera domnului Wemyss, cu pușca de vânat păsări în mână.

– Ai păţit ceva, englezoaico?

– Da, am spus nervoasă, ștergând cu șorțul supa ce mi se vărsase pe mână. În ce Dumnezeu tragi?

– În nimic. Voiam doar să le arăt că spatele casei nu e cu nimic mai sigur decât fațada, în caz că le-ar trece prin cap să se strecoare pe acolo. Ca să mă asigur că ei chiar *așteaptă* căderea întunericului.

I-am imobilizat degetul, ceea ce a părut să ajute cât de cât. Așa cum sperasem, mâncarea a fost de mai mare ajutor. Jamie a mâncat ca un lup și, spre surprinderea mea, la fel am făcut și eu.

– Condamnații la moarte primeau o masă bună, am remarcat eu, adunând toate firimiturile de pâine și de brânză. Am crezut întotdeauna că primejdia morții îi face pe oameni să fie prea agitați ca să mănânce, dar se pare că nu e adevărat.

Jamie a clătinat din cap, a luat o gură de bere și mi-a întins sticla.

– Un prieten mi-a spus: „Corpul nu are conștiință.“ N-am știut că e chiar așa, dar e adevărat, corpul nu recunoaște posibilitatea inexistenței lui. Și dacă existăm, ei bine, avem nevoie de hrană, și asta e.

Mi-a zâmbit în colțul gurii și, rupând ultima chiflă în două, mi-a întins jumătate.

Am luat-o, dar n-am mâncat-o imediat. Cu excepția cântecului cicadelor, de afară nu răzbătea niciun zgomot, deși aerul era apăsător și înăbușitor, așa cum se întâmplă deseori înainte de ploaie. Era cam devreme în vara aceea ca să avem parte de furtuni, dar puteam spera.

– Și tu te-ai gândit la asta, nu? am spus eu încet.

Nu s-a prefăcut că mă înțelege greșit.

– Păi, e abia a douăzeci și una zi a lunii, a spus el.

– E luna *iunie*, pentru numele Domnului! Și nici anul nu se potrivește. Articolul din ziar vorbea de ianuarie 1776!

Eram absurd de indignată, ca și cum aș fi fost păcălită.

Asta i s-a părut amuzant.

– Şi eu am fost tipograf, englezoaico, a spus el, în timp ce mesteca jumătatea lui de chiflă. Doar nu crezi tot ce citești în ziare, nu?

Când m-am uitat din nou afară, am văzut doar câțiva bărbați sub castani. Unul dintre ei mi-a observat mișcarea; și-a fluturat brațul încet, încoace și încolo deasupra capului, apoi şi-a dus palma întinsă la gât.

Soarele tocmai ajunsese deasupra vârfurilor copacilor; încă două ore, probabil, până la lăsarea întunericului. Două ore erau de ajuns pentru ca doamna Bug să poată chema ajutoare – presupunând că găsise pe cineva dispus să vină. Se putea ca Arch Bug să fi fost plecat la Cross Creek – se ducea acolo o dată pe lună – și poate Kenny plecase la vânătoare. Cât despre noii noștri chiriași… în absența lui Roger, care îi putea ține în frâu, suspiciunile și aversiunile lor față de mine deveniseră bătătoare la ochi. Aveam senzația că ei vor veni, dacă erau chemați, însă doar pentru a ovaționa în timp ce eram luată cu forța din casă.

Iar dacă *venea* cineva – ce avea să se întâmple? Nu voiam nici să fiu târâtă cu forța și nici să ard de vie în casă. Dar nici nu voiam ca alții să fie

răniți sau uciși încercând să împiedice asta.

– Îndepărtează-te de fereastră, englezoaico! mi-a spus Jamie.

A întins mâna spre mine și m-am așezat pe pat, lângă el. M-am simțit imediat extenuată, pentru că adrenalina inițială trecuse, lăsându-mi mușchii ca niște bucăți de cauciuc înmuiate de arșiță.

– Întinde-te, *a Sorcha*[41], mi-a șoptit el. Așază-ți capul în poala mea.

Deși era cumplit de cald, i-am dat ascultare. Mă simțeam alinată stând întinsă şi chiar mai mult auzindu-i bătăile inimii, rare și sigure în ureche, și simțindu-i mâna, lăsată ușor pe capul meu.

Toate armele erau pregătite, înșirate pe podea, lângă fereastră, încărcate și gata de tragere. Jamie își scosese sabia din șifonier; îl aștepta lângă ușă, ca ultimă posibilitate de apărare.

– Nu putem face nimic, adevărat? am întrebat după o vreme. Doar să așteptăm.

Și-a plimbat degetele alene printre buclele umede ale părului meu; acum îmi ajunsese la umeri, fiind suficient de lung ca să-l prind la spate sau să-mi fac un coc.

– La o adică, putem rosti o rugăciune prin care să ne cerem iertare, a zis el. Făceam asta întotdeauna în noaptea dinaintea unei bătălii. Pentru orice eventualitate, a adăugat, zâmbindu-mi.

– De acord, am spus după o pauză. Pentru orice eventualitate.

Am întins mâna și el mi-a prins-o cu mâna teafără.

– *Mon Dieu, je regrette*… a început și mi-am adus aminte că spunea rugăciunea în franceză, moştenire a vremurilor când fusese mercenar în Franța; de câte ori o rostise atunci, ca precauție necesară, curățându-și sufletul noaptea, în așteptarea posibilității de a muri dimineața pe câmpul de luptă?

Am rostit-o și eu, dar în engleză, după care am rămas tăcuți. Cicadele încetaseră să țârâie. Departe, foarte departe, mi s-a părut că aud un sunet ca un tunet.

– Știi ceva? am zis eu după o vreme. Îmi pare rău pentru multe lucruri și pentru multe persoane. Rupert, Murtagh, Dougal… Frank. Și Malva, am adăugat, cu un nod în gât. Dar în ceea ce mă privește...

Mi-am dres glasul.

– Nu regret nimic, am continuat, urmărind umbrele îndesindu-se în colțurile încăperii. Absolut nimic.

– Nici eu, *mo nighean donn*, a spus el, iar degetele lui au rămas nemișcate, dar calde pe pielea mea. Nici eu.

*

M-a trezit din somnolență un miros de fum care-mi ajunsese la nări. E bine să fii împăcat cu soarta, dar îmi închipui că până şi Ioana D‘ Arc a avut îndoieli când s-a aprins rugul. Cu inima bătându-mi nebunește, m-am ridicat brusc și l-am văzut pe Jamie la fereastră.

Încă nu se întunecase; dungi portocalii, aurii și roz luminau cerul spre apus, atingându-i fața cu lumină ca de foc. Nasul îi părea lung şi fioros şi am remarcat că ridurile produse de încordare se adânciseră.

– Vin oamenii, m-a anunțat.

Glasul i-a sunat degajat, însă cu mâna teafără strângea marginea oblonului, ca și cum ar fi vrut să-l închidă și să-l blocheze.

Trecându-mi precipitată degetele prin păr, m-am dus lângă el. Am distins siluetele de sub castani, dar acum erau doar niște contururi. Făcuseră un foc de tabără la marginea cealaltă a curții interioare; de acolo ajunsese fumul până la mine. Însă în curte pătrundeau și alți oameni; eram convinsă că printre aceștia zărisem silueta scundă și îndesată a doamnei Bug. Zgomotul vocilor se înălța în aer, însă oamenii nu vorbeau îndeajuns de tare ca să disting cuvinte.

– Poți să-mi împletești părul, englezoaico? Nu mă descurc din cauza degetului, a zis Jamie și s-a uitat în treacăt la degetul fracturat.

Am aprins o lumânare, iar el s-a așezat pe un scaun lângă fereastră, ca să poată urmări scena cât timp eu i-am pieptănat părul și i l-am prins strâns

într-o coadă groasă, pe care am încheiat-o la baza gâtului și am legat-o cu o panglică neagră, curată.

Știam că făcea asta din două motive: nu doar ca să arate ca un gentilom, ci și ca să fie pregătit să lupte, dacă era cazul. Pe mine mă îngrijora mai puțin ideea de a fi prinsă de păr de cineva căruia încercam să îi despic capul cu sabia, dar mi-am spus că, dacă aceea avea să fie ultima mea apariție în calitate de doamna de la Ridge, nu trebuia să arăt neîngrijită.

În timp ce îmi periam părul la lumina lumânării, l-am auzit murmurând ceva, aşa că m-am răsucit pe scaun și m-am uitat la el.

– A venit și Hiram, m-a anunțat Jamie. I-am auzit vocea. Asta e bine.

– Dacă spui tu… am zis eu, amintindu-mi acuzațiile lui Hiram Crombie, aduse în biserică în urmă cu o săptămână – remarci prost voalate, îndreptate clar împotriva noastră. Roger nu pomenise de ele, dar Amy McCallum îmi povestise tot.

Jamie a întors capul să se uite la mine și a zâmbit, cu o expresie de mare încântare.

– Eşti foarte frumoasă, englezoaico, a spus el, oarecum surprins. Dar, sigur, e bine. Indiferent ce ar crede, n-ar îngădui ca Brown să ne spânzure de ușă sau să ne dea foc la casă.

Am auzit și alte voci afară; mulțimea creștea cu repeziciune.

– Domnule Fraser!

Jamie a inspirat profund, a luat lumânarea de pe masă și a deschis brusc oblonul, ținând lumânarea aproape de față ca să fie văzut.

Se întunecase bine, dar unii oameni aveau torțe, ceea ce mi-a trezit viziuni neliniștitoare. Părea o mulțime venită să ardă monstrul lui Frankenstein, dar măcar am reușit să disting fețele unor oameni din curte. Erau cel puțin treizeci de bărbați – și destule femei –, în afară de Brown și de acoliții lui. Adevărat, Hiram Crombie se afla acolo, stând alături de Richard Brown și arătând ca un personaj ieșit din Vechiul Testament.

– Domnule Fraser, îți cerem să cobori, a strigat el. Și soția ta – dacă nu te superi.

Am zărit-o pe doamna Bug, durdulie și evident îngrozită, cu fața brăzdată de lacrimi. Apoi Jamie a închis obloanele cu mișcări calme și mi-a oferit brațul.

*

Jamie avea asupra lui pumnalul și sabia și nu-și schimbase hainele. A rămas drept pe verandă, mânjit de sânge și plin de vânătăi, și i-a provocat pe cei prezenți să mai încerce să ne atace.

– O veți lua pe soția mea doar peste cadavrul meu, a spus el, ridicându-și glasul, și așa puternic, pentru a fi auzit în tot luminișul.

M-am temut că auziseră toți. Până în acel moment avusese dreptate, Hiram nu dorea un linșaj. Dar se vedea limpede că opinia publică nu era în favoarea noastră.

– Vrăjitoarele nu trebuie să trăiască! a strigat cineva din spatele mulțimii.

O piatră a trecut șuierând prin aer, ricoșând din fațada casei cu zgomot puternic, amintind de o împușcătură. S-a izbit de zid la mai puțin de treizeci de centimetri de capul meu, iar eu m-am ferit, regretând imediat.

Murmurele furioase sporiseră din clipa în care Jamie deschisese ușa, iar asta a încurajat mulțimea. Am auzit strigându-se „Ucigașii!“ sau „Ticăloși fără inimă!“, plus o serie de insulte în gaelică pe care nici nu am încercat să le înțeleg.

– Dacă n-a făcut-o ea, *breugaire*, atunci, cine? a răcnit un glas.

Cuvântul însemna „mincinosule“.

Omul pe care Jamie îl tăiase pe față cu pumnalul se afla în fruntea mulțimii; rana stătea căscată și încă sângera, iar chipul îi era o mască de sânge uscat.

– N-a făcut-o ea, ci el! a răcnit bărbatul, arătând spre Jamie. *Fear-siûrsachd!*

Asta însemna „desfrânat“.

A urmat un val amenințător de murmure aprobatoare și l-am văzut pe Jamie mutându-și greutatea de pe un picior pe altul și ducând mâna spre mânerul sabiei, pregătit să riposteze dacă era atacat.

– Stai! a spus Hiram cu glas pătrunzător. Stai pe loc, îți spun!

L-a împins pe Brown într-o parte și, foarte hotărât, a urcat treptele. Ajuns sus, mi-a aruncat o privire încărcată de repulsie, după care s-a întors spre mulțime.

– Dreptate! a urlat unul dintre oamenii lui Brown, înainte ca Hiram să spună ceva. Vrem dreptate!

– Da, și noi vrem asta! i-a răspuns Hiram cu glas ridicat. Și dreptate vom obține pentru sărmana fată siluită și pentru copilul ei nenăscut!

Un urlet de satisfacție i-a întâmpinat vorbele și un fior înghețat de groază mi s-a furișat pe picioare, în jos. Am crezut că mi se vor înmuia genunchii.

– Dreptate! Dreptate!

Mai mulți oameni au preluat scandarea, dar Hiram i-a oprit ridicând ambele mâini, de parcă ar fi fost Moise despărțind apele Mării Roșii.

– *A mea este dreptatea*, a spus Domnul, a remarcat Jamie, cu glas destul de sonor ca să fie auzit de toți cei de acolo.

Hiram, care se pregătise să spună același lucru, i-a aruncat o privire furioasă, însă nu l-a putut contrazice în niciun fel.

– Și de dreptate vei avea parte, domnule Fraser! a rostit Brown cu glas puternic.

A ridicat capul, cu ochii mijiți și răutăcioși, în care se citea triumful.

– Vreau s-o iau pe doamna pentru a fi judecată. Oricine este acuzat are dreptul la un proces cinstit, adevărat? Dacă este nevinovată – dacă *tu* ești nevinovat – cum poți să refuzi?

– Sigur, are dreptate, a remarcat Hiram cu glas sec. Dacă soția ta nu se face vinovată de crimă, nu are de ce să se teamă. Ce spui despre asta, domnule?

– Spun că, dacă o las în mâinile acestui om, ea nu va trăi până la judecată, a răspuns Jamie cu glas înflăcărat. El mă consideră vinovat pentru moartea fratelui său, iar unii dintre cei prezenți aici știu prea bine adevărul despre acea *treabă*! a adăugat el, arătând cu bărbia spre mulțime.

Ici și colo, câțiva oameni au dat aprobator din cap, dar erau puțini. La expediția organizată pentru salvarea mea, participaseră doisprezece dintre

oamenii lui Jamie de la Ardsmuir, iar din comentariile care urmaseră, mulți dintre noii arendași aflaseră doar că fusesem răpită, agresată în mod scandalos și că, din cauza mea, muriseră niște oameni. Cunoșteam mentalitatea oamenilor din acea vreme și eram perfect conștientă că asupra victimei oricărei infracțiuni sexuale plana un sentiment de vinovăție – cu excepția situațiilor când femeia murea, caz în care ea devenea un înger neîntinat.

– O va ucide imediat, ca să se răzbune pe mine, a spus Jamie, ridicând vocea.

A trecut brusc la gaelică și a arătat cu degetul spre Brown.

– Priviți-l în față pe acest om și veți vedea adevărul gol-goluț scris pe chipul lui! Nu are nicio treabă cu dreptatea sau cu onoarea și n-ar fi în stare să recunoască onoarea nici după mirosul fundului ei!

Luați prin surprindere de vorbele lui Jamie, câțiva oameni au început să râdă. Descumpănit, Brown s-a uitat în jur ca să vadă de ce râdeau, ceea ce i-a făcut și pe alții să râdă.

Atitudinea mulțimii încă ne era ostilă, însă oamenii nu se aliaseră cu Brown – care, la urma urmelor, era un străin. Dându-şi seama, Hiram s-a încruntat.

– Ce oferi drept garanție pentru siguranța acestei femei? l-a întrebat el pe Brown.

– Douăsprezece butoaie de bere și trei duzini de piei de cea mai bună calitate, a răspuns imediat Brown. Patru duzini!

Ardoarea i-a sclipit în ochi, dar s-a străduit să-și împiedice glasul să tremure de dorința de a mă avea. Brusc, am avut convingerea neplăcută că, deşi moartea mea era scopul lui suprem, nu dorea ca ea să fie imediată, decât dacă o impunea situația.

– *Breugaire*, pentru tine contează mult mai mult să te răzbuni pe mine prin moartea ei, a spus Jamie cu glas stăpânit.

Neștiind ce să facă, Hiram s-a uitat de la unul la altul. Păstrându-mi expresia impasibilă, eu m-am uitat spre oamenii din mulțime. Adevărul era că nu-mi venea greu să fac asta, pentru că mă simțeam complet paralizată.

Am observat câteva chipuri prietenoase, care se uitau cu nerăbdare la Jamie, să vadă ce au de făcut. Kenny și frații lui, Murdo și Evan, stăteau într-un grup compact, cu mâinile aproape de pumnale și cu fețele hotărâte. Nu mi-am dat seama dacă Richard Brown alesese anume momentul sau dacă avusese un noroc chior. Ian era plecat la vânătoare cu prietenii lui din tribul cherokee. Se părea că și Arch era plecat, altfel l-aș fi văzut – el și securea lui ar fi fost tare folositoare în acele momente.

Fergus și Marsali plecaseră – și ei ar fi fost de folos pentru a potoli lucrurile. Însă absența cea mai importantă era a lui Roger. Doar el reușise să-i țină oarecum sub control pe prezbiterieni după acuzațiile aruncate de Malva sau măcar să potolească bârfele și animozitatea împotriva noastră. Dacă s-ar fi aflat aici, ar fi reușit să-i domolească pe oameni.

Discuția se transformase dintr-o mare dramă într-o dispută în trei, între Jamie, Brown și Hiram, primii doi, de neclintit pe poziția lor, iar sărmanul Hiram, total nepotrivit pentru funcția de negociator, încercând să găsească soluția definitivă. În măsura în care mai simțeam ceva, mi-a părut rău pentru el.

– Luați-l! a strigat cineva.

Allan Christie și-a croit drum spre primul rând al mulțimii și a arătat cu degetul către Jamie. Glasul lui a tremurat și a sunat spart de emoție.

– El mi-a terfelit sora și tot el a omorât-o! Dacă e să judecăm pe cineva, atunci el trebuie prins!

Am perceput un murmur de încuviințare prin mulțime și i-am văzut pe John McNeill și pe tânărul Hugh Abernathy apropiindu-se unul de celălalt și uitându-se neliniștiți către Jamie și către cei trei frați Lindsay, iar apoi unul către altul.

– Ba nu, ea e de vină! am auzit o femeie care a strigat cu glas strident, contrazicându-l.

Era una dintre nevestele de pescari. A arătat spre mine, cu fața plină de răutate.

– Un bărbat ar putea ucide o femeie pe care a lăsat-o grea, dar niciun bărbat n-ar face un lucru atât de cumplit, să fure un copil nenăscut din

pântecul mamei! Doar o vrăjitoare ar face asta, iar ea a fost găsită cu sărmanul prunc mort în braţe!

Vorbele femeii au trezit un murmur mai puternic de aprobare. Bărbaţii m-ar fi crezut, poate, până la proba contrară, dar nicio femeie n-ar fi făcut asta.

– Pentru numele Celui Atotputernic! a strigat Hiram, care pierdea controlul asupra situaţiei şi intrase în panică.

Lucrurile erau primejdios de aproape de a degenera într-o revoltă, toţi simţeau undele de isterie şi de violenţă plutind în aer. Şi-a aruncat ochii spre cer, căutând inspiraţie – şi a lăsat impresia că a găsit-o oarecum.

– Luaţi-i pe amândoi! a spus el brusc, uitându-se la Brown, apoi la Jamie. Luaţi-i pe amândoi, a repetat el, punând la încercare ideea şi socotind că era bună. Vei merge cu ei, ca să te asiguri că soţiei tale nu i se va întâmpla nimic rău, i-a spus el lui Jamie pe un ton liniştitor. Iar dacă se dovedeşte că e nevinovată…

Glasul i s-a stins după aceste vorbe, deoarece şi-a dat seama că, dacă eu eram dovedită nevinovată, însemna că Jamie era vinovatul şi ar fi fost o idee tare bună să pună ca el să fie spânzurat pe loc.

– Soţia mea este nevinovată, la fel şi eu.

Jamie a vorbit cu calm, repetând ce spusese mai devreme.

Nu spera cu adevărat să convingă pe cineva; mulţimea avea o singură îndoială: dacă de vină eram eu sau era el – ori dacă plănuiserăm împreună s-o ucidem pe Malva Christie.

Jamie s-a întors brusc spre oameni şi le-a spus în gaelică:

– Dacă ne predaţi în mâinile acestui străin, atunci sângele nostru va cădea peste capetele voastre şi veţi răspunde pentru vieţile noastre până la Ziua Judecăţii de Apoi!

În mulţime s-a lăsat brusc liniştea. Bărbaţii s-au uitat nesiguri la vecinii lor şi i-au măsurat din priviri pe Brown şi pe oamenii lui, cu ochi în care se citea îndoiala.

Erau cunoscuţi comunităţii, dar tot străini erau – englezoi – în sensul scoţian al cuvântului. La fel eram şi eu, o englezoaică, vrăjitoare până în

măduva oaselor. Însă Jamie, chiar şi desfrânat, siluitor și poate ucigaș papistaș, nu era un străin.

Bărbatul pe care îl împușcasem rânjea cu răutate la mine peste umărul lui Brown; era limpede că bila abia dacă îl atinsese, din nefericire. L-am privit drept în ochi și am simțit picături de sudoare adunându-mi-se între sâni, iar părul mi s-a lipit de cap, lipicios și fierbinte.

Din mulțime a crescut un murmur; în cursul argumentelor și al disputelor, am văzut cum oamenii care fuseseră la Ardsmuir au început să-și croiască încet drum spre veranda noastră, trecând printre ceilalți. Kenny Lindsay stătea cu ochii ațintiți asupra feței lui Jamie, care a tras adânc aer în piept, lângă mine.

Dacă le-ar fi cerut, ar fi luptat de partea lui. Însă erau prea puțini și, spre deosebire de brutele lui Brown, prost înarmați. Nu aveau sorți de câștig –, iar în mulțime erau femei și copii. Dacă și-ar fi chemat oamenii la luptă, ar fi provocat doar o baie de sânge și ar fi avut pe conștiință moartea unor nevinovați. Era o povară pe care nu o putea duce, nu acum.

Văzând cum strânge din buze, am înțeles că a ajuns la aceeași concluzie. Nu ştiam ce putea face, dar n-a mai avut timp să se gândească. Oamenii au început să se agite și să se întoarcă, apoi au înghețat și au amuțit.

Prin mulțime își croia drum Thomas Christie; în ciuda întunericului și a luminilor tremurătoare ale torțelor, mi-am dat seama imediat că el era. Mergea ca un bătrân, adus de spate și șovăitor, fără să privească pe nimeni. Din respect pentru suferința lui, oamenii s-au tras în lături, lăsându-l să treacă.

Suferința i se citea limpede pe față. Își lăsase părul și barba netunse, nepieptănate, aşa că erau încâlcite. Avea ochii umflați și injectați, iar ridurile dinspre nas și buze erau niște dungi întunecate prin barbă. Însă avea ochii vii, alerți și inteligenți. A păşit printre oameni și pe lângă fiul lui de parcă ar fi fost singur și a urcat treptele ce duceau spre verandă.

– Merg eu cu ei la Hillsboro, i-a spus încet lui Hiram Crombie. Să fie luați amândoi, dacă vrei, dar voi călători cu ei, drept chezășie că nu se vor întâmpla fapte rele. Dacă trebuie să se facă dreptate, va fi dreptatea mea.

Brown a rămas uluit; era limpede că nu asta avusese în minte. Însă oamenii au înțeles instantaneu și au murmurat în semn de aprobare. Toți îl compătimeau și îl respectau pe Tom Christie după moartea fiicei, iar sentimentul general părea să fie că gestul lui era de o mărinimie deosebită.

Se părea că acest lucru ne salva viețile, probabil, cel puțin pentru moment. După expresia din ochi, Jamie ar fi preferat pur și simplu să încerce să-l ucidă pe Richard Brown, dar și-a dat seama că nu avea de ales și a acceptat propunerea cât de elegant a putut, printr-o înclinare a capului.

Christie a rămas un moment cu privirea ațintită asupra mea, apoi s-a întors spre Jamie.

– Domnule Fraser, dacă dorești, putem pleca mâine-dimineață. Nu există niciun motiv ca tu și soția ta să nu vă odihniți în propriul pat.

Jamie a făcut o plecăciune spre Christie.

– Mulțumesc, domnule, a spus el pe un ton foarte politicos.

Christie a dat din cap, apoi s-a întors și a coborât treptele, ignorându-l total pe Richard Brown, care părea iritat și descumpănit.

L-am văzut pe Kenny Lindsay închizând ochii și lăsându-și umerii moi, în semn de ușurare. Apoi Jamie m-a prins de cot, ne-am întors cu spatele către mulțime și am intrat în casă pentru a petrece ceea ce putea fi ultima noastră noapte sub acel acoperiș.

41 Lumina mea, în gaelică în orig. (n. tr.).

88

URMAREA SCANDALULUI

Ploaia care ne amenințase a început în timpul nopții, iar dimineața a sosit cenușie, deprimantă și umedă. Doamna Bug era într-o stare similară, fornăind în șorț și repetând:

– Vai, mare păcat că Arch n-a fost aici! Nu l-am găsit decât pe Kenny Lindsay, iar până când el a fugit să-i aducă pe MacNeill și pe Abernathy…

– Nu-ți mai face griji din pricina asta, *a leannan*, i-a spus Jamie și a sărutat-o cu afecțiune pe frunte. Poate că a fost mai bine așa. N-a avut nimeni de suferit, casa a rămas în picioare...

A privit melancolic spre tavanul ale cărui bârne le fasonase până la ultima cu mâna lui...

– Iar dacă vrea Dumnezeu, s-ar putea să rezolvăm cât de curând treaba asta nenorocită.

– Dacă vrea Dumnezeu, a repetat ea înfocată, apoi și-a făcut cruce. V-am pregătit un pachețel cu mâncare, ca să nu muriți de foame pe drum, domnule.

Richard Brown și oamenii lui se adăpostiseră sub copaci așa cum putuseră; nimeni nu le oferise ospitalitate, ceea ce era un semn clar al aversiunii oamenilor, pentru că, în asemenea chestiuni, se aplicau standardele din Highland. Dar era și un semn al lipsei noastre de popularitate, pentru că lui Brown i se îngăduia să ne ia în custodie.

Drept urmare, oamenii lui Brown erau uzi leoarcă, nemâncați, nedormiți și nervoși. Nici eu nu dormisem, dar măcar mâncasem bine la micul dejun, nu-mi era frig și – pentru moment – nu eram udă, ceea ce mă făcea să mă simt ceva mai bine, deși inima îmi era golită de toate, iar oasele, grele ca plumbul când am ajuns la capătul potecii și am privit peste luminiș, spre

casă, unde am văzut-o pe doamna Bug stând pe verandă și fluturând mâna către noi. I-am răspuns la salut, după care calul meu a pătruns în întunericul de sub copacii din care picura apă.

A fost o călătorie sumbră și, în cea mai mare parte, desfășurată în tăcere. Eu și Jamie am călărit alături, dar n-am putut discuta nimic important, căci îi aveam în jur pe oamenii lui Brown. Cât despre acesta, părea foarte agitat.

Era destul de clar că nu avusese nicidecum intenția de a mă duce undeva pentru a fi judecată, ci doar profitase de acest pretext ca să se răzbune pe Jamie pentru moartea lui Lionel; şi doar Dumnezeu știa, mi-am spus eu, ce ar fi făcut dacă ar fi știut ce se întâmplase de fapt cu fratele lui, mai ales că doamna Bug fusese atât de aproape de el. Având-l pe Tom Christie cu noi, nu putea face nimic; era silit să ne ducă la Hillsboro și făcea asta fără nicio tragere de inimă.

Tom Christie călărea de parcă ar fi visat – lucruri rele – pentru că fața lui era impenetrabilă și trasă și nu vorbea cu nimeni.

Omul pe care Jamie îl rănise cu pumnalul nu ne însoțea; am bănuit că se întorsese la Brownsville. Cel pe care îl împușcasem eu rămăsese însă cu noi.

Nu mi-am putut da seama cât de gravă era rana lui și nici dacă glonțul îi pătrunsese în corp ori doar îi zgâriase coastele. Părea capabil să se miște, dar după felul în care stătea aplecat într-o parte, strâmbându-se când și când, era limpede că avea dureri.

Am ezitat o vreme. Luasem cu mine o mică trusă medicală, precum și desagi de șa și pături. În împrejurările date, nu simțeam prea multă compasiune față de el. Pe de altă parte, instinctul meu era puternic și, după cum i-am spus lui Jamie cu glas scăzut când ne-am oprit să ne aşezăm tabăra, nu ne-ar fi fost de niciun folos să moară din cauza unei răni infectate.

Mi-am făcut curaj să mă ofer să-i examinez și să-i pansez rana imediat ce aș fi găsit prilejul potrivit. Bărbatul – mi s-a părut că îl chema Ezra, deși, în acele condiții, nimeni nu se prezentase – se ocupa de împărțirea castroanelor cu mâncare la cină. Am așteptat lângă pinul sub care ne

adăpostiserăm, hotărâtă să-i vorbesc cu blândețe când ne va aduce mâncarea.

Cocoşat sub o haină de piele, ca să se ferească de ploaie, s-a apropiat cu câte un castron în fiecare mână. Înainte de a apuca să spun ceva, el a rânjit amenințător, a scuipat o flegmă într-un castron și mi l-a întins. Pe celălalt l-a aruncat la picioarele lui Jamie, stropindu-l cu ghiveciul aproape uscat.

– Hopa, a făcut el calm și s-a răsucit pe călcâie.

Jamie s-a încordat brusc, ca un șarpe uriaș care se încolăcește pentru atac, dar l-am apucat de braţ înainte să riposteze.

– Nu-i nimic, am spus și, ridicând puțin glasul, am adăugat: Lasă-l să putrezească.

Bărbatul și-a răsucit capul spre noi, căscând ochii.

– Lasă-l să putrezească, am repetat, privindu-l fix.

Când se apropiase, observasem roșeața feței, cauzată de febră, și simțisem mirosul ușor dulceag al puroiului.

Ezra a părut extrem de surprins. S-a grăbit să ajungă la focul care scotea scântei și a făcut toate eforturile ca să nu se uite în direcţia mea. Încă aveam în mână castronul pe care mi-l dăduse, astfel că am tresărit când cineva mi l-a luat dintre degete. Tom Christie a aruncat conținutul într-un tufiș și mi-a dat castronul lui, după care s-a întors cu spatele, fără să scoată nicio vorbă.

– Bine, dar…

Am vrut să mă duc după el ca să i-l înapoiez. Grație „pachețelului cu mâncare“ pe care ni-l dăduse doamna Bug și care umplea o întreagă desagă, nu aveam să murim de foame. Însă Jamie m-a împiedicat, punând mâna pe brațul meu.

– Mănâncă, englezoaico, a spus el încet. Ți-a oferit mâncarea din amabilitate.

Mai mult decât amabilitate, am gândit eu. Eram conștientă de privirile ostile îndreptate spre mine de oamenii strânși în jurul focului. Îmi simțeam gâtlejul uscat și nu aveam poftă de mâncare, dar am scos lingura din buzunar și am mâncat.

La poalele unui molid-de-Canada, Tom Christie se înfășurase într-o pătură și se întinsese, cu pălăria trasă peste față.

*

Ne-a plouat tot drumul până la Salisbury. Am găsit adăpost într-un han de acolo și rareori mi s-a părut mai bine-venit un foc. Jamie luase toți banii pe care îi aveam și, drept urmare, ne-am putut permite o cameră doar pentru noi. Brown a plasat un paznic pe scară, dar a făcut-o demonstrativ; la urma urmelor, unde puteam pleca?

Am rămas în fața focului doar în cămașă, pentru că mantia și rochia, ude, erau întinse pe o bancă, să se usuce.

– Știi ceva? Richard Brown nu s-a gândit deloc la situația asta, am remarcat eu.

Nu era ceva surprinzător, pentru că în realitate nu intenționase nicio clipă să mă ducă undeva să fiu judecată.

– Şi atunci, cui vrea de fapt să ne predea?

– Șerifului din comitatul ăsta, mi-a răspuns Jamie, desfăcându-și părul și scuturându-l deasupra vetrei, astfel că picăturile de apă căzute în foc au sfârâit. Ori, dacă nu reușește asta, probabil că va găsi un judecător de pace.

– Şi ce se va întâmpla atunci? Nu are nicio dovadă şi nici martori. Cum poate așa ceva să semene a judecată dreaptă?

Jamie s-a uitat curios la mine.

– N-ai fost niciodată judecată, englezoaico, nu?

– Știi bine că nu.

A confirmat cu o mișcare din cap.

– Eu am fost. Pentru trădare.

– Da? Și ce s-a întâmplat?

Şi-a trecut mâna prin păr, cugetând.

– M-au pus să stau în picioare și mi-au cerut să-mi spun numele. Am făcut asta, judecătorul a mormăit ceva o vreme către un prieten, după care a zis: „Condamnat. Închisoare pe viață. Puneți-l în fiare.“ M-au scos din tribunal

și au trimis un fierar să îmi prindă lanțuri la încheieturile mâinilor. Iar în ziua următoare am început marșul spre Ardsmuir.

– Te-au pus să mergi *pe jos* până acolo? De la Inverness?

– Nu aveam nicio grabă, englezoaico.

Am inspirat adânc și am încercat să îmi reprim senzația de gol din stomac.

– Am înțeles. Bine, dar… sigur… nu era vorba de crimă – am reușit să spun asta fără să mă bâlbâi, dar nu întru totul –, dar crima nu e o chestiune de proces cu juraţi?

– S-ar putea. Şi o să insist să fie așa, dacă se ajunge până acolo. Domnul Brown pare să-și închipuie că se poate, de aceea le spune tuturor celor din crâșmă povestea lui, descriindu-ne drept niște monștri depravați. Ceea ce, trebuie s-o spun, nu-i vreo mare ispravă, având în vedere circumstanțele, a adăugat el cu tristețe în glas.

Am strâns din buze ca să nu dau un răspuns pripit. Știam că Jamie ştia că nu avusesem de ales. Iar el ştia că eu știam că nu avusese nicio legătură cu Malva. Dar mi-a fost imposibil să nu conştientizez o senzaţie de vinovăţie la amândoi, pentru încurcătura disperată în care ne găseam. Atât pentru ceea ce se întâmplase ulterior, cât și pentru moartea Malvei – deși Dumnezeu îmi era martor că aș fi dat orice ca ea să fie acum în viață.

Mi-am dat seama că avea dreptate în privința lui Brown. Înfrigurată și udă, acordasem prea puțină atenție zgomotelor din crâșma de sub noi, însă am auzit glasul lui Brown, răsunând de-a lungul hornului, iar din cuvintele pe care le-am distins în mod întâmplător, era evident că el făcea exact ceea ce spusese Jamie – ne ponegrea din plin, dând de înţeles că el și Comitetul de Siguranță întreprinseseră misiunea neplăcută, dar necesară, de a ne prinde și a ne aduce în fața justiției. Și, doar întâmplător, influența orice potențiali juraţi, asigurându-se că povestea se va răspândi pretutindeni, cu toate amănuntele ei scandaloase.

– Putem să facem ceva? l-am întrebat pe Jamie, după ce am ascultat toate aberațiile pe care le-am putut îndura.

A dat aprobator din cap și a scos o cămașă curată din desagă.

– Să coborâm să luăm cina. Şi să arăţi cât mai puţin ca o ucigaşă depravată, *a nighean.*

– Foarte bine, am spus. Şi, cu un suspin, am scos boneta cu panglici pe care o luasem cu mine.

*

N-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Trăisem suficient ca să îmi formez o părere destul de cinică despre natura umană – şi trăisem suficient în vremurile acelea ca să ştiu cât de direct se exprima opinia publică. Şi totuşi, am fost şocată când prima piatră m-a lovit în coapsă.

Eram la oarecare depărtare de Hillsboro. Vremea continua să fie umedă, drumurile erau înnămolite şi înaintam cu greutate. Cred că Richard Brown ar fi fost încântat să ne predea şerifului din comitatul Rowan – dacă o astfel de autoritate ar fi existat. Dar fusese informat că funcţia era vacantă, ultimul ei deţinător fugise în grabă într-o noapte şi deocamdată nimeni nu voia să îi ia locul.

O chestiune de politică, din câte am înţeles, pentru că ultimul şerif era partizanul independenţei, în vreme ce majoritatea oamenilor din comitat încă erau loialişti înverşunaţi. N-am aflat amănunte despre incidentul care declanşase plecarea precipitată a şerifului, însă tavernele şi hanurile din apropiere de Hillsboro vuiau ca nişte cuiburi de viespi după acel eveniment.

Tribunalul districtual încetase să se întrunească în urmă cu câteva luni, a fost informat Brown, pentru că judecătorii socoteau că era prea primejdios să apară în instanţă în situaţia nesigură din acele zile. Singurul judecător de pace pe care a reuşit Brown să îl găsească avea aceeaşi părere şi a refuzat fără înconjur să ne ia în custodie, informându-l pe Brown că, în acele momente, viaţa lui valora mai mult decât implicarea în orice caz cât de cât controversat.

– Dar nu are nicio legătură cu politica! a strigat Brown la el cu frustrare. E vorba de crimă, pentru numele lui Dumnezeu – crimă clară!

– În zilele astea, totul şi orice are nuanţă politică, domnule, i-a spus cu tristeţe în glas judecătorul de pace, un anume Harvey Mickelgrass,

clătinând din cap. Nu mă mai aventurez să judec nici măcar un caz de beție și purtare indecentă, de teamă că m-aș putea trezi cu casa dărâmată peste mine, iar soția mea ar rămâne văduvă. Șeriful a încercat să-și vândă funcția, dar n-a găsit pe nimeni care să vrea să o cumpere. Nu, domnule, va trebui să te adresezi altcuiva.

Brown nu voia cu niciun chip să ne ducă la Cross Creek sau la Campbelton, unde Jocasta Cameron era foarte influentă, iar judecătorul local era bunul ei prieten Farquard Campbell. Așa că am mers spre sud, către Wilmington.

Oamenii lui Brown erau nemulțumiți; se așteptaseră să participe la o linșare fără probleme și la incendierea casei noastre și, probabil, să jefuiască ceva. Nu la o deplasare lungă și plicticoasă dintr-un loc în altul. Starea lor de spirit s-a deteriorat și mai mult când Ezra, care se agățase de calul lui într-o criză de febră, a căzut brusc la pământ și l-au ridicat mort de acolo.

N-am cerut să examinez cadavrul – și în niciun caz nu mi s-ar fi permis asta –, dar, după cum i se legăna capul, am socotit că își pierduse cunoștința, căzuse de pe cal și își frânsese gâtul.

Nu puțini dintre ceilalți oameni ai lui Brown aruncau priviri deosebit de temătoare spre mine după acea întâmplare, iar entuziasmul lor s-a diminuat vizibil.

Richard Brown nu s-a descurajat; eram convinsă că ne-ar fi împușcat de mult fără milă, dacă nu ar fi existat Tom Christie, care stătea tăcut și întunecat precum ceața de dimineață care acoperea drumurile. Vorbea puțin şi doar strictul necesar. M-aş fi aşteptat să facă totul mecanic, rătăcit în negura insensibilă a suferinței, dacă, într-o seară, în timp ce ne stabileam tabăra, nu m-aș fi întors și nu i-aș fi văzut ochii ațintiți asupra mea, cu o privire atât de îndurerată, încât m-am răsucit imediat, de data asta spre Jamie, care stătea lângă mine, urmărindu-l pe Tom Christie cu o expresie gânditoare.

Însă, în general, fața lui rămânea impasibilă – sau ceea ce se putea vedea din ea, pe sub umbra lăsată de pălăria cu boruri moi. Iar Richard Brown, împiedicat de prezența lui Christie să ne facă vreun rău, profita de orice

prilej ca să-şi răspândească versiunea despre moartea Malvei – probabil şi ca să-l tortureze pe Tom Christie, care auzea totul, mereu şi mereu, dar şi ca să ne întineze reputaţia.

În orice caz, n-ar fi trebuit să fiu surprinsă când oamenii dintr-un cătun fără nume, aflat la sud de Hillsboro, au început să arunce cu pietre în noi, dar aşa s-a întâmplat. Un băiat ne văzuse pe drum şi s-a holbat când am trecut pe lângă el, după care a dispărut ca un vulpoi, coborând panta ca să ducă vestea. Zece minute mai târziu, după o cotitură, am nimerit într-o salvă de pietre, însoţite de răcnete ascuţite.

O piatră mi-a lovit iapa, care a sărit violent într-o parte. Cu chiu, cu vai, am reuşit să mă ţin în şa, dar dezechilibrată; o altă piatră m-a lovit în coapsă, iar următoarea, în piept, tăindu-mi răsuflarea, însă, după ce alta a ricoşat dureros din capul meu, am scăpat frâul din mâini, iar calul, speriat, s-a ridicat pe picioarele din spate şi s-a răsucit, astfel că am zburat din şa, aterizând pe sol cu un bufnet care mi-a zdruncinat toate oasele.

Ar fi trebuit să mă cuprindă groaza; în realitate, am fost doar furioasă. Piatra care mă lovise în cap ricoşase – graţie desimii părului meu şi bonetei pe care o purtam –, dându-mi o senzaţie de înţepătură enervantă, de parcă aş fi fost pălmuită sau ciupită, nu lovită serios. Din reflex, m-am ridicat în picioare clătinându-mă şi am văzut un băiat care râneja pe malul de deasupra mea, chiuind şi dansând triumfător. M-am întins spre el, l-am prins de un picior şi l-am tras în jos.

A scos un urlet, a alunecat şi a căzut peste mine. Ne-am prăbuşit la pământ împreună şi ne-am rostogolit, încâlciţi în fusta şi mantia mea. Eram mai vârstnică decât el, mai grea şi furioasă la culme. Spaima, suferinţa şi incertitudinea din ultimele săptămâni ajunseseră la punctul de fierbere într-o clipă, aşa că l-am lovit de două ori peste faţă cât de tare am putut, ca să-i fac rânjetul să dispară. Am simţit un pocnet în mână, iar durerea m-a săgetat de-a lungul braţului.

El a scos un răcnet şi s-a zvârcolit ca să scape de mine – era mai scund, dar avea puterea dată de panică. M-am străduit să-l ţin strâns, l-am prins de

păr, iar el m-a lovit cu mișcări disperate și mi-a dat jos boneta, după care m-a prins de păr și a tras cu putere.

Durerea mi-a realimentat furia, astfel că l-am lovit cu genunchiul oriunde puteam, de mai multe ori, căutând cu ardoare să-l ating în părțile moi. A deschis gura fără să scoată niciun sunet și a căscat ochii cât cepele; și-a descleștat degetele din părul meu, iar eu m-am tras înapoi și l-am plesnit peste față cât de tare am putut.

O piatră mare m-a izbit în umăr cu atâta forță, că umărul mi-a amorțit și am fost azvârlită în lateral. Am încercat să-l lovesc din nou, dar n-am putut ridica brațul. Gâfâind și suspinând, cu nasul sângerând, el s-a desprins de mantia mea și s-a îndepărtat cu iuțeală de-a bușilea. M-am răsucit să-l caut și m-am trezit ochi în ochi cu un tânăr care ținea pregătită o piatră în mână şi se uita la mine cu o expresie hotărâtă.

M-a lovit în obraz; m-am clătinat, după care vederea mi s-a înceţoşat. Apoi ceva mare m-a lovit din spate și m-am prăbușit pe burtă, lipită de pământ, având deasupra mea greutatea unui corp omenesc. Era Jamie; mi-am dat seama după felul în care a rostit pe nerăsuflate: „Măiculiță, Doamne!“ Corpul îi tresărea din cauza pietrelor aruncate în el; am auzit bufnetul înspăimântător când se izbeau de carnea lui.

Oamenii țipau și răcneau în jurul nostru. Am auzit vocea răgușită a lui Tom Christie, apoi o împușcătură. Au urmat alte urlete, care au sunat altfel, încă una sau două pietre care au lovit pământul în apropierea noastră și un ultim icnet al lui Jamie când una dintre ele l-a nimerit.

Am rămas întinși câteva momente, apoi am observat planta țepoasă pe care o strivisem sub obraz și am simțit în nări mirosul amărui al frunzelor ei aspre.

Încet, respirând cu greutate, Jamie s-a ridicat în șezut; la fel am făcut și eu, sprijinindu-mă în brațul care-mi tremura, și am fost cât pe ce să cad. Aveam obrazul umflat, iar mâna și umărul mă dureau cumplit, dar nu era momentul să le acord atenție.

– Ai pățit ceva? Eşti bine?

Jamie se ridicase pe jumătate în picioare, dar s-a lăsat brusc jos. Era palid. Un firicel de sânge i se scurgea pe față de la o tăietură de pe scalp, dar el a dat afirmativ din cap, ținându-se cu mâna de coaste.

– Da, sunt bine, mi-a răspuns abia răsuflând, ceea ce mi-a sugerat că probabil avea coaste fisurate. Tu ești bine, englezoaico?

– Da.

Tremurând, am reușit să mă ridic în picioare. Oamenii lui Brown se împrăștiaseră, unii încercând să prindă caii care fugiseră când izbucnise buluceala. Alții blestemau și adunau de pe drum lucrurile căzute. Tom Christie vărsa în tufișurile de pe marginea drumului. Cu fața palidă, Richard Brown stătea sub un copac și urmărea scena. Mi-a aruncat o privire tăioasă, apoi s-a uitat în altă parte.

Ne-am continuat drumul, dar n-am mai oprit la nicio tavernă.

89

O SILUETĂ ÎN LUMINA LUNII

– Când vrei să loveşti pe cineva, trebuie să-l arzi în părţile moi, englezoaico. Feţele au prea multe oase. Şi trebuie să ţii seama şi de dinţi.

Jamie i-a răsfirat degetele, masându-i încheieturile zgâriate şi umflate, iar Claire a şuierat printre dinţi.

– Mulţumesc pentru sfat. Şi tu de câte ori ţi-ai rupt mâna pocnind oameni?

Îi venea să râdă; imaginea ei lovindu-l cu pumnii pe băiatul acela într-o dezlănţuire turbată de furie, cu părul fluturând în vânt şi cu privirea fioroasă, trebuia păstrată ca o comoară. Însă n-a râs.

– N-ai mâna ruptă, *a nighean.*

I-a îndoit degetele, după care i-a cuprins pumnul strâns între mâinile lui.

– De unde ştii? s-a răstit ea. *Eu* sunt doctor.

Jamie s-a aplecat, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

– Dacă ai avea ceva rupt, ai fi albă la faţă şi ai vărsa, nu ai fi îmbujorată şi iritată.

– Iritată, pe naiba!

Şi-a smuls mâna şi, strângând-o la piept, s-a uitat urât la el. De fapt, Claire era doar uşor îmbujorată şi foarte atrăgătoare cu părul ondulat într-o masă răzvrătită în jurul capului. După atac, unul dintre oamenii lui Brown îi culesese boneta de pe jos şi i-o întinsese cu un aer timid. Furioasă, ea i-o smulsese din mână şi o îndesase într-o desagă de la şa.

– Fato, ţi-e foame?

– Da, a recunoscut ea cu reticenţă, fiind la fel de conştientă ca şi el că, în general, oamenii cu fracturi nu au poftă de mâncare, dar mâncau uimitor de mult după ce durerile se mai potoleau.

Jamie a scotocit prin desagă, adresându-i binecuvântări în gând doamnei Bug când a scos o mână de caise uscate și o bucată mare de brânză de capră. Oamenii lui Brown găteau ceva la foc, însă, cu excepția primei seri, Jamie și Claire nu se atinseseră decât de mâncarea pe care o aduseseră cu ei.

În timp ce rupea o bucată de brânză și i-o întindea soției, Jamie s-a întrebat cât va mai dura farsa. Dacă erau cumpătați, probabil că aveau mâncare pentru o săptămână. Suficient ca să ajungă pe coastă, dacă vremea se menținea bună. Și după aceea?

Îi fusese clar încă de la început că Brown nu avea niciun plan și că încerca să facă față unei situații care îi scăpase de sub control din primul moment. Avea ambiție, lăcomie și o dorință uriașă de răzbunare, dar aproape deloc capacitate de anticipare, era limpede.

Acum se văzuse împovărat cu ei doi, silit să călătorească în continuare, iar răspunderea nedorită se târa după el ca un papuc legat de coada unui câine. Iar Brown, câinele stânjenit, mârâia și se rotea în cerc, repezindu-se la lucrul care îl irita și, drept urmare, își mușca singur coada. Dus pe gânduri, Jamie și-a atins cu fereală o vânătaie mare și dureroasă de la cot.

El nu avusese nicio șansă; iar acum nici Brown nu avea. Oamenii lui deveneau tot mai neliniștiți; aveau recolte de care trebuiau să se ocupe și nu anticipaseră situația de acum, care părea a fi o vânare de vânt.

Ar fi fost simplu să fugă singur. Dar după aceea? N-o putea lăsa pe Claire în ghearele lui Brown și chiar dacă ar fi reușit să fugă împreună cu ea, nu se puteau întoarce la Ridge, ar fi însemnat să sară din lac în puț.

A oftat, apoi a inspirat și a expirat încet. Nu credea că are coaste fisurate, dar îl dureau.

– Ai cumva alifie la tine? a întrebat el, făcând semn din cap spre punga în care Claire ținea câteva leacuri.

– Da, sigur, a răspuns ea, a înghițit brânza și a întins mâna după pungă. O să te ung pe tăietura de pe cap.

El a lăsat-o să facă asta, dar apoi a insistat să-i maseze mâna cu alifie. Ea a obiectat, susținând că se simțea foarte bine, nu avea nevoie și trebuia să păstreze alifia pentru viitor. Şi totuși, i-a permis să îi ia mâna și să îi maseze

degetele cu unsoarea cu miros dulceag. Și-a simțit oasele mici și fine întărindu-se sub atingerea degetelor lui.

Claire detesta să se simtă neajutorată, dar armura creată de furia justificată se destrăma și, cu toate că se uita fioros la Brown și la oamenii lui, Jamie știa că se teme. Și nu fără motiv.

Brown era neliniștit, incapabil să se calmeze. Se foia, vorbea fără noimă cu unul și cu altul, verificând inutil caii legați de picioare, turnându-și cafea de cicoare și rămânând cu cana în mână până când se răcea, după care o arunca pe iarbă. Și tot timpul privirea lui neliniștită revenea la ei doi.

Brown era pripit, impetuos și cu o gândire limitată. Nu chiar prost, şi-a zis Jamie. Și era limpede că își dăduse seama că strategia de a răspândi bârfe și de a stârni scandaluri legate de prizonierii lui pentru a le pune viața în primejdie avea minusuri serioase, câtă vreme el însuși era obligat să se afle în preajma lor.

După ce au terminat de mâncat, Jamie s-a întins cu precauție, iar Claire s-a ghemuit lipită de el, simțind nevoia de alinare.

Lupta era ceva epuizant, la fel și spaima; Claire a adormit după câteva momente. Jamie simțea că îl încearcă somnul, dar nu voia să cedeze. Și-a făcut de lucru recitând câteva dintre poemele pe care i le spusese Brianna – îi plăcea mult cel despre argintarul din Boston care gonise pentru a da alarma în Lexington, i se părea frumoasă.

Oamenii se pregăteau de popasul peste noapte. Brown era încă agitat, o vreme a privit cu ochi întunecați în pământ, după care a sărit în picioare și a început să se plimbe încoace şi încolo. Spre deosebire de el, Christie abia dacă se clintise, deși nu făcuse nicio mișcare care să sugereze că ar vrea să doarmă. Stătea pe un bolovan, cu masa de seară aproape neatinsă.

Jamie a observat o mișcare furișată, aproape de gheata lui Christie; un șoricel încerca să se apropie de farfuria neglijată, așezată pe sol, plină cu mâncare.

În urmă cu câteva zile, așa cum cineva recunoaște un fapt de care e doar vag conștient de ceva vreme, Jamie își dăduse seama că Tom Christie era îndrăgostit de Claire.

Sărmanul om, şi-a spus. Era sigur că Tom nu crede că ea avusese vreo legătură cu moartea fiicei lui; în caz contrar nu s-ar fi aflat acolo. Dar poate credea că Jamie…?

Stătea întins la adăpostul întunericului, urmărind jocul flăcărilor pe trăsăturile palide ale lui Christie, cu ochii pe jumătate ascunși de pleoape, fără să sugereze ceva din gândurile lui. Existau bărbați care puteau fi citiți ca niște cărți, dar Tom Christie nu se număra printre ei. Însă dacă văzuse vreodată un om sfâşiat de gânduri, Tom era acela.

Soarta fiicei lui era motivul? Sau nevoia disperată de o femeie? Jamie mai văzuse nevoia asta, cunoscuse pe pielea lui acea măcinare a sufletului. Sau poate Christie *chiar credea* că soția lui o ucisese pe Malva ori fusese amestecată în vreun fel? Asta ar fi tulburat orice om onorabil.

Nevoia de o femeie… gândul l-a readus la prezent, la sunetele pe care le ascultase venind din pădurea din spatele lui. Ştia de două zile că erau urmăriți, însă în noaptea precedentă se opriseră pe o pajiște, fără copaci împrejur.

Mișcându-se încet, dar fără să încerce a se furișa, s-a ridicat, a acoperit-o pe Claire cu mantia lui și a intrat în pădure, ca unul care dă curs nevoilor naturale.

Luna strălucea palidă și cocoșată, astfel că sub copaci era puțină lumină. A închis ochii pentru a alunga urmele luminii focului și i-a deschis către lumea întunecată, locul formelor fără trup, al spiritelor fără chip.

Însă ce a apărut dinapoia unui pin nu era un spirit.

– Să ne proteguiască binecuvântatul Mihail, a spus el încet.

– Stolul de îngeri și arhangheli să fie cu tine, unchiule, a răspuns Ian la fel de încet. Deşi n-ar strica nici alte forțe cereşti.

– Nu te contrazic, dacă divinitatea ar vrea să ne ajute, a rostit Jamie, încurajat de prezența nepotului său. Altfel nu ştiu cum am putea scăpa din încurcătura asta nebunească.

Auzind asta, Ian a scos un mormăit; Jamie l-a văzut întorcând capul spre lumina scăzută din tabără. Fără să mai scoată nicio vorbă, s-au adâncit în pădure.

– Nu pot sta aici multă vreme, vor veni după mine, a spus Jamie. Primul lucru: totul e bine la Ridge?

Ian a ridicat din umeri.

– Vorbe şi vorbe, a răspuns el, iar tonul vocii lui a sugerat că „vorbele“ se refereau la tot, de la bârfele femeilor bătrâne şi până la insultele cărora le răspunzi prin violenţă. Dar deocamdată nu a murit nimeni. Ce facem, unchiule Jamie?

– Richard Brown. Stă pe gânduri şi doar Dumnezeu ştie *unde* va duce asta.

– Gândeşte prea mult; astfel de oameni sunt primejdioşi, a comentat Ian, apoi a râs.

Jamie, care nu-l văzuse niciodată pe nepotul lui citind o carte din proprie iniţiativă, i-a aruncat o privire neîncrezătoare, dar a renunţat să pună întrebări, întorcându-se la problemele presante ale momentului.

– Aşa e, a spus el sec. Şi-a răspândit povestea în crâşmele şi în hanurile pe unde am trecut – şi cred că a sperat să stârnească indignarea oamenilor până într-acolo încât vreun poliţist prost să ne ia din ghearele lui ori, şi mai bine, să ne prindă gloata şi să ne spânzure fără vreo judecată, rezolvându-i astfel problema.

– A, da? Ei bine, unchiule, dacă asta a avut în minte, atunci a dat roade. Nici nu-ţi închipui ce lucruri am auzit de când te urmăresc.

– Ştiu.

Jamie s-a întins uşor, ca să-şi destindă coastele care îl dureau. Doar prin mila Domnului nu se întâmplase ceva mai rău. Ajutase şi explozia de furie a lui Claire, care întrerupsese atacul, pentru că toată lumea se oprise să vadă spectacolul captivant în care ea îl burdușise pe atacatorul ei ca pe o legătură de in.

– Însă acum a priceput că, dacă vrei să faci o ţintă din cineva, e înţelept ca tu să te tragi deoparte. Cum spuneam, omul gândeşte. Dacă pleacă sau trimite pe cineva…

– O să-l urmăresc, sigur, ca să văd ce face.

Mai mult a înțeles decât a văzut când Ian a dat din cap; stăteau în întuneric, iar lumina difuză a lunii era ca o ceață printre copaci. Flăcăul s-a mișcat ca și cum ar fi dat să plece, apoi a ezitat.

– Unchiule, ești sigur că n-ar fi bine să mai aștepți puțin, apoi să te furișezi aici? Nu sunt desișuri, dar ne putem ascunde pe dealurile din apropiere; până dimineață scapi de ei.

Ispita era mare. A simțit atracția pădurii întunecate și sălbatice şi, mai presus, chemarea libertății. Dacă ar fi putut să pătrundă în verdeață și să rămână acolo… Însă a clătinat din cap.

– Nu se poate, Ian, a spus, deși lăsase regretul să i se strecoare în glas. În cazul ăsta, am fi fugari și aproape sigur se va pune un preț pe capetele noastre. Oamenii din zona rurală au fost asmuțiți împotriva noastră şi când vor vedea înștiințări și afișe peste tot... Vor face treaba în locul lui Brown fără întârziere. În plus, fuga ar trece drept recunoaștere a vinovăției.

Ian a suspinat, dar a dat aprobator din cap.

– Bine, atunci.

A făcut un pas în față și l-a îmbrățișat pe Jamie, strângându-l cât a putut de tare, apoi a plecat.

Jamie a răsuflat prelung, atent la coastele rănite.

– Dumnezeu să te însoțească, Ian, a spus el către întuneric, apoi s-a întors.

Când s-a întins din nou alături de soția lui, în tabără era liniște. Oamenii dormeau buștean, înveliți în pături. Cu toate acestea, două siluete rămăseseră în apropierea jăraticului: Richard Brown și Thomas Christie, fiecare pe câte un bolovan, fiecare cu gândurile lui.

Era cazul s-o trezească pe Claire și să-i spună? Cu obrazul lipit de moliciunea caldă a părului ei, a analizat ideea câteva momente și, cu părere de rău, a hotărât să-și țină gura. Probabil că ea ar fi prins curaj aflând de prezența lui Ian, dar nu îndrăznea să riște să trezească bănuielile lui Brown; dacă acesta ar fi observat vreo schimbare în dispoziția sau în expresia feței lui Claire, și-ar fi dat seama că se întâmplase ceva… nu, mai bine nu, cel puțin deocamdată.

A aruncat o privire spre pământul de la picioarele lui Christie și a văzut mișcări furișate; șoarecele își adusese prietenii să participe la festin.

90

PROFIT DE PATRUZECI ȘI ȘASE DE BOABE DE FASOLE

Când ne-am trezit în zori, am descoperit că Richard Brown dispăruse. Restul oamenilor lui păreau sumbri, dar resemnaţi, iar sub comanda unui individ scund și morocănos, pe nume Oakes, ne-am continuat drumul anevoios către sud.

Peste noapte se schimbase ceva; Jamie scăpase de o parte din încordarea pe care o avea de când plecaserăm de la Ridge. Înțepenită, plină de vânătăi cum eram, am descoperit că schimbarea îmi aducea o oarecare alinare, dar m-am întrebat ce anume o provocase. Era vorba de același lucru care îl făcuse pe Richard Brown să plece în misterioasa lui misiune?

Însă Jamie n-a spus nimic, ci doar s-a interesat de starea mâinii mele – care mă durea și era atât de înțepenită, că nu mi-am putut mișca degetele imediat ce m-am trezit. A continuat să stea cu ochi atenţi la tovarășii de drum, însă scăderea încordării avusese efect şi asupra lor; am început să nu mă mai tem că ar putea să-și piardă brusc răbdarea și să ne spânzure, chiar dacă Tom Christie era prezent.

Parcă în acord cu atmosfera ceva mai destinsă, vremea s-a limpezit brusc, ceea ce i-a încurajat pe toți. Ar fi mult spus că a apărut un sentiment de apropiere, însă, în absența lui Richard Brown, ceilalți bărbați deveniseră măcar mai politicoși din când în când. Și, așa cum se întâmplă întotdeauna, plictiseala și dificultăţile călătoriei îi influenţaseră pe toți, astfel că mergeam înainte pe drumurile pline de făgașe, ca o turmă, ciocnindu-ne câteodată unul de altul, la sfârșitul zilei fiind prăfuiți, tăcuți și uniți prin epuizare, dacă nu prin altceva.

Starea de neutralitate s-a schimbat brusc în Brunswick. Cu o zi sau două înainte, Oakes anticipase ceva, iar când am ajuns la primele case, l-am văzut respirând adânc, în semn de ușurare.

Prin urmare, n-am rămas surprinsă când ne-am oprit pentru odihnă la o crâșmă de la marginea unei așezări minuscule, pe jumătate abandonată, și l-am găsit pe Richard Brown așteptându-ne. Surpriza a *venit* când, fără ca Brown să scoată vreun cuvânt, Oakes și ceilalți l-au prins brusc pe Jamie, făcându-l să scape cana cu apă din mână, și l-au trântit de perete.

Am scăpat și eu cana din mână și m-am aruncat spre ei, însă Richard Brown mi-a prins brațul într-o strânsoare ca de menghină și m-a dus târâș spre cai.

– Dă-mi drumul! Ce faci? Dă-mi drumul, am zis!

L-am lovit cu piciorul și l-am zgâriat pe ochi, dar el m-a prins de ambele încheieturi și a strigat către unul dintre oamenii lui să îi vină în ajutor. Împreună, m-au prins – încă răcnind din rărunchi – și m-au urcat pe un cal, în fața unui alt om de-al lui. Au urmat strigăte din locul în care se afla Jamie și o încăierare generală, iar din crâșmă au ieșit câțiva oameni, care s-au mulțumit să privească. Niciunul dintre ei nu părea dispus să se încaiere cu un grup mare de oameni înarmați.

Tom Christie a strigat în semn de protest; l-am văzut cum îl lovea cu pumnii în spinare pe unul dintre bărbați, dar fără niciun folos. Omul din spatele meu m-a cuprins de talie și m-a strâns atât de tare, că am rămas și fără aerul pe care îl mai aveam în plămâni.

Apoi am pornit în galop pe drumul spre Brunswick, iar Jamie a dispărut într-un nor de praf.

Protestele mele furioase, cererile și întrebările nu mi-au adus niciun răspuns, desigur, în afara poruncii de a tăcea și de o altă strângere de avertisment a brațului care mă ținea.

Tremurând de furie și de groază, am cedat și, în acel moment, am văzut că Tom Christie era încă alături de noi, părând șocat și tulburat.

– Tom! am strigat. Tom, întoarce-te! Nu-i lăsa să-l ucidă! Te rog!

Uimit, s-a uitat în direcția mea, s-a ridicat în scări și a privit înapoi spre Brunswick, după care s-a întors spre Richard Brown, strigându-i ceva.

Brown a clătinat din cap, a tras de frâu pentru a-și conduce calul lângă al lui Christie și s-a aplecat spre el, strigând ceva ce trebuia să sune a explicație. Lui Christie nu i-a plăcut deloc situația, dar, după câteva schimburi aprinse de cuvinte, s-a încruntat, a cedat și s-a retras. Şi-a întors calul și a dat un ocol, venind lângă mine.

– Nu-l vor ucide și nici nu-i vor face vreun rău, a spus el, ridicând glasul ca să fie auzit în hărmălaia produsă de tropotul copitelor și de zăngănitul harnașamentelor. Și-a dat cuvântul de onoare.

– Și, pentru numele lui Dumnezeu, l-ai crezut?

A părut deconcertat auzindu-mi vorbele, s-a uitat din nou spre Brown, care dăduse pinteni calului ca să ajungă în frunte, apoi, din nou spre Brunswick. Pe față i-a apărut o expresie de nehotărâre, după care a strâns din buze și a scuturat din cap.

– Va fi bine, a spus el.

Cu toate acestea, a refuzat să mă privească în ochi și, în ciuda rugăminților mele insistente de a se întoarce și de a-i opri, a strunit calul și a rămas în urmă ca să nu-l mai pot vedea.

Gâtul îmi era iritat de atâta țipat și mă durea stomacul, lovit și strâns într-un ghem de spaimă. După ce am lăsat în urmă Brunswick, am mers mai încet și m-am concentrat să respir; nu voiam să vorbesc decât după ce aveam să fiu sigură că o voi face fără să îmi tremure glasul.

– Unde mă duceți? am întrebat într-un târziu.

Am rămas rigidă în șa, îndurând intimitatea nedorită cu bărbatul din spatele meu.

– La New Bern, a spus el pe un ton sumbru și satisfăcut. Iar după aceea, slavă Cerului, o să scăpăm de tine.

*

Călătoria spre New Bern s-a desfășurat într-un amestec amețitor de spaimă, agitație și disconfort fizic. Deși mă întrebam ce se va întâmpla cu

mine, orice speculație pălea în fața îngrijorării pentru soarta lui Jamie.

Evident, prezența lui Tom Christie era singura mea speranță de a afla ceva, dar el mă evita, rămânând la distanță – și am socotit *asta* la fel de alarmant. Era tulburat, chiar mai mult decât fusese după moartea Malvei, dar nu mai avea pe față o expresie de suferință surdă, ci una de agitație. M-am temut cumplit că știa ori bănuia că Jamie era mort, dar nu voia s-o recunoască – nici față de mine, nici față de el însuși.

Ceilalți bărbați împărtășeau clar dorința celui care mă capturase de a scăpa de mine cât mai curând posibil; ne opream doar scurte perioade, când era absolut necesar pentru odihna cailor. Mi s-a dat mâncare, dar n-am putut mânca. Când am ajuns la New Bern, eram stoarsă de puteri din cauza efortului fizic de a călări, dar mai ales din cauza îngrijorării și a încordării permanente.

Cei mai mulți dintre bărbați au rămas la o tavernă de la marginea orașului; Brown și un alt bărbat m-au dus până în centru, însoțiți de Tom Christie. Care a tăcut tot timpul. Într-un târziu, am ajuns la o casă mare din cărămidă, văruită în alb. Brown m-a informat cu o plăcere evidentă că aceea era casa șerifului Tolliver, dar și închisoarea orașului.

Șeriful, un bărbat atrăgător, dar sumbru, m-a măsurat cu un soi de interes amestecat cu un dezgust crescând când a auzit crima de care eram acuzată. N-am făcut niciun efort să resping acuzația sau să mă apăr; camera se rotea cu mine și vedeam înceţoșat, așa că îmi concentrasem toată atenția ca nu cumva să îmi cedeze genunchii și să mă prăbușesc.

Abia dacă am auzit ceva din discuția purtată de Brown cu șeriful. În cele din urmă însă, chiar înainte de a fi condusă înăuntru, m-am trezit brusc cu Tom Christie lângă mine.

– Doamnă Fraser, a spus el foarte încet. Credeți-mă, e în siguranță. N-aș vrea să am pe conștiință moartea lui și nici pe a dumneavoastră.

S-a uitat direct la mine, pentru prima oară după zile întregi, poate chiar săptămâni, iar privirea intensă din ochii lui cenușii mi s-a părut şi deconcertantă, dar și ciudat de liniștitoare.

– Aveți încredere în Dumnezeu, mi-a șoptit. El îi va feri pe cei drepți de orice primejdie.

Și, după ce mi-a strâns brusc și cu putere mâna, a plecat.

*

Având în vedere felul jalnic în care arătau închisorile în secolul al XVIII-lea, putea fi și mai rău. Aici, sectorul pentru femei era o cămăruță din spatele casei șerifului, care la origini fusese probabil un soi de magazie. Pereții erau tencuiți grosolan, iar o fostă ocupantă, care se gândise să evadeze, îndepărtase o bucată mare de tencuială, după care descoperise că dedesubt era un strat din șipci, iar sub acesta, un perete de netrecut din cărămizi de lut ars, a cărui impenetrabilitate m-a izbit când s-a deschis ușa.

Nu exista fereastră, dar un opaiț cu grăsime ardea pe un pervaz din apropierea ușii, aruncând un cerc slab de lumină, care evidenția peticul descurajant din cărămidă, dar lăsa colțurile încăperii în umbră adâncă. N-am văzut hârdăul pentru dejecții, dar știam că era acolo; izul acru și apăsător mi-a iritat nasul și, mecanic, am început să respir pe gură imediat ce șeriful m-a împins în încăpere.

Ușa s-a închis cu un bufnet în urma mea, iar cheia a scrâșnit în încuietoare.

În umbră, am zărit un singur pat îngust, ocupat de o movilă aflată sub o pătură roasă până la urzeală. Movila a rămas nemișcată, dar într-un târziu s-a mișcat și am văzut o femeie scundă și plinuță, fără bonetă, ciufulită și cu ochii cârpiți de somn, care s-a uitat la mine și a clipit ca un pârș.

– Hrr, a făcut ea și s-a șters la ochi cu dosul mâini făcute pumn, ca un copil mic.

– Iartă-mă că te deranjez, am spus pe un ton politicos.

Inima îmi bătea mai rar acum, însă continuam să tremur și să respir cu greutate. Mi-am lipit palmele de ușă, ca să le opresc din tremurat.

– Nu-ți face probleme, a spus ea.

A căscat brusc, ca un hipopotam, arătându-și măselele roase, dar încă întregi. Apoi, plescăind din buze cu un aer absent, a întins mâna și a luat o

pereche de ochelari prăpădiți, pe care i-a așezat hotărâtă pe nas.

Ochii ei albaștri erau măriți enorm de lentile și căscați larg de curiozitate.

– Cum te cheamă? m-a întrebat.

– Claire Fraser, am răspuns, privind-o cu atenție, pentru cazul în care ar fi putut auzi deja despre presupusa mea crimă.

Vânătaia de pe sânul meu, făcută de piatra care mă lovise, era încă vizibilă și începuse să se îngălbenească în porțiunea de deasupra rochiei.

– Da? a rostit ea și a strâns din pleoape, ca și cum ar fi încercat să mă evalueze, dar mi-a dat seama că n-a reușit, pentru că a ridicat din umeri și a renunțat. Ai ceva bani?

– Puțini.

Jamie mă silise să iau aproape toți bani noștri – nu mulți, însă monedele atârnau greu la fundul fiecărui buzunar legat de talia mea, iar în corset aveam ascunse câteva bilete la purtător.

Femeia era mult mai scundă decât mine și arăta ca o pernă umflată, cu sâni mari și căzuți și câțiva colăcei dolofani în jurul taliei peste care nu purta corset; era doar în cămășuță, iar rochia și corsetul ei stăteau atârnate de un cui bătut în perete. Părea inofensivă, așa că am început să respir mai ușor, începând să pricep că, măcar pentru moment, eram în siguranță, ferită de violențe izbucnite brusc și fără motiv.

Cealaltă deținută n-a făcut nicio mișcare agresivă spre mine, ci a sărit din pat, iar labele picioarelor ei au scos un sunet înăbușit pe ceea ce mi-am dat seama că era un strat de paie mucegăite.

– Hei, cheam-o pe babă și trimite-o să ne aducă niște bere, ce zici? a sugerat ea binedispusă.

– Pe… pe cine?

În loc să îmi răspundă, a pășit greoi spre ușă și a strigat:

– Doamnă Tolliver! Doamnă Tolliver!

Uşa s-a deschis aproape imediat şi a apărut o femeie înaltă şi slabă, cu înfăţişarea unei berze nervoase.

– Serios, doamnă Ferguson, a spus ea. Ești o adevărată pacoste. Tocmai veneam s-o salut pe doamna Fraser, pentru orice eventualitate.

Cu demnitatea unui judecător, i-a întors spatele doamnei Ferguson, apoi a înclinat puțin capul spre mine.

– Doamnă Fraser... Sunt doamna Tolliver.

Am avut la dispoziție o fracțiune de secundă ca să hotărăsc cum să reacționez. Am ales calea prudentă, chiar dacă enervantă, a supunerii placide, făcând o plecăciune în fața ei de parcă ar fi fost soția guvernatorului.

– Doamnă Tolliver, am murmurat, având grijă să nu o privesc direct în ochi. Sunteți foarte amabilă.

A tresărit, privindu-mă atent, ca o pasăre care urmărește înaintarea constantă a unei râme prin iarbă, însă eu îmi controlam perfect expresia feței, așa că s-a destins, pentru că nu a detectat sarcasm în glasul meu.

– Ești bine-venită, a spus ea cu politețe rece. Eu trebuie să mă ocup de starea dumitale și să te familiarizez cu obiceiurile de aici. Vei primi o masă pe zi, dacă nu vrei să dai comandă la bodegă pentru ceva mai mult, dar pe cheltuiala ta. O să-ți aduc un vas cu apă pentru spălat în fiecare zi. O să-ți duci afară zoaiele. Și…

– Hai, termină cu obiceiurile de aici, Maisie, a spus doamna Ferguson, întrerupând prezentarea făcută de doamna Tolliver, cu aerul unei persoane care o cunoștea de multă vreme. Femeia are ceva bani. Adu-ne o sticlă de gin, fii fată de treabă. După aia, dacă trebuie, poți să-i povestești cum stau lucrurile aici.

Fața îngustă a doamnei Tolliver s-a crispat în semn de dezaprobare, însă și-a îndreptat ochii spre mine, sclipitori în lumina scăzută răspândită de opaiț. Șovăitoare, am dus mâna spre un buzunar, iar ea și-a mușcat buza de jos. A aruncat o privire peste umăr, după care a făcut un pas grăbit spre mine.

– Costă un şiling, a șoptit, ținând între noi palma desfăcută.

Am lăsat să cadă în ea moneda, care a dispărut pe dată sub șorț.

– Ai pierdut masa de seară, m-a anunțat, pe tonul ei dezaprobator obișnuit, făcând un pas înapoi. Totuși, pentru că abia ai ajuns aici, o să fac o excepție și o să-ți aduc ceva de mâncare.

– Sunteți foarte amabilă, am spus eu din nou.

Ușa s-a închis apăsat în urma ei, ceea ce a făcut să dispară lumina și aerul curat, apoi a urmat sunetul produs de răsucirea cheii în broască.

Acel sunet a declanșat o minusculă scânteie de panică, pe care m-am străduit să o sting imediat. M-am simțit ca o piele uscată, plină ochi cu iasca spaimei, a nesiguranței și a pierderii. Nu era nevoie decât de o scânteie să mă aprindă și să mă mistuie, transformându-mă în cenușă – și nici eu, nici Jamie nu ne puteam permite asta.

– Femeia asta bea? am întrebat eu, întorcându-mă către noua mea colegă de celulă, prefăcându-mă rece și detașată.

– Știi pe cineva care nu bea, dacă i se oferă prilejul? a întrebat doamna Ferguson pe bună dreptate, apoi s-a scărpinat pe spate.

– Fraser, a spus ea. Nu cumva eşti...

– Eu sunt, am răspuns destul de nepoliticos. Dar nu am chef să discut despre asta.

Sprâncenele i s-au înălțat brusc, dar a dat împăciuitor din cap.

– Cum dorești, a spus ea. Te pricepi la jocuri de cărți?

– Loo sau whist? am întrebat cu precauție.

– Știi un joc numit brag?

– Nu.

Jamie și Brianna jucau așa ceva din când în când, dar eu nu mă familiarizasem cu regulile lui.

– Nu-i nimic, te învăț eu.

Băgând mâna sub saltea, a scos un pachet de cărți făcute manual și destul de moi și l-a desfășurat cu pricepere, fluturându-le ușor sub nas, timp în care mi-a zâmbit.

– Nu mai spune, am zis eu. Ești cumva aici pentru c-ai trișat la cărți?

– Să trișez? Eu? Nici vorbă, a răspuns ea, fără să se arate defel ofensată. Pentru fals.

Spre marea mea surprindere, am izbucnit în râs. Încă mă simțeam slăbită, dar doamna Ferguson se dovedea clar o distracție bine-venită.

– De câtă vreme ești aici? am întrebat-o.

S-a scărpinat în cap, și-a dat seama că nu purta bonetă, aşa că s-a întors și a scos una de sub velințele mototolite.

– Păi… de-o lună sau cam aşa ceva.

În timp ce își aşeza boneta, a făcut un semn din cap spre tocul uşii de lângă mine. Am văzut că avea zeci de mici crestături, unele vechi și pline de praf, altele proaspăt scrijelite, scoțând în evidență lemnul curat, de culoare gălbuie. Imaginea lor mi-a făcut stomacul să se strângă din nou, dar am inspirat adânc și m-am întors cu spatele la ele.

– Ai fost judecată?

Ea a clătinat din cap, iar lumina s-a reflectat din lentilele ochelarilor.

– Slavă Cerului, încă nu! Am auzit de la Maisie că tribunalele s-au închis și că judecătorii se ascund. Nimeni n-a fost judecat de două luni.

Asta nu era o veste bună. În mod clar, dezamăgirea mi s-a citit pe față, pentru că ea s-a aplecat și m-a bătut compătimitoare pe braț.

– Eu nu m-aș grăbi, scumpa mea. Mai ales în situația ta. Dacă nu te-au judecat încă, nici nu te pot spânzura. Și, cu toate că am cunoscut oameni care spuneau că aşteptarea îi omoară, n-am văzut pe nimeni murind din asta. Dar *am văzut* oameni murind în laț. Urâtă treabă, ce să zic.

Vorbise aproape cu nepăsare, însă a ridicat mâna, parcă de la sine, atingându-şi carnea albă și moale din jurul gâtului. A înghițit în sec, iar mica umflătură a mărului lui Adam i s-a mișcat.

Am înghițit și eu în sec și am simțit o strânsoare neplăcută în jurul gâtului.

– Dar eu sunt nevinovată, am spus, întrebându-mă în același timp cum de glasul meu putea suna atât de nesigur.

– Sigur că da, a rostit ea apăsat, strângându-mă de braț. Scumpo, să spui mereu asta – nu-i lăsa să te forțeze să recunoști ceva, oricât de neînsemnat!

– Aşa o să fac, am asigurat-o cu glas aspru.

– Într-o bună zi, e posibil să vină o gloată *aici*, a adăugat ea, dând din cap. Și-o să-l spânzure pe șerif, dacă el nu se ține tare. Tolliver ăsta nu e prea iubit.

– Nu pot să-mi imaginez de ce, e un om fermecător.

Nu știam sigur ce să cred despre perspectiva ca gloata să ia casa cu asalt. N-aveam nimic împotrivă să-l spânzure pe șeriful Tolliver, după cum se desfășurau lucrurile, dar, având încă vie amintirea mulţimilor ostile din Salisbury și din Hillsboro, nu eram defel convinsă că acei oameni se vor mulţumi doar cu uciderea lui. Moartea în mâinile unei mulţimi pornite pe linșaj nu era deloc preferabilă genului mai lent de moarte care, probabil, mă aştepta. Deși o revoltă putea oferi şi prilej de fugă.

Și unde ai merge, dacă ai fugi? m-am întrebat.

Neavând un răspuns potrivit la această întrebare, am ignorat-o și mi-am îndreptat iar atenția către doamna Ferguson, care continua să țină cărţile în mână într-un mod ispititor.

– Bine, am zis. Dar nu joc pe bani.

– A, nu, m-a asigurat ea. Ferească Dumnezeu! Dar trebuie să avem un soi de miză ca să facem jocul interesant. O să jucăm pe boabe de fasole, bine?

A așezat pachetul de cărți pe pat și, scotocind sub pernă, a scos o punguță din care a vărsat o mână de boabe de fasole albă.

– Splendid, am spus eu. Iar după ce terminăm, le plantăm și sperăm să crească și să treacă prin acoperiș, ca să putem evada pe acolo.

Auzind asta, a izbucnit în râs, ceea ce m-a făcut să mă simt ceva mai bine.

– Fie ca Domnul să-ți audă vorbele, scumpo! a spus ea. Eu împart prima mână, bine?

*

Brag părea a fi o formă de pocher. Și, cu toate că trăisem suficient lângă un jucător priceput de cărți ca să recunosc un jucător adevărat, mi s-a părut că doamna Ferguson juca – deocamdată – cinstit. Aveam un câștig de patruzeci și șase de boabe când doamna Tolliver s-a întors.

Ușa s-a deschis fără niciun semn prevestitor şi ea a intrat cu un taburet cu trei picioare și cu o bucată de pâine. Aceasta din urmă părea a reprezenta cina mea și pretinsa scuză de a vizita celula noastră, pentru că mi-a întins-o spunând cu voce tare:

– Asta trebuie să-ți ajungă până mâine, doamnă Fraser!

– Mulțumesc, am spus blând.

Era proaspătă și părea să fi fost dată în grabă prin grăsime de bacon încins, în loc de unt. Am mușcat din ea fără să ezit, pentru că îmi revenisem îndeajuns din starea de șoc ca să mă simt cu adevărat flămândă.

Aruncând o privire peste umăr să se convingă că nu era nimeni în spatele ei, doamna Tolliver a închis încet ușa, a așezat taburetul pe podea și a extras din buzunar o sticlă pântecoasă, de culoare albastră, plină cu un lichid oarecum limpede.

A scos dopul, a dus sticla la gură și a băut cu nesaț, iar gâtul ei lung și subțire s-a mișcat convulsiv.

Doamna Ferguson n-a spus nimic, doar a urmărit scena cu un soi de atenție analitică, iar lumina a sclipit din lentilele ochelarilor ei, ca și cum ar fi comparat purtarea doamnei Tolliver cu cea din alte ocazii.

Doamna Tolliver a coborât sticla și a rămas un moment cu ea în mână, după care a întins-o brusc spre mine și s-a așezat la fel de brusc pe taburet, respirând precipitat.

Am șters gâtul sticlei cu mâneca rochiei cât de discret am putut, apoi am luat o gură de probă. Era gin, foarte aromat cu fructe de ienupăr ca să-i ascundă calitatea slabă, dar băutura era puternic alcoolizată.

La rândul ei, doamna Ferguson a luat o gură sănătoasă din sticlă și am continuat la fel, trecând sticla din mână în mână și schimbând amabilități în tot acest timp. Doamna Tolliver a devenit prietenoasă, căci atitudinea ei glacială se topise în mod considerabil. Chiar și așa, am așteptat până când sticla aproape s-a golit, după care am pus întrebarea care mă frământa cel mai mult.

– Doamnă Tolliver, oamenii care m-au adus aici – ai auzit din întâmplare dacă au spus ceva despre soțul meu?

Femeia și-a dus mâna la gură ca să-și reprime un râgâit.

– Dacă au spus ceva ?

– Despre locul unde e, m-am corectat eu.

A clipit nedumerită.

– N-am auzit așa ceva, a spus ea. Dar poate i-au spus lui Tolly.

Doamna Ferguson i-a întins sticla – stăteam alături de ea pe pat, acela fiind singurul loc unde se putea sta – şi a fost cât pe ce să cadă din cauza efortului.

– L-ai putea întreba, nu, Maisie? a spus ea.

În ochii deja sticloși ai doamnei Tolliver a apărut o expresie de neliniște.

– A, nu, a spus ea scuturând din cap. Nu-mi vorbește despre asemenea lucruri. Nu e treaba mea.

Am schimbat rapid o privire cu doamna Ferguson, iar ea a clătinat uşor din cap; era preferabil să nu insistăm deocamdată.

Eram îngrijorată peste măsură şi mi-a venit greu să abandonez subiectul, dar se vedea clar că nu aveam încotro. Mi-am adunat toată răbdarea de care eram în stare și am calculat în gând câte sticle de gin îmi puteam permite să cumpăr înainte de a termina banii pe care îi aveam la mine – și ce aș putea obține de pe urma lor.

*

În noaptea aceea am stat întinsă fără să mă mișc, inspirând aerul umed, puțind a urină și a mucegai. Am simțit și mirosul lui Sadie Ferguson, aflată lângă mine: o duhoare de sudoare stătută la care se adăuga aroma puternică a ginului. Am încercat să închid ochii, dar, de fiecare dată când făceam asta, mă scăldau mici valuri de claustrofobie; simțeam pereții tencuiți asudând și apropiindu-se și-mi prindeam mâinile strâns de pânză cu care era acoperită salteaua, ca să mă înfrânez, pentru că-mi venea să mă arunc în ușa zăvorâtă. Îmi imaginam o scenă îngrozitoare, cu mine izbindu-mă și răcnind, cu unghiile rupte și însângerate după ce le înfipsesem în lemnul neiertător, în timp ce strigătele mele treceau neauzite în întuneric și nimeni nu se apropia de mine.

M-am gândit la o posibilitate anume. Auzisem destul de multe de la doamna Ferguson despre lipsa de popularitate a șerifului Tolliver. În caz că gloata l-ar fi atacat și l-ar fi târât afară din casă, era puțin probabil ca el și soția lui să se gândească la soarta deținuților. Iar gloata putea să ne găsească și, în demența acelor momente, să ne ucidă. Ori să nu ne descopere și să dea

foc casei. Magazia era făcută din cărămidă arsă, însă bucătăria alăturată era construită din lemn; umedă sau nu, avea să ardă ca o torță, lăsând în picioare doar nenorocitul de perete.

Fără să iau în seamă mirosurile neplăcute, am inspirat adânc și am expirat, după care am închis ochii cu hotărâre.

Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei.[42] Asta era una dintre expresiile preferate de Frank și, în general, un îndemn sănătos.

Doar că depinde şi de zi, nu? i-am replicat în gând.

Contează? Spune-mi tu. Gândul exista acolo, suficient de plin de viață ca să-l pot auzi – ori doar să mi-l imaginez. Însă dacă mi-l închipuisem, percepusem și nota de umor sec specific lui Frank.

Bine, am gândit. *Am ajuns să am dispute filosofice cu o fantomă. E o zi mai proastă decât credeam.*

Imaginație sau nu, gândul acela reușise să mă abată de pe drumul grijilor. Am perceput o invitație – ori poate o ispitire. Dorința de a sta de vorbă cu el. Nevoia de a evada într-o discuție, chiar şi una unilaterală… și imaginară.

Nu. N-o să mă folosesc de tine aşa, mi-am spus oarecum întristată. *Nu e corect să mă gândesc la tine nu de dragul tău, ci doar când vreau să-mi abat gândurile.*

Și nu te gândești niciodată la mine de dragul meu? Întrebarea a plutit în bezna de sub pleoapele mele. I-am văzut chipul, chiar foarte clar, cu ridurile ce-i trădau umorul și cu o sprânceană neagră înălțată. Am rămas ușor surprinsă; trecuse multă vreme de când nu mă mai gândisem la el cu concentrare, astfel că aproape uitasem cum arăta. Dar nu uitasem.

Și cred că ăsta e răspunsul la întrebarea ta, i-am zis în tăcere. *Noapte bună, Frank.*

M-am întors pe o parte, cu fața spre ușă. Acum mă simțeam ceva mai calmă. Am distins contururile ușii, iar faptul că reușeam să le văd mi-a diminuat senzația că eram îngropată de vie.

Am închis din nou ochii și am încercat să mă concentrez asupra proceselor ce se petreceau în corpul meu. Asta mă ajuta deseori, aducându-mi o senzație de liniște în timp ce ascultam curgerea sângelui prin vene și gâlgâitul subteran al organelor, care își făceau cu toate treaba fără nici cea mai mică intervenție conștientă a mea. Parcă aș fi stat în grădină, ascultând zumzetul albinelor din stupi...

Am oprit gândul din mersul lui, simțindu-mi inima tresărind când mi-am adus aminte, atinsă ca de o înțepătură de albină.

M-am gândit curajoasă la inima mea, la organul fizic, la camerele ei moi și groase și la valvele delicate, dar nu am simțit decât suferință acolo. Acelea erau locurile pustii din inima mea.

Jamie. Un gol uriaș, care crea ecou, rece și adânc precum crevasa dintr-un ghețar. Bree. Jemmy. Roger. Și Malva, ca o durere minusculă și profundă, un ulcer ce nu voia să se vindece.

Până atunci reușisem să ignor foșnetele și respirația grea a vecinei mele. Dar n-am putut ignora mâna care mi-a mângâiat gâtul, apoi a alunecat pe pieptul meu și s-a oprit ușor, cuprinzându-mi un sân.

Am încetat să respir. Apoi, foarte încet, am expirat. Fără intenția mea, sânul meu s-a așezat în căușul palmei ei. Am simțit o atingere pe spate; un deget plimbându-se pe adâncitura șirei spinării prin pânza cămășii.

Înțelegeam nevoia de alinare, dorința aprigă de atingere. Primisem așa ceva deseori și oferisem, ca parte a ghemului fragil de umanitate, permanent destrămat, mereu reînnoit. Însă, în atingerea lui Sadie Ferguson, era ceva care vorbea de mai mult decât simpla căldură sau de nevoia de tovărășie în întuneric.

I-am luat mâna și, ridicând-o de pe sânul meu, i-am strâns ușor degetele și i-am îndepărtat-o, așezând-o înapoi pe sânul ei.

– Nu, am spus încet.

Ea a ezitat şi și-a mișcat șoldurile astfel ca trupul ei să se curbeze în spatele meu, lipindu-și coapsele calde și rotunjite de ale mele, oferindu-mi sprijin și refugiu.

– Nu va afla nimeni, a șoptit ea, încă sperând. Te-aș putea face să uiți – măcar o vreme.

M-a mângâiat pe șold, ușor și insinuant.

Dacă ar fi putut face asta, am gândit cu ironie, poate că aș fi fost ispitită. Însă nu aveam de gând să urmez o asemenea cale.

– Nu, am spus mai ferm și m-am mișcat, răsucindu-mă pe spate, departe de ea atât cât se putea – adică cel mult doi-trei centimetri. Îmi pare rău, dar nu.

A rămas tăcută un moment, apoi a oftat din greu.

– Bine. Poate ceva mai târziu.

– Nu!

Zgomotele dinspre bucătărie se stinseseră, iar în casă s-a așternut liniștea. Însă nu era liniștea munților, leagănul de crengi și vânturi șoptitoare și adâncul vast al cerului înstelat. Era tăcerea unui oraș, tulburată de fum și de lumina scăzută și aburoasă a vetrelor și a lumânărilor; încărcată de gânduri adormite, desprinse de rațiunea trează, rătăcind neliniștite prin întuneric.

– Pot să te țin în brațe? m-a întrebat ea cu tristețe în glas, iar cu degetele mi-a mângâiat obrazul. Doar atât.

– Nu, am repetat.

Însă am prins-o de mână și i-am reținut-o. Așa am adormit amândouă, cu mâinile împreunate cast și ferm între noi.

*

Ne-a trezit ceea ce la început am crezut că era vântul, gemând în hornul a cărui parte din spate se întindea peste o parte a celulei noastre. Geamătul a crescut în intensitate şi s-a transformat într-un urlet pornit din adâncul gâtlejului, după care a încetat brusc.

– Vai, Doamne! a exclamat Sadie Ferguson.

S-a ridicat în șezut și a făcut ochi mari, a clipit și a scotocit după ochelari.

– Ce-a fost asta?

– O femeie în chinurile facerii, am răspuns, pentru că auzisem destul de des asemenea sunete.

Gemetele reîncepeau.

– Și e *foarte* aproape să nască.

Am coborât din pat și mi-am scuturat pantofii, alungând astfel un gândac mic de bucătărie și câțiva peștișori-argintii[43] care își găsiseră culcuș în ei.

Am ascultat aproape o oră gemetele care alternau cu țipete.

– N-ar trebui să înceteze? a întrebat agitată Sadie. N-ar trebui să fi născut deja?

– Probabil, am spus cu un aer absent. Unor copii le ia mai mult.

Mi-am lipit urechea de ușă și am încercat să ghicesc ce se petrecea dincolo de ea. Femeia, oricine ar fi fost ea, se afla în bucătărie, la mai puțin de trei metri de noi. Auzeam când și când vocea lui Maisie Tolliver, înfundată și plină de îndoială. În rest, doar gâfâieli ritmice, gemete și țipete.

A urmat încă o oră la fel și am simțit că mă lasă nervii. Sadie stătea pe pat, cu perna apăsată peste cap, sperând să nu mai audă nimic.

Am socotit că era de ajuns, iar când am auzit din nou vocea doamnei Tolliver, am bătut cu tocul unui pantof în ușă și am strigat cât am putut de tare, ca să fiu auzită în acel vacarm:

– Doamnă Tolliver!

M-a auzit și, după un moment, cheia a scrâșnit în broască și un val de lumină și aer a pătruns în celulă. Lumina zilei m-a orbit o clipă, dar am clipit și am distins o femeie care stătea sprijinită în palme și genunchi aproape de vatră, cu fața spre mine. Era o negresă, scăldată în sudoare, care a ridicat capul și a urlat ca o lupoaică. Doamna Tolliver a tresărit, de parcă cineva ar fi împuns-o cu un ac în fund.

– Dați-mi voie, am spus, strecurându-mă afară.

Nu a făcut niciun gest să mă oprească și am simțit un iz puternic de gin cu ienupăr când am trecut pe lângă ea.

Gâfâind, cu fundul descoperit, negresa s-a lăsat pe coate. Pântecul palid îi atârna ca un fruct copt de guava, iar cămașa scăldată în sudoare era lipită de el.

În scurtul interval până la următorul urlet, i-am pus câteva întrebări și am înțeles că era la al patrulea copil și că intrase în travaliu de noaptea trecută, când i se rupsese apa. Doamna Tolliver m-a informat că femeia era tot o deținută, o sclavă. Aș fi putut bănui, după dungile violacee de pe spinare și fese.

Așa cum se legăna pe picioare deasupra mea, privindu-mă cu ochi sticloși, doamna Tolliver nu îmi era de mare folos, dar a reușit să îmi aducă niște cârpe și un vas cu apă, pe care le-am folosit să șterg fața transpirată a femeii. Sadie Ferguson a scos nasul pe ușa celulei, s-a uitat cu fereală prin ochelari și s-a retras imediat când a izbucnit următorul urlet.

Era o naștere în prezentație pelviană, ceea ce explica dificultățile, iar următorul sfert de oră a fost de groază pentru toate persoanele prezente. Cu toate astea, în cele din urmă, am reușit să aduc copilul pe lume, cu picioarele înainte, unsuros, nemișcat și având fața de o culoare albăstruie, nepământeană.

– Oh! a făcut doamna Tolliver, părând dezamăgită. E mort.

– Bine, a spus mama lui cu glas gros și răgușit, apoi a închis ochii.

– Ei, pe naiba, am zis eu și am întors copilul cu fața în jos, apoi l-am bătut ușor pe spate.

Nu s-a mișcat, așa că i-am apropiat fața cerată de a mea, i-am acoperit nasul și gura cu gura mea și am aspirat puternic, după care am răsucit capul și am scuipat mucusul și fluidul. Cu fața mânjită, simțind un gust metalic, am suflat ușor în gura copilului, ținându-l așa, alunecos și moale ca un pește. Am suflat din nou și am văzut că a deschis ochii, de un albastru ceva mai intens decât pielea, și s-a uitat la mine destul de interesat.

A inspirat brusc și a gâfâit, iar eu am râs, simțind un izvor de bucurie bolborosind din străfundul ființei mele. Amintirea de coșmar a altui copil, un licăr de viață tremurând în mâinile mele, s-a estompat. Acest copil era bine, o lumină clară, o lumâncare care ardea cu flacără limpede și delicată.

– Vai! a exclamat doamna Tolliver, apoi s-a aplecat să se uite mai de aproape și a zâmbit cu gura până la urechi. O, vai!

Pruncul a început să plângă. Am tăiat cordonul ombilical și, cu o oarecare reținere, i-am întins copilul doamnei Tolliver, sperând să nu-l scape în foc. Mi-am îndreptat atenția către mamă, care bea nesățioasă apa din vas, împrăștiind-o pe cămașă şi udându-se și mai mult.

S-a întins pe spate și mi-a îngăduit s-o îngrijesc, dar n-a scos niciun cuvânt, rostogolindu-și ochii din când în când spre copil, cu o privire gânditoare și ostilă.

Am auzit zgomot de pași prin casă, iar curând a apărut șeriful, vizibil surprins.

– Vai, Tolly! a spus doamna Tolliver, mânjită de fluidele nașterii și duhnind a gin, întorcându-se spre el și întinzându-i copilul. Uite, Tolly, e viu!

Șeriful a părut foarte descumpănit și s-a încruntat când s-a uitat la soția lui, după care a părut să perceapă, dincolo de cel de gin, mirosul fericirii ei. S-a aplecat și a atins micuța ființă cu un gest, iar fața lui severă s-a destins.

– Asta e bine, Maisie, a spus el. Bună, micuțule!

Apoi m-a văzut pe mine, îngenuncheată lângă vatră, străduindu-mă să șterg cu o cârpă ce mai rămăsese din apă.

– Doamna Fraser a adus copilul la viață, i-a explicat entuziasmată doamna Tolliver. Era așezat invers, dar ea l-a scos cu pricepere și l-a făcut să respire – noi am crezut că era mort, pentru că nu mișca defel, dar ea a reușit! Nu e minunat, Tolly?

– Minunat, a repetat șeriful, cam mohorât.

Mi-a aruncat o privire severă, după care s-a uitat la fel către proaspăta mamă, care i-a răspuns cu o privire la fel de morocănoasă. Șeriful mi-a făcut semn să mă ridic în picioare, apoi, cu o plecăciune curtenitoare, mi-a cerut să mă întorc în celulă și a încuiat ușa.

Abia mai târziu m-am gândit la vina pentru care credea el că fusesem închisă. Nici nu era de mirare că amestecul meu în nașterea unui copil îi dăduse o ușoară stare de nervozitate. Eram udă și murdară, iar celula mi s-a părut din cale afară de înfierbântată și lipsită de aer. Cu toate acestea,

miracolul naşterii încă îmi dădea furnicături, aşa că m-am aşezat pe pat, încă ţinând o cârpă umedă în mână.

Sadie se uita la mine cu un respect amestecat cu repulsie.

– E cea mai neplăcută treabă pe care am văzut-o vreodată, a spus ea. Doamne Dumnezeule, întotdeauna e aşa?

– Mai mult sau mai puţin. N-ai văzut niciodată cum se naşte un copil? Tu n-ai avut? am întrebat-o din curiozitate.

Ea a scuturat puternic din cap şi a făcut semnul coarnelor, stârnindu-mi râsul, chiar dacă eram ameţită.

– Şi dacă aş fi fost dispusă să las vreun bărbat să se apropie de mine, gândul la *asta* m-a descurajat clar, m-a asigurat ea cu înflăcărare în glas.

– Chiar aşa? am zis, amintindu-mi cu întârziere de încercările ei din noaptea precedentă. Însemna că ea nu îmi oferea *doar* alinare. Şi ce s-a întâmplat cu *domnul* Ferguson?

Mi-a aruncat o privire timidă, clipind în spatele ochelarilor.

– A, era fermier, *cu mult* mai bătrân decât mine. A murit de pleurezie acum cinci ani.

Şi, de fapt, nu existase niciodată, mi-am spus. Însă o văduvă avea cu mult mai multă libertate decât o menajeră sau o soţie şi, dacă văzusem vreodată o femeie capabilă să se îngrijească singură…

Nu acordasem atenţie sunetelor ce veneau dinspre bucătărie, însă chiar atunci am auzit o bufnitură puternică şi vocea şerifului, care blestema. Nici urmă de copil sau de doamna Tolliver.

– A dus-o pe negresa aia blestemată în celula ei, a spus Sadie cu o intonaţie atât de ostilă, încât m-am uitat mirată la ea. Nu ştiai? a adăugat, spre surprinderea mea. Şi-a ucis copiii. Acum, după ce l-a născut pe ăsta, pot s-o spânzure.

– Aha, am făcut, oarecum nedumerită. Nu. N-am ştiut.

Zgomotele din bucătărie au scăzut, iar eu am rămas cu privirea aţintită asupra opaiţului, încă simţind viaţa în mâinile mele.

42 *Evanghelia după Matei*, 6:34 (n. tr.).

43 *Lepisma saccharina*, insectă primitivă, nezburătoare, de culoare argintie (n. tr.).

91

UN PLAN BINE TICLUIT

Apa lipăia sub urechea lui Jamie, iar sunetul ei îl îngreţoşa. Duhoarea de mâl şi de peşti morţi amplifica senzaţia, la fel ca lovitura pe care o primise când se izbise de zid.

Şi-a schimbat poziţia, încercând să găsească una care să-i uşureze durerile de cap, de stomac sau pe amândouă. Îl tocaseră ca pe o pasăre fiartă, însă reuşise, cu oarece efort, să se rostogolească pe o parte şi să-şi ridice genunchii, ceea ce îl ajutase cât de cât să se apere.

Se afla într-un fel de adăpost dărăpănat pentru bărci; îl văzuse în ultimele raze ale soarelui spre asfinţit, când oamenii îl aduseseră la mal – la început a crezut că voiau să îl înece – şi îl duseseră înăuntru, aruncându-l pe podea ca pe un sac cu făină.

– Grăbeşte-te, Ian, a murmurat el, mişcându-se încă o dată, simţind dureri şi mai mari. Sunt prea în vârstă ca să mai rezist la asemenea prostii.

Nu putea decât să spere că nepotul lui se aflase suficient de aproape când acţionase Brown, ca să-l poată urmări şi ca să aibă o idee despre locul unde se găsea Jamie acum; cu siguranţă că flăcăul îl căutase. Malul pe care se afla adăpostul era deschis, fără ascunzători, însă existau multe pe lângă tufişurile de sub Fort Johnston, pe promontoriul de deasupra lui. Îl durea cumplit ceafa, ceea ce îl făcea să simtă un gust foarte neplăcut în gât, la care se adăuga ecoul sinistru al durerilor de cap intense pe care le avusese după ce o lovitură de secure îi crăpase ţeasta, cu mulţi ani în urmă. A rămas şocat de uşurinţa cu care îi revenise amintirea durerilor de cap de atunci; toate se întâmplaseră acum o viaţă şi credea că amintirea lor dispăruse, îngropată cu totul. Dar ţeasta lui avea o memorie mai bogată decât mintea şi era hotărâtă să-l facă să se simtă rău, drept pedeapsă pentru că uitase.

Luna răsărise și strălucea, lumina ei pătrundea discret printre crăpăturile dintre scândurile necizelate ale peretelui. Așa slabă cum era, părea să se miște, oscilând într-un mod tulburător, de aceea a închis ochii, concentrându-se posomorât asupra lucrurilor pe care i le-ar face lui Richard Brown dacă l-ar întâlni singur într-o bună zi.

Pentru numele tuturor sfinților, unde o dusese pe Claire și de ce? Singura consolare a lui Jamie era că Tom Christie plecase cu ea. Era aproape convins că acesta nu le va permite să o ucidă, iar dacă el l-ar găsi pe Christie, ar ajunge la ea.

Un sunet i-a ajuns la urechi peste plescăitul dezgustător al apei. Un șuierat slab, apoi un cântec. A distins cuvintele într-un târziu și a zâmbit firav, în ciuda tuturor durerilor. *Căsătorește-mă, părinte, altfel o să-ți fiu eu părinte – altfel o să-ți fiu eu părinte.*

A scos un strigăt, deși capul i-a zvâcnit dureros și, după câteva momente, Ian, scumpul lui nepot, a ajuns lângă el, tăindu-i frânghiile cu care era legat. Cum pentru o clipă n-a reușit să își pună toți mușchii în mișcare, s-a rostogolit, apoi și-a vârât mâinile sub corp şi s-a săltat puțin ca să verse.

– Ești bine, unchiule Jamie?

Din vocea lui Ian părea să răzbată un ușor amuzament.

– Mă descurc. Știi cumva unde e Claire?

S-a ridicat în picioare clătinându-se și a tras de betelia pantalonilor; și-a simțit degetele ca niște cârnăciori, iar cel rupt îl durea, pentru că circulația sangvină care se relua îi provoca înțepături supărătoare în capetele zimțate ale oaselor. Cu toate acestea, a uitat de orice suferință, copleșit de o senzație de ușurare.

– Iisuse, unchiule Jamie! a spus Ian, impresionat. Da, știu. Au dus-o la New Bern. Acolo există un șerif despre care Forbes a spus că poate s-o ia.

– Forbes?

Uimit, s-a răsucit și a fost cât pe ce să se prăbușească, salvându-se doar după ce şi-a proptit o mână în peretele din lemn plin de crăpături.

– Gerald Forbes?

– Chiar el.

Ian l-a prins pe cot pentru a-l sprijini; scândura subțire crăpase sub greutatea lui.

– Brown a mers pe ici, pe colo și a vorbit cu unii și cu alții, iar în cele din urmă s-a înțeles cu Forbes la Cross Creek.

– Ai auzit cumva ce-au vorbit?

– Am auzit.

Glasul lui Ian era degajat, dar trăda o emoție ascunsă – și nu puțină mândrie pentru reușita lui.

Planul lui Brown era simplu: voia să scape de beleaua care deveniseră soții Fraser. Îl cunoștea pe Forbes și, în urma clevetirilor după incidentul din vara precedentă și după confruntarea de la Mecklenberg din luna mai, știa despre relațiile dintre Forbes și Jamie. De aceea se oferise să-i predea pe cei doi lui Forbes, ca avocatul să se folosească de situație.

– S-a plimbat o vreme de colo până colo, gânditor – de Forbes vorbesc –, erau în magazia lui, de lângă râu, iar eu stăteam ascuns înapoia unor butoaie cu smoală. Apoi a râs, ca și cum ar fi clocit ceva deștept.

Sugestia lui Forbes era ca oamenii lui Brown să-l ducă pe Jamie, bine legat, la un debarcader pe care îl avea el lângă Brunswick. De acolo aveau să-l urce pe o corabie care pleca spre Anglia și să scape astfel de orice amestec al lui în afacerile lui Forbes și ale lui Brown. Pe lângă asta, ar fi fost şi incapabil să-și apere soția.

În acest timp, Claire avea să fie lăsată la mila legii. Dacă era găsită vinovată, ei bine, asta ar însemna sfârșitul pentru ea. Dacă nu, scandalul ce ar urma după proces ar reține atenția tuturor cunoscuților ei și ar distruge orice influență pe care cei doi ar putea să o aibă – lăsând astfel Fraser‘s Ridge numai bun să fie jefuit. Iar Gerald Forbes ar avea cale liberă să devină conducător al liberalilor scoțieni din colonie.

Jamie a ascultat totul în tăcere, sfâșiat între furie și o admirație reținută.

– Un plan bine ticluit, a comentat el.

Acum se simțea mai bine, iar senzația de greață dispărea odată cu valul purificator de furie care îi invadase sângele.

– A, și mai e ceva, unchiule, a spus Ian. Îți aduci aminte de un domn pe nume Stephen Bonnet?

– Da. Ce-i cu el?

– Corabia care o să te ducă în Anglia e a lui.

În vocea nepotului reapăruse nota de amuzament.

– Se pare că, de ceva vreme, avocatul Forbes are un parteneriat foarte profitabil cu Bonnet – el și niște prieteni negustori din Wilmington. Împart atât corabia, cât și mărfurile aduse de ea. Și, de când cu blocada englezilor, profiturile au fost și mai mari; înțeleg că domnul Bonnet e un contrabandist cu mare experiență.

Jamie a spus ceva foarte vulgar în franceză și s-a grăbit să se uite afară. Apa era calmă și frumoasă, iar luna așternea argint pe ocean. În larg se vedea o corabie; mică, neagră și perfectă, ca un păianjen pe o foaie de hârtie. A lui Bonnet?

– Iisuse! a spus el. Când crezi că vor veni?

– Nu știu, a răspuns Ian, pentru prima oară nesigur. Ce părere ai, unchiule, vine fluxul? Sau refluxul?

– Pentru numele Domnului, de unde să știu? Și ce importanță ar avea?

Și-a trecut apăsat o mână peste față, încercând să gândească. I se luase pumnalul, desigur. Avea un *sgian dhu*[44], pe care îl purta la ciorap, dar se îndoia că lama lui de mai puțin de opt centimetri îi va sluji la ceva în situația dată.

– Ce arme ai la tine? Nu cumva ai arcul?

Ian a clătinat din cap cu părere de rău. Venise lângă Jamie, în ușa adăpostului pentru bărci, iar lumina lunii a lăsat să i se citească pe față dorința când s-a uitat spre corabie.

– Am două cuțite destul de bune, un pumnal și un pistol. Ar mai fi și pușca, dar am lăsat-o acolo unde e calul.

A făcut semn din cap spre dunga întunecată a pădurii din depărtare.

– S-o aduc? S-ar putea să mă vadă.

Jamie a rămas câteva momente pe gânduri și a bătut darabana în tocul ușii până când durerea provocată de degetul rupt l-a silit să se oprească. Dorința de a-l aștepta pe Bonnet și de a-l ucide devenise ceva fizic. Înțelegea dorința lui Ian și o împărtășea. Însă rațiunea l-a îndemnat să analizeze șansele, iar acestea se cereau bine cântărite, chiar dacă latura lui de animal răzbunător voia prea puțin să le cunoască.

Încă nu se vedea nicio ambarcațiune care să se apropie dinspre corabie. Presupunând că ea era a lui Bonnet – și nu știau cu siguranță –, probabil că vor mai trece câteva ore până când va veni cineva să-l ia de acolo. Iar când se va întâmpla asta, ce șanse erau ca Bonnet să vină personal? Era căpitanul corăbiei; va îndeplini chiar el sarcina asta ori își va trimite slugile?

Dacă ar avea o pușcă și dacă Bonnet *ar fi* în barcă, Jamie ar pune rămășag pe orice că l-ar împușca în ambuscada care ar urma. Dacă ar fi în barcă. Dacă l-ar putea recunoaște pe întuneric. Și, deși l-ar putea nimeri, era posibil să nu-l ucidă.

Însă dacă Bonnet nu venea pe țărm… atunci ar trebui să aştepte ca barca să ajungă suficient de aproape, apoi să se urce în ea și să-i ucidă pe cei care erau acolo – câți puteau veni cu o asemenea sarcină? Doi, trei, patru? După ce îi ucideau sau îi scoteau din luptă, ar trebui să vâslească până la corabie – însă cei de la bord ar fi observat fără îndoială lupta de pe mal și ar fi fost pregătiți să arunce o ghiulea în barcă. Sau i-ar aștepta să urce şi apoi i-ar doborî pe el și pe Ian cu focuri de armă, ca pe niște ținte ușoare.

Chiar dacă el și Ian ar reuși cumva să ajungă la bordul corabiei fără să fie observați, ar trebui apoi să scotocească vasul în căutarea lui Bonnet, să-l ucidă fără să atragă atenția membrilor echipajului…

Complicata analiză i-a trecut instantaneu prin minte, dar a respins-o aproape la fel de repede. Dacă el și Ian ar fi capturați sau uciși, Claire ar rămâne singură și lipsită de orice apărare. Nu putea risca așa ceva. Cu toate astea, a cugetat el, încercând să se consoleze, îl putea găsi pe Forbes – și va face asta la momentul potrivit.

– În fine, a spus Jamie și s-a întors oftând.

– Nepoate, ai un singur cal?

– Da, a spus Ian oftând la fel de apăsat ca Jamie. Dar știu de unde am putea fura unul.

44 Cuțit cu lama cu un singur tăiș, folosit ca ornament la kilt (n. tr.).

92

COPISTĂ

S-au scurs două zile. Zile fierbinți, umede, în întunericul înăbușitor. Simțeam diverse feluri de mucegai, ciuperci și putreziciune străduindu-se să se instaleze în organismul meu – fără a mai vorbi de omniprezenții gândaci de bucătărie, omnivori, care păreau hotărâți să-mi mănânce sprâncenele în momentul în care stingeam opaițul. Pielea pantofilor mei era lipicioasă și moale, părul îmi atârna, murdar și unsuros, și – la fel ca Sadie Ferguson – am început să stau tot mai des doar în cămaşa de corp.

Drept urmare, când doamna Tolliver ne-a poruncit să mergem s-o ajutăm la spălatul rufelor, am abandonat jocul de loo – Sadie era în avantaj – și aproape că ne-am îmbrâncit una pe cealaltă în graba de a-i face pe plac.

În curte era mult mai cald, mai ales că focul pentru fiertul rufelor duduia, iar umezeală din aer o egala pe cea din celulă, căci nori groși de aburi ieșeau din cazanul mare cu haine, astfel că șuvițele de păr ni se lipiseră de față. Cămășile deveniseră una cu trupul, iar lenjeria noastră murdară era aproape transparentă de sudoare, pentru că spălatul rufelor era o muncă grea. Cu toate astea, nu existau insecte și chiar dacă soarele lumina orbitor și era suficient de puternic pentru a-mi face nasul și brațele să se înroșească, ei bine, strălucea, iar pentru asta nu puteam fi decât recunoscătoare.

Am întrebat-o pe doamna Tolliver despre fosta mea pacientă și copilul ei, însă n-a făcut decât să strângă din buze și să scuture din cap, iritată și severă. Șeriful lipsise de acasă în noaptea care trecuse; nu auzisem vocea lui bubuitoare în bucătărie. Iar după aspectul ofilit al doamnei Maisie Tolliver, am diagnosticat o noapte lungă și solitară, petrecută cu o sticlă de gin, urmată de o dimineață la fel de oribilă.

– O să vă simțiți mai bine dacă stați la umbră și beți… apă, i-am spus. Multă apă.

Ceaiul sau cafeaua ar fi fost mai potrivite, însă asemenea ingrediente erau mai scumpe decât aurul în colonie și mă îndoiam că soția unui șerif ar avea în casă așa ceva.

– Dacă aveți ipecacuanha… sau poate mentă…

– Mulțumesc pentru prețioasa părere, doamnă Fraser! s-a răstit ea, cu toate că se legăna, iar obrajii îi erau palizi și lucioși de sudoare.

Am ridicat din umeri și mi-am îndreptat atenția spre cazan, ca să netezesc un teanc de haine aburinde în clăbucii murdari cu o lingură de vreun metru și jumătate, atât de uzată, încât mâinile mele transpirate au alunecat pe netezimea lemnului.

Am spălat rufele cu mare grijă, le-am clătit, le-am stors cât erau fierbinți și le-am atârnat pe o frânghie să se usuce, după care, gâfâind, ne-am prăbușit în dunga îngustă de umbră pe care ne-o oferea acea parte a casei şi am băut pe rând apă călâie din găleata puțului, folosind un polonic. Ignorând poziția ei socială destul de înaltă, doamna Tolliver s-a așezat, dar foarte brusc.

M-am întors să-i ofer polonicul cu apă, însă am văzut că ea și-a dat ochii peste cap. N-a căzut la propriu, ci s-a scurs, devenind treptat o movilă înfășurată într-o țesătură cadrilată, umedă.

– A murit? m-a întrebat Sadie Ferguson, vădit interesată.

S-a uitat într-o parte și în alta, analizând șansele de a evada.

– Nu. O mahmureală urâtă, la care se adaugă o ușoară insolație

I-am luat pulsul, care era slab și rapid, dar destul de constant. Tocmai mă gândeam dacă ar fi fost înțelept să o las baltă pe doamna Tolliver, pradă pericolului de a-și înghiți voma, și să fug, chiar dacă eram desculță și doar în cămaşă, când am auzit voci de bărbați care se apropiau pe după colțul casei și mi-am schimbat gândul.

Doi bărbați. Unul era ajutorul lui Tolliver, pe care îl văzusem în treacăt când oamenii lui Brown mă aduseseră la închisoare. Celălalt era un necunoscut, foarte bine îmbrăcat, cu nasturi de argint la haină și cu o vestă

de mătase, arătând totuși rău din cauza petelor de sudoare. Acest domn, destul de corpolent, având în jur de patruzeci de ani, s-a încruntat la vederea scenei dezolante din fața lui.

– Acestea sunt deținutele? a întrebat el pe un ton care îi trăda disprețul.

– Da, domnule, a spus polițistul. Cele două femei în cămăși. Cealaltă e soția șerifului.

Nările celui care purta haina cu nasturi de argint s-au strâns o clipă când a aflat informațiile, după care s-au umflat.

– Care e moașa?

– Eu sunt, am răspuns, îndreptându-mă de spate și străduindu-mă să îmi iau un aer demn. Sunt doamna Fraser.

– Așa, deci, a zis el pe un ton care sugera că puteam spune şi că eram regina Charlotte, pentru el era totuna.

M-a măsurat cu un aer disprețuitor, a clătinat din cap, apoi s-a întors spre polițistul care transpira intens.

– De ce e acuzată?

Polițistul, un tânăr destul de prostuț, a strâns din buze și s-a uitat când la mine, când la Sadie.

– Păi... una e acuzată de falsuri și cealaltă, de ucidere. Dar ca să le deosebesc…

– Eu sunt ucigașa, a rostit Sadie plină de curaj. Ea e o moașă foarte pricepută, a adăugat cu loialitate.

Am privit-o surprinsă, dar ea a clătinat ușor din cap și a strâns din buze, cerându-mi astfel să-mi țin gura.

– Aha. Hm. Bine, atunci. Ai o rochie… doamnă?

După ce am confirmat cu o mișcare din cap, a spus scurt:

– Îmbracă-te!

Apoi s-a întors spre polițist și a scos o batistă uriașă de mătase din buzunar, cu care și-a șters fața rozalie și lătăreață.

– O iau eu. Tu spune-i doamnei Tolliver.

– Am înțeles, domnule, l-a asigurat polițistul făcând un soi de plecăciune.

A coborât ochii spre doamna Tolliver care părea să-și fi pierdut cunoștința, apoi s-a încruntat spre Sadie.

– Hei, tu! Du-o înăuntru și ai grijă de ea. Mișcă-te!

– Am înțeles, domnule, a spus Sadie cu un aer grav, împingându-şi cu un deget ochelarii aburiți de la sudoare. Imediat, domnule.

N-am mai avut prilejul să discut cu Sadie și abia am apucat să-mi îmbrac corsetul și rochia jerpelită și să îmi iau geanta, pentru că am fost escortată până la o trăsură – destul de prăpădită, deşi cunoscuse şi vremuri mai bune.

– Vreți să-mi spuneți cine sunteți și unde mă duceți? l-am întrebat după ce trăsura a trecut hurducându-se de câteva răspântii, timp în care însoțitorul meu a privit pe fereastră, încruntat și cu o expresie gânditoare.

Întrebarea mea l-a trezit din meditație și a clipit uitându-se la mine, părând că abia atunci observase că nu sunt chiar un obiect.

– A, vă cer scuze, doamnă. Mergem la palatul guvernatorului. Nu aveți bonetă?

– Nu.

A făcut o grimasă, ca și cum nici nu s-ar fi așteptat la altceva și a căzut din nou pe gânduri.

Palatul fusese finisat, și încă foarte frumos. William Tryon, precedentul guvernator, îl construise, dar fusese trimis la New York înainte de încheierea lucrărilor. Edificiul enorm din cărămidă, cu aripi grațioase, era terminat, până la peluzele și straturile de iederă care mărgineau aleea de acces, însă copacii impunători care aveau să îl înconjoare erau doar puieți. Trăsura a oprit pe alee, dar noi nu am pătruns pe intrarea din față, ci am ocolit și am ajuns în spatele clădirii, apoi am coborât scările care duceau spre subsol, unde se găseau încăperile destinate slujitorilor.

Acolo am fost împinsă în grabă în camera unei menajere, mi s-au dat un pieptăn, un urcior, un lighean și o bonetă de împrumut și am fost îndemnată să mă aranjez puțin în cel mai scurt timp.

Ghidul meu – pe nume Webb, după cum am aflat când bucătăreasa l-a întâmpinat foarte respectuos – a așteptat cu o nerăbdare evidentă cât m-am spălat în grabă, după care m-a prins de braț și m-a condus pe niște trepte. Pe

o scară îngustă din spate, am ajuns la etajul întâi, unde ne aștepta o servitoare foarte tânără și speriată.

– O, bine c-ați venit, domnule, în sfârșit!

A făcut o reverență în fața domnului Webb și mi-a aruncat o privire curioasă.

– Dumneaei este moașa?

– Da. Doamna Fraser, Dilman.

A înclinat din cap către fată, rostind doar numele ei de familie, pentru că așa era moda britanică în cazul servitoarelor. Ea a făcut o reverență și față de mine, apoi m-a dus spre o ușă întredeschisă.

Încăperea era spațioasă și elegantă, mobilată cu un pat cu baldachin, o comodă din lemn de nuc, un șifonier și un fotoliu, deși aerul de rafinament era oarecum afectat de un morman de haine ce trebuiau cârpite, un coș jalnic de lucru răsturnat, în jurul căruia erau împrăștiate bobine de ață, și un coș cu jucării. În pat am văzut o movilă mare, care – am presupus – era doamna Martin, soția guvernatorului.

Acest lucru s-a adeverit când Dilman a făcut o plecăciune, murmurând numele meu către ea. Doamna Martin era rotundă – chiar foarte rotundă, având în vedere sarcina avansată –, cu un nas mic și ascuțit; m-a privit cu ochi miopi, amintindu-mi irezistibil de doamna Tiggy-Winkle[45] a lui Beatrix Potter. Dar nu la fel de mult şi în privința personalității.

– Cine dracu’ e asta? a întrebat ea, scoțându-și de sub cearșafuri capul cu păr neîngrijit, acoperit de bonetă.

– Moașa, doamnă, a repetat Dilman, făcând o nouă plecăciune. Ați dormit bine, doamnă?

– Sigur că nu, a răspuns doamna Martin nervoasă. Copilul ăsta ticălos m-a lovit groaznic în ficat, am vărsat toată noaptea, am transpirat cumplit și acum am friguri de tremur. Mi s-a spus că în comitatul ăsta nu se găsește nicio moașă. Mi-a aruncat o privire ce arăta că suferă de indigestie. Unde-ai descoperit-o pe femeia asta? La închisoare?

– La drept vorbind, da, am răspuns eu, coborându-mi geanta de pe umăr. În ce lună sunteți, de când vă simțiți rău și când ați avut scaun ultima oară?

A părut ceva mai interesată și i-a făcut semn lui Dilman să iasă din cameră.

– Cum spuneai că te cheamă?

– Fraser. Simțiți vreun semn timpuriu de travaliu? Crampe? Aveți sângerări? Dureri intermitente de spate?

S-a uitat cam strâmb la mine, dar a început să-mi răspundă la întrebări. Într-un târziu, din spusele ei, am putut diagnostica o toxiinfecție alimentară gravă, provocată probabil de o plăcintă veche cu stridii, pe care o mâncase împreună cu alte mâncăruri în ziua precedentă, într-un acces de poftă și de lăcomie, tipic pentru unele femei însărcinate.

– Nu am friguri?

Și-a retras limba, pe care îmi îngăduise să i-o examinez, și s-a încruntat.

– Nu aveți. Mai precis, nu încă, m-am văzut silită să adaug din onestitate.

Nici nu era de mirare că se credea bolnavă de friguri; în cursul examinării, aflasem că în oraș, dar și la palat, bântuia un tip deosebit de virulent de febră. Secretarul guvernatorului murise din această cauză în urmă cu două zile, iar Dilman era singura servitoare care rămăsese pe picioare.

Am determinat-o să coboare din pat și am ajutat-o să ajungă până la fotoliu, pe care s-a lăsat moale, arătând ca o felie de tort strivită. În cameră, aerul era încins și închis, așa că am deschis fereastra, sperând că înăuntru va pătrunde o adiere de vânt.

– Pentru Dumnezeu, doamnă Fraser, vrei să mă omori?

Și-a strâns pătura în jurul pântecului, și-a curbat spatele, ca și cum aș fi lăsat un vifor șuierător să intre în cameră.

– Nu cred.

– Dar miasmele!

Scandalizată, a făcut semn cu mâna spre fereastră. Adevărat, țânțarii *erau* o primejdie. Dar mai erau câteva ore până la apusul soarelui, când ei începeau să devină activi.

– O vom închide peste puțin timp. Deocamdată, aveți nevoie de aer. Și probabil de o mâncare ușoară. Ce credeți, vă mulțumiți cu niște pâine prăjită?

A rămas pe gânduri, încercându-și colțurile gurii cu vârful limbii.

– Probabil, a hotărât ea. Și o ceașcă de ceai. Dilman!

Dilman a plecat să aducă ceai și pâine prăjită – de când nu mai văzusem ceai adevărat? m-am întrebat –, după care am început să alcătuiesc un istoric medical mai cuprinzător.

Câte alte sarcini? Șase, însă pe fața ei a trecut o umbră și am văzut-o aruncând fără să vrea o privire spre o păpușă din lemn, care zăcea aproape de vatră.

– Copiii dumneavoastră sunt în palat? am întrebat-o din curiozitate.

Nu auzisem niciun sunet care să trădeze prezența copiilor și, chiar într-un loc de mărimea palatului, era greu să ascunzi șase.

– Nu, mi-a răspuns ea oftând, apoi și-a așezat mâinile peste pântec, cu un aer absent. Am trimis fetele la sora mea din New Jersey, acum câteva săptămâni.

După alte câteva întrebări, au sosit ceaiul și pâinea prăjită. Am lăsat-o să mănânce în pace și m-am dus să scutur așternuturile mototolite și umede.

– E adevărat? m-a întrebat doamna Martin pe neașteptate, făcându-mă să tresar.

– Ce să fie adevărat?

– Se spune că ai ucis-o pe tânăra amantă a soțului tău, care era gravidă, și ai scos copilul din pântecul ei. Așa ai făcut?

Închizând ochii, mi-am dus podul palmei la frunte și am apăsat. De unde Dumnezeu aflase asta? După ce am socotit că pot vorbi, mi-am coborât mâna și am deschis ochii.

– N-a fost amanta lui și nu eu am ucis-o. În ceea ce privește restul, da, așa am făcut, am spus cât de calm am putut.

Rămasă cu gura căscată, s-a holbat la mine un moment. Apoi a închis gura cu un pocnet și și-a încrucișat brațele peste pântec.

– Și să mai cred că George Webb o să-mi aducă o moașă adevărată! a comentat ea și, spre marea mea surpriză, a început să râdă. El nu știe, așa e?

– Cred că nu, am răspuns sec. Nu i-am spus. Dar de unde ați aflat?

– Ei, păi ești foarte cunoscută, doamnă Fraser, m-a asigurat ea. Toată lumea vorbește despre asta. George nu are timp să asculte bârfele, dar chiar și el trebuie să fi auzit. Însă nu are memoria numelor. Pe când eu am.

Fața ei a început să capete ceva culoare. A mai luat o îmbucătură de pâine prăjită, a mestecat și a înghițit cu grijă.

– N-am fost convinsă că erai tu, să știi, a recunoscut ea. Asta până te-am întrebat.

A închis ochii şi a făcut o grimasă care îi trăda îndoielile, dar pâinea ajunsese în stomacul ei, aşa că a continuat să ciugulească.

– Și acum, după ce ați *aflat*…? am întrebat cu delicatețe.

– Nu știu ce să zic. Până acum n-am mai văzut o ucigașă.

A înghițit ultimele fărâme din pâinea prăjită, apoi și-a lins vârfurile degetelor, după care și le-a șters de șervet.

– *Nu* sunt ucigașă, am spus eu.

– Mda, bineînțeles că susții asta, a aprobat ea.

A apucat ceașca, uitându-se spre mine cu interes, pe deasupra ei.

– Nu pari depravată, deși, trebuie s-o spun, nici respectabilă nu pari.

A ridicat ceaiul aromat și a băut cu o expresie de încântare care m-a făcut să-mi dau seama că nu mâncasem nimic după bolul de terci nesărat și fără unt, pe care mi-l dăduse doamna Tolliver drept mic dejun.

– Trebuie să mă gândesc, a spus doamna Martin, așezând ceașca pe tavă cu un clinchet. Du astea la bucătărie, a adăugat ea, făcând semn către tavă, și cere-le să-mi trimită niște supă și câteva sandviciuri. Cred că mi-a revenit pofta de mâncare!

*

Da, și *acum*? Fusesem adusă atât de brusc din închisoare la palat, încât mă simțeam ca un marinar ajuns pe țărm după câteva luni petrecute pe ocean, împleticindu-mă și pierzându-mi mereu echilibrul. Supusă, am coborât la

bucătărie, am primit altă tavă – cu o supă ce mirosea delicios – și i-am dus-o la etaj doamnei Martin, mergând ca un robot. În momentul în care mi-a permis să plec, mintea mea a început să funcţioneze din nou, chiar dacă nu la capacitate maximă.

Mă găseam în New Bern. Și, mulţumită Domnului și lui Sadie Ferguson, scăpasem din închisoarea zgomotoasă a șerifului Tolliver. Fergus și Marsali erau în New Bern. Prin urmare, soluția evidentă – de fapt, singura – era să scap de acolo și să mă refugiez la aceștia. Ei mă puteau ajuta să-l găsesc pe Jamie. M-am agăţat cu tărie de promisiunea lui Tom Christie că Jamie nu murise și de ideea că *putea* fi găsit, fiindcă nu puteam suporta alt gând.

Însă evadarea din palatul guvernatorului s-a dovedit a fi mai dificilă decât mă așteptasem. Existau gărzi postate la fiecare ușă, iar încercarea mea de a trece de una dintre ele a eșuat complet, ceea ce a dus la apariția bruscă a domnului Webb, care m-a luat de braț și m-a escortat cu hotărâre pe o scară, până la mansarda încinsă și înăbușitoare, unde m-a încuiat.

Era mai bine decât la închisoare, însă asta era tot ce puteam spune. Existau un pat, o oală de noapte, un lighean, un urcior cu apă și o comodă cu sertare, în care am găsit câteva obiecte de îmbrăcăminte. Camera prezenta semne că fusese ocupată de cineva – dar nu chiar recent. Un strat subțire de praf se așezase peste toate lucrurile, iar urciorul, deși plin cu apă, stătea acolo de ceva vreme; câțiva fluturași și alte insecte se înecaseră în el, iar o peliculă din același praf fin plutea pe suprafața apei.

Exista şi o ferestruică închisă, dar, după ce am bătut cu hotărâre în ea și am împins-o, am reușit s-o deschid, apoi am inspirat câteva guri ameţitoare de aer fierbinte și îmbâcsit.

M-am dezbrăcat la piele, am scos fluturașii morţi din urcior și m-am spălat, ceea ce a reprezentat o experiență binecuvântată, care m-a făcut să mă simt cu mult mai bine după ultima săptămână de sudoare și jeg. Am ezitat un moment, apoi am luat o cămășuță uzată din comodă, pentru că nu mai suportam gândul de a îmbrăca din nou propria-mi cămașă, murdară și îmbibată de sudoare.

M-am spălat fără săpun sau șampon, însă chiar și așa, m-am simțit mult mai bine și am rămas la fereastră, pieptănându-mi părul umed – găsisem un pieptăn din lemn pe comodă, deși fără oglindă – şi urmărind ce se putea din acel loc înalt.

Am văzut alte gărzi, postate la marginea proprietății. M-am întrebat dacă era ceva obișnuit. Am socotit că probabil nu; toată lumea părea neliniștită și foarte agitată; unul dintre soldați l-a luat la întrebări pe un bărbat care s-a apropiat de poartă, mișcându-și arma într-un mod destul de amenințător. Bărbatul a părut șocat și s-a retras, apoi s-a întors și s-a îndepărtat grăbit, aruncând priviri peste umăr.

Am observat și câteva gărzi în uniformă – păreau infanteriști navali, deși nu eram suficient de bine familiarizată cu uniformele ca să fiu sigură – adunate în jurul a șase tunuri, așezate pe o mică ridicătură din fața palatului, dominând orașul și marginea portului.

Între militari erau și doi bărbați care nu purtau uniforme; aplecându-mă puțin, am distins silueta înaltă și masivă a domnului Webb și, lângă el, silueta unui bărbat mai scund. Cel scund pășea de-a lungul liniei tunurilor, cu mâinile prinse la spate, pe sub poalele redingotei, iar infanteriștii, sau ce erau ei, l-au salutat. Am bănuit că acela era guvernatorul. Josiah Martin.

Am mai urmărit o vreme, dar nu s-a întâmplat nimic interesant, după care m-am simțit copleșită brusc de un val de somn, adus de încordarea prin care trecusem în ultima lună și de aerul canicular și neclintit care părea să mă apese cumplit.

Îmbrăcată cu cămașa de împrumut, m-am întins pe patul îngust și am adormit instantaneu.

*

Am dormit până spre miezul nopții, când am fost chemată din nou să mă ocup de doamna Martin, care părea să prezinte o recidivă a problemelor digestive. În dreptul ușii, se foia un bărbat cam durduliu, cu nasul lung, în cămașă de noapte și cu bonetă. Ținea o lumânare în mână și părea neliniștit; am bănuit că acela era guvernatorul. S-a uitat urât la mine, dar nu a făcut

niciun gest ca să intervină, iar eu nu aveam timp să-l bag prea mult în seamă. După ce criza a trecut, guvernatorul – dacă el fusese – a dispărut. Cum pacienta adormise, m-am întins ca un câine pe covorul de lângă patul ei şi, punându-mi sub cap, drept pernă, o jupă făcută sul, am adormit şi eu.

Era plină zi când m-am trezit, iar focul se stinsese. Doamna Martin coborâse din pat, strigând agitată pe coridor, chemând-o pe Dilman.

– Nenorocita naibii! a spus ea, întorcându-se în timp ce eu mă ridicam cu stângăcie în picioare. Are friguri, ca toţi ceilalţi, aşa cred. Ori a fugit.

Am aflat că o parte dintre slujitoare erau bolnave de friguri, iar altele fugiseră pur şi simplu, de teamă să nu se îmbolnăvească.

– Eşti sigură că nu am malarie, doamnă Fraser?

Doamna Martin s-a privit în oglindă, scoţând limba şi examinând-o cu ochi critici.

– Mi se pare că am faţa gălbuie.

În realitate, tenul ei era de un rozaliu englezesc, deşi cam palid după ce vărsase.

– Nu mai mâncaţi prăjituri cu cremă şi plăcintă cu stridii pe vreme caniculară, nu mâncaţi ceva mai mare decât capul dumneavoastră la o singură masă şi o să vă simţiţi bine, i-am spus, înăbuşindu-mi un căscat.

Privind peste umărul ei, mi-am zărit imaginea în oglindă şi m-am cutremurat. Eram aproape la fel de palidă ca ea, încercănată, iar părul meu… ei bine, era aproape curat, doar atât puteam spune.

– Ar trebui să mi se ia sânge, a afirmat doamna Martin. Ăsta-i tratamentul potrivit pentru exces de mâncare; scumpul doctor Sibelius spune mereu aşa. Cam o sută de grame de sânge, probabil, după care se administrează un purgativ. Doctorul Sibelius zice că a descoperit că purgativul este răspunsul potrivit în asemenea cazuri.

S-a aşezat în fotoliu şi s-a lăsat pe spate, iar pântecul i s-a umflat pe sub halatul pe care îl purta. A ridicat mâneca halatului şi a întins braţul cu un gest languros.

– În sertarul din stânga sus e o lanţetă, doamnă Fraser. Vrei să-mi faci plăcerea?

Simplul gând de a face o flebotomie la primele ore ale dimineții a fost de ajuns ca să îmi întoarcă stomacul pe dos. Cât privește purgativul doctorului Sibelius, era vorba de laudanum – o tinctură alcoolizată de opiu, acela nu era tratamentul pe care l-aș fi aplicat unei femei gravide.

Discuția sarcastică privind virtuțile flebotomiei – începusem să cred, judecând după sclipirea plină de așteptări din ochii ei, că voia, de fapt, să aibă parte de experiența palpitantă ca o ucigașă să-i deschidă vena – a fost întreruptă de intrarea intempestivă și nepoliticoasă a domnului Webb.

– V-am deranjat, doamnă? Vă cer scuze.

S-a înclinat din obligație către doamna Martin, apoi s-a întors spre mine.

– Pune-ți boneta pe cap și vino cu mine.

L-am urmat fără să protestez, lăsând-o pe doamna Martin indignată și cu sângele intact.

De astă dată, Webb m-a dus pe scara din față, lustruită sclipitor, până într-o încăpere spațioasă, frumoasă, cu nenumărate cărți aliniate pe rafturile de pe pereți. Acum, purtând perucă, pudrat și îmbrăcat elegant, guvernatorul stătea la biroul care gemea de documente, borderouri, pene de scris, sugative, recipiente cu nisip, ceară de sigilat și toate celelalte lucruri de care avea nevoie un birocrat din secolul al XVIII-lea. Părea înfierbântat, iritat și aproape la fel de indignat ca și soția lui.

– Ce-i cu tine, Webb? a întrebat el, încruntându-se la mine. Am nevoie de o secretară, iar tu îmi aduci o moașă?

– E falsificatoare, a spus sec Webb.

Asta a pus capăt oricărei alte nemulțumiri pe care guvernatorul ar fi dorit să o exprime. Rămas cu gura întredeschisă, m-a privit încruntat.

– Așa deci, a spus el pe un ton diferit.

– *Acuzată* de fals, am zis pe un ton politicos. Nu am fost judecată, deci nu am fost condamnată, să știți.

Auzindu-mi accentul de persoană educată, guvernatorul a ridicat din sprâncene.

– Așa deci, a repetat el, ceva mai rar și m-a măsurat îndelung cu o expresie de îndoială. De unde Dumnezeu ai adus-o, Webb?

– Din închisoare.

Webb mi-a aruncat o privire care trăda nepăsarea, ca și cum aș fi fost un articol neatrăgător, dar util, de exemplu, o oală de noapte.

– Când m-am interesat de o moașă, cineva mi-a spus că această femeie a făcut minuni cu o sclavă, altă deținută, care nu reușea să nască. Și cum chestiunea era urgentă şi n-am găsit altă femeie pricepută…

A ridicat din umeri, cu o grimasă.

– Hmm, a făcut guvernatorul, după care a scos o batistă din mânecă și s-a șters cu un aer gânditor pe sub falca plinuță. Știi să scrii frumos?

Am presupus că doar o falsificatoare slabă nu ar fi fost în stare de asta, dar m-am mulțumit să spun:

– Da.

Din fericire, acela era adevărul. În epoca mea, scrisesem rețete cu pixul cât se putea de citeț, însă acum mă învățasem să scriu limpede cu pana, astfel ca evidențele medicale și însemnările despre fiecare caz să fie lizibile, spre binele celui care le-ar fi citit după mine. Am simțit o undă dureroasă de regret gândindu-mă la Malva, dar nu era momentul potrivit să mă gândesc la ea.

Încă măsurându-mă gânditor, guvernatorul a făcut un semn din cap către un scaun cu spătarul drept și o măsuță aflată dintr-o latură a încăperii.

– Șezi acolo.

S-a ridicat, a scotocit printre hârtiile de pe biroul lui și a așezat una în fața mea. Vreau să văd dacă poți face o copie bună a documentului acestuia, dacă nu te superi.

Era o scrisoare scurtă către Consiliul Regal, descriind îngrijorările guvernatorului privind recentele amenințări la adresa acelui organism și amânând următoarea ședință programată a acestuia. Am ales o pană din suportul de sticlă șlefuită de pe birou, am găsit un cuțitaș de argint alături de el, am aranjat pana pe placul meu și m-am apucat de treabă, perfect conștientă că eram urmărită de cei doi bărbați.

Nu știam cât va rezista impostura mea – doamna guvernator putea să mă dea în vileag în orice clipă –, însă deocamdată am socotit că, probabil, ca

falsificatoare aveam șanse mai mari să scap, decât ca ucigașă.

Guvernatorul a luat copia pe care o făcusem, a examinat-o și a așezat-o pe biroul lui, cu un mic sunet care i-a trădat mulţumirea.

– Destul de bine, a spus el. Să faci alte opt copii, iar după aceea poți continua cu astea.

Întorcându-se spre biroul lui, a răsfoit un teanc mare de scrisori, pe care le-a depus în fața mea.

Cei doi bărbați – nu aveam idee care era funcția lui Webb, însă îi era prieten apropiat guvernatorului – au revenit la o discuție despre treburile curente, ignorându-mă cu totul.

Mi-am văzut de treaba mea în mod mecanic, descoperind că scrâșnetul penei, ritualul de a usca scrisul cu nisip și scuturarea hârtiei erau liniștitoare. Copierea ocupa doar o parte foarte mică din mintea mea, restul rămânând liberă ca să-mi fac griji în legătură cu Jamie și să mă gândesc care era calea cea mai bună de a evada.

După o vreme, puteam – și fără îndoială, trebuia – să găsesc o scuză ca să plec să văd cum se mai simțea doamna Martin. Dacă reușeam să fac asta neînsoțită, aș fi beneficiat de câteva momente de libertate, timp în care puteam să scap neobservată și să mă furișez pe cea mai apropiată ieșire. Însă, până în acel moment, toate ușile fuseseră păzite. Din nefericire, palatul guvernatorului era bine aprovizionat cu leacuri de bază, aşa că avea să fie greu să inventez ceva ce trebuia căutat la spițer – și chiar și atunci, era puțin probabil că mi se va îngădui să merg eu până acolo.

Așteptarea nopții părea a fi cea mai bună soluție; dacă reușeam să ies din palat, măcar voi avea la dispoziție câteva ore până să se observe dispariția mea. Însă dacă mă încuiau din nou…

Am continuat să scriu cu asiduitate, analizând pe față și pe dos diferite planuri și chinuindu-mă să nu mi-l imaginez pe Jamie rotindu-se încet în vânt, spânzurat de un copac în cine știe ce văgăună. Christie își dăduse cuvântul; m-am agățat de asta, pentru că altă speranță nu aveam.

Webb și guvernatorul murmurau între ei, dar discuția lor se purta pe un subiect de care nu aveam habar și, în cea mai mare parte, cuvintele lor au

trecut peste mine ca sunetul oceanului, fără sens și liniștitor. După o vreme însă, Webb s-a apropiat să-mi dea instrucțiuni cum să sigilez scrisorile și să-mi spună unde trebuiau trimise. M-am gândit să-l întreb de ce nu ajuta chiar el la rezolvarea acelei urgențe administrative, însă i-am văzut mâinile – ambele erau deformate de artrită.

– Ai un scris foarte frumos, doamnă Fraser, a catadicsit să spună la un moment dat, apoi mi-a aruncat un zâmbet scurt și glacial. Păcat că tu ești falsificatoarea, nu ucigașa.

– De ce? am întrebat, destul de mirată.

– Păi, se vede clar că ești educată, a spus el, mirat la rândul lui de nedumerirea mea. Dacă ești condamnată pentru crimă, poți să ceri ajutorul clerului și să scapi cu o biciuire publică și cu o însemnare cu fierul roșu pe față. Însă falsificarea…

A clătinat din cap și a strâns din buze.

– Asta e o crimă capitală și nu se acordă iertare. Dacă vei fi condamnată pentru fals, mă tem că vei fi spânzurată, dnă Fraser.

Sentimentul meu de recunoștință față de Sadie Ferguson a suferit o reevaluare bruscă.

– Chiar așa? am rostit cât de glacial am putut, deși inima mea făcuse un salt convulsiv și parcă încerca să mi se smulgă din piept. Ei bine, să sperăm atunci că se va face dreptate și voi fi eliberată, da?

A scos un sunet înfundat despre care am crezut că voia să treacă drept râs.

– Desigur. Fie și numai de dragul guvernatorului.

Ne-am reluat lucrul în tăcere. Ceasul poleit din spatele meu a bătut de amiază și, ca și cum ar fi fost chemat de acel sunet, un servitor despre care am crezut că era majordom a intrat să întrebe dacă guvernatorul era dispus să primească o delegație a cetățenilor orașului.

Guvernatorul a strâns puțin din buze, dar a dat resemnat din cap în semn de aprobare, iar în încăpere a pătruns un grup format din șase sau șapte bărbați, toți în cele mai bune haine ale lor, dar părând clar meseriași, nu negustori sau avocați. Nu l-am recunoscut pe niciunul dintre ei, slavă Cerului!

– Domnule, am venit să vă întrebăm care e rostul mutării tunurilor, a rostit unul dintre ei, care s-a prezentat drept George Herbert.

Lângă mine, Webb a încremenit, însă guvernatorul părea pregătit pentru o asemenea întrebare.

– Tunurile? a repetat el, cu o surprindere perfect sinceră. Trebuie reparate șasiurile. Ca de obicei, vom trage salve de tun în onoarea zilei de naștere a reginei, la sfârșitul lunii. Aşa că tunurile au fost inspectate şi s-a descoperit că lemnul chesoanelor putrezise în unele locuri. Nu se poate trage cu asemenea tunuri, fără a se face reparații. Vreți să vedeți personal șasiurile, domnule?

În timp ce spunea acestea, s-a ridicat pe jumătate de pe scaun, ca și cum ar fi fost pregătit să-i conducă el însuşi, dar a folosit o tentă atât de ironică în exprimarea ceremonioasă, încât oamenii au roșit și au mormăit ceva în semn de refuz.

Au urmat alte câteva schimburi de cuvinte în numele curtoaziei, apoi oamenii din delegație au plecat, având pe fețe expresii ceva mai puțin bănuitoare decât la intrarea în biroul guvernatorului. Webb a închis ochii și a expirat puternic în momentul în care ușa s-a închis în urma lor.

– Să-i ia naiba! a zis guvernatorul foarte încet.

Nu cred că voise să fie auzit și m-am prefăcut că nu auzisem, făcându-mi de lucru cu hârtiile și ținându-mi capul plecat.

Webb s-a ridicat și s-a dus la fereastra care dădea spre peluză, probabil ca să se asigure că tunurile se aflau acolo unde presupunea că ar trebui să fie. Ridicându-mi puțin capul, am putut vedea dincolo de el; evident, cele șase tunuri fuseseră scoase din suporturile lor și zăceau pe iarbă, ca niște bușteni nevinovați din bronz.

Din discuția care a urmat – presărată cu remarci dure la adresa câinilor de rebeli care avuseseră curajul să-i pună asemenea întrebări guvernatorului regal, de parcă acesta ar fi fost un lustragiu oarecare, pentru Dumnezeu! – am înțeles că, de fapt, tunurile fuseseră scoase de pe suporturi din cauza temerii reale că orășenii le-ar putea cuceri, îndreptându-le împotriva palatului.

Auzind toate acestea, mi-am dat seama că lucrurile ajunseseră mai departe și se mișcaseră mult mai repede decât mă așteptasem. Eram la mijlocul lunii iulie, dar în 1775 – cu aproape un an înainte ca o versiune mai cuprinzătoare și mai puternică a Declarației de la Mecklenberg să devină declarația oficială de independență a coloniilor unite. Dar guvernatorul regal de aici se temea clar de o revoltă deschisă.

Dacă ceea ce văzuserăm în călătoria dinspre Ridge nu fusese suficient ca să mă convingă că războiul ne pândea în mod direct, ziua petrecută în biroul guvernatorului Martin alunga orice îndoială.

În cursul după-amiezii, m-am ridicat de la masa de scris – din păcate, însoțită de Webb, tot timpul atent – ca să-mi examinez pacienta și să mă interesez dacă mai era cineva bolnav. Doamna Martin era toropită de oboseală și într-o stare psihică proastă, plângându-se de arșiță și de clima nenorocită, resimțind lipsa fiicelor ei și suferind grav de lipsa unor servicii personale, văzându-se obligată să își pieptene singură părul, în absența lui Dilman, care dispăruse. Cu toate acestea, starea ei de sănătate era bună, lucru pe care l-am putut afirma în fața guvernatorului, care m-a întrebat despre asta după ce m-am întors.

– Ce crezi, va rezista unei călătorii? m-a întrebat el, încruntându-se puțin.

Am analizat lucrurile câteva momente, apoi am dat afirmativ din cap.

– Cred că da. Totuși, e cam slăbită din cauza tulburărilor digestive – dar s-ar putea ca mâine să se simtă bine. Nu văd dificultăți majore în ceea ce privește sarcina – spuneți-mi, a avut probleme în cazul celorlalte sarcini?

Fața guvernatorului s-a îmbujorat auzindu-mi vorbele, dar a clătinat din cap.

– Îți mulțumesc, doamnă Fraser, a spus el, înclinând ușor capul. Scuză-mă, George, trebuie să mă duc să discut cu Betsy.

– Dorește să-și trimită soția de aici? l-am întrebat pe Webb, după plecarea guvernatorului.

În ciuda căldurii, am simțit mici fiori de neliniște.

– Are rude la New York și la New Jersey. Soția lui va fi în siguranță acolo, alături de fete. Cele trei fiice ale ei, a explicat el, observându-mi privirea

întrebătoare.

– Trei? Mi-a spus că are șase – aha.

M-am întrerupt brusc. Spusese că născuse șase copii, nu că avea șase copii în viață.

– Au pierdut trei băieți mici din cauza frigurilor care bântuie aici, a zis Webb, încă privind după amicul lui, apoi a clătinat din cap și a oftat. N-a fost un loc fericit pentru ei.

Apoi a părut să își revină, după care bărbatul a dispărut în spatele măștii de birocrat glacial. Mi-a întins un alt maldăr de documente și a ieșit din cameră, fără se mai deranjeze să facă o plecăciune în fața mea.

45 *Povestea doamnei Tiggy-Winkle*, carte pentru copii scrisă și ilustrată de Beatrix Potter, publicată în 1905 (n. tr.).

93

ÎN CARE JOC ROLUL UNEI LADY

Am luat cina singură, în camera mea; se părea că măcar bucătăreasa încă exista, deși atmosfera de dezordine din casă era cât se poate de palpabilă. Am simțit neliniștea ajunsă aproape de panică. Şi nu teama de friguri sau de altă boală îi determinase pe servitori să plece, ci mai curând sentimentul de autoconservare, care îi face și pe șobolani să fugă de pe o corabie pe cale să se scufunde.

De la fereastra minusculă a camerei mele, vedeam doar o părticică din oraș, care părea liniștit în crepusculul ce sporea. Aici, lumina era foarte diferită de cea de la munte – era plată, fără dimensiuni, contura casele și ambarcațiunile de pescuit din port cu o claritate deosebită, dar se stingea, devenind o negură care ascundea cu totul țărmul aflat mai departe, astfel că mi se părea că privesc dincolo de perspectiva imediată, către infinitul fără trăsături.

Am alungat ideea și am scos din buzunar cerneala și hârtia pe care le șterpelisem mai devreme din bibliotecă. Nu aveam habar dacă și cum voi reuși să strecor un bilet în afara palatului, dar încă aveam ceva bani, iar dacă mi se oferea prilejul…

Le-am scris în grabă lui Fergus și lui Marsali, spunându-le pe scurt ce se întâmplase, îndemnându-l pe Fergus să facă cercetări în Brunswick și în Wilmington pentru a-l găsi pe Jamie.

M-am gândit că, *dacă* Jamie era în viață, fusese dus, probabil, la închisoarea din Wilmingon. Brunswick era o așezare măruntă, dominată de silueta impunătoare a Fortului Johnston, însă el era o garnizoană a miliției; nu exista niciun motiv serios să-l fi dus pe Jamie acolo – deși, dacă *l-ar fi*

dus, fortul era comandat de un anume căpitan Collet, un emigrant elveţian care îl cunoştea pe Jamie. Măcar acolo ar fi fost în siguranţă.

Pe cine mai cunoştea? Avea multe cunoştinţe pe coastă de pe vremea Reglementării. Una dintre acestea era John Ashe; mărşăluiseră alături la Alamance, iar compania lui Ashe îşi stabilise tabăra lângă a noastră în fiecare noapte; îl primiserăm la focul nostru de tabără de multe ori. Iar Ashe era din Wilmington.

Tocmai încheiasem de scris mica rugăminte către John Ashe, când am auzit zvon de paşi pe hol, apropiindu-se de camera în care mă aflam. Am împăturit nota în grabă, fără să mă mai intereseze că se păta, şi am vârât-o împreună cu celălalt bilet într-un buzunar. N-am avut timp să fac altceva cu cerneala şi hârtia furate decât să le împing sub pat.

Bineînţeles, era Webb, obişnuitul meu temnicer. Evident, acum eram considerată femeia bună la toate; am fost escortată până în camera doamnei Martin şi mi s-a cerut să îi împachetez lucrurile.

M-aş fi aşteptat ca ea să fie nemulţumită sau isterică, dar, în realitate, nu numai că era complet îmbrăcată, dar, palidă şi calmă, îndruma şi chiar participa la pregătirile de plecare, lăsând impresia unei minţi limpezi şi ordonate.

Stăpânirea ei de sine se explica prin prezenţa guvernatorului care, tras la faţă şi îngrijorat, a sosit în toiul operaţiunilor de împachetare. Ea s-a apropiat imediat de el şi, afectuoasă, a pus mâinile pe umerii lui.

– Sărmanul meu Jo, a spus ea încet. Ai mâncat de seară?

– Nu. N-are importanţă. O să gust ceva mai târziu.

A sărutat-o delicat pe frunte, iar privirea lui îngrijorată s-a mai luminat când a privit-o.

– Te simţi bine, Betsy? Eşti sigură?

Mi-am dat seama că era irlandez sau cel puţin anglo-irlandez; nu avea pic de accent, însă, când nu se controla, în glas îi apărea o anumită inflexiune care îi trăda originea.

– Mi-am revenit complet, l-a asigurat ea, i-a luat mâna şi a apăsat-o pe pântecul ei. Simţi cum loveşte?

El i-a răspuns la zâmbet, i-a ridicat mâna la buze și a sărutat-o.

– O să-mi lipsești, dragul meu, a rostit ea încet. O să ai grijă de tine?

El a clipit rapid și, înghițindu-și nodul din gât, a coborât ochii.

– Desigur, a răspuns cu glas răgușit. Draga mea Betsy... Știi că nu aș suporta să mă despart de tine, doar că…

– Știu. De aceea mă tem atât de mult pentru tine. Eu…

A ridicat privirea și și-a dat brusc seama că eram încă acolo.

– Doamnă Fraser, a spus ea pe un ton diferit. Du-te la bucătărie, te rog, și pregătește o tavă cu mâncare pentru guvernator. Poți s-o duci în bibliotecă.

Am făcut o plecăciune și am plecat. Asta să fie șansa pe care o așteptam?

Holurile și casa scării erau pustii, luminate doar de flăcările pâlpâitoare din sfeșnicele de cositor – după miros, mi-am dat seama că foloseau untură de pește. Bucătăria cu pereți din cărămidă se afla la subsol, desigur, iar tăcerea nefirească dintr-un loc unde, de obicei, era agitație ca într-un stup făcea ca scara neluminată care ducea într-acolo să pară o cale spre temniță.

În bucătărie nu era nicio lumină, cu excepția celei radiate de vatră, unde lemnele ardeau mocnit – dar *ardeau*, iar trei slujnice stăteau aproape de ea, în ciuda arșiței. Când mi-am auzit pașii, s-au întors spre mine, surprinse, niște siluete fără chipuri. Cum aburul se ridica din cazanul aflat în spatele lor, preț de un moment am avut iluzia că stăteam față în față cu cele trei vrăjitoare din *Macbeth*, adunate să facă profeții groaznice.

– Toarnă-i, toarnă-i, zoru-i mare, am zis pe un ton plăcut, deși inima a început să-mi bată mai repede când m-am apropiat de ele. Foc și clocot în căldare[46]!

– Zoru-i mare, adevărat, a spus moale o femeie și a râs.

Ajungând mai aproape, mi-am dat seama de ce păreau lipsite de chip în semiîntuneric; toate erau negrese, probabil sclave, și astfel nu aveau posibilitatea să fugă din casă.

De asemenea, nu puteau nici să ducă mesajul meu. Cu toate astea, nu strica să mă arăt prietenoasă, aşa că le-am zâmbit.

Mi-au răspuns timide la zâmbet și s-au uitat curioase la mine. Nu le mai văzusem până atunci – și nici ele pe mine, însă m-a gândit că la „subsol“ probabil se știa cine sunt.

– Guvernatorul își trimite doamna de aici? m-a întrebat cea care râsese, ducându-se să ia o tavă de pe un raft ca răspuns la solicitarea mea de a pregăti ceva ușor.

– Da, am răspuns eu.

Mi-am dat seama de valoarea bârfelor ca monedă de schimb și le-am povestit tot ce se putea în mod decent, în timp ce ele s-au mișcat cu hărnicie, negre ca niște umbre și, cu mâini pricepute, au feliat, au uns și au aranjat totul pe tavă.

Molly, bucătăreasa, a clătinat din cap, iar în lumina focului, boneta ei albă s-a legănat ca un nor la apusul soarelui.

– Vremuri grele, vremuri grele, a rostit ea, plescăind din limbă, iar celelalte au murmurat aprobator.

Din atitudinea lor, am dedus că țineau la guvernator, însă, ca sclave, soarta lor era oricum ineluctabil legată de a lui.

În timp ce flecăream, mi-am dat seama că, deși nu puteau fugi din casă, ele o puteau părăsi când și când; cineva trebuia să facă aprovizionarea și se părea că altcineva nu mai rămăsese. De fapt, teoria mea s-a şi adeverit, pentru că Sukie, cea care râsese, pleca dimineața să cumpere pește și legume proaspete. După ce am abordat-o cu tact, a acceptat să predea biletele mele, contra unei mici sume de bani, la atelierul tipografic – a spus că știa unde este, un loc cu multe cărți în vitrină.

A vârât biletele și banii în sân, apoi mi-a aruncat o privire complice și mi-a făcut cu ochiul. Dumnezeu știe ce și-a închipuit, dar i-am făcut și eu cu ochiul, apoi, ridicând tava încărcată, am urcat din nou în tărâmul luminos, mirosind a pește.

L-am găsit pe guvernator în bibliotecă, unde ardea documente. Cu un aer absent, a făcut un semn către tava pe care am așezat-o pe biroul lui, dar nu s-a atins de ea. Nu eram sigură ce să fac și, după ce am rămas stângace în picioare un moment, m-am așezat la locul meu obișnuit.

Guvernatorul a aruncat un ultim teanc de documente în foc, apoi a stat și le-a privit cu un aer sumbru cum se înnegresc și se contorsionează. Odată cu apusul soarelui, în încăpere s-a mai răcorit puțin, însă ferestrele au rămas închise, desigur, iar firicele de umezeală provenită din condens se scurgeau pe ochiurile de geam ornamentale. Ștergându-mi umezeala de pe obraji și nas, m-am ridicat și am deschis larg fereastra cea mai apropiată de mine, am inspirat adânc aerul serii, încă lipicios și cald, dar proaspăt și dulceag de la caprifoiul și trandafirii din grădină, la care se adăuga umezeala ce venea dinspre țărmul îndepărtat.

Venea și miros de fum; afară ardeau focuri. Soldații care păzeau palatul aprinseseră focuri de veghe, răspândite uniform în jurul proprietății. În fine, asta ajuta împotriva țânțarilor, iar noi nu aveam să fim luați total prin surprindere, dacă se declanșa un atac.

Guvernatorul a venit în spatele meu. M-am așteptat să-mi ceară să închid fereastra, însă s-a mulțumit să rămână pe loc și să privească dincolo de peluze și de aleea lungă, presărată cu pietriș. Luna se ridicase, iar tunurile date jos de pe afeturi abia se vedeau, zăcând în umbre ca niște morți aliniați.

După o clipă, guvernatorul s-a întors la birou, m-a chemat și mi-a înmânat un teanc de documente din corespondența oficială pentru a le copia și altul pentru a le sorta și a le îndosaria. A lăsat fereastra deschisă; am socotit că voia să audă dacă se întâmpla ceva.

M-am întrebat unde era omniprezentul Webb. În palat nu se auzea niciun alt zgomot. Probabil că doamna Martin terminase de împachetat singură și se dusese la culcare.

O vreme, mi-am continuat activitatea, marcată de bătăile ceasului. Guvernatorul se ridica din când în când ca să arunce în foc teancuri de documente, luând copiile făcute de mine și băgându-le în dosare mari din piele, pe care le-a legat cu șnururi, după care le-a stivuit pe birou. Își scosese peruca. Avea părul castaniu, scurt, dar ondulat – semăna cu al meu după ce suferisem de febră. Uneori se oprea, întorcea capul și trăgea cu urechea.

Înfruntasem mulțimi de oameni, astfel că știam ce anume asculta. În acele momente, nu îmi dădeam seama ce speranțe aveam sau de ce anume mă temam. Aşa că am continuat să scriu, binecuvântând activitatea pentru că îmi distrăgea atenția de la orice, deși în mâna dreaptă simțeam crampe cumplite și trebuia să mă opresc o dată la câteva secunde ca să mi-o masez.

Guvernatorul scria ceva; în ciuda pernei, s-a foit pe scaun și a făcut o grimasă de durere. Doamna Martin îmi spusese că suferea de o fistulă anală. Mă îndoiam foarte mult că m-ar lăsa să-l tratez.

S-a sprijinit pe o fesă, apoi și-a trecut mâna peste față. Era târziu și sigur obosise, dar nici nu se simțea bine. Și eu eram obosită și îmi înăbușeam căscatul, ceea ce amenința să-mi disloce falca de jos și-mi făcea ochii să lăcrimeze. Cu toate astea, el a continuat să lucreze, aruncând mereu priviri spre ușă. Pe cine aștepta?

Fereastra din spatele meu rămăsese deschisă, iar aerul, cald ca sângele, mă mângâia, mișcându-se suficient ca să îmi sufle șuvițele de păr de pe gât și să agite flacăra lumânării. Aceasta a pâlpâit, s-a aplecat într-o parte, gata să se stingă, aşa că guvernatorul s-a întins rapid, pentru a o proteja cu mâna făcută căuș.

Adierea s-a stins, iar aerul a redevenit neclintit și tăcut, cu excepția greierilor de afară. Guvernatorul părea să-și fi îndreptat atenția asupra hârtiei din fața lui, însă, pe neașteptate, a întors capul, de parcă ar fi văzut ceva țâșnind prin ușa deschisă.

S-a uitat o clipă spre ea, apoi s-a frecat la ochi și a încercat să-și îndrepte din nou atenția asupra hârtiei. Însă nu a reușit. A privit iar spre ușa deschisă – nu m-am putut abține și m-am uitat și eu într-acolo, după care am clipit iute de câteva ori și am revenit la ceea ce scriam.

– Doamnă Fraser, ai văzut pe… pe cineva? m-a întrebat el.

– Nu, domnule, am răspuns, înăbușindu-mi un căscat.

– Aha.

Părând oarecum dezamăgit, a ridicat pana, dar nu a scris nimic, ci doar a ținut-o între degete, ca și cum ar fi uitat de ea.

– Excelența Voastră, așteptați pe cineva? l-am întrebat pe un ton politicos, iar el a ridicat capul brusc, surprins că mă adresasem lui atât de direct.

– A, nu. Asta e…

Vocea i s-a stins când s-a uitat la ușa care dădea către spatele casei.

– Fiul meu, a spus el. Scumpul nostru Sam. A… a murit aici, înțelegi, la sfârșitul verii trecute. Nu avea decât opt ani. Câteodată… câteodată mi se pare că îl văd.

Dintr-un impuls, am vrut să-i ating mâna, însă faptul că își ținea buzele strânse m-a făcut să mă opresc.

– Îmi pare rău, am spus eu încet.

Nu a scos nicio vorbă, dar a dat scurt din cap în semn de confirmare, fără să ridice ochii. A strâns și mai mult din buze și a continuat să scrie, lucru pe care l-am făcut și eu.

Ceva mai târziu, ceasul a bătut o dată, apoi încă o dată. Suna slab și plăcut, iar guvernatorul, cu o privire visătoare, s-a oprit să-l asculte.

– Ce târziu e, a spus el în timp ce ultima bătaie se stingea. Te-am ținut intolerabil de târziu, doamnă Fraser. Iartă-mă.

Mi-a făcut semn să las hârtiile la care lucram. M-am ridicat, înțepenită după atâta stat pe scaun.

Mi-am scuturat fusta ca să mi-o aranjez și m-am întors să plec, dar mi-am dat seama că el nu făcuse niciun gest să pună deoparte cerneala și pana.

– Ar trebui să vă culcați și dumneavoastră, să știți, am zis, răsucindu-mă și oprindu-mă o clipă în ușă.

În palat era liniște. Până și greierii încetaseră să țârâie și doar sforăitul slab al unui soldat adormit pe hol tulbura tăcerea.

– Da, a spus el, și mi-a aruncat un zâmbet firav, obosit. Curând.

Și-a mutat greutatea de pe o fesă pe alta, a ridicat pana, apoi și-a aplecat capul din nou peste hârtii.

*

În următoarea dimineață nu m-a trezit nimeni, iar soarele era destul de sus pe cer când am deschis ochii. Ascultând şi constatând că era o liniște

deplină, m-am temut un moment că toată lumea fugise în timpul nopții, lăsându-mă încuiată acolo ca să mor de foame. M-am ridicat iute din pat și am privit afară. Ca de obicei, soldații în tunici roșii continuau să patruleze pe domeniu. Am văzut mici grupuri de cetățeni în afara perimetrului, cei mai mulți mergând câte doi-trei și oprindu-se când și când ca să privească spre palat.

Apoi am auzit tropăituri slabe și zgomote casnice la subsol și m-am simțit ușurată; nu eram cu totul abandonată. Cu toate astea, eram extrem de înfometată când majordomul a venit să-mi descuie ușa.

M-a dus în dormitorul doamnei Martin, dar, spre surprinderea mea, acesta era pustiu. M-a lăsat acolo, iar după câteva momente, a intrat Merilee, una dintre sclavele de la bucătărie, părând neliniştită că ajunsese în acea parte necunoscută a casei.

– Ce se petrece? am întrebat-o. Știi cumva unde e doamna Martin?

– Mda, *asta* știu, a răspuns ea, pe un ton șovăielnic, ce arăta că era *singurul* lucru pe care îl știa cu siguranță. A plecat chiar înainte de zori. Acel domn Webb a dus-o de aici în secret, într-o căruță, cu toate lăzile ei.

Am dat din cap, năucită de veste. Era de înțeles că trebuia să plece în mod discret; mi-am imaginat că guvernatorul nu dorea să lase impresia că se simte amenințat, de teamă să nu provoace tocmai reacția violentă pe care o anticipa.

– Dar, dacă doamna Martin a plecat, eu ce mai caut aici? am întrebat. Tu *de ce* mai ești aici?

– Ştiu și asta, a spus Merilee, căpătând încredere. Tre’ să vă ajut să vă-mbrăcați.

– Dar n-am nevoie de…, am început eu, apoi am văzut hainele întinse pe pat: una dintre rochiile de zi ale doamnei Martin, din bumbac, cu un imprimeu floral frumos, croită după noua modă numită „polonează“, plus jupoane voluminoase, ciorapi din mătase și o pălărie mare, ca să acopere fața.

Evident, trebuia să trec drept soția guvernatorului. Nu avea niciun rost să protestez. Îi auzeam pe guvernator și pe majordom discutând pe hol și, la

urma urmelor, era cu atât mai bine dacă mă scoteau din palat.

Eram doar cu vreo cinci centimetri mai înaltă decât doamna Martin, iar faptul că nu eram gravidă făcea rochia să atârne ceva mai jos. Nu aveam nicio şansă să port pantofi de-ai ei, însă nici ai mei nu erau cu totul de dispreţuit, în ciuda tuturor aventurilor mele de când plecasem de acasă. Merilee i-a curăţat şi i-a uns cu puţină grăsime, pentru ca pielea să lucească; măcar nu arătau prea grosolani ca să atragă imediat atenţia cuiva.

Cu pălăria cu boruri largi lăsată mult pe faţă şi cu părul împletit şi prins ferm sub boneta de dedesubtul ei, probabil că arătam aproximativ ca doamna Martin, cel puţin pentru cei care nu o cunoşteau bine. Guvernatorul s-a încruntat când m-a văzut şi mi-a dat roată încet, trăgând ici şi colo de rochie ca s-o aranjeze mai bine, după care a făcut o plecăciune şi mi-a oferit braţul.

– Slujitorul vostru, doamnă, a spus el cu glas politicos.

Apoi, mergând uşor aplecată ca să îmi ascund statura, am ieşit împreună pe uşa din faţă şi am descoperit trăsura guvernatorului aşteptând pe alee.

46 W. Shakespeare, *Macbeth*, Actul IV, Scena 1, traducere de Ion Vinea (n. tr.).

94

O FUGĂ PRECIPITATĂ

Jamie Fraser a remarcat numărul și calitatea cărților din vitrina atelierului tipografic – *F. Fraser, proprietar* – și şi-a îngăduit o clipă să se simtă mândru de Fergus; deși mic, atelierul părea să prospere. Cu toate acestea, timpul îl presa, aşa că a deschis uşa fără să citească titlurile cărților.

Un clopoțel aflat la intrare a scos un clinchet când Jamie a păşit înăuntru, iar Germain a sărit dinapoia unei tejghele ca o marionetă mânjită de cerneală, scoțând un chiuit de bucurie când și-a văzut bunicul și pe unchiul Ian.

– *Grandpère, grandpère*, a strigat el, apoi s-a azvârlit pe sub clapa de la tejghea și l-a prins pe Jamie de coapse cu o expresie de extaz.

Se mai înălțase; creștetul capului îi ajungea acum până la coastele bunicului. Jamie i-a ciufulit părul blond cu delicatețe, după care l-a îndepărtat puțin și i-a spus să-l cheme pe tatăl lui.

Dar nu era nevoie; stârnită de țipetele lui Germain, întreaga familie a apărut rapid din locuința aflată în spatele atelierului, toți membrii ei exclamând, strigând și chiuind, purtându-se ca o haită de lupi, după cum le-a zis Ian, ducându-l îmbujorat pe Henri-Christian pe umeri, care se agățase de părul lui.

– Ce s-a întâmplat, milord? Ce cauți aici?

Fergus l-a scos cu ușurință pe Jamie dintre copii și l-a tras deoparte, într-un colț unde erau păstrate cele mai scumpe cărți, dar și cele care nu erau potrivite pentru a fi arătate publicului larg.

Judecând după expresia de pe fața lui Fergus, Jamie și-a dat seama că dinspre munți îi parveniseră unele vești; deși se arătase surprins să-l vadă, Fergus nu rămăsese stană de piatră, iar dincolo de plăcerea de a-l revedea,

se ascundea îngrijorarea. Jamie i-a explicat situația cât de repede a putut, bâlbâindu-se când și când din grabă și de oboseală. Unul dintre cai se prăbușise cam la șaizeci și cinci de kilometri de oraș și, cum nu reușiseră să găsească altul, merseseră pe jos două nopți și o zi, călărind pe rând, unul stând în șa, iar celălalt alergând alături, ținându-se de harnașament.

Fergus a ascultat cu atenție, ștergându-se la gură cu batista prinsă la guler; cei doi sosiseră la ora cinei.

– Șeriful… trebuie să fie domnul Tolliver, a spus el. Îl știu. Vrei să…?

Jamie l-a întrerupt cu un gest.

– Ne-am dus acolo de la bun început, a explicat el.

Descoperiseră că șeriful era plecat, iar în casă nu se afla decât o femeie foarte beată, cu fața ca a unei păsări nefericite, prăbușită și sforăind pe o banchetă, ținând un copil negru strâns în brațe.

Jamie luase copilul și i-l dăduses lui Ian, spunându-i grav să aibă grijă de el până o trezea suficient pe femeie ca să poată sta de vorbă cu ea. Apoi o dusese târâș până în curte și turnase câteva găleți de apă peste ea, până când aceasta începuse să clipească și să gâfâie, după care o adusese împleticindu-se înapoi în casă și o obligase să bea apă turnată peste zațul de cafea din cicoare pe care îl găsise într-un vas. Ea vărsase abundent și dezgustător, dar își recăpătase darul vorbirii într-o oarecare măsură.

– La început, ne-a spus doar că toate femeile deținute acolo dispăruseră – fugiseră sau fuseseră spânzurate.

Jamie n-a menționat că ultimele vorbe ale femeii îl săgetaseră în inimă. O zgâlțâise, cerând amănunte și, în cele din urmă, după ce mai turnase apă peste ea și îi mai dăduse cafea proastă, le obținuse.

– Alaltăieri a venit un bărbat și a luat-o. Atât știa – ori își amintea. Am pus-o să mi-l descrie după puterile ei – nu fusese nici Brown, nici Gerald Forbes.

– Înțeleg.

Fergus a aruncat o privire peste umăr; membrii familiei lui se strânseseră în jurul lui Ian, sâcâindu-l și mângâindu-l. Însă Marsali, pe fața căreia se

citea îngrijorarea, se uita spre cei doi, dând semne vădite că voia să participe la discuţie, dar era ţinută în loc de Joan, care i se agăţase de fustă.

– Cine o fi luat-o?

– Joanie, *a chuisle*, dă-i drumul mamei. Ai grijă puţin de Félicité, bine?

– Dar, mamă…

– Nu *acum.* Ai răbdare o clipă, bine?

– Nu ştiu, a spus Jamie şi a simţit gust de fiere în gât, de frustrare şi deznădejde.

Un gând oribil, venit pe neaşteptate, l-a făcut să se cutremure.

– Dumnezeule, crezi că ar putea fi Stephen Bonnet?

Din descrierea confuză a femeii nu rezultase că ar fi fost piratul, însă ea nu fusese deloc sigură. Oare Forbes aflase de evadarea lui Jamie şi hotărâse să inverseze rolurile în drama pe care o ticluise şi să o deporteze pe Claire în Anglia, pentru ca apoi să-i pună în cârcă lui Jamie moartea Malvei Christie?

A constatat că îi venea greu să respire. Trebuia să facă eforturi ca să tragă aer în piept. Dacă Forbes i-o dăduse pe Claire lui Bonnet, o să-l spintece şi-o să-i smulgă măruntaiele, după care o să-l spânzure cu ele. Şi acelaşi lucru va face şi cu irlandezul, după ce va pune mâna pe el.

– Papi, papiii…

Glasul cântat al lui Joan a pătruns prin norul roşu care îi copleşea gândurile.

– Ce e, *chérie?*

Fergus a ridicat-o cu uşurinţa născută din practică îndelungată, ţinând-o pe braţul stâng, ca să aibă mâna dreaptă liberă.

Joan l-a cuprins cu braţele de gât şi i-a spus ceva la ureche.

– A, da? a zis Fergus, cu gândul în altă parte. *Très bien.* Unde-ai pus-o, *chérie?*

– Lângă desenele cu doamnele obraznice.

Fata a arătat spre raftul de sus, pe care se aflau câteva volume legate în piele, dar fără titlu pe cotor. Aruncând o privire în direcţia indicată de Joan, Jamie a văzut un colţ de hârtie ieşind dintre două cărţi.

Fergus a plescăit din limbă în semn de disperare și a lovit-o ușor peste fund cu palma.

– Doar știi că n-ai voie să te sui acolo!

Jamie a întins mâna și a scos hârtia. Apoi a simțit că i se scurge tot sângele din cap, când a văzut scrisul cunoscut.

– Ce e?

Alarmat de înfățișarea lui Jamie, Fergus a lăsat-o jos pe Joanie.

– Șezi, milord! *Chérie*, adu sticluța cu săruri.

Rămas fără grai, Jamie a făcut un semn cu mâna, încercând să arate că nu pățise nimic, și într-un târziu și-a recăpătat glasul.

– E la palatul guvernatorului, a spus el. Slavă Domnului, e în siguranță!

Văzând un scaun împins sub raft, l-a tras și s-a așezat, simțind extenuarea pulsând prin mușchii coapselor și ai pulpelor care îi tremurau și a ignorat avalanșa de întrebări și de explicații, despre cum găsise Joanie biletul strecurat pe sub ușă – în acest fel erau trimise știri anonime la ziar, iar copiii știau că trebuie să aducă la cunoștința tatălui lor asemenea mesaje…

Fergus a citit biletul, cu expresia pe care o avea întotdeauna când analiza ceva dificil și valoros.

– Ei, asta e bine, a conchis el. Mergem s-o luăm de acolo. Dar cred că mai întâi ar trebui să mănânci ceva, milord.

Jamie voia să refuze, să spună că nu trebuia pierdut niciun moment, că nu putea mânca nimic; își simțea stomacul strâns și dureros.

Însă Marsali și-a zorit fetele spre bucătărie, spunându-le să aducă pâine și cafea, iar Ian a urmat-o ducându-l încă în spinare pe Henri-Christian, care îl ținea iubitor de urechi; în spatele lui, Germain sporovăia vesel. Ian s-a gândit că, dacă avea să se ajungă la o luptă, nu poseda nicio armă. Apoi mirosul ouălor care se prăjeau sfârâind în unt i-a ajuns la nări și l-a atras ca un magnet în bucătărie.

În timpul mesei luate în grabă, s-au propus și s-au respins o serie de planuri. Într-un târziu, Jamie a acceptat cu reticență sugestia lui Fergus ca el sau Ian să se ducă la palat și să ceară s-o vadă pe Claire, susținând că îi sunt rude și doresc să se asigure că ea este bine.

– La urma urmelor, nu există niciun motiv să se nege prezența ei la palat, a spus Fergus, ridicând din umeri. Dacă o vedem, cu atât mai bine; dar chiar dacă nu, vom ști dacă mai e acolo și poate în ce parte a palatului se află.

Se vădea că Fergus ținea să îndeplinească el misiunea, dar a cedat când Ian i-a spus că era o persoană cunoscută în New Bern și s-ar putea naște bănuiala că doar vâna un scandal ca să-l publice în ziar.

– Mă doare să spun asta, milord, a zis Fergus pe un ton de scuză, dar lumea are cunoștință despre chestiune – despre crima aceea. Există ziare de scandal… cu obișnuitele lor prostii. *L'Oignon* a fost obligat să tipărească ceva despre asta, desigur, ca să nu ne pierdem cititorii, dar am făcut-o în modul cel mai reținut posibil, menționând doar întâmplările clare.

A strâns o clipă din buze, ca ilustrare a caracterului rezervat al articolului, iar Jamie a zâmbit discret.

– Da, înțeleg, a spus el.

Și-a împins scaunul înapoi și a fost încântat să simtă că își recăpătase tăria în brațe și în picioare, învigorat de mâncare, de cafea și de faptul liniștitor că știa unde se află Claire.

– Ei bine, Ian, piaptănă-te puțin. Doar nu vrei ca guvernatorul să te ia drept sălbatic.

*

În ciuda pericolului de a fi recunoscut, Jamie a insistat să-l însoțească pe Ian. Nepotul l-a privit printre gene.

– Sper că nu vrei să faci ceva necugetat, unchiule.

– Când am făcut ultima oară ceva necugetat?

Ian l-a măsurat din ochi, a ridicat mâna și a început să numere pe degete.

– Ei, să mă gândesc… Simms, tipograful? Trecerea lui Forbes prin smoală și pene? Roger Mac mi-a povestit ce-ai făcut la Mecklenberg. Și apoi a fost și…

– Tu i-ai fi lăsat pe oamenii aceia să-l ucidă pe micuțul Fogarty? l-a întrebat Jamie. Și dacă tot ai adus vorba despre nesăbuiți, cine s-a ales cu fundul găurit pentru că s-a bălăcit în păcat cu…

– Vreau să sugerez că, indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să intri în palatul guvernatorului ca să încerci s-o iei cu forța. Aștepți cu pălăria trasă pe ochi până mă întorc și după aceea vom vedea ce facem, bine?

Jamie și-a tras în jos borul pălăriei, una moale și uzată, din fetru, amintind de cea pe care ar purta-o un crescător de porci, sub care își ascunsese părul.

– Ce te face să crezi că nu voi aștepta? a întrebat el, atât din curiozitate, cât și de dragul disputei.

– Expresia de pe fața ta, i-a răspuns Ian scurt. O vreau înapoi la fel de mult ca tine, unchiule Jamie – ei, în fine, s-a corectat el cu un zâmbet ironic, poate *nu chiar* la fel de mult –, dar o vreau înapoi. Ai răbdare, a adăugat el și l-a împuns pe Jamie cu un deget în piept.

Lăsându-l sub un ulm pălit de arșiță, Ian a pornit hotărât spre porțile palatului.

Jamie a respirat adânc de câteva ori, străduindu-se să întrețină supărarea pe Ian drept antidot împotriva îngrijorării care îi strângea pieptul ca un șarpe. Însă, fiind artificială, supărarea s-a evaporat ca aburul dintr-un ceainic, lăsând doar anxietatea să-l chinuie.

Ian ajunsese la poartă și parlamenta cu santinela care își ținea muscheta pregătită de tragere. Jamie l-a văzut pe soldat clătinând îndărătnic din cap.

Era absurd, s-a gândit Jamie. Avea nevoie de Claire în mod fizic, simțea ceva din nesațul unui marinar care a petrecut multe săptămâni pe mare. Avusese aceeaşi nevoie de multe ori, în anii în care fuseseră departe unul de celălalt. Dar de ce acum? Claire era în siguranță, știa unde se află – să fi fost vorba doar de extenuarea din ultimele săptămâni și zile ori probabil de slăbiciunea adusă cu viclenie de vârsta care îi dădea dureri de oase, parcă ea îi fusese smulsă din trup, așa cum Dumnezeu o făcuse pe Eva din coasta lui Adam?

Ian argumenta, făcând gesturi convingătoare către soldat. Zgomotul roților pe pietriș i-a atras atenția lui Jamie; pe alee venea o trăsură, trasă de doi cai murgi foarte frumoși, un vehicul mic și deschis în care era două persoane și vizitiul.

Soldatul l-a împins pe Ian înapoi cu țeava muschetei, făcându-i semn să se tragă deoparte, în timp ce el și un camarad au deschis porțile. Trăsura a continuat să înainteze, a ieșit în stradă și a trecut prin dreptul lui Jamie.

Nu-l văzuse niciodată pe Josiah Martin, dar a socotit că gentilomul impozant și plinuț trebuia să fie el. A surprins în treacăt imaginea femeii de lângă el și inima i s-a strâns ca un pumn. Fără să mai stea nicio clipă pe gânduri, a luat-o la fugă din răsputeri după trăsură.

În tinerețe putea depăși în alergare un atelaj tras de doi cai. Chiar și așa, a ajuns la vreun metru de trăsură, a vrut să strige, dar nu mai avea suflu, nici nu mai vedea limpede. Apoi a nimerit cu un picior într-o piatră din pavaj ieșită în afară și a căzut cât era de lung.

A rămas întins, năucit și aproape fără suflu, vederea i s-a întunecat, iar plămânii parcă i-au luat foc, auzind doar tropotul cailor și zgomotele roților trăsurii, după care s-a simțit prins de braț și tras de o mână puternică.

– Trebuia să trecem neobservați, a murmurat Ian, vârându-și umărul sub brațul lui Jamie. Ți-a căzut pălăria, ai băgat de seamă *asta*? Nu, sigur că nu. Și nici n-ai observat că toți oamenii de pe stradă s-au holbat la tine, nătâng fără minte! Doamne, ești greu ca un taur de trei ani!

– Ian, a spus Jamie și s-a oprit să tragă o gură de aer.

– Ce mai e?

– Vorbești ca maică-ta. Încetează!

A mai inspirat o dată.

– Și dă-mi drumul, pot să merg și singur.

Ian a pufnit, semănând și mai mult cu Jenny, dar s-a oprit și i-a dat drumul. Jamie și-a recuperat pălăria de jos și a pornit șchiopătând spre atelierul tipografic, iar Ian l-a urmat într-o tăcere încrâncenată pe străzile pe care oamenii îi priveau.

*

După ce am ieșit din palat, am mers demn pe străzile din New Bern, stârnind doar un interes minor din partea cetățenilor. Unii ne-au făcut semne amicale cu mâna, unii au strigat cuvinte oarecum ostile, dar cei mai mulți s-

au mulţumit să ne privească. Ajunşi la marginea oraşului, vizitiul a mânat caii pe drumul principal şi am mers legănându-ne destul de plăcut, îndreptându-ne, după câte se părea, spre un loc de picnic în zona rurală, iluzie susţinută de coşul mare pentru mâncare prins în partea din spate a trăsurii.

După ce am trecut de aglomeraţia de care grele, vite, oi şi alte vehicule cu mărfuri, vizitiul a pocnit din bici şi am pornit în mare goană.

– Unde mergem? am strigat, ca să fiu auzită în hărmălaia provocată de tropotul cailor, ţinându-mi în acelaşi timp pălăria să nu mi-o ia vântul.

Socotisem că nu era vorba decât de o diversiune, pentru ca nimeni să nu bage de seamă plecarea în secret a doamnei Martin până la ieşirea ei în siguranţă din colonie. Era însă clar că noi *nu* mergeam la un picnic.

– La Brunswick! a strigat guvernatorul spre mine.

– *Unde?*

– La Brunswick, a repetat el.

Era înnegurat şi a devenit sumbru când a aruncat o ultimă privire spre New Bern.

– Să-i ia naiba! a rostit el, eram sigură că doar pentru sine.

Apoi s-a răsucit şi, aşezându-se mai bine pe banchetă, s-a aplecat puţin în faţă, ca şi cum astfel ar fi făcut trăsura să se deplaseze mai repede, şi n-a mai scos niciun cuvânt.

95

CRUIZER

În fiecare dimineață, mă trezeam înainte de zori. Epuizată de îngrijorare și de orele târzii până la care lucra guvernatorul, dormeam ca moartă, în ciuda tuturor duduiturilor, zăngănelilor și dangătelor de clopot trase de oamenii de cart, a strigătelor ce răzbăteau dinspre navele din apropiere, a focurilor ocazionale de muschetă de pe țărm, a scheunatului vântului bătând dinspre larg, atunci când trecea prin velatură. Însă în acel moment dinaintea răsăritului, tăcerea mă trezea.

Astăzi? Era singurul gând din mintea mea și părea că pluteam fără corp, preț de o clipă, puțin deasupra saltelei de paie de sub teugă. Apoi răsuflam puternic, îmi auzeam inima bătând și simțeam legănarea lentă a punții de sub mine. Îmi întorceam fața spre țărm, veghind, în vreme ce lumina începea să atingă valurile și pornea spre uscat. Întâi merseserăm spre Fort Johnston, dar rămăseserăm acolo doar cât guvernatorul se întâlnise cu loialiștii locali, care îi confirmaseră că situația era nesigură, după care se retrăseseră.

Ne aflam pe *Cruizer*, goeleta Maiestății Sale, de aproape o săptămână, ancorată acum la Brunswick. Deoarece, în afara infanteriștilor de la bordul navei, nu avea la dispoziție alți soldați, guvernatorul Martin nu putea recăpăta controlul asupra coloniei sale și era silit să scrie scrisori frenetice, încercând să mențină o aparență de guvern în exil.

Cum nu era nimeni altcineva catre să îndeplinească acea funcție, am rămas în rolul meu de secretară *ad-hoc*, căci fusesem promovată de la simplul grad de copist și scriam după dictare unele scrisori, când Martin era prea obosit ca să le scrie el însuși. Și, fiind ruptă de uscat și neavând alte informații, îmi petreceam fiecare moment liber urmărind țărmul.

Astăzi, din întunericul care se îndesea, a venit o barcă.

Un om de veghe a somat-o și i s-a răspuns printr-un „hei“ pe un ton atât de agitat, încât m-am ridicat brusc în capul oaselor, căutându-mi corsetul.

Azi veniseră vești, cu siguranță.

Mesagerul era deja în cabina guvernatorului, iar unul dintre marinari mi-a blocat calea – dar ușa era deschisă, iar vocea nou-venitului se auzea clar.

– Ashe a făcut-o, domnule, atacă fortul!

– Dumnezeu să-l pedepsească, trădător ce e!

Am auzit zgomot de pași, iar marinarul s-a retras grăbit din drum, exact la vreme ca să evite ciocnirea cu guvernatorul, care a apărut brusc din cabină, încă îmbrăcat în cămașa de noapte foarte largă și fără perucă. S-a prins cu mâinile de balustrada scării și a urcat ca o maimuță, ceea ce mi-a oferit o imagine nedorită a feselor lui grase, dezgolite. Marinarul mi-a surprins privirea și și-a ferit imediat ochii.

– Ce faceți? Îi vedeți?

– Încă nu.

Mesagerul, un bărbat de vârstă medie, îmbrăcat ca un fermier, îl urmase pe guvernator în susul scării; vocile lor se auzeau de lângă copastie.

– Ieri, colonelul Ashe a dat ordin tuturor navelor din portul Wilmington să îmbarce soldații și să îi ducă la Brunswick. Azi-dimineață se concentrau în afara orașului; am auzit apelurile când mulgeam vitele dimineață – în jur de cinci sute de oameni, cam atâția sunt. Imediat ce am văzut asta, m-am strecurat spre țărm și am găsit o barcă, domnule. M-am gândit că trebuie să știți asta, Excelență.

Glasul omului nu mai era agitat, acum căpătase tonul celui care are mereu dreptate.

– A, da? Și ce vrei să fac eu?

Guvernatorul părea vădit enervat.

– De unde să știu? a spus mesagerul, pe același ton. Nu *eu* sunt guvernator, nu?

Răspunsul guvernatorului a fost acoperit de bătăile clopotului navei. După ce sunetele s-au stins, guvernatorul a trecut de tambuchi și, privind în jos,

m-a văzut.

– Doamnă Fraser... Îmi aduci niște ceai de la bucătărie?

Nu aveam de ales, deși aș fi preferat să rămân acolo ca să trag cu urechea. Focul din bucătărie fusese domolit peste noapte în locașul lui din fier, iar bucătarul era încă în pat. Până am aţâţat focul, am fiert apa și am făcut ceaiul, am așezat pe o tavă ceainicul, cana, farfurioara, laptele și pâinea prăjită, biscuiții și gemul, informatorul guvernatorului a plecat; i-am văzut barca îndreptându-se spre uscat, o săgeată întunecată, profilată pe suprafața oceanului, care se lumina treptat.

M-am oprit un moment pe punte, am rezemat tava cu ceai pe balustradă și am privit spre uscat. Se lumina deja, astfel că Fortul Johnston se vedea bine: o clădire masivă din lemn, expusă pe vârful unei ridicături a terenului, înconjurată de un pâlc de case și de anexe. Se observa multă activitate în jurul fortului; soldații veneau și plecau, ca niște șiruri de furnici. Însă nu am remarcat ceva care să sugereze o invazie iminentă. Comandantul, căpitanul Collet, ordonase poate evacuarea sau oamenii lui Ashe nu-și începuseră încă marșul dinspre Brunswick.

Oare primise John Ashe mesajul meu? Şi dacă da, acționase în vreun fel? N-ar fi fost o acțiune pe placul tuturor. Nu l-aș fi condamnat dacă ar fi decis, pur și simplu, că nu-și putea permite să fie văzut ajutând un om suspectat de mulți că e loialist. Fără a mai spune că fusese acuzat de o crimă atât de odioasă.

Cu toate acestea, se putea să fi acționat. Cum guvernatorul era blocat pe ocean, Consiliul era dizolvat, iar sistemul de tribunale se evaporase, în acele momente nu existau reprezentați ai legii în colonie – cu excepția miliției. Dacă Ashe hotăra să ia cu asalt închisoarea din Wilmington ca să-l elibereze pe Jamie, ar fi întâmpinat o slabă împotrivire.

Iar dacă ar fi făcut-o… dacă era liber, Jamie mă căuta. Și cu siguranță că va afla în curând unde mă aflam. Dacă John Ashe venea la Brunswick și Jamie era în libertate, sigur va sosi odată cu oamenii lui Ashe. Am privit spre țărm, vrând să descopăr ceva mișcări, dar am văzut doar un băiat care

mâna sporadic o vacă spre drumul ce ducea la Brunswick. Însă umbrele nopții erau încă reci în jurul picioarelor mele; abia se crăpase de dimineață.

Am inspirat adânc și abia atunci am simțit mirosul aromat al ceaiului, amestecat cu răsuflarea de dimineață a uscatului – aducând adieri de șesuri și de pin. Nu băusem ceai de luni întregi, dacă nu chiar de ani. Mi-am turnat o ceașcă și am sorbit ceaiul încet, urmărind ce se petrecea pe țărm.

*

Când am ajuns în cabina medicului, pe care guvernatorul o transformase în birou, l-am găsit singur și îmbrăcat.

– Doamnă Fraser...

A dat scurt din cap spre mine, dar nu a ridicat ochii.

– Îți rămân îndatorat. Vrei să scrii, te rog?

Scrisese și el ceva. Penele, nisipul și sugativa erau împrăștiate pe birou, iar călimara era deschisă. Am luat o pană decentă și o foaie de hârtie și am început să scriu după dictare, cu un sentiment de curiozitate crescândă.

Nota – dictată între îmbucături de pâine prăjită – era adresată unui general, Hugh MacDonald, și se referea la sosirea în siguranță a generalului pe uscat, împreună cu un anume colonel McLeod. Se confirma primirea raportului prezentat de general și se cerea trimiterea de informații în continuare. Se făcea referire la cererea guvernatorul de a primi sprijin – lucru despre care știam deja – și la asigurările privind acel sprijin, lucru pe care nu îl știam.

– Pune și o scrisoare de credit – ba nu, așteaptă.

Guvernatorul a aruncat o privire în direcția uscatului – fără niciun folos, deoarece cabina medicului nu avea hublou – și s-a încruntat concentrat. Evident, își dăduse seama că, ținând seama de evenimentele recente, o scrisoare de credit emisă de biroul guvernatorului nu valora probabil nici cât vreunul dintre falsurile comise de doamna Ferguson.

– Pune douăzeci de șilingi, a revenit el cu un oftat. Poți să faci o copie cât mai curând, doamnă Fraser? Iar pe astea să le copiezi când vrei.

A împins spre mine un teanc dezordonat de note, scrise cu mâna lui nesigură.

După aceea, gemând în timp ce se întindea, s-a ridicat și a urcat scara, fără îndoială ca să se uite din nou spre fort.

Am făcut o copie, am uscat-o cu nisip și am pus-o deoparte, întrebându-mă cine Dumnezeu era *acel* MacDonald și ce anume făcea el. Excluzând varianta că maiorul MacDonald suferise o schimbare de nume și avusese parte de o promovare extraordinară, nu putea fi vorba de el. Iar din tonul remarcilor făcute de guvernator, se părea că generalul MacDonald și prietenul lui, McLeod, călătoreau singuri și aveau o misiune deosebită.

Am răsfoit rapid teancul de note care mă aștepta, dar n-am văzut nimic care să prezinte interes, ci doar nimicurile administrative obișnuite. Guvernatorul își lăsase pupitrul de scris pe birou, dar era încuiat. M-am gândit să forțez cumva încuietoarea și să scotocesc prin corespondența lui privată, dar în jur erau prea mulți oameni: marinari de rând, infanteriști, slugi și vizitatori; locul gemea de lume.

La bord se simțea o stare de tensiune. Observasem în multe rânduri cum senzația de pericol se transmite între oamenii dintr-un spațiu închis: camera de gardă a unui spital, sala de operații, vagonul unui tren, cala unui vapor; presiunea trece de la o persoană la alta fără niciun cuvânt, precum impulsul de la axonul unui neuron spre dendritele altuia. Nu eram sigură dacă, în afară de mine și de guvernator, mai știa cineva despre acțiunile lui John Ashe, însă oamenii de pe *Cruizer* își dăduseră seama că se petrecea ceva.

Sentimentul de anticipare și de agitație mă afecta și pe mine. Mă frământam, îmi mișcam degetele picioarelor fără să îmi dau seama, mâna mi se plimba neliniștită în susul și în josul penei și nu eram capabilă să mă concentrez îndeajuns pentru a scrie.

Fără să am habar ce voiam să fac, m-am ridicat; simțeam doar că mă voi sufoca de nerăbdare, dacă mai rămâneam sub punte.

Pe raftul de lângă ușa cabinei, se găsea îngrămădeala obișnuită, pe jumătate ordonată, de lucruri de la bordul unui vas: o lumânare mare, altele mai mici, o cutie cu iască, o pipă ruptă, o sticlă cu un șomoiog de in drept

dop, o bucată de lemn pe care cineva încercase să o sculpteze și dăduse greș. Și o lădiță.

Cruizer nu avea medic la bord. Iar medicii obișnuiau să își ia lucrurile personale cu ei, cu excepția cazului în care mureau. Lădița trebuie să fi fost o trusă ce aparținea corabiei.

Am aruncat o privire prin ușa deschisă; am auzit voci în apropiere, dar n-am văzut pe nimeni. Am deschis grăbită lădița și am strâmbat din nas simțind în nări miros de sânge uscat și de tutun. Nu era mare lucru în ea, iar instrumentele pe care le-am văzut, așezate alandala, erau ruginite, murdare și nu foloseau la nimic. O cutie cu Pastile Albastre, așa scria pe etichetă, și o sticluță fără etichetă, dar ușor de recunoscut, cu o băutură neagră, adică laudanum. Un burete uscat și o bucată de pânză lipicioasă, pătată cu ceva gălbui. Și singurele lucruri care nu lipseau niciodată din trusa unui medic al acelor vremuri – lame.

Am auzit zgomot de pași coborând spre cabină și glasul guvernatorului, care se adresa cuiva. Fără să mai analizez înțelepciunea acțiunii mele, am înșfăcat un mic bisturiu și l-am lăsat să alunece în corset.

Am închis capacul lădiței. Însă nu am apucat să mă așez, pentru că a sosit guvernatorul, urmat de un vizitator.

Mi-a sărit inima. Am apăsat palmele asudate de rochie și am făcut o plecăciune în fața nou-venitului, care, stând în spatele guvernatorului, se uita la mine cu gura căscată.

– Domnule maior MacDonald, am spus, sperând că nu îmi tremura vocea. Ce surpriză să vă întâlnesc *aici!*

*

MacDonald a închis gura cu un pocnet, după care s-a îndreptat de spate cu un aer ferm.

– Doamnă Fraser, a spus el, înclinându-se cu reținere. Sluga dumneavoastră, doamnă.

– O cunoști pe doamna? a întrebat guvernatorul Martin încruntându-se și plimbându-și privirea de la MacDonald la mine.

– Ne-am mai întâlnit, am răspuns eu, înclinând politicos din cap.

Îmi dădusem seama că nu ne-ar fi folosit niciunuia dacă guvernatorul ar fi crezut că exista vreo legătură între noi – dacă ea existase vreodată.

Era limpede că și MacDonald gândea același lucru; pe fața lui a apărut doar o expresie curtenitoare, deși în ochii care priveau încoace și încolo gândurile i se agitau ca un roi de țânțari. Același lucru era valabil și pentru mine și, știind că fața îmi trăda de obicei gândurile, mi-am plecat ochii cu modestie și, murmurând că merg să aduc o gustare, am plecat spre bucătărie. Mi-am croit drum printre grupuri de marinari și infanteriști, răspunzând mecanic la saluturile lor, timp în care mintea îmi funcţiona febril.

Cum? Cum puteam să discut cu MacDonald între patru ochi? *Trebuia* să aflu ce știa despre Jamie, dacă știa ceva. Îmi va spune? Desigur, mi-am zis, îmi va spune; chiar dacă era soldat, MacDonald se dădea în vânt după bârfe și se vedea de la o poștă că murea de curiozitate de când mă văzuse.

Bucătarul Tinsdale, un negru liber, tânăr și bucălat, care își purta părul împletit în trei codițe care-i stăteau precum coarnele unui triceratops, lucra în bucătărie, prăjind pâine cu un aer visător.

– A, bună, a spus el cu amabilitate când m-a văzut și a gesticulat cu furculița cu care întorcea pâinea. Vreţi pâine prăjită, doamnă Fraser? Sau tot apă fierbinte?

– Îmi place la nebunie pâinea prăjită, am răspuns, cu o inspirație bruscă. Dar guvernatorul are un oaspete şi vrea cafea. Și dacă mai ai niște biscuiți cu migdale, care să meargă la cafea…

Câteva minute mai târziu, înarmată cu tava plină şi simțindu-mi inima bătând cu putere, m-am întors în cabină. Ușa era deschisă, ca să pătrundă aerul; evident, nu era o întâlnire secretă.

Stăteau aplecați deasupra biroului mic. Guvernatorul se uita încruntat la un teanc de hârtii care, judecând după îndoiturile și petele de pe ele, călătoriseră ceva vreme în geanta lui MacDonald. Păreau a fi niște misive scrise cu cerneluri de multe culori și de diferite persoane.

– A, cafea, a spus guvernatorul, ridicând ochii spre mine.

Deși nu-și amintea să fi cerut cafea, a părut vag încântat.

– Splendid. Mulţumesc, doamnă Fraser.

MacDonald a ridicat în grabă hârtiile pentru a face loc tăvii pe birou. Guvernatorul a rămas cu una în mână, ţinând-o în sus, și am reușit să arunc o privire spre ea când m-am aplecat să așez tava în fața lui. Era un fel de listă: de o parte erau nume, iar alături de ele, numere.

Am scăpat dinadins o lingură pe podea ca să pot vedea mai bine când m-am aplecat s-o ridic. *H. Bethune, Cook's Creek, 14. Jno. McManus, Boone, 3. F. Campbell, Campbelton, 25?*

I-am aruncat o privire pe furiş lui MacDonald, care stătea cu ochii fixaţi asupra mea. Am lăsat lingura pe masă, apoi am făcut un pas, ca să ajung exact în spatele guvernatorului. I-am făcut semn cu degetul lui MacDonald, apoi, într-o succesiune rapidă, m-am prins de gât, am scos limba, mi-am încrucișat brațele peste stomac, apoi am împuns din nou cu degetul spre el, apoi spre mine, în tot acest timp țintuindu-l cu o privire îngrijorată.

MacDonald a urmărit pantomima cu o fascinație reținută, dar – după ce s-a uitat pe furiș la guvernator, care mesteca în cafea cu o mână şi citea încruntat hârtia pe care o ținea în cealaltă – a dat discret din cap.

– De câți oameni ești sigur? a întrebat guvernatorul în timp ce eu am făcut o reverență și m-am retras.

– A, de cel puțin cinci sute, domnule, chiar acum, i-a răspuns MacDonald cu un aer încrezător. Și vor veni și alții, după ce se răspândește vestea. Merita să vedeți entuziasmul cu care a fost primit generalul! Nu mă pot pronunța în privința germanilor, desigur, dar mă bazez pe asta, domnule, vom avea alături toți highlanderii din zonele rurale și destul de mulți irlandezi-scoţieni.

– Să dea Dumnezeu să ai dreptate, a spus guvernatorul, părând plin de speranță, dar încă având îndoieli. Unde e generalul în prezent?

Aș fi dorit să aud răspunsul la acea întrebare – și multe alte lucruri –, însă pe punte bătea toba, anunțând că masa e gata, astfel că marinarii și soldații coborau tropăind de pe punți. Nu puteam sta la pândă ca să trag cu urechea

în văzul celor din bucătărie, aşa că m-am văzut silită să urc, sperând că MacDonald înţelesese cu adevărat mesajul meu.

Căpitanul goeletei *Cruizer* stătea lângă balustradă, avându-l alături pe secund, şi amândoi examinau ţărmul prin telescoape.

– Se întâmplă ceva?

Am văzut o activitate febrilă în apropierea fortului, oameni ieşind şi intrând, dar drumul de pe ţărm era încă pustiu.

– N-aş putea spune, doamnă.

Căpitanul Follard a clătinat din cap, apoi a coborât telescopul şi l-a strâns cu părere de rău, de parcă s-ar fi temut că s-ar putea întâmpla ceva, dacă nu rămânea cu ochii aţintiţi spre mal. Secundul nu s-a mişcat, continuând să se uite fix la fort.

Am rămas lângă el şi am privit în tăcere spre ţărm. Mareea s-a schimbat; mă aflam pe corabie de destulă vreme ca să o simt, o pauză abia perceptibilă, când marea răsufla în timp ce luna invizibilă îşi exercita atracţia.

Se schimbă soarta omenească-ntruna…[47] Cu siguranţă că Shakespeare a stat pe o punte cel puţin o dată şi a simţit aceeaşi transformare, în adâncul cărnii. Când eram la facultatea de medicină, un profesor mi-a spus că marinarii polinezieni aveau curajul de a călători pe oceanul uriaş deoarece învăţaseră să sesizeze curenţii, modificările vântului şi ale mareei, percepând aceste schimbări cu cel mai delicat dintre instrumente – propriile lor testicule.

Dar nu era nevoie de un scrot pentru a simţi curenţii care se învârtejeau acum în jurul nostru, m-am gândit eu, aruncând o privire spre pantalonii albi bine prinşi pe talia secundului. Îi simţeam în golul stomacului, în umezeala din palme, în încordarea muşchilor de la ceafă. Secundul îşi coborâse telescopul, dar a continuat să privească spre ţărm cu un aer aproape absent, proptindu-se cu mâinile de balustradă.

Brusc, mi-am dat seama că, dacă se întâmpla ceva grav pe uscat, *Cruizer* va ridica imediat pânzele şi va ieşi în larg, ducându-l pe guvernator într-o

zonă sigură – iar pe mine, şi mai departe de Jamie. Unde Dumnezeu vom ajunge? La Charlestown? La Boston? Oricare dintre destinaţii era posibilă. Şi nimeni de pe malul pe care oamenii se vânzoleau nu va avea habar încotro plecaserăm.

Cunoscusem persoane strămutate în timpul războiului – războiul meu. Alungaţi sau ridicaţi din căminele lor, cu familiile risipite, cu oraşele lor distruse, viermuiau în lagăre pentru refugiaţi, stăteau la coadă, asediind ambasadele şi posturile de ajutor, cerând, cerând mereu numele dispăruţilor, descriindu-le chipurile celor dragi şi pierduţi, agăţându-se de orice fărâmă de informaţie care i-ar putea conduce înapoi, spre ceea ce mai rămăsese. Ori, dacă nu reuşeau asta, încercând să mai păstreze un moment ceea ce fuseseră cândva.

Chiar şi pe mare, ziua era caldă, iar hainele se lipiseră de mine din cauza umidităţii, însă muşchii mei aveau convulsii, iar mâinile, cuprinse de un frig neaşteptat, au început să-mi tremure pe balustradă.

Era posibil să-i fi văzut pe toţi pentru ultima oară: pe Jamie, pe Bree, pe Jemmy, pe Roger şi pe Ian. Se mai întâmplase asta: nici măcar nu-i spusesem rămas-bun lui Frank, pentru că, în noaptea în care plecase, nu-mi închipuisem că n-o să-l mai văd viu niciodată. Şi dacă acum…

Dar nu, mi-am spus, strângând mai tare balustrada din lemn ca să mă sprijin. Ne vom regăsi. Aveam un loc în care ne puteam întoarce. Acasă. Iar dacă rămâneam în viaţă – şi eram foarte hotărâtă să fac asta –, aveam să mă întorc *acasă.*

Secundul îşi strânsese telescopul şi plecase; absorbită de gânduri morbide, nu observasem şi am tresărit când maiorul MacDonald s-a oprit lângă mine.

– Mare păcat că nu există tunuri cu bătaie lungă pe *Cruizer*, a spus el făcând semn din cap către fort. Ar zădărnici planurile păgânilor ăstora, nu?

– Oricare ar fi planurile lor, i-am răspuns. Şi pentru că tot vorbim de planuri…

– Mă cam doare stomacul, m-a întrerupt el cu delicateţe. Guvernatorul mi-a sugerat că s-ar putea să aveţi vreo doctorie care să-mi potolească durerile.

– Aşa a spus? am întrebat. Ei, atunci să mergem în bucătărie. O să pregătesc o fiertură care sper să vă înzdrăvenească.

*

– A crezut că sunteți falsificatoare, știați?

Cu mâinile în jurul cănii de ceai, MacDonald a făcut semn din cap către cabina principală. Nu știam unde era guvernatorul, iar ușa cabinei stătea închisă.

– Da, știu. Acum are altă părere? am întrebat oarecum resemnată.

– Ei bine, da, a răspuns MacDonald parcă cerându-și scuze. Mi-am închipuit că știe deja, altfel nu i-aş fi spus. Deși, a adăugat el, mai devreme sau mai târziu, tot ar fi aflat. Povestea s-a răspândit deja până la Edenton, iar ziarele de scandal…

Am fluturat o mână, în semn că nu mai doream să discut despre asta.

– L-ați mai văzut pe Jamie?

– Nu.

S-a uitat scurt la mine, iar curiozitatea lui s-a luptat cu precauția.

– Auzisem… în fine, am auzit multe lucruri și toate se băteau cap în cap. Însă miezul chestiunii este că ați fost arestați amândoi, nu? Pentru uciderea domnișoarei Christie.

Am dat încet din cap. M-am întrebat dacă mă voi obișnui vreodată cu acel cuvânt. Îl resimțeam ca o lovitură de pumn în stomac, bruscă și brutală.

– Mai e nevoie să vă spun că nu există niciun grăunte de adevăr în asta? l-am întrebat fără înconjur.

– Nicidecum, doamnă, m-a asigurat el, cu un grad rezonabil de convingere.

Totuși, am simțit o ușoară ezitare și am observat că a privit într-o parte, curios și oarecum avid. Probabil că într-o bună zi mă voi obișnui și cu asta, m-am gândit.

Mâinile îmi erau reci; le-am strâns în jurul cănii, simțind căldura ei ca o alinare.

– Vreau să-i transmit ceva soțului meu. Știți unde este?

MacDonald a rămas cu ochii albaștri ațintiți spre fața mea, dovedind în acele momente doar o atenție curtenitoare.

– Nu, doamnă. Dar presupun că dumneavoastră aveți idee, nu?

M-am uitat tăios la el.

– Nu faceți pe modestul, l-am sfătuit scurt. Știți la fel de bine ca mine ce se petrece pe țărm – probabil chiar mai bine.

– Modest...

A strâns din buzele subțiri, oarecum amuzat.

– Nu cred că mi-a mai spus cineva asta până acum. Da, știu. Și ce dacă?

– Cred că ar *putea* fi în Wilmington. Am încercat să-i transmit un mesaj lui John Ashe, prin care îl rugam să-l scoată pe Jamie din închisoarea din Wilmington, dacă e posibil – și dacă el se află acolo – și să-i spună unde sunt eu. Dar nu știu…

Frustrată, am făcut un semn cu mâna către țărm.

A dat din cap, iar precauția lui înnăscută părea a fi în dezacord cu dorința evidentă de a-mi cere amănuntele cumplite despre moartea Malvei.

– Mă voi întoarce prin Wilmington. Mă voi interesa, în măsura în care e posibil. Dacă îl găsesc pe domnul Fraser, ce să îi spun, în afară de situația în care vă aflați acum?

Am ezitat, căzând pe gânduri. Purtasem permanent în minte discuții cu Jamie, încă de când îl smulseseră de lângă mine. Dar nimic din ceea ce-i spuneam în nopțile întunecate sau în zorii singuratici nu părea potrivit pentru a fi transmis prin MacDonald. Și totuși… nu puteam rata ocazia; doar Dumnezeu știa când s-ar fi ivit alta.

– Spuneți-i că-l iubesc, am zis și am coborât ochii spre masă. Și-l voi iubi mereu.

MacDonald a scos un sunet slab, care m-a făcut să ridic privirea spre el.

– Chiar dacă…, a început el, apoi s-a înfrânat.

– Nu a ucis-o el, am rostit răspicat. Și nici eu. V-am spus doar.

– Sigur că nu, s-a grăbit să răspundă. Nimeni nu și-ar putea imagina… Voiam doar să spun… dar, bineînțeles, bărbații rămân bărbați, și… hm.

S-a întrerupt și s-a uitat în altă parte, iar obrajii i s-au îmbujorat.

– N-a făcut nici asta, am spus eu scrâșnind din dinți.

A urmat o tăcere apăsătoare, în care am evitat să ne privim unul pe celălalt.

– Generalul MacDonald vă e rudă? l-am întrebat pe neașteptate, pentru că trebuia să schimb subiectul discuției sau să plec.

Surprins și oarecum ușurat, maiorul a ridicat ochii.

– Da, un văr îndepărtat. Guvernatorul a adus vorba despre el?

– Da.

La urma urmelor, era adevărat; numai că Martin *nu* menționase numele lui față de mine.

– Îl ajutați, nu? Se pare că ați avut unele succese.

Ușurat că scăpase de apăsarea jenantă a întrebării dacă eram ucigașă, iar Jamie doar un afemeiat, ori şi ucigaș, iar eu, femeia desconsiderată și înșelată, MacDonald s-a arătat extrem de dispus să accepte nada pe care i-o oferisem.

– Mare succes, chiar așa, a zis el din toată inima. Am strâns adeziuni din partea multora dintre cei mai importanți oameni din colonie; toți sunt pregătiți să răspundă la cea mai neînsemnată chemare de mobilizare a guvernatorului.

Jno. McManus, Boone, 3. Oameni de vază. Din întâmplare, îl cunoscusem pe Jonathan McManus, ale cărui degete cangrenate le amputasem iarna precedentă. Probabil că era cel mai important om din Boone, dacă prin asta MacDonald se referea la faptul că toți ceilalți douăzeci de locuitori de acolo îl știau drept beției și hoț. Probabil era adevărat de asemenea că avea trei oameni care ar pleca să lupte în numele lui, dacă erau convocați: fratele lui, care avea doar un picior, și cei doi fii, cam slabi de minte. Am luat o gură de ceai ca să-mi ascund expresia feței. Cu toate acestea, MacDonald îl avea pe lista lui și pe Farquard Campbell, oare acesta se angajase în mod oficial?

– Am înțeles că, având în vedere circumstanțele, generalul nu se află acum aproape de Brunswick, adevărat? am spus eu. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, guvernatorul ar fi mai puțin agitat.

MacDonald a scuturat din cap.

– Nu. Însă el nu e încă pregătit să-şi mobilizeze forţele; el şi McLeod trebuie să afle dacă highlanderii sunt pregătiţi să se ridice. Nu vor anunţa mobilizarea decât după ce sosesc corăbiile.

– Corăbiile? am exclamat eu. Ce corăbii?

Şi-a dat seama că nu trebuia să mai dea explicaţii, dar n-a rezistat ispitei. I-am citit asta în ochii; în definitiv, ce primejdie îl pândea dacă îmi spunea?

– Guvernatorul a cerut ajutor din partea Coroanei pentru a controla facţiunile şi tulburările care au izbucnit în colonie. Şi a primit asigurări că întăririle vor veni – cu condiţia ca el să poată găsi suficient sprijin aici pentru a ajuta trupele guvernamentale care vor ajunge pe mare. Acesta e planul, înţelegeţi, a continuat el, devenind tot mai înfocat. Noi am fost înştiinţaţi –noi, *pe naiba* – că lordul Cornwallis începe să strângă soldaţi din Irlanda, care se vor îmbarca foarte curând. Ar trebui să sosească la începutul toamnei şi să se alăture miliţiei generalului. Prinşi între Cornwallis şi generalul care coboară dinspre dealuri – a strâns degetul mare de celelalte, într-o mişcare ce sugera un cleşte... Ticăloşii liberali vor fi striviţi ca nişte păduchi.

– Chiar aşa? am întrebat, străduindu-mă să par impresionată.

Se putea şi asta; nu aveam de unde să ştiu şi nici nu-mi păsa, pentru că nu eram în stare să văd lucrurile dincolo de momentul prezent. Dacă scăpam de pe goeleta asta nenorocită şi de umbra ştreangului, aveam să-mi fac şi astfel de griji.

Zgomotul produs de uşa cabinei principale m-a făcut să ridic ochii. Guvernatorul tocmai o închidea în urma lui. Când s-a întors, ne-a văzut şi s-a apropiat să se intereseze de presupusa indispoziţie a lui MacDonald.

– A, mă simt mult mai bine, l-a asigurat maiorul, apăsându-şi o mână de vesta uniformei şi, drept dovadă, a scos un râgâit. Doamna Fraser are o mână extraordinară la astfel de lucruri. Extraordinară!

– Ei, mă bucur, a spus Martin; arăta mai puţin hăituit decât înainte. Cred că vrei să te întorci la ţărm.

A făcut semn către infanteristul de la poalele scării de tambuchi; bărbatul a dus mâna la frunte în semn că a înţeles şi a dispărut.

– Barca va fi gata în câteva minute.

Făcând un semn către ceaiul pe jumătate băut de MacDonald și înclinându-se ceremonios spre mine, guvernatorul s-a întors pe călcâie și a mers spre cabina medicului, unde l-am văzut stând lângă birou și privind încruntat spre maldărul de hârtii mototolite.

MacDonald s-a grăbit să bea restul de ceai și, ridicând din sprâncene, m-a invitat să merg cu el pe puntea superioară. Am rămas acolo, așteptând ca o barcă de pescuit să ajungă de la țărm la *Cruizer.* La un moment dat, MacDonald a pus mâna pe brațul meu.

Am tresărit; MacDonald nu era genul de om care să te atingă din întâmplare.

– Doamnă, voi face tot ce pot ca să aflu unde e soțul dumneavoastră. Însă am impresia…

A ezitat, cu ochii îndreptați spre fața mea.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu cu precauție.

– V-am spus că am auzit o sumedenie de presupuneri? m-a întrebat el cu fereală. Privind… hm… nefericita moarte a domnișoarei Christie. N-ar fi de dorit să… să știu adevărul, ca să contrazic orice bârfe răutăcioase, în caz că voi avea prilejul?

M-am cuprins furia și, în același timp, mi-a venit să râd. Trebuia să fi știut că, în cazul lui, curiozitatea va învinge. Însă avea dreptate; ținând seama de zvonurile pe care le auzisem eu – și știam că ele reprezentau doar o părticică din ceea ce se vehicula –, adevărul era mult mai de dorit. Pe de altă parte, eram convinsă că rostirea adevărului nu va pune capăt zvonurilor.

Și totuși… Dorința de a mă justifica era puternică; i-am înțeles pe sărmanii nenorociți care își strigau nevinovăția în fața știreangului – și speram ca eu să nu devin una dintre acele victime.

– Bine, am spus cu reținere.

Secundul revenise lângă balustrada goeletei și stătea cu un ochi asupra fortului. Ar fi putut să audă, dar am presupus că nu avea nicio importanță.

– Adevărul e acesta: Malva Christie a rămas însărcinată cu *cineva*, însă, în loc să dezvăluie numele adevăratului tată, a susținut că acela e soțul meu.

Știu că a fost o minciună, am adăugat, țintuindu-l cu o privire sfredelitoare.

Rămas cu gura întredeschisă, MacDonald a dat aprobator din cap.

– Câteva zile mai târziu, m-am dus în grădină și am găsit-o pe micuța – pe domnișoara Christie zăcând în stratul meu de salată, cu gâtul tăiat de curând. Atunci m-am gândit că… poate exista vreo șansă de a salva copilul…

În ciuda atitudinii mele de bravadă, glasul mi-a tremurat puțin. Am tăcut o clipă și mi-am dres glasul.

– Dar nu am reușit. Copilul s-a născut mort.

Era mult mai bine să nu spun *cum* s-a născut; nu doream ca maiorul să poarte în minte imaginea cumplită a cărnii sfârtecate de un cuțit murdar de țărână, dacă se putea. Nu-i povestisem nimănui – nici măcar lui Jamie – despre slaba licărire de viață, acea furnicătură pe care încă o păstram tainic în palme. Mi-am dat seama că, dacă aș fi spus că pruncul se născuse viu, ar fi apărut imediat suspiciunea că l-am ucis eu. Unii aveau să creadă asta oricum; doamna Martin era dovada.

MacDonald încă ținea o mână pe brațul meu și mă privea direct. În acel moment am binecuvântat expresia atât de uşor de citit a feței mele; indiferent cine m-ar fi privit, nimeni nu mi-ar fi pus la îndoială spusele.

– Am înțeles, a rostit el încet și m-a strâns ușor de braț.

Am respirat adânc și i-am povestit restul – dovezi indirecte care puteau să-i convingă pe unii ascultători.

– Vă amintiți că aveam stupi de albine la marginea grădinii? Ucigașul a doborât doi dintre ei când a fugit, astfel că sigur a fost înțepat de câteva ori. Și pe mine m-au înțepat albinele când am ajuns în grădină. Jamie nu avea nicio înțepătură. Deci nu a fost el.

Iar în acele condiții, nu reușisem să descopăr cine fusese ucigașul, cine fusese înțepat de albine – bărbat sau femeie. Pentru prima oară mă gândeam că putea fi vorba de o femeie.

Auzind acestea, maiorul a scos un „hmm“ plin de interes. A rămas un moment pe gânduri, apoi a clătinat din cap, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis, și mi-a dat drumul la braț.

– Vă mulţumesc pentru că mi-aţi spus toate astea, doamnă, a rostit el pe un ton oficial şi a făcut o reverenţă. Vă asigur că voi vorbi în numele dumneavoastră ori de câte ori mi se va ivi prilejul.

– Apreciez acest lucru, domnule maior.

Aveam vocea răguşită şi am înghiţit în sec. Nu îmi dădusem seama cât de mult mă durea să vorbesc despre asemenea lucruri.

Vântul s-a stârnit în jur, velele terţarolate foşneau în frânghiile lor deasupra capetelor noastre. Un strigăt de sub noi a anunţat prezenţa bărcii care avea să-l ducă pe MacDonald înapoi pe ţărm.

S-a aplecat deasupra mâinii mele şi i-am simţit răsuflarea caldă pe degete. Preţ de o clipă, mi-am strâns degetele peste ale lui; lucru surprinzător, nu voiam să-l las să plece. Însă i le-am eliberat şi l-am urmărit până a ajuns pe mal; o siluetă care s-a tot micşorat pe fundalul apei, cu spatele drept şi hotărât. El nu s-a uitat înapoi.

Oftând, secundul s-a apropiat de balustradă, iar eu am aruncat o privire spre el şi apoi, spre fort.

– Ce fac acolo? l-am întrebat.

Câteva dintre siluetele ca nişte furnici păreau să arunce frânghii de pe ziduri spre camarazii lor de la sol; de la depărtare, frânghiile arătau subţiri ca firele pânzei de păianjen.

– După părerea mea, comandantul fortului se pregăteşte să îndepărteze tunul, doamnă, a spus el, strângând telescopul din alamă cu un pocnet. Vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să îl informez pe căpitan.

47 W. Shakespeare, *Iuliu Cezar*, Actul IV, Scena 3, traducere de Ion Vinea (n. tr.).

96

PRAF DE PUȘCĂ, TRĂDARE ȘI COMPLOT

Nu am avut prilejul să aflu dacă atitudinea guvernatorului față de mine se schimbase după ce aflase că, de fapt, nu eram falsificatoare, ci suspectă de o crimă oarecum notorie. La fel ca restul ofițerilor și ca jumătate dintre oamenii de la bord, ne-am repezit la balustradă, iar ziua s-a scurs într-o furtună de observații, presupuneri și, în mare măsură, activități inutile.

Marinarul de veghe de pe catargul principal striga din când în când, comunicând ceea ce văzuse – oamenii părăseau fortul, cărau lucruri… armele fortului, așa se părea.

– Sunt oamenii lui Collet? a răcnit guvernatorul, ducându-și o mână streașină la ochi pentru a privi spre catarg.

– Nu pot spune precis, domnule, a venit răspunsul celui de pe catarg, ceea ce nu lămurea nimic.

În cele din urmă, cele două bărci de pe *Cruizer* au fost trimise spre mal, cu ordin să culeagă orice informație posibilă. S-au întors peste câteva ore cu știrea că, în fața amenințărilor, fortul fusese abandonat de Collet, care făcuse toate eforturile de a lua de acolo tunurile și praful de pușcă, pentru ca acestea să nu ajungă în mâinile rebelilor.

Nu, oamenii ajunși la țărm nu vorbiseră cu colonelul Collet, care, potrivit zvonurilor, pornise în susul fluviului cu forțele lui de miliție. Trimiseseră doi oameni pe drumul spre Wilmington; era adevărat că o forță importantă se strângea pe câmpurile din afara orașului, sub conducerea coloneilor Robert Howe și John Ashe, dar nu se știa ce plănuiau aceștia.

– Niciun cuvânt despre ce au de gând, pe naiba! a mormăit guvernatorul, după ce a fost informat în mod politicos de toate acestea de către căpitanul

Follard. Vor să incendieze fortul, ce altceva ar plănui Ashe, pentru numele Domnului?

Instinctul lui s-a adeverit; cu puţin înainte de apusul soarelui, peste apă a venit un miros de fum şi am putut distinge forfota ca de furnici a oamenilor care îngrămădeau resturi inflamabile în jurul bazei fortului. Acesta era o clădire simplă, făcută din buşteni. Şi, în ciuda umezelii din aer, până la urmă avea să ia foc.

Oamenilor le-a trebuit ceva timp până să declanşeze incendiul, fiindcă nu aveau praf de puşcă sau ulei ca să grăbească arderea; pe măsură ce s-a lăsat întunericul, am văzut clar torţe aprinse deplasându-se încoace şi încolo, trecând din mână în mână, coborând pentru a atinge un morman de lemne, revenind câteva minute mai apoi, când acestea se stingeau.

În jurul orei nouă, cineva a găsit câteva butoaie cu terebentină, iar vâlvătăile au cuprins brusc pereţii din buşteni ai fortului într-o îmbrăţişare ucigătoare. Perdele de flăcări tremurătoare s-au ridicat pure şi sclipitoare, vălătuci portocalii şi sângerii se profilau pe cerul negru al nopţii şi am auzit frânturi de ovaţii şi fragmente de cântece obscene, aduse de briză odată cu mirosul de fum şi de terebentină arsă.

– Măcar nu trebuie să ne mai facem griji din pricina ţânţarilor, am remarcat, îndepărtând cu o fluturare de mână fumul albicios care îmi învăluise faţa.

– Mulţumesc, doamnă Fraser, a spus guvernatorul. Nu mă gândisem la acest aspect pozitiv al situaţiei.

A vorbit cu oarecare amărăciune în voce şi, neputincios, a rămas cu pumnii proptiţi de balustradă.

Am priceput aluzia şi n-am mai spus nimic. Pentru mine, flăcările dezlănţuite şi coloana de fum ce se ridica învolburată către stele reprezentau motive de sărbătoare. Nu pentru beneficiile pe care arderea fortului le aducea cauzei rebelilor, ci pentru că era posibil ca Jamie să se afle acolo, lângă vreunul dintre focurile de tabără care apăruseră pe ţărm, mai jos de fort.

Şi dacă se afla acolo… putea să vină a doua zi.

*

Și a venit. Mă trezisem cu mult înaintea zorilor – de fapt nu dormisem deloc – și stăteam lângă balustradă. Dimineață, după ce fortul arsese, traficul ambarcațiunilor era mai redus decât de obicei; mirosul amărui de lemn ars se combina cu cel de mlaștină, emanat de depunerile mâloase din apropiere, iar apa era liniștită și avea un aspect uleios. Era o zi cenușie, cu cerul acoperit, iar o negură groasă atârna deasupra oceanului, ascunzând țărmul.

Am continuat totuși să veghez și, când în zare a apărut o barcă, am știut pe dată că era Jamie. Singur.

Am urmărit mișcările lungi, hotărâte ale brațelor lui și tracțiunea vâslelor și am simțit brusc o fericire profundă și calmă. Nu aveam idee ce se va întâmpla – și toată oroarea și furia legată de moartea Malvei încă pândea într-un cotlon al minții mele, o formă mare și întunecată sub o pojghiță foarte subțire de gheață. Dar Jamie era *acolo.* Îndeajuns de aproape ca să-i văd fața, când s-a uitat peste umăr spre corabie.

Am ridicat o mână să-i fac semn, dar ochii lui erau deja ațintiți spre mine. Nu s-a oprit din vâslit, ci s-a răsucit și a continuat să înainteze. Am rămas agățată de balustradă, în așteptare.

Am pierdut barca din ochi când a trecut pe sub bordul goeletei *Cruizer* și l-am auzit pe omul de cart strigându-l, apoi, departe, răspunsul lui Jamie și am simțit că, la auzul glasului său, ceva care fusese înnodat în mine multă vreme se desfăcea.

Însă am rămas încremenită, incapabilă să mă mișc. Apoi au răsunat pași pe punte și voci murmurate – cineva se ducea să-l cheme pe guvernator – și m-am întors orbește, trezindu-mă în brațele lui Jamie.

– Știam că vei veni, am șoptit cu gura lipită de cămașa lui.

Duhnea a foc: fum, rășină de pin și pânză încinsă, la care se adăuga mirosul amărui de terebentină. Duhnea a sudoare stătută și a cai, a oboseala unui bărbat care nu dormise, care trudise toată noaptea, și mai mirosea slab a drojdie din cauză că nu mâncase de mult.

M-a ținut strâns și i-am simțit coastele și răsuflarea, dar și căldura mușchilor, după care m-a îndepărtat puțin și s-a uitat la fața mea. Zâmbea de când îl văzusem. Asta îi lumina ochii și, fără nicio vorbă, mi-a smuls boneta de pe cap și a aruncat-o peste balustradă. Și-a trecut degetele prin părul meu, răvășindu-l într-o uitare de sine, apoi mi-a cuprins capul între palme și m-a sărutat, înfigându-și degetele în scalpul meu. Avea barba nerasă de trei zile și mi-a zgâriat pielea ca glaspapirul, dar gura lui reprezenta căminul și siguranța.

Undeva în spatele lui, un infanterist a tușit și a spus cu voce tare:

– Cred că voiați să vorbiți cu guvernatorul, domnule.

Mi-a dat drumul încet și s-a întors.

– Adevărat, a spus el și a întins mâna spre mine. Englezoaico?

L-am prins de mână și l-am urmat pe soldat, îndreptându-ne spre scara de tambuchi. Am aruncat o privire peste balustradă și mi-am văzut boneta legănându-se pe valuri, umflată și liniștită ca o meduză. Iluzia pasageră de pace s-a mistuit imediat ce am ajuns jos.

Guvernatorul rămăsese treaz mai toată noaptea și nu arăta deloc mai bine decât Jamie, deși, desigur, nu era mânjit de funingine. Însă era nebărbierit, cu ochii înroșiți și într-o dispoziție în care nu știa de glumă.

– Domnule Fraser, a spus el, dând ușor din cap. Presupun că sunteți James Fraser, da? Și locuiți într-o zonă rurală din munți?

– Sunt James Fraser, de la Fraser’s Ridge, a răspuns Jamie cu politețe. Și am venit după soția mea.

– Oh, da?

Guvernatorul i-a aruncat o privire acră și s-a așezat, arătând nepăsător spre un scaun.

– Cu regret, vă informez, domnule, că soția dumneavoastră este deținută a Coroanei. Deși cred că știți deja asta.

Jamie a ignorat mostra de sarcasm și s-a așezat pe scaunul indicat.

– De fapt, nu este, l-a contrazis el. E adevărat că ați declarat legea marțială în colonia Carolina de Nord?

– Da, a răspuns scurt Martin.

Era un subiect dureros, deoarece, deși declarase legea marțială, nu se afla în situația de a o aplica, ci era silit să plutească neputincios în largul coastei, spumegând, până când Anglia catadicsea să-i trimită întăriri, dacă avea s-o facă.

– Atunci, în realitate, toate uzanțele legale obișnuite sunt suspendate, a precizat Jamie. Doar dumneavoastră deținеți controlul privind custodia și soarta oricărui deținut, iar soția mea se află în custodia dumneavoastră de ceva timp. Prin urmare, aveți puterea de a o elibera.

– Hm, a făcut guvernatorul.

Era limpede că nu se gândise la acest aspect și nu era sigur de implicații. În același timp, ideea că deținea controlul asupra a ceva era, probabil, liniștitoare pentru spiritul lui surescitat.

– Nu a fost trimisă în judecată și, de fapt, nu există nicio dovadă care să o incrimineze, a spus Jamie cu glas ferm.

M-am trezit rostind în gând o rugăciune de mulțumire pentru că îi povestisem lui MacDonald amănuntele sângeroase *după* ce discutase cu guvernatorul – nu putea fi ceea ce un tribunal modern ar numi probă, dar faptul că fusesem descoperită cu un cuțit în mână, alături de două cadavre însângerate și calde, reprezenta o probă pentru acuzare.

– Este acuzată, dar acuzația nu se susține. Desigur, după ce ați cunoscut-o, chiar pentru scurtă vreme, ați tras propriile concluzii despre caracterul ei, nu-i așa? Când s-a formulat acuzația, a continuat Jamie fără să aștepte răspuns, noi nu ne-am opus încercării de a o duce în fața judecătorului pe soția mea – sau de a mă duce pe mine, pentru că și eu am fost acuzat în acest caz. Ce dovadă mai clară ar exista decât că noi am avut asemenea credință în nevinovăția ei, încât ne-am dorit un proces rapid pentru a stabili adevărul?

Guvernatorul își mijise ochii și părea că se gândește intens.

– Argumentele dumneavoastră nu sunt întru totul lipsite de greutate, domnule, a rostit el într-un târziu cu politețe formală. Cu toate acestea, din câte am înțeles, crima de care este acuzată soția dumneavoastră a fost odioasă. În cazul în care o eliberez, se va stârni o revoltă publică – și există

deja destule tulburări publice, a adăugat el, uitându-se deprimat la manșetele pârlite ale hainei lui Jamie.

Jamie a inspirat adânc și a făcut o nouă încercare.

– Înțeleg prea bine rezervele Excelenței Voastre. Dar dacă... se oferă o garanție pentru a trece peste aceste rezerve?

Martin s-a îndreptat de spate și și-a împins mandibula înainte.

– Ce-mi sugerați, domnule? Aveți impertinența – neobrăzarea incalificabilă de a încerca să mă *mituiți?*

A lovit cu ambele palme în tăblia biroului și s-a uitat feroce la Jamie, apoi la mine și înapoi la Jamie.

– La naiba, ar trebui să vă spânzur pe amândoi neîntârziat!

– Foarte frumos, domnule Allnutt[48], am murmurat spre Jamie. Bine măcar că suntem deja căsătoriți.

– Oh, a răspuns el, aruncându-mi o privire nedumerită, după care și-a îndreptat atenția spre guvernator.

– Să se legene de capătul vergii… ce neobrăzare, ce creaturi! bodogănea acesta.

– Nu am avut o asemenea intenție, domnule, a spus Jamie cu glas calm, privindu-l direct în ochi pe guvernator. Ceea ce ofer este o garanție că soția mea va apărea în fața tribunalului pentru a răspunde la acuzațiile ce i se aduc. Când se va întâmpla asta, garanția îmi va fi înapoiată.

Înainte ca guvernatorul să răspundă, Jamie a băgat mâna în buzunar și a scos ceva mic și întunecat, pe care l-a așezat pe birou. Diamantul negru.

Vederea lui l-a făcut pe Martin să amuțească. A clipit o dată, iar nasul său lung s-a albit în mod comic. Și-a trecut încet un deget peste buza de sus, căzut pe gânduri.

Fiindcă văzusem o mare parte din corespondența privată și conturile guvernatorului, știam că avea puține venituri personale, și totuși, pentru a întreține aparențele impuse de funcția de guvernator regal, era obligat să trăiască mai bine decât își putea permite.

Pe de altă parte, guvernatorul era conștient că, în actuala stare de revoltă, existau puține șanse ca eu să fiu adusă curând în fața unui judecător. Puteau trece luni – și chiar ani – până când sistemul judiciar se va reface pentru a funcționa normal. Și, atâta vreme cât era nevoie, el va păstra diamantul. Onoarea îl împiedica să-l vândă – dar aproape sigur putea împrumuta o sumă substanțială garantând cu el, în speranța că va reuși să-l recupereze mai târziu.

I-am văzut ochii îndreptându-se către urmele de funingine de pe haina lui Jamie, apoi îngustându-se, semn că se gândea. Exista de asemenea posibilitatea ca Jamie să fie ucis sau arestat pentru trădare – și am intuit impulsul lui de moment de a proceda astfel –, ceea ce ar fi lăsat diamantul într-o situație legală neclară, dar cu siguranță în posesia guvernatorului. A trebuit să fac un efort ca să respir în continuare.

Însă Martin nu era prost și nici venal. Cu un mic oftat, a împins piatra spre Jamie.

– Nu, domnule, a rostit el, dar din voce îi dispăruse indignarea de mai devreme. Nu accept piatra drept garanție pentru soția dumneavoastră. Însă ideea de garanție…

Și-a mutat privirea spre maldărul de documente de pe birou, apoi s-a uitat din nou la Jamie.

– Domnule, vă voi face o propunere, a spus el pe neașteptate. Am o acțiune în desfășurare, o operațiune despre care cred că va strânge un corp considerabil de mare de highlanderi, care vor mărșălui din zonele rurale către coastă, pentru a se alătura trupelor trimise din Anglia, iar în acest timp, vor pacifica zonele rurale în numele regelui.

A făcut o pauză ca să respire, urmărindu-l pe Jamie atent pentru a cântări efectul spuselor sale. Stăteam aproape de Jamie, dar în spatele lui, astfel că nu-i puteam vedea fața, dar nici nu era nevoie. În glumă, Bree spusese cândva că avea „față de lăudăros“; cine l-ar fi privit nu ar fi putut zice niciodată dacă avea în mână patru ași, ful sau doi treiari. Eu una aș fi pariat pe perechea de treiari, dar Martin nu-l cunoștea nici pe departe așa cum îl cunoșteam eu.

– Generalul Hugh MacDonald și colonelul Donald McLeod au sosit în colonie cu câtva timp în urmă și au călătorit prin zona rurală, căutând sprijin – pe care l-au obținut în numeroase ocazii, mă bucur s-o spun.

A bătut darabana cu degetele în scrisori, apoi s-a oprit brusc și s-a aplecat în față.

– Așadar, domnule, iată ce vă propun: vă întoarceți acasă și adunați câți oameni puteți. După aceea, vă prezentați la generalul MacDonald și vă angajați oamenii în campania lui. După ce primesc înștiințare de la MacDonald că ați sosit, aducând, să zicem, două sute de oameni, atunci o voi elibera pe soția dumneavoastră.

Pulsul îmi crescuse, la fel și al lui Jamie; i-am văzut venele de la gât zvâcnind. Evident, o pereche de treiari. Era limpede că MacDonald nu avusese vreme să-i spună guvernatorului – ori nu știuse – cât de violentă și de răspândită fusese reacția oamenilor față de moartea Malvei Christie. Eram convinsă că la Ridge încă existau oameni care îl vor urma pe Jamie, dar mulți nu vor dori asta sau o vor face numai dacă el mă repudia.

Am încercat să gândesc logic situația, pentru a-mi distrage atenția de la dezamăgirea zdrobitoare pe care am simțit-o când am înțeles că guvernatorul nu voia să îmi permită să plec. Jamie trebuia să plece fără mine, lăsându-mă acolo. Preț de o clipă cumplită, am crezut că nu voi suporta; voi înnebuni, voi începe să răcnesc și voi sări peste birou, să-i scot ochii lui Josiah Martin.

El a ridicat ochii, mi-a surprins expresia feței și a tresărit, ridicându-se pe jumătate de pe scaun.

Jamie a dus o mână în spate, m-a prins de braț și m-a strâns.

– Stai liniștită, *a nighean*, a spus el încet.

Fără să îmi dau seama, îmi ținusem răsuflarea. Am eliberat-o cu un șuierat și m-am silit să respir calm.

La fel de încet, guvernatorul – privindu-mă cu precauție – s-a lăsat înapoi pe scaun. Era limpede că acuzațiile împotriva mea deveniseră mult mai plauzibile în mintea lui. *Bine*, am gândit feroce, ca să nu izbucnesc în plâns.

Să vezi ce liniștit vei dormi știind că eu sunt la doar un metru sau doi de tine.

Jamie a inspirat lung și adânc, iar umerii i s-au înălțat sub haina zdrențuită.

– Domnule, îngăduiți-mi să studiez propunerea dumneavoastră, a spus el cu glas serios și oficial și, dând drumul brațului meu, s-a ridicat în picioare.

– Nu dispera, *mo chridhe*, mi-a spus el în gaelică. Ne vedem mâine-dimineață.

Mi-a dus mâna la buze și a sărutat-o, apoi, abia schițând un salut către guvernator, a ieșit fără să privească înapoi.

A urmat o tăcere de câteva momente. I-am auzit pașii îndepărtându-se, urcând scara de tambuchi. N-am mai stat să analizez situația, ci am vârât mâna dreaptă în corset și am scos cuțitașul pe care îl luasem din trusa de chirurgie.

Am lovit cu toată puterea, astfel încât lama s-a înfipt în tăblia biroului și a rămas acolo, vibrând în fața ochilor uimiți ai guvernatorului.

– *Ticălos* nenorocit ce ești, am spus cu glas reținut, apoi am plecat.

48 Aluzie la filmul *Regina africană* (1951), în care Charlie Allnutt (interpretat de Humphrey Bogart) și Rose Sayer (interpretată de Katherine Hepburn) sunt capturați de un vas german și condamnați la spânzurătoare. Înainte de a fi executați, ei îi cer căpitanului vasului să-i căsătorească (n. tr.).

97

DE DRAGUL CELEI CARE MERITĂ

În dimineața următoare, înainte de zori, așteptam lângă balustradă. Vântul aducea mirosul de cenușă, încă puternic și înțepător, dar fumul dispăruse. O negură tipică pentru acea oră continua să înveșmânteze țărmul. Am simțit un fior de *déjà-vu*, amestecat cu speranță, când am văzut o mică ambarcațiune apărând din ceață și îndreptându-se încet spre corabie.

Pe măsură ce s-a apropiat, degetele mi s-au strâns pe lemnul balustradei. Nu era Jamie. Preț de câteva momente, am încercat să mă conving că era el, că doar își schimbase haina, dar, la fiecare mişcare a ramelor, totul devenea mai clar. Am închis ochii care mă usturau din pricina lacrimilor, spunându-mi în același timp că era absurd să mă las atât de tulburată; asta nu însemna nimic.

Jamie se va întoarce; așa spusese. Faptul că venea altcineva atât de devreme nu avea nicio legătură cu el sau cu mine.

Însă avea. Am deschis ochii, i-am șters cu dosul palmei, am privit din nou barca și am simțit o undă de neîncredere. Nu se putea așa ceva. Și totuși era adevărat. La strigătul marinarului de cart, omul s-a uitat în sus și m-a văzut lângă balustradă. Ochii ni s-au întâlnit o clipă, apoi el și-a aplecat capul, privind spre vâsle. Era Tom Christie.

Guvernatorul nu s-a arătat deloc încântat să fie sculat din pat în zori pentru a treia zi consecutiv; am auzit cum, din camera lui, i-a ordonat unui infanterist să-i spună individului, oricine era el, să aștepte până la o oră mai omenească – după care s-a auzit ușa cabinei trântită.

N-am fost amuzată și nici nu mă simțeam în stare să aștept. Dar soldatul de la capul scării de tambuchi a refuzat să-mi permită să cobor. Cu inima

bătându-mi puternic, m-am întors și m-am dus la pupa, unde îi ceruseră lui Christie să aștepte până când guvernatorul va catadicsi să-l asculte.

Infanteristul aflat acolo a ezitat, dar, la urma urmei, nu primise ordin să mă împiedice să stau de vorbă cu vizitatorii, astfel că m-a lăsat să trec.

– Domnule Christie.

Stătea lângă balustradă, privind spre coastă, dar s-a întors când mi-a auzit glasul.

– Doamnă Fraser.

Era foarte palid; barba căruntă părea acum aproape neagră. Însă și-o aranjase, la fel și părul. Deși arăta ca un copac lovit de trăsnet, avea viață în ochi în momentul în care s-a uitat la mine.

– Soțul meu…, am început, dar el m-a întrerupt.

– E bine. Vă așteaptă pe țărm; îl veți revedea cât de curând.

– Da?

Învolburarea de spaimă și de furie din sufletul meu a scăzut puțin, ca și cum cineva ar fi lăsat focul mai mic, însă nerăbdarea a continuat să clocotească în mine.

– Ei bine, ce Dumnezeu se petrece, poți să-mi spui?

S-a uitat îndelung la mine în tăcere, apoi și-a umezit scurt buzele și s-a întors pentru a privi dincolo de copastie, către valurile cenușii și calme. Mi-a aruncat apoi o privire și a inspirat adânc, făcându-și curaj pentru a spune ceva important.

– Am venit să mărturisesc uciderea fiicei mele.

M-am holbat pur și simplu la el, incapabilă să dau un sens cuvintelor lui. Apoi le-am asamblat într-o frază, am citit-o de pe tabla minții mele și, în cele din urmă, am priceput.

– Nu, nu se poate.

În barba lui a părut să se contureze umbra neclară a unui zâmbet, dar s-a mistuit înainte de a-l vedea.

– Din câte văd, rămâneți în opoziție, a spus el sec.

– N-are importanță unde rămân eu, am replicat destul de nepoliticos. Ai luat-o razna? Ori ăsta e ultimul plan ticluit de Jamie? Pentru că dacă e așa…

M-a oprit din tiradă punând palma pe încheietura mâinii mele; am tresărit la atingerea lui, pentru că nu mă așteptam la așa ceva.

– Acesta-i adevărul, a rostit el foarte încet. Și jur pe Sfânta Scriptură că aşa e.

Am rămas înlemnită și l-am privit îndelung. El s-a uitat direct la mine și, brusc, mi-am dat seama că privirile ni se întâlniseră foarte rar; de când îl cunoscusem, se uitase mereu în altă parte, îmi evitase ochii, parcă nevrând să-mi îngăduie să-l studiez, chiar și atunci când era silit să discute cu mine.

Acum, asta era doar amintire, iar privirea lui nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci. Durerea și suferința îi săpaseră riduri adânci în jurul ochilor, iar tristețea îi apăsa pleoapele. Însă ochii lui erau adânci și calmi precum apa mării de sub noi. Expresia pe care o avusese în cursul călătoriei noastre spre sud, atmosfera de oroare mută, de durere înăbușită, dispăruse, fiind înlocuită de hotărâre, dar și de altceva – ceva ce ardea în adâncul ființei lui.

– De ce? am întrebat într-un târziu și m-am eliberat din strânsoarea lui făcând un pas în spate.

– Mai țineți minte că odată – vocea lui suna de parcă ar fi vorbit de ceva petrecut cu decenii în urmă – m-ați întrebat dacă vă socotesc vrăjitoare?

– Da, țin minte, am răspuns cu fereală. Ai spus…

Mi-am adus aminte de discuție și am simțit un mic fior înghețat la baza coloanei vertebrale.

– Ai zis că tu crezi în vrăjitoare, însă nu crezi că eu aș fi una dintre ele.

A dat afirmativ din cap, cu ochii ațintiți asupra mea. M-am întrebat dacă avea de gând să-și schimbe părerea, dar s-a vădit că nu era cazul.

– Eu cred în vrăjitoare, a spus cu un aer cât se putea de serios. Pentru că le-am cunoscut. Fata a fost una, la fel ca mama ei.

Fiorul înghețat a prins putere.

– Fata, am spus. Te referi la fiica ta? La Malva?

Christie a clătinat ușor din cap, iar ochii lui au căpătat o nuanță mai întunecată.

– Nu e fiica mea.

– Cum adică nu e fiica ta? Bine, dar ochii ei... avea ochii tăi.

M-am auzit spunând asta și mi-a venit să îmi muşc limba. Însă el s-a mulţumit să zâmbească sumbru.

– Și ai fratelui meu.

S-a întors spre balustradă, s-a sprijinit în mâini și s-a uitat peste apă, către uscat.

– Îl chema Edgar. Când a venit Răzvrătirea și eu m-am dat de partea Stuarţilor, el nu a vrut să facă asta, considerând-o o prostie. M-a implorat să nu plec.

A dat din cap, văzând ceva cu ochii minţii, dar știam că nu era malul împădurit.

– Am crezut – în fine, n-are importanţă ce am crezut, dar am plecat. Și l-am rugat să le poarte de grijă soției mele și băieţelului.

Christie a inspirat adânc, apoi a expirat încet.

– Și a avut.

– Am înţeles, am rostit cu glas slab.

A întors capul brusc la auzul tonului meu și m-a fulgerat cu ochii cenușii.

– N-a fost vina lui! Mona era vrăjitoare – făcea farmece.

Văzându-mi expresia feţei, a strâns din buze.

– Observ că nu mă credeţi. Dar ăsta-i adevărul; am surprins-o de mai multe ori făcând așa ceva, făcând farmecele, la anumite ore. Am ajuns odată pe acoperișul casei, la miezul nopții, căutând-o. Am văzut-o acolo, goală pușcă, privind spre stele, în mijlocul unei pentagrame pe care o desenase cu sângele unui porumbel căruia îi frânsese gâtul, în timp ce părul despletit i se învolbura în vânt.

– Părul ei, am spus, căutând un fir logic în discuţie, apoi mi-am dat seama brusc. Avea părul ca al meu, nu?

Uitându-se în depărtare, a confirmat cu o mișcare din cap și am observat cum a înghițit în sec.

– Era… ceea ce era, a spus încet. Am încercat s-o salvez, prin rugăciuni, prin iubire. N-am reușit.

– Ce s-a întâmplat cu ea? am întrebat, cu glas la fel de încet ca al lui.

Bătea vântul şi existau puține șanse să fim auziți, însă nu era genul de lucruri pe care voiam să le audă altcineva.

Christie a oftat și a înghițit din nou în sec.

– A fost spânzurată, a răspuns el, aproape nepăsător. Pentru uciderea fratelui meu.

Se părea că asta se întâmplase cât Tom era întemnițat la Ardsmuir; înainte de execuție, ea îi trimisese vorbă, anunțându-l de nașterea Malvei și spunându-i că-i lăsa pe copii în grija soției lui Edgar.

– Cred că asta i s-a părut amuzant, a adăugat el, cu glas reținut. Avea cel mai ciudat simț al umorului, așa era Mona.

M-a luat cu frig, mai mult decât ar fi fost normal în briza de dimineață, aşa că mi-am strâns brațele la piept, cuprinzându-mi coatele în palme.

– Dar i-ai primit înapoi – pe Allan și pe Malva.

A confirmat cu o înclinare a capului. Fusese deportat, dar avusese norocul să fie cumpărat de un om înstărit și bun la suflet, care îi dăduse bani pentru călătoria copiilor lui până în colonii. Însă apoi stăpânul și soția lui muriseră în timpul unei epidemii de febră galbenă și, căutându-și altă soartă, auzise că Jamie Fraser se stabilise în Carolina de Nord și că-i ajuta pe oamenii pe care îi cunoscuse la Ardsmuir să fie stăpâni pe propriul pământ.

– Jur pe Dumnezeul meu că mai bine mi-aş fi luat viața înainte să mă mut aici, a spus el, întorcându-se brusc spre mine. Credeți-mă.

Părea întru totul sincer. Nu am știut ce să răspund, însă el nu părea să aştepte vreun răspuns, aşa că a continuat.

– Fata… nu avea decât vreo cinci ani când am văzut-o pentru prima oară, dar firea mamei se simțea deja în ea: aceeași viclenie, același farmec, același suflet întunecat.

Făcuse toate eforturile posibile pentru a o salva pe Malva – bătând-o pentru a alunga răutatea din ea, pentru a-i reduce înclinația spre nesupunere și, mai presus de toate, pentru a o împiedica să-și exercite lucrarea rea asupra bărbaților.

– Și mama ei avea asemenea porniri.

A strâns din buze gândindu-se la asta.

– Orice bărbat. Era blestemul lui Lilith[49], amândouă erau blestemate.

Am simțit un gol în stomac în momentul în care a început să vorbească despre Malva.

– Bine, dar era însărcinată, am spus eu.

A pălit și mai mult, dar vocea i-a rămas fermă.

– Adevărat. Dar nu cred că am greșit dacă am împiedicat nașterea altei vrăjitoare.

S-a uitat la mine și a continuat înainte de a-l putea întrerupe.

– Știți că a încercat să vă ucidă? Nu numai pe dumneavoastră, ci și pe mine.

– Ce tot spui acolo? A încercat să mă ucidă? Cum?

– Când i-ați povestit despre lucrurile invizibile, despre... despre germeni. A fost foarte interesată de asta. Mi-a zis chiar ea, când am prins-o cu oasele.

– Ce oase? am întrebat eu, simțind un fior rece ca gheața alunecându-mi pe spinare.

– Oasele pe care le-a scos din mormântul lui Ephraim, ca să-i facă farmece soțului dumneavoastră. Nu le-a folosit pe toate, le-am găsit în coșul ei de lucru mai târziu. Am bătut-o rău de tot și atunci mi-a spus.

Obișnuită să cutreiere singură prin pădure în căutare de hrană și de plante, făcuse asta şi în timpul apogeului epidemiei de dizenterie. Iar în peregrinările ei, ajunsese la coliba izolată a păcătosului, a acelui bărbat ciudat. Îl găsise aproape muribund, arzând de febră și prăbușit în comă și, cât ea stătuse acolo, neștiind dacă să alerge după ajutor sau pur și simplu să plece, el murise.

După aceea, cu o inspirație de moment – și având vii în minte învățăturile mele – luase mucus și sânge din cadavru și le pusese într-o sticluță cu puțin lichid din ceainicul de pe vatră, ascunzând totul în corset, pentru a se dezvolta în căldura corpului ei.

Apoi strecurase câteva picături din amestecul ucigător în mâncarea mea, dar și în a tatălui ei, sperând că, dacă ne îmbolnăveam, moartea noastră avea să fie considerată urmarea molimei ce bântuia la Ridge.

Mi-am simțit buzele înțepenite și lipsite de sânge.

– Ești sigur? am întrebat în șoaptă.

A confirmat cu o mișcare din cap și nu a făcut niciun efort să mă convingă, iar tocmai asta m-a convins că spusese adevărul.

– Îl voia pe… Jamie? am întrebat.

A închis ochii un moment; soarele se înălța pe cer și, deși strălucea în spatele nostru, luciul apei era orbitor ca o oglindă de argint.

– Ea… voia, a rostit el într-un târziu. Poftea. Râvnea la bogăție, la poziție socială, la ceea ce socotea drept libertate, fără să priceapă că acela era desfrâu. Niciodată n-a înțeles asta!

A vorbit cu o violență neașteptată și mi-am spus că nu doar Malva nu înțelesese niciodată lucrurile așa cum le înțelegea el.

Însă fata îl dorise pe Jamie, fie pentru el însuși, fie pentru averea lui. Iar când farmecele ei nu au dat roade și a venit epidemia, urmase o cale mai directă pentru a obține ce voia. Încă nu reușeam să înțeleg așa ceva – și totuși, ştiam că e adevărat.

Apoi, când se pomenise însărcinată, născocise alt plan.

– Știi cine e tatăl? l-am întrebat, simțind iar un nod în gât – cred că mereu simțeam – când mi-am amintit grădina luminată de soare și cele două trupuri mici, distruse și irosite.

Ce pierdere!

Christie a clătinat din cap, dar nu a vrut să se uite la mine și mi-am dat seama că avea măcar o idee. N-a vrut să-mi spună, deși am presupus că nu mai conta acum. Iar guvernatorul avea să se trezească în curând, pregătit să-l primească.

Și el auzise zgomote venind de jos; a inspirat adânc.

– N-o puteam lăsa să distrugă atâtea vieți, n-o puteam lăsa să continue. Pentru că era vrăjitoare, să nu vă amăgiți! Faptul că nu a reușit să ne omoare pe dumneavoastră sau pe mine a fost o chestiune de noroc. Ar fi ucis oricum pe cineva. Probabil pe dumneavoastră, dacă soțul nu v-ar fi părăsit. Sau poate pe el, sperând să-i moștenească averea, pentru copil.

A răsuflat greu, chinuitor și dureros.

– Nu s-a născut din vintrele mele și totuși era fiica mea, sângele meu. Nu am putut… nu am putut îngădui… eram răspunzător.

A tăcut, incapabil să termine. Spunea adevărul. Cu toate astea…

– Thomas, am rostit cu glas ferm, e absurd și știi asta.

S-a uitat la mine surprins și am văzut lacrimi în ochii lui. A clipit ca să le alunge și mi-a răspuns cu înverșunare.

– Așa ziceți dumneavoastră? Nu știți nimic, nimic!

M-a văzut tresărind și a coborât privirea. Apoi, cu stângăcie, m-a luat de mână. Am simțit cicatricele operației pe care i-o făcusem, tăria degetelor lui îndoite.

– Am așteptat toată viața, am căutat…

A făcut un semn vag cu mâna liberă, apoi a strâns degetele, ca și cum ar fi vrut să-şi prindă gândul în ele, și a continuat cu glas mai sigur.

– Nu. Am sperat să găsesc un lucru pe care nu-l puteam numi, dar despre care știam că trebuie să existe.

Ochii lui mi-au cercetat chipul de parcă ar fi vrut să-mi memoreze trăsăturile. Stânjenită de privirea pătrunzătoare, am ridicat mâna încercând, presupun, să-mi aranjez părul răzvrătit – însă el mi-a prins-o și a reținut-o, ceea ce m-a surprins.

– Lăsați asta, a spus el.

Mă ținea de ambele mâini, aşa că nu am avut de ales.

– Thomas, am zis cu glas nesigur. Domnule Christie...

– Am căpătat convingerea că pe Dumnezeu Îl căutam. Probabil. Dar Dumnezeu nu e făcut din carne și din sânge și doar iubirea de Dumnezeu nu m-a putut ajuta. Mi-am scris mărturisirea.

A dat drumul mâinilor mele și a scotocit puțin în buzunar, de unde a scos o foaie împăturită, pe care o ținea strâns între degetele lui scurte și puternice.

– Am scris aici că jur că eu mi-am ucis fiica, pentru rușinea pe care a adus-o asupra mea prin desfrânarea ei.

A vorbit destul de ferm, dar am văzut cum i se mișca mărul lui Adam, deasupra gulerului mototolit.

– N-ai făcut-o tu, am rostit cu siguranță. Știi bine că nu.

M-a privit și a clipit iute de câteva ori.

– Nu, a spus el oarecum nepăsător. Dar probabil că trebuia s-o fac. Am scris și o copie a mărturisirii, a adăugat el, vârând hârtia înapoi în buzunar, am lăsat-o la ziarul din New Bern. O vor publica. Guvernatorul o va accepta – cum ar putea să refuze? – iar dumneavoastră veți fi liberă.

Ultimele vorbe m-au făcut să amuțesc. Încă mă ținea strâns de mâna dreaptă; cu degetul mare, mi-a mângâiat degetele. Am vrut să mi le retrag, dar m-am silit să rămân nemișcată, forțată de privirea din ochii lui cenușii, limpezi și acum dezgoliți, lipsiți de mască.

– Am tânjit întotdeauna după iubire oferită și împărtășită, a spus el încet. Mi-am petrecut viața încercând să ofer iubire celor care nu erau demni de ea. Îngăduiți-mi asta: să-mi dau viața de dragul celei care o merită.

Parcă aș fi primit o lovitură care m-a lăsat fără suflu. Nu puteam respira, dar m-am chinuit să articulez câteva cuvinte.

– Domnule Ch… Tom, am spus. Nu trebuie să faci asta. Viața ta are valoare. Nu o poți irosi astfel!

A dat din cap răbdător.

– Știu asta. Dacă n-ar fi așa, asta n-ar avea importanță.

Au răsunat pași pe scara de tambuchi și l-am auzit pe guvernator discutând binedispus cu căpitanul infanteriștilor.

– Thomas! Nu face asta!

S-a mulțumit să se uite la mine și să zâmbească – oare îl văzusem vreodată zâmbind? –, dar nu a spus nimic.

Mi-a ridicat mâna și s-a aplecat deasupra ei; am simțit înțepătura bărbii și căldura răsuflării, moliciunea buzelor.

– Rămân servitorul dumneavoastră, doamnă, a spus încet de tot.

Mi-a strâns ușor mâna și a eliberat-o, după care s-a întors și a privit spre țărm. Se apropia o barcă mică, întunecată pe sclipirea argintie a apei.

– Soțul dumneavoastră vine să vă ia. Adio, doamnă Fraser!

S-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat, mergând cu pas sigur, în ciuda legănării corabiei pe valuri.

49 Demon al nopții în legendele evreiești, în care Lilith este prezentată ca fiind prima soție a lui Adam, înaintea Evei (n. tr.).

PARTEA A UNSPREZECEA

ZIUA RĂZBUNĂRII

98

SĂ ȚII O FANTOMĂ LA DISTANȚĂ

Jamie a gemut, s-a întins și s-a așezat greoi pe pat.

– Mă simt ca și cum m-ar fi călcat cineva pe sculă.

– Da?

Am deschis un ochi ca să mă uit la el.

– Cine?

M-a privit cu ochi injectați.

– Nu știu, dar se pare că a fost cineva greu.

– Întinde-te, i-am spus, căscând. Nu e nevoie să plecăm imediat, te mai poți odihni puțin.

A scuturat din cap.

– Nu, vreau să ajung acasă. Și-așa am fost plecați prea multă vreme.

Cu toate astea, nu s-a ridicat să se îmbrace complet, ci a continuat să stea pe patul hodorogit, în cămașă, ținându-și mâinile atârnate între picioare.

Deși abia se trezise, părea mort de oboseală și nici nu era de mirare. Cred că nu dormise câteva zile, căutându-mă, participând la incendierea Fortului Johnston și apoi trăind evenimentele legate de eliberarea mea de pe *Cruizer.* Când mi-am adus aminte, am simțit un giulgiu așternându-se peste sufletul meu, în ciuda bucuriei de a mă fi trezit liberă, pe uscat și împreună cu Jamie.

– Întinde-te, am repetat.

M-am rostogolit spre el și mi-am lăsat o mână pe spinarea lui.

– Abia au apărut zorii. Așteaptă măcar până la micul dejun. N-o să poți călători fără odihnă sau hrană.

A aruncat o privire spre fereastra cu oblonul tras; printre crăpături se vedea o lumină palidă, dar aveam dreptate; jos nu se auzeau decât oameni

care aţâţau focurile şi zăngănit de oale pregătite pentru gătit. Capitulând brusc, s-a lăsat încet pe o parte şi n-a reuşit să-şi înăbuşe un oftat când şi-a aşezat capul înapoi pe pernă.

Nu a protestat când am aruncat pilota jerpelită peste el şi nici când m-am cuibărit lângă el, cuprinzându-i mijlocul cu braţul şi lipindu-mi obrazul de spinarea lui. Încă mirosea a fum, deşi amândoi ne spălaserăm în grabă în seara precedentă, după care ne prăbuşiserăm în pat ca să ne bucurăm de o uitare scump plătită.

Simţeam cât de obosit era. Şi pe mine mă dureau încheieturile de extenuare, dar şi din cauza cocoloaşelor din salteaua plată, umplută cu lână. La sosirea pe ţărm, Ian ne aşteptase cu cai şi călăriserăm până la căderea întunericului, ajungând la un han ca vai de lume din mijlocul pustietăţii, un loc prăpădit de la o răspântie, unde poposeau peste noapte căruţaşii care se îndreptau spre coastă.

– Malcolm, spusese Jamie, cu o uşoară ezitare, când hangiul îl întrebase cum îl cheamă. Alexander Malcolm.

– Şi Murray, spusese Ian, căscând şi scărpinându-şi coastele. John Murray.

Hangiul dăduse din cap, fără să se sinchisească în mod deosebit. Nu avea niciun motiv să facă legătura între trei călători jerpeliţi şi un caz notoriu de crimă. Totuşi, simţisem un gol în stomac când se uitase la mine.

Sesizasem ezitarea lui Jamie când îşi spusese numele, dezgustul că trebuia să apeleze la unul dintre pseudonimele pe care le folosise cândva. Mai mult decât orice bărbat, îşi preţuia numele şi nu puteam decât să sper că, odată cu trecerea timpului, el *îşi va recăpăta* valoarea.

Roger ne-ar fi fost de folos. Acum era pastor în adevăratul înţeles al cuvântului, mi-am spus zâmbind. Avea un dar deosebit de a înlătura dezbinările dintre locuitorii de la Ridge, potolind resentimentele. Iar acum, hirotonit, autoritatea şi influenţa lui aveau să crească negreşit.

Ar fi fost bine să-l avem printre noi. Şi să-i revăd pe Bree şi pe Jemmy – am simţit ce dor îmi era de ei, deşi urma să-i întâlnim curând; doream să trecem prin Cross Creek şi să-i luăm de acolo în drum spre casă. Desigur,

nici Bree, nici Roger nu știau ce se întâmplase în ultimele trei săptămâni – și nici cum va arăta viața noastră după atâtea evenimente.

Afară, păsările prinseseră glas în copaci; după țipetele permanente ale pescărușilor și ale rândunicilor-de-mare, care alcătuiau fundalul sonor al vieții pe *Cruizer*, sunetul lor era plăcut, ca o conversație familiară, care m-a făcut brusc să tânjesc după Ridge. Am înțeles dorința puternică a lui Jamie de a ajunge acasă – chiar dacă știam că acolo nu va mai fi aceeași viață. Printre altele, cei din neamul Christie vor fi dispărut, cu siguranță.

Nu găsisem prilejul să-l întreb pe Jamie despre circumstanțele salvării mele; ajunseserăm pe țărm cu puțin timp înainte de apusul soarelui și plecaserăm călare imediat, deoarece Jamie voia să mă îndepărteze cât mai mult posibil de guvernatorul Martin – și, probabil, de Tom Christie.

– Jamie, am spus încet, răsuflând cald în pliurile cămășii lui. Tu l-ai convins să facă asta? Pe Tom, vreau să spun.

– Nu, mi-a răspuns el tot cu glas scăzut. A venit la atelierul lui Fergus în ziua în care tu ai plecat de la palat. Auzise că închisoarea arsese și…

M-am ridicat în capul oaselor, șocată.

– Cum asta? Casa șerifului Tolliver? Nu mi-a spus nimeni!

S-a întors pe spate și s-a uitat la mine.

– Nu cred că oamenii cu care ai vorbit în ultimele două săptămâni știau, mi-a explicat el cu glas stăpânit. N-a murit nimeni, englezoaico, am întrebat.

– Ești sigur? am zis, gândindu-mă neliniștită la Sadie Ferguson. Ce s-a întâmplat? Gloata?

– Nu, a răspuns el, căscând. Din câte-am auzit, doamna Tolliver s-a îmbătat cumplit, a făcut un foc prea mare pentru cazanul cu rufe, după care s-a întins la umbră și a adormit. Lemnele s-au prăbușit, cărbunii încinși au dat foc la iarbă și incendiul s-a răspândit până la casă, iar apoi…

A făcut un gest din mână, să mă liniştesc.

– Vecinul ei a simțit mirosul de fum și s-a repezit acolo la vreme ca să-i salveze pe doamna Tolliver și pe copil din calea focului. Omul a zis că nu mai era nimeni în casă.

– Aha. Ei bine…

M-am lăsat convinsă să mă întind din nou, sprijinindu-mi capul în căuşul umărului său. Nu puteam să mă simt ciudat lângă el, mai ales după ce ne petrecuserăm noaptea lipiţi unul de altul în patul îngust, fiecare conştient de orice mişcare a celuilalt. Cu toate acestea, eram foarte conştientă de prezenţa lui.

Şi la fel şi el; îşi ţinea un braţ în jurul meu, iar degetele lui îmi explorau spatele, parcă formele mele ar fi fost nişte semne Braille pe care el le citea în timp ce discutam.

– Aşadar, Tom. Ştia despre *L' Oignon*, desigur, de aceea s-a dus acolo când a aflat că ai dispărut din închisoare. Între timp, tu plecaseşi deja din palat, desigur, şi i-a trebuit ceva timp ca să se despartă de Richard Brown, fără să-i stârnească bănuielile. Apoi ne-a descoperit acolo şi mi-a zis ce voia să facă.

Jamie mi-a mângâiat gâtul cu degetele şi am simţit că încordarea începea să cedeze.

– I-am spus să aştepte; trebuia să fac o încercare să te recapăt fără ajutorul cuiva – dar dacă nu puteam…

– Aşadar, ştii că nu el a comis crima, am rostit eu cu siguranţă în glas. Ţi-a spus că e vinovat?

– Mi-a spus doar că păstrase tăcerea câtă vreme existase o şansă ca tu să fii judecată şi achitată – dar că, dacă ai fi fost în primejdie, atunci ar fi vorbit; de aceea a insistat să meargă cu noi. N-am vrut să-i pun alte întrebări, a încheiat Jamie cu delicateţe.

– Dar nu el a ucis-o, l-am îmboldit eu cu insistenţă. Jamie, *ştii* şi tu că nu el a ucis-o.

Am simţit cum pieptul i se ridică sub obrazul meu când a inspirat.

– Ştiu, a spus el încet.

Am rămas tăcuţi o vreme. Brusc, am auzit nişte bătăi înfundate venind de afară şi am tresărit, însă era doar o ciocănitoare, care căuta insecte în bârnele măcinate ale hanului.

– Ce crezi, îl vor spânzura? am întrebat într-un târziu, privind spre grinzile crăpate ale tavanului.

– Da, cred că da.

Degetele lui își reluaseră mișcarea pe jumătate conștientă, netezindu-mi șuvițele de păr după ureche. Am rămas nemișcată și i-am ascultat bătăile lente ale inimii, nedorind să întreb ce avea să se întâmple în continuare. Însă trebuia să întreb.

– Jamie, spune-mi că n-a făcut-o... că n-a făcut mărturisirea de dragul meu. Te rog.

Nu credeam că pot suporta şi asta, după tot ce se petrecuse.

Degetele lui au rămas nemișcate, atingându-mi doar urechea.

– Te iubește. Știi asta, nu?

A vorbit foarte încet; am auzit mai degrabă reverberația cuvintelor în pieptul lui, decât vorbele în sine.

– El a spus că a făcut-o.

Am simțit un nod în gât când mi-am amintit privirea directă a ochilor lui cenușii. Tom Christie era un om care spunea ceea ce simțea și simțea ceea ce spunea – în privința asta semăna cu Jamie.

Jamie a tăcut câteva momente, care mi s-au părut foarte lungi. Apoi a oftat și a întors capul, astfel că obrazul lui s-a rezemat de creștetul meu; am auzit sunetul aspru al bărbii lui frecându-se de păr.

– Englezoaico, și eu aș fi făcut la fel și aș fi socotit că-mi dau viața cu folos, dacă asta te-ar fi salvat de la moarte. Dacă el simte așa, atunci nu i-ai făcut niciun rău primindu-ți viața din mâna lui.

– Vai, am spus. Vai...

Nu voiam să mă gândesc la nimic din toate astea – nici la ochii cenușii și limpezi ai lui Tom, nici la țipetele pescărușilor, nici la ridurile ivite din suferință, care îi brăzdau fața, nici la durerea lui născută din pierdere, vinovăție și suspiciune – nici la teamă. Nu voiam să mă gândesc nici la Malva, moartă printre căpățâni de salată, cu fiul greu și liniștit în pântec. Nici la sângele ruginiu care se usca în dâre și mici băltoace printre frunzele viței-de-vie.

Şi mai presus de toate, nu voiam să mă gândesc că avusesem un rol în această tragedie – dar asta era inevitabil.

Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât.

Jamie mă ţinea de mână, trecându-şi degetul mare pe sub degetele mele.

– Fata a murit, *mo chride*.

Mi-am strâns degetele în jurul degetului său, oprind mişcarea.

– Da, cineva a ucis-o, dar nu Tom. Doamne, Jamie, cine? Cine a fost?

– Nu ştiu, a răspuns el, cu ochii înnegurați. A fost o fată care tânjea după iubire, aşa cred, şi a primit-o. Dar n-a ştiut să o întoarcă.

Am inspirat profund şi i-am pus întrebarea care rămăsese nerostită între noi de la crimă şi până în acel moment.

– Nu crezi că a fost Ian?

Aproape a zâmbit când a auzit-o.

– Dacă ar fi fost el, am fi ştiut, *a nighean*. Ian e în stare să ucidă, dar n-ar îngădui ca tu sau eu să suferim din pricina asta.

Am oftat şi mi-am mişcat umerii, ca să mă destind. Avea dreptate şi m-am simţit alinată în privinţa lui Ian – şi încă şi mai vinovată din cauza lui Tom Christie.

– Cel care a zămislit copilul – dacă nu a fost Ian, şi aşa sper – ori cel care a vrut-o şi a ucis-o din gelozie când a descoperit că e însărcinată…

– Ori cineva deja căsătorit. Ori o femeie, englezoaico.

Am încremenit.

– O femeie?

– Avea parte de iubire, a repetat Jamie, clătinând din cap. Ce te face să crezi că o primea doar de la tineri?

Am închis ochii, închipuindu-mi posibilităţile. Dacă avusese o aventură cu un bărbat căsătorit – şi ei se uitau după ea, doar că mai discret –, da, el ar fi putut s-o ucidă ca să păstreze secretul. Ori o femeie înşelată...

M-am gândit la Murdina Bug, cu faţa schimonosită de efort, când apăsa perna peste faţa lui Lionel Brown. Arch? Dumnezeule, nu! Încă o dată, cu un sentiment de deznădejde absolută, am alungat întrebarea, revăzând în

minte nenumărate fețe de la Fraser’s Ridge – una dintre ele ascunzând un suflet de criminal.

– Nu, știu că nu se mai poate îndrepta nimic – nici pentru Malva, nici pentru Tom. Și nici pentru Allan.

Abia atunci m-am gândit la fiul lui Tom, lipsit atât de brusc de familie, în circumstanțe atât de îngrozitoare.

– Însă restul… Ridge, voiam să spun. Casa. Viața pe care am avut-o. Noi.

Se făcuse cald sub plapumă, ba chiar prea cald, și am simțit un val de arșiță cuprinzându-mă. M-am ridicat brusc în șezut, azvârlind plapuma deoparte, și m-am aplecat în față, ridicându-mi părul de pe ceafă în speranța că mă voi răcori măcar o clipă.

– Ridică-te, englezoaico.

Jamie s-a rostogolit, coborând din pat, a rămas în picioare și m-a apucat de mână, trăgându-mă spre el. Sudoarea apăruse deja ca roua pe corpul meu, iar obrajii îmi erau îmbujorați. S-a aplecat și, prinzându-mi poalele cămăşii de noapte cu ambele mâini, mi-a scos-o peste cap.

S-a uitat la mine, zâmbind, apoi s-a aplecat și a suflat ușor peste sânii mei. Răcoarea mi-a adus o oarecare ușurare, preț de o clipă, iar sfârcurile mi s-au întărit într-o recunoștință mută.

A deschis obloanele ca să intre aer proaspăt, apoi a făcut un pas înapoi și şi-a dat jos propria cămașă. Se făcuse zi deplină, iar valul de lumină pură a dimineții a licărit pe liniile torsului său cu piele palidă, pe rețeaua argintie a cicatricelor, pe firele de păr roșu-auriu de pe brațe și de pe picioare, pe firele de păr ruginii și argintii ale bărbii nerase. Dar și pe carnea ceva mai întunecată a organului genital, în starea lui obișnuită dimineața, rigid și lipit de pântec, având culoarea blândă şi adâncă pe care o găsești în inima unui trandafir umbrit.

– Cât despre îndreptatul lucrurilor, a zis el, n-aș putea spune sigur, dar o să încerc.

Și-a plimbat ochii peste corpul meu. Eram goală, acoperită de o crustă subțire de sare și vizibil murdară pe labele picioarelor și pe glezne. A zâmbit.

– Vrei să facem o încercare, englezoaico?

– Ești atât de obosit, încât abia dacă poți sta drept, am protestat eu. Mda… cu unele excepții, am adăugat, coborând privirea.

Era adevărat; avea cearcăne și, cu toate că liniile copului îi rămăseseră lungi și grațioase, ele îi trădau clar starea de epuizare. Și eu mă simțeam de parcă ar fi trecut un tăvălug peste mine, iar eu *nu* stătusem trează o noapte întreagă pentru a incendia fortul.

– Păi, văd că avem un pat la îndemână, așa că nu am de gând să rămân în picioare, mi-a răspuns el. Atenție, s-ar putea să nu mă mai ridic, dar cred că aș fi în stare să rămân treaz măcar aproape zece minute. Te las să mă piști dacă adorm, a sugerat el zâmbind.

Mi-am dat ochii peste cap, dar n-am protestat. M-am așezat pe cearșaful murdar, dar acum rece și, cu un ușor tremur în adâncul stomacului, mi-am desfăcut picioarele pentru el.

Am făcut dragoste ca și cum ne-am fi aflat sub apă, cu membrele grele și lente. Mute, capabile să vorbească doar prin semne. Abia dacă ne atinseserăm de la moartea Malvei – iar gândul la ea încă ne urmărea.

Și nu doar la ea. O vreme, m-am străduit să mă concentrez numai asupra lui Jamie, îndreptându-mi atenția spre micile intimități ale corpului său, atât de bine cunoscute – cicatricea minusculă și albită, de formă triunghiulară de la gât, vârtejurile de păr roșcat și pielea bronzată de sub ea –, însă eram atât de obosită, încât mintea mea a refuzat să coopereze și a continuat să-mi arate mici fragmente de amintiri sau, lucru și mai tulburător, viziuni.

– N-are rost, am spus.

Țineam ochii strâns închiși și mă agățam cu degetele de cearșaf.

– Nu pot.

A scos un sunet de surprindere, dar s-a desprins de mine, lăsându-mă umedă și tremurând.

– Ce s-a întâmplat, *a nighean?* m-a întrebat încet.

Nu mă atingea, dar rămăsese întins lângă mine.

– Nu știu, am spus, în pragul unei crize de panică. Văd mereu lucruri – iartă-mă, iartă-mă, Jamie. Văd alți oameni; e ca și cum aș face dragoste cu

alți bărbați.

– A, da?

Părea precaut, dar nu enervat. Am auzit un foșnet când a tras cearșaful peste mine. Asta m-a ajutat puțin. Inima îmi bătea puternic, eram amețită și nu puteam respira normal; gâtul mi se încleșta mereu.

Bolus hystericus[50], am gândit eu, calm. *Oprește-te, Beauchamp.* Ușor de spus, greu de făcut, însă am încetat să mă tem că mă paște un infarct.

– Ah…, a sunat glasul lui Jamie, cu precauție. Cine? Hodgepile și…?

– Nu!

Stomacul mi s-a contractat de repulsie aducându-mi aminte. Am înghițit.

– Nu… nici nu mă gândisem la asta.

A rămas întins lângă mine, răsuflând rar. M-am simțit ca și cum m-aș fi destrămat cu totul.

– Claire, pe cine vezi? m-a întrebat el în șoaptă. Poți să-mi spui?

– Pe Frank, am răspuns imediat, înainte de a mă răzgândi. Și pe Tom. Și pe Malva.

Pieptul mi se cutremura și am simțit că nu voi mai găsi aer pentru a răsufla încă o dată.

– I-am... brusc, i-am simțit pe toți, am spus scurt. Atingându-mă. Voind să pătrundă în mine.

M-am răsucit și mi-am îngropat fața în pernă, ca și cum aș fi putut alunga totul din minte.

Jamie a rămas tăcut îndelung. Îl jignisem? Mi-a părut rău că-i spusesem toate astea, dar nu mai găseam alte metode de apărare. Nu puteam minți, nici din cele mai întemeiate motive, nu aveam unde să plec, niciun loc în care să mă ascund. Eram asaltată de fantome care șopteau, de pierderile lor, de nevoile lor, de dragostea lor disperată care mă sfâşia. Îndepărtându-mă de mine, îndepărtându-mă de Jamie.

Tot corpul îmi era încordat și rigid, străduindu-se să evite dizolvarea, iar în încercarea mea de a scăpa, mi-am îndesat capul în pernă atât de tare,

încât am simțit că mă voi sufoca, aşa că m-am văzut silită să-l întorc, gâfâind ca să respir.

– Claire.

Glasul lui a sunat moale, dar i-am simțit răsuflarea pe față și am deschis brusc ochii. Ai lui erau la fel de blânzi, umbriți de tristețe. Foarte încet, a ridicat mâna și mi-a atins buzele.

– Tom, mi-a scăpat printre buze. Mă simt ca şi cum ar fi deja mort, din cauza mea, și asta e ceva îngrozitor. Nu pot să suport asta, Jamie, chiar nu pot!

– Știu.

Și-a retras mâna și a ezitat.

– Te deranjează să te ating eu?

– Nu știu.

Mi-am înghițit nodul din gât.

– Încearcă și vom vedea.

Asta l-a făcut să zâmbească, deşi eu vorbisem cu toată seriozitatea. Și-a lăsat mâna delicat pe umărul meu și m-a răsucit, apoi m-a cuprins în brațe, mișcându-se încet, ca să mă pot retrage. Dar n-am făcut-o.

M-am cufundat în el și m-am agățat de el ca și cum ar fi fost un colac, singurul lucru care m-ar fi împiedicat să mă înec. Chiar era asta.

M-a ținut în brațe și mi-a mângâiat părul îndelung.

– Poți plânge pentru ei, *mo nighean donn?* a întrebat el în șoaptă, lipindu-și gura de părul meu. Să-i lăsăm să vină.

Am împietrit de panică la acest gând.

– Nu pot.

– Plângi pentru ei, mi-a șoptit el, iar glasul lui m-a desfăcut mai mult decât sexul. Nu poți ține departe o fantomă.

– Nu pot. Mi-e teamă, am spus, însă deja tremuram de durere, iar lacrimile mi se scurgeau pe față. Nu pot!

Și totuși am putut. Am renunțat la luptă și m-am deschis amintirii și tristeții. Am suspinat ca și cum inima mi-ar fi fost gata să plesnească – și voiam să o las să plesnească, pentru ei și pentru tot ce nu putusem salva.

– Claire, lasă-i să vină și suferă pentru ei, mi-a șoptit el. Iar când vor pleca, o să te duc acasă.

50 Numită și *globus pharyngeus*, senzație nedureroasă, dar foarte supărătoare, de corp străin la nivelul faringelui (n. tr.).

99

VECHIUL STĂPÂN

River Run

În noaptea precedentă, plouase torențial și, deși soarele apăruse sclipitor și fierbinte, solul era îmbibat de apă și din el păreau să se ridice aburi, adăugându-se umidității din aer. Brianna își legase părul sus, ca să nu îi atârne pe lângă gât, însă unele șuvițe tot scăpau, lipindu-se umede de frunte și de obraji și căzându-i peste ochi. Iritată, și-a îndepărtat o șuviță cu dosul mâinii, căci degetele îi erau mânjite de pigmentul pe care îl măcina, iar umiditatea nu pria acelei operațiuni, făcând pudra să se strângă în bulgări și să se lipească de marginile mojarului.

Însă trebuia să facă asta; avea o nouă misiune, care urma să înceapă după-amiază.

Plictisit și vârându-și degetele în tot ce exista în jur, Jem se foia pe lângă ea. Îngâna un cântecel, însă ea nu i-a acordat atenție până să prindă câteva cuvinte.

– Ce ai spus? l-a întrebat, apropiindu-se de el și nevenindu-i a crede.

Era imposibil ca el să cânte „Folsom Prison Blues“[51] – de unde până unde?

Jem a clipit uitându-se la ea, a lăsat bărbia în piept și a spus cu cea mai groasă voce de care era în stare:

– Bună! Sunt Johnny Cash.

Brianna s-a abținut cu greu să nu râdă în hohote, simțind cum i se înroșesc obrajii de efort.

– De unde ai învățat asta? l-a întrebat ea, deși știa prea bine.

Exista o singură sursă de la care putea auzi așa ceva și a simțit că îi crește inima la acel gând.

– Tati, a spus el logic.

– Tata a cântat ? a întrebat ea, străduindu-se să aibă un ton degajat.

Sigur că da. Și, la fel de evident, Roger încerca să urmeze sfatul lui Claire, să schimbe registrul vocii ca să-și elibereze coardele vocale înghețate.

– Îhâm. Tata cântă mult. M-a învățat cântecul despre duminica dimineața și cel despre Tom Dooley și… și multe altele, a încheiat el, pentru că nu și-a adus aminte de celelalte pe moment.

– Da? Ei, păi… lasă aia jos! i-a zis ea, în timp ce Jem ridica un săculeț desfăcut la gură, în care era colorant de roibă.

– Hopa!

S-a uitat vinovat la jetul de culoare care țâșnise din pungă și nimerise pe cămașă, apoi a privit spre Brianna și a făcut o mișcare spre ușă.

– Hopa, auzi la el! s-a enervat ea. Stai pe loc!

A întins mâna, l-a prins de guler, apoi a luat o cârpă îmbibată cu terebentină și a frecat viguros pieptul cămășii, reușind doar să transforme dâra roz într-o pată mare.

Jem a suportat tăcut momente de calvar, mișcându-și capul într-o parte și alta cât ea a frecat pata.

– Ce cauți aici? l-a întrebat ea furioasă. Nu ți-am zis să-ți găsești ceva de făcut?

La o adică, la River Run existau multe lucruri de făcut.

Jem a plecat capul și a mormăit ceva, dar ea nu a perceput decât cuvântul „speriat“.

--Speriat? De ce?

Cu mișcări ceva mai blânde, i-a scos cămașa peste cap.

– De fantomă.

– Ce fantomă? a întrebat ea cu precauție, neștiind cum să rezolve problema.

Era convinsă că toți sclavii de la River Run credeau în fantome, pentru ei făceau parte din viață. Așa credeau și coloniștii scoțieni de la Cross Creek,

Campbelton și Ridge. La fel și germanii din Salem și din Bethania. Şi tatăl ei, de fapt.

Nu putea să-i spună pur şi simplu lui Jem că nu existau asemenea lucruri – mai ales că nici ea nu era întru totul convinsă.

– Fantoma lui *maighistear arsaidh*, a răspuns el, ridicând abia acum ochii albaştri, tulburaţi. Josh spune că umblă pe aici.

A simţit pe spinare un fior, de parcă un miriapod i-ar fi pătruns sub rochie. *Maighistear arsaidh* era Vechiul Stăpân – Hector Cameron. Fără să vrea, a aruncat o privire spre fereastră. Se aflau în cămăruţa de deasupra grajdurilor, unde ea se ocupa de pregătirea vopselelor mai pretenţioase, iar mausoleul din marmură albă al lui Hector Cameron se vedea clar de acolo, lucind ca un dinte la marginea peluzei.

– De ce spune Josh asta? a întrebat ea, trăgând de timp.

Primul ei impuls a fost să explice că fantomele nu umblă ziua în amiaza mare, dar corolarul evident era că ele umblă noaptea, și ultimul lucru pe care și-l dorea Brianna era ca Jem să aibă coşmaruri.

– A zis că l-a văzut Angelina, acum două nopţi. O fantomă *mare*, a adăugat el, întinzându-se și căscând ochii, imitând felul în care povestise Josh.

– Da? Şi ce făcea?

A întrebat pe un ton degajat, ușor interesată. Tactica părea de folos, pentru că, deocamdată, Jem era mai mult curios, decât speriat.

– Mergea, a răspuns el, ridicând din umeri. La urma urmelor, ce altceva fac fantomele?

– Fuma pipă?

Brianna zărise un domn înalt plimbându-se pe sub copacii de pe peluză și astfel îi venise ideea.

Jem a părut oarecum surprins de ideea unei fantome care fumează pipă.

– Habar n-am, a spus el cu îndoială în glas. Fantomele fumează pipă?

– Mă cam îndoiesc. Dar domnul Buchanan fumează. Îl vezi acolo, pe peluză?

S-a tras în lături și a arătat cu capul către fereastră, iar Jem s-a ridicat pe vârfurile picioarelor să se uite peste pervaz. Domnul Buchanan, o cunoștință a lui Duncan, care venise în vizită, tocmai fuma pipă, iar aroma de tutun pătrundea pe fereastra deschisă.

– Mai curând cred că Angelina l-a văzut pe domnul Buchanan plimbându-se pe întuneric, a spus Brianna. Poate era în cămașă de noapte și se ducea la toaletă, iar ea a văzut albul cămășii și a avut *impresia* că e o fantomă.

Jem a chicotit gândindu-se la asta. Părea dispus să asculte lucruri liniștitoare, dar a ridicat din umerii slăbuți și s-a uitat mai atent la domnul Buchanan.

– Josh spune că Angelina i-a zis că fantoma a ieșit din mormântul bătrânului domn Hector.

– Cred că domnul Buchanan a ocolit mormântul, iar ea l-a văzut mergând pe lângă el și i s-a părut că ieșea de acolo, i-a explicat Brianna, evitând cu grijă întrebarea de ce un gentilom scoțian de vârstă medie ar merge pe lângă morminte, în cămașă de noapte; evident, asta nu era o idee care să i se pară ciudată lui Jemmy.

S-a gândit să întrebe ce căuta Angelina afară în miez de noapte, să vadă fantome, dar, reflectând mai bine, a hotărât că nu era cazul. Cel mai plauzibil motiv pentru care o menajeră s-ar furișa noaptea afară nu era ceva ce trebuia să audă un băiat de vârsta lui Jemmy.

A strâns ușor din buze gândindu-se la Malva Christie, care probabil se dusese să întâlnească pe cineva în grădina lui Claire. Pe cine? s-a întrebat pentru a mia oară, chiar dacă, instinctiv, și-a făcut cruce și a spus în gând o scurtă rugăciune pentru odihna sufletului ei. Cine fusese? Dacă ar exista o fantomă care se plimba…

A simțit un fior slab, iar asta i-a dat o idee nouă.

– Cred că Angelina l-a văzut pe domnul Buchanan, a spus ea cu fermitate. Dar, *dacă* o să te temi vreodată de fantome sau de orice altceva, ajunge să-ți faci cruce și să rostești o mică rugăciune către îngerul tău păzitor.

Cuvintele i-au dat o ușoară senzație de amețeală – poate era vorba de un *déjà-vu*. S-a gândit că cineva – mama ei? tata? – îi spusese același lucru,

cândva în copilărie. De ce se temuse? Nu-și mai amintea, dar ținea minte sentimentul de siguranță pe care i-l dădea rugăciunea.

Jem s-a încruntat fără a fi convins; știa să își facă cruce, dar nu era chiar atât de sigur de rostul rugăciunii către îngerul păzitor. Simțindu-se puțin vinovată, a repetat rugăciunea împreună cu el.

Era o chestiune de timp până când el va face ceva care să-l trădeze drept catolic – ceva precum semnul crucii – în fața cuiva care conta pentru Roger. În general, oamenii își închipuiau că soția pastorului era și ea protestantă – ori știau adevărul, dar nu aveau căderea să facă un caz din asta. Brianna era conștientă că mulți dintre credincioșii lui Roger schimbau între ei tot felul de bârfe, mai ales după moartea Malvei, și discutau despre părinții ei – a strâns din nou din buze și, conștientă de asta, le-a destins –, dar Roger refuza cu îndărătnicie să asculte asemenea remarci.

În ciuda gândului îngrijorător despre posibilele complicații religioase care îi persista în minte, a cuprins-o un dor profund de Roger. El îi scrisese; înțeleptul McCorkle întârziase, dar urma să ajungă la Edenton în mai puțin de o săptămână. Probabil că Roger va mai sta acolo o săptămână, până când se va întruni Sesiunea Prezbiteriană, apoi el va veni la River Run, după ea și după Jem.

Roger era foarte fericit la gândul că va fi hirotonit; desigur, *după aceea*, nu va putea fi caterisit – dacă asta se întâmpla cu pastorii necredincioși – pentru că are o soție catolică, nu?

Oare ea s-ar converti dacă era cazul, pentru ca Roger să fie ceea ce își dorea atât de mult și simțea nevoia de a fi? Gândul la asta o secătuia, așa că l-a îmbrățișat pe Jem ca să se liniștească. Copilul avea pielea umedă și moale, dar i-a simțit tăria oaselor, care promiteau că va căpăta într-o bună zi statura tatălui și a bunicului său. Tatăl lui... era un gând luminos care i-a alungat toate îngrijorările și i-a alinat durerea absenței lui Roger.

Lui Jemmy îi crescuse părul, dar ea a sărutat punctul din spatele urechii stângi, unde se afla semnul ascuns, făcându-l pe băiat să strângă din umeri și să chicotească când răsuflarea ei l-a gâdilat pe gât.

L-a trimis apoi să ducă bluza pătată cu vopsea la Matilda, spălătoreasa, ca să vadă ce se putea face pentru a o curăța, și s-a apucat iar să macine.

Mirosul mineral al malahitului din mojar părea oarecum nefiresc. A ridicat mojarul, a adulmecat și, în același moment, și-a dat seama că era ridicol. Roca măcinată nu se putea altera. Probabil că amestecul de terebentină cu fum de pipă de la domnul Buchanan îi influența simțul mirosului. A clătinat din cap, a râcâit cu grijă pudra verde fină și a deșertat-o într-un vas, pentru a o combina ceva mai târziu cu ulei de nucă sau a o folosi într-o soluție de tempera cu ou.

A aruncat o privire spre numeroasele cutii și punguțe – unele dăruite de mătușa Jocasta, altele primite de la John Grey, trimise special de la Londra –, precum și spre borcănelele și tăvile de uscare cu pigmenți măcinați chiar de ea, pentru a vedea ce îi mai trebuie.

După-amiază avea să facă doar niște schițe preliminare – comanda era pentru un portret al bătrânei mame a domnului Forbes –, însă va avea la dispoziție doar o săptămână sau două pentru a-l termina, până la întoarcerea lui Roger. Nu-și putea permite să piardă timpul.

Un val de amețeală a făcut-o să se așeze brusc, iar prin dreptul ochilor i-au defilat puncte negre. Și-a prins capul între genunchi, răsuflând adânc. Asta n-a ajutat-o defel; aerul era încărcat cu miros de terebentină, la care se adăuga mirosul animalelor, care venea dinspre grajdurile de jos.

A ridicat capul și s-a prins de marginea mesei. Măruntaiele au părut că se transformă pe neașteptate în ceva lichid, care s-a deplasat odată cu mișcarea ei precum apa dintr-un vas, curgând dinspre stomac spre gât și înapoi, lăsându-i în nări izul amărui al bilei.

– Of, Doamne!

Lichidul din stomac s-a năpustit în sus, pe gât și abia a avut timp să înșface ligheanul de pe masă şi să arunce apa pe podea, după care stomacul i s-a întors pe dos, în efortul lui de a se goli.

A așezat ligheanul cu grijă și, gâfâind, s-a lăsat pe scaun, privind fix spre balta de pe podea, în vreme ce lumea și-a schimbat axa și s-a stabilit într-un unghi nou, nesigur.

– Felicitări, Roger! a spus ea cu voce tare, care a răsunat slab și nesigur în aerul închis și umed. *Cred* că o să fii tătic. Din nou.

*

A rămas nemișcată o vreme, explorând cu atenție senzațiile din corp, căutând certitudinea. În cazul lui Jemmy, nu suferise de grețuri, dar și-a amintit calitatea modificată ciudat a simțurilor; starea stranie numită sinestezie, în care vederea, mirosul, gustul și câteodată auzul căpătau uneori, în mod cu totul ciudat, caracteristica altui simț.

Totul a trecut la fel de repede precum începuse; mirosul de tutun din pipa domnului Buchanan devenise mai pregnant, dar acum era produs doar de arderea frunzelor tratate, nu era acel cafeniu-verzui care i se furișa prin sinusuri și îi tulbura membranele din creier precum zăngănitul tablei de pe un acoperiș la o ploaie cu grindină.

Se concentrase atât de mult asupra senzațiilor din propriul corp și a ceea ce însemnau sau nu ele, încât nu băgase de seamă vocile din camera alăturată. Acela era bârlogul modest al lui Duncan, în care își ținea registrele și conturile proprietății și – și-a spus ea – unde se refugia când măreția casei devenea prea apăsătoare pentru el.

Acum el se afla acolo cu domnul Buchanan, iar conversația amicală de la început devenise o discuție ce prezenta semne clare de încordare. Ușurată că își simțea pielea doar puțin lipicioasă, s-a ridicat și a luat ligheanul de jos. Avea înclinația umană firească de a trage cu urechea, însă, în ultima vreme, se străduise să nu asculte decât ce îi folosea.

Duncan și mătușa Jocasta erau regaliști înfocați și, indiferent ce ar fi spus ea, folosind îndemnuri pline de tact ori argumente logice, nu le putea schimba părerea. Auzise multe dintre discuțiile particulare ale lui Duncan cu conservatori din zonă și inima i se strânsese de îngrijorare, având în vedere ce știa ea despre rezultatul evenimentelor prezente.

Aici, în Piemont, în centrul ținutului Cape Fear, cei mai mulți dintre cetățenii cât de cât înstăriți *erau* regaliști, convinși că violențele care se petreceau în nord reprezentau o zarvă amplificată și probabil inutilă, iar

dacă nu era, avea oricum prea puţin de-a face cu ei. Iar lucrul cel mai necesar era o mână fermă care să-i ţină în frâu pe liberalii dezlănţuiţi, înainte ca excesele lor să atragă o ripostă distrugătoare. Certitudinea că o asemenea ripostă urma să vină – şi asta faţă de oameni pe care îi agrea sau chiar iubea – îi dădea ceea ce tatăl ei numea fior: o senzaţie clară de oroare sufocantă, care i se răsucea în sânge.

– Aşadar, când? s-a auzit vocea lui Buchanan, trădându-i nerăbdarea, când Brianna a deschis uşa. Duncan, nu vor aştepta. Trebuie să am banii până miercurea viitoare, altfel Dunkling va vinde armele altcuiva; ştii prea bine că piaţa e condusă de vânzători. Pentru aur va aştepta – dar nu prea mult.

– Da, ştiu bine asta, Sawny.

Şi Duncan părea nerăbdător. Şi foarte îngrijorat, s-a gândit Brianna.

– Dacă se poate, voi plăti.

– *Dacă*? a exclamat Buchanan. Ce înseamnă acest dacă? Până acum mi-ai spus: „Da, sigur, nicio problemă, Sawny, spune-i lui Dunkling că e în regulă, a, *sigur*, Sawny…“

– Alexander, am spus că se poate face şi aşa va fi.

Glasul lui Duncan era scăzut, însă, brusc, din el a răzbătut o duritate pe care Brianna nu o mai auzise.

Buchanan a spus ceva nepoliticos în gaelică, uşa biroului lui Duncan s-a deschis gata să sară din ţâţâni, iar omul a ieşit atât de grăbit, încât abia dacă a văzut-o pe Brianna şi doar în trecere a înclinat capul spre ea.

Ceea ce era preferabil, s-a gândit ea, deoarece stătea în prag ţinând un lighean cu vomă.

Până să ducă ligheanul afară şi să-i azvârle conţinutul, a apărut Duncan. Părea înfierbântat şi nervos, dar extrem de îngrijorat. Cu toate astea, a observat-o.

– Ce mai faci, fato? a întrebat el privind-o cu ochii mijiţi. Eşti cam galbenă la faţă, ai mâncat ceva ce nu ţi-a priit?

– Aşa cred. Dar acum mi-am revenit, a spus ea, întorcându-se în grabă ca să aşeze ligheanul în cameră.

L-a pus pe podea, apoi a închis uşa în urma ei.

– Dar tu, unchiule Duncan, te simți bine?

El a ezitat un moment, dar ceea ce îl preocupa era prea copleșitor ca să păstreze pentru sine. A aruncat o privire în jur, dar în acea perioadă a zilei nicio sclavă nu se afla în preajmă. S-a aplecat mai mult către Brianna și a coborât vocea.

– Ai văzut cumva… ceva aparte, *a nighean?*

– Aparte? În ce sens?

Duncan și-a trecut mâna pe sub mustață și s-a uitat din nou în jur.

– Aproape de mormântul lui Hector Cameron, poate? a întrebat el, cu glasul coborât până la nivelul unei șoapte.

Încă în suferință după ce vărsase, diafragma Briannei s-a contractat brusc, făcând-o să ducă mâna la talie.

– Deci ai observat?

Expresia de pe fața lui Duncan s-a asprit.

– Nu eu, a răspuns Brianna, apoi i-a povestit ce credeau Jemmy şi Angelina despre presupusa fantomă.

– Eu am crezut că e vorba de domnul Buchanan, a adăugat ea, arătând cu capul spre scara pe care coborâse acesta.

– Mda, e și asta o idee, a mormăit Duncan, frecându-şi cu mâna tâmpla căruntă, cu un aer absent. Dar nu… sigur nu. Nu avea cum… dar e o idee.

Briannei i s-a părut că Duncan devenise ceva mai încrezător.

– Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

Duncan a inspirat adânc și a clătinat din cap – nu în semn de refuz, ci de stupefacție –, apoi a expirat, după care a coborât umerii.

– Aurul, a spus el direct. A dispărut.

*

Șapte mii de lire în lingouri de aur reprezentau o sumă considerabilă, în toate sensurile. Brianna nu avea idee cât de mult putea cântări aurul, însă lingourile stătuseră aliniate în sicriul destinat Jocastei, aflat alături de al lui Hector Cameron, în mausoleul familiei.

– Cum adică a „dispărut“? a exclamat ea. *Totul?*

Duncan a prins-o de mână, iar fața i s-a schimonosit în îndemnul de a o face să vorbească mai încet.

– Da, tot aurul, a spus el, privind încă o dată în jur. Fato, pentru numele lui Dumnezeu, vorbește mai încet!

– Unde a dispărut? Sau, mai curând, s-a corectat ea, când ai descoperit că nu mai e?

– Noaptea trecută.

S-a uitat din nou în jur și a făcut un semn din cap spre biroul lui.

– Vino cu mine, fato; o să-ți povestesc totul.

Agitația lui Duncan a mai scăzut puțin cât și-a spus povestea, iar când a încheiat, își recăpătase oarecum calmul.

Cele șapte mii de lire erau ceea ce mai rămăsese din cele zece mii, care, la rândul lor, reprezentau o treime din cele treizeci de mii de lire trimise – prea târziu, dar oricum trimise – de Ludovic al Franței pentru a sprijini încercarea lui Carol Stuart, sortită eșecului, de a ajunge pe tronurile Angliei și Scoției.

– Hector a fost precaut, înțelegi? a explicat Duncan. A trăit ca un om înstărit, dar întotdeauna în limitele unui loc ca ăsta – a arătat cu mâna în jur, către proprietate și terenurile din River Run. A cheltuit o mie de lire ca să cumpere terenul și să ridice casa, apoi, în decursul anilor, încă o mie de lire pe sclavi, vite și altele. Iar o mie de lire le-a depus la bancheri – Jo a spus că nu suporta gândul ca toți banii ăia să zacă, fără să producă niciun profit.

Duncan i-a aruncat Briannei un zâmbet discret și ironic şi a continuat.

– Dar era prea inteligent ca să atragă atenția etalându-şi toată bogăția. Cred că voia probabil să investească restul de bani, puțin câte puțin – numai că a murit înainte de a apuca s-o facă.

A lăsat-o pe Jocasta o văduvă foarte înstărită – însă chiar mai precaută decât fusese soțul ei în ceea ce privea atragerea unei atenții nedorite. Așa că aurul rămăsese la locul lui sigur, în ascunzătoare. Doar, din când în când, cîte un lingou era scos şi vândut de Ulysses. Iar acum aurul dispăruse, și-a amintit Brianna neliniştită. *Cineva* știuse că acolo se afla aur.

Probabil că cine cumpărase primul lingou bănuise că mai exista aur pe proprietate și urmărise discret și răbdător, până când îl găsise.

Însă acum…

– Ai auzit de generalul MacDonald?

În ultima vreme, ea auzise acel nume, în cadrul unor conversații. Era un general scoțian, mai mult sau mai puțin în retragere, care apăruse ici și colo, ca oaspete al unor familii importante. Însă Brianna nu îi știa planurile.

– Vrea să adune oameni – trei sau patru mii – dintre highlanderi, care să plece spre coastă. Guvernatorul a cerut ajutor; soldații se apropie. Oamenii generalului vor coborî prin valea Cape Fear – Duncan a făcut un semn grațios cu o mână – pentru a se uni cu trupele guvernatorului – și vor prinde în clește milițiile rebele care se formează în prezent.

– Și voiai să-i dai aurul – adică nu, s-a corectat ea, voiai să-i dai arme și praf de pușcă.

El a încuviințat cu un aer nefericit și și-a mușcat mustața.

– Un om pe nume Dunkling; Alexander îl cunoaște. Lordul Dunsmore strânge praf de pușcă și arme în Virginia, iar Dunkling e unul dintre locotenenții lui. Şi e dispus să cedeze o parte dintre acestea în schimbul aurului.

– Care acum a dispărut.

Brianna a inspirat adânc, simțind în același timp sudoarea scurgându-i-se printre sâni, udându-i și mai mult cămaşa de corp.

– Care acum a dispărut, a confirmat Duncan cu glas sumbru. Și mă întreb ce e cu fantoma de care vorbea Jem.

Fantomă, pe naiba! Cum era posibil să pătrundă cineva într-un loc precum River Run, înțesat de oameni, şi să plece de acolo cu atâtea kilograme de aur, complet nebăgat în seamă ?

Zgomotul de pași pe scară l-a făcut pe Duncan să întoarcă brusc capul spre ușă, dar era Josh, unul dintre grăjdarii negri, care stătea cu pălăria în mână.

– Ar fi bine să plecăm, domnișoară Bree, a spus el, făcând o plecăciune respectuoasă. Dacă vreți lumină.

Se referea la faptul că îi trebuia lumină pentru a desena. Aveau de mers mai bine de o oră până la Cross Creek, unde locuia avocatul Forbes, iar soarele urca vertiginos spre amiază.

Brianna a aruncat o privire spre degetele ei pătate cu verde și și-a amintit că părul îi atârna desprins din cocul improvizat; va trebui să se aranjeze puțin înainte de plecare.

– Du-te, fato!

Duncan a arătat spre ușă. Fața lui suptă era încă marcată de îngrijorare, dar se luminase puțin după ce-și împărtășise necazul.

Brianna l-a sărutat cu afecțiune pe frunte și a coborât după Josh. Și ea *era* îngrijorată, însă nu doar în legătură cu aurul care dispăruse și cu fantomele care bântuiau acolo. Era vorba de generalul MacDonald. Pentru că, dacă el intenționa să strângă oameni dintre highlanderi, unul dintre oamenii pe care îi va contacta va fi tatăl ei.

Şi așa cum îi spusese Roger cândva, *Jamie e în stare să meargă pe sârmă între liberali și conservatori mai bine decât orice om pe care îl cunosc, dar în momentul decisiv… va trebui să sară.*

Momentul apăruse la Mecklenberg. Dar hotărâtoare va fi apariția lui MacDonald, şi-a spus ea.

51 Cântec lansat de Johnny Cash în 1955 (n. tr.).

100

O CĂLĂTORIE SPRE LITORAL

Socotind că era prudent să lipsească o vreme din locurile pe care le frecventa de obicei, Gerald Forbes s-a mutat la Edenton, sub scuza de a-și duce bătrâna mamă în vizită la sora ei şi mai vârstnică. Şi, cu toate că mama lui se plânsese de norii de praf ridicaţi de o trăsură ce mergea în faţa lor, lui Gerald îi plăcuse călătoria lungă.

Nu voia să piardă din vedere acea trăsură – un vehicul mic, cu arcuri elastice, ale cărui geamuri erau închise bine și care avea perdelele trase. Însă el fusese mereu un fiu ascultător, aşa că, la următoarea stație de poștă, s-a dus să stea de vorbă cu vizitiul. Cealaltă trăsură a rămas politicos în urma lor, urmându-i la o distanță potrivită.

– La ce te uiți, Gerald, l-a întrebat mama lui, ridicând ochii de la broșa ei preferată, pe care încerca să și-o prindă în piept. Asta e a treia oară că te uiți pe geam.

– La nimic, mamă, a spus el, inspirând adânc. Doar mă bucuram de ziua asta. Vremea e minunată, nu crezi?

Doamna Forbes a pufnit, dar, îndatoritoare, și-a așezat mai bine ochelarii pe nas și s-a aplecat să privească afară.

– Da, în fine, e destul de bună, a recunoscut ea cu o ezitare. Dar e arșiță și atât de umed, că-ți storci găleți de apă din cămașă.

– Nu contează, *a leannan*, a spus el, bătând-o ușor pe umăr. Nici n-o să-ți dai seama când o să ajungem la Edenton. Acolo e mai răcoare. Se zice că nimic nu îți aduce culoare în obraji așa cum o face briza oceanului.

101

VEGHEA DE NOAPTE

Edenton

Casa reverendului McMillan era lângă ocean. O adevărată binecuvântare, în acea atmosferă încinsă și înăbușitoare. Seara, briza dinspre ocean alunga orice – căldura, fumul din hornuri și țânțarii. După cină, bărbații s-au așezat pe veranda spațioasă, fumând pipă și bucurându-se de răgaz.

Bucuria lui Roger era diminuată oarecum pentru că își dăduse seama că doamna reverend McMillan și cele trei fiice ale ei asudau alergând de colo până colo, spălând farfurii, curățând, măturând podele, fierbând oasele rămase de la jamboane pentru supa de a doua zi, culcând copii, într-un cuvânt, trudind ca niște sclave în interiorul cald și sufocant. Acasă, s-ar fi simțit obligat să dea o mână de ajutor la astfel de activități, altfel ar fi avut de înfruntat mânia Briannei; însă aici o asemenea ofertă ar fi fost întâmpinată cu expresii de scepticism, urmate de bănuieli profunde. Așa că a rămas liniștit în briza răcoroasă a serii, urmărind bărcile de pescuit apropiindu-se pe apă spre canal și sorbind din ceva ce trecea drept cafea, prins într-o conversație plăcută între bărbați.

S-a gândit că exista câteodată ceva de spus despre modelul secolului al XVIII-lea privind rolurile sexelor.

Au comentat știrile venite dinspre sud: fuga guvernatorului Martin de la New Bern și incendierea Fortului Johnston. Climatul politic din Edenton era preponderent liberal, iar cei prezenți erau în mare măsură clerici – doctorul reverend McCorkle, secretarul lui, Warren Lee, reverendul Jay McMillan, reverendul Patrick Dugan și patru „aspiranți“, în afară de Roger, care

așteptau să fie hirotoniți, însă, dincolo de aparenta pojghiță de cordialitate a discuției, existau curente de discordie politică.

Roger vorbea puțin; nu voia să-l ofenseze pe McMillan prin vreun argument pro sau contra – și, în sinea lui, dorea liniște, ca să mediteze la ziua următoare.

Apoi conversația a căpătat altă turnură și s-a trezit că îi acorda o atenție deosebită. Congresul Continental se întrunise la Philadelphia în urmă cu două luni și îi încredințase generalului Washington comanda armatei continentale. Warren Lee se aflase în Boston la acea vreme și le oferea participanților la discuție o relatare vie a bătăliei de la dealul Breed, la care asistase.

– Generalul Putnam a adus multe care cu pământ și tufăriș spre capătul peninsulei Charlestown. Ați spus că știți locul, domnule? a întrebat el, întorcându-se curtenitor spre Roger. Ei bine, colonelul Prescott era deja acolo, cu două companii de miliție din Massachusetts și cu părți ale alteia din Connecticut – pesemne c-au fost o mie de oameni cu totul și, Doamne Dumnezeule, ce putoare se răspândea din tabere!

Accentul lui sudic – Lee era din Virginia – trăda un ușor amuzament, însă acesta a dispărut când a continuat relatarea.

– Generalul Ward dăduse ordin să se fortifice acel deal, Bunker, așa-i spun localnicii, după numele unei redute de pe culmea lui. Însă colonelul Prescott a urcat pe el împreună cu domnul Gridley, genistul lui, fără să le pese că sunt văzuți. Au lăsat un detașament acolo și au plecat la dealul Breed, despre care au socotit că era mai potrivit scopului lor, căci se afla mai aproape de port. Asta s-a petrecut la vreme de noapte, luați seama. Am mers alături de una dintre companiile din Massachusetts și am mărșăluit cu hotărâre, apoi, între miezul nopții și zori, ne-am petrecut timpul săpând tranșee și înălțând ziduri de trei metri în jurul perimetrului. Iar când s-a luminat de zi, ne-am ascuns în spatele fortificațiilor, iar asta s-a întâmplat exact la timp, pentru că în port a apărut o navă britanică – *Lively,* așa au spus ei că se chema – care a deschis focul imediat ce s-a ridicat soarele. Cu toată ceața care plutea peste apă, nava arăta frumos, iar tunurile ei se

luminau în roșu când trăgeau. Însă loviturile n-au produs pagube; mai toate ghiulele au căzut în port – am văzut o balenieră de pe docuri lovită; a aprins-o ca pe o surcea. Oamenii din echipajul ei au sărit în apă ca puricii când *Lively* a început să tragă. I-am văzut țopăind pe doc, cu pumnii ridicați – după care corabia a mai tras o salvă, iar oamenii au căzut la pământ sau au fugit ca niște iepuri.

Lumina dispăruse aproape de tot, iar fața tânără a lui Lee nu se mai vedea în umbre, dar amuzamentul din vocea lui a stârnit hohotele de râs ale celorlalți.

– O baterie de pe dealul Copp a deschis focul firav, iar una sau două dintre celelalte corăbii au tras câteva ghiulele, dar și-au dat seama că nu folosea la nimic, aşa că au încetat. Apoi au venit niște oameni din New Hampshire, care ni s-au alăturat, și asta a fost pur și simplu încurajator. Dar generalul Putnam a trimis din nou o mulțime de oameni să muncească la fortificațiile de la Bunker, iar cei din New Hampshire s-au ghemuit undeva jos, pe stânga, unde nu erau apărați decât de garduri acoperite cu iarbă cosită. Când mă uitam la ei, mă simțeam cât se poate de fericit că am în față un mal de peste un metru din pământ, vă asigur, domnilor.

Având în spate vasele de luptă și bateriile de pe țărm, care le asigurau acoperirea, trupele britanice porniseră cu mult curaj să traverseze râul Charles în amiaza mare, în plin soare.

– Noi nu am tras, bineînțeles. N-aveam tunuri, a spus Lee, ridicând din umeri.

Ascultând cu atenție, Roger nu s-a putut abține și a întrebat:

– Şi colonelul Stark a spus cumva: „Nu trageți decât dacă le vedeți albul ochilor“? E adevărat?

Lee a tușit discret.

– Păi... N-aș putea spune sigur asta, pentru că n-am auzit cu urechile mele. Dar *am auzit* un colonel strigând: „Orice fiu de cățea care risipește praful de pușcă înainte ca ticăloșii să fie destul de aproape pentru a fi uciși o să se aleagă cu muscheta vârâtă în fund cu patul înainte!“

Cei prezenţi au izbucnit în hohote de râs. Când doamna McMillan, care le mai aducea ceva de mâncare, i-a întrebat de ce râdeau, toţi au tăcut imediat şi au continuat să asculte cu atenţie şi seriozitate restul poveştii lui Lee.

– Ei bine, s-au apropiat. Şi vreau să spun că priveliştea te băga în răcori. Erau câteva regimente, fiecare în culorile sale tradiţionale, artilerişti şi grenadieri, Marina Regală şi o mulţime de infanterişti, toţi înaintând ca o hoardă de furnici şi arătând la fel de fioroşi. Domnilor, n-o să susţin cu tărie că sunt foarte curajos, dar vreau să spun că oamenii aflaţi lângă mine au dovedit multă stăpânire de sine. I-am lăsat să se apropie şi primele rânduri ale lor erau la mai puţin de trei metri de noi când focul nostru i-a retezat. S-au regrupat şi au revenit. Şi i-am doborât din nou – ca pe popice. Erau şi ofiţeri – mulţi dintre ei au căzut; erau călare, înţelegeţi. Şi eu am împuşcat unul. S-a aplecat, dar n-a căzut de pe cal, care l-a dus de acolo. Se cam legăna şi capul i se bălăbănea. Dar n-a căzut.

Vocea lui Lee îşi pierduse oarecum din entuziasm, iar Roger a văzut silueta masivă a reverendului McCorkle aplecându-se către secretarul lui şi atingându-l pe umăr.

– S-au grupat din nou şi au atacat. Şi… noi... mai toţi rămăseserăm fără muniţie. Au trecut peste întăririle de pământ şi prin garduri. Cu baionetele fixate la muschete.

Roger se aşezase pe o treaptă a verandei, iar Lee era deasupra lui, la vreun metru şi ceva depărtare, dar l-a auzit cum înghiţea în sec.

– Ne-am regrupat. Aşa se numeşte manevra asta. Dar, de fapt, am fugit, asta am făcut. Chiar aşa.

A înghiţit din nou în sec.

– Baioneta… scoate un sunet îngrozitor când pătrunde într-un om. Pur şi simplu înfiorător. Nu pot să spun cum e, nu vi-l pot descrie. Dar l-am auzit de mai multe ori. Mulţi dintre ai noştri au fost doborâţi aşa – împunşi, după care baioneta era scoasă, iar ei rămâneau pe pământ, zbătându-se ca peştii pe uscat.

Roger văzuse – şi mânuise – baionete din secolul al XVIII-lea, ba chiar des. O lamă lungă de 43 de centimetri, de formă triunghiulară, grea şi

tăioasă, având pe o latură o canelură pentru scurgerea sângelui. Brusc, și-a amintit de cicatricea adâncă pe care Jamie Fraser o avea pe coapsă și s-a ridicat. Murmurând o scurtă scuză, a plecat de pe verandă și a coborât spre țărm, oprindu-se doar un moment pentru a-și scoate pantofii și ciorapii.

Era reflux; simțea nisipul și pietrișul umede și reci sub tălpi. Briza făcea frunzele palmierilor să foșnească în urma lui, iar un șir de pelicani zbura de-a lungul malului, având un aer solemn în ultimele raze de soare. A pătruns puțin în apă, iar valurile unduitoare i-au lovit călcâiele, aspirând nisipul de sub tălpile lui, făcându-l să se încline într-o parte și în alta ca să-și recapete echilibrul.

Departe, pe apa estuarului, a văzut lumini; erau bărci de pescuit, având la bord focuri în lăzi cu nisip pentru aprinderea torțelor pe care pescarii le legănau peste copastie. Acestea păreau să plutească prin aer, mișcându-se încolo și încoace, iar apa reflecta flăcările și le făcea să lumineze intermitent, ca niște licurici.

Apăreau stelele. A rămas cu privirea spre cer, străduindu-se să-și golească mintea și inima și să primească iubirea lui Dumnezeu.

A doua zi avea să devină pastor. *Ești preot pe vecie,* suna slujba de hirotonire, citând din Biblie, *după rânduiala lui Melchisedec.*[52]

– *Ți-e teamă*? îl întrebase Brianna când el îi spusese asta.

– *Da*, răspunsese el cu voce tare.

A rămas pe loc până când refluxul s-a retras și mai mult, apoi l-a urmat, pășind prin apă, dornic să simtă atingerea ritmică a valurilor.

– *Și o vei face oricum?*

– *Da*, spusese el ceva mai încet.

Nu știa ce accepta, dar a spus „da“. Pe plaja din spatele lui, briza aducea când și când frânturi de râsete și câteva cuvinte rostite pe veranda reverendului McMillan. Asta însemna că lăsaseră deoparte discuția despre război și moarte.

Oare ucisese vreunul dintre ei pe cineva? Probabil că Lee. Reverendul McCorkle? Roger a pufnit în râs la acest gând, dar nu l-a exclus cu totul. S-

a întors și a mai înaintat în ocean până când n-a mai auzit decât valurile și vântul.

Căutarea sufletului. Asta obișnuiau să facă vechii cavaleri, s-a gândit el, zâmbind puțin ironic. În noaptea dinainte să fie făcut cavaler, tânărul stătea de veghe în biserică ori în capelă, treaz prin orele întunecate, luminate doar de candela sanctuarului, și se ruga.

Pentru ce? s-a întrebat Roger. Pentru puritatea minții, pentru unicitatea țelului. Pentru curaj ori pentru iertare?

Nu intenționase să-l ucidă pe Randall Lillington; fusese aproape un accident, iar dacă nu, fusese vorba de autoapărare. Dar era la vânătoare când făcuse asta, plecase să-l caute pe Stephen Bonnet, dorind să-l ucidă cu sânge-rece. Și Harley Boble; vedea încă sclipirea din ochii prinzătorului de hoți şi simțea ecoul loviturii, cioburile țestei lui reverberând prin oasele brațului. Da, dorise asta. Ar fi putut să se oprească. Dar nu a făcut-o.

În ziua următoare, avea să-și jure în fața lui Dumnezeu credința în doctrina predestinării, credința că făcea ceea ce fusese menit să facă. Probabil.

– *Poate nu cred prea mult asta*, s-a gândit, simțind cum îndoiala i se furișa în minte. *Sau poate că da. Iisuse, iartă-mă* – a rostit el în gând –, *pot fi un pastor adevărat dacă mă îndoiesc? Cred că toată lumea are îndoieli, dar dacă am prea multe, poate ar fi bine să îmi dai de știre acum, înainte de a fi prea târziu.*

Îi amorțiseră labele picioarelor. Cerul era înflăcărat de lumina stelelor, dense în noaptea neagră și catifelată. A auzit sunete de pași între porțiunea de pietriș și algele cafenii din apropiere.

Era Warren Lee – înalt și deșirat în lumina lunii, secretarul doctorului reverend McCorkle, care fusese anterior membru al unei miliții.

– M-am gândit să ies și eu la aer, a rostit el încet, dar acoperind clipocitul valurilor.

– Da, e cât cuprinde aici și e gratis, a spus Roger cât mai amabil cu putință.

Lee a chicotit scurt drept răspuns, dar din fericire nu părea dispus să converseze.

Au rămas tăcuți o vreme și au urmărit bărcile de pescuit. Apoi, printr-un consimțământ nerostit, s-au întors pentru a porni spre casă. Aceasta era cufundată în întuneric, iar pe verandă nu mai rămăsese nimeni. La o fereastră, ardea o lumânare ce le arăta drumul.

– Ofițerul... cel pe care l-am împușcat, a spus Lee pe neașteptate. Mă rog pentru el. În fiecare seară.

A tăcut brusc, stânjenit. Roger a inspirat încet și adânc, simțind o tresărire a inimii. El se rugase vreodată pentru Lillington sau Boble?

– O să mă rog și eu.

– Îți mulțumesc, a zis Lee foarte încet, apoi, alături, au urcat de pe plajă, oprindu-se să-și ia pantofii.

Au continuat drumul desculți, ca să li se usuce nisipul de pe labele picioarelor.

Abia se așezaseră pe trepte să se curețe de nisip înainte de a intra, când ușa din spatele lor s-a deschis.

– Domnule MacKenzie, a spus reverendul McMillan și ceva din glasul lui l-a făcut pe Roger să se ridice, iar inima a început să-i bubuie în piept. Ai un vizitator.

A văzut silueta înaltă din spatele lui Mcmillan și a înțeles totul chiar înainte ca fața palidă și fioroasă a lui Jamie Fraser să apară, cu ochii părând negri în lumina lumânării.

– A răpit-o pe Brianna, a spus el fără nicio introducere. Să mergem!

52 *Evrei*, 7:17. și *Psalmul* 109:4 (n. tr.).

102

ANEMONE

A auzit tropăituri încoace și încolo și voci deasupra capului, dar nu a reușit să înțeleagă multe cuvinte rostite de oamenii de pe punte. A urmat un cor de strigăte joviale venind dinspre copastia aflată mai aproape de țărm și țipete de femei drept răspuns.

Cabina în care se afla avea o fereastră lată, acoperită cu lemn – oare, pe o corabie, aceea se numea fereastră, s-a întrebat ea, ori avea un nume marinăresc? – care se întindea în spatele patului, tăiată la unghiul pupei. Era alcătuită din scânduri înguste și dese. Nu exista nicio șansă de evadare, însă îi dădea posibilitatea de a avea aer și probabil informații privind locul în care se afla.

Reprimându-și un acces de dezgust, s-a urcat pe cearșafurile pătate și mototolite de pe pat. S-a lipit de fereastră și și-a împins fața printre scânduri, inspirând adânc pentru a scăpa de miasmele din cabină, deși mirosul ce venea dinspre port nu era cu nimic mai grozav, fiind încărcat de duhoarea peștilor morți, a gunoaielor și a mâlului care se coceau în soare.

Zărea un doc mic și câteva siluete mișcându-se pe el. Un foc ardea pe țărm, în fața unei clădiri scunde, văruite în alb, cu acoperiș din frunze de palmier-pitic. Era prea întuneric ca să vadă dincolo de clădire. Judecând după zgomotele făcute de oamenii de pe doc, trebuia să existe totuși cel puțin un orășel.

A auzit zgomote în afara cabinei, oameni care păreau să se apropie.

– … și o să-l întâlnesc în Ocracoke, într-o noapte fără lună, a spus unul dintre ei, iar celălalt i-a răspuns cu un bolborosit, după care ușa s-a deschis furtunos.

– Vrei să participi la petrecere, scumpo? Ori ai început-o fără mine?

Brianna s-a răsucit pe genunchi, simțindu-și inima bătând ca un ciocan. Zâmbind și ținând o sticlă într-o mână, Stephen Bonnet stătea în ușa cabinei. Brianna a inspirat adânc pentru a-şi alunga starea de șoc și aproape că s-a înecat simțind mirosul stătut de sex care emana din cearșafurile de sub genunchii ei. Fără să ia în seamă cum era îmbrăcată, s-a dat jos din pat și a simțit o pârâitură când un genunchi s-a prins în fustă și a sfâșiat-o.

– Unde suntem? a întrebat ea.

Chiar și în urechile ei, glasul a sunat strident și panicat.

– Pe *Anemone*, a răspuns el răbdător, încă zâmbind.

– Știi bine că nu asta voiam să aflu!

Gulerul rochiei și al cămășii îi fuseseră sfâșiate în luptă, când oamenii o trăseseră jos de pe cal și un sân îi rămăsese în mare parte la vedere, aşa că a ridicat mâna și a aranjat pânza la loc.

– De unde să știu?

Bonnet a așezat sticla pe masă și și-a desfăcut gulerul.

– A, acum e mai bine, a făcut el.

Și-a frecat dâra de un roșu-întunecat din jurul gâtului, iar Brianna a avut brusc o viziune clară a gâtului lui Roger, cu cicatricea zimțată.

– Vreau să știu cum se numește orășelul, a zis ea, îngroșându-și glasul și țintuindu-l pe Bonnet cu o privire sfredelitoare.

Nu se aștepta ca acea privire, care dădea rezultate în cazul arendașilor tatălui ei, să aibă efect asupra lui, dar afișarea unei atitudini poruncitoare a ajutat-o să-și recapete puțin curajul.

– Ei, asta-i o dorință ușor de satisfăcut, bineînțeles, a zis Bonnet și a arătat nepăsător spre țărm. Roanoke.

Cămașa îi era mototolită și umedă de sudoare, aşa că i se lipise de piept și de umeri.

– Mai bine ți-ai scoate rochia, scumpo, fiindcă e foarte cald.

Bonnet a dus mâinile spre șnururile propriei cămăși, iar Brianna s-a îndepărtat brusc de pat și a privit în jur, căutând în umbră ceva ce putea fi folosit ca armă. Un scaun, o lampă, jurnalul de bord, o sticlă… ceva. O

bucată de lemn răsărea între lucrurile de pe masă, capătul bont al unei cavile de matisat.

Bărbatul s-a încruntat, cu atenţia concentrată o clipă asupra unui nod al şnurului. Brianna a făcut doi paşi mari şi a înhăţat cavila de pe masă, azvârlind în jur tot felul de nimicuri şi gunoaie care au căzut zăngănind pe podea.

– Nu te apropia!

Ţinea bucata de lemn ca o bâtă de baseball, cu ambele mâini. Sudoarea i se scurgea pe adâncitura spatelui, însă îşi simţea mâinile reci, iar faţa i s-a înfierbântat, s-a răcit şi iar s-a înfierbântat, în vreme ce valuri de arşiţă şi de groază i s-au rostogolit pe piele.

Bonnet s-a uitat la ea ca şi cum ar fi crezut că a înnebunit.

– Ce-o să faci după ce încerci ceva cu aia, femeie?

A renunţat să-şi mai desfacă şnurul cămăşii şi a făcut un pas spre Brianna. Ea s-a retras un pas şi a ridicat bâta.

– Să nu mă atingi, nenorocitule!

Zâmbind ciudat, Bonnet s-a holbat la ea, privind-o fix, cu ochii lui verde-deschis, fără să clipească. Încă zâmbind, a mai făcut un pas. Apoi încă unul, iar spaima s-a revărsat clocotitoare într-un vârtej de furie. Brianna şi-a încordat umerii şi a ridicat bâta, pregătită să lovească.

– Vorbesc serios! Dă-te înapoi, altfel te ucid. O să ştiu cine e tatăl acestui copil, chiar de-ar fi să mor pentru asta!

El a întins mâna să prindă bâta şi să i-o smulgă, însă, auzind cuvintele ei, s-a oprit brusc.

– Copil? Eşti grea?

Brianna a înghiţit în sec, gâfâind. Sângele îi zvâcnea cu putere în urechi, iar lemnul neted era umezit de sudoarea palmelor ei. A sporit strânsoarea, străduindu-se să-şi păstreze furia vie, însă ea era deja pe ducă.

– Da. Aşa cred. O să ştiu sigur peste două săptămâni.

El şi-a înălţat sprâncenele nisipii.

– Hm!

Cu un icnet scurt, Bonnet s-a retras, măsurând-o cu interes. Încet, și-a plimbat ochii peste corpul ei, evaluând sânul oarecum dezgolit.

Izbucnirea de furie dispăruse, lăsând-o pe Brianna fără suflare și cu un gol în stomac. A rămas cu bâta în mâini, însă încheieturile au început să-i tremure, astfel că a coborât-o puțin.

– Deci așa stau lucrurile, da?

Bonnet s-a aplecat în față și a întins mâna, de astă dată fără intenții lascive. Luată prin surprindere, Brianna a încremenit un moment, iar el i-a cântărit în palmă sânul pe jumătate dezgolit, frământându-l cu un aer gânditor, ca și cum ar fi fost un grepfrut pe care dorea să-l cumpere dintr-o piață. Ea a icnit și l-a lovit cu bâta ținând-o doar cu o mână, însă își pierduse hotărârea dinainte, iar lovitura a ricoșat din umărul lui, făcându-l să se clatine, dar fără să aibă alt efect. Frecându-și umărul, el a gemut ușor și s-a retras.

– S-ar putea. Bine, atunci.

S-a încruntat și s-a tras de partea din față a pantalonilor, aranjându-și mădularul fără nicio jenă.

– Cred că e bine că încă suntem în port.

Brianna nu a înțeles remarca, dar nu s-a sinchisit; se vedea că el se răzgândise după dezvăluire. De ușurare, Brianna a simțit că i se taie genunchii, iar pe piele îi apar broboane de transpirație. S-a așezat brusc pe scaun, iar bâta a căzut cu un pocnet pe podea, lângă ea.

Bonnet scosese capul pe coridor și răcnea la cineva pe nume Orden. Indiferent cine era acest Orden, el nu a intrat în cabină, dar, după câteva momente, cineva de afară a bolborosit o întrebare.

– Adu-mi o târfă de pe docuri, a răspuns Bonnet, pe un ton degajat, de parcă ar fi comandat o halbă de bere neagră. Vezi să fie curată și tânără.

Apoi a închis ușa și s-a întors la masă, scotocind printre lucrurile de pe ea până a găsit o cupă de cositor. Și-a turnat de băut, a golit cupa pe jumătate, apoi – părând într-un târziu să conștientizeze că Brianna se afla acolo – i-a oferit sticla, scoțând un vag „Ei?“ drept invitație.

Ea a scuturat din cap fără să scoată nicio vorbă. În minte îi încolțise o vagă speranță. Omul dovedea o oarecare galanterie sau măcar decență; se întorsese să o salveze din depozitul în flăcări și îi dăduse piatra pentru presupusul lui copil. Iar acum, după ce auzise că era însărcinată, renunțase la avansuri. Probabil că o va lăsa să plece, mai ales dacă nu-i putea fi de vreun folos imediat.

– Așadar… nu mă vrei? a spus Brianna, controlându-și picioarele, pregătită să sară și să fugă de acolo, imediat ce se deschidea ușa pentru a permite intrarea înlocuitoarei ei.

Spera că *putea* fugi, pentru că genunchii încă îi tremurau de emoție.

Surprins, Bonnet s-a uitat la ea.

– Dulceață, te-am pătruns deja o dată, a răspuns el și a rânjit. Îmi aduc aminte părul tău roșcat – foarte frumos, desigur –, dar nu a fost o experiență atât de memorabilă ca să-mi doresc să o repet. A trecut timpul, draga mea, a trecut.

Și-a atins bărbia cu un aer neglijent și a mai luat o gură de alcool.

– Însă acum, LeRoi are nevoie de puțin galop.

– Atunci, de ce mă aflu aici? a întrebat ea.

Neatent, el s-a tras încă o dată de partea din față a pantalonilor, fără să dea atenție prezenței ei.

– Aici? Păi, pentru că un gentilom m-a plătit să te duc la Londra, scumpo. Nu știai?

Brianna s-a simțit ca și cum ar fi primit un pumn în stomac și s-a lăsat pe pat, îndoindu-și brațele protector peste talie.

– Ce gentilom? Și, pentru numele Domnului, de ce?

Bonnet a rămas un moment pe gânduri, dar s-a vădit că nu avea niciun motiv să-i ascundă adevărul.

– Un domn pe nume Forbes, a răspuns el, după care a dat peste cap restul de băutură. Îl știi, nu?

– Bineînțeles că-l știu, a spus Brianna, iar uimirea s-a amestecat cu furia. Ticălosul ăla *nenorocit!*

Așadar, erau oamenii lui Forbes. Acei bandiți mascați care îi opriseră pe ea și pe Josh, îi dăduseră jos de pe cai și îi vârâseră într-o trăsură închisă, care se hurducăise câteva zile pe drumuri nevăzute, până când ajunseseră pe coastă, iar apoi fuseseră scoși de acolo, cu părul vâlvoi și duhnind a sudoare, și azvârliți la bordul unei corăbii.

– Unde-i Joshua? a întrebat ea pe neașteptate. Tânărul negru care era cu mine.

– Mai era cineva?

Bonnet s-a uitat întrebător la ea.

– Dacă l-au adus la bord, îmi închipui că l-au aruncat în cală, cu celelalte mărfuri. Un soi de bacșiș, presupun, a adăugat el și a râs.

Furia ei față de Forbes fusese amestecată cu un soi de ușurare când aflase că el o răpise; chiar dacă era un individ nemernic și josnic, nu voia să o ucidă. Însă hohotul de râs al lui Stephen Bonnet i-a dat fiori de gheață pe șira spinării și a simțit o ușoară amețeală.

– Cum adică bacșiș?

Bonnet s-a scărpinat pe obraz, iar ochii lui, ca niște agrișe, au măsurat-o în semn de aprobare.

– Păi, domnul Forbes a vrut doar să scape de tine din calea lui, așa mi-a spus. Ce i-ai făcut, scumpo? Oricum, a plătit deja călătoria ta și am impresia că nu-l interesează prea mult unde o să ajungi.

– Unde o să ajung?

Până în acel moment își simțise gura uscată, însă acum saliva îi invadase gura și trebuia s-o înghită în mod repetat.

– Ei bine, draga mea, la urma urmelor, de ce m-aș deranja să te duc tocmai până la Londra, unde nu vei fi de folos nimănui? În plus, acolo plouă cam mult și sunt convins că n-o să-ți placă.

Înainte de a apuca să respire pentru a-i pune alte întrebări, ușa s-a deschis și înăuntru s-a strecurat o femeie tânără.

Avea probabil puțin peste douăzeci de ani și îi lipsea un dinte, lucru ce a ieșit în evidență când a zâmbit. Era plinuță și cu trăsături comune, cu părul castaniu și curat potrivit standardelor locale, dar mirosul de sudoare și de

colonie ieftină cu care se stropise de curând a invadat cabina, iar Briannei i-a venit să verse.

– Bună, Stephen, a spus nou-venita, ridicându-se pe vârfurile picioarelor ca să îl sărute pe obraz. Dă-mi întâi ceva de băut, bine?

Bonnet a prins-o în brațe și a sărutat-o lung și intens, după care i-a dat drumul și a întins mâna după sticlă.

Lăsându-se înapoi pe călcâie, femeia s-a uitat întâi la Brianna, cu un interes profesional detașat, apoi la Bonnet și s-a scărpinat pe gât.

– Vrei s-o faci cu noi amândouă ori începem eu cu ea? Oricum ar fi, te costă o liră în plus.

Bonnet n-a catadicsit să îi răspundă, ci i-a pus sticla în mână, a smuls eșarfa care îi ascundea sânii mari și grei și s-a apucat să-și desfacă șlițul. Și-a lăsat pantalonii să cadă pe podea și, fără multă vorbă, a prins-o pe femeie de coapse și a proptit-o de ușă.

Bând din sticla pe care o avea într-o mână, femeia și-a ridicat fustele cu cealaltă, printr-o mișcare ce îi trăda experiența, săltându-le până mai sus de brâu. Brianna i-a văzut coapsele pline și un petic de păr negru, după care acestea au fost ascunse de fesele lui Bonnet, acoperite de puf blond și încordate de efort.

Cu obrajii arzând, Brianna a întors capul, dar o fascinație morbidă a silit-o să privească scena. Prostituata stătea în vârful picioarelor, lăsându-se puțin în jos ca să îi facă loc, privind cu un aer placid peste umărul lui în timp ce el împingea și gemea. Îşi păstrase sticla într-o mână, iar cu cealaltă îl mângâia cu pricepere pe umăr. A surprins privirea Briannei și i-a făcut cu ochiul, continuând să spună în urechea clientului ei: „Ooh, da… O, da! E bine, iubire, tare bine…“

Ușa cabinei se zguduia la fiecare lovitură dată cu fundul de prostituată, iar Brianna a auzit râsete pe coridor, atât de bărbați, cât și de femei. Era limpede că Orden adusese destule femei pentru a-i satisface pe membrii echipajului, dar și pe căpitan.

Bonnet s-a frământat și a icnit un minut sau două, apoi a scos un geamăt puternic, iar mișcările lui au devenit sacadate și necoordonate. Târfa a pus o

mână pe fesele lui și l-a tras mai aproape de ea, apoi a slăbit strânsoarea în momentul când corpul lui s-a înmuiat, proptindu-se de ea. Ea l-a sprijinit câteva clipe, bătându-l pe spinare cu un aer absent, ca o mamă care vrea să își facă pruncul să râgâie, apoi l-a îndepărtat de ea.

Fața și gâtul lui Bonnet căpătaseră o culoare roșu-întunecat, iar respirația îi era greoaie. A făcut semn din cap către prostituată și s-a aplecat să-și ridice pantalonii. S-a îndreptat apoi de spate și a arătat cu mâna spre masa încărcată cu tot felul de lucruri.

– Servește-te cu ce vrei drept plată, draga mea, dar dă-mi sticla înapoi, bine?

Femeia s-a strâmbat puțin, a luat o ultimă înghițitură zdravănă și apoi i-a întins sticla în care mai era doar un sfert din băutură. A scos o cârpă mototolită din buzunarul de la brâu și a vârât-o între picioare, după care și-a lăsat fustele și s-a dus la masă, scotocind cu delicatețe printre monedele împrăștiate, pe care le-a luat cu două degete și le-a lăsat să cadă în adâncul buzunarului.

Îmbrăcat, Bonnet a ieșit fără să se uite la cele două femei. Aerul din cabină era încins și încărcat cu miros de sex, iar Brianna a simțit că i se strânge stomacul de greață. Nu din repulsie, ci de panică. Mirosul puternic de bărbat declanșase un val de răspuns, care i-a dat gâdilături între sâni și a înfiorat-o; preț de o clipă, dezorientată, a simțit pielea acoperită de sudoare a lui Roger, lipită de a ei, iar sânii, umflați și doritori, o furnicau.

A strâns din buze și din picioare, şi-a făcut mâinile pumni și a respirat superficial. Ultimul lucru pe care și-l dorea acum – dar chiar ultimul – era să se gândească la Roger și la sex, cât timp nu era suficient de departe de Stephen Bonnet. A alungat gândul și s-a apropiat de prostituată, chinuindu-se să găsească o cale de a începe o discuție cu ea.

Prostituata a simțit mișcarea și i-a aruncat o privire, observându-i rochia ruptă și calitatea ei, apoi a continuat să caute monede. După ce își lua plata cuvenită, femeia avea să plece, întorcându-se pe doc. Şi reprezenta o șansă de a le trimite vorbă lui Roger și părinților ei. Nu-şi făcea mari speranțe, dar exista totuși o șansă.

– Îl… îl cunoşti bine? a întrebat Brianna.

Târfa s-a uitat la ea, ridicând din sprâncene.

– Pe cine? A, pe Stephen? Da, e băiat bun, a răspuns ea şi a dat din umeri. Nu-i trebuie mai mult de două-trei minute ca să termine, nu face nazuri în privinţa banilor şi niciodată nu vrea mai mult decât o dată. E brutal când şi când, dar nu te loveşte decât dacă-l superi şi niciuna dintre noi nu-i atât de proastă să facă asta. Nu mai mult de o dată.

Privirea ei a zăbovit asupra rochiei rupte a Briannei, iar o sprânceană s-a înălţat sardonic.

– O să ţin minte asta, a spus sec Brianna şi şi-a ridicat cămaşa sfâşiată.

Printre lucrurile de pe masă, a zărit o sticlă cu un lichid limpede, în care se afla un mic obiect de formă rotundă. S-a aplecat să se uite mai bine, încruntându-se. Nu putea fi… dar era. Ceva cărnos, rotund, amintind de un ou fiert tare, de culoare roz-cenuşiu, având în el o gaură rotundă, ce îl străbătea dintr-o parte în cealaltă.

Simţind că o să leşine, Brianna şi-a făcut cruce.

– Am fost tare surprinsă, a continuat prostituata, măsurând-o pe Brianna cu o curiozitate făţişă. N-a avut niciodată două fete în acelaşi timp, din ce ştiu eu, şi nu părea unul care vrea să fie privit când îşi face poftele.

– Eu nu sunt…, a început Brianna, dar s-a oprit, fiindcă nu dorea s-o jignească pe femeie.

– Nu eşti târfă?

Tânăra a zâmbit larg, expunându-şi spaţiul gol din dantură.

– Puicuţo, atâta lucru am priceput şi eu. Dar asta nu contează pentru Stephen. Se culcă întotdeauna cu cine vrea şi îmi dau seama că te place. Mai toţi bărbaţii s-ar da în vânt după tine.

S-a uitat la Brianna cu o privire cercetătoare, făcând semn din cap către părul ei răvăşit, faţa îmbujorată şi silueta îngrijită.

– Cred că bărbaţii te plac şi pe tine, a spus Brianna pe un ton politicos, trăind un sentiment vag de irealitate. Ăă… cum te cheamă?

– Hepzibah, a răspuns femeia cu o oarecare mândrie. Sau Eppie, pe scurt.

Pe masă mai rămăseseră monede, pentru că prostituata nu le luase pe toate. Chiar dacă Bonnet era generos, femeia nu voia să profite de el – era mai curând un semn de teamă decât de prietenie, s-a gândit Brianna. A inspirat adânc și a reluat discuția.

– Frumos nume! Mă bucur să te cunosc, Eppie.

I-a întins mâna.

– Pe mine mă cheamă Brianna Fraser MacKenzie.

A rostit cele trei nume în speranța că târfa va ține minte măcar unul dintre ele.

Mirată, femeia a aruncat o privire spre mâna întinsă, apoi a strâns-o ușor, dându-i drumul de parcă ar fi fost un pește mort. Și-a ridicat rochia și a început să se curețe cu cârpa, ștergând toate urmele recentei înfruntări.

Brianna s-a aplecat spre ea, făcându-și curaj să îndure mirosurile emanate de cârpa pătată și de corpul femeii și izul fierbinte de băutură din răsuflarea ei.

– Stephen Bonnet m-a răpit, a spus ea.

– Da? a făcut târfa cu indiferență. Mda, Stephen ăsta ia ce-i place.

– Vreau să scap de aici, a continuat Brianna cu glas scăzut, aruncând o privire spre ușă.

A auzit zgomote de pași pe punte și a sperat că vocile lor nu răzbat prin scândurile groase.

Eppie a făcut cârpa ghemotoc și i-a drumul pe masă. S-a scotocit în buzunar și a scos o sticluță cu dop din ceară. Încă își ținea rochia ridicată, astfel că Brianna a văzut urmele argintii și întinse de pe pântecul ei rotunjor.

– Păi, dă-i ce vrea, a sfătuit-o prostituata, scoțând dopul și turnându-și în palmă puțin lichid, care, surprinzător, răspândea un miros slab de apă de trandafiri. Poate se satură de tine peste câteva zile și te lasă pe mal.

S-a dat din belșug cu parfum peste părul pubian, apoi și-a mirosit mâna cu un aer critic și s-a strâmbat.

– Nu. Nu de asta m-a răpit. Nu știu de ce, a zis Brianna.

Eppie a pus dopul sticluței și a vârât-o în buzunar împreună cu cârpa.

– A, vrea să primească recompensă pe tine?

Eppie a măsurat-o cu ceva mai mult interes.

– Chiar şi aşa, scrupulele lui Stephen nu stau în calea poftelor lui. E în stare să ia fetia unei fete și s-o vândă tatălui ei înainte de a se trezi cu burta la gură.

A strâns din buze, fiindcă se gândea la ceva.

– Și cum o să-l convingi să nu te aibă?

Brianna a dus o mână la pântec.

– I-am spus că sunt însărcinată. Asta l-a oprit. Nici n-aș fi crezut aşa ceva despre un om ca el, dar așa s-a întâmplat. O fi mai bun la suflet decât crezi tu? a întrebat Brianna, întrezărind o rază de speranță.

Eppie a izbucnit în râs și a închis pe jumătate ochii mici, amuzată în fața unei asemenea idei.

– Stephen? Doamne, nu!

A râs iar și și-a aranjat pliurile rochiei.

– Nu, a continuat ea, ceva mai degajat, dar e cea mai bună poveste, dacă nu vrei să se dea la tine. M-a chemat odată la el și m-a dat deoparte când a văzut că am o pâinișoară la cuptor. Şi când am glumit cu el pe chestia asta, mi-a spus că se culcase cândva cu o târfă care avea burta cât o ghiulea și, în toiul trebii, ea a scos un geamăt și sângele a țâșnit din ea, aproape cât să inunde camera. L-a descurajat, mi-a zis, nici nu-i de mirare. De atunci încoace, lui Stephen al nostru îi e groază de fetele care sunt grele. Nu vrea să rişte, înțelegi?

– Înțeleg.

Un firicel de sudoare i s-a scurs pe un obraz. Brianna l-a șters cu dosul mâinii. Își simțea gura uscată, aşa că și-a supt interiorul obrazului.

– Și femeia? Ce s-a întâmplat cu ea?

Hepzibah a părut nedumerită o clipă.

– A, târfa? Păi, a murit, bineînțeles, sărmana vacă. Stephen a spus că tocmai se chinuia să-și îmbrace pantalonii, așa mânjiți de sânge cum erau, și când s-a uitat la ea, a văzut-o încremenită ca un bolovan pe podea, dar cu pântecul încă frământându-se și tresărind ca un sac plin cu șerpi. S-a gândit

că acea creatură voia să iasă din burta ei și să se răzbune pe el, aşa c-a fugit doar cu cămașa pe el, lăsându-și pantalonii acolo.

A chicotit imaginându-și scena amuzantă, după care și-a tras nasul, a redevenit serioasă și și-a aranjat din nou rochia.

– Bine, dar Stephen e irlandez, a adăugat ea cu înțelegere în glas. Au dorințe ciudate irlandezii ăștia, mai ales după ce au băut ceva.

Femeia şi-a scos vârful limbii și l-a plimbat peste buza de jos cu un aer visător, simțind gustul rămas acolo de la băutura lui Bonnet.

Brianna s-a aplecat mai mult spre ea și a întins mâna.

– Uite.

Hepzibah a aruncat o privire spre mâna ei, apoi, captivată, s-a uitat mai atent. Inelul gros din aur cu rubinul caboșon a sclipit, aruncând raze în lumina felinarului.

– O să ți-l dau, a spus Brianna, coborându-și glasul, dacă faci ceva pentru mine.

Prostituata și-a lins din nou buzele, iar pe fața ei bucălată a apărut o expresie de interes.

– Da? Ce să fac?

– Trimite-i vorbă soțului meu. E în Edenton, la casa reverendului McMillan – oricine știe unde locuiește. Spune-i unde mă aflu și mai spune-i…

A ezitat. Ce ar trebui să spună? Nu avea de unde să știe cât timp va mai rămâne *Anemone* acolo ori unde va prefera să plece Bonnet. Singurul indiciu pe care îl avea era ceea ce auzise întâmplător din discuția lui Bonnet cu secundul, cu puțin timp înainte ca el să intre în cabină.

– Spune-le că eu cred că are o ascunzătoare pe insula Ocracoke. Trebuie să se întâlnească acolo cu cineva într-o noapte fără lună. Să-i spui asta neapărat.

Hepzibah a aruncat o privire spre ușa cabinei, dar ea a rămas închisă. S-a uitat din nou la inel, dorința de a-l avea luptându-se în ea cu teama clară de Bonnet.

– N-o să afle, a încurajat-o Brianna. Iar tata o să te răsplătească.

– Înseamnă că tatăl tău e bogat, nu?

Brianna a observat privirea calculată a prostituatei și a avut un moment de reținere – ce se întâmpla dacă primea inelul și apoi îi mărturisea totul lui Bonnet? Totuși, nu luase mai mulți bani decât merita; probabil că era onestă. Și, la urma urmelor, nu avea de ales.

– Foarte bogat, a răspuns ea cu voce sigură. Îl cheamă Jamie Fraser. Și mătușa mea e bogată. Are o plantație numită River Run, mai sus de Cross Creek, în Carolina de Nord. Întrebi de doamna Innes – Jocasta Cameron Innes. Da, dacă nu-l găsești pe Ro… pe soțul meu, trimiți vorbă acolo.

– River Run, a repetat Hepzibah ascultătoare, stând cu ochii ațintiți asupra inelului.

Brianna l-a scos răsucindu-l și l-a lăsat să cadă în palma prostituatei, înainte ca aceasta să se răzgândească. Femeia l-a strâns între degete.

– Numele tatălui meu e Jamie Fraser, iar al soțului meu, Roger MacKenzie, a repetat Brianna. La casa reverendului McMillan. O să ții minte?

– Fraser și MacKenzie, a repetat Hepzibah ezitând. Da, sigur.

Se îndrepta deja spre ușă.

– Te rog, a spus Brianna pe un ton insistent.

Prostituata a dat din cap, dar fără să se uite spre ea, după care s-a furișat pe ușă, închizând-o în urma ei.

Corabia scârțâia și se legăna, iar Brianna a auzit șuieratul vântului printre copacii de pe țărm, de unde răzbăteau strigătele unor bărbați beți. Genunchii i-au cedat și s-a așezat pe pat, fără să ia în seamă cearșafurile mizerabile.

*

Au plecat odată cu mareea; Brianna a auzit lanțul de ancoră uruind și a simțit corabia deplasându-se, căpătând viață când velele au prins vânt. Lipită de fereastră, a privit masa de un verde-închis a insulei Roanoke îndepărtându-se. În urmă cu o sută de ani, acolo se stabiliseră primii coloniști englezi, dar dispăruseră fără urmă. Când se întorsese din Anglia cu provizii, guvernatorul de atunci al coloniei descoperise că toți coloniștii

plecaseră fără a lăsa niciun indiciu, în afară de cuvântul „Croatan“, scrijelit pe trunchiul unui copac.

Ea nu lăsa în urmă nici măcar atât. Cu inima zdrobită, s-a uitat până când insula a părut să se scufunde în ocean.

Vreme de câteva ore n-a venit nimeni la ea. Având stomacul gol, i s-a făcut greață și a vărsat în oala de noapte. Nu suporta gândul de a sta pe aşternuturile revoltător de murdare, aşa că le-a smuls de pe pat, a pus doar păturile și s-a întins.

Ferestrele erau deschise, iar aerul proaspăt al oceanului i-a fluturat părul și a îndepărtat cât de cât senzația de transpirație lipicioasă de pe piele, ceea ce a făcut-o să se simtă mai bine. Era insuportabil de conștientă de pântecul ei, o greutate ușor dureroasă la atingere, mică și densă, și de ceea ce probabil se petrecea în corpul ei; acel dans ordonat al celulelor care se divizează, un soi de violență pașnică, vieți care se luptă în mod implacabil și își împart inimile.

Când se întâmplase? A încercat să se gândească la trecut și să își amintească. Probabil în noaptea dinaintea plecării lui Roger la Edenton. Fusese excitat, aproape exaltat, și făcuseră dragoste cu o bucurie de durată, marcată de dor, pentru că amândoi știau că a doua zi aveau să se despartă pentru ceva vreme. Simțindu-se iubită, adormise în brațele lui.

Însă apoi, la miez de noapte, se trezise singură și-l văzuse lângă fereastră, scăldat în lumina lunii în creștere. Nu dorise să-i tulbure contemplarea, însă el se întorsese când îi simțise ochii ațintiți asupra lui. Ceva din privirea sa o determinase să se ridice din pat și să se apropie de el, după care îi lipise capul de sâni şi-l ținuse aşa.

Apoi el se ridicase din nou, o aşezase pe podea și o posedase din nou, fără cuvinte, cu o dorință aprigă.

Cum era catolică, Briannei i se păruse extraordinar de erotic totul, mai ales ideea de a seduce un pastor în ajunul hirotonirii, furând-i-L – chiar și pentru un moment – lui Dumnezeu.

Ținându-și mâinile lipite de pântec, și-a înghițit nodul din gât. *Aveți grijă pentru ce vă rugați*. Măicuțele de la școala ei le spuneau mereu asta

copiilor.

Vântul se înteţise, făcând-o să tremure de frig, aşa că a tras marginea unei pături – cea mai curată posibilă – peste ea. Apoi, concentrându-se cu înverşunare, a început să se roage.

103

LUAT LA ÎNTREBĂRI

Gerald Forbes stătea în salonul de la Hanul Regelui, degustând un pahar de cidru tare, simțind că totul în lume merge bine. Avusese o întâlnire foarte fructuoasă cu Samuel Iredell și amicul lui, doi dintre cei mai importanți lideri rebeli din Edenton – şi o discuție și mai profitabilă cu Gilbert Butler și William Lyons, contrabandiști locali.

Îi plăceau la nebunie pietrele prețioase și, pentru a sărbători modul elegant în care scăpase de Jamie Fraser, își cumpărase un ac de cravată, care avea la capătul lui un rubin frumos. L-a contemplat cu o satisfacție mută, remarcând umbrele încântătoare pe care piatra prețioasă le arunca pe mătasea gulerului încrețit.

Mama lui se afla în siguranță în casa surorii ei, iar el urma să ia prânzul cu o doamnă din localitate, dar până atunci mai avea de petrecut o oră în oraş. Probabil va face o plimbare pentru a-și stimula pofta de mâncare; era o zi frumoasă.

Și-a împins scaunul în spate și a dat să se ridice, când o mână masivă i s-a așezat în mijlocul pieptului și l-a forțat să se așeze la loc.

– Ce…? a ridicat ochii în semn de indignare și s-a străduit să păstreze acea expresie pe față, cu toate că avea o presimțire urâtă.

Un bărbat înalt, brunet, stătea deasupra lui, afișând o expresie foarte neprietenoasă. MacKenzie, soțul femeii.

– Cum îndrăznești, domnule? a zis Forbes pe un ton beligerant. Pretind să îți ceri scuze!

– Poți pretinde orice vrei, i-a replicat MacKenzie.

În ciuda faptului că era bronzat, avea pielea palidă și părea sumbru.

– Unde e soția mea?

– De unde să știu eu?

Inima lui Forbes bătea repede, atât de bucurie, cât și de spaimă. Și-a ridicat bărbia și a dat să se scoale de pe scaun.

– Te rog să mă scuzi.

S-a întrerupt când a simțit o mână pe brațul lui, iar când s-a întors a văzut fața lui Ian Murray, nepotul lui Fraser. Murray a zâmbit, iar senzația de satisfacție a lui Forbes s-a diminuat puțin. Se spunea că băiatul trăise printre indienii mohawk, devenind unul dintre ei, că avea un lup feroce care îi vorbea și se supunea comenzilor lui, că scosese inima unui om și o mâncase în cadrul unui ritual păgân.

Cu toate acestea, privindu-i fața neatrăgătoare și îmbrăcămintea neîngrijită, Forbes nu s-a lăsat impresionat.

– Ia mâna de pe mine, domnule, a spus el cu demnitate, îndreptându-se pe scaun.

– Nu cred c-o să fac asta, a zis Murray.

L-a strâns de braț, iar Forbes a simțit asta ca pe o mușcătură de cal; a căscat gura de durere, dar nu a scos niciun cuvânt.

– Ce-ai făcut cu verișoara mea? l-a întrebat Ian.

– Eu? N-am nimic de-a face cu doamna MacKenzie. Dă-mi drumul, luate-ar naiba!

Strânsoarea a slăbit, iar Forbes a început să respire greoi. MacKenzie își trăsese un scaun și se așezase cu fața spre el.

Forbes și-a aranjat mâneca hainei, a evitat privirea lui MacKenzie și a început să gândească febril. Cum aflaseră? Dar chiar aflaseră ceva? Probabil nu știau precis și mergeau la cacealma.

– M-ar întrista să aflu că doamna MacKenzie a pățit ceva, a spus el pe un ton politicos. Să înțeleg că n-o găsiți?

Preț de câteva momente, MacKenzie l-a măsurat de jos până sus înainte de a răspunde, după care a scos un sunet de dispreț.

– Te-am auzit vorbind la Mecklenberg, a spus el pe un ton colocvial. Mare palavragiu ești! Am auzit vorbe mari despre dreptate și despre ocrotirea soțiilor și a copiilor. Foarte elocvent.

– Frumoase vorbe, a intervenit Ian Murray, pentru un om care răpește o femeie neajutorată.

Ian stătea ghemuit pe podea ca un indian, dar se rotise puțin, să-l poată privi direct în ochi pe Forbes. Asta l-a deconcertat pe avocat, care a preferat să se uite în ochii lui MacKenzie, o confruntare ca de la bărbat la bărbat.

– Regret nespus nefericirea dumneavoastră, domnule, a zis el, străduindu-se să adopte un ton îngrijorat. Aș fi încântat să vă ajut, în măsura în care pot, desigur. Dar nu…

– Unde e Stephen Bonnet?

Întrebarea l-a lovit pe Forbes ca un pumn în ficat. A rămas cu gura căscată o clipă, socotind că greșise preferând să se uite la MacKenzie; ochii lui verzi erau ca ai unui șarpe.

– Cine e Stephen Bonnet? a întrebat Forbes, lingându-și buzele.

Erau uscate, însă restul corpului îi era asudat; simțea sudoarea adunându-se în cutele gâtului și scurgându-se, umezindu-i la subsuori cămașa din batist.

– Să știi că te-am auzit, a remarcat Ian cu glas reținut. Când ai făcut târgul cu Richard Brown. S-a întâmplat în depozitul tău.

Forbes a întors capul brusc spre Ian. Era atât de șocat, încât i-au trebuit câteva momente ca să vadă că acesta avea un cuțit pe care îl ținea nepăsător pe genunchi.

– Poftim? Ce tot vorbești acolo? Îți spun, domnule, te înșeli!

Bâlbâindu-se, a dat să se ridice. MacKenzie a sărit în picioare și l-a prins de pieptul cămășii.

– Nu, domnule, a spus el foarte încet, apropiindu-și fața atât de mult de a lui Forbes, încât acesta i-a simțit răsuflarea înfierbântată. Tu te înșeli. Și ai greșit grav alegând-o pe soția mea ca să-ți atingi scopurile mârșave.

A urmat un sunet de sfâșiere și cămașa din batist fin s-a rupt. MacKenzie l-a împins violent înapoi pe scaun, după care s-a aplecat în față și l-a prins pe Forbes de legătura de gât într-o strânsoare care amenința să îl sugrume pe loc. Gâfâind, Forbes a deschis gura, iar în fața ochilor i-au apărut puncte

negre – dar asta nu a fost suficient ca să întunece ochii verzi, glaciali și sclipitori ai lui MacKenzie.

– Unde a dus-o?

Răsuflând din greu, Forbes s-a prins strâns de brațele scaunului.

– Nu știu nimic despre soția dumneavoastră, a spus el cu glas scăzut și veninos. Cât privește această eroare revoltătoare pe care sunteți pe cale de a o comite... Cum îndrăzniți să mă atacați? Vă voi da în judecată, vă asigur!

– Să te atacăm? Dar de unde? a rostit Murray batjocoritor. Încă n-am trecut la atacuri. Deocamdată.

S-a lăsat pe vine, atingând gânditor cuțitul de unghia unui deget și privindu-l pe Forbes cu un aer meditativ, de parcă ar fi plănuit cum să taie felii dintr-un purcel de lapte aflat pe o tavă.

Forbes a strâns din fălci și s-a uitat urât la MacKenzie, care rămăsese în picioare, dominându-l.

– Ne aflăm într-un loc public, a ținut el să precizeze. Nu-mi puteți face niciun rău fără să bage cineva de seamă.

A privit pe lângă MacKenzie, sperând să vadă pe cineva intrând în salon pentru a întrerupe neplăcuta confruntare, însă era o dimineață liniștită, iar menajerele și rândașii își vedeau de lucru în alte părți.

– Crezi că ne pasă dacă ne observă cineva, *a charaid?* l-a întrebat Murray, ridicând privirea spre MacKenzie.

– Nu prea.

Totuși, MacKenzie s-a așezat, rămânând cu ochii ațintiți asupra lui Forbes.

– Dar putem aștepta nițel.

A aruncat o privire spre ceasul de pe piedestalul de deasupra șemineului, al cărui pendul se mișca, însoțit de un tic-tac nevinovat.

– Nu mai durează mult.

Cu oarecare întârziere, Forbes s-a întrebat unde era Jamie Fraser.

*

Elspeth Forbes se legăna încetișor pe veranda casei surorii ei, bucurându-se de răcoarea dimineții, când a fost anunțată că sosise un vizitator.

– Domnule Fraser! a exclamat ea, îndreptându-se de spate. Ce te aduce la Edenton ? Pe Gerald îl cauți? E plecat la…

– A, nu, doamnă Forbes.

A făcut o plecăciune adâncă, iar razele de soare s-au reflectat în părul lui ca din bronz.

– După dumneavoastră am venit.

– Oh? Chiar așa?

Stând dreaptă pe scaun, și-a scuturat precipitată firimiturile de pâine prăjită de pe o mânecă, sperând că boneta îi ședea dreaptă.

– Dar, domnule, ce treabă ai avea cu o femeie în vârstă?

Jamie i-a zâmbit – ce flăcău arătos era, atât de elegant cu haina cenușie și acea privire poznașă în ochi – și s-a aplecat să îi șoptească la ureche.

– Am venit să vă fur, doamnă.

– Ei, fugi de-aici!

Râzând, femeia a fluturat mâna spre el, iar el i-a luat-o și i-a sărutat degetele.

– Nu accept un refuz, a spus convingător și a făcut un semn cu mâna spre marginea verandei, unde lăsase un coș ce arăta promițător, acoperit cu o pânză ecosez. Aș vrea să iau prânzul undeva la țară, sub un copac. Am deja în minte copacul cu pricina – unul frumos și mare –, dar ce prânz e acela fără tovărășie?

– Sunt cât se poate de convinsă că ai putea găsi o tovărășie mai plăcută decât a mea, flăcăule, a spus ea, încântată la culme. Dar unde ți-e soția?

– A, m-a părăsit, a rostit el, prefăcându-se întristat. Și iată-mă cu planuri pentru un picnic minunat, iar ea a plecat să asiste la o naștere. Și-atunci mi-am zis: „Jamie, e păcat să risipești un asemenea ospăț.“ Și m-am gândit: cine ar putea să-l împartă cu mine? Și pe cine am văzut, dacă nu eleganta voastră făptură? A fost răspunsul la rugăciunea mea; sunt sigur că nu vreți să vă opuneți îndrumării cerești, doamnă Forbes, nu-i așa?

– Hm, a făcut ea, străduindu-se să nu râdă de el. Bine... Dacă e păcat de mâncare…

Înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, Jamie s-a aplecat și a ridicat-o în brațe de pe scaun. Ea a scos un țipăt ușor de surprindere.

– Dacă e vorba de o răpire, trebuie să vă duc în brațe de aici, nu? a spus el, zâmbindu-i.

Spre jena ei, sunetul pe care l-a scos doamna Forbes nu putea fi calificat decât drept chicotit. Jamie nu a părut deranjat și, după ce a înșfăcat coșul cu o mână, a cărat-o spre trăsură pe doamna Forbes de parcă ar fi fost un fulg.

*

– Nu mă puteți ține prizonier aici! Lăsați-mă să plec, altfel strig după ajutor!

Adevărul era că îl ținuseră pe loc mai bine de o oră, blocând toate încercările lui de a se ridica și a pleca. Avea însă dreptate, s-a gândit Roger; circulația de pe stradă începuse să se înviioreze și a auzit – la fel de bine ca și Forbes – zgomotele venind din camera alăturată, făcute de o menajeră care aranja mesele pentru cină.

A aruncat o privire spre Ian. Discutaseră despre o asemenea situație; dacă nu primeau vești în decurs de o oră, vor trebui să-l ia pe Forbes de la han și să-l ducă într-un loc mai ferit. Asta se putea dovedi o treabă riscantă; avocatul era speriat, dar încăpățânat cât cuprinde. Și va *striga* după ajutor.

Gânditor, Ian a strâns din buze și a scos cuțitul cu care se jucase plimbându-i lama pe stofa pantalonilor, lustruindu-i lama.

– Domnul MacKenzie?

Un băiețaș murdar și cu fața rotofeie apăruse lângă el pe neașteptate.

– Eu sunt, a spus Roger și a simțit un val de recunoștință străbătându-i corpul. Ai ceva pentru mine?

– Da, domnu’.

Băiatul i-a întins o bucată răsucită de hârtie, a acceptat o monedă drept răsplată și a dispărut, în ciuda strigătului scos de Forbes: „Așteaptă, băiete!“

Agitat, avocatul se ridicase pe jumătate de pe scaun. Roger a făcut o mișcare bruscă spre el, iar Forbes s-a așezat la loc, fără a mai aștepta să fie împins. Prea bine, a gândit sumbru Roger, începuse să își învețe lecția.

Desfăcând hârtia răsucită, s-a trezit că are în mână o broșă mare de forma unui buchet de flori, din argint, cu granate. Bijuteria era bine lucrată, dar destul de urâtă. Impresia pe care ea a lăsat-o asupra lui Forbes a fost însă demnă de luat în seamă.

– Doar n-ați făcut asta! Nu se poate!

Avocatul, a cărui față plină pălise, a rămas cu ochii lipiți de broșa din mâna lui Roger.

– Ba se poate, dacă te referi la unchiul Jamie, a spus Murray. Ține cam mult la fiica lui, pricepi?

– Prostii!

Avocatul a făcut o încercare nereușită să joace tare, dar nu și-a putut desprinde ochii de la broșă.

– Fraser e gentilom.

– Dar și highlander, a adăugat Roger cu brutalitate în glas. Ca și tatăl tău, nu?

Auzise diverse povești despre bătrânul Forbes, care fugise din Scoția cu puțin înainte de a fi spânzurat.

Forbes și-a mușcat buza de sus.

– Doar n-o să-i facă rău unei femei bătrâne, a spus el cu toată bravura de care era în stare.

– Așa crezi? l-a întrebat Ian, care a ridicat din sprâncene a îndoială. Da, probabil că nu. S-ar putea să o trimită undeva – poate în Canada. Cred că-l cunoști destul de bine, domnule Forbes. Ce părere ai?

Avocatul bătea darabana pe brațul scaunului, respirând printre dinți și analizând ceea ce știa despre caracterul și reputația lui Jamie Fraser.

– Bine, a spus el brusc. Bine, bine!

Roger a simțit că încordarea care îl cuprinsese a cedat ca o frânghie întinsă și tăiată. Rămăsese încordat astfel încă din seara precedentă, când Jamie venise să-l mobilizeze.

– Unde? a întrebat el, simțind că-și pierde suflul. Unde e soția mea?

– E în siguranță, a răspuns Forbes cu glas răgușit. N-am vrut să i se facă niciun rău.

A ridicat ochii care îi trădau spaima.

– Pentru numele Domnului, nu i-aș face niciun rău!

– Unde? a întrebat iar Roger, strângând broșa în pumn, fără să îi pese că marginile ei îi tăiau pielea. Unde e soția mea?

Avocatul s-a înmuiat ca un sac pe jumătate plin cu făină.

– La bordul unei corăbii care se numește *Anemone*, la căpitanul Bonnet.

Incapabil să-și desprindă ochii de la broșă, și-a înghițit cu greu nodul din gât.

– Ea – așa am spus eu – urmează să plece spre Anglia. Dar e în siguranță, te asigur!

Șocul produs de veste l-a făcut pe Roger să strângă broșa și mai puternic, până când a simțit sângele lipicios pe degete. A azvârlit-o pe podea, apoi și-a șters mâna de pantaloni, chinuindu-se să-și găsească cuvintele. Din cauza șocului, rămăsese fără voce; se simțea ca și cum ar fi fost strangulat.

Dându-și seama de dificultatea prin care trecea Roger, Ian s-a ridicat brusc și a apăsat lama cuțitului peste beregata lui Forbes.

– Când au plecat?

– Păi… eu…

Avocatul a deschis și a închis gura fără să se controleze și, cu ochi cât cepele, s-a uitat deznădăjduit de la Ian la Roger.

– *Unde?* a reușit Roger să rostească acel cuvânt, în ciuda blocajului din gâtlej, iar Forbes a tresărit auzindu-l.

– Păi… a fost dusă la bord aici. În Edenton. Acum două… două zile.

Roger a dat brusc din cap. În siguranță, spusese Forbes. În ghearele lui Bonnet. Două zile în ghearele lui. Însă el navigase sub comanda lui Bonnet, s-a gândit încercând să se controleze, să-și păstreze rațiunea. Știa cum lucra el. Bonnet era traficant, nu pleca spre Anglia dacă nu avea corabia încărcată. Se putea – era o posibilitate – ca el să navigheze de-a lungul

coastei pentru a încărca diverse mărfuri, după care să iasă în larg pentru îndelungata călătorie spre Anglia.

Iar dacă nu, putea fi prins din urmă, cu o navă mai rapidă.

Nu era timp de pierdut; probabil că oamenii de pe docuri știau încotro se îndreptase *Anemone*. S-a întors și a făcut un pas către ușă. Apoi s-a simțit cuprins de un val de furie, s-a răsucit și i-a tras un pumn în față lui Forbes cu toată forța.

Avocatul a scos un țipăt ascuțit, după care și-a dus ambele mâini la nas. Toate zgomotele din han și din stradă au părut să amuțească; lumea a încremenit. Roger a inspirat scurt și profund, și-a masat degetele și a dat încă o dată din cap.

– Hai să mergem, i-a spus lui Ian.

– Da, imediat.

Când a ajuns aproape de ușă, Roger și-a dat seama că Ian nu-l urmase. A privit îndărăt, exact la timp ca să îl vadă pe vărul lui prin alianță apucându-l ușor de o ureche pe Forbes și tăindu-i-o.

104

SĂ DORMI CU UN RECHIN

Stephen Bonnet era un om pe care te puteai bizui – dacă asta ar fi fost descrierea corectă. Nu i-a făcut avansuri Briannei, dar a insistat ca ea să doarmă în pat cu el.

Bree ar fi preferat clar să doarmă în cală, deși explorările ei – după ce se îndepărtaseră de uscat, i se îngăduise să iasă din cabină – îi dezvăluiseră cala drept o gaură întunecată și lipsită de confort, în care câțiva sclavi nefericiți erau prinși în lanțuri între diverse lăzi și butoaie, aflați în primejdie de a fi striviți de ele în cazul în care încărcătura s-ar fi deplasat.

– Încotro mergem, domnișoară? Și ce se va întâmpla când vom ajunge acolo?

Josh vorbea gaelica, iar pe fața lui atrăgătoare apăruse o expresie de spaimă în umbrele din cală.

– Cred că ne îndreptăm spre insula Ocracoke, i-a răspuns ea în aceeași limbă. Mai mult de atât nu știu. Mai ai rozariul la tine?

– Da, sigur, domnișoară.

Și-a atins pieptul, pe care atârna crucifixul.

– E singurul lucru care mă ajută să nu mă apuce disperarea.

– Bine. Continuă să te rogi.

Brianna a aruncat o privire spre ceilalți sclavi: două femei și doi bărbați, cu corpuri zvelte și delicate și fețe cu aspect plăcut. Îi adusese lui Josh din mâncarea ei, dar nu avea ce să le ofere și celorlalți sclavi.

– Vă dau de mâncare aici?

– Da, domnișoară. Destul de bună, l-a asigurat el.

– Ceilalți – a făcut un semn discret cu capul spre ceilalți sclavi – știu ceva? Despre locul spre care mergem?

– Nu știu, domnișoară, pentru că nu pot vorbi cu ei. Sunt africani. Fulani, din câte îmi dau seama după înfățișare, dar asta-i tot ce știu.

– Am înțeles. Atunci…

Dornică să iasă din cala întunecată și înăbușitoare, dar nevrând să-l lase pe tânărul grăjdar acolo, a ezitat.

– Duceți-vă, domnișoară, a spus el încet în engleză, văzând că ea avea îndoieli. O să fiu bine. Toți o să fim.

Și-a atins rozariul și s-a străduit să îi zâmbească, deși cam nesigur.

– Sfânta Fecioară o să ne poarte de grijă.

Cum nu găsise vorbele potrivite pentru a-l consola, Brianna a dat din cap și a urcat scara spre lumină, simțind cinci perechi de ochi îndreptați spre ea.

Din fericire, în cursul zilei, Bonnet stătea mai tot timpul pe punte. Brianna l-a văzut coborând din velatură, agil ca o maimuță.

A rămas neclintită, singurele mișcări fiind cele ale părului bătut de vânt și ale rochiei ce-i lovea picioarele aproape înghețate. Omul era la fel de sensibil la mișcările corpului ei ca și Roger – însă în felul lui. Amintea de un rechin, percepând și fiind atras de curenții stârniți de prada lui.

Brianna își petrecuse deja o noapte în patul lui, fără să doarmă. Bonnet o trăsese într-o doară lângă el, îi spusese „noapte bună, scumpo“, apoi adormise pe loc. Ori de câte ori ea încercase să se miște, să se smulgă din strânsoarea lui, Bonnet se foise odată cu ea, ținând-o strâns lângă el.

S-a văzut silită să suporte o intimitate nedorită cu corpul lui, o apropiere care i-a retrezit amintiri pe care le alungase din memorie cu mare greutate – senzația creată de genunchiul lui când îi desfăcuse picioarele, jovialitatea brutală a atingerii lui între coapse, firele blonde de păr, cârlionțate, de pe picioarele și brațele lui, mirosul de nespălat și de mascul. Prezența batjocoritoare a lui LeRoi, ridicându-se din când în când în cursul nopții, apăsat cu o foame hotărâtă și dementă de fesele ei.

A trăit un moment de intensă recunoștință atât pentru faptul că era însărcinată – fiindcă acum nu mai avea nicio îndoială –, cât și pentru că era convinsă că nu Stephen Bonnet îl zămislise pe Jemmy.

Bonnet a coborât din velatură cu un bufnet, a văzut-o și i-a zâmbit. Nu i-a spus nimic, dar, în trecere, a strâns-o de fund cu un aer familiar, făcând-o să-și încleștеze dinții și se apuce strâns de balustradă.

Ocracoke, în noaptea fără lună. S-a uitat spre cerul sclipitor, înțesat de nori de rândunici-de-mare și de pescăruși; asta însemna că nu se aflau departe de țărm. Pentru numele lui Dumnezeu, cât mai era până la noaptea fără lună?

105

FIUL RISIPITOR

Nu le-a fost deloc greu să găsească persoane care știau de *Anemone* și de căpitanul ei. Stephen Bonnet era bine cunoscut pe docurile din Edenton, deși reputația lui varia, în funcție de oamenii cu care se asocia. Cei mai mulți îl considerau un căpitan cinstit, deşi un om dificil. Alții îl socoteau un spărgător de blocadă, un contrabandist – lucru bun sau rău, depindea de orientarea politică a persoanei care le răspundea. Omul era capabil să livreze orice – dar la un preț piperat.

Pirat, au zis câțiva. Însă aceia vorbeau pe un ton reținut, uitându-se des peste umăr și dorind foarte mult ca numele lor să rămână necunoscute.

Anemone plecase în plină zi, cu o încărcătură consistentă de orez și cincizeci de butoaie de pește afumat. Roger a descoperit un bărbat care și-a amintit că a văzut o femeie tânără urcând la bord împreună cu unul dintre marinarii lui Bonnet.

– O muiere înaltă și masivă, cu părul roșcat ca focul, lăsat liber, îi ajungea până la fund, a spus omul, plescăind din buze. Dar domnul Bonnet are o statură de cinste, cred că o poate struni.

Doar mâna lui Ian, lăsată pe brațul lui, l-a împiedicat pe Roger să-l lovească pe bărbat.

Însă nu găsiseră pe nimeni care să știe încotro se îndrepta *Anemone*.

– Cred că spre Londra, a spus comandantul portului, cam cu îndoială. Dar nu direct; încă nu avea corabia încărcată complet. Pesemne că va naviga de-a lungul coastei, încărcând câte ceva ici și colo – și probabil că va pleca spre Europa din Charlestown. Cu toate astea, a adăugat el, frecându-și bărbia, s-ar putea să se îndrepte spre New England. În zilele astea, e riscant să mergi în New England și să introduci ceva în Boston, dar merită, dacă

reușești. Orezul și peștele ar valora cât greutatea lor în aur acolo, dacă poți să le duci pe mal fără să fii spulberat de vasele de război britanice.

Pălind puțin, Jamie i-a mulțumit omului. Incapabil să spună ceva din cauza nodului din gâtlej, Roger s-a mulțumit să dea din cap și l-a urmat pe socrul lui afară din biroul comandantului portului, ajungând în soarele care scălda docurile.

– Ce facem acum? a întrebat Ian, înăbușindu-și un râgâit.

El umblase dintr-o tavernă în alta, dându-le bere docherilor care ar fi putut ajuta la încărcarea corabiei *Anemone* sau care vorbiseră cu marinarii despre destinația ei.

– M-am gândit. Lucrul cel mai bun ar fi, probabil, ca tu și Roger Mac să luați o corabie în josul coastei, a spus Jamie, privind încruntat spre catargele goeletelor și ale vaselor de poștă care se legănau la ancoră. Eu și Claire o să mergem în susul ei, spre Boston.

Încă incapabil să vorbească, Roger a încuviințat din cap. Nu era nicidecum un plan bun, mai ales având în vedere problemele pe care războiul nedeclarat le crea navigației, însă *trebuiau* să facă ceva. A avut senzația că măduva oaselor îl ardea; doar mișcarea o putea potoli.

Însă închirierea unei ambarcațiuni mici – chiar și a unui mic vas de pescuit – ori accesul pe un vas poştal costau o avere.

– Ei, în fine, a spus Jamie, strângând degetele în buzunar, unde încă avea diamantul negru. Mă duc să discut cu judecătorul Iredell; el mă poate pune în legătură cu un bancher cinstit, care să-mi dea un avans pentru vânzarea pietrei. Dar mai întâi mergem să-i spunem lui Claire, după aceea hotărâm ce facem în continuare.

Când s-au întors să plece de pe docuri, s-a auzit vocea cuiva care îl striga pe Roger.

– Domnule MacKenzie!

S-a răsucit și i-a văzut pe doctorul reverend McCorkle, pe secretarul lui și pe reverendul McMillan, cu bagaje în mâini, privind atent spre el.

Au urmat prezentările – cei trei îl cunoscuseră pe Jamie când venise să-l ia pe Roger, dar nu și pe Ian –, astfel că a intervenit o mică pauză

stânjenitoare.

– Dumneavoastră…

Roger și-a dres glasul, adresându-se reverendului.

– Așadar, plecați, domnule? Spre Indii?

McCorkle a confirmat cu o mișcare din cap, iar pe fața lui lată și blândă a apărut o expresie de îngrijorare.

– Întocmai, domnule. Regret nespus că trebuie să plec și că dumneata nu ai putut să… în fine.

Atât McCorkle, cât și reverendul McMillan încercaseră să-l convingă să revină la ei în ziua precedentă pentru a participa la ceremonia de hirotonire. Însă el nu putuse. Nu-și putea permite să risipească ore în șir pentru a-și lua angajamentul de a nu se gândi decât la un lucru. În acele momente, mintea lui era concentrată asupra unui singur lucru, însă acela nu era Dumnezeu. În inima lui nu era loc decât pentru ceva – pentru Brianna.

– Mda, fără îndoială că asta e voința Domnului, a spus McCorkle, oftând. Soția dumitale, domnule MacKenzie? Ai veşti despre ea?

Roger a clătinat din cap și a mormăit ceva prin care le mulțumea pentru că îi împărtășeau îngrijorarea și pentru promisiunile lor de a se ruga pentru el și pentru revenirea în siguranță a soției lui. Era prea neliniștit ca să găsească multă mângâiere în cuvintele lor, însă s-a simțit mișcat de amabilitatea lor și s-au despărțit urându-și unii altora numai bine.

Roger, Jamie și Ian au pornit în tăcere spre hanul unde o lăsaseră pe Claire.

– Din curiozitate, Ian, ce-ai făcut cu urechea lui Forbes? l-a întrebat Jamie, rupând tăcerea când au intrat pe strada largă pe care se afla hanul.

– O, am pus-o la păstrare, unchiule, l-a asigurat Ian, lovindu-se cu palma peste mica taşcă din piele de la centură.

– Pentru numele Domnului, ce…?

Roger s-a oprit brusc, apoi a continuat.

– Ce vrei să faci cu ea?

– O păstrez până o găsim pe verișoara mea, a răspuns Ian, părând surprins că acel lucru nu era evident. Ne va ajuta.

– Ne va ajuta?

Ian a dat afirmativ din cap, cu un aer serios.

– Când pornești într-o încercare grea – adică dacă ești Kahnyen'kehaka –, te retragi o vreme, postești și te rogi pentru a primi îndrumare. Acum n-avem vreme de așa ceva, bineînțeles. Dar deseori, când ești într-o asemenea situație, îți alegi un talisman – ori, ca să spun cinstit, el te alege…

Roger a remarcat că Ian vorbea foarte detașat despre acea procedură.

– Și îl porți cu tine tot timpul, ca să mențiii atenția spiritelor asupra dorinței tale și ele să îți asigure reușita.

– Am înțeles.

Jamie s-a frecat la rădăcina nasului. Ca și Roger, părea să se întrebe ce vor face spiritele mohawk cu urechea lui Gerald Forbes. Pesemne că le-ar asigura măcar atenția lor.

– Urechea aia… sper c-ai dat-o prin sare.

Ian a scuturat din cap.

– Nu, am afumat-o seara trecută la focul din bucătărie. Nu te îngrijora, unchiule, o să țină.

Roger a găsit un soi de consolare perversă în această discuție. Cu rugăciunile clerului prezbiterian și cu sprijinul spiritelor mohawk, probabil că aveau o șansă, însă prezența celor două rude loiale și hotărâte alături de el era cea care îi întărea speranța. Nu se vor da bătuți până n-o vor găsi pe Brianna, indiferent ce eforturi ar fi trebuit să facă.

A înghițit în sec pentru a mia oară de când auzise vestea și s-a gândit la Jemmy. Băiețelul era în siguranță la River Run – dar cum să-i spună că mama lui dispăruse? Ei bine… nu îi va spune, asta era. O vor găsi.

Într-o dispoziție hotărâtă, a intrat primul pe ușa de la Brewster și s-a auzit strigat.

– Roger!

De astă dată, era vocea lui Claire, încărcată de emoție. Roger s-a răsucit imediat și a văzut-o ridicându-se de pe bancă. De cealaltă parte a mesei, stăteau o tânără plinuță și un băiat firav, cu părul negru cârlionțat. Manfred McGillivray.

*

– V-am văzut acum două zile, domnule, a spus Manfred înclinându-și capul în semn de scuză către Jamie. Eu… m-am ascuns și-mi pare rău. Dar nu aveam cum să știu, decât după ce Epie a venit de pe Roanoke și mi-a arătat inelul…

Acesta era pe masă, iar rubinul caboșon arunca o lumină calmă și roșiatică pe tăblia din lemn. Roger l-a ridicat și l-a răsucit între degete. Abia dacă a ascultat explicațiile – Manfred trăia cu o prostituată, care făcea deseori expediții în porturile din apropiere de Edenton și, după ce el văzuse inelul, trecuse peste sentimentul de rușine și venise să-l caute pe Jamie. Era copleşit de dovada aceea măruntă, dar palpabilă, că Brianna trăia.

Roger a strâns degetele peste inel, simțindu-i căldura ca pe o mângâiere, dar și-a venit în fire la vreme ca să o asculte pe Hepzibah povestind cu însufleţire:

– Ocracoke, domnule. Când nu va fi lună.

A tușit cu modestie și a plecat capul.

– Domnule, doamna a spus că veți fi recunoscător dacă primiți vești despre locul în care se află…

– Vei fi răsplătită, și încă bine, a asigurat-o Jamie, deși i-a acordat atenție doar în parte. Noapte fără lună, a spus el, întorcându-se către Ian. Peste zece zile?

Ian a confirmat din cap și fața i-a strălucit de emoție.

– Da, cam așa. Nu știa şi locul de pe insula Ocracoke? a întrebat-o el pe prostituată.

Eppie a clătinat din cap.

– Nu, domnule. Știu că Stephen are o casă acolo, una mare, ascunsă în pădure, dar nimic mai mult.

– O vom găsi.

Roger a rămas surprins de propria voce; nu voise să vorbească tare.

În tot acest timp, Manfred a părut neliniștit. S-a aplecat în față, apoi și-a lăsat mâna peste a lui Eppie.

– Domnule, când o veți găsi… să nu spuneți nimănui, vă rog, că ați aflat astea de la Eppie, da? Domnul Bonnet e un om primejdios și n-aș vrea ca ea să sufere din cauza lui.

A aruncat o privire spre tânăra femeie, care a roșit și i-a zâmbit.

– Nu, nu va scoate nicio vorbă despre ea, l-a asigurat Claire.

Cât vorbiseră, îi măsurase cu atenție pe Manfred și pe Hepzibah, iar acum s-a aplecat peste masă și a atins fruntea lui Manfred, pe care se vedea un soi de iritație.

– Fiindcă ai adus vorba de pericol… *tu*, tinere, ești o primejdie mult mai mare pentru ea decât Stephen Bonnet. I-ai spus?

Manfred a pălit puțin și, pentru prima oară, Roger a observat că tânărul arăta cu adevărat bolnav, pentru că avea fața trasă și riduri adânci.

– Da, *Frau* Fraser. De la început.

– A, e vorba de sifilis?

Hepzibah a mimat nepăsarea, dar Roger a văzut cum i-a strâns mâna lui Manfred.

– Da, mi-a zis. Dar eu i-am spus că n-are importanță. Am mai avut bărbați bolnavi de asta și n-am știut. Dacă mă-mbolnăvesc… ei bine, asta-i voia Domnului.

– Ba nu, a contrazis-o Roger cu glas calm. Nu e. Dar o să mergeți cu doamna Claire, tu și Manfred, și o să faceți exact ce vă spune ea. O să vă faceți bine și asta e. Nu-i așa? a întrebat el, brusc neliniștit, întorcându-se spre Claire.

– Da, așa e, a spus ea sec. Din fericire, am la mine niște penicilină.

Pe fața lui Manfred a apărut o expresie de derută.

– Bine, dar… vreți să spuneți, *meine Frau*, că puteți să… să vindecați asta?

– Exact asta vreau să spun, l-a asigurat Claire, și am încercat să-ți spun atunci, dar tu ai fugit.

Manfred a rămas cu gura căscată. Apoi s-a întors spre Hepzibah, care se uita nedumerită la el.

– *Liebchen!* Pot pleca acasă! Putem merge *împreună*, s-a corectat el imediat, văzând că ea s-a schimbat la față. O să ne căsătorim. Mergem acasă, a repetat el, pe tonul cuiva care are o viziune luminoasă, însă nu prea crede în realitatea ei.

Eppie s-a încruntat, nesigură.

– Sunt prostituată, Freddie, a spus ea apăsat. Și din ce spui despre mama ta…

– Eu cred mai curând că *Frau* Ute va fi atât de fericită să-l vadă pe Manfred întors, încât n-o să pună prea multe întrebări, a afirmat Claire, aruncându-i o privire lui Jamie. Fiul risipitor, înțelegi?

– N-o să mai fii prostituată, a asigurat-o Manfred. Sunt armurier; o să câștig destui bani să avem o viață bună. Acum, când cred că voi *trăi!*

Fața lui trasă a fost inundată brusc de bucurie, apoi și-a aruncat brațele în jurul lui Eppie și a sărutat-o.

– Oh, a făcut ea tulburată, dar încântată. Păi... Hm. Asta… peni... și mai nu știu cum?

S-a uitat întrebător la Claire.

– Cu cât mai curând, cu atât mai bine, a spus Claire, ridicându-se. Veniți cu mine.

Roger a observat că și fața ei era puțin îmbujorată. Apoi soacra lui a pus mâna pe mâna lui Jamie, care i-a luat-o și i-a strâns-o cu putere.

– Noi plecăm să ne vedem de treabă, a spus el, uitându-se pe rând la Ian și la Roger. Cu puțin noroc, în seara asta plecăm cu corabia.

– A!

Eppie se ridicase deja pentru a o urma pe Claire, dar, auzind de plecarea celor trei, s-a întors spre Jamie, cu mâna la gură.

– Vai... Mi-am amintit ceva.

Fața ei rotundă și plăcută trăda concentrarea.

– În jurul casei există cai sălbatici. Pe Ocracoke. L-am auzit odată pe Stephen vorbind despre ei.

S-a uitat de la un bărbat la altul.

– Asta v-ar ajuta cumva?

– S-ar putea, a răspuns Roger. Îți mulțumim – Dumnezeu să te binecuvânteze.

Abia când au ajuns afară și au pornit spre docuri, și-a dat seama că încă strângea în mână inelul.

Îți alegi un talisman – ori, să spun cinstit, el te alege pe tine.

Avea degetele ceva mai groase decât ale Briannei, dar a forțat inelul să intre pe un deget și a strâns mâna în jurul lui.

*

Brianna s-a trezit transpirată din somnul neliniștit, copleşită de sentimente materne. Coborâse pe jumătate din pat, ca să se ducă din instinct spre patul lui Jemmy, când a fost înhățată și strânsă convulsiv, ca și cum ar fi fost mușcată de un crocodil.

Ameţită și alarmată, s-a tras înapoi. Sunete de pași răzbăteau dinspre punte și, cu întârziere, și-a dat seama că zgomotele de alarmă care o deșteptaseră nu erau scoase de Jemmy, ci de bărbatul aflat în întuneric, alături de ea.

– Nu pleca, a șoptit el, înfigându-și degetele în carnea moale a încheieturii ei.

Nereușind să se elibereze, a întins cealaltă mână ca să-l îndepărteze. I-a atins părul ud, pielea înfierbântată și a simțit un firicel de umezeală, rece și surprinzător, pe degete.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat ea în șoaptă și, instinctiv, s-a aplecat spre el.

A întins mâna din nou, i-a atins capul și i-a netezit părul – lucruri pe care, când se trezise, dorise să le facă. Simțea că mâna i se sprijină de el și s-a gândit să se oprească, dar nu a făcut-o. Parcă alinarea maternă, odată începută, nu poate fi anulată, la fel cum laptele ce țâșnește din sâni, la auzul țipetelor sugarului, nu poate fi întors la sursă.

– Ai pățit ceva?

A vorbit cu glas scăzut și impersonal, atât cât îngăduiau acele cuvinte. A ridicat mâna, iar el s-a mișcat, răsucindu-se spre ea, apăsându-și capul de coapsa ei.

– Nu pleca, a repetat, ținându-și răsuflarea în ceea ce putea fi un suspin.

Glasul îi suna slab și răgușit, dar nu așa cum i-l mai auzise Brianna.

– Sunt aici.

Și-a simțit amorțind încheietura prinsă în strânsoare. A pus mâna liberă pe umărul lui, sperând că el i-o va elibera pe cealaltă, dacă îi arăta că rămâne.

El a slăbit strânsoarea, însă doar pentru a întinde mâna ca s-o cuprindă de talie, trăgând-o înapoi în pat. Ea a cedat, pentru că nu avea de ales și a rămas întinsă și tăcută, simțindu-i răsuflarea aspră și caldă pe ceafă.

Într-un târziu, el a eliberat-o și, cu un oftat, s-a întors pe spate, permițându-i Briannei să se miște. Cu precauție, s-a răsucit și ea pe spate, străduindu-se să lase câțiva centimetri între ei. Lumina lunii pătrundea prin ferestre ca un val argintiu. Brianna i-a văzut conturul feței, surprinzând sclipirea luminii pe frunte și obraz când el a întors capul.

– Ai visat urât? a îndrăznit să întrebe.

Intenționase ca glasul să-i sune sarcastic, dar inima încă îi bătea tare după spaima de la trezire, iar vorbele au ieşit nesigure.

– Da, da, a răspuns el, suspinând şi tremurând. Același vis. Mă bântuie mereu, înțelegi? Ai crede c-o să-mi dau seama despre ce e vorba şi-o să mă trezesc, dar asta nu se întâmplă niciodată. Abia după ce apa îmi ajunge deasupra capului.

Și-a trecut o mână pe sub nas, smiorcăit ca un copil.

– Am înțeles.

N-a vrut să-i ceară amănunte, fiindcă nu dorea să încurajeze niciun alt sentiment de intimitate. Ceea ce voia ea nu prea mai avea legătură cu alte lucruri.

– Încă din copilărie, visam că mă înec, a continuat el, iar vocea, de obicei foarte sigură, a început să-i tremure. Apa mării vine spre mine și nu mă pot mișca – nicidecum. Mareea e în creștere și știu că mă va ucide, dar nu mă pot mișca.

A strâns convulsiv între degete cearșaful, trăgându-l de pe Brianna.

– E o apă cenușie, plină de mâl, și în ea sunt nişte creaturi oarbe care înoată. Așteaptă ca marea să termine cu mine, înțelegi? Pentru ca apoi să-și

vadă de treburile lor.

Brianna i-a simțit groaza din glas, sfâșiată între dorința de a se îndepărta de el și pornirea înnăscută de a oferi alinare.

– A fost doar un vis, a zis ea în cele din urmă, privind spre scândurile punții, aflată la cel mult un metru deasupra capului.

Măcar dacă situația ei ar fi fost un *vis!*

– A, nu, a spus el și glasul lui a scăzut, devenind doar o șoaptă slabă în întuneric. Nu. E chiar marea. Mă cheamă, înțelegi?

Pe neașteptate, el s-a răsucit, a cuprins-o în brațe și a lipit-o strâns de el. Brianna a scos un icnet și a încremenit, iar el a reacționat ca un rechin, a strâns-o și mai tare.

Spre groaza ei, a simțit că LeRoi se întărește și s-a silit să rămână nemișcată. Panica și dorința de a scăpa din vis puteau prea lesne să-l împingă să uite de aversiunea de a face sex cu gravide, iar acela era ultimul, dar chiar ultimul lucru…

– Sst, a spus ea cu glas ferm și l-a prins de cap, silindu-l să stea cu fața lipită de umărul ei, bătându-l ușor cu palma și mângâindu-l pe spate. Sst! Va fi bine. A fost doar un vis. N-o să îngădui să-ți facă vreun rău – n-o să las pe nimeni să-ți facă vreun rău. Gata, liniștește-te.

Stând cu ochii închiși, a continuat să-l bată ușor pe spate, încercând în același timp să-și imagineze că îl ținea în brațe pe Jemmy după un asemenea coșmar, în tăcerea casei lor, cu focul scăzut în vatră, că vedea corpul lui Jem destinzându-se și simțea mirosul dulce de copil mic.

– N-o să te las să te înec, a șoptit ea. Îți promit. N-o să te las să te înec.

A repetat-o de câteva ori și, treptat, respirația lui s-a liniștit, iar strânsoarea în care o ținea a slăbit când Bonnet s-a lăsat doborât de somn. Cu toate acestea, Brianna a continuat să repete șoaptele moi, hipnotice, cuvintele ei pierzându-se în sunetele scoase de apa care trecea pe lângă corpul corabiei. Dar nu-i vorbea bărbatului de lângă ea, ci copilului care dormea în pântecul ei.

– N-o să îngădui să-ți facă cineva vreun rău. *Nimic* nu-ți va face rău. Îți promit.

106

ÎNTÂLNIREA

Roger s-a oprit un moment pentru a-și șterge sudoarea care îi intrase în ochi. Își legase o batistă împăturită în jurul capului, însă umiditatea din pădurea deasă era atât de ridicată, încât sudoarea se forma și în găvanele ochilor, dându-i usturimi și înceţoșându-i privirea.

În crâșma din Edenton, ideea că Bonnet era – ori putea fi – pe insula Ocracoke păruse a fi ameţitor de convingătoare; căutarea se limita la un banc minuscul de nisip, față de milioane de alte locuri în care s-ar fi putut afla piratul. Cât de greu putea fi? Ajunși pe insula nenorocită, perspectiva se schimbase. Insula era îngustă, dar lungă de câțiva kilometri, cu porțiuni întinse de tufișuri înalte, iar linia de coastă era presărată cu bancuri ascunse și curenți primejdioși.

Comandantul vasului pescăresc pe care îl închiriaseră i-a dus acolo destul de repede; apoi și-au petrecut două zile navigând de-a lungul insulei, căutând puncte posibile de acostare, probabil ascunzători ale piraților, și turme de cai sălbatici. Însă nu au găsit nimic din toate acestea.

După ce petrecuse mult timp vărsând peste copastie – Claire nu își adusese acele de acupunctură, deoarece nu se gândise că va avea nevoie de așa ceva –, Jamie a insistat să fie lăsat pe țărm. A spus că va merge de-a lungul insulei, fiind cu ochii în patru ca să descopere orice lucru nefiresc. Îl puteau recupera la apusul soarelui.

– Și ce faci dacă dai nas în nas cu Stephen Bonnet, fără niciun ajutor? l-a întrebat Claire, când el a refuzat să-i îngăduie să-l însoțească.

– Prefer să fiu străpuns de o armă decât să vărs până mor, a fost răspunsul elegant al lui Jamie. Pe de altă parte, vreau să rămâi pe vas și să te asiguri

că ticălosul ăsta... mă refer la comandant... nu pleacă de aici fără noi, înțelegi, englezoaico?

Drept urmare, l-au dus cu o barcă pe țărm şi l-au urmărit cum s-a îndepărtat, puțin nesigur pe picioare, pătrunzând în desișuri de pini și de palmieri-pitici.

După încă o zi plină de frustrări, petrecută navigând în susul și în josul coastei, fără să vadă altceva decât vreo colibă dărăpănată de pescari, Roger și Ian au început să înțeleagă înțelepciunea modului de abordare pe care îl alesese Jamie.

– Vezi casele acelea? a întrebat Ian, arătând spre un pâlc de colibe de pe țărm.

– Dacă vrei să le numești așa, da.

Roger și-a dus mâna streașină la ochi să le vadă mai bine, însă colibele păreau părăsite.

Lăsând-o pe Claire, care i-a fulgerat cu privirea, au vâslit până pe țărm ca să se intereseze – dar fără niciun folos. Singurii locuitori ai acelor așezări minuscule erau câteva femei și copiii lor, care, auzind numele lui Bonnet, s-au refugiat în colibe ca niște scoici care se îngroapă în nisip.

Cu toate acestea, simțind ceva solid sub tălpi, nu au vrut nicidecum să-și recunoască înfrângerea şi să se întoarcă pe vasul de pescuit.

– Hai să aruncăm o privire, a propus Ian, uitându-se gânditor spre pădurea scăldată de razele de soare. Mergem în cruciș, bine? a spus el şi a trasat câteva X-uri pe nisip drept ilustrare. Așa parcurgem mai mult teren și ne întretăiem drumurile destul de des. Cel care ajunge primul pe mal îl va aștepta pe celălalt de fiecare dată.

Roger a dat din cap aprobator și, după ce au fluturat din mâini în semn de salut către vasul de pescuit și către silueta mică și indignată de la prova, au pornit spre interiorul insulei.

Încă era arșiță sub pinii neclintiți, iar înaintarea le era stânjenită de tot soiul de tufișuri joase, plante târâtoare, porțiuni cu pinteni-de-nisip[53] și alte plante ghimpoase. Deplasarea s-a dovedit ceva mai ușoară în apropierea

ţărmului, unde pădurea se rărea şi făcea loc unor porţiuni de ovăz-de-mare şi multor crabi mici, care fugeau care încotro ori sfârşeau striviţi sub tălpile lui.

Cu toate acestea, Roger se simţea uşurat că se mişcă, fiindcă, într-un fel sau altul, făcea ceva, se apropia de Bree – deşi recunoştea în sinea lui că nu ştia prea sigur ce căutau. Oare ea se afla acolo? Bonnet ajunsese deja pe insulă? Ori va sosi peste o zi sau două, într-o noapte fără lună, aşa cum spusese Hepzibah?

În ciuda îngrijorării, a căldurii şi a milioanelor de musculiţe şi de ţânţari – care, în mare parte, nu înţepau, dar ţineau să îi pătrundă în urechi, ochi, nas şi gură –, a zâmbit când şi-a adus aminte de Manfred. Se rugase pentru băiat încă de la dispariţia lui de la Ridge, se rugase să revină în sânul familiei. Sigur, o legătură cu o fostă prostituată nu era chiar răspunsul la care sperase Ute McGillivray, însă Roger descoperise că Dumnezeu îşi avea căile Sale.

Doamne, fă să fie în siguranţă! Nu îi păsa cum i se va răspunde la rugăciune, numai să se îndeplinească. *Adu-mi-o înapoi, te implor!*

Trecuse bine de mijlocul după-amiezii, iar hainele i se lipiseră de piele din cauza sudorii, când a ajuns la una dintre zecile de insuliţe create de maree, care sfredeleau insula precum găurile din şvaiţer. Era prea lată ca să sară peste ea, prin urmare, a coborât malul nisipos şi a ajuns în apă. Era mai adâncă decât crezuse – la mijlocul canalului, apa i-a ajuns până la gât şi a trebuit să înoate puţin până să găsească fundul ferm de cealaltă parte.

Apa l-a tras către ocean; începuse refluxul. Probabil că braţul de mare va fi mult mai puţin adânc la reflux, dar s-a gândit că o barcă putea merge în susul lui în timpul fluxului.

Acel lucru era promiţător. Încurajat, a ieşit târâş pe malul celălalt şi a început să meargă de-a lungul canalului spre uscat. După câteva minute, a auzit un sunet venind de departe. S-a oprit şi a ascultat.

Cai. Putea jura că era nechezat de cai, deşi răzbătea de foarte departe, astfel că nu putea fi sigur. A descris un cerc, încercând să-l localizeze, dar sunetul nu s-a mai auzit. Însă părea a fi un semn şi a pornit la drum cu

vigoare reînnoită, speriind o familie de ratoni care își spălau prăzile în apa canalului.

Curând brațul de mare a început să se îngusteze, iar nivelul apei era de cel mult treizeci de centimetri – apoi a devenit și mai mic, de doar câțiva centimetri, o apă limpede prin care se vedea nisipul întunecat. N-a vrut să renunțe, aşa că și-a croit drum până sub coronamentul scund al pinilor și al stejarilor pitici și răsuciți. Apoi s-a oprit brusc și a simțit un fior care a coborât dinspre scalp spre tălpi.

Erau patru. Coloane din piatră nefasonată, palide în umbra copacilor. Una se afla chiar în canal, înclinată ca un bețiv din cauza acțiunii apei. O alta, pe mal, avea niște scrijelituri, simboluri abstracte pe care nu le-a recunoscut. A rămas ca înghețat, ca și cum coloanele ar fi fost vietăți care l-ar fi putut vedea dacă se mișca.

Părea să domnească o liniște nefirească; până și insectele renunțaseră pe moment să-l sâcâie. Nu a avut nicio îndoială că aici era cercul pe care acel Donner i-l descrisese Briannei. Aici cei cinci oameni rostiseră o incantație, păşiseră și reveniseră, trecând prin stânga coloanei cu inscripții. Și tot aici murise cel puțin unul dintre ei. În ciuda arşiței apăsătoare, s-a simțit străbătut de un tremur puternic.

Într-un târziu, s-a mişcat foarte atent, retrăgându-se, ca și cum n-ar fi vrut să deștepte coloanele, dar nu s-a întors cu spatele decât când a ajuns la distanță de ele – atât de departe, încât le-a pierdut din ochi, îngropate în vegetația înaltă și deasă. S-a întors și a pornit spre ocean, repede, apoi și mai repede, până când a simțit o arsură în gât şi senzația că niște ochi invizibili îi sfredeleau spinarea.

*

Stăteam în umbra teugei, sorbind bere rece și privind țărmul. Ăștia sunt bărbații, mi-am spus, uitându-mă încruntată spre întinderea de nisip. Se aruncă în aventuri cu capul înainte, lăsând femeile să se ocupe de căminul lor. Cu toate astea, nu eram chiar atât de sigură că aș fi vrut să merg eu însămi de-a lungul acelei insule nenorocite. Avea reputația că piratul Barbă-

Neagră și complicii lui o folosiseră ca ascunzătoare, iar motivele erau cât se poate de clare. Rareori văzusem un loc mai puțin ospitalier.

În acest ținut plin de secrete și împădurit, șansa de a descoperi ceva scotocind ici și colo era redusă. Totuși, gândul că eu stau pe o corabie, în vreme ce Brianna trebuia să-l înfrunte pe Stephen Bonnet, mă făcea să fierb de neliniște și de dorința de a *întreprinde* ceva.

Însă nu puteam face nimic, astfel că după-amiaza s-a scurs cu mare încetineală. Am cercetat concentrată țărmul; când și când, i-am văzut pe Roger și pe Ian apărând din desișuri. Se sfătuiau scurtă vreme, după care dispăreau din nou în ele. Uneori am privit și spre nord, dar n-am văzut nici urmă de Jamie.

Căpitanul Roarke, care era cu adevărat un fiu de căţea sifilitică, așa cum recunoștea chiar el cu un aer vesel, a stat cu mine o vreme și a acceptat o sticlă de bere. M-am felicitat pentru inspiraţia de a fi adus cu mine câteva zeci, dintre care pusesem câteva în apă, într-un sac, dincolo de copastie, ca să rămână reci; berea reușea să-mi potolească nerăbdarea, deși simțeam un nod în stomac din cauza îngrijorării.

– Niciunul dintre bărbații dumneavoastră nu are ceea ce se cheamă stofă de marinar, adevărat? a remarcat căpitanul Roarke după o tăcere în care a stat pe gânduri.

– A, domnul MacKenzie și-a petrecut ceva timp pe vase de pescuit în Scoția, am răspuns lăsând să cadă o sticlă goală în sac. Dar n-aș zice că e un marinar adevărat, nicidecum.

– Aha.

A mai luat o gură sănătoasă.

– Asta e, am zis eu într-un târziu. De ce?

A luat sticla de la gură și a râgâit puternic.

– Păi, cred că l-am auzit pe unul dintre tineri spunând că o să aibă loc o întâlnire, în noaptea fără lună.

– Da, am confirmat cu oarecare reținere.

Îi spusesem căpitanului cât de puțin posibil, pentru că nu știam dacă nu cumva avea vreo legătură cu Bonnet.

– Noaptea fără lună e mâine, adevărat?

– Da, m-a aprobat el. Dar eu mă refeream la altceva – când cineva spune vreme fără lună, are în gând întunericul nopții, nu?

S-a uitat spre sticla goală, apoi a ridicat-o și a suflat în gâtul ei, scoțând un sunet gros.

Am priceput aluzia și i-am dat alta plină.

– Vă mulțumesc din inimă, doamnă, a spus el, fericit. Vedeți, mareea se schimbă pe la ora unsprezece și jumătate la data asta din lună – și acum se *retrage*, a adăugat el cu emfază.

M-am uitat nedumerită la el.

– Așa, doamnă, dacă vă uitați mai bine, acum refluxul e pe la jumătate – a arătat cu un deget spre sud –, însă apa e destul de adâncă aproape de țărm. Dar la noapte nu va mai fi așa.

– Da?

Încă nu pricepeam, dar el s-a arătat răbdător.

– Păi, la reflux e mai ușor să vezi pragurile de nisip și brațele de mare, bineînțeles – și dacă ai veni cu un vas cu pescaj redus, acela ar fi momentul preferat ca să ajungi la țărm. Dar, dacă întâlnirea ar fi cu un vas mai mare, care are pescajul de peste un metru și ceva, atunci…

A luat o înghițitură de bere și a arătat cu fundul sticlei către un loc aflat nu departe, în josul țărmului.

– Acolo apa e adâncă, doamnă – vedeți culoarea ei? Dacă ar veni un vas ceva mai mare, acela ar fi locul cel mai sigur pentru ancorare, când e reflux.

Am privit spre locul arătat de el. Apa era clar mai întunecată acolo, de un cenușiu-albăstrui mai profund decât al valurilor din jur.

– Puteai să ne spui asta mai devreme, am zis cu o ușoară notă de reproș.

– Puteam, doamnă, m-a aprobat el pe un ton amical, doar că n-am știut că doriți să știți asta.

Apoi s-a ridicat și s-a dus spre pupa cu sticla goală în mână, suflând în gâtul ei și scoțând sunete care aminteau de o sirenă de ceață.

Când soarele a coborât în mare, Roger și Ian au apărut pe țărm, iar un matelot pe nume Moses s-a dus cu o barcă până la ei pentru a-i aduce la

bord. Apoi am ridicat pânzele și ne-am îndreptat încet în susul coastei insulei până l-am găsit pe Jamie, care ne-a făcut semne cu mâna de pe o limbă minusculă de nisip.

Ancorați în larg peste noapte, am schimbat păreri despre cele descoperite sau mai curând nedescoperite. Toți bărbații erau epuizați din cauza arșiței și a căutărilor și, în ciuda oboselii, nu aveau poftă de mâncare. Roger părea secătuit de puteri, era palid și tras la față și nu a vorbit aproape deloc.

Pe cer a apărut ultima strălucire de lumină a lunii care dispărea. Discutând foarte puțin, bărbații și-au scos păturile și s-au întins pe punte, adormind după câteva minute.

Cu toate că băusem multă bere, am rămas trează. Cu o pătură înfășurată în jurul umerilor, ca să mă feresc de vântul răcoros al nopții, și privind insula întunecată și misterioasă, m-am așezat lângă Jamie. Locul de ancorare pe care mi-l arătase căpitanul Roarke nu era vizibil pe întuneric. M-am întrebat dacă ne vom da seama în noaptea următoare dacă va sosi o corabie.

*

De fapt, a venit în noaptea aceea. M-am trezit foarte devreme a doua zi dimineață, după ce visasem cadavre. Cu inima bubuindu-mi în piept, m-am ridicat și i-am văzut pe Roarke și pe Moses lângă balustradă, după care am simțit în aer un miros pestilențial. Era o duhoare care nu se poate uita, iar când m-am ridicat în picioare și m-am dus la balustradă să mă uit, n-am rămas defel surprinsă să-l aud pe Roarke murmurând: „Corabie pentru transport de sclavi.“ Apoi a făcut semn din cap spre sud.

Corabia, ale cărei catarge se profilau negre pe fundalul cerului care pălea, era ancorată cam la un kilometru depărtare. Nu era uriașă, dar părea oricum prea mare pentru a-și croi drum pe canalele mici ale insulei. M-am uitat îndelung, alături de Jamie, de Roger și de Ian, care se treziseră –, însă nu a fost coborâtă nicio barca la apă.

– Ce credeți că face acolo? a întrebat Ian.

A vorbit cu glas scăzut; vasul pentru sclavi ne dăduse tuturor o stare de agitație.

Roarke a clătinat din cap, semn că nici lui nu-i plăcea situația.

– Al naibii să fiu dacă știu, a spus el. Nu mă așteptam să văd o asemenea corabie în locurile astea. Nicidecum.

Jamie și-a trecut o mână peste bărbia nerasă. Nu se bărbierise de câteva zile, avea ochii înfundați în orbite și pielea palidă, pe sub mirișteа de pe față. Vărsase peste copastie la câteva minute după ce se trezise, deși marea era destul de liniștită, iar acum arăta mai jalnic decât Roarke.

– Ne poți duce până lângă ea, domnule Roarke? a întrebat Jamie, rămas cu ochii la corabie.

Roger s-a uitat brusc la el.

– Crezi că Brianna e la bord?

– Dacă e, vom afla. Dacă nu e, poate aflăm ce întâlnire are loc aici.

Era deja lumină deplină când am ajuns lângă vas. Am văzut câțiva marinari pe punte, care s-au uitat curioși la noi.

Roarke a strigat un salut și a cerut permisiunea de a urca la bord. Nu a primit răspuns imediat, dar peste câteva minute a apărut un bărbat cu un aer autoritar și cu o mutră care îi trăda iritarea.

– Ce vreți? a răcnit el.

– Vreau să urc la bord, a răcnit Roarke pe același ton.

– Nu. Plecați!

– Căutăm o femeie tânără! a strigat Roger. Am vrea să-ți punem câteva întrebări!

– Orice femeie tânără de pe corabia asta e a mea, a rostit apăsat căpitanul – dacă asta era.

– Scuteşte-ne, am spus eu.

S-a întors și a făcut un gest către marinari, care s-au împrăștiat imediat, apărând apoi înarmați cu muschete.

Roger și-a dus mâinile pâlnie la gură.

– BRIANNA! a răcnit el. BRIANNAAA!

Un om a ridicat arma și a tras, iar bila a trecut șuierând pe deasupra capetelor noastre, găurind vela.

– Hei! a urlat Roarke înfuriat. Ce v-a apucat?

Răspunsul a fost o salvă de foc, urmat de deschiderea capacelor de hublou aflate cel mai aproape de noi și de apariția bruscă a țevilor lungi și negre ale câtorva tunuri, însoțită de un val de miros puturos, foarte intens.

– Cerule mare! a exclamat uimit Roarke. Ei bine, dacă așa ne primiți, să vă bată Dumnezeu! a strigat el, ridicând un pumn în aer. Să vă ia dracu, asta vă zic!

Mai puțin interesat de retorică, Moses redirecționase vela și se afla deja la cârmă; am alunecat pe lângă vasul pentru transportul de sclavi și am ajuns în ape liniştite după câteva momente.

– Ei bine, se întâmplă *ceva*, am remarcat eu, întorcându-mi privirea spre corabie. Indiferent dacă are legătură sau nu cu Bonnet.

Cu degetele albite, Roger strângea balustrada vasului.

– Așa e, a spus Jamie.

Și-a trecut dosul palmei peste gură și a făcut o grimasă.

– Domnule Roarke, se poate să rămânem departe de raza de acțiune a tunurilor, dar să vedem corabia?

Un nou val de miros de gunoaie, descompunere și deznădejde a ajuns la noi, iar fața lui a căpătat culoarea grăsimii râncede.

– Și poate ajungi undeva unde vântul să nu mai aducă mirosul ăsta?

Am fost siliți să ieșim mult în larg și să ne deplasăm de colo până colo ca să fie îndeplinite aceste condiții, însă, în cele din urmă, ne-am întors și am ancorat la o distanță sigură, într-un loc din care abia puteam zări corabia. Am rămas acolo tot restul zilei, făcând cu rândul ca să supraveghem ciudatul vas, cu ajutorul ocheanului pe care îl avea Roarke.

Cu toate astea, nu s-a întâmplat nimic; nu au apărut bărci nici de pe corabie, nici dinspre țărm. Și, în timp ce stăteam în tăcere pe punte, urmărind stelele apărând pe cerul fără lună, corabia a fost înghițită de întuneric.

53 *Cenchrus*, plantă erbacee a cărei inflorescență este spinoasă (n. tr.).

107

NOAPTEA FĂRĂ LUNĂ

Au ancorat cu mult înainte de apariția zorilor, iar o barcă mică i-a dus la țărm.

– *Unde* ne aflăm? a întrebat ea cu glas răgușit, de la atâta tăcere.

Bonnet o trezise când încă era întuneric. Pe drum, se opriseră de trei ori, în golfulețe fără nume, unde oameni misterioși ieșiseră din tufișuri, rostogolind butoaie sau cărând baloturi, însă ea nu coborâse la niciuna dintre acele opriri. Aceasta era o insulă lungă, joasă, împânzită de o pădure cu copaci mici și tufișuri, deasupra căreia plutea o negură subțire. Părea bântuită în noaptea cu luna care se stingea.

– Pe Okracoke, i-a răspuns el, aplecându-se în față ca să vadă ceva prin negură. Ceva mai departe spre babord, Denys.

Marinarul aflat la vâsle s-a aplecat mult peste copastie, iar botul bărcii s-a răsucit puțin, apropiindu-se de mal.

Era frig pe apă; Brianna s-a arătat recunoscătoare pentru mantia pe care el i-o înfășurase în jurul umerilor înainte de a o duce în barcă. Chiar și așa, răcoarea nopții și marea deschisă aveau puțin de-a face cu fiorii slabi, dar constanți, care îi făceau mâinile să tremure și îi amorțiseră picioarele.

Murmure slabe între piraţi, alte îndrumări. Bonnet a sărit în apa nămoloasă, adâncă până la brâu, și s-a îndepărtat spre umbre, dând deoparte tufișurile dese, astfel că apa din brațul de mare ascuns a apărut brusc, un luciu întunecat și neted în fața lor. Barca a trecut pe sub copacii pletoși, apoi s-a oprit, astfel că Bonnet, șiroind de apă și azvârlind stropi, a putut să sară peste copastia ei.

În apropierea lor a răsunat un strigăt sfâșietor, atât de aproape încât Brianna a tresărit, iar inima i-a bătut mai tare, după care și-a dat seama că

era doar o pasăre aflată undeva în mlaștina din jur. În rest, în afara plescăitului ritmic produs de vâsle, noaptea era tăcută.

Îi puseseră în barcă și pe Josh și pe bărbații Fulani; Josh se afla la picioarele ei, o siluetă întunecată, ghemuită. Desfăcându-și un fald al mantiei, Brianna a așezat-o peste el și și-a lăsat mâna pe umărul lui, dorind să-l încurajeze atât cât se putea. A simțit îndată mână lui ridicându-se şi strângând-o vag pe a ei și, astfel legați, au navigat încet prin întuneric, pe sub crengile din care picurau stropi de apă.

Cerul deja se luminase când barca a ajuns la un mic debarcader, iar fuioare de nori rozalii se întindeau la orizont. Bonnet a sărit din barcă și a întins mâna ca s-o ajute să coboare. Cu părere de rău, Brianna i-a dat drumul lui Josh și s-a ridicat.

A zărit o casă pe jumătate ascunsă între copaci. Acoperită cu șindrilă cenușie, părea să se cufunde în negură, ca și cum nu ar fi fost reală și ar fi putut dispărea dintr-o clipă în alta.

Cu toate acestea, duhoarea adusă de vânt era cât se putea de reală. Nu mai simțise vreodată acel miros, însă auzise descrierea precisă făcută de mama ei și l-a recunoscut imediat – duhoarea de corabie pentru transportul de sclavi, ancorată în larg. Și Josh l-a recunoscut; Brianna i-a auzit icnetul, iar apoi un murmur – rostea grăbită o rugăciune către Fecioară.

– Du-i pe ăștia la baracă, i-a spus Bonnet marinarului, împingându-l pe Josh în direcția lui și făcându-le semn celor doi Fulani. După aceea te întorci pe corabie. Spune-i domnului Orden că o să plecăm spre Anglia peste patru zile; să se ocupe de aprovizionare. Să vii după mine sâmbătă, cu o oră înainte de flux.

– Josh! a strigat Brianna după el, iar acesta a privit peste umăr, cu ochi mari de spaimă, însă marinarul l-a tras după el, iar Bonnet a târât-o pe ea în cealaltă direcție, pe cărarea care ducea spre casă.

– Stai! Unde-l duce? Ce ai de gând cu el?

Și-a înfipt picioarele în noroi și s-a prins cu mâinile de o mangrovă, refuzând să se miște.

– Îl vând, ce altceva să fac cu el? a spus Bonnet cu nepăsare, după cum s-a arătat la fel de nepăsător față de refuzul ei de a se urni din loc. Știi că pot să te silesc și mai știi că n-o să-ți placă dacă fac asta.

A întins mâna, a băgat mâna pe sub mantie și a strâns-o cu putere de un sfârc, drept ilustrare.

Clocotind de furie, ea a tras mantia la loc și a adunat-o în jurul corpului, ca și cum asta ar fi alungat durerea. El se întorsese deja și pornise pe cărare, convins că ea îl va urma. Spre rușinea ei supremă, a făcut exact asta.

*

Ușa le-a fost deschisă de un negru, aproape la fel de înalt ca Bonnet și cu pieptul și umerii chiar mai lați decât ai lui. O cicatrice verticală și groasă printre ochi mergea de la linia părului până aproape de rădăcina nasului, însă avea aspectul curat al unui însemn tribal, nu al unui accident.

– Emmanuel, prietene! l-a salutat Bonnet pe bărbat pe un ton binedispus, după care a împins-o pe Brianna înăuntru, înaintea lui. Vezi ce-a adus motanul acasă? Ce părere ai?

Negrul a măsurat-o pe Brianna din cap până-n picioare cu o expresie dubioasă.

– E-al naibii de înaltă, a spus el, cu o voce care păstrase intonații africane.

A luat-o de un umăr și a răsucit-o, plimbându-și o mână pe spatele ei și cuprinzându-i scurt fesele prin mantie.

– Frumos fund, să știți! a recunoscut el fără să vrea.

– Așa e, nu? Ocupă-te de ea și după aceea să vii să-mi povestești cum stau lucrurile aici. Cala e aproape plină. A, am cules patru, ba nu, cinci negri. Bărbații pot ajunge la căpitanul Jackson, dar femeile... sunt deosebite. A clipit șmecherește spre Emmanuel. Gemene.

– Gemene? a întrebat el cu groază în glas. Le aduci în casă?

– Sigur, a spus ferm Bonnet. Sunt Fulani și arată grozav. Nu știu engleză, n-au nicio instruire, dar vor deveni trufandale, cu siguranță. Fiindcă veni vorba de asta, avem vreo veste de la *signor* Ricasoli?

– Va trece joi pe aici. La fel și *monsieur* Houvener. Însă domnul Howard va ajunge aici mâine.

– Splendid! Acum vreau să iau micul dejun – și-mi închipui că și ție ți s-a făcut foame, scumpo, nu? a întrebat el, întorcându-se spre Brianna.

Sfâșiată între spaimă, revoltă și greţurile de dimineaţă, Brianna a dat afirmativ din cap. Trebuia să mănânce ceva, și încă repede.

– Bine, atunci. Du-o undeva – a făcut un semn spre tavan, indicând camerele de la etaj – și dă-i să mănânce. Eu o să iau dejunul în biroul meu; mă găsești acolo.

Fără să încuviinţeze, Emmanuel a prins-o pe Brianna de ceafă, ca într-o menghină, și a împins-o spre scară.

*

Majordomul – dacă acel Emmanuel putea fi descris astfel – i-a dat brânci într-o cămăruță și a închis ușa. Era mobilată, dar sărăcăcios: un pat cu o saltea, o pătură din lână și o oală de noapte. A folosit-o pe aceasta din urmă cu o senzaţie de ușurare, după care a făcut o recunoaștere a camerei.

Exista o singură fereastră, mică şi cu un grilaj metalic la exterior. Nu avea geam, ci doar obloane pe interior, astfel că răsuflarea oceanului și a pădurii umplea aerul dinăuntru, concurând cu praful și mirosul stătut emanat de saltea. Chiar dacă Emmanuel era bun la toate, nu se dovedea tocmai egalul unei menajere, îşi spuse Brianna, încercând să-și păstreze o stare de spirit bună.

Apoi a auzit un sunet, aşa că și-a întins gâtul ca să se uite afară. De la fereastră nu se puteau vedea prea multe lucruri, ci doar cochiliile albe, strivite și noroiul nisipos care înconjurau casa, dar și vârfurile pinilor pitici. După ce și-a apăsat fața pe o latură a ferestrei, a reuşit să vadă o porţiune îngustă de plajă în depărtare, unde brizanţi cu coame albe se rostogoleau spre mal. În timp ce se uita, a văzut trei cai trecând în galop prin dreptul ei, apoi dispărând – însă, odată cu nechezăturile aduse de vânt, au mai apărut cinci, iar apoi încă un grup de șapte sau opt. Cai sălbatici, descendenţii poneilor lăsați acolo de spanioli în urmă cu un secol.

Imaginea a fermecat-o, aşa că s-a uitat pe fereastră multă vreme, sperând că ei se vor întoarce, dar nu s-a întâmplat asta; a văzut doar un stol de pelicani și câțiva pescărușI care plonjau ca să prindă pești.

Vederea cailor a făcut-o să se simtă mai puțin singură vreme de câteva momente, dar nicidecum mai puțin pustiită. Se afla în acea cameră de cel puțin jumătate de oră și pe hol nu auzise niciun sunet de pași ai cuiva care să-i aducă ceva de mâncare. Precaută, a încercat ușa și a rămas surprinsă descoperind că era descuiată.

Se auzeau zgomote de jos, iar asta însemna că acolo era cineva. Iar în aer pluteau vag arome calde și plăcute de budincă și pâine care se cocea.

Înghițind ca să își domolească răzvrătirea stomacului, s-a mișcat cu pași ușori prin casă și a coborât scara. Dintr-o încăpere aflată în partea din față răzbăteau voci de bărbați – Bonnet și Emmanuel. Diafragma i s-a contractat la auzul lor, însă ușa era închisă, aşa că a mers pe vârfuri până dincolo de ea.

Bucătăria era improvizată, o clădire mică, exterioară, legată de casă printr-un coridor scurt și înconjurată de o curte îngrădită care cuprindea și spatele casei. A aruncat o privire spre gard, care era foarte înalt și prevăzut cu țepușe în vârf, însă mai important era altceva: trebuia să mănânce.

În bucătărie era cineva; a auzit oale mutate și vocea unei femei mormăind ceva. Mirosul de mâncare era irezistibil. S-a rezemat de ușă, apoi a deschis-o și a intrat, oprindu-se pentru a-i permite bucătăresei să o vadă. Apoi a văzut-o şi ea.

În acele momente, era atât de zdrobită de împrejurări, încât doar a clipit, convinsă că are o vedenie.

– Phaedre? a spus ea, nesigură.

Fata s-a răsucit, făcând ochii mari și rămânând cu gura căscată de uimire.

– Vai, Iisuse Hristoase!

S-a uitat disperată în spatele Briannei, după care, văzând că era singură, a prins-o de braț și a tras-o în curte.

– Ce căutați *aici*? a întrebat ea cu groază în glas. Cum se face că ați ajuns *aici*?

– Stephen Bonnet, a spus scurt Brianna. Tu cum ai… te-a răpit și pe tine? De la River Run?

Nu și-a dat seama cum – sau de ce – dar totul, din momentul în care aflase că era însărcinată, îi crea impresia ireală de halucinație și nu avea habar cât de mult din acea impresie se datora stării aceleia.

Însă Phaedre a clătinat din cap:

– Nu, domnișoară. Bonnet m-a luat acum o lună. De la un om pe care-l cheamă Butler, a adăugat ea, strâmbându-și buzele într-o expresie care arăta limpede cât de mult îl ura pe acel Butler.

Numele i s-a părut oarecum cunoscut Briannei. Credea că era numele unui contrabandist; nu-l cunoscuse, dar din când în când numele lui îi ajunsese la urechi. Însă nu era contrabandistul care o aproviziona pe mătușa ei cu ceai și alte delicatese – îl cunoscuse pe acela, un domn extrem de afectat și elegant, pe nume Wilbraham Jones.

– Nu înțeleg. Dar… stai puțin, există ceva de mâncare? a întrebat ea, simțind că stomacul îi chiorăie de foame.

– A, sigur. Așteptați aici.

Cu pași iuți și ușori, Phaedre a dispărut în bucătărie și a revenit după câteva clipe cu jumătate de pâine și o bucată de unt.

– Mulțumesc.

A înșfăcat pâinea și a mâncat o parte din ea în grabă, fără să se mai deranjeze să o ungă cu unt, apoi s-a aplecat și a respirat intens câteva minute, până când starea de greață a scăzut.

– Iartă-mă, a spus ea când, în cele din urmă, și-a ridicat capul. Sunt însărcinată.

Deloc surprinsă, Phaedre a dat aprobator din cap.

– Cu cine? a întrebat ea.

– Cu soțul meu, i-a răspuns Brianna.

Vorbise scurt, dar apoi, cu o tresărire a măruntaielor tulburate, și-a dat seama că situația putea fi foarte ușor și altfel. Phaedre dispăruse de la River Run de câteva luni – doar Dumnezeu putea ști ce se întâmplase în acea perioadă de timp.

– Înseamnă că nu v-a răpit de multă vreme, a spus Phaedre și a aruncat o privire spre casă.

– Nu. Tu ai spus că ești aici de o lună – ai încercat să fugi?

– O dată, a spus fata și a strâns din nou din buze. L-ați văzut pe omul acela, Emmanuel?

Brianna a aprobat din cap.

– E din tribul Ibo. Poate să urmărească pe cineva prin mlaștini și să-l facă să-i pară rău când îl prinde, a spus ea și, în ciuda căldurii, s-a cuprins cu brațele, înfrigurată.

Curtea era împrejmuită cu pari din pin înalți de doi metri și jumătate, ascuțiți la vârf și legați între ei cu frânghie. Brianna se gândi că ar putea sări gardul dacă ar ajuta-o Phaedre… dar după aceea a văzut umbra unui om trecând pe cealaltă parte a lui, cu o pușcă rezemată pe umăr.

Dacă ar fi fost capabilă să gândească în mod organizat, ar fi trebuit să bănuiască asta. Aceea era ascunzătoarea lui Bonnet și, judecând după mormanele de lăzi, baloturi și butoaie stivuite alandala în curte, era de asemenea locul în care ținea mărfurile de valoare pe care apoi le vindea. Era firesc să le păzească.

O adiere slabă a trecut printre parii gardului, aducând cu sine același miros respingător pe care îl simțise când ajunseseră pe țărm. A luat imediat o gură din pâine, silindu-se să înghită pentru a avea ceva în stomacul care dădea să se revolte de greață.

Nările Phaedrei au fremătat și au prins duhoarea.

– Tre’ să fie o corabie cu sclavi, ancorată dincolo de brizanți, a spus ea foarte încet, apoi a înghițit în sec. Căpitanu’ a venit ieri să vadă dacă domnul Bonnet are ceva pentru el, dar încă nu se întorsese. Căpitanu’ Jackson a zis că vine mâine din nou.

Brianna a văzut cum Phaedre se înfioară de spaimă. A mai luat o gură din pâine.

– N-o să te… nu te-ar vinde acestui Jackson?

Îl credea pe Bonnet în stare de orice. Şi înțelegea deja multe lucruri despre sclavie. Phaedre era o marfă de calitate. Avea pielea deschisă la culoare, era

tânără, atrăgătoare și instruită ca servitoare personală. Bonnet putea căpăta un preț foarte bun pentru ea aproape oriunde, iar, din ceea ce știa despre negustorii de sclavi, aceștia aduceau oameni din Africa.

Phaedre a clătinat din cap și buzele i s-au albit.

– Nu cred. Spune că sunt ceea ce el numește o „trufanda“. De aia m-a ținut atât de mult; are niște oameni care vin săptămâna asta din Indii. Plantatori.

A înghițit din nou în sec și a părut îngrețoșată.

– Aceia cumpără femei frumoase.

Pâinea pe care o mâncase s-a topit brusc, devenind o pastă moale și nămoloasă în stomacul ei și, știind ce urmează, Brianna s-a ridicat, s-a îndepărtat câțiva pași, după care a vărsat peste un balot de bumbac neprelucrat.

În minte i-a răsunat vocea veselă și jovială a lui Stephen Bonnet:

Ei bine, draga mea, la urma urmelor, de ce m-aș deranja să te duc tocmai până la Londra, unde nu vei fi de folos nimănui? Pe de altă parte, acolo plouă cam mult și-s convins că n-o să-ți placă.

– Oamenii aceia cumpără femei frumoase, a șoptit ea, rezemându-se de palisadă, așteptând ca senzația de rău să dispară. Dar femei *albe*?

De ce nu? i-a spus partea logică și glacială a creierului ei. Dacă poți fi deținută, atunci poți fi și vândută. O vreme, și ea o avusese pe Lizzie în proprietate.

S-a șters la gură cu mâneca și s-a întors la Phaedre care, cu fața trasă de îngrijorare, se așezase pe un rulou din tablă de cupru.

– Josh – l-a luat și pe Josh. Când am ajuns pe mal, le-a spus oamenilor lui să-l ducă pe Josh la baracă.

– Joshua?

Făcând ochii mari, Phaedre s-a îndreptat de spate.

– Joshua, grăjdarul domnișoarei Jo? E *aici*?

– Da. Știi cumva unde e baraca?

Agitată, Phaedre sărise în picioare și pășea de colo până colo.

– Nu știu sigur. Gătesc pentru sclavii de acolo, dar un marinar le duce mâncarea. Dar nu poate fi departe de casă.

– E mare?

Phaedre a clătinat hotărâtă din cap.

– Nu, doamnă. Domnul Bonnet nu se ocupă de comerțul de sclavi. Ia câțiva, de ici, de colo și oprește „trufandalele“ – a făcut o grimasă când a rostit cuvântul –, dar aici nu pot fi mai mult de doisprezece, după câtă mâncare fac pentru ei. Trei fete în casă – cinci, dacă le socotesc și pe cele două Fulani pe care spunea că le aduce.

Simțindu-se mai bine, Brianna începu să se uite prin curte, căutând ceva ce i-ar fi putut fi de folos. Era un talmeș-balmeș de lucruri de valoare – începând cu suluri de mătase chinezească, înfășurate în pânză și material impermeabil, lăzi cu farfurii din porțelan, rulouri de tablă din cupru, butoaie cu brandy, sticle cu vin ambalate în paie și cutii cu ceai. A deschis una dintre ele și a aspirat parfumul plăcut al frunzelor, descoperind că îi liniștea ca prin minune suferința lăuntrică. Ar fi dat orice pentru o ceașcă de ceai.

Însă, lucru și mai interesant, a descoperit câteva butoaie mici, cu pereți groși, închise ermetic, în care se afla praf de pușcă.

– Păcat că nu am la mine câteva chibrituri, a murmurat ea, uitându-se cu jind la butoiașe. Ori măcar o scăpărătoare.

Însă focul era foc și sigur exista unul în bucătărie. S-a uitat cu atenție la casă, gândindu-se unde să plaseze butoaiele – numai că nu putea să arunce casa în aer, mai ales că înăuntru erau celelalte sclave și nu știa ce ar fi trebuit să facă în continuare.

Zgomotul produs de deschiderea ușii a trezit-o la viață; până când Emmanuel s-a uitat afară, ea se îndepărtase de butoiașele cu praf de pușcă, iar acum examina o ladă enormă care găzduia un ceas cu pendulă, al cărui cadran aurit – decorat cu trei nave cu pânze care se pluteau pe o mare argintie – apărea de sub șipcile de protecție.

– Tu, fato! i-a spus negrul Briannei, făcând un semn din cap. Vino să te speli!

Omul s-a uitat urât la Phaedre. Brianna a observat că ea s-a ferit să-l privească în ochi și s-a apucat să adune grăbită câteva surcele.

Negrul a prins-o din nou strâns de ceafă și a dus-o în mod umilitor înapoi în casă.

*

De astă dată, Emmanuel a *încuiat* ușa. I-a adus un lighean și un urcior cu apă și o cămașă curată. Mult, mult mai târziu, a revenit, cu o tavă cu mâncare. Dar a ignorat toate întrebările ei și a încuiat ușa la plecare.

A împins patul spre fereastră și a îngenuncheat, apoi și-a rezemat coatele între gratii. Nu avea altceva de făcut decât să stea și să cugete – și prefera să amâne asta. A contemplat pădurea și plaja îndepărtată, cu umbrele pinilor pitici târându-se pe nisip, precum cele mai vechi ceasuri solare, marcând trecerea cu încetineală de melc a orelor.

După o vreme, i-au amorțit genunchii și au început să o doară coatele, așa că a așternut mantia peste salteaua mizeră și s-a străduit să nu ia în seamă petele de pe ea sau mirosul pe care îl emana. Întinsă pe o parte, a urmărit cerul prin fereastră, schimbările infime ale luminii de la un moment la altul și a analizat în amănunt pigmenții specifici și trăsăturile de penel pe care le-ar folosi pentru a picta o asemenea scenă. Apoi s-a ridicat și a început să se plimbe într-o parte și în alta, numărându-și pașii făcuți, apreciind distanța parcursă.

Încăperea avea doi metri și patruzeci de centimetri pe trei metri, iar o milă avea 1 600 de metri. Asta însemna că trebuia să facă 528 de ture. A sperat din tot sufletul ca biroul lui Bonnet să se afle sub camera în care era ea.

Însă nimic nu era de folos și când în cameră s-a întunecat și ea parcursese două mile, l-a găsit în minte pe Roger – unde se aflase tot timpul, neluat în seamă.

Înfierbântată de mișcare, s-a lăsat pe pat și a urmărit ultimele dâre de culoare dispărând de pe cer.

Oare fusese hirotonit, așa cum își dorise atât de mult? Îl frământase problema predestinării, nefiind sigur dacă putea primi ordinele sfinte așa

cum își dorea, dacă nu va fi capabil să creadă necondiționat în acea idee – ei bine, *ea* o numea idee; pentru prezbiterieni era dogmă. Gândindu-se la Hiram Crombie, a zâmbit ironic.

Ian îi povestise despre încercările fervente ale lui Crombie de a le explica indienilor Cherokee doctrina predestinării. Cei mai mulți îl ascultaseră politicoși, apoi îl ignoraseră. Însă Penstemon, soția lui Pasăre, manifestase interes față de argumentație și îl urmărise pe Crombie peste tot în timpul zilei, împingându-l în joacă la un moment dat, iar apoi exclamând: „Dumnezeul tău a știut că o să fac *asta*? De unde să știe – nici eu nu am știut că o să fac asta!“ sau, într-o dispoziție mai serioasă, încercând să-l facă să îi explice cum ar putea funcționa ideea predestinării în privința jocurilor de noroc – la fel ca mai toți indienii, Penstemon punea rămășaguri pentru aproape orice.

Brianna socotea că Penstemon avusese mult de-a face cu scurtarea vizitei inițiale a lui Crombie la indieni. Îi recunoștea totuși un merit: se întorsese la ei. Iar şi iar. Omul credea în ceea ce făcea.

La fel ca Roger. La naiba, își spuse plictisită, iar îi apăruse Roger în minte, cu ochii lui verzi ca mușchiul, umbriți de gânduri, trecându-și încet un deget de-a lungul nasului.

– Chiar contează? întrebase ea în cele din urmă, sătulă de discuția despre predestinare și încântată în sinea ei că celor de religie catolică nu li se cerea să creadă în așa ceva și se mulțumeau să-l lase pe Dumnezeu să lucreze pe căi misterioase. Nu e mai important să poți ajuta oamenii, să le oferi alinare?

În acele momente erau în pat, cu lumânarea stinsă, discutând la lumina vetrei. Brianna simțise cum el își schimbă poziția și mâna care se juca cu o șuviță din părul ei în timp ce se gândea.

– Nu știu, spusese el într-un târziu.

Apoi zâmbise vag și o privise.

– Nu crezi că orice călător în timp trebuie să fie puțin teolog?

Ea inspirase adânc, precum o martiră, iar el râsese și lăsase de la el, după care o sărutase și trecuse la lucruri mult mai lumești.

Însă Roger avusese dreptate. Nimeni dintre cei care trecuseră prin pietre nu scăpase de întrebarea: de ce eu? Și cine le-ar putea răspunde în afară de Dumnezeu?

De ce eu? Și cei care nu reușeau – de ce ei? Gândindu-se la toate astea, a simțit un mic fior rece. Cadavrele fără nume, notate în carnetul lui Geillis Duncan, camarazii lui Donner, morți la sosire. Și, legat de Geillis Duncan… gândul i-a venit pe neașteptate, vrăjitoarea murise *acolo*, nu în timpul ei.

Lăsând metafizica deoparte și analizând chestiunea pur și simplu în termeni științifici – și *trebuie* să existe o bază științifică, își spuse ea cu îndărătnicie, nu era vorba de magie, indiferent ce crezuse Geillis Duncan. Legile termodinamicii susțineau că masa și energia nu pot fi create sau distruse. Doar transformate.

Transformate, dar cum? Deplasarea prin timp reprezintă o transformare? Un țânțar i-a bâzâit pe lângă ureche, așa că a dat din mână ca să-l alunge.

Se putea merge în ambele sensuri; știau asta clar. Implicația evidentă – pe care nu o menționaseră nici Roger, nici mama ei, deci probabil că nu o conștientizaseră – era că cineva putea pleca și spre viitor, nu doar spre trecut și înapoi.

Așadar, dacă cineva călătorea spre trecut și murea acolo, așa cum se întâmplase în cazul lui Geillis Duncan și al lui Dinți-de-Vidră… probabil că acest lucru trebuia echilibrat de cineva care călătorea spre viitor și murea *acolo*?

Incapabilă – sau nedorind – să continue acel șir al gândurilor, a închis ochii. Din depărtare, auzea zgomotul valurilor mușcând nisipul și s-a gândit la corabia pentru transportul de sclavi. Apoi și-a dat seama că mirosul acela era prezent *acolo* și, ridicându-se brusc, s-a dus la fereastră. A putut să distingă capătul celălalt al potecii care ducea către casă; în timp ce privea, a văzut un bărbat masiv, purtând o haină bleumarin și pălărie, ieșind rapid dintre copaci, urmat de alți doi, îmbrăcați mai sărăcăcios. *Marinari*, și-a spus ea, judecând după mersul lor legănat.

Acela trebuia să fie căpitanul Jackson, venit să facă afaceri cu Bonnet.

– O, Josh! a spus ea cu voce tare și s-a văzut silită să se așeze pe pat, deoarece s-a simțit cuprinsă de un val de moleșeală.

Cine fusese? Una dintre Sfintele Teresa – Teresa de Avila, oare? Care spusese exasperată către Dumnezeu: „Ei bine, dacă astfel Îți tratezi prietenii, nici nu e de mirare că ai atât de puțini!“

*

Adormise gândindu-se la Roger. S-a trezit a doua zi dimineață gândindu-se la copil.

De astă dată, greața și senzația ciudată de dislocare dispăruseră. Nu simțea decât o pace profundă și un fel de… să fie curiozitate?

Ești acolo? a gândit ea, ținându-și mâinile încrucișate peste pântec. N-a obținut ceva drept răspuns clar, însă avea convingerea că el exista, era la fel de sigură de asta ca de bătăile propriei inimi.

Bine, şi-a spus și a adormit la loc.

Ceva mai târziu au trezit-o zgomotele care răzbăteau de la parter. S-a ridicat brusc în capul oaselor și a auzit glasuri ridicate, apoi scăzute. Simțindu-se slăbită, s-a întins la loc în pat. Starea de greață revenise, dar, dacă ținea ochii închiși și stătea nemișcată, aceasta rămânea latentă, ca un șarpe adormit.

Zvonul de voci a continuat, crescând și scăzând în intensitate, la care se adăuga din când în când câte un bufnet puternic drept punctuație, ca și cum cineva ar fi izbit cu pumnul într-un perete sau în tăblia mesei. Însă după câteva minute, când vocile se stinseseră, n-a mai auzit nimic. Doar pași ușori apropiindu-se de ușa camerei. Încuietoarea a zornăit și Phaedre a intrat, aducând o tavă cu mâncare.

– Ce se întâmplă jos? a întrebat-o Brianna.

Phaedre s-a strâmbat.

– Emmanuel nu e deloc mulțumit de femeile Fulani. Cei din tribul Ibo cred că gemenii aduc ghinion – orice femeie care naște gemeni îi duce în pădure și-i lasă acolo să moară. Emmanuel vrea să le trimită cu căpitanul

Jackson, asta în primul rând ca să le scoată din casă, dar domnul Bonnet spune că-i așteaptă pe domnii din Indii, fiindcă ia un preț mult mai mare.

– Domnii din Indii... Despre ce domni e vorba?

Phaedre a ridicat din umeri.

– N-am cum să știu. Gentilomi cărora crede că le poate vinde unele lucruri. Stăpâni de plantații de trestie-de-zahăr, așa cred. Mâncați ce v-am adus. O să vin mai târziu.

– Stai puțin! Ieri nu mi-ai spus, cine te-a luat de la River Run?

Fata s-a întors, cu o anumită reținere.

– Domnul Ulysses.

– Ulysses?! a exclamat Brianna, incapabilă să creadă așa ceva.

Phaedre a perceput îndoiala din glasul ei și s-a uitat la Brianna cu furie.

– Cum adică, nu mă credeți?

– Nu, nu-i vorba de asta, s-a grăbit Brianna s-o liniștească. Te cred. Doar că… de ce?

Phaedre a inspirat adânc pe nas.

– Pentru că sunt o negresă proastă, de-aia, a spus ea cu amărăciune. Mama mi-a zis mereu să nu-l supăr pe Ulysses. Dar n-am avut urechi s-o aud.

– Să-l superi? a întrebat Brianna cu precauție. Cum l-ai supărat?

A făcut un semn către pat, invitând-o pe Phaedre să se așeze. Fata a ezitat un moment, apoi a dat curs invitației, netezindu-și pânza albă legată în jurul capului și repetând gestul, în vreme ce-și căuta cuvintele.

– Domnul Duncan, a spus ea în cele din urmă, și fața i s-a mai destins puțin. E un om tare de treabă. Știați că nu s-a culcat niciodată cu o femeie? A fost lovit de un cal în vintre când era tânăr și s-a ales cu boașele rănite. Credea că nu poate face nimic în privința asta.

Brianna a dat din cap; auzise câte ceva despre necazul lui Duncan de la mama ei.

– În fine, a spus Phaedre, oftând. S-a înșelat. A aruncat o privire spre Brianna, ca să vadă cum accepta ea afirmația. N-a vrut să facă niciun rău, și nici eu n-am vrut. Doar că… așa s-a întâmplat.

A ridicat din umeri.

– Numai că Ulysses a aflat; mai devreme sau mai târziu, el știa tot ce se petrecea la River Run. Poate i-a spus vreuna dintre fete, ori poate a aflat altfel, dar a aflat. Și mi-a spus că nu fac bine și să mă opresc imediat.

– Dar tu n-ai făcut-o, a ghicit Brianna.

Ținându-și buzele țuguiate, Phaedre a clătinat din cap.

– I-am spus că o să mă opresc atunci când domnul Duncan nu mă va mai dori – nu era treaba *lui*. Înțelegeți, domnul Duncan era stăpânul. Dar nu era adevărat; Ulysses era stăpân la River Run.

– De aceea te-a luat de acolo și te-a vândut? Ca să nu te mai culci cu Duncan?

Ce îi păsa lui? s-a întrebat Brianna. Se temea că Jocasta va afla și se va simți jignită?

– Nu, m-a vândut pentru că i-am spus că dacă nu ne dă pace mie și domnului Duncan, o să vorbesc despre el și domnișoara Jo.

– El și…?

Brianna a clipit, incapabilă să-și creadă urechilor. Phaedre s-a uitat la ea și a zâmbit vag ironic.

– Împarte patul cu domnișoara Jo de mai bine de douăzeci de ani. Încă dinainte ca vechiul stăpân să moară. Toate sclavele de acolo știu asta; dar niciuna nu a fost îndeajuns de proastă ca mine ca să-i spună asta în față.

Brianna și-a dat seama că rămăsese cu gura căscată ca un peștișor auriu, dar nu s-a putut controla. Nenumăratele lucruri mărunte pe care le văzuse la River Run între mătușa ei și majordom au căpătat o nouă semnificație. Nici nu era de mirare că mătușa ei făcuse atâtea eforturi să-l recapete după moartea locotenentului Wolff. Și nu era de mirare că Ulysses acționase imediat. Se putea ca Phaedre să fie crezută sau nu, însă simpla acuzație l-ar fi distrus.

Phaedre a oftat, apoi și-a trecut o mână peste față.

– N-a mai stat pe gânduri. Chiar în noaptea aceea, el și domnul Jones au venit și m-au luat din pat, m-au înfășurat strâns într-o pătură și m-au dus de acolo cu o căruță. Domnul Jones a spus că nu e negustor de sclavi, dar va face asta ca o favoare pentru domnul Ulysses. De aceea nu m-a păstrat; m-a

dus în josul râului și m-a vândut în Wilmington unui om care are o bodegă acolo. Asta n-a fost rău, dar două luni după aceea, domnul Jones a venit și m-a luat de acolo – Wilmington nu era suficient de departe ca să-i convină lui Ulysses. De aceea, m-a dat domnului Butler, care m-a dus la Edenton.

A coborât ochii și s-a apucat să frământe pătura între degetele ei lungi și grațioase. A rămas cu buzele strânse și cu fața ușor îmbujorată. Brianna a evitat s-o întrebe ce făcuse Phaedre pentru Butler în Edenton, socotind că probabil o trimisese la un bordel.

– A… și Stephen Bonnet te-a găsit acolo? a riscat ea.

Fără să-și ridice ochii, Phaedre a dat afirmativ din cap.

– M-a câștigat la cărți, a spus ea scurt şi s-a ridicat. Trebuie să plec. Îmi ajunge cât i-am supărat pe bărbații negri – nu vreau să risc încă o bătaie de la Emmanuel.

Brianna abia începuse să-și revină din șocul produs de ceea ce aflase despre Ulysses și mătușa ei. Brusc i-a venit o idee, aşa că a sărit din pat și s-a grăbit să o prindă din urmă pe Phaedre, înainte ca ea să ajungă la ușă.

– Stai, stai puțin! Încă un lucru – știi cumva – sau știu sclavele de la River Run despre aur?

– Care, acela din mormântul vechiului stăpân?

Pe fața Phaedrei a apărut o expresie de surprindere cinică, prin care sugera că toată lumea știa.

– Dar nimeni nu s-a atins de el. Toată lumea știe că e blestemat.

– Știi ceva despre dispariția lui?

Phaedre a pălit.

– A dispărut?!

– A, stai puțin. Nu, n-ai de unde să știi; ai… plecat… cu mult timp înainte ca el să dispară. Mă-ntrebam, înțelegi... dacă nu cumva Ulysses a avut vreo legătură cu asta.

Phaedre a clătinat din cap.

– Nu știu nimic despre asta. Dar, blestemat sau nu, îl văd în stare de așa ceva.

S-au auzit paşi pe scară şi ea s-a schimbat la faţă. Fără să scoată vreun cuvânt sau să facă vreun gest, s-a strecurat pe uşă şi a închis-o. Brianna a auzit scotocirea disperată a găurii cheii, urmată de declicul închiderii broaştei.

*

În cursul după-amiezii, tăcut ca o şopârlă, Emmanuel i-a adus o rochie. Era destul de scurtă şi prea strâmtă la piept, însă dintr-o mătase albastru-închis, ce făcea ape-ape, bine cusută. Mai fusese purtată, evident, pentru că avea pete de sudoare pe ea şi mirosea – a spaimă, a socotit Bree, reprimându-şi un fior în timp ce se chinuia să încapă în ea.

Cu toate că prin ferestrele deschise pătrundea o adiere plăcută, care agita perdelele, a transpirat şi ea când Emmanuel a condus-o la parter. În mare parte, casa era austeră, cu podele din lemn, având ca mobilier doar scaune şi cadre de paturi. Însă camera de la parter, în care a dus-o Emmanuel, reprezenta un asemenea contrast, încât părea să aparţină cu totul unei alte case.

Covoare turceşti groase acopereau podeaua într-o beţie de culori, iar mobilierul, deşi aparţinând unor stiluri diferite, era masiv şi elegant, din lemn sculptat şi cu tapiţeria din mătase. Argintăria şi cristalurile sclipeau, iar candelabrul de cristal – mult prea mare pentru acea încăpere – răspândea în cameră mici curcubeie. Era ideea unui pirat despre salonul unui bogătaş – o abundenţă exagerată, dar lipsită de rafinament.

Bogătaşul care stătea lângă fereastră părea să nu bage în seamă ceea ce îl înconjura. Era un bărbat slab, cu perucă şi mărul lui Adam proeminent, având puţin peste treizeci de ani, deşi pielea îi era ridată şi îngălbenită de cine ştie ce boală tropicală. S-a uitat iute spre uşă când a intrat Brianna, după care s-a ridicat în picioare.

Bonnet se întreţinuse cu oaspetele lui, căci pe masă se aflau pahare şi un clondir, iar mirosul de brandy, dulce şi apăsător, plutea în cameră. Brianna şi-a simţit stomacul protestând şi s-a întrebat ce ar face acei bărbaţi dacă ea ar vărsa pe covorul turcesc.

– Bine-ai venit, draga mea! a spus Bonnet, apropiindu-se pentru a o lua de mână.

Ea și-a smuls-o, dar el s-a prefăcut că nu ia asta în seamă, în schimb, punându-i palma între omoplați, a împins-o spre bărbatul slăbănog.

– Vino să faci o plecăciune în fața domnului Howard, scumpa mea.

Brianna şi-a îndreptat spatele – era cu cel puțin zece centimetri mai înaltă decât Howard, care a căscat ochii văzând-o – și l-a fulgerat cu privirea.

– Sunt ținută aici împotriva voinței mele, domnule Howard. Soțul și tatăl meu vor… au!

Bonnet o strânsese de încheietură și i-o răsucise dureros.

– Încântătoare, nu-i așa? a spus Bonnet pe un ton colocvial, ca și cum ea n-ar fi scos nicio vorbă.

– A, da. Desigur. Însă foarte *înaltă*…

Howard i-a dat roată Briannei, examinând-o cu ochi critici.

– Și păr roșcat, domnule Bonnet? Eu prefer blondele.

– A, preferi blondele, nemernicule! s-a răstit Brianna, cu toate că Bonnet o ținea strâns de braț. De când ai ajuns să preferi așa ceva?

Scuturându-se, s-a eliberat din strânsoarea lui Bonnet și s-a apropiat amenințătoare de Howard.

– Ascultă aici, a spus ea, străduindu-se să păstreze un ton rațional, pentru că el se uita la ea clipind destul de nedumerit. Sunt o femeie dintr-o familie bună – *excelentă* – și am fost răpită. Tatăl meu se numește James Fraser, soțul meu este Roger MacKenzie, iar mătușa mea este doamna Hector Cameron, de la plantația River Run.

– Chiar e de familie bună? l-a întrebat Howard pe Bonnet, părând și mai interesat.

Bonnet a înclinat din cap afirmativ.

– A, desigur, domnule. Are sângele cel mai ales!

– Hm! Și e sănătoasă, din câte văd.

Howard își încheiase examinarea și se apropiase de Brianna ca s-o vadă mai bine.

– A mai avut copii?

– Da, domnule, un fiu sănătos.

– Are dinții întregi?

Howard s-a ridicat pe vârfuri, uitându-se întrebător, iar Bonnet, îndatoritor, și-a petrecut un braț pe după spatele Briannei ca s-o țină nemișcată, după care a prins-o de păr și i-a tras capul în spate, făcând-o să cască gura ca să poată respira.

Howard a prins-o de bărbie cu o mână și a început să-i verifice dinții cu degetele celeilalte, controlând măselele.

– Foarte bine, a spus el pe un ton aprobator. Și-aș spune că și pielea ei e foarte frumoasă. Însă…

Brianna și-a smuls bărbia din strânsoarea lui și l-a mușcat de degetul mare cât de tare a putut, simțind întâi carnea de pe deget deplasându-se și sfâșiindu-se sub molarii ei, după care, brusc, gustul ca de aramă al sângelui.

Howard a scos un răcnet și a dat s-o lovească, dar Brianna i-a eliberat degetul și s-a aplecat, astfel că palma lui abia i-a atins obrazul. Și Bonnet i-a dat drumul, aşa că Brianna a făcut doi pași îndărăt și s-a izbit puternic de perete.

– Aproape că mi-a retezat degetul, târfa!

Cu ochii înlăcrimați de durere, domnul Howard s-a legănat încoace și încolo, ținându-și mâna rănită cuibărită la piept. Furia i-a invadat fața și s-a repezit spre Brianna, pregătindu-se să o lovească cu mâna teafără, dar Bonnet l-a prins de încheietură și l-a tras deoparte.

– Ușor, domnule, a spus el. Nu-ți permit să-i faci vreun rău. Încă nu-ți aparține, înțelegi?

– Nu-mi pasă dacă-i a mea sau nu, a strigat Howard, a cărui față se înroșise. O s-o omor în bătaie!

– A, sunt convins că nu vrei așa ceva, domnule Howard, a spus Bonnet cu glas jovial și liniștitor. Ar fi o cumplită pierdere. Las-o în seama mea, bine?

Fără să aștepte răspuns, a tras-o pe Brianna după el, târând-o de-a latul camerei, după care a îmbrâncit-o spre servitorul bun la toate, care așteptase tăcut și nemișcat lângă ușă în timpul acelei conversații.

– Du-o afară, Manny, și învață-o minte, bine? Și leag-o la gură înainte de-a o aduce înapoi.

Emmanuel n-a zâmbit, dar în adâncimile întunecate ale ochilor lui ce păreau să nu aibă pupile a apărut o sclipire slabă. Și-a înfipt degetele între oasele încheieturii mâinii ei și Brianna a scos un icnet de durere, trăgându-și mâna într-o încercare zadarnică de a se elibera. Cu o mișcare rapidă, negrul a făcut-o să se răsucească și i-a prins mâna la spate, silind-o să se aplece în față. O durere ascuțită a țâșnit în susul brațului ei și a simțit că tendoanele încep să se desprindă de oase. A tras-o și mai violent și un val negru a trecut peste câmpul ei vizual. Cu toate astea, a auzit vocea lui Bonnet strigând spre ei în timp ce Emmanuel o împingea afară din cameră.

– Atenție, să-i fereşti fața, Manny, și să nu rămână urme permanente!

*

Vocea lui Howard își pierduse tonul gâtuit de furie. Încă suna gâtuit, dar în ea răzbătea ceva care sugera stupefacția.

– Dumnezeule! a spus el. O, Doamne!

– O femeie fermecătoare, nu-i așa? l-a aprobat Bonnet pe un ton cordial.

– Fermecătoare, a repetat Howard. O, cel mai fermecător lucru pe care l-am văzut vreodată. Ce nuanță! Aș putea…?

Pofta din vocea lui era evidentă, iar Brianna a simțit vibrațiile produse de pașii lui pe covor, după care, într-o fracțiune de secundă, Howard i-a prins fesele în mâini. În ciuda căluşului, a încercat să strige, însă era apăsată cu forță peste tăblia mesei, care îi presa diafragma, iar sunetul scos de ea a fost doar un icnet. Înveselit, Howard a început să râdă și i-a dat drumul.

– O, uite! a spus el părând încântat. Cea mai desăvârșită imagine: albeața mâinilor mele pe roșeața pielii ei… e *fierbinte*… vai, se duc urmele. Lasă-mă să…

Brianna și-a strâns picioarele și a încremenit când Howard i-a pipăit părțile intime, apoi atingerea a dispărut, când Bonnet și-a luat mâna de pe gâtul ei și l-a împins pe client, îndepărtându-l de lângă ea.

– Ei, domnule, de ajuns! La urma urmelor, nu e proprietatea ta – deocamdată.

Tonul vocii lui Bonnet era jovial, dar ferm.

Reacția imediată a lui Howard a fost să ofere o sumă care a făcut-o pe Brianna să icnească pe sub căluș, însă Bonnet s-a mulțumit să râdă.

– E o sumă generoasă, domnule, chiar e, dar n-ar fi cinstit față de ceilalți clienți ai mei, zău așa, să accept oferta asta fără să-i las să facă și ei oferte. Nu, domnule, apreciez propunerea, dar pe ea o dau la licitație. Mă tem că va trebui să mai aștepți o zi.

Howard s-a arătat dispus să ofere mai mult – o dorea din tot sufletul și a susținut că nu mai putea aștepta, era topit de dorință, o dorință mult prea fierbinte ca să sufere amânare… dar Bonnet a obiectat, iar peste câteva momente l-a scos afară. Brianna i-a auzit protestele stingându-se în timp ce Emmanuel îl conducea.

Se ridicase imediat după ce Bonnet își luase mâna de pe gâtul ei și acum se zbătea nebunește ca să își lase poalele rochiei în jos. Emmanuel îi legase mâinile la spate, dar îi pusese și căluș la gură. Dacă n-ar fi făcut asta, Brianna ar fi încercat să îl ucidă pe Bonnet cu mâinile goale.

Acel gând sigur se citea pe fața ei, pentru că Bonnet i-a aruncat o privire și a râs.

– Ai făcut o impresie uimitor de bună, draga mea, a spus el și, aplecându-se cu un aer neglijent, i-a tras călușul în jos. Omul e gata să-și golească punga ca să-și pună mâinile pe fundul tău.

– Blestematule… tu…

Tremura de furie și, incapabilă să găsească un alt epitet care să fie îndeajuns de jignitor, a spus:

– O să te *ucid*!

El a râs din nou.

– Ei, na, scumpo! Pentru că te ustură fundul? Socotește asta drept plata unei datorii – în parte – pentru testiculul meu stâng.

A mângâiat-o sub bărbie și s-a dus spre masa pe care se aflau o tavă cu pahare și o sticlă.

– Meriți un pahărel. Brandy sau bere?

Străduindu-se să își țină furia în frâu, i-a ignorat propunerea. Înroșiți, obrajii îi ardeau de mânie, la fel și fesele maltratate.

– Ce vrei să spui prin „licitație?“

– Cred că am vorbit destul de clar, dulceață. Sunt sigur că ai mai auzit cuvântul ăsta.

Bonnet i-a aruncat o privire ușor amuzată și, după ce și-a umplut un pahărel de brandy, l-a golit din două înghițituri.

– Ha! a făcut el clipind, după care a clătinat din cap. Mai am doi clienți pentru cineva ca tine, draga mea. O să vină mâine sau poimâine ca să te vadă. Și o să le cer oferte. Probabil că vineri o să pleci spre Indii, așa cred.

A vorbit cu nepăsare, fără a încerca să fie batjocoritor, dar pe ea a cuprins-o un fior de groază. Devenise un obiect de vânzare, o marfă. Pentru el și pentru clienții lui nenorociți, iar domnul Howard dovedise asta cât se putea de limpede. Nu avea importanță ce spunea ea; pe acei oameni nu-i interesa câtuși de puțin cine era ea și ce ar dori.

Bonnet i-a cercetat fața și se vedea în ochii lui că o evalua. *Era* interesat, și-a dat seama Brianna, și stomacul i s-a strâns ghem.

– Cu ce ai pedepsit-o, Manny? a întrebat el.

– O lingură de lemn, a spus servitorul cu un aer indiferent. Ați spus să nu las urme.

Rămas pe gânduri, Bonnet a dat din cap.

– Nimic permanent, am spus, l-a corectat el. O lăsăm așa cum e pentru domnul Ricasoli, cred, dar domnul Houvener… în fine, așteptăm și vom vedea.

Emmanuel s-a mulțumit să dea din cap, dar a rămas cu ochii asupra Briannei, manifestând un interes subit. Stomacul Briannei s-a revoltat imediat și a vărsat, stricând frumoasa rochie din mătase.

*

Nechezături stridente şi ascuțite au ajuns până la ea; caii sălbatici, care se zbenguiau pe plajă. Dacă ar fi fost într-un roman idilic, îşi spuse Bree, și-ar

face o frânghie din cearșafuri, ar coborî pe fereastră, ar găsi herghelia și, exercitându-și talentele mistice asupra cailor, ar convinge unul s-o ducă undeva în siguranță.

În realitate, nu avea la dispoziție cearșafuri, ci doar o saltea mizeră, făcută din nanghin şi umplută cu iarbă de mare. Cât despre a ajunge lângă caii sălbatici… Ar fi dat orice să-l aibă aproape pe Ghedeon și, gândindu-se la el, a simțit lacrimi în ochi.

– Vai, începi să-ți pierzi mințile! a spus ea cu voce tare, ștergându-se la ochi. Să plângi după un cal. Şi mai ales după *acel* cal.

Dar era mult mai bine decât să se gândească la Roger sau la Jem. Nu, pur și simplu *nu* putea să se gândească la Jemmy sau la posibilitatea ca el să crească fără ea, fără să afle de ce îl abandonase. Ori la copilul din pântec… la ce viață ar putea avea el, ca odraslă a unei sclave.

Dar se gândea la ei, iar asta a fost suficient pentru a o ajuta să depășească starea momentană de disperare.

Bine, fie! Trebuia să plece de acolo. Preferabil, înainte de sosirea domnilor Ricasoli și Houvener, indiferent cine ar fi fost aceștia. Pentru a mia oară, s-a plimbat neliniștită prin cameră, silindu-se să se miște încet și să vadă lucrurile care se aflau acolo.

Din păcate, foarte puține, iar ceea ce exista, solid construit, oferea un răspuns descurajant. I se adusese mâncare, apă ca să se spele, un prosop din pânză și o perie ca să își aranjeze părul. A ridicat-o și a evaluat potențialul ei ca armă, apoi a aruncat-o cât colo.

Coșul de fum trecea prin camera ei, dar nu exista vatră deschisă. A lovit cărămizile, de probă, și a desprins mortarul cu capătul lingurii ce i se adusese pentru a mânca. A descoperit un loc în care mortarul era suficient de crăpat pentru a-l desprinde, dar după un sfert de ceas de încercări reușise să disloce doar câțiva centimetri din el; cărămida respectivă a rămas îndărătnică pe loc. Dacă ar fi avut la dispoziție cam o lună, poate merita încercarea – deși posibilitatea ca o persoană de talia ei să se strecoare printr-un coș de fum din secolul XVIII era…

Se pregătea de ploaie; a auzit foșnetele agitate ale frunzelor de palmieri pitici când vântul trecea printre ele, încărcat cu miros de ploaie. Încă nu era ora apusului, însă norii întunecaseră cerul, astfel că în cameră se făcuse semiîntuneric. Nu avea lumânare; nimeni nu se aștepta ca ea să vrea să citească sau să coasă.

Și-a lăsat greutatea asupra gratiilor ferestrei pentru a nu se ști a câta oară și a constatat că erau solid fixate și nu cedau. Într-o lună, putea reuși să ascută mânerul lingurii frecându-l de cărămizile hornului, ca apoi să îl folosească drept daltă pentru a îndepărta suficient din rama ferestrei şi a disloca una sau două gratii. Însă nu avea la dispoziție o lună.

I se luase rochia murdară și fusese lăsată în cămașă și corset. Ei bine, asta însemna ceva. Și-a scos corsetul și, trăgând de capetele cusăturii, a extras osul de balenă, lung de treizeci de centimetri, care se întindea de la stern până la buric. A socotit că reprezenta o armă mai bună decât peria de păr. S-a apropiat de horn și a început să pilească fanonul de cărămidă, ascuțindu-i vârful.

Putea înjunghia pe cineva cu el? *A, sigur*, îşi spuse ea cu ferocitate. *Și să dea Domnul ca acea persoană să fie Emmanuel.*

108

AL NAIBII DE ÎNALTĂ

Roger aștepta în ascunzișul oferit de tufișurile dese de cătină din apropierea țărmului; ceva mai în față, Ian și Jamie stăteau de asemenea în așteptare.

Cea de-a doua corabie sosise dimineață, ancorând la o distanță respectuoasă de cea cu sclavi. Dându-se pescari și plimbând năvoade peste copastia ambarcațiunii lui Roarke, putuseră să vadă cum întâi căpitanul corabiei pentru transportul de sclavi a mers pe țărm, iar apoi, o oră mai târziu, o barcă de pe cea de-a doua corabie a fost coborâtă la apă și s-a îndreptat spre mal, având la bord doi oameni și un cufăr mic.

– Un gentilom, anunțase Claire, care îi urmărise prin ochean. Perucă, bine îmbrăcat. Celălalt e un fel de slujitor. Să fie gentilomul vreunul dintre clienții lui Bonnet, ce credeți?

– Eu așa cred, spusese Jamie, urmărind barca ajungând la mal. Du-ne puțin mai la nord, te rog, domnule Roarke; vrem să coborâm.

Cei trei debarcaseră la mai puțin de un kilometru de plajă, după care își croiseră drum prin pădure. Apoi își ocupaseră pozițiile în desișuri și se puseseră pe așteptat. Soarele ardea, însă atât de aproape de țărm se simțea o adiere proaspătă, astfel că la umbră nu era chiar atât de greu de rezistat, dacă nu socoteai insectele. Pentru a suta oară, Roger a îndepărtat ceva ce i se furișa pe gât.

Așteptarea îl făcea să se simtă agitat. Pielea îi dădea mâncărimi din cauza sării, iar mirosul pădurii, cu amestecul ei aparte de pini parfumați și iarbă de mare, venit din depărtare, scrâșnetul cochiliilor și acelor de pin de sub tălpi i-au readus în minte ziua în care îl ucisese pe Lillywhite.

Ca și acum, atunci se dusese cu intenţia de a-l ucide pe Stephen Bonnet. Însă piratul care nu se lăsa prins fusese prevenit, de aceea pregătise o ambuscadă. Prin voia Domnului – și prin priceperea lui Jamie Fraser – el nu-și lăsase trupul într-o pădure asemănătoare, pentru ca oasele lui să fie împrăștiate de mistreți, albindu-se printre ace uscate și albul cochiliilor.

Și-a simțit din nou nodul acela în gât, însă acum nu putea striga sau cânta pentru a și-l elibera.

Trebuia să se roage, îşi spuse, dar nu a putut face nici asta. Până și litania permanentă care îi răsunase în minte din noaptea în care aflase că Brianna dispăruse – *Doamne, fă ca ea să fie în siguranţă* – până și acea scurtă rugăciune se ștersese. *Ajută-mă, Doamne, să-l ucid* – dar n-a putut exprima asta vocal nici măcar către sine.

Era vorba de o intenție deliberată și de dorința de a ucide – bineînțeles că nu se putea aștepta ca o asemenea rugăciune să îi fie ascultată.

O clipă, i-a invidiat pe Jamie și pe Ian, care credeau în zei ai mâniei și răzbunării. Cât timp Roarke și Moses au adus ambarcaţiunea de pescuit spre mal, îl auzise pe Jamie murmurând către Claire și îl văzuse luându-i mâinile între ale lui. Și o auzise pe Claire binecuvântându-l în gaelică, cu invocarea Arhanghelului Mihail, binecuvântarea unui războinic în drum spre locul bătăliei.

Ian se mulțumise să stea așezat, cu picioarele încrucișate, tăcut, având o expresie de detașare pe față, în timp ce urmărea țărmul care se apropia. Însă, când ajunseseră la țărm, se oprise pe malul unuia dintre nenumăratele golfulețe și, luând nămol pe degete, își pictase cu grijă fața, trasând o linie de la frunte spre bărbie, apoi patru alte dungi peste obrazul stâng și un cerc gros în jurul ochiului drept. Asta îl tulburase nespus de mult.

Lucru evident, niciunul dintre ei nu a manifestat vreo reținere față de ceea ce avea de făcut și nici dorința de a-i cere lui Dumnezeu să-i ajute în eforturile lor. Roger i-a invidiat pentru asta.

Simțind porțile Cerului închise în fața lui, ținând o mână pe mânerul pumnalului și având un pistol încărcat la centură, plănuind să ucidă, a rămas într-o tăcere îndărătnică.

Puțin după amiază, căpitanul masiv al corabiei pentru sclavi s-a întors, iar pașii lui au strivit cu nepăsare stratul de ace de pin uscate. Aflați în așteptare, l-au lăsat să își vadă de drum.

Spre sfârșitul după-amiezii, a început să plouă.

*

Din cauza plictiselii, aţipise din nou. Sunetul ploii a trezit-o pentru scurtă vreme, apoi, zgomotul picăturilor care cădeau moale pe frunzele de palmier ce alcătuiau acoperișul au îndemnat-o mai mult spre somn. S-a trezit brusc în momentul în care o picătură i-a căzut pe față, urmată curând de altele.

S-a ridicat în șezut și, dezorientată câteva clipe, a clipit. Și-a trecut o palmă peste față și a ridicat ochii; pe tavanul tencuit apăruse o mică pată de umezeală, înconjurată de una mai mare, provenită de la alte infiltrații. Picăturile se formau în mijlocul ei ca prin farmec, fiecare dintre ele o mărgea perfectă, căzând una după alta și împrăștiind apă pe salteaua patului.

S-a ridicat să împingă patul de sub acea scurgere, apoi s-a oprit. Încet, s-a îndreptat și a pus o mână pe porțiunea umedă. Înălțimea tavanului era normală pentru acea vreme, sub doi metri și zece centimetri, dar ea îl atingea cu ușurință.

– E a naibii de înaltă, a spus ea cu voce tare. Chiar e.

Și-a lipit palma de porțiunea umedă și a împins cât de tare a putut. Tencuiala udă a cedat imediat, la fel și șipcile putrezite de deasupra tencuielii. Și-a retras brusc mâna, zgâriindu-și brațul de marginile aspre ale șipcilor, și prin gaura pe care o făcuse s-a scurs o cascadă de apă murdară, miriapozi, excremente de șoareci și fragmente de frunze de palmier.

Și-a șters mâna de cămașă, s-a întins în sus, s-a prins de marginea găurii, și a tras, smulgând bucăți de șipcă și tencuială până când a făcut o gaură prin care îi puteau trece capul și umerii.

– În regulă, a șoptit ea către copil, sau către sine.

A aruncat o privire prin cameră, și-a pus corsetul peste cămașă, apoi a vârât în decolteu osul de balenă, acum ascuțit.

După aceea, stând în picioare pe pat, a inspirat adânc, și-a ridicat mâinile unite ca și cum s-ar fi pregătit să facă un salt în apă și a căutat ceva suficient de solid de care să se prindă și să se tragă în sus. Puțin câte puțin, transpirând și icnind, ținându-și dinții încleștați și ochii închiși ca să și-i ferească de praf și insecte moarte, s-a tras spre acoperișul aburind alcătuit din frunze cu margini ascuțite.

A reușit să scoată capul în aerul umed și a inspirat gâfâind. Și-a petrecut un cot peste o grindă și, folosind-o ca punct de sprijin, s-a tras și mai sus. A dat zadarnic din picioare în gol, chinuindu-se să se împingă mai departe, și a simțit încordarea mușchilor umerilor, însă disperarea pură a împins-o mai sus – disperarea și viziunea de coșmar pe care ar fi avut-o dacă Emmanuel ar fi intrat în cameră și i-ar fi văzut picioarele și fundul atârnând din tavan.

Declanșând o ploaie de frunze rupte, s-a tras afară și a rămas întinsă pe acoperișul ud. Încă ploua torențial, astfel că s-a udat până la piele în doar câteva clipe. A văzut ceva mai departe un soi de structură care ieșea în afară printre frunzele de palmier ale acoperișului și s-a târât cu precauție spre ea, temându-se că acoperișul ar putea ceda sub greutatea ei. De aceea a pipăit cu mâinile și coatele rezistența grinzilor de sub stratul de frunze.

Structura s-a dovedit a fi o mică platformă, fixată bine de grinzi, având o balustradă într-o parte. A urcat pe ea și, gâfâind, s-a ghemuit. Pe uscat continua să plouă, dar deasupra oceanului cerul era în cea mai mare parte senin și, străbătând printre dârele întunecate ale norilor destrămați, razele soarelui care apunea în spatele ei dădeau cerului și apei o culoare oranj sângerie. Respirând greu din cauza corsetului strâns, a gândit că totul se pregătea de sfârșitul lumii.

Din acel punct de observație de pe acoperiș vedea dincolo de pădurea cu copaci pitici; porțiunea de plajă pe care o zărise de la fereastră se zărea clar, iar dincolo de ea, două corăbii ancorate aproape de țărm.

Pe mal erau trase două bărci, dar la distanță una față de alta – aparținând probabil celor două vase, a socotit ea. Una dintre corăbii trebuia să fie cea cu sclavi, cealaltă era a lui Howard. S-a simțit cuprinsă de un val de

umilință şi a rămas surprinsă că ploaia nu făcea ca din corpul ei să se ridice aburi. Dar nu avea vreme să se gândească la asta.

Prin ropotul ploii a auzit voci, aşa că s-a ghemuit, apoi și-a dat seama că era improbabil ca vreun om să ridice privirea și s-o vadă. Îndreptându-şi capul ca să privească printre coloanele de susținere ale balustradei, a văzut niște siluete ieșind dintre copaci și îndreptându-se spre plajă – un șir indian de oameni înlănțuiți, mânați de doi-trei paznici.

– Josh! a exclamat ea.

Și-a concentrat privirea pentru a vedea, însă în ciudata lumină crepusculară siluetele nu erau decât fantomatice. I s-a părut că distinge trupurile înalte și zvelte ale celor doi bărbați Fulani – probabil că bărbatul mai scund din urma lor era Josh, dar nu ar fi putut băga mâna în foc.

Neputincioasă, și-a încleștat degetele pe balustradă. Știa că nu poate fi de ajutor, dar să se vadă silită să asiste la așa ceva… În timp ce urmărea scena, a auzit un țipăt ascuțit dinspre plajă, iar o siluetă mai scundă a ieșit din pădure cu fustele fluturând. Tresărind, paznicii s-au întors, și unul dintre ei a prins-o pe Phaedre – ea trebuia să fie. Brianna a auzit-o strigând: „Josh! Josh!“, iar sunetul a sunat aspru, precum țipătul unui pescăruș aflat departe.

Phaedre se încăierase cu unul dintre paznici, iar câțiva dintre oamenii în lanțuri s-au întors brusc, năpustindu-se asupra celuilalt paznic. Un ghem de oameni care luptau s-a prăbușit la pământ. Dinspre una dintre bărci, un om alerga către ei și avea ceva în mână.

O vibrație pe care a simțit-o în tălpi a făcut-o să-și mute atenția de la scena care se petrecea pe plajă.

– La naiba! a spus fără să vrea.

Emmanuel își ițise capul peste marginea acoperișului. A privit-o uimit, apoi fața lui s-a contorsionat. Emmanuel s-a ridicat pe acoperiș – pesemne că exista o scară pe acea latură a casei, a gândit ea. Desigur, trebuia să existe, pentru că nu vedea rostul unei platforme de observație dacă nu exista o modalitate de a ajunge acolo.

În timp ce mintea îi era ocupată cu *acea* absurditate, a întreprins ceva mai concret. Și-a scos bucata de os din decolteu și s-a ghemuit pe platformă,

ținând mâna jos, așa cum o învățase Ian.

Pe fața lui Emmanuel a apărut o expresie ironică, văzând ce avea în mână Brianna, și a întins brațul spre ea.

*

L-au auzit pe gentilom apropiindu-se cu mult înainte de a-l vedea. Îngâna ceva încet pentru sine, o arie franțuzească. Era singur; probabil că servitorul lui se întorsese pe corabie cât timp ei își croiau drum prin pădure.

Ghemuit înapoia unui tufiș, Roger s-a ridicat în picioare încet. Le simțea amorțite, de aceea s-a întins discret.

Când gentilomul a ajuns în dreptul lui, Jamie a ieșit pe potecă, lângă el. Bărbatul – scund și cu un aspect sclivisit – a scos un țipăt ascuțit de spaimă, ca o fată. Înainte să apuce să o rupă la fugă, Jamie a făcut un pas în față și, zâmbindu-i cu amabilitate, l-a prins de braț.

– Sluga dumneavoastră, domnule, a spus el cu glas curtenitor. Mergeți cumva să-l întâlniți pe domnul Bonnet?

Derutat, omul a clipit spre Jamie.

– Bonnet? Păi… da.

Roger a simțit că strânsoarea din piept se destinde brusc. *Slavă Domnului!* Însemna că găsiseră locul potrivit.

– Cine sunteți, domnule? a întrebat bărbatul scund, încercând să-și smulgă brațul din strânsoarea lui Jamie, dar fără sorți de izbândă.

Acum nu mai era nevoie să stea ascunși, așa că Roger și Ian au ieșit din tufișuri, iar gentilomul a scos un icnet văzându-l pe Ian mânjit pe față cu însemne de războinic indian, după care s-a uitat înspăimântat, când la Jamie, când la Roger.

Socotindu-l pe Roger drept cea mai civilizată persoană din apropierea lui, gentilomul a făcut apel la el.

– Vă implor, domnule – cine sunteți și ce doriți?

– Căutăm o tânără femeie care a fost răpită, a spus Roger. O tânără foarte înaltă, cu părul roșcat. Ați…

Înainte de a termina de vorbit, Roger a văzut cum bărbatul face ochii mari de spaimă. Nici lui Jamie nu i-a scăpat asta, aşa că i-a răsucit încheietura mâinii, făcându-l să cadă în genunchi, cu gura strâmbată de durere.

– Domnule, cred că trebuie să vă obligăm să ne spuneţi tot ce ştiţi despre asta, a spus Jamie, cu o curtenie impecabilă, continuând să-l ţină strâns de încheietura mâinii.

*

Nu trebuia să-l lase să o prindă. Acela era singurul gând conştient. Negrul a apucat-o de mâna liberă, dar ea şi-a smuls-o uşor, pielea fiindu-i alunecoasă de la ploaie, şi l-a lovit dintr-o singură mişcare. Vârful osului de balenă a alunecat pe braţul lui, lăsând o dâră ce se înroşea, dar Emmanuel a ignorat-o şi s-a repezit spre ea. Brianna a căzut peste balustradă, aterizând greoi pe mâini şi genunchi în frunze, însă el nu o înşfăcase; şi el căzuse în genunchi pe platformă, cu un bufnet care a cutremurat întregul acoperiş.

Brianna s-a deplasat cu mişcări disperate spre marginea acoperişului. Mâinile şi genunchii ei străpungeau când şi când stratul de frunze de palmier, în timp ce-şi arunca picioarele peste margine, căutând cu ele scara.

Negrul s-a repezit după ea, a prins-o de o încheietură într-o strânsoare ca o muşcătură de morenă şi a început s-o tragă înapoi pe acoperiş. Brianna şi-a dus în spate mâna liberă şi l-a lovit puternic peste faţă cu osul. El a scos un ţipăt şi a slăbit strânsoarea, iar ea s-a eliberat şi s-a prăbuşit în gol.

A aterizat pe spate cu un bufnet care i-a cutremurat oasele, după care a rămas ca paralizată, incapabilă să respire, în timp ce picăturile de ploaie îi cădeau puternic pe faţă. De pe acoperiş s-a auzit un chiuit de triumf, după care a urmat un muget de disperare şi exasperare. Emmanuel credea că o ucisese.

Grozav! a gândit Brianna, încă năucită. Şocul izbiturii începea să se şteargă, iar diafragma s-a trezit la viaţă, astfel că binefăcătorul aer a reuşit să-i pătrundă în plămâni. Oare se putea mişca?

Nu ştia şi nici nu a îndrăznit să încerce. Printre genele lovite de picuri, l-a văzut pe masivul Emmanuel trecând peste marginea acoperişului, pipăind

cu un picior după fușteii grosolani ai scării pe care acum o putea vedea prinsă de zid.

Când căzuse, își pierduse osul din mână, dar l-a văzut sclipind la un sfert de metru de capul ei. Cum Emmanuel era momentan întors cu spatele, a întins mâna și l-a înșfăcat, după care a rămas neclintită, făcând pe moarta.

*

Cei trei aproape că ajunseseră lângă casă, când zgomote răsunând din pădure i-au făcut să se oprească. Roger a încremenit, apoi s-a tras de pe potecă. Jamie și Ian se topiseră deja în pădure. Însă zgomotele nu veneau dinspre potecă, ci de undeva din stânga lor – erau voci de bărbați, răcnind ordine, și de picioare mergând târșâit, dar și zăngănituri de lanțuri.

Un fior de panică l-a străbătut pe Roger. O duceau pe Brianna undeva? Era deja ud leoarcă, dar a simțit o sudoare rece cuprinzându-i corpul, mai rece decât apa ploii.

Howard, bărbatul pe care îl prinseseră în pădure, îi asigurase că Brianna era în siguranță în casă, dar ce știa el? Roger a ascultat, încordându-și auzul ca să perceapă sunetul unei voci de femeie și a auzit un țipăt subțire și acut.

A dat să pornească spre sursa acelui țipăt, însă s-a trezit cu Jamie alături de el, care îl prinsese de braț.

– Aceea nu e Brianna, a spus socrul lui cu glas precipitat. Se duce Ian într-acolo. Noi doi mergem spre casă!

Nu era momentul să obiecteze. Sunetele ce trădau violențe pe plajă au răzbătut slab – țipete și răcnete –, dar Jamie avea dreptate; nu era vocea Briannei. Ian alerga spre plajă, fără să facă niciun efort să păstreze tăcerea.

Lui Roger instinctul îi dicta să-l urmeze pe Ian, dar după o clipă de ezitare a ieşit pe potecă, pornind în goană după Jamie, îndreptându-se spre casă.

*

Emmanuel s-a aplecat deasupra Briannei; ea i-a simțit greutatea și s-a repezit în față ca un șarpe care atacă, având osul ascuțit drept colț. Țintise spre capul lui, sperând să-l împungă într-un ochi sau în gât, contând măcar pe mișcarea lui reflexivă înapoi, ceea ce l-ar fi dezavantajat.

El s-a ferit, trăgându-se în sus și într-o parte, dovedindu-se mult mai iute decât își închipuise ea. Brianna a lovit cu toată forța şi osul ascuțit a pătruns sub brațul lui, cu un șoc ciudat. Rămas cu gura căscată de uimire, el a încremenit un moment și s-a uitat la osul al cărui capăt ieșea de sub subțioară. După aceea, l-a smuls și, cu un urlet de furie, s-a năpustit asupra ei.

Însă Brianna era deja în picioare și pornise în fugă spre pădure. De undeva din față a auzit alte strigăte – și un urlet care a făcut-o să-i înghețe sângele în vine. Încă unul, apoi altele, acestea venind dinspre partea din față a casei.

Ameţită și îngrozită, a continuat să alerge, dându-și seama treptat că unele dintre răcnete erau de fapt cuvinte.

– *Casteal DHUUUUUIN!*[54]

Ăsta-i tata, şi-a spus ea, extrem de uimită, după care s-a împiedicat de o creangă și s-a dus de-a berbeleacul, aterizând grămadă.

S-a zbătut să revină pe picioare, gândind în mod absurd: *Asta nu-i poate face bine copilului*, și a căutat altă armă.

Îi tremurau degetele, care nu voiau să o ajute. A scotocit pe sol, dar zadarnic. Apoi Emmanuel a apărut alături de ea ca un demon şi a prins-o de o mână cu un aer exaltat.

– Ha! a făcut el.

Șocul a făcut-o pe Brianna să se legene pe picioare și să i se întunece privirea. Încă auzea răcnetele cumplite răzbătând dinspre plaja îndepărtată, însă dinspre casă nu se auzea nimic. Emmanuel tocmai spunea ceva pe un ton foarte satisfăcut și amenințător, însă ea nu-l mai auzea.

Părea să fie ceva anapoda cu fața lui; îi apărea și dispărea din ochi, aşa că a clipit de câteva ori și a scuturat din cap, ca să-și limpezească vederea. Însă nu era vorba de ochii ei, ci de el. Fața lui s-a relaxat treptat, trecând de la înfățișarea amenințătoare, cu rânjet hidos, până la o expresie de vagă uimire. S-a încruntat, și-a dezvelit dinții, lăsând la iveală gingiile rozalii, după care a clipit încă de două sau de trei ori. Apoi, încă strângând-o de

braţ, a scos un sunet înfundat, şi-a dus cealaltă mână la piept şi a căzut în genunchi.

Emmanuel s-a prăbuşit pe o parte, iar Brianna a aterizat peste el. S-a retras – degetele lui s-au desprins cu uşurinţă, ca şi cum toată puterea lor dispăruse brusc – şi apoi, gâfâind şi tremurând, s-a ridicat nesigură în picioare.

Emmanuel zăcea pe spate cu picioarele îndoite sub el într-un unghi care, dacă ar fi fost viu, i-ar fi produs dureri insuportabile. Continuând să tremure şi temându-se să creadă adevărul, Brianna a inspirat cu gura deschisă. Însă negrul *era* mort; nu încăpea nicio îndoială.

A început să respire mai uşor şi şi-a dat seama de rănile şi vânătăile de pe labele picioarelor desculţe. Încă era năucită şi nu reuşea să hotărască ce să facă în continuare.

Hotărârea a fost luată pentru ea în următoarea clipă, când Stephen Bonnet a ţâşnit spre ea, din pădure.

*

A tresărit şi a reacţionat imediat, răsucindu-se pe călcâie ca să fugă. Nu a reuşit să facă decât vreo şase paşi, după care Bonnet a prins-o de gât cu un braţ şi a ridicat-o în aer.

– Ţine-ţi gura, draga mea! i-a spus el la ureche, părând lipsit de suflu.

Era înfierbântat şi barba nerasă a foşnit pe obrazul ei.

– Nu vreau să-ţi fac niciun rău. O să te las pe mal. Dar eşti singurul lucru care-i împiedică pe bărbaţii tăi să mă ucidă.

Bonnet a ignorat cadavrul lui Emmanuel. Şi-a desprins antebraţul de la gâtul Briannei şi a prins-o de mână, încercând s-o tragă într-o direcţie cât mai departe de plajă – era limpede că voia să se îndrepte spre gura de mare ascunsă de pe cealaltă parte a insulei, unde debarcaseră în ziua precedentă.

– Mişcă-te, dragă! Hai!

– Dă-mi drumul!

Brianna şi-a înfipt picioarele în pământ, trăgându-şi braţul prins.

– Nu merg nicăieri cu tine. AJUTOR! a strigat cât de tare a putut. AJUTOR! ROGER!

Bonnet, speriat, s-a șters la ochi cu dosul palmei. Avea ceva în mână. Ultimele raze de lumină s-au reflectat în sticlă. Doamne Sfinte, își luase testiculul cu sine!

– Bree! Brianna! Unde ești?

Auzind vocea lui Roger, agitată, un val de adrenalină a străbătut-o pe Brianna, dându-i puterea de a-și smulge brațul din strânsoarea lui Bonnet.

– Aici! Aici sunt! Roger! a strigat ea din răsputeri.

Bonnet a aruncat o privire peste umăr; tufișurile se mișcau și cel puțin doi bărbați au ieșit printre ele. N-a mai stat pe gânduri, ci s-a năpustit spre pădure, aplecându-se ca să evite o creangă. Apoi a dispărut.

În următoarea clipă, Roger a ieșit din tufișuri și a prins-o în brațe, ținând-o strâns.

– Ești teafără? Ți-a făcut vreun rău?

Își lăsase pumnalul să cadă la pământ și o ținea de brațe, încercând în același timp să o examineze – să vadă fața ei, corpul ei, ochii ei.

– Sunt bine, a spus ea, simțind că amețește. Roger, sunt…

– Unde a plecat?

Era tatăl ei, cu pumnalul în mână, șiroind de apă, sumbru ca moartea.

– Într-acolo…

S-a întors pentru a arăta cu degetul, însă el dispăruse deja și alerga precum un lup. Brianna a văzut urmele lăsate de Bonnet, amprente clare de tălpi proaspete în noroi. Roger deja pornise după Jamie.

– Stați! a țipat ea cu glas ascuțit, dar nu a avut alt răspuns decât foșnetele tufișurilor în timp ce corpurile grele ale celor doi se avântau nebunește printre ele.

Ținându-și capul plecat ca să poată respira, a rămas nemișcată un moment. Apa de ploaie se acumulase în ochii deschiși ai lui Emmanuel; lumina portocalie se reflecta în ei, făcându-i să semene cu ochii unui monstru dintr-un film japonez.

Gândul i-a trecut prin minte şi apoi a dispărut, făcând-o să se simtă pustiită și amorțită. În acele momente nu știa ce ar putea face. Dinspre plajă nu mai răzbătea niciun sunet, iar zgomotele făcute de pașii lui Bonnet se stinseseră de mult.

Ploaia continua, ultimele raze de soare străbăteau frunzișul pădurii, bătând aproape orizontal, și umpleau spațiul dintre umbre cu o lumină ciudată, schimbătoare, care părea să vibreze, ca și cum lumea din jurul ei era pe punctul de a dispărea.

În toiul acelei stări onirice, a văzut apărând femeile, gemenele Fulani. Acestea și-au întors capetele, cu fețe ca de căprioare şi ochi măriți de spaimă, și au fugit în pădure. A strigat spre ele, dar au dispărut. Simțindu-se nespus de obosită, a pornit cu pași greoi după ele.

Nu le-a găsit. Și n-a văzut nici urmă de ceilalți. Lumina începuse să scadă, aşa că, șchiopătând, s-a întors spre casă. O dureau toate și începuse să aibă iluzia că în lume nu mai rămăsese nimeni în afară de ea. Nimic decât lumina arzătoare, transformându-se în cenușă, clipă de clipă.

Apoi și-a adus aminte de copilul din pântecul ei și s-a simțit mai bine. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, nu era singură. Cu toate astea, a ocolit locul în care socotea că zăcea cadavrul lui Emmanuel. Intenționase să descrie un cerc spre casă, dar ajunsese prea departe. Când s-a întors pentru a porni spre clădire, i-a zărit, stând la adăpostul copacilor, pe celălalt mal al unui pârâu.

Caii sălbatici, liniștiți precum copacii din jur, cu flancurile lucind în cafeniu, castaniu și negru din cauza umezelii. Simțindu-i mirosul, ei și-au ridicat capetele, dar nu au fugit, ci au rămas cu ochii lor mari și blânzi ațintiți asupra ei.

*

Când a ajuns, ploaia încetase. Ian ședea pe verandă și-și storcea apa din părul lung.

– Ești murdar de noroi pe față, Ian, a spus ea, lăsându-se jos alături de el.

– A, chiar așa? a spus el aruncându-i un zâmbet vag. Cum stau lucrurile, verișoară?

– Of! Sunt… cred că sunt bine. Ce e cu…?

A făcut semn spre cămașa lui, pe care petele de sânge erau spălate de ploaie. Părea să fi primit o lovitură în față; în afară de dungile de noroi, nasul îi era umflat și avea un cucui puțin deasupra frunții, iar hainele ude erau sfâșiate.

Ian a inspirat adânc și a oftat, ca și cum ar fi fost la fel de obosit ca și ea.

– Am adus-o pe fata neagră, a spus el. Pe Phaedre.

Asta a străpuns amnezia ca de vis care îi umplea mintea, însă doar puțin.

– Phaedre, a spus ea, numele fetei sunând ca și cum ar fi fost o persoană pe care o cunoscuse cândva, demult. E bine? Unde…?

– Acolo.

Ian a făcut semn din cap în spate, spre casă, iar Brianna și-a dat seama că ceea ce i se păruseră a fi sunetele mării erau, de fapt, suspinele slabe ale cuiva care plânsese deja până la epuizare, dar nu se putea opri.

– Nu, las-o în pace, verișoară.

Ian și-a lăsat mâna pe brațul ei, împiedicând-o să se ridice.

– N-ai cum să o ajuți.

– Bine, dar…

A făcut-o să se oprească băgând mâna în buzunarul cămășii. A scos un rozariu din lemn, uzat, și i l-a întins.

– Poate o să-l vrea mai târziu. L-am cules de pe nisip, după ce corabia… a plecat.

Pentru prima oară de când scăpase cu viață, starea de greață a revenit, una de amețeală care amenința să o ducă în beznă.

– Josh, a șoptit ea.

Tăcut, Ian a confirmat cu o mișcare din cap, deși ea nu formulase o întrebare.

– Îmi pare rău, verișoară, a spus Ian încet.

*

Era aproape întuneric când Roger a apărut la marginea pădurii. Brianna nu fusese îngrijorată, și asta doar pentru că se afla într-o stare de șoc prea profundă ca să se gândească la ceea ce se întâmpla. Cu toate acestea, când l-a văzut, s-a ridicat în picioare și aproape că a zburat până la el, iar toate temerile pe care și le reprimase au explodat în cele din urmă în lacrimi, curgându-i pe față ca șuvoaiele de ploaie.

– Tata? a spus ea, înecându-se și fornăind la pieptul lui, acoperit de cămașa udă. E… e…

– E bine. Bree, poți să vii cu mine? Ai suficientă putere – doar câteva momente?

Inspirând adânc și ștergându-și nasul cu mâneca udă a cămășii, Brianna a dat aprobator din cap și, sprijinindu-se de brațul lui Jamie, a pornit șchiopătând prin întunericul pădurii.

Bonnet zăcea rezemat de un copac, ținându-şi capul înclinat într-o parte. Avea pe față sânge, care se scurgea peste cămașă. Văzându-l, Brianna nu a avut sentimentul unei victorii, ci a simțit doar un dezgust cumplit.

Tatăl ei stătea tăcut sub copac. Când a văzut-o, a făcut câțiva pași în față și a cuprins-o în brațe. Brianna a închis ochii, preț de o clipă binecuvântată, dorindu-și doar să lase totul deoparte, să se simtă purtată în brațe ca un copil și dusă acasă. Însă ei o aduseseră acolo cu un scop precis; făcând un efort imens, ea a ridicat capul și s-a uitat la Bonnet.

Oare voiau să fie felicitați? s-a întrebat ea ca prin vis. Apoi și-a adus aminte ce îi spusese Roger, descriind cum tatăl ei o făcuse pe mama ei să asiste la scena măcelului, silind-o să privească, pentru a se convinge că aceia care o torturaseră erau morți.

– Am înțeles, a spus ea, legănându-se nesigură pe picioare. Sigur, am vrut să zic. Văd. E mort.

– Ei bine… nu e. De fapt, e viu.

În vocea lui Roger se simțea un ton ciudat de încordare, apoi a tușit și a aruncat o privire critică spre tatăl ei.

– Fata mea, îl vrei mort? a întrebat-o Jamie, atingând-o ușor pe umăr. E dreptul tău.

– Dacă… îl vreau…?

Tulburată din cale afară, s-a uitat pe rând la chipurile grave, adumbrite, apoi la Bonnet, dându-şi seama abia în acel moment că faţa îi sângera încă. După cum îi explicase deseori mama ei, morţii nu sângerează.

Jamie i-a spus că îl găsiseră pe Bonnet, îl încolţiseră ca pe un vulpoi şi îl atacaseră. Fusese o luptă urâtă, corp la corp, cu pumnale, pentru că pistoalele se dovediseră inutile din cauza umezelii. Conştient că se lupta pentru viaţa lui, Bonnet lovise cu furie – se vedea o despicătură mânjită cu sânge în umărul hainei lui Jamie, dar şi o zgârietură pe gâtul lui Roger, unde lama pumnalului trecuse la câţiva milimetri de jugulara pe care ar fi putut să o secţioneze. Însă Bonnet luptase doar pentru a scăpa, nu pentru a ucide – şi se retrăsese într-un spaţiu dintre copaci unde putea fi atacat de un singur om. Acolo se înfruntase cu Jamie, îl respinsese, după care fugise.

Însă Roger îl urmărise şi, fierbând de adrenalină, se azvârlise asupra lui Bonnet, făcându-l pe pirat să se izbească cu capul de copacul de care acum stătea rezemat.

– Iată-l cum zace! a spus Jamie, uitându-se la Bonnet cu ochi sumbri. Am sperat că şi-a frânt gâtul, dar n-am avut un asemenea noroc.

– Însă şi-a pierdut cunoştinţa, a spus Roger, înghiţindu-şi nodul din gât.

Brianna înţelese şi, în starea ei, acel sentiment masculin al onoarei i s-a părut justificat. Una era să ucizi un om într-o luptă dreaptă – sau chiar nedreaptă –, dar să-i tai beregata când se afla lipsit de cunoştinţă la picioarele tale era cu totul altceva.

Însă nu înţelesese totul. Tatăl ei şi-a şters pumnalul de pantaloni şi i l-a întins cu mânerul spre ea.

– Cum… eu?

Era prea şocată ca să mai simtă ceva în afara greutăţii pumnalului în mână.

– Dacă vrei, a spus tatăl ei cu un aer grav şi curtenitor. Dacă nu, vom face asta Roger Mac sau eu. Însă tu alegi, *a nighean*.

În acel moment, Brianna a înţeles privirea lui Roger – el şi Jamie se contraziseră, după care Jamie o chemase acolo. Şi ea a înţeles de ce tatăl

ei îi oferea acea soluție. Fie că era vorba de răzbunare ori de iertare, în mâna ei se afla viața acelui om. A răsuflat adânc, dându-și seama că răzbunarea nu îi va aduce ușurare.

– Brianna, a spus Roger încet, atingând-o pe braț. Spune dacă îl vrei mort și așa va fi; o s-o fac chiar eu.

Ea a dat din cap și a inspirat profund. A simțit dorința sălbatică din vocea lui – era în stare de asta. A auzit în minte sunetul înfundat al glasului lui, când îi spusese că-l ucisese pe Boble şi când, scăldat în sudoare, se trezea din visele care îl bântuiau.

Brianna a aruncat o privire spre chipul tatălui ei, aproape acoperit de umbre. Mama ei îi spusese doar câteva lucruri despre coșmarurile care îl bântuiseră de la Culloden încoace, dar era de ajuns, nu putea să-i ceară tatălui ei să facă asta – pentru a-l scuti pe Roger de ceea ce suferise el.

Simțindu-i privirea, Jamie și-a ridicat capul și a înfruntat-o. Jamie Fraser nu refuzase niciodată o luptă pe care o considerase a lui, însă aceasta nu era, și el ştia asta. Brianna a avut o revelație; nu era nici lupta lui Roger, deși era pregătit să preia povara de pe umerii ei, și chiar cu bucurie.

– Dacă tu – dacă noi – nu-l ucidem aici și acum…

Brianna și-a simțit pieptul încorsetat, aşa că s-a oprit să respire.

– Ce facem cu el?

– Îl ducem la Wilmington, a spus tatăl ei pe un ton degajat. Comitetul de Siguranță de acolo e puternic, iar membrii lui îl știu de pirat; îl vor judeca după lege – sau drept ceea ce trece ea acum.

Bonnet avea să fie spânzurat; va fi la fel de mort, însă sângele lui nu va păta nici mâinile lui Roger, și nici inima lui.

Lumina se stinsese cu totul. Bonnet nu mai era decât o formă oarecare, întunecată, profilată pe solul nisipos. Putea să moară din cauza rănilor, a socotit ea și, cumva, a sperat să se întâmple asta – i-ar fi scutit pe toți de belele. Însă dacă îl duceau la mama ei, Claire se va simți obligată să încerce să-l salveze. Nici ea nu refuza o luptă care era a *ei*, îşi spuse Brianna ironic, surprinsă să simtă o ușurare.

– Atunci, să trăiască până va fi spânzurat, a spus Brianna încet, după care l-a atins pe Roger pe braț. Nu de dragul lui. De dragul meu și al tău. De dragul copilului tău.

O clipă, a regretat că îi spusese asta atunci, în pădurea cufundată în întuneric. Ar fi vrut foarte mult să îi vadă fața când auzea o asemenea veste.

54 Strigăt de luptă, însemnând „Spre castelul Dhuin“, castel care a aparținut lorzilor Lovat.

109

TOATE VEȘTILE CARE MERITĂ TIPĂRITE

L'OIGNON-INTELLIGENCER,
25 SEPTEMBRIE 1775

O PROCLAMAȚIE REGALĂ –

Pe data de 23 august s-a dat o Proclamație, prin care Maiestatea Sa George al III-lea proclamă coloniile americane ca fiind „într-o stare de rebeliune deschisă și declarată".

„DOAR PROPRIILE NOASTRE EFORTURI POT ANULA SENTINȚA LA MOARTE SAU SUPUNEREA DEMNĂ DE DISPREȚ." Congresul Continental de la Philadelphia a respins propunerile josnice făcute de lordul North, menite să promoveze reconcilierea. Delegații de la acest Congres declară fără niciun echivoc dreptul coloniilor americane de a extinde aproprierile și de a avea un cuvânt de spus în problema plății acestora. În parte, declarația delegaților sună astfel: „Întrucât ministerul britanic și-a urmat scopurile și a pedepsit ostilitățile cu ajutorul armelor și cruzimii, poate lumea să fie înșelată să creadă că noi suntem absurzi, ori poate ezita să creadă, odată cu noi, că doar propriile noastre eforturi pot anula sentința la moarte sau supunerea demnă de dispreț?"

UN ȘOIM ATACĂ, DAR ESTE LIPSIT DE PRADA SA – Pe 9 august, corabia Maiestății Sale, Șoimul (Falcon), comandată de căpitanul John Lizee a urmărit două goelete americane care se întorceau din Indiile de Vest spre Salem, Massachusetts. O goletă a fost capturată de căpitanul Linzee, care a urmărit-o apoi pe cealaltă până în portul Gloucester.

Soldații aflați pe țărm au tras împotriva lui Falcon, care a răspuns cu foc, dar apoi a fost silită să se retragă, pierzând ambele goelete, două bărci și treizeci și cinci de oameni.

CONDAMNAREA UNUI RENUMIT PIRAT – Un anume Stephen Bonnet, cunoscut drept pirat și mare contrabandist, a fost judecat în fața Comitetului de Siguranță din Wilmington, iar după ce o serie de infracțiuni comise de el au fost prezentate de numeroase persoane, a fost condamnat la moarte prin înecare.

O ALARMĂ s-a declanșat privind raidurile unor bande de negri, care au jefuit câteva ferme din apropiere de Wilmington și Brunswick. Înarmați doar cu bâte, ticăloșii au furat vite, hrană și patru butoaie cu rom.

CONGRESUL CONCEPE UN PLAN PENTRU CONVERSIA MONEDEI – În prezent, se emit două milioane de dolari spanioli, la care se adaugă un milion de dolari, aprobați de Congres, care anunță un plan pentru compensarea acestei monede. Mai precis, fiecare colonie trebuie să își asume răspunderea pentru partea sa de datorie și să achite această datorie în patru rate, care urmează a fi plătite în ultima zi din luna noiembrie, în anii 1779, 1780, 1781 și 1782…

110

MIROSUL LUMINII

2 octombrie 1775

Era de neconceput să o ducem pe Phaedre înapoi la River Run, chiar dacă, din punct de vedere legal, ea rămânea în proprietatea lui Duncan Innes. Discutaserăm problema îndelung și, în cele din urmă, hotărâserăm să nu-i spunem Jocastei că sclava ei fusese găsită, deși am transmis pe scurt, prin Ian, care se dusese să-l ia pe Jemmy, vestea că Brianna fusese salvată și că regretam pierderea lui Joshua – omițând o bună parte dintre amănunte.

– Să-i spunem despre Gerald Forbes? întrebasem eu, însă Jamie clătinase din cap.

– Forbes nu va mai deranja vreodată un membru al familiei mele, a răspuns el cu convingere în glas. Iar dacă le spun mătușii și lui Duncan despre asta… Cred că Duncan are destule necazuri pe cap; s-ar simți obligat să se ia la harță cu Forbes, și asta e o înfruntare pe care nu trebuie să o dezlănțuie chiar acum. În ce o privește pe mătușa mea…

Nu a continuat ce avea de spus, însă disperarea din glasul lui vorbea destul de convingător. Cei din neamul MacKenzie de Leoch erau răzbunători și nici eu, nici el nu eliminam posibilitatea ca Jocasta să-l invite la cină pe Gerald Forbes ca să-l otrăvească.

– Asta, presupunând că domnul Forbes mai acceptă invitații la cină în prezent, am glumit eu, nu tocmai sigură pe mine. Știi ce-a făcut Ian cu… cu…?

– A spus că o să i-o dea câinelui să o mănânce, i-a răspuns Jamie pe un ton gânditor. Dar nu sunt convins că a vorbit serios.

Phaedre fusese foarte șocată, atât de situația prin care trecuse, dar și de pierderea lui Josh, astfel că Brianna a insistat s-o ducem la Ridge ca să-și revină, asta până când puteam găsi un loc potrivit pentru ea.

– Trebuie să o convingem pe mătușa Jocasta să o elibereze, susținuse Bree.

– Nu cred că va fi greu, o asigurase Jamie, oarecum sumbru. Pentru că nu știe ceea ce știm noi. Dar să așteptăm o vreme, până găsim un loc pentru fata asta, și apoi ne îngrijim de ea.

S-a întâmplat însă ca situația să se rezolve cu iuțeală uimitoare.

Într-o după-amiază de octombrie cineva a bătut la ușă. Am deschis și am descoperit în fața mea trei cai osteniți și un catâr de povară, dar și pe Jocasta, Duncan și pe majordomul negru, Ulysses, care stăteau în prag.

Prezența lor acolo era atât de bizară, încât am rămas pur și simplu holbându-mă la ei, după care Jocasta a spus pe un ton hotărât:

– Păi, bine, fato, vrei să ne lași să stăm aici până când o să ne topim ca zahărul din ceai?

Realitatea era că ploua destul de puternic, aşa că m-am retras atât de iute ca să îi las să intre, încât l-am călcat pe Adso pe o labă. Motanul a scos un mieunat sfredelitor, care l-a scos pe Jamie din biroul lui, dar și pe doamna Bug și pe Amy din bucătărie – precum și pe Phaedre, care se afla în camera mea medicală, unde mărunțea ierburi în locul meu.

– Phaedre! a exclamat Duncan, care a rămas cu gura căscată și a făcut doi pași spre ea.

S-a oprit brusc, cu o clipă înainte de a o îmbrățișa, dar fața lui a exprimat bucuria.

– Phaedre? a întrebat Jocasta, părând cu totul năucită.

Fața ei devenise aproape albă de uimire.

Ulysses nu a scos nicio vorbă, însă expresia de pe fața lui a fost una de groază pură. După o secundă, ea a dispărut, fiind înlocuită de obișnuita lui expresie de demnitate. Însă eu văzusem totul şi am rămas cu ochii pe el în timpul derutei care a urmat, presărată de exclamații și scuze.

În cele din urmă, am reușit să-i scot de pe holul principal. Cu simț diplomatic, Jocasta a spus că are o durere de cap – deși, văzându-i fața trasă, am socotit că nu era chiar inventată – și Amy a condus-o la etaj și a făcut-o să se întindă pe pat, după care i-a pus o compresă rece pe frunte. Doamna Bug s-a întors în bucătărie, unde a revizuit emoționată meniul pentru cină. Părând înspăimântată, Phaedre a dispărut, probabil pentru a se refugia în casa Briannei şi a-i spune de vizita neașteptată – ceea ce însemna că la cină vor mai fi trei persoane.

Ulysses s-a dus să vadă de cai, lăsându-l pe Duncan să-i explice situația lui Jamie în biroul lui.

– Emigrăm în Canada, a spus el, închizând ochii și inhalând aroma whisky-ului din paharul pe care îl avea în mână. După cum arăta, chiar ar fi avut nevoie de așa ceva, pentru că fața lui slabă era aproape la fel de cenușie ca și părul.

– În Canada? a exclamat Jamie, la fel de surprins ca și mine. Pentru numele lui Dumnezeu, Duncan, ce-ai făcut?

Deschizând ochii, Duncan a zâmbit obosit.

– Mai curând ce n-am făcut, *Mac Dubh*, a spus el.

Brianna ne povestise despre dispariția aurului ascuns și menționase ceva despre relațiile lui Duncan cu lordul Dunsmore din Virginia, dar destul de neclar, lucru de înțeles, deoarece ea fusese răpită la câteva ore după aceea și nu cunoștea amănunte.

– N-aș fi crezut că lucrurile vor lua o asemenea întorsătură, și încă atât de repede, a spus el clătinând din cap.

Regaliștii încetaseră brusc să fie majoritari în Piemont, devenind o minoritate amenințată și înspăimântată. Unii oameni fuseseră pur și simplu izgoniți din casele lor și se refugiaseră, furișându-se prin mlaștini și păduri; alții fuseseră bătuți și răniți grav.

– Până și Farquard Campbell, a spus Duncan, trecându-și o mână peste față. Cei din Comitetul de Siguranță l-au chemat înaintea lor, l-au acuzat de fidelitate față de Coroană și l-au amenințat că-i vor confisca plantația. A dat

o mulțime de bani drept garanție pentru o bună purtare pe viitor, iar ei l-au lăsat în pace, dar a fost cât pe ce.

Îndeajuns ca să îl sperie cumplit pe Duncan. Faptul că nu reușise să ofere armele și praful de pușcă, așa cum promisese, îl privase de orice influență în rândul regaliștilor locali și îl izolase complet, devenind vulnerabil în fața următorului val de ostilități – despre care și un nătărău și-ar fi dat seama că se va declanșa curând.

Drept urmare se grăbise să vândă River Run la un preț decent, înainte ca proprietatea să-i fie confiscată. Păstrase doar unul sau două depozite de pe râu, precum și alte valori, dar vânduse plantația, sclavii și animalele, și-și propusese să plece imediat cu soția în Canada, așa cum făceau mulți alți regaliști.

– Hamish MacKenzie e deja acolo, înțelegi? a explicat el. După Culloden, când au plecat din Scoția, el și alți câțiva s-au stabilit în Nova Scotia. El e nepotul Jocastei, iar noi avem bani de ajuns.

S-a uitat vag spre hol, unde Ulysses lăsase desagile.

– El o să ne ajute să găsim un loc.

A zâmbit chinuit.

– Și dacă lucrurile nu merg bine… se zice că pescuitul e în floare acolo.

Jamie a zâmbit auzind acea glumă anemică și i-a mai turnat whisky, însă, înainte de cină, a clătinat din cap când a venit la mine, în camera medicală.

– Vor să călătorească până în Virginia și, cu puțin noroc, să găsească o corabie care merge în Nova Scotia. S-ar putea îmbarca la Newport News; e un port mic și blocada britanică nu e chiar atât de strictă acolo – cel puțin așa speră Duncan.

– Of, Doamne!

Avea să fie o călătorie epuizantă, iar Jocasta nu mai era tânără. Și în starea în care îi erau ochii… Ținând cont de ceea ce aflaserăm recent despre ea, n-o mai aveam la inimă pe Jocasta, dar gândindu-mă că va fi smulsă din casa ei, silită să emigreze când suferea de dureri chinuitoare... asta putea face pe oricine să creadă că există pedeapsă divină.

Mi-am coborât glasul și am privit peste umăr ca să mă asigur că Duncan urcase la etaj.

– Ce se întâmplă cu Ulysses? Și cu Phaedre?

Jamie şi-a strâns buzele.

– Ah! Ei bine, cât o privește pe fată, l-am rugat pe Duncan să mi-o vândă mie. O eliberez cât de curând voi putea; poate o trimit la Fergus, în New Bern. A fost de acord, a scris imediat o notă de vânzare.

A făcut semn cu capul către birou.

– În privința lui Ulysses…

Pe față i-a apărut o expresie sumbră.

– Cred că problema se va rezolva de la sine, englezoaico.

Doamna Bug a apărut agitată pe hol și ne-a anunțat că cina era gata, astfel că nu am mai avut ocazia de a-l întreba ce voise să spună prin acea remarcă.

*

Am stors compresa cu zeamă de ulm-de-munte și garofiță piperată și am așezat-o cu delicatețe peste ochii Jocastei. Îi dădusem deja ceai din scoarță de salcie ca să îi calmeze durerile. Compresa nu avea să o ajute în privința glaucomului, dar măcar avea un efect liniștitor și era o ușurare atât pentru pacientă, cât și pentru doctor să poată oferi ceva, chiar dacă era vorba doar de un paliativ neînsemnat.

– Vrei să cauți ceva în desagile mele, fata mea? m-a întrebat ea, întinzându-se pe pat. Am acolo un pachețel cu o iarbă care o să ți se pară interesantă.

L-am găsit imediat, după miros.

– De unde Dumnezeu ai așa ceva? am întrebat-o pe jumătate amuzată.

– Farquard Campbell, mi-a răspuns ea cu un aer degajat. Când mi-ai spus care era problema cu ochii mei, l-am întrebat pe Fentiman dacă știe ceva care m-ar putea ajuta și el mi-a spus că a auzit undeva că mi-ar putea fi de folos cânepa. Farquard Campbell are un câmp pe care cultivă așa ceva, de aceea m-am gândit c-aș putea încerca. Se pare că mă ajută. Vrei să-mi dai pachetul?

Fascinată, am așezat pachetul cu cânepă și micul teanc de foi de hârtie pe masă, alături de ea și i-am îndrumat mâna spre ele. Rostogolindu-se cu atenție pe o parte ca să nu-i cadă compresa de pe ochi, a luat între degete o parte din iarba parfumată, a împrăștiat-o pe mijlocul unei foițe de hârtie și și-a rulat o țigară cu o precizie pe care nu cred că am văzut-o vreodată la Boston.

Fără să comentez, am apropiat o lumânare aprinsă de țigară pentru a și-o aprinde, după care s-a lăsat înapoi pe pernă și nările i-au fremătat în timp ce a tras un fum lung în plămâni.

A fumat în tăcere o vreme, iar eu mi-am făcut de lucru aranjând lucrurile în ordine în cameră, pentru că nu voiam să o las singură de teamă că va adormi și va da foc la pat – se vedea că era extenuată și se relaxa tot mai mult clipă de clipă.

Mirosul înțepător și amețitor al fumului mi-a redeșteptat instantaneu amintiri, însă fragmentare. Unii studenți mai tineri de la medicină fumau așa ceva în weekend și veneau purtând mirosul pe haine. Și unii dintre cei care ajungeau la secția de urgențe duhneau a fum. Când și când adulmecasem o idee de asemenea miros pe Brianna, dar nu o luasem niciodată la întrebări.

Eu n-am încercat niciodată să fumez cânepă, însă acum mirosul aromat al fumului mi s-a părut destul de liniștitor. Cam *prea* liniștitor, de aceea m-am așezat lângă fereastră, pe care am întredeschis-o ca să intre aer curat.

Plouase cu intermitențe mai toată ziua, iar aerul era încărcat de ozon și de mirosul de rășină, plăcut și răcoros pe fața mea.

– Știi, da? am auzit glasul moale al Jocastei.

Am privit în jur; nu se mișcase, ci stătea întinsă ca o siluetă sculptată pe un mormânt, dreaptă ca o scândură. Bandajul-compresă așezat peste ochi o făcea să arate ca imaginea Justiției – asta era o ironie, mi-am spus eu.

– Știu, am spus adoptând tonul ei calm. N-a fost prea cinstit față de Duncan, nu?

– Nu.

Cuvântul a plutit odată cu fumul, aproape fără sunet. A ridicat țigara cu un gest lenevos și a tras din ea, făcând capătul aprins să se înroșească. Am urmărit-o printre gene, dar părea să simtă scrumul, aşa că bătea când și când țigara în postamentul ca un căuș al sfeșnicului.

– Știe și el, a spus ea, aproape nepăsătoare. Despre Phaedre. Într-un târziu, i-am spus să nu mai caute. Sunt sigură că știe și de Ulysses, dar n-a vorbit despre asta.

A întins mâna fără greș și a scuturat scrumul.

– I-am spus că nu l-aş condamna dacă mă părăsește, înțelegi?

Avea vocea foarte moale, aproape lipsită de orice emoție.

– A plâns, dar apoi s-a oprit şi mi-a zis că spusese „La bine și la rău“ și aşa am făcut şi eu, nu? Am zis că da și el a spus: „Ei, asta e.“ Și asta e tot.

A ridicat vag din umeri, așezându-se mai comod și a continuat să fumeze în tăcere.

Mi-am întors din nou fața spre fereastră și mi-am lipit fruntea de rama ei. Dedesubt, am văzut o rază de lumină când s-a deschis uşa și o siluetă întunecată a ieșit din casă. Uşa s-a închis și am pierdut-o din ochi în întuneric preț de o clipă; apoi ochii mi s-au adaptat și am văzut-o din nou, după care a dispărut pe poteca spre hambar.

– A plecat, da?

Surprinsă, m-am întors și am privit-o. Mi-am dat seama că auzise închiderea uşii.

– Ulysses? Da, cred că da.

A mai rămas tăcută o vreme, iar țigara a ars de la sine între degetele ei. Imediat ce m-am gândit să mă ridic și să i-o iau, a dus-o din nou la buze.

– Numele lui adevărat e Joseph, a spus ea încet, dând fumul afară. Firicelele de fum i s-au rotit încet în jurul capului. Foarte potrivit[55], aşa am crezut mereu – pentru că a fost vândut ca sclav de neamul lui.

– I-ai văzut vreodată fața? am întrebat-o brusc.

A clătinat din cap și a strivit mucul țigării.

– Nu, dar îl recunoșteam oricând, a spus ea foarte încet. Mirosea a lumină.

*

Jamie Fraser aștepta răbdător în întunericul hambarului. Era mic, cu standuri pentru doar șase animale, dar construit solid. Ploaia cădea din belșug pe acoperiș, iar vântul scheuna ca o *ban-sidhe*[56] pe după colțuri, însă nicio picătură nu se furișa prin acoperișul din șindrilă, iar aerul dinăuntru era încălzit de animalele somnolente. Până și Ghedeon moțăia cu capul deasupra ieslei, iar din colțurile gurii îi atârnau fire de fân nemestecate.

Trecuse de miezul nopții și stătea acolo de mai bine de două ore, cu pistolul încărcat și armat rezemat pe un genunchi.

Și iată, în ciuda susurului ploii, a auzit icnetul încet scos de cineva care împingea ușa, apoi uruitul ei, îngăduind ca respirația ploii să se amestece cu mirosurile mai calde ale fânului și al gunoiului de grajd.

A rămas nemișcat.

A văzut silueta înaltă, profilată pe fundalul nopții, oprindu-se și așteptând să își adapteze ochii la întunericul dinăuntru, apoi folosindu-și toată greutatea ca să împingă ușa masivă cât să poată intra.

Omul avea cu el un felinar cu obturator de lumină, gândind că nu va reuși să găsească harnașamentul necesar și să îl fixeze pe cal. A tras deoparte obturatorul și a rotit încet felinarul, permițând razei de lumină să treacă peste boxe, una după alta. Cei trei cai pe care îi adusese Jocasta erau acolo, dar extenuați. Jamie l-a văzut pe om plescăind apreciativ din limbă în timp ce se gândea, plimbând lumina între iapa Jerusha și Ghedeon.

Hotărându-se, Ulysses a așezat felinarul pe podea și a dat să tragă zăvorul de la ușa boxei lui Ghedeon.

– Ca să te-nveți minte, ar trebui să te las să-l iei, a spus Jamie pe ton jovial.

Majordomul a scos un țipăt ascuțit și s-a răsucit pe călcâie, cu mâinile strânse pumn. Nu l-a văzut pe Jamie în întuneric, dar adevărul a ajuns la urechile lui după o secundă, astfel că a răsuflat adânc și și-a desfăcut pumnii, pentru că și-a dat seama cine era în hambar.

– Domnule Fraser, a spus el.

Avea ochii vii în lumina felinarului, și vigilenți.

– M-ați luat prin surprindere.

– Ei bine, chiar asta voiam, i-a răspuns Jamie calm. Bănuiesc că vrei să pleci.

A simțit gândurile în ochii majordomului, iuți ca libelulele, analizând și calculând. Dar Ulysses nu era prost și a ajuns la concluzie corectă.

– Așadar, v-a spus fata, a zis el foarte calm. O să mă ucideți pentru onoarea mătușii dumneavoastră?

Dacă ultimele cuvinte ar fi fost rostite cu o undă batjocoritoare, Jamie l-ar fi ucis pe loc – cât așteptase, nu reușise să decidă cum să procedeze. Însă vorbele fuseseră rostite simplu și Jamie a ridicat degetul de pe trăgaci.

– Dacă eram mai tânăr, așa aș fi făcut, vorbind pe același ton ca și Ulysses.

Și dacă n-aș avea o fiică și o soție care au socotit un negru drept prieten.

– După cum stau lucrurile, a continuat el, coborând pistolul, nu te voi ucide decât dacă va trebui. *Ori când va trebui*. Vrei să negi? Fiindcă eu cred că nu poți spune nimic în apărarea ta.

Majordomul a clătinat ușor din cap. Lumina făcea ca pielea lui să capete o nuanță roșcată de parcă era sculptat din cinabru.

– Am iubit-o, a spus el încet și și-a desfăcut brațele.

Era îmbrăcat de călătorie, cu mantie și pălărie, având prinse la brâu o taşcă și un bidon, dar nu și pumnal. Sclavii, chiar și cei de încredere, nu îndrăzneau să poarte arme.

Curiozitatea se încleșta cu dezgustul și – ca de obicei într-o asemenea luptă – curiozitatea a învins.

– Phaedre a zis că te culcai cu mătușa mea chiar înainte să-i moară soțul. E adevărat?

– Da, a spus moale Ulysses și expresia de pe fața lui a rămas impenetrabilă. Nu pot să justific asta. Nu pot. Dar am iubit-o, și dacă trebuie să mor pentru asta…

Jamie l-a crezut; sinceritatea era evidentă în glasul și gesturile lui. Și cunoscând-o pe mătușa lui, s-a simțit mai puțin dispus să-l învinovățească

pe Ulysses decât ar fi făcut-o restul lumii. În același timp, nu voia să lase garda jos; Ulysses era masiv și iute. Și un om care socotea că nu avea nimic de pierdut era foarte primejdios.

– Unde vrei să te duci? a întrebat Jamie, făcând un semn din cap către cai.

– În Virginia, a spus negrul cu o ușoară ezitare în glas. Lordul Dunsmore le oferă libertatea sclavilor care se alătură armatei lui.

Nu voise să întrebe, deși era o întrebare care se născuse în mintea lui din momentul în care auzise povestea Phaedrei. Pentru că acest subiect apăruse, nu s-a putut abține.

– De ce nu te-a eliberat ea? a întrebat Jamie. După ce a murit Hector Cameron.

– A vrut, a venit răspunsul surprinzător al majordomul, care și-a atins pieptul hainei. A întocmit actele de dezrobire acum aproape douăzeci de ani – a spus că nu suportă gândul că mergeam în patul ei doar pentru că trebuia. Dar o cerere de eliberare trebuie aprobată de Adunare, înțelegeți? Și dacă aș fi fost eliberat cu acte, n-aș fi putut să rămân să o slujesc.

Acest lucru era adevărat; un sclav eliberat era silit să plece din colonie în termen de zece zile, altfel risca să fie luat în sclavie din nou, de către oricine voia. Ideea bandelor mari de negri liberi, care să cutreiere prin zonele rurale, îi făcuse pe membrii Consiliului și Adunării să se scape pe ei de teamă.

Majordomul a privit în jos o clipă, ca să își ferească ochii de lumina felinarului.

– Aveam de ales între Jo și libertate. Am ales-o pe ea.

– Daa, foarte romantic! a spus Jamie sec, deși, în realitate, răspunsul nu l-a lăsat chiar rece.

Jocasta MacKenzie se căsătorise din datorie, și iar din datorie – și s-a gândit că avusese parte de puțină fericire în fiecare dintre căsnicii, până când a găsit o oarecare mulțumire cu Duncan. Era șocat de alegerea ei, deoarece dezaproba adulterul, și se înfuriase serios pentru că ea îl înșelase pe Duncan, dar o părticică din el – cea de MacKenzie, neîndoielnic – nu putea decât să-i admire îndrăzneala de a căuta fericirea acolo unde putea.

A oftat adânc. Ploaia se domolea; răpăitul picăturilor pe acoperiș se transformase într-un lipăit slab.

– Bine, atunci. Mai am o întrebare.

Ulysses și-a înclinat capul cu gravitate, un gest pe care Jamie îl văzuse de o mie de ori. *Sluga dumneavoastră, domnule,* asta spunea, și asta exprima mai multă ironie decât orice altceva îi spusese omul.

– Unde e aurul?

Ulysses a ridicat capul brusc și a făcut ochii mari. Pentru prima oară, Jamie a simțit o undă de îndoială.

– Credeți că l-am luat eu?! a întrebat majordomul, arătându-se nedumerit, apoi făcu o grimasă. Da, presupun că așa credeți.

S-a frecat la nas, îngrijorat și nefericit – lucru firesc, a gândit Jamie.

Ajunși într-un impas, au rămas privindu-se unul pe celălalt în tăcere. Jamie era convins că Ulysses nu încerca să-l înșele – și Dumnezeu îi era martor că omul era priceput la *asta*, a gândit el cu cinism.

În cele din urmă, Ulysses a ridicat din umerii lați și i-a lăsat să cadă neajutorat.

– Nu pot dovedi că n-am făcut-o eu, a spus Ulysses. Nu pot oferi nimic în afară de cuvântul meu de onoare, deși nu am dreptul să dețin așa ceva.

Era prima oară când în glas i s-a strecurat amărăciunea.

Jamie s-a simțit brusc foarte obosit. Caii și catârii adormiseră din nou, iar el nu-și dorea decât să ajungă în pat, alături de soție. Voia de asemenea să-l vadă plecat pe Ulysses, înainte ca Duncan să descopere perfidia lui. Și, cu toate că Ulysses avusese multe ocazii să-și însușească aurul în ultimii douăzeci de ani, înfruntând mult mai puține pericole, nu o făcuse. De ce tocmai acum?

– Juri pe capul mătușii mele? a întrebat Jamie pe neașteptate.

Ochii lui Ulysses au rămas pătrunzători și strălucitori în lumina felinarului, dar nu au tresărit.

– Da, a spus el într-un târziu. Jur.

Jamie se pregătea să-l alunge, când i-a venit încă un gând.

– Ai copii? a întrebat el.

Pe fața parcă dăltuită a apărut o expresie de nehotărâre; surprindere și precauție, amestecate cu altceva.

– Niciunul pe care să-l socotesc al meu, a spus el în cele din urmă, și Jamie a înțeles despre ce era vorba, dispreț amestecat cu rușine.

Și-a încordat maxilarele și a ridicat puțin bărbia.

– De ce mă întrebați asta?

Jamie i-a întâlnit privirea o clipă, gândindu-se la Brianna, care era însărcinată.

– Pentru că, a spus el într-un târziu, numai speranța de mai bine pentru copiii mei și ai lor îmi dă curajul să fac ce trebuie făcut aici.

Fața lui Ulysses a rămas fără nicio expresie, lucea impasibilă în lumina felinarului.

– Dacă nu ai nicio miză pentru viitor, nu ai nici motive să suferi pentru el. Copiii pe care s-ar putea să îi ai…

– Sunt sclavi, născuți de sclave. Ce pot fi pentru mine?

Ulysses şi-a strâns pumnii, ținându-i apăsați de coapse.

– Atunci, pleacă, a spus Jamie încet, trăgându-se deoparte și făcând semn cu țeava pistolului spre ușă. Cel puțin să mori liber.

55 Aluzie la Iosif din Biblie *(Facerea)*, care a fost vândut ca sclav de frații lui geloși (n. tr.).

56 Femeie din folclorul scoțian, care scoate strigăte stridente (n. tr.).

111

DOUĂZECI ȘI UNU IANUARIE

21 ianuarie 1776

21 ianuarie a fost ziua cea mai geroasă a anului. Ninsese cu câteva zile înainte, dar acum aerul era limpede precum cristalul, iar cerul în zori era atât de deschis la culoare, încât părea alb, iar zăpada bătătorită scârțâia sub tălpile noastre precum cântecul greierilor. Zăpadă, copaci înveșmântați în zăpadă, țurțuri care atârnau de streșinile casei – întreaga lume părea vânătă de frig. În noaptea precedentă, toate animalele fuseseră mutate în staul sau hambar, cu excepția scroafei albe care părea să hiberneze sub casă.

M-am uitat fără să-mi vină a crede la gaura din stratul de zăpadă care marca intrarea în bârlogul scroafei; sforăituri lungi și vibrante răzbăteau dinăuntru, iar prin gaură ieșeau firicele de abur cald.

– Hai, vino, *mo nighean*! Creatura aia n-ar băga de seamă nici dacă ar cădea casa peste ea.

Jamie se întorsese după ce hrănise animalele din grajd și se foia nerăbdător în spatele meu, frecându-și mâinile pe care își trăsese mănușile cu un deget, de culoare albastră, pe care i le croșetase Bree.

– Cum adică, nici măcar dacă ar lua foc? Am spus eu, gândindu-mă la *Disertație privind carnea de porc prăjită* scrisă de Lamb[57].

Îndatoritoare, m-am întors să-l urmez pe cărarea făcută pe lângă o latură a casei, apoi am mers încet pe porțiunile unde se formase gheață, traversând luminișul lat, către casa lui Roger și a Briannei.

– Ești sigură că focul din vatră s-a stins? m-a întrebat Jamie pentru a treia oară.

Aburii răsuflării i s-au vălătucit în jurul capului, când s-a uitat peste umăr la mine. Își pierduse căciula la vânătoare, iar acum avea un fular alb din lână, pe care și-l înfășurase în jurul urechilor și îl legase deasupra capului, iar marginile lungi fluturau, făcându-l să semene cu un iepure uriaș.

– Da, l-am asigurat, reprimându-mi impulsul de a râde de el.

Nasul lung se înroșise de frig și fremăta bănuitor, iar eu mi-am îngropat fața în fularul meu, scoțând norișori albicioși de parcă aș fi fost un motor cu abur.

– Și lumânarea din dormitor? Lămpița din camera ta medicală?

– Da, l-am asigurat, scoțându-mi nasul din fular.

Îmi lăcrimau ochii și aș fi vrut să mi-i șterg, dar aveam o boccea uriașă într-o mână și un coș mare, agățat de brațul celălalt. În el se afla Adso, pe care îl scosesem cu forța din casă, iar asta nu îi plăcea defel; din coș răzbăteau miorlăituri slabe și agitația lui îl făcea să se legene și să mă lovească în picior.

– Și opaițul din cămară, și lumânarea din sfeșnicul de pe perete, și vasul cu jeratic din biroul tău, și felinarul cu untură de pește pe care îl folosești în grajd. Am verificat toată casa amănunțit. Nicio scânteie, de nicăieri.

– Atunci, e bine, a spus el, dar nu s-a putut abține și a privit în urmă, spre ea.

M-am uitat și eu; arăta înfrigurată și părăsită, iar scândurile albe ce o căptușeau păreau destul de murdare în comparație cu zăpada imaculată.

– Nu va fi niciun accident, am spus eu. Poate doar dacă scroafa albă își face de lucru cu chibrituri în bârlogul ei.

În ciuda circumstanțelor, asta l-a făcut să zâmbească. Sinceră să fiu, pe moment circumstanțele mi s-au părut ușor absurde; întreaga lume arăta părăsită, înghețată bocnă și neclintită sub cerul iernatic. Nimic nu părea mai puțin probabil decât un cataclism care putea distruge casa prin foc. Cu toate astea… era preferabil să fim în siguranță decât să ne pară rău. Și, așa cum remarcase Jamie de mai multe ori în cursul anilor de când Roger și Bree aduseseră sinistra veste tipărită de acel ziar: „Dacă știi că într-o anumită zi o să-ți ardă casa, de ce ai sta în ea?“

De aceea, nu rămâneam în ea. Îi spuseserăm doamnei Bug să stea acasă, iar Amy McCallum și cei doi băieței ai ei erau deja la casa Briannei, nedumerită, dar ascultătoare. Domnul spusese că nimeni nu trebuia să pună piciorul în casă până în zorii zilei de mâine… ei bine, înseamnă că nu mai era nimic de spus, nu?

Ian se trezise înainte de zori și făcuse surcele și adusese lemne de foc din șopron; tuturor le va fi bine și cald.

Jamie rămăsese treaz toată noaptea și se îngrijise de animale, punând la adăpost armele – în casă nu rămăsese niciun fir de praf de pușcă – și se plimbase prin toată casa, când la parter, când la etaj, atent la orice pocnet al jarului din vatră, urmărind orice flacără de lumânare și trăgând cu urechea pentru a auzi orice zgomot slab care să anunțe apropierea vreunui dușman. Singurul lucru pe care nu-l făcuse era să stea pe acoperiș cu un sac ud, veghind cu ochii bănuitori vreun fulger – și asta doar pentru că fusese o noapte fără nori, iar stelele imense și sclipitoare de pe cer ardeau în vidul înghețat.

Nici eu nu dormisem mult, fiind tulburată în egală măsură de foiala lui Jamie și de vise agitate, bântuite de flăcări.

Însă singurele flăcări erau cele care scuipau în aer un val de fum și jerbe de scântei din hornul casei Briannei. Am deschis ușa și am fost întâmpinați de căldura plăcută a vetrei în care focul ardea vioi și de căldura emanată de corpurile celor dinăuntru.

Aidan și Orrie, treziți când încă era întuneric și duși mai mult târâș prin frig, se strecuraseră imediat în patul lui Jemmy, iar acum cei trei dormeau duși, ghemuiți ca niște arici sub plapumă. Amy o ajuta pe Bree să pregătească dejunul, astfel că mirosuri savuroase de terci de ovăz și șuncă se înălțau dinspre vatră.

– E totul bine, doamnă?

Amy s-a repezit să ia desaga mare pe care o adusesem – aceasta conținea cutia mea cu instrumente, ierburile mai rare și mai valoroase din camera medicală și borcanul cu fosfor alb, bine sigilat, pe care lordul John i-l trimisese Briannei drept cadou înainte de plecare.

– Da, e bine, am asigurat-o, așezând pe podea coșul în care se afla Adso.

Am căscat și am aruncat o căutătură visătoare spre pat, însă m-am dus să depun cutia în cămara alăturată. Am așezat fosforul pe raftul cel mai de sus, departe de margine, și am pus o roată mare de brânză în fața lui, pentru a fi mai sigură că nu va cădea de acolo.

Jamie dezbrăcase mantia și scăpase de urechile de iepure și tocmai îi întindea lui Roger pușca pentru vânat păsări, punga cu alice și cornul pentru praf de pușcă pe care le avea asupra lui, și își scutura zăpada de pe ghete. L-am văzut plimbându-și ochii prin cabană, numărându-ne, iar apoi, în cele din urmă, a inspirat slab, dând din cap către sine. Toți erau în siguranță, cel puțin deocamdată.

Dimineața s-a scurs în liniște. După ce am mâncat și am curățat masa, eu, Amy și Bree ne-am așezat lângă foc cu o grămadă de lucruri ce trebuiau cârpite. Încă dând din coadă indignat, Adso se refugiase pe un raft de sus, de unde se holba la Rollo, care se instalase în pat după ce se sculaseră copiii.

Aidan și Jemmy erau acum mândrii posesori a câte două mașinuțe, pe care le conduceau peste pietrele vetrei, pe sub pat și printre picioarele noastre, însă, în mare, nu s-au încăierat sau împuns și nici nu l-au călcat în picioare pe Orrie, care a rămas sub masă, mozolind o bucată de pâine prăjită. Jamie, Roger și Ian au ieșit cu rândul afară ca să țină sub observație casa mare, părăsită în adăpostul molidului presărat cu zăpadă.

Când Roger s-a întors dintr-o astfel de expediție, Brianna a ridicat brusc ochii de la șoseta pe care o cârpea.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el după ce i-a văzut chipul.

Brianna se oprise din treabă, lăsând acul înfipt în șosetă, apoi a coborât ochii ca să încheie ce avea de făcut.

– Nu. Nimic. Doar… un gând.

Tonul vocii ei l-a făcut pe Jamie, care citea încruntat un exemplar jerpelit din *Evelina*, să ridice capul.

– Ce fel de gând, *a nighean*? a întrebat-o el, simțul lui de observație fiind la fel de ascuțit ca al lui Roger.

– Hm… în fine. Și-a mușcat buza de jos, apoi a spus: Dar dacă e vorba de casa *asta*?

Cu excepția copiilor, care au continuat să se târască insistent în jurul camerei, peste pat și masă, scrâșnind și bârâind, asta i-a făcut pe toți să încremenească.

– Ar putea fi, nu?

Bree s-a uitat în jur, de la tavan până la vatră. Profeția a spus doar că – și a făcut un semn stângaci din cap spre Amy McCallum – *casa lui James Fraser* va arde. Dar asta a fost casa ta, la început. Și nu e ca o adresă pe o stradă. Spunea că e vorba de o casă de pe *Fraser's Ridge.*

Toți am țintuit-o cu privirile, iar ea a roșit, după care și-a lăsat ochii spre șosetă.

– Cum să spun… profețiile nu sunt întotdeauna precise, nu? S-ar putea să greşească amănuntele.

Amy a dat din cap cu un aer serios; evident, neclaritatea în privința amănuntelor era o caracteristică acceptată a profețiilor.

Roger și-a dres glasul cu zgomot; Jamie și Ian au schimbat priviri, apoi s-au uitat la foc și la flăcările care jucau pe vatră, dar și la stiva înaltă de lemne de foc uscate iască și la coșul cu surcele care dădeau pe afară. Toți au întors priviri pline de speranță spre Jamie, pe al cărui chip se citeau emoții contradictorii.

– Cred că ne-am putea muta la casa lui Archie, a spus el rar.

Am început să număr pe degete:

– Eu, tu, Roger, Bree, Ian, Amy, Aidan, Orrie, Jemmy – plus domnul și doamna Bug – asta înseamnă unsprezece persoane. Într-o colibă cu o singură încăpere, care măsoară doi metri și jumătate pe cinci?

Mi-am strâns mâinile pumn și m-am uitat pătrunzător la Jamie.

– Nici n-ar fi nevoie să incendieze cineva coliba aia; jumătate dintre noi ar trebui să stea pe vatră, deja prăjiți.

– Hm! Bine, atunci… casa lui Christie e goală.

Amy a căscat ochii mari de groază și toți ne-am uitat fiecare în altă parte. Jamie a inspirat adânc, lăsând apoi aerul să iasă cu zgomot.

– Probabil că va trebui să fim… foarte precauţi.

Toţi au respirat uşuraţi şi ne-am reluat ocupaţiile, deşi fără sentimentul de siguranţă de mai devreme.

Prânzul s-a desfăşurat fără incidente, dar pe la mijlocul după-amiezii am auzit o bătaie în uşă. Amy a scos un ţipăt, iar Brianna a scăpat în foc o cămaşă pe care o cârpea. Ian a sărit în picioare şi a deschis brusc uşa, iar Rollo a tresărit din somnolenţă şi, mârâind, s-a repezit pe lângă el.

Jamie şi Roger s-au grăbit să ajungă la uşă – înghesuindu-se unul într-altul – şi au rămas nemişcaţi un moment, după care au trecut de prag. Băieţeii s-au repezit fiecare spre mamele lor, care loveau cu palmele cămaşa fumegândă de parcă ar fi fost un şarpe viu.

Sărisem în picioare, dar m-am trezit strivită de perete şi nu am reuşit să trec pe lângă Bree şi Amy. Speriat de gălăgie şi de faptul că am apărut brusc alături de el, Adso a scos un pufăit şi a lovit cu o labă, cât pe ce să mă rănească la un ochi.

Dinspre uşă s-au auzit o serie de înjurături în mai multe limbi, însoţite de lătrăturile lui Rollo. Toată lumea părea extrem de iritată, dar nu am auzit zgomote care să trădeze vreo luptă. M-am strecurat cu grijă pe lângă mame şi copii, care stăteau în grup, şi m-am uitat afară.

Ud din cap până în picioare şi acoperit de zăpadă şi zloată, maiorul MacDonald gesticula destul de energic spre Jamie, în vreme ce Ian îl dojenea pe Rollo, iar Roger – judecând după expresia de pe faţa lui – se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs.

Îndemnat de bunul lui simţ, dar măsurându-l pe maior cu ochi suspicioşi, Jamie l-a invitat înăuntru. În interior mirosea a ţesătură arsă, dar măcar hărmălaia se potolise, iar maiorul ne-a salutat cu oarecare cordialitate. A urmat puţină agitaţie cât l-am pus să dezbrace hainele ude pentru a fi aşezate la uscat şi – negăsind altă soluţie – l-am îmbrăcat cu cămaşa şi pantalonii de rezervă ai lui Roger, în care părea să înoate, deoarece era cu cel puţin cincisprezece centimetri mai scund decât Roger.

După ce i-am oferit ceremonios mâncare şi whisky, cei din încăpere l-am ţintuit pe maior cu privirile şi am aşteptat să auzim ce-l adusese în munţi în

toiul iernii.

Jamie a schimbat o privire cu mine, dându-mi de înțeles că putea risca o explicație. La fel și eu.

– Domnule, am venit, a început MacDonald pe un ton oficial, trăgându-se de cămașă ca să nu îi alunece de pe un umăr, să îți ofer comanda unei companii de miliție, sub ordinele generalului Hugh MacDonald. Trupele sale se mobilizează chiar în timp ce discutăm și vor porni în marș spre Wilmington la sfârșitul lunii.

Auzind asta, am trăit un fior adânc de îngrijorare. Mă obișnuisem cu optimismul cronic al lui MacDonald și cu înclinația lui de a înflori lucrurile, dar în acea afirmație nu am simțit niciun fel de exagerare. Asta însemna că ajutorul solicitat de guvernatorul Martin, trupe din Irlanda, va debarca atât de curând, ca să facă joncțiunea cu trupele generalului Hugh MacDonald?

– Oamenii generalului, a spus Jamie agitând cărbunii din vatră.

El și maiorul se așezaseră lângă vatră, iar Roger și Ian stăteau de o parte și de alta a lor, ca niște câini de pază. Eu, Bree și Amy ne-am retras spre pat, unde am rămas ca niște găini pe o stinghie, urmărind discuția cu un amestec de interes și nerăbdare, în vreme ce băieții s-au ghemuit sub masă.

– Câți oameni are? Ce părere ai, Donald?

L-am văzut pe maior șovăind, sfâșiat între adevăr și dorință. Cu toate astea, a tușit și a spus cu dezinvoltură:

– Când am plecat de acolo avea ceva peste o mie. Dar știi bine că imediat ce începem să ne mișcăm ni se vor alătura și alții. Cu atât mai mult, a adăugat el cu hotărâre, dacă la comandă se află gentilomi ca tine.

Jamie nu i-a răspuns imediat. Rămas pe gânduri, a împins cu piciorul un tăciune înapoi în foc.

– Praf de pușcă și gloanțe? a întrebat el. Arme?

– A, în fine; aici am avut parte de o dezamăgire.

MacDonald a luat o gură de whisky.

– Duncan Innes ne promisese multe în privința asta – însă, în cele din urmă, s-a văzut silit să-și calce promisiunea.

Maiorul a strâns din buze și, din expresia de pe fața lui, am socotit că probabil Duncan nu exagerase prin hotărârea lui de a emigra în Canada.

– Și totuși, a urmat MacDonald ceva mai binedispus, nu suntem chiar săraci în privința asta. Iar distinșii gentilomi care sprijină cauza noastră și care *vor veni* să ni se alăture aduc cu ei atât propriile arme, cât și curajul lor. Tu, între alții, cred că apreciezi forța unei șarje Highland!

Jamie a ridicat capul, auzindu-i vorbele, și l-a privit pe MacDonald îndelung până să răspundă.

– Da... Donald, tu ai fost înapoia tunurilor la Culloden. Eu m-am aflat în fața lor. Cu o sabie în mână.

Și-a golit paharul, după care s-a ridicat pentru a-și turna altul, lăsându-l pe MacDonald să își recapete stăpânirea de sine.

– *Touché*, domnule maior, a murmurat Brianna în surdină.

Nu cred că Jamie se referise vreodată la faptul că maiorul luptase alături de forțele guvernamentale în timpul Revoltei, dar nu am rămas surprinsă că el nu uitase acest lucru.

Dând scurt din cap către cei prezenți, Jamie a ieșit afară – chipurile pentru a merge la privată, dar mai curând pentru a verifica starea casei noastre. Dar și mai probabil pentru a-l lăsa pe MacDonald să se mai liniștească.

Curtenitor ca o gazdă bună, și cu pasiunea lui reținută de istoric, Roger i-a pus lui MacDonald întrebări despre general și activitățile acestuia. Impasibil și atent, Ian a rămas așezat la picioarele lui, jucându-se cu mâna prin blana lui Rollo.

– Generalul este cam vârstnic pentru o astfel de campanie, nu crezi? l-a întrebat Roger, luând o bucată de lemn și împingând-o în foc. Mai ales pentru o campanie de iarnă.

– Suferă de un fel de guturai când și când, a recunoscut MacDonald imediat. Dar, pe vremea asta, cine nu suferă? Iar Donald McLeod, locotenentul lui, e un bărbat viguros. Te asigur, domnule, că dacă se va întâmpla ca generalul să fie în vreun moment bolnav, colonelul McLeod e mai mult decât capabil să conducă soldații până la victorie!

A vorbit în continuare despre virtuțile – atât personale, cât și militare – ale lui McLeod. Am încetat să mai ascult, pentru că atenţia mi-a fost distrasă de o mișcare furișată pe raftul de deasupra capului lui MacDonald. Era Adso.

Tunica roșie a lui MacDonald era așezată pe spătarul unui scaun pentru a se usca, și scotea aburi. Peruca lui, udă și răvășită bine după atacul lui Rollo, atârna pe un cui pentru pelerine, deasupra ei. M-am ridicat repede și am luat-o, alegându-mă cu o privire mirată a maiorului, și alta de ostilitate din ochii verzi ai motanului, care se vedea că socotea josnic din partea mea să-i fur prada dorită.

– Ăă… O s-o… pun undeva în siguranţă, bine?

Strângând la piept peruca din păr de cal, m-am furișat afară și am ajuns la cămară, unde am pus-o bine înapoia roţii de caşcaval, alături de fosfor.

Ieșind din casă, am dat peste Jamie care, cu nasul roșu de ger, se întorcea din recunoașterea făcută la casa mare.

– Totu-i bine, m-a asigurat el.

A aruncat o privire spre hornul de deasupra noastră, care scuipa nori de fum cenușiu.

– Crezi că fata ar putea avea dreptate?

A lăsat impresia că glumea, dar nu era adevărat.

– Doar Dumnezeu știe. *Cât* mai e până în zori?

Vinete și glaciale, umbrele se alungeau deja peste zăpadă.

– Prea mult.

Avea și el cearcăne violacee pe faţă după o noapte nedormită; iar aceea avea să fie încă una. M-a strâns la piept o clipă și l-am simţit cald, deși nu purta peste cămașă decât jacheta simplă pe care o îmbrăca atunci când muncea.

– Crezi că MacDonald se va întoarce și va da foc la casă dacă-l refuz? m-a întrebat el, eliberându-mă și făcând un efort sincer să zâmbească.

– Ce vrei să spui cu acel *dacă*? l-am întrebat, însă el plecase deja.

MacDonald s-a ridicat respectuos când Jamie a intrat, așteptând în picioare până când el s-a așezat, după care și-a reluat locul pe scaun.

– Să înțeleg că ai avut răgazul să te gândești la oferta mea, domnule Fraser? a întrebat el pe un ton oficial. Prezența ta ar fi foarte valoroasă și apreciată nespus de mult de generalul MacDonald și de guvernator, dar și de mine.

Privind spre foc, Jamie a rămas tăcut o vreme.

– Donald, mă îndurerează că ne găsim pe poziții opuse, a spus el în cele din urmă, în timp ce a ridicat privirea. Cu toate astea, nu cred că nu ai cunoștință despre poziția mea în această chestiune. Mi-am declarat alegerea.

Strângând ușor din buze, MacDonald a dat afirmativ din cap.

– Știu ce-ai făcut. Dar nu e prea târziu ca să repari lucrurile. Deocamdată n-ai comis nimic irevocabil, iar un om ca tine poate să-și recunoască greșeala.

Buzele lui Jamie au fremătat vag.

– Da, de acord, Donald. Și-atunci, ți-ai putea recunoaște tu greșeala și să te alături cauzei libertății?

MacDonald s-a înălțat în scaun.

– S-ar putea să-ți placă să mă tachinezi, domnule Fraser, a spus MacDonald, străduindu-se să-și păstreze calmul, dar oferta mea este sinceră.

– Știu asta, domnule maior. Îmi cer scuze pentru frivolitatea necuvenită. Dar și pentru faptul că mă văd silit să te recompensez atât de puțin pentru efortul de a veni până aici pe o asemenea vreme dușmănoasă.

– Deci refuzi?

Pe obrajii maiorului au apărut pete roșiatice, iar ochii lui albaștri au căpătat culoarea cerului iernatic.

– Îți abandonezi neamul, propriii oameni? O să-ți trădezi sângele, dar și jurământul?

Jamie a deschis gura ca să răspundă, dar s-a mulțumit cu atât. Am simțit că în sinea lui se petrecea ceva. Șoc, în fața acelei acuzații directe și foarte precise? Ezitare? Nu discutase niciodată situația în acei termeni, dar sigur îi înțelesese. Cei mai mulți highlanderi din colonie, precum Duncan și Jocasta se alăturaseră deja regaliștilor, ori probabil aveau să o facă.

Declarația lui îl izolase de mulți prieteni – și probabil că avea să-l despartă de restul familiei lui din Lumea Nouă. Acum, MacDonald îi oferea mărul ispitei, chemarea clanului și a sângelui.

Însă Jamie avusese la dispoziție ani și ani pentru a se gândi la asta și pentru a se pregăti.

– Donald, am spus ce aveam de spus, a zis el încet. M-am angajat pe mine și casa mea pentru ceea ce socotesc că e corect. Nu pot face altfel.

MacDonald a rămas nemișcat câteva momente și s-a uitat la Jamie printre gene. Apoi, fără niciun cuvânt, s-a ridicat și și-a tras cămașa lui Roger peste cap. Avea torsul palid și slab, dar cu o ușoară moliciune în jurul taliei, tipică pentru vârsta lui, și am văzut câteva cicatrici albicioase, semne de răni de glonț sau tăieturi de sabie.

– Domnule maior, doar nu vrei să pleci! E ger și aproape întuneric!

M-am dus aproape de Jamie, iar Roger și Bree s-au ridicat în picioare, protestând și ei față de dorința lui MacDonald de a pleca. Însă el s-a dovedit greu de clintit. A clătinat din cap și și-a îmbrăcat hainele umede, încheindu-și vestonul cu greutate, deoarece butonierele erau rigide din cauza umezelii.

– Doamnă, nu accept ospitalitatea din partea unui trădător, a spus el foarte încet și s-a înclinat spre mine.

S-a îndreptat apoi de spate și a întâlnit privirea lui Jamie, ca de la bărbat la bărbat.

– Domnule Fraser, n-o să ne mai întâlnim ca prieteni, a spus el. Și regret asta.

– Atunci, să sperăm că nu ne vom mai întâlni deloc, domnule maior, a spus Jamie. Și eu regret.

MacDonald s-a înclinat din nou către restul celor din cameră și și-a trântit cascheta pe cap. Expresia de pe fața lui s-a schimbat când a simțit răceala ei umedă.

– A, peruca! O clipă, domnule maior… O aduc imediat.

Am ieșit în fugă și am dat ocol casei, ajungând la cămară – exact la vreme ca să aud un zgomot dinăuntru. Am deschis brusc ușa, pe care o lăsasem întredeschisă după ultima mea vizită acolo, și Adso s-a strecurat pe lângă

mine cu peruca maiorului în gură. Înăuntru, cămara era cuprinsă de flăcări albastre, sclipitoare.

*

Inițial, mă întrebasem cum o să rămân trează toată noaptea. Cu toate astea, n-a fost deloc greu. După acel început de incendiu, nu eram sigură că voi mai dormi vreodată.

Putea fi și mai rău. În ciuda faptului că acum ne era dușman declarat, maiorul ne sărise cu noblețe în ajutor, repezindu-se și aruncându-și mantia încă umedă peste flăcări, împiedicând astfel distrugerea completă a cămării – și, fără îndoială, a casei. Mantia nu reușise să stingă focul cu totul, iar înăbușirea flăcărilor a presupus multă agitație și alergătură, timp în care Orrie McCallum a fost neglijat și a pornit de unul singur, rătăcindu-se, și a căzut în groapa pentru grătar, unde a fost găsit de Rollo, după câteva minute de căutări disperate.

A fost scos de acolo fără să fi suferit răni, dar acel balamuc a făcut-o pe Brianna să aibă ceea ce a socotit că era un travaliu prematur. Din fericire, s-a dovedit doar o criză de sughiț, provocată de încordarea nervoasă, combinată cu varza acră și plăcinta de mere uscate, față de care începuse recent să manifeste o poftă deosebită și din care mâncase mult prea mult.

– Inflamabil, auzi la ea!

Jamie s-a uitat la rămășițele carbonizate de pe podeaua cămării, apoi la Brianna, care, în ciuda sfatului meu de a sta întinsă, venise să vadă ce putea fi recuperat din ele. Jamie a clătinat din cap.

– Fato, e un miracol că nu ți-a ars casa până-n temelii mai demult.

Ea a scos un „hâc!“ reținut și s-a uitat urât la el, ținându-și o mână pe burta umflată.

– *Eu?!* ai face bine să nu-ncerci să – hâc! – să susții că asta e vina – hâc! – *mea.* Eu am pus peruca maiorului – hâc! – lângă…

– Ho! a strigat Roger și și-a repezit mâna către fața ei.

Brianna a scos un țipăt și l-a lovit. Jemmy și Aidan, care au venit să afle despre ce era cearta, au început să danseze în jurul ei, țipând extaziați: „Ho!

Ho!“ ca o bandă de fantome lunatice, miniaturale.

Cu ochii sclipind primejdios, Bree s-a aplecat și a ridicat o mână de zăpadă, a făcut-o bulgăre, pe care l-a aruncat spre capul soțului ei cu o precizie ucigătoare. L-a lovit între ochi, explodând într-o ploaie de zăpadă ce a lăsat granule albe agățate de sprâncene și dâre de zăpadă topită ce s-au scurs pe obrajii lui.

– Ce-nseamnă asta? a spus el, nevenindu-i să creadă. De ce? Încercam doar să – hei!

S-a ferit de următorul bulgăre, fiind însă nimerit în genunchi și talie de zăpada aruncată de aproape de Jemmy și Aidan, care parcă o luaseră razna.

Acceptând cu modestie mulțumiri pentru acțiunea lui de mai devreme, maiorul se lăsase convins – mai ales că se întunecase deplin, și începuse să plouă – să accepte ospitalitatea cabanei, cu precizarea că ea îi era oferită de Roger, nu de Jamie. Urmărindu-și gazdele chiuind și icnind când se băteau cu bulgări, a lăsat impresia că renunțase să mai fie atât de delicat încât să refuze să cineze cu un trădător, dar a făcut o plecăciune destul rigidă când eu și Jamie ne-am luat rămas-bun, apoi a intrat în casă strângând în mână zdrențele înnoroite în care Adso îi transformase peruca.

Părea extrem de liniște, am constatat asta cu recunoștință cât ne-am îndreptat prin ninsoare către casa noastră. Cerul căpătase o culoare violet-rozalie, iar fulgii, supranaturali în muțenia lor, pluteau în jurul nostru.

Casa se ridica dominatoare în fața noastră, masivitatea ei tăcută fiind oarecum primitoare, în ciuda ferestrelor întunecate. Fulgii se roteau de-a latul verandei în mici vârtejuri, acumulându-se în troiene pe pervazuri.

– Cred c-ar fi mai greu să izbucnească un incendiu dacă ninge, ce părere ai?

Jamie s-a aplecat ca să descuie ușa din față.

– Englezoaico, nu-mi pasă prea mult dacă locul ar izbucni în flăcări prin combustie instantanee, cu condiția ca mai întâi să mănânc de seară.

– Te gândeai la o cină rece? l-am întrebat cu îndoială în glas.

– Nici gând, a spus el ferm. Vreau să fac un foc straşnic în vatra din bucătărie, să prăjesc douăsprezece ouă în unt și să le mănânc pe toate, iar

după aceea să te întind pe covor și să te smotocesc până când… e bine-așa? a întrebat el, observându-mi expresia de pe față.

– Până când ce? l-am întrebat, fascinată de felul cum prezenta programul pentru acea seară.

– Până când iei foc și mă duci cu tine, așa cred, a spus el și, aplecându-se, m-a ridicat în brațe și m-a trecut pragul.

57 Charles Lamb (1775–1834), critic și eseist, cunoscut mai ales pentru *Povestiri după Shakespeare*, care a popularizat piesele acestuia (n. tr.).

112

SPERJURII

2 februarie 1776

I-a chemat pe toți să se adune, iar ei au venit. Iacobiții de la Ardsmuir, pescarii din Thurso, proscrișii și oportuniștii care veniseră să se stabilească la Ridge în ultimii șase ani. Îi chemase pe bărbați și mai toți au venit singuri, croindu-și drum prin pădurea udă, alunecând pe pietrele acoperite cu mușchi și pe cărările desfundate. Au venit și unele dintre soțiile lor, curioase și temătoare, care au rămas cu modestie în spate și i-au permis lui Claire să le conducă în casă, una după alta.

Bărbații au rămas în curtea din față, iar Jamie a regretat asta; amintirea ultimei ocazii când se strânseseră acolo era prea proaspătă în mintea tuturor. Însă nu prea aveau de ales; în casă nu era loc pentru toți. Și acum era ziua în amiaza mare, nu noaptea, deși el a văzut mai mulți oameni întorcând capetele scurt ca să privească spre castani, ca și cum ar fi văzut acolo fantoma lui Thomas Christie, pregătit încă o dată să treacă prin mulțime.

Și-a făcut cruce și a rostit o scurtă rugăciune, așa cum făcea întotdeauna când se gândea la Thomas Christie, apoi a ieșit pe verandă. Oamenii discutaseră între ei – cu stângăcie, dar presupunând că era vorba de ceva neînsemnat – însă discuțiile au încetat brusc în momentul în care el a apărut pe verandă.

– Am primit veste că sunt chemat la Wilmington, a spus Jamie fără nicio introducere. Mă duc să mă alătur miliției de acolo și iau cu mine oamenii care vor să mă urmeze de bunăvoie.

Toți s-au uitat la el ca niște oi întrerupte din păscut. Preț de o clipă, el a simțit impulsul tulburător de a râde, însă l-a alungat.

– Vom merge ca o miliție, dar nu eu voi fi la comandă.

În sinea lui, se îndoia că putea sta la comanda unui grup numeros în acele momente, dar era preferabil să vadă partea bună a lucrurilor.

Cei mai mulți l-au privind clipind, însă unul sau doi și-au dat seama de adevăr.

– Te declari rebel, *Mac Dubbh*?

Cel care întrebase era Murdo, Dumnezeu să-l binecuvânteze. Credincios ca un câine, dar cam slab de minte. Trebuia ca lucrurile să-i fie explicate în cuvintele cele mai simple, dar, odată ce înțelegea, le respecta cu tenacitate.

– Da, Murdo, așa este. Sunt rebel. Şi la fel va fi oricare dintre oamenii care vor merge cu mine.

Asta a dat naștere unor murmure și unor priviri în care se citea îndoiala. Ici și colo, din mulțime, Jamie a auzit cuvântul „jurământ“ şi s-a pregătit pentru a înfrunta întrebarea evidentă.

A rămas surprins când l-a văzut pe cel care i-a pus-o. Arch Bug s-a îndreptat de spate, devenind înalt și hotărât.

– *Seaumais*[58] *mac Brian*, a spus el, cu glas neașteptat de tăios, ai făcut un jurământ față de rege. La fel ca noi toți.

S-au auzit murmure de aprobare, iar oamenii, s-au uitat la el încruntându-se și devenind neliniștiți. Jamie a inspirat adânc și a simțit un nod în stomac. Chiar și în acele momente, știind ceea ce știa și, recunoscând imoralitatea unui jurământ făcut sub constrângere, faptul de a-și călca cuvântul îl determina să simtă că făcuse un pas care nu trebuia făcut.

– La fel ca noi toți, a aprobat el. Dar a fost vorba de un jurământ ce ni s-a impus ca prizonieri, nu unul făcut de oameni de onoare.

Acest lucru era cât se putea de adevărat; cu toate acestea, rămânea un jurământ, iar highlanderii nu luau în joacă un jurământ. *Fie să mor și să fiu îngropat departe de neamul meu…* Jurământ sau nu, a gândit el sumbru, probabil că pe ei îi aștepta soarta asta.

– Însă a fost totuși un jurământ, domnule, a spus Hiram Crombie, strângând apoi din buze. Am jurat în fața lui Dumnezeu. Ne ceri să facem

uitat așa ceva?

Câțiva prezbiterieni au murmurat aprobator, apropiindu-se de Crombie pentru a-și demonstra sprijinul față de el.

Simțindu-și pântecul contractându-se, Jamie a inspirat adânc încă o dată.

– Eu nu vă cer nimic.

Și, știind prea bine ceea ce făcea, dispreţuindu-se într-un fel pentru asta, a recurs la vechile arme ale retoricii și idealismului.

– Am spus că jurământul de credință față de rege a fost unul ce ne-a fost impus, nu dat cu acordul nostru. Un asemenea jurământ rămâne fără nicio putere, pentru că niciun om nu jură orice decât dacă este liber.

Nimeni nu a strigat în semn de protest, de aceea a continuat, cu vocea ridicată pentru a fi auzit, dar fără a striga:

– Mai țineți minte declarația de la Arbroath, da? Acum patru sute de ani, moșii și strămoșii noștri au scris aceste cuvinte: *…atâta vreme cât o sută dintre noi rămân în viață, nimeni, în nicio condiție, nu va ajunge sub domnia britanică.* S-a oprit pentru a-și controla glasul, apoi a continuat: *Adevărul este că nu pentru glorie, bogății sau onoruri luptăm noi, ci pentru libertate – doar pentru ea, cea la care nimeni nu poate renunța decât cu prețul vieții.*

Apoi a tăcut. Nu pentru efectul pe care l-ar fi avut asta asupra oamenilor cărora li se adresa, ci deoarece prin cuvintele în sine, rostindu-le, se trezise brusc, față în față, cu propria lui conștiință.

Până în acel moment se cam îndoise privind justificarea revoluției, dar și mai mult de scopurile ei; se văzuse silit să adopte poziția de rebel din cauza a ceea ce îi spuseseră Claire, Brianna și Roger Mac. Însă rostind cuvintele străvechi, a găsit convingerea pe care credea că o pretindea – și a fost șocat de gândul că pleca la luptă pentru ceva mai important decât bunăstarea propriului neam.

Și veți sfârși la fel de morți în cele din urmă, a gândit el, resemnat. *Nu cred că vă va durea mai puțin dacă știți că muriți în numele unei cauze bune – dar poate că așa este.*

– Eu voi pleca peste o săptămână, a spus el încet și s-a îndepărtat, lăsându-i pe oameni să se uite după el.

*

Se așteptase ca oamenii lui de la Ardsmuir să revină: cei trei frați Lindsay, Hugh Abernathy, Padraic MacNeill și ceilalți. Nu neapărat așteptați, dar bine-veniți, erau Robin McGillivray și fiul lui, Manfred.

Cu o anumită senzație de amuzament, Jamie a constatat că Ute McGillivray îl iertase. În afară de Robin și Freddie, veniseră cincisprezece oameni din apropiere de Salem, cu toții rude ale redutabilei *frau*.

Cu toate acestea, spre surprinderea lui Jamie, dintre pescari, doar Hiram Crombie hotărâse să i se alăture.

– M-am rugat pentru asta, i-a spus el lui Jamie, reușind să arate şi mai acru și mai pios decât de obicei, și cred că ai dreptate în legătură cu jurământul. S-ar putea să ne trezim spânzurați și cu casele arse, dar eu tot vin cu tine.

Ceilalți, după mormăieli și dezbateri agitate, hotărâseră să nu vină. Jamie nu-i putea învinovăți. După ce supraviețuiseră dezastrului de la Culloden, călătoriei plină de primejdii până în colonii și greutăților de pe corabie, ultimul lucru pe care și-l doreau era să ridice armele împotriva regelui.

Însă cea mai mare surpriză l-a așteptat în timp ce mica lui companie ieșea călare din Cooperville și pătrundea pe drumul care ducea spre sud.

Un grup de oameni, cam patruzeci la număr, aștepta la o răspântie. S-a apropiat cu precauție de ei, iar din acea mulțime un bărbat a dat pinteni calului pentru a se apropia de el. Era Richard Brown, cu chipul palid și sumbru.

– Am auzit că te duci la Wilmington, a spus Brown, fără nicio introducere. Dacă ești de acord, eu și oamenii mei vom merge odată cu tine.

A tușit, apoi a adăugat:

– Sub comanda ta, bineînțeles.Din urma lui, Jamie a auzit murmurul slab al lui Claire, aşa că și-a reprimat un zâmbet. Și-a dat seama de privirile furişate ale celor din urma lui. A surprins ochii lui Roger Mac, iar acesta a

dat ușor din cap. Războiul aducea laolaltă oameni cu păreri diferite; Roger Mac știa asta la fel de bine ca și el, iar în ceea ce îl privea, în timpul revoltei, Jamie luptase alături de oameni mai răi decât Brown.

– Atunci, ești bine-venit, a spus el și, aflat în șa, a făcut o plecăciune. Tu și oamenii tăi.

*

Am întâlnit altă companie de miliție lângă o așezare ce se numea Moore‘s Creek și am făcut tabără împreună cu ea sub pini cu ace lungi. În ziua precedentă fusese o ploaie cu gheață, iar solul era înțesat de crengi prăbușite, unele groase cât talia mea. Asta a făcut ca înaintarea să devină dificilă, însă a prezentat și avantaje în ceea ce privea focurile de tabără.

Tocmai aruncam în cazan ingrediente adunate în grabă, ca să fac un ghiveci – bucăți de șuncă, oase, fasole, orez, ceapă, morcovi și biscuiți fărâmițați râncezi – și îl ascultam pe celălalt comandant de miliție, Robert Borthy, care îi vorbea lui Jamie – cu o frivolitate evidentă – despre situația Regimentul de Emigranți Highland, așa cum erau cunoscuți ca nume adversarii noștri.

– În total, nu pot fi mai mulți de cinci sau șase sute de oameni, tocmai spunea el pe un ton disprețuitor și amuzat. Bătrânul MacDonald și consilierii lui încearcă să-i mobilizeze din zonele rurale de câteva luni și, din câte înțeleg, efortul lui a fost totuna cu a încerca să cari apă cu ciurul.

La un anumit moment, Alexander McLean, unul dintre consilierii generalului, stabilise un punct de întâlnire, convocându-i pe toți highlanderii și irlandezii-scoțieni din apropiere să se adune – pregătind cu șiretenie un butoiaș cu băutură drept tentație. Apăruseră, de fapt, cam cinci sute de oameni, însă, imediat ce s-a terminat băutura, aceștia au dispărut, lăsându-l pe McLean singur și cu totul buimac.

– Sărmanul om a rătăcit aproape două zile, căutând un drum, după care, cineva și-a făcut milă de el și l-a condus înapoi spre civilizație.

Borthy, un bărbat robust, care provenea din văgăunile de pe munți, având o barbă castanie, deasă, a zâmbit larg în timp ce povestea și a acceptat o

cană cu bere, mulţumind, după care a continuat:

– Doar Dumnezeu ştie unde se află acum ceilalţi. Am auzit că soldaţii pe care îi are bătrânul MacDonald sunt mai toţi proaspăt imigranţi – guvernatorul i-a pus să jure să ridice armele pentru a apăra colonia, după care le va acorda pământuri. Cei mai mulţi dintre sărmanii oameni abia au coborât de pe corăbiile venite din Scoţia şi n-ar şti să deosebească nici nordul de sud, ca să nu mai spun că habar n-au unde se află.

– Eu ştiu unde sunt, chiar dacă ei n-au habar.

Ian a apărut în lumina focului, murdar, dar binedispus. Transmisese mesaje încoace şi încolo către diferite companii de miliţie care se îndreptau spre Wilmington, iar intervenţia lui a stârnit un mare interes printre cei prezenţi.

– Unde? a întrebat Richard Brown, aplecat spre lumina focului, cu faţa îngustă alertă şi şireată.

– Coboară pe Negro Head Point Road şi mărşăluiesc precum un adevărat regiment, a spus Ian, lăsându-se cu un geamăt de plăcere pe un buştean ce i s-a oferit. Mătuşă, ai ceva cald de băut? Sunt şi îngheţat, şi stors de sete.

Exista un soi de lichid de culoare întunecată, cu gust neplăcut, numit „cafea“, făcut din ghinde coapte şi fierte. Cu o oarecare reţinere, i-am turnat într-o cană, însă el a băut cu mare plăcere şi, în acelaşi timp, a prezentat rezultatele expediţiei lui.

– Au vrut să dea roată spre vest, numai că oamenii colonelului Howe au ajuns primii acolo şi i-au făcut să se oprească. Şi atunci au traversat, voind să ocupe vadul – însă colonelul Moore şi-a îndemnat oamenii să iuţească pasul şi i-a făcut să mărşăluiască toată noaptea ca să le-o ia înainte.

– N-au făcut nicio încercare să intre în luptă cu Howe sau Moore? a întrebat Jamie, încruntându-se.

Ian a clătinat din cap şi a înghiţit restul de cafea din ghinde.

– Nici pe departe. Colonelul Moore spune că nu vrea să atace decât după ce ajunge la Wilmington – acolo aşteaptă întăriri.

Am schimbat o privire cu Jamie. Întăririle anticipate erau probabil soldaţii britanici promişi de generalul Gage. Însă un călăreţ venind de la Brunswick,

pe care îl întâlniserăm cu o zi înainte, ne spusese că în urmă cu patru zile, când plecase *el* de pe coastă, nu sosise nicio corabie. Dacă erau aşteptaţi de întăriri, acestea vor fi alcătuite din regalişti locali – şi, din zvonurile şi rapoartele pe care le auziserăm până în acel moment, regaliştii locali alcătuiau o forţă prea slabă pentru a sluji la ceva.

– Ei bine, asta e. Sunt izolaţi şi dintr-o parte şi din alta, adevărat? Se deplasează drept înainte şi ar putea ajunge la pod spre sfârşitul zilei de mâine.

– Cât de mult e până acolo, Ian? l-a întrebat Jamie, mijindu-şi ochii ca să vadă printre pini. Copacii erau foarte înalţi, iar câmpul cu iarbă de la poalele lor era deschis – foarte potrivit pentru mersul călare.

– Pesemne jumătate de zi de călărit.

– A, am înţeles.

Jamie s-a destins puţin şi a întins mâna după cana cu cafea proastă.

– Înseamnă că avem timp să dormim.

*

Am ajuns la podul peste Moore‘s Creek a doua zi, cam la miezul zilei, şi ne-am alăturat companiei comandate de Richard Caswell, care l-a salutat cu plăcere pe Jamie.

Nu am văzut regimentul Highland, dar călăreţii-mesageri soseau cu regularitate, anunţând înaintarea lui neobosită pe Negro Head Point Road – un drum lat pentru căruţe, care ducea direct spre podul solid, din lemn, ce traversa pârâul Widow Moore.

Jamie, Caswell şi alţi câţiva comandanţi au mers de-a lungul malului încoace şi încolo, arătând spre pod. Pârâul curgea printr-o zonă de teren mlăştinos şi înşelător, iar din apă şi noroi se înălţau chiparoşi. Însă pe măsură ce se îngusta, pârâul devenea adânc – folosind un fir cu plumb, un curios a măsurat adâncimea apoi în apropierea podului, constatând că acolo avea patru metri şi jumătate – astfel că podul era singurul loc posibil pe unde o armată putea traversa râul.

Iar asta a explicat tăcerea lui Jamie din timpul cinei. Ajutase la ridicarea unor baricade de pământ pe partea cealaltă a pârâului și avea mâinile murdare de țărână și unsoare.

– Au tunuri, a spus el încet, văzând că mă uitam la petele de pe mâinile lui.

Cu un aer absent, și le-a șters de pantaloni, care arătau jalnic din cauza murdăriei.

– Două tunuri mici aduse din oraș, dar tot tunuri se cheamă.

S-a uitat spre pod și a făcut o grimasă.

Știam la ce se gândea – și de ce.

Donald, tu ai fost înapoia tunurilor la Culloden, îi spusese el maiorului. *Eu m-am aflat în fața lor. Având în mână doar o sabie.* Săbiile erau armele firești ale higlanderilor – și pentru mulți, probabil singurele pe care le aveau. Din câte auziserăm, generalul MacDonald reușise să strângă doar o cantitate redusă de muschete și praf de pușcă; cei mai mulți soldați erau înarmați cu săbii late și scuturi rotunde. Și mărșăluiau direct către o ambuscadă.

– Of, Iisuse! a spus Jamie, dar atât de încet încât abia l-am auzit. Sărmanii neghiobi! Viteji, dar neghiobi.

*

Lucrurile s-a înrăutățit și mai mult – ori s-au îmbunătățit, asta în funcție de punctul de vedere al fiecăruia – când a început să se întunece. Temperatura crescuse după ploaia înghețată, însă pământul era îmbibat de apă; umezeala s-a ridicat din sol în cursul zilei, dar, la venirea nopții, s-a condensat într-o negură atât de densă, încât focurile de tabără abia se vedeau, fiecare licărind ca un tăciune pe cale să se stingă.

Întrucât noile condiții au dat naștere unor planuri noi, în rândul miliției s-a instalat o stare de agitație.

– Acum, a spus Ian încet, apărând lângă Jamie ca o fantomă din ceață. Caswell e pregătit.

Proviziile noastre, atâtea câte erau, fuseseră împachetate; purtând arme, praf de pușcă și hrană, opt sute de oameni, însoțiți de persoane ca mine, s-au furișat prin ceață către pod, lăsând focurile aprinse în urmă.

Nu știam sigur unde erau soldații lui MacDonald în acele momente – poate se aflau încă pe drumul de căruțe ori făcuseră un ocol, venind pe marginea mlaștinii în recunoaștere. În acest caz, noroc, mi-am spus eu. Simțeam ca o ghiară în stomac când am pășit cu fereală pe pod; era ridicol să merg tiptil, dar nu îmi venea să calc ferm – ceața și tăcerea aduceau cu ele un sentiment al misterului și mersului furișat.

Am lovit o scândură denivelată cu un deget de la un picior și era să cad, însă Roger, care mergea alături de mine, m-a prins de un braț și m-a readus pe picioare. L-am strâns de braț și el a zâmbit ușor. Deși nu se afla decât la mai puțin de jumătate de metru de mine, abia i-am văzut fața prin ceață.

Ajunși pe celălalt mal, ne-am dispersat pentru a ne stabili noi tabere pe dealul aflat deasupra baricadelor de pământ pe care bărbații le construiseră la o sută de metri de pârâu. Am trecut destul de aproape pe lângă tunuri ca să văd țevile lor lungi, împungând întrebător prin ceață: Mama Covington și fiica ei, așa le botezaseră oamenii. M-am întrebat cum puteau fi deosebite și care era originala Mamă Covington. O mamă redutabilă ori probabil proprietara vreunui bordel local.

Ne-a fost ușor să găsim lemn de foc; ploaia înghețată afectase și pinii din apropierea pârâului. Însă era cumplit de ud și proastă aș fi fost să stau vreo oră în genunchi scăpărând și încercând să aprind iasca. Din fericire, nimeni nu putea vedea *ce* făceam în acea ceață ca o supă pasată, așa că, pe furiș, am scos din buzunar o cutiuță cu chibrituri făcute de Brianna.

În timp ce suflam asupra rămurelelor pentru a se aprinde mai bine, am auzit o serie de scrâșnete și pârâituri din direcția podului și, din genunchi, m-am îndreptat de spate și am privit în josul dealului. N-am văzut nimic, desigur, dar mi-am dat seama că era vorba de scrâșnetele scoase de cuiele care cedau când scândurile groase erau smulse – oamenii dezmembrau podul.

Mi s-a părut că a trecut mult timp până când Jamie a venit să mă caute. A refuzat să mănânce, s-a rezemat de un copac și mi-a făcut semn să mă apropii. M-am așezat între genunchii lui și m-am lăsat pe spate, lipindu-mă de el, recunoscătoare pentru căldura pe care o radia; noaptea era friguroasă, cu o umezeală care se strecura prin fiecare crăpătură și mă îngheța până în măduva oaselor.

– Vor descoperi că podul e distrus? am întrebat după o tăcere îndelungată, încărcată însă de nenumăratele zgomote pe care le făceau oamenii care lucrau dedesubt.

– Nu, dacă ceața asta ține până dimineață, și va ține.

Jamie părea resemnat, dar mai liniștit decât fusese mai devreme. Am rămas tăcuți o vreme, urmărind jocul flăcărilor pe fundalul ceții – o imagine bizară, deoarece focul părea să pâlpâie și să se amestece cu ceața, iar flăcările se întindeau în mod ciudat în sus, dispărând într-un vârtej de alb.

– Englezoaico, tu crezi în fantome? m-a întrebat Jamie pe neașteptate.

– Hm… ei bine, ca să spun pe șleau, cred, am spus eu.

Știa că așa stăteau lucrurile, pentru că îi povestisem despre întâlnirea cu indianul care avea fața pictată în negru. Știam că și el credea – doar era highlander. De ce, ai văzut vreuna?

A clătinat din cap, apoi și-a înfășurat brațele mai strâns în jurul meu.

– N-aș putea spune că am văzut-o, a spus el, părând căzut pe gânduri. Dar să fiu al naibii dacă nu e acolo.

– Cine? am întrebat, foarte tulburată de vorbele lui.

– Murtagh, a spus el, surprinzându-mă și mai mult.

S-a așezat mai comod, după care m-a strâns din nou la piept.

– De când a venit ceața asta, am avut senzația clară că el e aici, aproape de mine.

– Chiar?

Devenea fascinant, dar asta m-a neliniștit. Murtagh, nașul lui Jamie, murise la Culloden și – din câte știam – de atunci încoace nu se manifestase niciodată. Nu-i puneam la îndoială prezența; personalitatea lui Murtagh fusese extrem de puternică, deși mohorâtă, iar dacă Jamie spunea că o

simțea, însemna că probabil era acolo. Ceea ce m-a neliniștit era întrebarea *de ce* se afla acolo.

M-am concentrat o vreme, dar nu am simțit prezența micului şi asprului scoțian. Evident, pe el l-ar fi interesat doar Jamie. *Asta* m-a înspăimântat.

Deşi rezultatul bătăliei de a doua zi era cât se putea de clar, o bătălie tot bătălie rămânea și puteau fi uciși chiar și oameni din tabăra învingătoare. Murtagh fusese naşul lui Jamie și își luase în serios datoria față de el. Am sperat din toată inima că nu primise vestea că Jamie era pe cale de a fi ucis și că nu apăruse pentru a-l îndruma spre Rai – viziunile în ajunul unei bătălii erau ceva obișnuit în folclorul din Highland, dar Jamie spusese că *nu* îl văzuse pe Murtagh. Asta însemna ceva, am presupus eu.

– Hm… nu ți-a spus *nimic*, așa e?

Părând netulburat de acea apariție fantomatică, Jamie a clătinat din cap.

– Nu, dar e… acolo.

În realitate, părea să găsească o alinare în acea prezență, aşa că nu mi-am exprimat îndoielile şi temerile. Însă ele m-au urmărit, astfel că mi-am petrecut restul scurtei nopți stând strâns lipită de soțul meu, ca și cum m-aș fi opus ca Murtagh sau altcineva să-l smulgă de lângă mine.

58 James, în scoțiană (n. tr.).

113

FANTOMELE DE LA CULLODEN

Când s-au ivit zorii, Roger a rămas în picioare înapoia baricadelor de pământ, alături de socrul lui, cu muscheta în mână, încordându-și privirea pentru a răzbate prin ceață. Până la ei ajungeau zgomotele produse de o armată în marș; sunetele se propagau prin ceața deasă. Duduit măsurat, de pași, deși oamenii nu mărșăluiau chiar la unison. Clinchet de metal și foșnet de haine. Voci – strigătele ofițerilor, a socotit el, începând să își mobilizeze soldații.

Probabil că deja descoperiseră focurile de tabără abandonate, astfel că știau că dușmanii se aflau dincolo de râu.

Mirosul puternic de seu plutea în aer; după ce scoseseră scândurile podului, oamenii lui Alexander Lillington unseseră cu el stâlpii de sprijin. Jamie își ținea strâns arma de ore în șir, așa se părea, și totuși metalul era încă rece în mâna lui, astfel că degetele îi înțepeniseră.

– Ai auzit strigătele? a întrebat, făcând un semn din cap spre ceața care ascundea malul celălalt. Vântul își schimbase direcția, astfel că, de dincolo de trunchiurile fantomatice ale pinilor, răzbăteau doar cuvinte disparate în gaelică, aşa că n-am putut pricepe mai nimic. Însă Jamie a reușit.

– Cel care îi conduce, și cred că după voce e McLeod, vrea ca ei să treacă râul, a spus el.

– Bine, dar asta e sinucidere curată! a exclamat Roger. Sigur și-au dat seama – e posibil să nu fi văzut nimeni podul?

– Sunt highlanderi, a spus Jamie cu glas slab și a rămas cu ochii ațintiți la vergeaua de alamă pentru curățarea țevii muschetei, pe care a scos-o din locașul ei. Oamenii ca ei îl vor urma pe cel căruia i-au jurat credință, chiar dacă el îi duce la o moarte sigură.

Ian era în apropiere; a aruncat o scurtă privire spre Roger, apoi s-a uitat peste umăr, spre Kenny și Murdo Lindsay, care stăteau alături de Ronnie Sinclair și de frații McGillivray. Alcătuiau un grup. Toți aveau în mâini câte o muschetă sau o pușcă și aruncau priviri spre Jamie la fiecare câteva secunde.

Aceștia li se alăturaseră oamenilor colonelului Lillywhite de pe mal; Lillywhite mergea printre războinici, verificând dacă erau pregătiți.

Văzându-l pe Jamie, Lillington s-a oprit brusc, iar Roger a simțit un ghem în stomac. Randall Lillington fusese văr de-al doilea al colonelului.

Alexander Lillington nu era omul care să-și țină gândurile ascunse; își dăduse dintr-odată seama că oamenii lui erau la aproximativ doisprezece metri depărtare și că oamenii lui Jamie stăteau între el și aceștia. Și-a îndreptat ochii spre ceață, de unde răcnetelor lui Donald McLeod i-au răspuns strigătele tot mai puternice ale highlanderilor de sub comanda lui, apoi și-a întors ochii spre Jamie.

– Ce spune? a vrut să știe Lillington, ridicându-se pe vârfurile picioarelor și uitându-se încruntat spre celălalt mal, ca și cum, dacă se concentra, putea înțelege ceva.

– Le spune că vitejia îi va ajuta să câștige bătălia.

Jamie a aruncat o privire spre creasta ridicăturii din spatele lor. Țeava lungă și neagră a Mamei Covington era vizibilă prin ceață. *Ca și cum asta ar ajuta la ceva*, a adăugat el în gaelică.

Alexander Lillington a întins brusc o mână și l-a prins pe Jamie de o încheietură.

– Și tu, domnule? a întrebat el, cu o suspiciune care i s-a citit în ochi și voce. Nu ești și tu highlander?

Lillington își ținea cealaltă mână pe pistolul de la centură. Roger a simțit că flecăreala oamenilor din spatele lor a încetat, de aceea s-a uitat peste umăr. Toți oamenii lui Jamie urmăreau scena cu mare interes, dar fără a fi alarmați în mod deosebit. Era evident că socoteau că Jamie se putea descurca singur cu Lillington.

– Te-am întrebat, domnule, către cine se îndreaptă credința ta.

– Domnule, unde mă aflu acum? a spus Jamie cu o politețe exagerată. De partea asta a râului, sau de cealaltă?

Câțiva oameni au zâmbind auzindu-i vorbele, dar s-au abținut să râdă; problema credinței era încă vie și nimeni nu ar fi riscat în mod inutil.

Strânsoarea lui Lillington asupra încheieturii lui Jamie a slăbit, însă omul nu i-a eliberat-o, cu toate că a acceptat afirmația lui Jamie cu o mișcare din cap.

– Destul de bine. Dar de unde știu că nu ai intenția să te răzgândeşti și să ne ataci în toiul bătăliei? Pentru că *ești* highlander, adevărat? Și oamenii tăi?

– Sunt highlander, a spus Jamie sumbru.

S-a uitat încă o dată spre malul opus, unde, prin ceață, se vedeau când și când fragmente de stofă ecosez, apoi a revenit cu privirea spre Lillington. Strigătele răsunau cu ecou prin ceață.

– Dar sunt și american.

Apoi și-a smuls mâna din strânsoarea lui Lillington.

– Și îți permit, domnule, a continuat el cu glas calm, ridicând pușca și așezând-o pe pat, să stai în spatele meu și să-mi vâri sabia drept în inimă dacă voi trage greșit.

După aceea s-a întors cu spatele spre Lillington, și-a încărcat arma, îndesând bila, praful de pușcă și armând-o cu mare precizie.

Din ceață s-a auzit un glas, iar alte o sută de voci au preluat strigătul în gaelică:

– REGELE GEORGE ȘI SĂBIILE LATE!

Începuse ultima șarjă Highland.

*

Au șarjat prin ceață la treizeci de metri de pod, răcnind, iar inima i-a tresărit în piept lui Jamie. Preț de o clipă – dar numai o clipă – a simțit că alerga alături de ei, iar vântul creat de alergare i-a făcut cămașa să fluture, rece pe corp.

Cu toate acestea, avându-l pe Murtagh alături care privea totul cu cinism, a rămas neclintit. Roger Mac a tușit, iar Jamie a ridicat pușca pe umăr și a

așteptat.

– Foc!

Rafala i-a lovit pe atacatori înainte de a ajunge la podul pe jumătate distrus; vreo șase oameni s-au prăbușit pe drum, însă ceilalți au continuat să înainteze. Apoi tunurile de pe dealul de deasupra lor au tras, întâi unul, apoi celălalt, iar suflul descărcării lor a venit ca o împunsătură în spatele lui Jamie.

Trăsese odată cu ceilalți, țintind deasupra capetelor celor care atacau. A așezat pușca jos și a scos vergeaua. De ambele părți s-au auzit urlete, țipetele răniților și răcnete mai puternice de bătălie.

– *A righ! A righ!* Pentru rege! Pentru rege!

McLeod era în apropierea podului; fusese lovit, pentru că avea sânge pe tunică, însă și-a scos sabia, și-a pregătit scutul și a alergat pe pod, împungând sabia în lemn ca să se sprijine.

Tunurile au bubuit din nou, însă țintiseră prea sus; cei mai mulți highlanderi se îngrămădiseră pe malul râului – unii ajunseseră în apă, agățându-se de pilonii podului și înaintau încet. Mulți alții erau pe pod, alunecând și folosindu-și săbiile, la fel ca McLeod, pentru a-și păstra echilibrul.

– *Foc!*

Și Jamie a tras, iar fumul scos de praful de pușcă s-a amestecat cu ceața. Tunurile puteau trage la distanța aceea și au făcut-o pe rând, iar Jamie a simțit unda de șoc izbindu-l, ca și cum ghiulelele ar fi trecut prin el. Cei mai mulți oameni de pe pod ajunseseră deja în apă, alții s-au întins pe lemnărie, însă au fost loviți de focurile de muschete, căci fiecare om trăgea de voie dinspre redută.

Jamie și-a încărcat arma și a tras.

Uite-l acolo! i-a spus o voce calmă; nu și-a dat seama dacă era a lui sau a lui Murtagh.

McLeod murise, iar cadavrul lui a plutit o clipă pe apa râului, după care curentul l-a tras în adânc. În apă se zbăteau mulți oameni – apa era adâncă acolo și ucigător de rece. Puțini highlanderi știau să înoate.

Jamie l-a zărit pe Allan MacDonald, soțul Florei, palid, privind spre mulțimea de pe mal.

Maiorul Donald MacDonald se zbătea în apă, reușind să se ridice cumva la suprafață. Peruca îi dispăruse, iar pe capul dezgolit avea o rană, pentru că sângele i se scurgea de pe scalp peste față. I se vedeau dinții dezveliți, strânși de durere sau determinare, era greu de spus. Un alt glonț l-a lovit și s-a prăbușit cu un plescăit, dar s-a ridicat din nou, încet, foarte încet, după care a nimerit în apă prea adâncă pentru a rămâne în picioare. Dar s-a înălțat din nou, dând disperat din brațe și scoțând sânge pe gura sfărâmată, în efortul de a respira.

Atunci. fă-o tu, flăcăule! a spus vocea calmă. Jamie a ridicat pușca și l-a împușcat pe MacDonald drept în gât. Omul s-a prăbușit pe spate și s-a scufundat imediat.

*

Totul s-a terminat în câteva minute. Ceața era încărcată de fumul de praf de pușcă ars, iar râul întunecat era sufocat de morți şi muribunzi.

– Regele George și săbiile late, nu? a spus cu glas sumbru Caswell, privind scena. Săbii împotriva tunurilor. Sărmanii de ei.

De cealaltă parte a râului se crease o derută generală. Cei care nu căzuseră în apropierea podului fugeau. Oamenii din cealaltă parte a pârâului cărau deja scândurile pentru a reface podul. Cei care fugeau nu aveau să ajungă departe.

Iar Jamie trebuia să își cheme oamenii pentru a porni în urmărirea lor. Cu toate astea, stătea împietrit, iar vântul rece îi șuiera pe la urechi.

*

Jack Randall a rămas neclintit. Avea sabia în mână, dar nu a făcut niciun efort s-o ridice. A rămas pe loc, având pe buze un zâmbet ciudat, iar ochii lui negri au privit arzător spre ochii lui Jamie.

Dacă ar fi reușit să înfrângă acea privire… însă nu putea, așa că a surprins o mișcare neclară înapoia lui Randall. Murtagh, alergând, sărind peste smocuri de iarbă ca o oaie. Și sclipirea sabiei nașului său – văzuse

toate acestea, ori era doar o nălucire? Nu avea importanţă; ştiuse asta fără nicio îndoială din împunsătura braţului lui Murtagh şi văzuse lovitura ucigătoare urcând spre spinarea căpitanului, purtând o tunică roşie, înainte ca asta să se întâmple.

Însă Randall s-a răsucit, prevenit probabil de vreo schimbare în ochii lui sau de răsuflarea lui Murtagh sau doar de instinctul de soldat. Fusese prea târziu pentru a evita împunsătura, însă se petrecuse suficient de repede, astfel încât pumnalul nu şi-a atins ţinta fatală, rinichiul. Randall scosese un icnet după ce primise lovitura – Iisuse, a auzit asta! – şi s-a tras într-o parte, bălăbănindu-se pe picioare, dar întorcându-se în timp ce se prăbuşea, prinzându-l pe Murtagh de încheietura mâinii şi târându-l la pământ într-o jerbă de stropi scoşi de arbuştii uzi printre care au căzut.

Încleştaţi, se rostogoliseră într-o adâncitură, luptându-se, iar el se aruncase printre arbuşti care i se agăţau de haine, având în mână – ce, ce anume avea în mână?

Însă senzaţia acelui lucru s-a şters în atingere cu pielea lui; a simţit greutatea lucrului pe care îl ţinea în mână, dar el nu avea formă de mâner sau trăgaci ca să-i aducă aminte de ceva, şi a dispărut din nou.

Lăsându-l cu acea imagine unică: Murtagh, Murtagh, cu dinţii încleştaţi şi rânjiţi, când el a lovit. Murtagh, alergând, venind să-l salveze.

*

Treptat, şi-a dat seama încă o dată unde se afla. A simţit o mână pe braţ – Roger Mac, cu chipul albit, dar sigur pe sine.

– Mă duc să-i văd, a spus Roger Mac, făcând un mic semn din cap spre pârâu. Tu eşti bine?

– Da, sigur, a spus Jamie, având totuşi senzaţia pe care o trăia deseori când se trezea dintr-un vis – ca şi cum, de fapt, nici el nu ar fi fost real.

Roger a dat din cap şi s-a întors, cu gândul să plece de acolo. Apoi, brusc, s-a întors şi, lăsându-şi încă o dată mâna pe braţul lui Jamie, i-a spus foarte încet:

– *Ego te absolvo.*

După care s-a răsucit pe călcâie și a pornit hotărât, să-i îngrijească pe muribunzi și să-i binecuvânteze pe morți.

PARTEA A DOUĂSPREZECEA

TIMPUL NU VA FI AL NOSTRU PE VECI

114

AMANDA

DIN *L' OIGNON-INTELLIGENCER, 15 MAI 1776*

INDEPENDENȚĂ!!

În urma măreței victorii de la podul Moore's Creek, Congresul al Patrulea al Carolinei de Nord a votat adoptarea Hotărârilor de la Halifax. Aceste hotărâri autorizează delegații la Congresul Continental să se pună de acord cu ceilalți delegați pentru a declara independența și a stabili alianțe, rezervând acestei colonii dreptul unic și exclusiv de a stabili o Constituție și legi, iar prin adoptarea Hotărârilor de la Halifax, Carolina de Nord devine astfel prima colonie care sprijină oficial independența.

PRIMUL VAS din flota comandată de Sir Peter Parker a sosit la gura râului Cape Fear pe data de 18 aprilie. Flota este compusă din nouă nave și, potrivit declarației guvernatorului Josiah Martin, aduce soldați britanici pentru pacificarea și unirea coloniei.

FURT: Din depozitul deținut de domnul Gerald Forbes pe Water Street au fost furate mărfuri în valoare de douăzeci și șase de lire, zece șilingi și patru pence. Hoții au făcut o gaură în spatele depozitului în cursul nopții de 12 mai și au transportat mărfurile cu o căruță. Doi bărbați, unul alb și unul negru, au fost văzuți îndepărtându-se în căruța trasă de doi catâri. Orice informație legată de această infracțiune atroce va fi recompensată cu generozitate. Luați legătura cu W. Jones, care deține bodega „Pescărușul și Stridia" din Market Square.

NAŞTERE în familia căpitanului Roger MacKenzie și a soției lui de la Fraser‘s Ridge; o fată, pe data de 21 aprilie. Se anunță că mama și copila sunt sănătoase. Numele copilului este Amanda Claire Hope MacKenzie.

Roger nu se simțise niciodată atât de îngrozit ca în clipa în care fiica lui nou-născută i-a fost pusă în brațe pentru prima oară. Având vârsta de câteva minute şi pielea fragedă și perfectă ca petalele unei orhidee, era atât de delicată încât s-a temut că degetele lui vor lăsa urme. Însă era atât de fascinantă, încât a simțit dorința de a o atinge, trecându-și cu multă delicatețe dosul mâinii peste rotunjimea perfectă a obrazului ei mic, mângâind apoi puful negru al părului ei cu un deget.

– Seamănă cu tine.

Transpirată, despletită și slăbită, și atât de frumoasă încât Roger nici nu îndrăznea să o privească, Brianna stătea rezemată de perne cu un zâmbet care apărea și dispărea ca acela al pisicii din Cheshire – nicio clipă absent cu totul, chiar dacă se stingea când și când din cauza extenuării.

– Zău?

Cu totul absorbit, a examinat fața minusculă. Nu pentru a descoperi semne care să arate asemănarea, ci doar pentru că nu-și putea dezlipi ochii de la ea.

Ajunsese să o cunoască profund în lunile în care fusese trezit brusc de ghionturi și lovituri de picior, urmărind mișcarea fluidă a pântecului Briannei, simțind fătul destinzându-se și retrăgându-se sub palmele lui când stătea întins în spatele Briannei, cuprinzându-i burta și făcând glume.

Însă el o cunoscuse sub numele de micul Otto, pe care îl folosiseră pentru copilul nenăscut. Otto avusese o personalitate distinctă și, preț de o clipă, dându-și seama că Otto dispăruse, a trăit o senzație ridicolă de pierdere. Această ființă minusculă și splendidă era cu totul nouă.

– Ce părere ai de Marjorie? l-a întrebat Bree care își ridicase capul și se uitat la copila înfășurată într-o pătură.

Discutaseră luni în șir ce nume să aleagă, făcând liste, certându-se, făcând haz unul de celălalt, propunând nume ridicole precum Montgomery sau

Agatha. În cele din urmă, hotărâseră că dacă vor avea băiat, numele lui ar putea fi Michael; dacă era fată, Marjorie, după numele mamei lui Roger.

Fetița a deschis ochii destul de brusc și s-a uitat la el. Avea ochii migdalați; s-a întrebat dacă vor rămâne astfel, ca ai mamei ei. Aveau o culoare albăstruie și plăcută, precum cea a cerului la mijlocul dimineții – la prima vedere, nimic ieșit din comun, dar când o priveai mai atent, era un albastru fără margini.

– Nu, a spus el încet, privind fix acei ochi.

Se întreba dacă ea îl vedea.

– Ba nu, a spus din nou Roger. Numele ei va fi Amanda.

*

La început, nu spusesem nimic. Era un lucru obișnuit la nou-născuți – îndeosebi în cazul celor născuți ceva mai devreme de termen, așa cum fusese Amanda –, așadar niciun motiv de îngrijorare.

Ductus arteriosus[59] este un mic vas de sânge care, la făt, unește aorta cu artera pulmonară. Copiii au plămâni, desigur, dar înainte de naștere nu-i folosesc; tot oxigenul necesar le vine din placentă prin intermediul cordonului ombilical. Prin urmare, în afară de hrănirea țesutul în dezvoltare, nu este nevoie ca sângele să fie dirijat spre plămâni – și astfel, ductus arteriosus ocolește circulația pulmonară.

Însă la naștere, copilul respiră prima oară, iar senzorii de oxigen din acest vas mic îl fac să se contracte și să se închidă permanent. Odată cu închiderea ductus arteriosus, sângele se îndreaptă dinspre inimă către plămâni, colectează oxigen și revine pentru a fi pompat în restul organismului. Un sistem precis și elegant, doar că nu funcționează întotdeauna perfect.

Ductus arteriosus nu se închide întotdeauna. Dacă nu se închide, sângele continuă să plece spre plămâni, bineînțeles, dar deviația există. În unele cazuri, spre plămâni este trimis prea mult sânge și îi inundă. Plămânii se umflă, devin congestionați și, din cauză că fluxul sanguin este deviat, apar probleme de oxigenare, ce pot deveni acute.

Mi-am plimbat stetoscopul peste pieptul minuscul și mi-am ținut urechea lipită de el, ascultând cu atenție. Era cel mai bun stetoscop pe care îl aveam, un model din secolul al XIX-lea, numit Pinard – un clopot cu un disc plat la un capăt, de care îmi lipeam urechea. Aveam unul făcut din lemn, dar acesta era din cositor, pe care Brianna îl turnase pentru mine folosind un mulaj din nisip.

De fapt, murmurul era atât de clar, încât am simțit că abia dacă aveam nevoie de stetoscop ca să-l aud. Nu era un clic sau o bătaie neregulată, nici vreo pauză prea lungă sau un fâșâit ca de scurgere – existau multe sunete neobișnuite pe care le poate scoate o inimă, iar ascultarea era prima etapă în stabilirea diagnosticului. Defecte atriale, defecte ale ventriculelor, valve cu malformații – fiecare are murmurul său specific, unele ce pot fi percepute între bătăile inimii, iar altele amestecându-se cu sunetele produse de inimă.

Când ductus arteriosus nu reușește să se închidă, se spune că e „evident“ deschis. Într-o asemenea situație se produce un murmur bolborositor continuu, slab, dar audibil cu puțină concentrare, mai ales în regiunile supraclaviculare și cervicale.

Pentru a suta oară în două zile, m-am aplecat, cu urechea lipită de cornul Pinard pe care l-am plimbat peste gâtul și pieptul Amandei, sperând din tot sufletul ca sunetul să fi dispărut.

Nu se întâmplase asta.

– Întoarce capul, scumpo, da, așa e bine…

Am respirat, întorcându-i cu delicatețe capul pentru a-l îndepărta de mine, ținând cornul Pinard apăsat pe partea laterală a gâtului ei. Era greu să așez stetoscopul aproape de gâtul ei scurt și plinuț… dar am reușit. Murmurul a crescut în intensitate. Amanda a scos un soi de chicotit. Apoi i-am întors capul în cealaltă parte – sunetul a scăzut în intensitate.

– Uf, la naiba! am spus încet, ca să nu o sperii.

Am lăsat deoparte stetoscopul și am ridicat-o, ținând-o lipită de umăr. Eram singure; Brianna urcase în camera mea ca să tragă un pui de somn, iar ceilalți erau pe afară.

Am dus-o spre fereastra camerei medicale și am privit afară; era o zi frumoasă de primăvară de munte. Pitulicile își făceau din nou cuiburi sub streșini; le-am auzit deasupra mea, foindu-se cu bețișoare în cioc și conversând prin ciripeli clare și scurte.

– Pasăre, am spus, ținându-mi buzele aproape de urechea ei ca o scoică minusculă. Pasăre gălăgioasă.

Ea s-a zbătut slab și a scos un pârț drept răspuns.

– Corect, am spus, zâmbind fără să vreau.

Am depărtat-o puțin de mine ca să-i pot privi fața – adorabilă, perfectă –, dar nu la fel de plinuță ca la naștere, cu o săptămână în urmă.

Era normal ca bebelușii să piardă puțin în greutate la început, mi-am zis eu. Așa era.

Se poate întâmpla ca un ductus arteriosus evident să nu prezinte alte simptome în afara acelui murmur ciudat și continuu. Însă poate fi și altfel. Unul grav privează copilul de oxigenul necesar; simptomele principale sunt pulmonare – respirație greoaie, respirație rapidă și superficială; o culoare nefirească a pielii și oprirea în dezvoltare, din cauza energiei consumate în efortul de a obține suficient oxigen.

– Las-o pe bunica să mai asculte puțin, am spus, așezând-o pe pilota pe care o întinsesem pe masa de operații.

A gângurit și a dat din picioare când am ridicat cornul Pinard și l-am plasat din nou pe pieptul ei, mișcându-l peste gât, umăr, braț…

– Of, Doamne! am șoptit, închizând ochii. Dă, Doamne, să nu fie rău!

Însă murmurul a părut să devină mai puternic, acoperind rugăciunea mea.

Am deschis ochii și am văzut-o pe Brianna stând în pragul ușii.

*

– Mi-am dat seama că e *ceva* rău, a spus ea cu calm, ștergând-o pe Mandy la fund cu o cârpă umedă, pentru ca după aceea să-i pună un nou scutec. Nu mănâncă așa cum o făcea Jemmy. Dă semne că-i e foame, dar suge doar câteva minute, după care adoarme. După aceea, la câteva minute, se trezește și se agită.

S-a așezat și i-a oferit lui Mandy un sân, ca și cum ar fi vrut să ilustreze situația. Și, bineînțeles, copilul s-a prins de sân dând toate semnele că îi era foame. I-am luat o mânuță strânsă pumn și i-am desfăcut degetele. Unghiile minuscule aveau o tentă ușor albăstruie.

– Şi acum? a spus cu calm Brianna.

– Nu știu.

Ca să spun adevărul, acela era răspunsul obișnuit în majoritatea cazurilor, însă întotdeauna se dovedea nemulțumitor și, evident, cu atât mai mult acum.

– Câteodată nu există simptome, sau ele sunt minore, am spus, încercând să salvez lucrurile. Dacă deschiderea este foarte mare și apar simptome pulmonare – și avem așa ceva, atunci… *s-ar putea* să fie bine, doar că nu se va dezvolta, nu va crește corespunzător vârstei, din cauza dificultăţilor de hrănire. Ori – și am inspirat adânc pentru a-mi face curaj – ar putea să sufere de insuficiență cardiacă. Ori de hipertensiune pulmonară – asta înseamnă o presiune sanguină foarte mare în plămâni.

– Știu ce înseamnă, a spus Bree cu glas reținut. Ori?

– Ori endocardită infecţioasă. Ori nu.

– Va muri? m-a întrebat ea fără ocoliș, ridicând privirea spre mine.

A strâns din dinți, dar am văzut modul în care a ținut-o mai aproape de piept pe Amanda. Nu îi puteam spune decât adevărul.

– Probabil.

Hidos, cuvântul a plutit în aerul dintre noi.

– N-aș putea spune cu siguranță, dar…

– Probabil, a repetat Brianna, iar eu am dat afirmativ din cap și m-am întors cu spatele pentru că nu eram în stare să o privesc în față.

Fără sprijin modern precum ecocardiografia, nu puteam aprecia gravitatea problemei. Însă nu aveam doar dovada oferită de ochii și urechile mele, ci şi ceea ce trecea dinspre pielea ei spre a mea – acea senzație de nefiresc, convingerea ciudată care apare când și când.

– Poți rezolva problema?

Am auzit tremurul din glasul Briannei și m-am grăbit s-o îmbrățișez. Avea capul aplecat deasupra Amandei și am văzut lacrimile căzând, una, apoi alta, întunecând perișorul de pe capul copilei.

– Nu, am șoptit, strângându-le pe amândouă.

M-a cuprins un val de disperare, dar mi-am sporit strânsoarea, ca și cum aș fi putut să țin în frâu timpul și sângele.

– Nu, nu pot.

*

– Ei bine, nu există altă soluţie, adevărat?

Roger se simțea nefiresc de calm, recunoscând asta drept calmul artificial produs de șoc, dar dorind să se agațe de el cât de mult posibil.

– Va trebui să pleci.

Fără să-i răspundă, Brianna și-a îndreptat ochii spre el. Și-a plimbat o mână peste fetița care dormea în poala ei, netezind pătura de lână.

Răbdătoare, Claire îi explicase totul, de mai multe ori, pentru că observase că el nu putea înțelege. Încă nu credea, însă văzând unghiile minuscule învinețindu-se când Amanda se chinuia să sugă, adevărul îl străpunsese precum ghearele unei bufnițe.

Claire spusese că era o intervenție simplă, dar într-o sală modernă de operaţii.

– Tu… nu poți? întrebase el făcând o mișcare vagă spre camera ei de medicală. Cu ajutorul eterului?

Claire închisese ochii și clătinase din cap, arătând la fel de rău pe cât se simțea el.

– Nu. Pot face operaţii simple – hernii, apendicite, amigdalite – și până și astea prezintă riscuri. Însă ceva atât de invaziv, pe un organism atât de mic… nu, a repetat ea, iar el i-a remarcat expresia de resemnare când i-a întâlnit ochii. Nu. Dacă vreți să trăiască trebuie să o duceți înapoi.

Și astfel au început să discute ceea ce era de neconceput. Pentru că trebuiau să facă alegeri și să ia decizii. Însă lucrul esențial, ce nu putea fi schimbat, era limpede. Amanda trebuia să treacă prin pietre – dacă se putea.

*

Jamie Fraser a luat inelul cu rubin al tatălui său și l-a ținut deasupra feței nepoatei lui. Amanda și-a ațintit ochii imediat asupra lui și a scos limba, manifestând interes. În ciuda apăsării pe care o simțea în suflet, el a zâmbit și a coborât inelul pentru ca ea să-l prindă în mâini.

– Îi place destul de mult, a spus el, desprinzându-l din strânsoare înainte ca fetița să îl vâre în gură. Să încercăm altceva.

Acel lucru era amuleta lui Claire – punguța mică din piele pe care i-o dăduse înțeleapta indiană în urmă cu mulți ani. În ea se aflau diferite fragmente mici, ierburi, a socotit el, dar și pene, probabil și oasele minuscule ale unui liliac. Însă printre ele și o piatră, nu prea arătoasă, însă prețioasă, un safir necizelat.

Amanda a întors pe dată capul, mai interesată de punguță decât de inelul sclipitor. A scos câteva sunete și a dat agitată din brațe, încercând să o atingă.

Brianna a răsuflat adânc, pe jumătate gâtuit.

– Probabil, a spus ea, cu glasul cuiva care se teme la fel de mult pe cât speră. Dar nu putem spune cu siguranță. Ce se întâmplă dacă… o iau cu mine, eu trec, dar ea nu poate?

S-au privit toți unul pe altul în tăcere, imaginându-și o asemenea posibilitate.

– Te întorci, a spus Roger cu glas răgușit, apoi și-a lăsat o mână pe umărul Briannei. Te întorci imediat.

Încordarea din trupul ei a mai scăzut sub atingerea lui.

– Voi încerca, a spus ea și s-a chinuit să zâmbească.

Jamie și-a dres glasul.

– Micul Jem e pe-aproape?

Bineînțeles că era. Părea să simtă pericolul, niciodată nu se îndepărta de casă sau de Brianna. Fusese scos din biroul lui Jamie, unde silabisise cuvinte din…

– Iisus Hristoase și alte alea! a exclamat bunica lui, smulgându-i cartea din mâini. Jamie! Cum ai putut face așa ceva?

Jamie a simțit că roșește. Chiar, cum făcuse așa ceva? Se alesese cu exemplarul ponosit al romanului *Fanny Hill*[60] ca parte a unui pachet de cărți pe care îl cumpărase de la un negustor ambulant. Nu se uitase la cărți când le cumpărase, iar când ajunsese să facă asta… În fine, nu-i stătea în fire să arunce vreo carte, indiferent ce conținut ar fi avut.

– Ce-i acela F-A-L-U-S? tocmai îl întreba Jemmy pe tatăl lui.

– E totuna cu puță, a spus scurt Roger. Dar, la naiba, să nu folosești cuvântul ăsta. Uite… auzi ceva când asculți piatra asta?

A făcut semn către inelul lui Jamie, care era așezat pe masă.

– Sigur, a spus copilul.

– Chiar auzi? a întrebat Brianna, nevenindu-i să creadă.

Jem și-a plimbat ochii în jur spre părinți și bunici, arătându-se surprins de interesul lor.

– Sigur, a zis el. Cântă.

– Crezi că și Mandy poate auzi asta? l-a întrebat Jamie.

Temându-se de răspuns, inima îi bătea cu putere.

Jemmy a ridicat inelul și s-a aplecat peste coșul în care era Mandy, ținându-l exact deasupra feței ei. Ea a dat energic din picioare și a scos câteva sunete, dar nimeni nu și-a dat seama dacă asta era din cauza inelului sau pentru că-şi vedea fratele.

– Îl aude, a spus Jem, zâmbind spre sora lui.

– De unde știi? l-a întrebat Claire, care devenise curioasă.

Surprins, Jem a ridicat ochii spre ea.

– Mi-a spus.

*

Nimic nu era stabilit. În același timp, totul fusese stabilit. Nu aveam nicio îndoială privind ceea ce îmi spuneau urechile și degetele – starea Amandei se înrăutățea treptat. Foarte încet – putea dura un an sau doi, după care efectele nedorite vor începe să apară –, dar într-acolo se îndreptau lucrurile.

Se putea ca Jem să aibă dreptate, după cum se putea să se fi înșelat. Însă trebuia să acționăm presupunând că avea dreptate.

Au existat discuții în contradictoriu, dar și lacrimi. Încă nu hotărâserăm cine va încerca trecerea prin pietre. Brianna și Amanda trebuiau să plece, asta era limpede. Dar trebuia să plece și Roger cu ele? Sau Jemmy?

– *Nu vreau* să plec fără tine! a strigat Bree, părând exasperată. Dar cum să-l lăsăm pe Jemmy aici, fără noi? Și cum îl putem convinge să plece cu noi? Un bebeluș... credem că se poate, aşa spun legendele, dar Jem… el cum va reuși? Nu putem risca să moară!

M-am uitat la pietrele prețioase de pe masă – inelul lui Jamie și punga mea cu safir.

– Cred că va trebui să mai găsim două pietre, am spus eu cu grijă. Pentru orice eventualitate.

Și astfel, spre sfârșitul lunii iunie, am coborât de pe munte în plină agitație.

59 Numit și canal arterial Botal (n. tr.).

60 *Fanny Hill, sau Memoriile unei femei ușoare*, roman erotic de John Cleland (1709–1789), scriitor britanic, publicat în două volume, 1748 și 1749. La acea vreme, cartea a fost interzisă, dar a circulat în ediții piratate (n. tr.).

115

SCOBITUL ÎN NAS

4 iulie 1776

Era o căldură înăbușitoare în camera de han, însă nu puteam ieși din ea, pentru că micuța Amanda, după ce se foise, adormise într-un sfârșit – avea o erupție pe fese, sărmana, și stătea ghemuită în coșulețul ei, cu degetul mare în gură și cu fața încruntată.

Am desfășurat plasa contra țânțarilor și am așezat-o cu grijă peste coșuleț, după care am deschis fereastra. Și aerul de afară era încins, dar măcar era curat și în mișcare. Mi-am scos boneta – în absența ei, Mandy reușea să mă prindă de păr cu ambele mâini și să mă tragă de el; avea o forță extraordinară pentru un copil care suferea din cauza unui defect coronarian. Pentru a nu știu câta oară, m-am întrebat dacă nu cumva mă înșelasem în privința diagnosticului.

Dar nu mă înșelasem. Acum dormea, având pe obraji înflorirea delicată de culoare roz a unui copil sănătos; când era trează și se agita, acea culoare se stingea și pe buze, dar și la unghii îi apărea când și când o nuanță vineție, la fel de frumoasă, dar nepământească. Bree și Roger erau persoane masive; Jemmy câștigase în greutate ca un mic hipopotam în primii ani de viață. Mandy cântărea cu puțin mai mult decât avusese la naștere.

Nu, nu mă înșelam. Am mutat coșulețul ei pe masă, unde adierea caldă o putea mângâia, și m-am așezat alături de ea, plimbându-mi degetele ușor peste pieptul ei.

Am simțit. La fel ca la început, dar mai puternic acum, și știam ce era. Dacă aș fi avut la dispoziție o sală de operații cum se cuvine, transfuzii de sânge, o anestezie atent administrată și bine calculată, o mască de oxigen, niște asistente instruite și iuți… Nicio intervenție chirurgicală pe inimă nu

este ceva minor, iar o asemenea operație la un sugar reprezintă un mare risc, dar aș fi putut să o fac. Am simțit în vârful degetelor exact ceea ce trebuia făcut, am văzut în adâncul minții inima, mai mică decât pumnul meu, mușchiul elastic și alunecos, pompând, și sângele trecând prin ductus arteriosus, un vas mic, cu circumferința de nici trei milimetri. O ușoară tăietură în vasul auxiliar, o ligatură rapidă a ductusului, folosind un fir de mătase numărul 8. Terminat.

Știam asta. Dar, din păcate, cunoașterea nu înseamnă întotdeauna și putere. Și nici dorința. Nu eu eram aceea care-şi putea salva prețioasa nepoată.

Va reuși cineva? m-am întrebat, cedând pe moment gândurilor negre pe care mă străduiam să le țin în frâu când aveam pe cineva în preajmă. Se putea ca Jemmy să se fi înșelat. Orice sugar putea întinde mâna după ceva colorat și sclipitor precum un inel cu un rubin, dar mi-am amintit gânguritul ei când lovise cu mânuțele în punga cu amuletă în care se aflase și un safir.

Tot ce se putea. Nu voiam să mă gândesc la pericolele trecerii – sau la certitudinea separării definitive, indiferent dacă acea călătorie prin pietre avea să reușească sau nu. Am auzit zgomote răzbătând de afară. Am privit spre port și am văzut catargele unor corăbii mari, departe în larg. Și altul, ceva mai departe. Am simțit că îmi stă inima în loc o clipă.

Erau corăbii oceanice, nu vase de poștă sau smacuri[61], care navigau de-a lungul coastei. Puteau face parte din flota trimisă ca răspuns la solicitarea guvernatorului Martin de a primi ajutor pentru a reprima, supune și recupera colonia? Prima corabie din acea flotă sosise la Cape Fear la sfârșitul lunii aprilie, însă trupele pe care le avusese la bord nu ieșeau în evidență, așteptând restul întăririlor.

Am urmărit câtva timp, dar vasele nu s-au apropiat de țărm. Așteptau cumva sosirea restului flotei? Poate nici nu erau corăbii englezești, ci americane, care scăpaseră de blocada instituită de britanici în New England, iar acum navigau spre sud.

M-am deșteptat din acele gânduri auzind zgomot de pași de bărbat care urca scara, însoțit de pufnete și de chicoteli tipic scoțiene descrise de obicei în scris – dar în niciun caz în mod potrivit – drept „Hâc, hâc, hâc!“

Evident, erau Jamie și Ian, deși nu am înțeles ce anume îi putea distra atât de mult, deoarece ultima oară când îi văzusem plecaseră spre docuri, însărcinați să ducă frunze de tutun și să obțină în schimb piper, sare, zahăr și scorțișoară – dacă se putea găsi așa ceva, dar și bolduri – lucruri mai rare decât scorțișoara – pentru doamna Bug, și să cumpere un pește destul de mare dintr-un soi comestibil, ca să avem ce mânca la cină.

Bine măcar că aduceau un pește. Un macrou mare. Jamie îl ținea de coadă, ambalajul fiind pierdut evident în cine știe ce accident. Părul îi era despletit, astfel că șuvițe lungi și roșcate îi atârnau peste umerii hainei, care avea o mânecă pe jumătate descusută, iar un pliu al cămășii albe îi ieșea prin cusătura despicată. Era plin de praf, la fel și peștele și, deși ochii acestuia stăteau căscați în mod acuzator, unul dintre ochii lui Jamie era umflat și aproape închis.

– Of, Doamne! am făcut eu, îngropându-mi fața în palme. M-am uitat la el printre degetele răsfirate. Nu-mi spune. Gerald Forbes?

– A, nu! a spus el, lăsând peștele să cadă cu un plescăit pe masa din fața mea. O mică ceartă cu o trupă de localnici din Wilmington.

– O mică ceartă, am repetat eu.

– Da, și-au închipuit că ne vor arunca în apa portului, dar eu am gândit altfel.

A tras un scaun cu piciorul, răsucindu-l, și s-a așezat pe el, după care și-a pus brațele pe spătar. Părea revoltător de binedispus și avea fața îmbujorată de soare și de veselie.

– Nu vreau să aflu, am spus, deși, bineînțeles că voiam.

Am aruncat o privire la Ian, care continua să chicotească mai mult pentru sine, și am observat că, deși era mai puțin mototolit decât Jamie, își ținea un deget băgat în nas până la a doua falangă.

– Te-ai ales cu nasul spart, Ian?

Încă râzând înfundat, a clătinat din cap.

– Nu, mătușă. Dar câțiva dintre membrii societății s-au ales cu așa ceva.

– Păi, atunci de ce-ți ții degetul în nas? Ai găsit vreun păduche în el?

– Nu, își ține creierul, să nu curgă prin nas, a spus Jamie și a izbucnit într-un nou acces de râs.

M-am uitat spre coșul în care, în ciuda zarvei, Mandy continua să doarmă netulburată.

– Ei bine, poate c-ar fi preferabil să-ți vâri ambele degetele în nas, am sugerat eu. Asta te-ar scuti de necazuri, măcar câteva momente. L-am prins pe Jamie de bărbie și i-am ridicat capul ca să mă pot uita mai bine la ochiul lui. Ai lovit pe cineva cu peștele, adevărat?

Chicotelile amuțiseră, dar amenințau să izbucnească din nou după spusele mele.

– Gilbert Butler, a spus Jamie, făcând un efort măiestrit de a se autocontrola. Drept în față l-am lovit cu el. Și l-am zvârlit de pe cheu, drept în apă.

Amintindu-și acele clipe nemaipomenite, Ian s-a cutremurat de râs.

– Ce plescăit! Vai, a fost o bătaie pe cinste, mătușă! Am crezut că mi-am rupt mâna când l-am pocnit pe unul în falcă, dar acum mă simt bine, pentru că amorțeala mi-a trecut. Acum am doar o durere ușoară și o gâdilătură.

Și-a mișcat degetele libere ale mâinii spre ilustrare, chircindu-se doar puțin în acest timp.

– Ian, scoate-ți degetul din nas, am spus eu, îngrijorarea față de starea lui stingându-se şi făcând loc iritării față de modul în care ajunseseră să arate astfel. Arăți ca unul cu mintea dusă.

Din nu știu ce motiv, amândoi au socotit replica mea drept foarte amuzantă, aşa că au râs ca niște demenți. Cu toate acestea, Ian mi-a ascultat sfatul și, în cele din urmă, și-a scos degetul din nas cu o expresie de precauție extremă, ca și cum chiar s-ar fi așteptat ca după aceea să i se scurgă creierul prin nară. Însă nu a curs nimic, nici măcar secrețiile neplăcute care erau de așteptat după o asemenea manevră.

Ian a părut nedumerit, apoi ușor alarmat. A pufnit, și-a pipăit nasul, apoi a vârât din nou un deget în nară, împingând cu vigoare.

Jamie a continuat să zâmbească, dar amuzamentul lui a început să dispară când explorările lui Ian au devenit mai frenetice.

– Ce s-a întâmplat? Sper că nu l-ai pierdut, flăcăule.

Încruntându-se, Ian a clătinat din cap.

– Nu-l simt. E…

A tăcut, și, peste degetul înfundat în nas, i-a aruncat o privire panicată lui Jamie.

– S-a blocat, unchiule Jamie! Nu-l pot scoate!

Jamie a sărit imediat în picioare. Cu un sunet ca de supt, i-a scos degetul din nas, apoi i-a aplecat capul pe spate și s-a uitat agitat în nara lui Ian cu ochiul rămas teafăr.

– Englezoaico, adu o lumânare, te rog!

Pe masă era o lumânare, dar știam din experiență că singurul efect posibil la folosirea ei pentru a vedea în nasul cuiva era pârlirea perișorilor dinăuntru. De aceea m-am aplecat și am scos trusa medicală de sub banchetă, unde o așezasem.

– Mă ocup eu de asta, am spus, cu siguranța celei care scosese tot felul de lucruri din nas, începând cu sâmburi de cireșe și încheind cu insecte vii din cavitățile nazale ale unor copii mici.

Am luat cel mai lung forceps subțire pe care îl aveam și i-am mișcat fălcile pentru a mă asigura că funcționa.

– Indiferent ce-ar fi. Doar să stai nemișcat, Ian.

Albul ochilor lui Ian s-a zărit pentru o clipă, când a văzut metalul lucios al forcepsului, iar el s-a uitat rugător la Jamie.

– Stai puțin! Am o idee mai bună.

Jamie și-a lăsat mâna pe brațul meu o clipă, apoi a dispărut pe ușă. A coborât cu pași bubuitori pe scară și am auzit un hohot exploziv de râs când a deschis ușa camerei cu băuturi. Sunetul s-a stins imediat ce a închis ușa, ca și cum ar fi acționat supapa unui robinet.

– Te simți bine, Ian?

Avea o pată roșiatică pe buza de sus, iar nasul, suferind după lovituri, începea să sângereze.

– Mda, așa sper, mătușă.

Veselia lăsa deja loc îngijorării.

– Doar nu crezi că l-am împins până în creier, așa e?

– E foarte puțin probabil. Dar ce Dumnezeu…?

Însă ușa de jos s-a deschis și închis din nou, după care am auzit o scurtă izbucnire de vorbe și râsete pe casa scării. Jamie a urcat treptele câte două și a apărut în cameră, mirosind a pâine caldă și bere și ținând în mână o cutie mică și uzată de tabac de prizat.

Ian a luat-o recunoscător și, presărându-și câteva fire negre și prăfoase pe dosul mâinii, le-a inhalat imediat.

Preț de o clipă, toți trei ne-am ținut respirația. Apoi a urmat un strănut puternic și un obiect mic și dur a zburat din nasul lui Ian, lovind masa cu un pocnet, după care a ricoșat în vatră.

Ian a continuat să strănute nestăpânit, însă eu și Jamie eram deja în genunchi, scotocind prin cenușă, fără să ne pese de mizeria făcută.

– L-am găsit! Așa cred, am zis eu, lăsându-mă pe călcâie și uitându-mă cu atenție la mâna de cenușă pe care o aveam în palmă, în mijlocul căreia era un obiect rotund, acoperit de praf.

– Da, acela e.

Jamie a luat forcepsul uitat pe masă și a extras cu delicatețe obiectul din palma mea, după care l-a lăsat să cadă în paharul meu cu apă. O pală delicată de cenușă și funingine a plutit prin apă, alcătuind o peliculă gri la suprafață. Dedesubt, obiectul a sclipit spre noi, senin și luminos, pentru că frumusețea lui se dezvăluise în cele din urmă. Piatră prețioasă clară, cu fațete, de culoarea unui vin de Xeres auriu, cât jumătate din degetul meu mare.

– Crisoberil[62], a spus Jamie încet, punându-și mâna pe spatele meu.

S-a uitat spre coșul în care se afla Mandy. Vântul îi adia ușor prin părul mătăsos.

– Crezi că va fi de folos?

Încă respirând șuierat, cu ochii înlăcrimați şi o batistă înroșită de sânge apăsată pe nasul foarte solicitat, Ian s-a apropiat să se uite peste umărul meu.

– Fără minte, da? a spus el pe un ton de profundă satisfacție. Ha-ha!

– De unde l-ați luat? Sau, mai curând, m-am corectat eu, de unde l-ați furat?

– De la Gerald Forbes.

Jamie a ridicat piatra semipreţioasă şi a răsucit-o între degete.

– Erau mai mulți membri ai Societății decât noi, aşa că am fugit pe stradă şi am dat un colț, undeva între depozitele de acolo.

– Eu știam casa lui Forbes, pentru că mai fusesem acolo, a intervenit Ian.

Mandy scosese un picior din coș, iar Ian i-a atins talpa cu buricul unui deget și a zâmbit văzând degetele ei destinzându-se din reflex.

– Am găsit o bortă mare în spate, unde cineva dărâmase zidul și îl acoperise cu o pânză groasă și o bătuse în cuie. Noi am desfăcut-o și ne-am furișat înăuntru.

Și s-au trezit lângă un spațiu închis pe care Forbes îl folosea drept birou care, în acele momente, era pustiu.

– Era într-o cutiuță de pe masă, a spus Ian, uitându-se cu un aer de stăpân la ochiul de pisică. Era acolo! L-am luat să mă uit la el, când l-am auzit pe paznic venind. Așa că…

A ridicat din umeri și mi-a zâmbit, iar fericirea i-a transformat pe moment trăsăturile feței nu tocmai atrăgătoare.

– Și credeți că paznicul n-o să-i spună lui Forbes că voi doi ați fost acolo? am întrebat eu cu scepticism.

Cei doi nu puteau trece neobservați.

– O, îmi închipui că aşa va face.

Jamie s-a aplecat peste coșul lui Mandy, ținând ochiul de pisică între degetul mare și cel arătător.

– Ia uite ce ți-au adus bunicul și unchiul Ian, *a muirninn*, a spus el încet.

– Am socotit că era o răscumpărare mică pentru ce i-a făcut Briannei, a spus Ian, pe un ton ceva mai serios. Cred că și domnul Forbes va socoti că e

un preț rezonabil. Și dacă nu… A zâmbit din nou, dar nu de fericire, și a dus mâna spre cuțit. La urma urmelor, mai are o ureche.

– Încă doarme? am întrebat în șoaptă.

Jamie a dat afirmativ din cap și a retras piatra din fața ei.

De cealaltă latură a mesei, peștele privea cu gravitate spre tavan, ignorând totul.

61 Smac – velier de pescuit cu un catarg și o velă mare (n. tr.).

62 Numit și *ochi de pisică,* crisoberilul este o piatră semiprețioasă, considerată a fi o piatră a norocului și bunăstării (n. tr.).

116

AL NOUĂLEA CONTE DE ELLESMERE

9 iulie 1776

– Apa n-o să fie rece.

Vorbise mecanic, fără să se gândească.

– Nu cred că va avea mare importanță.

Roger a tresărit și s-a întors brusc. Ea a întins o mână și i-a atins cu gingășie obrazul, ca și cum el ar fi fost o bombă ce ar putea exploda dacă ar fi mișcată. Bărbatul a privit-o scurt, a șovăit, apoi, cu un zâmbet puțin strâmb, a luat mâna pe care ea i-o întinsese.

– Iartă-mă, a spus el.

– Și eu te rog să mă ierți, a spus ea încet.

Stăteau lipiți, cu degetele împreunate, urmărind refluxul de pe plaja îngustă, la fiecare plescăit al valurilor minuscule îndepărtându-se cu câte doi centimetri.

Plaja era cenușie și mohorâtă în lumina serii, presărată de pietricele și având o culoare ruginie din cauza apelor râului, încărcate de resturi de turbă. La reflux, apa din port era cafenie și tulbure, pata trecând dincolo de vasele aflate la ancoră, aproape până în larg. Când va veni fluxul, apa cenușie și limpede a oceanului va pătrunde spre uscat, spre Cape Fear, ascunzând porțiunile mâloase și tot ce se afla pe ele.

– Acolo! a spus Brianna, tot încet, deși nu era nimeni în apropiere ca să-i audă.

A arătat spre un grup de stâlpi mâncați de vreme, înfipți adânc în mâl. De unul dintre ele era amarat un schif, iar de altul erau legate două bărci, „libelulele“ cu patru vâsle care mișunau prin port.

– Ești sigură?

Roger și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt și s-a uitat în susul și în josul țărmului.

Plaja îngustă continua cu pietricele reci, expuse și lucind după retragerea mării. Crabi mici se mișcau cu repeziciune printre ele, ca să adune hrană fără să piardă niciun moment.

– Sunt sigură. Oamenii de la Mistreţul Albastru discutau despre asta. Un călător a întrebat unde, iar doamna Smoots a spus că la vechii stâlpi de amarare, aproape de depozite.

Un calcan sfârtecat zăcea printre pietre. Carnea lui albă era spălată și lipsită de sânge. Cleștii mici ai crabilor culegeau și tocau, iar gurile lor se căscau și înghițeau fărâme de carne. Brianna a simţit cum i se întoarce stomacul pe dos și a înghițit în sec. Nu avea nicio importanță ce urma; știa asta. Și totuși…

Roger a dat din cap cu un aer absent. Calculând distanța, a mijit ochii ca să și-i ferească de vântul ce venea dinspre port.

– Vor fi destul de mulți, așa cred.

Văzuse deja un om; fluxul avea să se producă abia peste o oră sau mai mult, dar oamenii se îndreptau spre port câte doi-trei. Se așezau apoi pe butoaie cu pește sărat, la adăpostul dughenei care vindea de toate, și fumau din pipă sau discutau gesticulând larg. Doamna Smoots avusese dreptate; câțiva dintre oameni făceau semne către stâlpii de amarare pentru însoțitorii lor mai puțin cunoscători.

Roger a clătinat din cap.

– Va trebui să fie din latura aceea; de acolo se vede cel mai bine.

A făcut semn din cap spre arcul interior al portului, unde cele trei corăbii se legănau la cheiul principal.

– De pe unul dintre vasele acelea? Ce părere ai?

Brianna a scotocit în trăistuța legată în talie și a scos mica ei lunetă din alamă. Concentrându-se, s-a încruntat și a strâns din buze în timp ce privea spre cele trei nave – un vas de pescuit, bricul domnului Chester și o navă mai mare, parte din flota britanică, sosită la începutul după-amiezii.

– Hopa, Nellie! a murmurat ea, oprindu-se din căutare când capul cuiva cu fața palidă i-a apărut în vizor. E cine cred eu… hot dog, adică!

O flăcăruie de încântare a izbucnit în pieptul ei, încălzind-o.

– Cine e?

Roger și-a încordat privirea, străduindu-se să vadă fără ajutorul unei lunete.

– E John! Lordul John!

– Lordul John Grey? Ești convinsă?

– Da! Pe bric – cred că a sosit din Virginia. Acum a dispărut, dar e acolo, l-am văzut!

Emoționată, s-a întors spre Roger și a pliat luneta, după care l-a prins de braț.

– Vino! Să mergem să-l găsim. El ne va ajuta.

Roger a urmat-o, dar cu mai puțin entuziasm.

– Ai de gând să-i spui? Crezi că e înțelept?

– Nu, dar n-are importanță. Mă cunoaște.

Roger a privit-o tăios, apoi expresia întunecată s-a topit, devenind un zâmbet reținut.

Brianna i-a răspuns la zâmbet, mulțumindu-i din ochi. Lui nu-i plăcea ideea – de fapt, o detesta, iar ea nu-l putea învinovăți pentru asta – însă el nu va încerca să o împiedice. Și el o cunoștea bine.

– Da. Hai, înainte de a dispărea!

Au înaintat încet pe curbura portului, făcându-și loc printre grupurile de privitori care sporeau. În fața tavernei Valurile, se adunase puhoi de oameni. Soldați în tunici roșii stăteau grupați în picioare sau în dezordine pe jos, având saci marinărești și lăzi împrăștiate în jur, prea mulți ca să încapă în local. Stacanele cu bere și cănile cu cidru erau trecute din mână în mână din interiorul tavernei și conținutul lor se scurgea din belșug peste capetele celor pe deasupra cărora erau înmânate.

Obosit, dar preocupat, un sergent stătea rezemat de peretele din lemn al hanului, răsfoind un teanc de documente, dând ordine și mâncând o plăcintă cu carne, făcând toate acestea în același timp. Brianna a strâmbat din nas

când a păşit alături de Roger printre obstacolele create de oameni şi bagaje; din rândul oamenilor se înălţa o duhoare de vărsături şi trupuri nespălate de multă vreme.

Câţiva privitori au murmurat în barbă la vederea soldaţilor; alţii au ovaţionat şi au făcut semne amicale cu mâna în trecere, primind drept răspuns strigăte amabile. Proaspăt scăpaţi din burta vasului *Scorpion*, soldaţii erau prea încântaţi de libertatea dobândită acum şi de mâncarea proaspătă şi de băutură, ca să se sinchisească cine spunea sau făcea ceva.

Roger a luat-o înaintea Briannei, croindu-şi drum prin mulţime cu coatele şi umerii. Văzând-o pe Brianna, soldaţii au scos chiote de apreciere şi fluierături, însă ea şi-a ţinut capul plecat, cu ochii aţintiţi asupra picioarelor lui Roger în timp ce înainta.

Brianna a scos un oftat de uşurare când au ieşit din aglomeraţie şi au ajuns la capătul cheiului. Echipamentele soldaţilor erau descărcate de pe *Scorpion* pe latura îndepărtată a docului, dar în apropierea bricului era puţin trafic pietonal. Brianna s-a oprit şi a privit încoace şi încolo, căutând din ochi părul roşcat al lordului John.

– Uite-l acolo!

Roger a tras-o de braţ, iar ea s-a răsucit în direcţia în care arăta Roger, numai că s-au ciocnit puternic când el a făcut brusc un pas înapoi.

– Ce…? a întrebat ea iritată, dar apoi a tăcut, simţindu-se ca şi cum ar fi primit un pumn în piept.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cine-i *ăla*?

Roger a vorbit încet, exprimându-i gândurile.

Lordul John stătea aproape de capătul celălalt al cheiului şi discuta animat cu unul dintre soldaţii care purtau tunici roşii.

Un ofiţer; pe umăr avea o tresă aurie şi îşi ţinea un tricorn brodat sub un braţ. Însă nu uniforma bărbatului i-a reţinut atenţia Briannei.

– Iisuse Roosevelt Hristoase! a şoptit ea, simţindu-şi buzele amorţite.

Era înalt, chiar foarte înalt, cu umeri laţi şi cu gambele acoperite de ciorapi albi, care atrăgeau privirile unui grup de fete. Însă ceva mai mult decât statura sau constituţia lui a făcut-o să simtă un fior de-a lungul şirei

spinării; ținuta, înclinarea capului și aerul de încredere în sine, și acestea i-au atras ochii ca un magnet.

– E leit tata, a spus ea, știind că era ridicol ce spune, chiar în timp ce a rostit aceste vorbe.

Chiar dacă, dintr-un motiv inimaginabil, Jamie Fraser s-ar fi deghizat în soldat englez și ar fi coborât la docuri, acel bărbat arăta altfel. Când s-a întors ca să privească ceva de dincolo de port, Brianna și-a dat seama că arăta *altfel* – era zvelt ca tatăl ei și musculos, dar avea zvelteţea tinereții. Grațios – ca și Jamie –, dar cu vaga ezitare a stângăciei celui abia trecut de adolescență.

Luminat din spate de reflectarea apei, tânărul s-a întors și mai mult, și în acel moment, Brianna a simțit că i se înmoaie genunchii. Nasul drept și lung, mergând spre fruntea înaltă… curbura unui obraz de viking… Roger a strâns-o de braț, dar atenția îi era atrasă în aceeași măsură ca și cea a Briannei.

– Să fiu… al naibii! a spus el.

Simțind că se sufocă, Brianna a respirat adânc.

– Să fim toți ai naibii! Inclusiv el.

– El?

– El, el și el!

Adică lordul John, tânărul soldat misterios și, în primul rând, tatăl ei.

– Hai, vino!

Și-a desprins mâna din mâna lui Roger și a intrat pe chei, simțindu-se dedublată, ca și cum s-ar fi urmărit pe sine de la distanță.

Era ca și cum s-ar fi privit mergând spre o oglindă dintr-un bâlci – văzându-şi fața, înălțimea și gesturile transpuse brusc într-un veston stacojiu și pantaloni din piele de căprioară. Tânărul avea părul închis la culoare, castaniu, nu roșcat, dar la fel de des ca al ei, ușor ondulat, același moț care se ridica de pe frunte.

Lordul John a întors puțin capul și a zărit-o. A căscat ochii mari şi a pălit, cu o expresie de groază. A făcut o mișcare vagă cu mâna, încercând s-o

împiedice să se apropie, dar mai curând ar fi reușit să oprească un tren expres.

– Bună! a spus Brianna binedispusă. Ce plăcere să vă întâlnesc *aici*, lord John!

Lordul John a scos un sunet gâtuit, ca o rață călcată pe coadă, dar ea nu a luat asta în seamă. Tânărul s-a întors cu fața spre ea și i-a zâmbit cordial.

Dumnezeule mare, avea și ochii tatălui ei. Cu gene negre. Şi era atât de tânăr, încât pielea din jurul ochilor era proaspătă și curată, fără niciun rid, dar aveau aceeași culoare albastră și erau migdalați ca ai lui Fraser. Exact ca ai ei.

Inima îi bătea atât de tare în piept, încât era convinsă că ei i-o puteau auzi. Însă tânărului nu i s-a părut a fi nimic în neregulă, pentru că, zâmbind, a făcut o plecăciune curtenitoare.

– Sluga dumneavoastră doamnă, a spus el.

S-a uitat apoi spre lordul John, așteptând o explicație.

Cu un efort evident, lordul John și-a revenit și a făcut o reverenţă.

– Draga mea. Cum… ce încântare să vă revăd! Nu aveam idee că…

Da, pun rămășag că nu, a gândit Brianna, dar a continuat să zâmbească cu amabilitate. L-a simțit pe Roger alături de ea, dând din cap și spunând ceva drept răspuns la salutul lordului, străduindu-se să nu se holbeze prea mult.

– Fiul meu, tocmai spunea lordul John. William, conte de Ellesmere.

A privit-o pe Brianna printre gene, ca și cum ar fi provocat-o să rostească ceva. William, dă-mi voie să ți-i prezint pe domnul Roger MacKenzie și pe soția sa.

– Domnule... Doamnă MacKenzie.

Tânărul i-a luat mâna înainte ca ea să își dea seama ce intenționa și s-a plecat asupra ei, sărutând-o delicat pe degete.

Brianna aproape că a scos un gâfâit sub atingerea neașteptată a răsuflării lui pe piele și l-a prins de mână mult mai strâns decât ar fi vrut. El a părut deconcertat o clipă, dar și-a retras degetele cu o grație potrivită. William era mult mai tânăr decât crezuse ea la prima vedere; uniforma și stăpânirea lui

de sine îl făcuseră să pară mai matur. S-a uitat la ea cu o ușoară încruntare pe fața cu trăsături bine definite, ca și cum ar fi încercat să o recunoască.

– Cred că… a început el cu glas șovăitor. Doamnă MacKenzie, ne-am mai întâlnit cândva?

– Nu, a răspuns Brianna, uimită să audă că vocea ei sunase firesc. Nu, regret. Mi-aș fi amintit.

A aruncat o privire tăioasă spre lordul John, care pălise vizibil.

Însă și lordul John fusese militar. Cu un efort evident, s-a controlat și apoi și-a pus mâna pe brațul lui William.

– Ai face bine să te ocupi de soldații tăi, William, a spus el. Luăm cina împreună mai târziu?

– Sunt invitat la cină de colonel, tată, a spus William. Dar sunt convins că nu va avea nimic împotrivă dacă vrei să vii și tu. Deși s-ar putea să fie cam târziu, a adăugat el. Am înțeles că dimineață va avea loc o execuție, iar soldaților mei li s-a cerut să fie pregătiți pentru cazul în care se vor petrece tulburări în oraș. Va fi nevoie de ceva timp pentru a stabili și organiza totul.

– Tulburări.

Lordul John s-a uitat la Brianna peste umărul lui William.

– Sunt de așteptat tulburări?

Acesta a ridicat din umeri.

– N-aș putea spune, tată. Din câte se pare, nu e o chestiune politică, ci e vorba doar de un pirat. Nu cred că vor apărea necazuri.

– În zilele noastre, totul capătă un aspect politic, Willie, a spus lordul cu glas destul de tăios. Să nu uiți asta nicio clipă. Și întotdeauna e mai înțelept să te aștepți la necazuri decât să te găsească ele nepregătit.

Tânărul a roșit puțin, dar și-a păstrat cumpătul.

– Așa este, a spus el pe un ton controlat. Am convingerea că ai cunoștințe despre condițiile locale care mie îmi lipsesc. Îți mulțumesc pentru sfat, tată.

S-a destins oarecum, apoi s-a întors spre Brianna ca să facă o plecăciune în fața ei.

– Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă MacKenzie. Sluga dumneavoastră, domnule.

Și-a plecat capul spre Roger, s-a întors și a pornit de-a lungul cheiului, așezându-și tricornul pe cap într-un unghi care să-i confere autoritate.

Brianna a inspirat adânc, sperând că, până va expira, va găsi cuvintele potrivite. Însă lordul John i-a luat-o înainte.

– Da, a spus el fără înconjur. Sigur că e.

În toiul gândurilor, reacțiilor și emoțiilor care îi potopiseră mintea, a ales ceva ce părea pe moment cel mai important lucru.

– Mama mea știe?

– Jamie știe? a întrebat Roger în același timp.

Brianna s-a uitat surprinsă la el, iar Roger a ridicat din sprâncene. Da, un bărbat putea zămisli un copil fără să știe. Așa i se întâmplase și lui.

Lordul John a oftat. După plecarea lui William se mai calmase puțin, iar în obraji îi revenise culoarea normală. Fusese soldat îndeajuns de multă vreme ca să recunoască inevitabilul când se confrunta cu el.

– Da, știu amândoi.

– Câți ani are? a întrebat brusc Roger.

Lordul John i-a aruncat o privire tăioasă.

– Optsprezece. Și, ca să vă scutesc de a face socoteli, s-a întâmplat în 1758. Într-un loc numit Helwater, în Districtul Lacurilor.

Brianna a inspirat din nou, descoperind că acum o făcuse mai ușor.

– Înțeleg. Așadar, a fost… el… a fost înainte de întoarcerea mamei.

– Da. Din Franța, bănuiesc. Unde, din câte înțeleg, v-ați născut și ați fost educată.

I-a aruncat o privire sfredelitoare; știa că Brianna vorbea o franceză de baltă.

Brianna a simțit că sângele îi cotropește fața.

– Nu avem timp de secrete, a spus ea. Dacă vreți să știți despre mine și mama, vă voi spune, dar dumneavoastră *trebuie* să-mi spuneți despre *el*.

A făcut semn cu capul în spate, spre tavernă.

– Despre fratele meu!

Lordul John a strâns din buze și a privit-o printre gene cât a stat pe gânduri. În cele din urmă, a dat afirmativ din cap.

– Văd că nu am încotro. Însă vreau să știu un lucru – părinții dumneavoastră sunt aici, în Wilmington?

– Da. De fapt…

A ridicat ochii, încercând să determine poziția soarelui prin negura subțire de pe coastă. Era deasupra orizontului, un disc auriu și arzător. Urmează să-i întâlnim la cină.

– Aici?

– Da.

Lordul John s-a întors spre Roger.

– Domnule MacKenzie... Vă rog să-mi faceți marea favoare de a merge neîntârziat să-l găsiți pe socrul dumneavoastră, ca să-l înștiințați de prezența celui de-al nouălea conte de Ellesmere. Spuneți-i că sunt încredințat că judecata lui sănătoasă îi va spune că trebuie să plece imediat din Wilmington.

Ridicându-şi sprâncenele întrebător, Roger l-a privit fix pe lordul John.

– Contele de Ellesmere? Cum naiba a reușit așa ceva?

Lordului John îi revenise culoarea firească în obraji, ba chiar mai mult de atât. În obraji îi apăruse o culoare rozalie.

– N-are importanță! Vă duceți? Jamie trebuie să părăsească orașul de îndată, înainte de a se întâlni întâmplător ori înainte să-i vadă cineva separat și să înceapă a face speculații.

– Mă-ndoiesc că Jamie va pleca, a spus Roger, uitându-se la lordul John şi făcând și el unele speculații. În orice caz, nu va pleca înainte de ziua de mâine.

– De ce? a întrebat lordul John, privind când la unul, când la celălalt. În primul rând, de ce vă aflați toți aici? Nu cumva din cauza exe… of, Dumnezeule mare, nu-mi spuneți!

Și-a dus o mână la față și a coborât-o încet, privind printre degete cu expresia cuiva pus la mare încercare.

Brianna și-a mușcat buza de jos. Când îl zărise pe lordul John, nu se simțise doar încântată, ci și ușurată de o mică parte din îngrijorarea care o apăsa, socotind că se putea bizui pe el s-o ajute în planurile ei. Însă după ce

apăruse această complicație, s-a simțit sfâşiată, incapabilă să facă față vreuneia dintre acele situații sau să le analizeze în mod coerent. Așteptând un sfat, s-a uitat la Roger.

El i-a întâlnit ochii într-una dintre acele schimburi nerostite care apar în cazul celor căsătoriți. Apoi a dat din cap și a luat hotărârea în locul ei.

– Mă duc să-l caut pe Jamie. Tu rămâi să mai discuți cu domnia sa.

S-a aplecat și a sărutat-o apăsat, apoi s-a întors și a pornit pe doc, păşind într-un fel care i-a făcut pe oameni să se tragă deoparte fără să vrea, parcă dorind să evite să se atingă de el.

Lordul John închisese ochii și părea să se roage – probabil ca să capete putere. Brianna l-a prins de un braț, iar el a deschis brusc ochii, tresărind de parcă ar fi fost mușcat de un cal.

– E chiar atât de vizibil pe cât cred eu? a întrebat ea. El și cu mine?

Cuvântul i s-a părut ciudat când l-a rostit. *El*.

Lordul John i-a cercetat concentrat fața, trăsătură cu trăsătură.

– Așa cred, a spus rar. Cel puțin pentru mine. Pentru un observator întâmplător, poate mai puțin. Există diferențe de ten, desigur, și de sex; uniforma lui… dar, draga mea, știți că înfățișarea dumneavoastră este deosebită...

Ciudată, voia el să spună. Înțelegând, Brianna a oftat.

– Oamenii se uită oricum după mine, a încheiat ea. Și-a tras borul pălăriei, cât să își ascundă nu doar părul, ci și fața, și s-a uitat insistent la el. Atunci să mergem undeva unde să nu mă vadă nimeni dintre cei care-l cunosc, bine?

*

Cheiul și străzile pieței erau aglomerate. Toate bodegile din oraș – și nu erau puține – aveau să fie în curând înțesate de soldații ce urmau să fie încartiruiți acolo. Tatăl ei și Jem erau la Alexander Lillington, mama ei și Mandy stăteau la casa doctorului Fentiman, ambele locuri fiind centre de încheiat afaceri și amplificat zvonuri, iar ea afirmase că nu avea intenția de a se apropia de vreunul dintre părinții ei decât după ce va afla tot ce se

putea. Lordul John socotea că nu era pregătit să îi spună totul, dar nu era momentul să despice firul în patru.

Cu toate acestea, nevoia de intimitate le impunea să aleagă cimitirul sau pista pentru curse de cai, precum și dorința Briannei – exprimată cu destulă hotărâre în glas – de a evita orice îi putea aduce aminte de moarte, având în vedere circumstanțele.

– Circumstanțele legate de moarte, a spus el cu precauție, conducând-o pe lângă o băltoacă. Vă referiți la execuția de mâine? Am înțeles că e vorba de Stephen Bonnet.

– Da, a răspuns ea cu gândul în altă parte. Dar asta poate aștepta. Nu aveți nicio invitație la cină, adevărat?

– Nu. Dar…

– William, a spus ea, ținându-și ochii ațintiți spre pantofi în timp ce pășeau încet pe pistă. William, al nouălea conte Ellesmere, parcă așa ați spus, da?

– William Clarence Henry George, a confirmat lordul John. Viconte de Ashness, stăpânul domeniului Helwater, baron Derwent și, da, al nouălea conte de Ellesmere.

Brianna a strâns din buze.

– Ceea ce arată că, în general, lumea consideră că tatăl lui este altcineva. Adică, nu Jamie Fraser.

– *A fost* altcineva, a corectat-o el. Un anume Ludovic, al optulea conte Ellesmere, mai precis. Am înțeles că, din nefericire, al optulea conte Ellesmere a murit în ziua în care… s-a născut moștenitorul lui.

– A murit, de ce? De șoc?

Brianna era într-o dispoziție primejdioasă; lordul a observat cu interes atât genul de ferocitate controlată a tatălui ei, cât și limba ascuțită a mamei – o combinație deopotrivă de fascinantă și alarmantă. Însă nu intenționa să-i îngăduie să conducă discuția în condițiile impuse de ea.

– Împușcat, a spus el, mimând buna dispoziție. Tatăl dumneavoastră l-a împușcat.

Brianna a scos un icnet și s-a oprit ca înghețată.

– Apropo, asta nu e de notorietate publică, a precizat el, prefăcându-se că nu i-a observat reacţia. Tribunalul a dat un verdict de moarte prin imprudenţă – ceea ce nu a fost tocmai incorect, după părerea mea.

– Nu a fost incorect, a murmurat Brianna, oarecum nedumerită. Presupun că a fi împușcat e destul de imprudent.

– Sigur că au existat zvonuri, a spus el, cu un aer degajat, luând-o de braț și îndemnând-o să meargă. Dar, în afară de bunicii lui William, singurul martor a fost un vizitiu irlandez care, după incident, a fost pensionat imediat și trimis în comitatul Sligo. Cum mama copilului a murit în aceeași zi, bârfitorii au fost predispuși să considere că moartea contelui a fost…

– Și mama lui a murit?

De astă dată nu s-a oprit, ci s-a întors pentru a-l privi pătrunzător cu ochii ei albaștri și adânci. Însă lordul John cunoștea prea bine privirea de pisică a lui Jamie, astfel că nu s-a lăsat intimidat.

– Numele ei era Geneva Dunsany. A murit la scurt timp după naşterea lui William – din cauza unei hemoragii întru totul naturale, a asigurat-o el.

– Întru totul naturale, a murmurat Brianna în surdină și i-a aruncat o nouă privire. Această Geneva – era căsătorită cu contele? Când ea și tata…

Cuvintele au părut să i se înece în gât; lordul a observat îndoiala și repulsia, care se luptau cu amintirea chipului inconfundabil al lui William și cu felul în care ea cunoștea caracterul tatălui ei.

– Nu mi-a povestit, iar eu oricum nu l-aș fi întrebat, a spus el cu fermitate.

Brianna i-a aruncat o nouă privire sfredelitoare, la care el a reacţionat cu interes. Indiferent care ar fi fost natura relaţiilor lui Jamie cu Geneva Dunsany, nu-mi pot imagina că el a comis un act atât de dezonorant încât să-l înșele pe un bărbat căsătorit.

Ea s-a destins treptat, deși a continuat să-l țină strâns de braț pe lord.

– Nici eu nu pot, a spus ea, destul de ranchiunos. Însă…

Buzele strânse i s-au destins.

– A fost îndrăgostit de ea, ce credeți? s-a scăpat ea.

Ceea ce l-a șocat nu a fost întrebarea în sine, ci faptul că nu se gândise niciodată să întrebe – bineînțeles, nu pe Jamie, și nici măcar pe sine. De ce

nu? s-a întrebat. Nu avea dreptul să fie gelos, iar dacă era îndeajuns de netot ca să sufere de așa ceva, asta s-ar fi întâmplat mult prea târziu în cazul Genevei Dunsany; nu-și dăduse seama de originile lui William decât la câțiva ani după moartea ei.

– Nu am de unde să știu, a spus el scurt.

Neliniștită, Brianna i-a bătut darabana pe braț; și-ar fi retras mâna, însă lordul şi-a pus propria mână peste a ei, ca s-o liniștească.

– La naiba! a mormăit ea, dar a încetat să se agite și a continuat să meargă, micșorându-și pașii pentru a ține ritmul cu el.

În ovalul pistei de curse crescuseră buruieni, apărute din nisipul presărat pe ea. A lovit cu piciorul un smoc de iarbă, azvârlind în aer o jerbă de semințe uscate.

– Dacă ar fi fost îndrăgostiți, de ce nu s-a însurat cu ea? a întrebat ea într-un târziu.

Lordul a râs, pentru că o astfel de idee era cu totul absurdă.

– Să se căsătorească?! Draga mea fată, el era grăjdarul familiei!

În ochii Briannei a apărut brusc o expresie de uimire – lordul ar fi putut jura că dacă ea ar fi vorbit, cuvintele ar fi fost: „Și ce dacă?“

– Pentru numele Domnului, unde ați crescut? a întrebat el, oprindu-se din mers.

A văzut unele lucruri în ochii ei; Brianna avea priceperea lui Jamie de a-și masca sentimentele, dar și transparența mamei, care răzbătea de sub mască. Lordul i-a observat hotărârea din ochi, cu o clipă înainte ca zâmbetul să-i apară pe buze.

– La Boston, a spus ea. Sunt americancă. Dar dumneavoastră știați deja că sunt o barbară, nu?

Drept răspuns el a scos un mormăit.

– Asta nu prea explică atitudinile dumneavoastră republicane, i-a răspuns el cu glas sec. Deși v-aș sugera din toată inima ca, de dragul familiei, să țineți ascunse aceste sentimente primejdioase. Din cauza lor, tatăl dumneavoastră are destule necazuri. Totuși, puteți primi asigurarea mea că

ar fi imposibil ca fiica unui baronet să se căsătorească cu un grăjdar, indiferent cât de aprinsă ar fi natura relațiilor dintre ei.

A venit rândul ei să mormăie; un sunet extrem de expresiv, chiar dacă total lipsit de feminitate. Lordul a oftat și a luat-o din nou de mână, așezând-o în curbura cotului său, pentru mai multă siguranță.

– La vremea aceea, era deținut eliberat condiționat – un iacobit, un trădător. Credeți-mă, căsătoria dintre ei ar fi fost imposibilă.

Aerul umed aducea o ușoară ceață pe pielea Briannei, lipindu-se de puful de pe obrajii ei.

– *Dar asta s-a întâmplat în altă țară,* a citat ea încet. *Și, pe de altă parte, fata e moartă.*

– Cât se poate de adevărat, a spus el cu glas reținut.

Au pășit în tăcere prin nisipul umed câteva momente, fiecare dintre ei cufundat în gânduri. În cele din urmă, Brianna a oftat adânc, îndeajuns de tare ca el să simtă și să audă.

– Ei bine, ea a murit, iar lordul – știți cumva *de ce* l-a ucis? V-a spus asta?

– Tatăl dumneavoastră nu mi-a vorbit niciodată direct despre această chestiune – despre Geneva, despre conte sau despre paternitate.

A vorbit cu sinceritate, ținându-și ochii ațintiți spre doi pescăruși care cercetau terenul din apropierea unui smoc de iarbă.

– Dar știu, desigur.

I-a aruncat o privire.

– La urma urmelor, William *este* fiul meu. Cel puțin în sensul folosit de obicei.

Într-o măsură mult mai mare decât atât, însă aceasta nu era o chestiune pe care să dorească să o discute cu fiica lui Jamie.

Brianna a ridicat din sprâncene.

– Da. Cum s-a întâmplat asta?

– Cum v-am spus, ambii părinți ai lui William au murit în ziua în care s-a născut el. Tatăl lui – contele, vreau să zic – nu avea rude apropiate, astfel că băiatul a fost lăsat sub protecția bunicului, lordul Dunsany. Isobel, sora Genevei, a devenit mama lui William doar în acte. Iar eu… Ridică din

umeri, cu un aer nonșalant. M-am căsătorit cu Isobel. Cu consimțământul lui Dunsany, am devenit tutorele lui William, iar el mă socotește drept tatăl său vitreg încă de la vârsta de șase ani – deci îmi este fiu.

– Dumneavoastră? *Căsătorit?*

Brianna s-a holbat la el cu un aer incredul, care i s-a părut jignitor lordului John.

– Aveți idei extrem de ciudate privind căsătoria, a spus el pe un ton iritat. A fost o alianță deosebit de potrivită.

Brianna a ridicat o sprânceană, într-o atitudine care a făcut-o să semene leit cu Jamie.

– Așa a considerat soția dumneavoastră? a spus ea pe un ton care semăna straniu de mult cu cel al mamei ei, când aceasta îi adresase aceeași întrebare. Atunci lordul fusese luat prin surprindere. De această dată era pregătit.

– Asta a fost, a spus el brusc, în altă țară. Iar Isobel…

Așa cum spera, asta a făcut-o pe Brianna să tacă.

La capătul celălalt al ovalului pistei ardea un foc aprins de călătorii care își instalaseră o tabără improvizată. Oameni veniți acolo ca să asiste la execuție? s-a întrebat lordul. Oameni care doreau să se înroleze în milițiile rebele? Prin negura creată de fum, a văzut o siluetă mișcându-se, așa că s-a întors și a condus-o pe Brianna pe drumul pe care veniseră. Conversația lor era destul de stânjenitoare și fără riscul de a fi întrerupți.

– Ați întrebat de Ellesmere, a spus el, preluând din nou frâiele discuției. Povestea pe care lordul Dunsany a spus-o la tribunal a fost că Ellesmere îi arăta un pistol nou, care s-a descărcat accidental. A fost genul de poveste care se spune pentru a nu fi crezută – lăsând impresia că, în realitate, lordul se împușcase singur, fără îndoială din cauza suferinței provocate de moartea soției, și că familia Dunsany dorea să evite stigmatul adus de sinucidere, de dragul copilului. Judecătorul a înțeles falsitatea declarației și a avut și înțelepciunea de a o accepta.

– Nu asta am întrebat, a spus ea, cu glas puțin tăios. Am întrebat de ce l-a împușcat tata.

Lordul a oftat. Fata asta și-ar fi găsit cu ușurință un loc între membrii Inchiziției spaniole, se gândi el cu tristețe; nu avea nicio șansă de a scăpa sau a se eschiva.

– Contele, din câte am înțeles, înțelegând că nou-născutul nu era din sângele lui, a dorit să șteargă pata adusă onoarei sale aruncând copilul pe fereastră, pe dalele din curte, de la o înălțime de patru metri și jumătate.

Fața Briannei a pălit vizibil.

– Dar cum a aflat? a întrebat ea. Iar dacă tata era grăjdar, cum se face că se găsea exact acolo? Contele știa că el era… răspunzător?

Închipuindu-și scena în care Jamie era chemat în fața contelui, ca să asiste la moartea fiului său nelegitim după care urma să aibă și el parte de o soartă asemănătoare, Brianna s-a cutremurat. John a înțeles cu ușurință ce își imaginase ea; și el concepuse în minte o asemenea scenă, și nu doar o dată.

– O alegere foarte bună a cuvântului, a răspuns el scurt. Jamie Fraser e „răspunzător“ de mai multe decât oricare alt om pe care îl cunosc. Cât privește restul, nu am știință. Știu doar esențialul privind cele întâmplate, deoarece Isobel știa; mama ei a fost de față și probabil i-a descris incidentul cât se putea mai concis.

– Hm!

Brianna a lovit cu piciorul o piatră. Aceasta s-a rostogolit pe nisipul bătătorit din fața ei și s-a oprit la câțiva metri depărtare.

– Și nu l-ați întrebat pe tata despre asta?

Piatra rămăsese în fața lordului; a lovit-o și el cu piciorul, făcând-o să ajungă din nou în fața ei.

– N-am vorbit niciodată cu tatăl dumneavoastră despre Geneva, Ellesmere sau William – decât pentru a-l informa că m-am căsătorit cu Isobel și a-l asigura că îmi voi îndeplini sarcina de tutore al lui William cât de bine voi putea.

Brianna a călcat pe piatră și a adâncit-o în nisipul moale, apoi s-a oprit.

– Nu i-ați spus niciodată *nimic*? Şi el ce v-a zis? a întrebat ea apăsat.

– Nimic.

Apoi s-a uitat la ea.

– De ce v-aţi căsătorit cu Isobel?

El a oftat, dar nu avea niciun rost să se eschiveze.

– Ca să am grijă de William.

Sprâncenele ei dese și roșcate aproape că i-au atins linia părului.

– Așadar, v-aţi căsătorit în ciuda… adică v-aţi întors viaţa pe dos doar ca să-i purtaţi de grijă fiului nelegitim al lui Jamie Fraser? Și niciunul dintre voi nu a pomenit niciodată despre *asta*?

– Nu, a spus el, nedumerit. Sigur că nu.

Treptat, sprâncenele ei au coborât și Brianna a clătinat din cap.

– Of, bărbaţii ăștia! a spus ea pe un ton criptic.

S-a uitat înapoi, spre oraș. Aerul era calm și o ceaţă slabă emanată de hornurile din Wilmington plutea apăsător pe deasupra copacilor. Nu se zărea niciun acoperiș; un dragon ar fi putut dormi liniştit pe ţărm, fără să fie văzut. Zgomotul grav şi vibrant care se auzea nu era însă un sforăit de reptilă; un curent firav, dar continuu, de oameni trecuse pe lângă pista de curse, îndreptându-se spre oraș, și, când vântul bătea din direcţia potrivită, se auzeau clar reverberaţiile unei mulţimi mai numeroase.

– E aproape întuneric. Trebuie să mă întorc.

S-a răsucit spre aleea care ducea în oraș, iar lordul, ușurat pe moment, a urmat-o, fără să-şi facă iluzii că întrebările inchizitoriale vor înceta.

Însă Brianna mai avea o singură întrebare.

– Când îi veţi spune? zise, întorcându-se să se uite la el, când au ajuns la liziera copacilor.

– Cui să-i spun şi ce? a replicat el, luat prin surprindere.

– *Lui*.

Iritată, s-a încruntat spre lord.

– Lui William! Fratelui meu!

Starea de iritare s-a șters când a simţit în gură gustul acelui cuvânt. Era încă palidă, însă pe sub piele începuse să se răspândească un fel de emoţie. Lordului John i s-a făcut brusc greaţă. De-a lungul fălcii i-au apărut broboane de sudoare, iar măruntaiele i s-au contractat. A simţit că i se înmoaie genunchii.

– V-ați pierdut mințile?

A prins-o de braț, atât ca Brianna să nu se împiedice, cât și pentru a o opri.

– Din câte înțeleg, nu știe cine e adevăratul lui tată, a spus ea cu oarecare asprime în glas. Având în vedere că dumneavoastră și tata nu ați discutat niciodată despre asta, probabil socotiți că nu are rost să vorbiți nici cu *el*. Însă acum e matur – are dreptul să știe.

Scoțând un geamăt slab, lordul John a închis ochii.

– Vă e bine? a întrebat ea.

El a simțit că ea se apleacă mai aproape pentru a-l examina.

– Nu arătați prea bine. Stați jos!

S-a așezat și s-a rezemat cu spatele de trunchiul unui copac, trăgând-o pe Brianna alături de el pe pământ. Ținându-și ochii închiși, în timp ce gândurile îi goneau prin minte, a răsuflat adânc. Oare ea glumea? Sigur că nu, l-a asigurat sinele său vigilent și cinic. Brianna avea un simț deosebit al umorului, însă acum nu ieșea în evidență.

Imposibil. Nu-i putea îngădui asta. Era de neconceput ca ea să… dar cum o putea împiedica? Dacă nu voia să-l asculte pe el, poate că Jamie și mama ei…

Brianna l-a atins pe umăr.

– Îmi pare rău, a spus ea încet. Nu m-am gândit.

El a trăit o senzație de ușurare. A simțit că măruntaiele încep să i se destindă și, deschizând ochii, a văzut-o uitându-se la el cu un fel de compasiune pe care n-o înțelegea defel. Măruntaiele i s-au revoltat din nou, făcându-l să simtă că va suferi imediat un atac jenant de flatulență.

Măruntaiele lui o citiseră mai bine decât mintea sa.

– Trebuia să-mi dau seama, a spus ea, învinovățindu-se. Ar fi fost cazul să-mi dau seama cum vă simțiți în legătură cu asta. Doar ați spus-o: e fiul *dumneavoastră*. L-ați educat în tot acest timp și îmi dau seama cât de mult îl iubiți. Cred că vi se pare îngrozitor să vă gândiți că William va afla despre tata și probabil că vă va învinui că nu i-ați spus asta mai demult.

Brianna i-a masat o claviculă, într-un gest de alinare, presupuse el. Dacă aceea îi fusese intenția, dăduse greș în totalitate.

– Dar… a început el, însă Brianna îi prinsese mâna în ambele ei mâini și i-o strângea cu sinceritate, iar în ochi avea lacrimi.

– Nu va… l-a asigurat ea. William nu va înceta să vă iubească. Credeți-mă! La fel a fost și în cazul meu – când am aflat despre tata. La început n-am vrut să cred. *Aveam* un tată și îl iubeam, nu voiam altul. Însă apoi l-am cunoscut pe adevăratul meu tată și a fost… el a fost… cel care este.

A ridicat ușor din umeri și a dus mâna ca să-și șteargă ochii cu dantela de la mânecă.

– Și totuși nu mi-am uitat celălalt tată, a spus ea foarte încet. N-o voi face niciodată. Niciodată!

Mișcat, în ciuda gravității situației, lordul John și-a dres glasul.

– Da, cum să zic... Sunt convins că sentimentele dumneavoastră vă fac cinste, draga mea. Și, cu toate că sper că și eu mă bucur în prezent la fel de mult de respectul și afecțiunea lui William și că acest lucru va continua să fie la fel și în viitor, nu asta voiam să subliniez.

– Nu?

Brianna a ridicat ochii mari spre el, iar lacrimile i s-au adunat pe gene, făcându-le să arate ca niște spice întunecate. Era o tânără cu adevărată frumoasă, aşa că lordul John a simțit un scurt val de tandrețe.

– Nu, a spus el, blând în acele circumstanțe. Nu uitați, scumpa mea. V-am spus cine este William – sau cine crede că este.

– Viconte de nu știu ce, vreți să spuneți?

El a oftat adânc.

– Exact! Cei cinci oameni care știu despre adevărata lui origine au făcut eforturi cumplite în ultimii optsprezece ani pentru ca nimeni – inclusiv William – să nu aibă îndoieli că el e adevăratul conte de Ellesmere, cel de-al nouălea.

Auzind asta, Brianna a coborât ochii, cu sprâncenele şi buzele strânse. Iisuse, spera ca Roger să-l fi găsit pe Jamie Fraser la vreme. El era singura persoană mai îndărătnică decât fiica lui.

– Nu înțelegeți, a spus ea în cele din urmă.

Brianna a ridicat ochii, iar lordul a văzut că luase o hotărâre.

– Plecăm, a spus ea brusc. Eu și Roger, dar și copiii.

– Da? a spus el cu precauție.

Asta putea fi o veste bună – din mai multe motive.

– Și unde v-ați propus să plecați? Vă mutați în Anglia? Sau în Scoția? Dacă e vorba de Anglia sau Canada, am câteva legături care v-ar putea fi de…

– Nu. Nu acolo. Nu undeva unde aveți „legături“.

A zâmbit amar spre el, apoi și-a înghițit nodul din gât pentru a continua.

– Înțelegeți-mă, vom pleca. Pentru totdeauna. Nu… nu cred că vă voi mai vedea.

Brianna și-a dat seama de înțelesul vorbelor ei, iar lordul i-a citit asta pe chip și, în ciuda îngrijorării, s-a simțit profund mișcat de durerea ei la acel gând.

– O să-mi fie dor de dumneavoastră, Brianna, a spus el cu gentilețe.

Fusese soldat aproape toată viața, iar apoi devenise diplomat. Se deprinsese să îndure separarea și absența, aflând când și când de moartea prietenilor rămași în urmă. Însă ideea de a nu o mai vedea vreodată pe această tânără ciudată i-a provocat o durere cu totul neașteptată. Ca și cum ea ar fi fost propria lui fiică, a gândit el cu surprindere.

Însă și el avea un fiu, iar următoarele cuvinte pe care le-a spus fata l-au făcut să devină extrem de atent.

– Vedeți dumneavoastră, a zis Brianna, aplecându-se spre el cu o pornire pe care, în alte condiții, ar fi socotit-o fermecătoare. Trebuie să stau de vorbă cu William, ca să-i spun. Nu vom mai avea alt prilej.

După aceea, expresia de pe fața ei s-a schimbat când a dus o mână la sâni.

– Trebuie să plec, a spus ea pe neașteptate. Mandy – adică, Amanda, fiica mea – trebuie hrănită.

Spunând acestea, s-a ridicat și a plecat, mișcându-se cu repeziciune peste nisipul terenului de curse, ca un nor de furtună, lăsând în urmă amenințarea distrugerii și a tulburării.

117

ȘI MILA TA MĂ VA URMA ÎN TOATE ZILELE MELE[63]

10 iulie 1776

Fluxul a început cu puțin înainte de ora cinci dimineață. Cerul era luminat cu totul şi avea o culoare palidă și limpede, fără nori, iar întinderile mâloase de dincolo de chei se zăreau cenușii și lucioase, cu ierburi și alge îndărătnice, care răsăreau din mâl ca niște șuvițe de păr.

Toată lumea s-a trezit în zori. Pe cheu erau nenumărați oameni care țineau să vadă mica procesiune plecând; doi ofițeri din Comitetul de Siguranță din Wilmington, un reprezentant al Asociației Negustorilor, un pastor, cu o Biblie în mână, și condamnatul, un bărbat înalt și lat în umeri, care păşea desculț prin mâlul urât mirositor. În urma lor venea un sclav, care căra frânghiile.

– Nu vreau să văd asta, spuse Brianna în surdină.

Era foarte palidă la față și își ținea brațele încrucișate peste mijloc, de parcă ar fi suferit de dureri de burtă.

– Atunci, să plecăm, a propus Roger, prinzând-o de braț, însă ea și l-a smuls.

– Nu. Trebuie.

Și-a lăsat brațele în jos și, urmărind ce se petrecea, şi-a îndreptat spatele. Oamenii din jurul ei se buluceau pentru a vedea mai bine, chiuind și strigând insulte atât de tare, încât tot ce se spunea acolo era aproape imposibil de înțeles. Situația nu a durat mult. Sclavul, un bărbat masiv, a prins într-o mână stâlpul de amarare, ca să vadă dacă era rezistent. Apoi s-a retras, cât timp cei doi ofițeri l-au dus cu spatele pe Stephen Bonnet spre par

și i-au înfășurat corpul cu frânghie de la piept până la genunchi. Ticălosul nu putea pleca nicăieri.

Roger îşi spuse că s-ar fi cuvenit să-şi cerceteze sufletul ca să găsească compasiune și să se roage pentru condamnat. Nu a reușit. A încercat să ceară iertare pentru el, dar n-a putut face nici asta. Ceva ca un ghem de viermi s-a agitat în stomacul lui. Se simțea ca și cum el însuși ar fi fost legat de stâlp, așteptând să se înece.

Pastorul în straie negre s-a aplecat spre condamnat, iar părul lui a fluturat în briza de dimineață, în timp ce rostea câteva cuvinte. Lui Roger nu i s-a părut că Bonnet ar fi dat vreun răspuns, dar nu ar fi putut băga mâna în foc pentru asta. După câteva momente, bărbații și-au scos pălăriile, au rămas nemișcați cât pastorul a rostit o rugăciune, apoi și le-au pus din nou pe cap și s-au îndreptat spre țărm, scoțând plescăituri cu ghetele lor, care se afundau până la glezne în mâlul nisipos.

În momentul în care oficialitățile au dispărut, un șir de oameni a pătruns pe mâl: privitori și copii ce țopăiau, dar și un bărbat care avea în mână un carnețel și un creion şi pe care Roger l-a recunoscând ca fiind Amos Crupp, actualul proprietar al ziarului *Wilmington Gazette.*

– Mda, asta e o adevărată știre, nu? a bolborosit Roger.

Indiferent ce ar fi spus sau nu Bonnet, nu încăpea nicio îndoială că a doua zi avea să apară un ziar, smuls din mâinile vânzătorilor, care să cuprindă fie o confesiune senzațională, ori relatări siropoase privind remușcările celui condamnat – ori poate și una, și alta.

– Gata, *chiar* nu pot suporta să văd așa ceva. Brianna s-a răsucit brusc, luându-l de braț pe Roger.

A trecut de șirul de depozite, după care s-a întors spre el, îngropându-și fața la pieptul lui și izbucnind în lacrimi.

– Ușurel! Liniștește-te, totul va fi bine.

A bătut-o ușor pe spate, încercând să transmită o oarecare putere de convingere vorbelor pe care le spunea, însă simțea în propriul său gât un ghem ca de mărimea unei lămâi. În cele din urmă a prins-o de umeri și a îndepărtat-o de el, pentru a putea să o privească în ochi.

– Nu e nevoie să faci asta, i-a spus.

Brianna a încetat din plâns și a fornăit, după care și-a șters nasul de mânecă, la fel ca Jemmy, dar n-a vrut să-l privească pe Roger în ochi.

– E doar… mă simt bine. Nici măcar nu e vorba de *el*. Doar că… e vorba de toate. Mandy – și glasul ei a tremurat când i-a rostit numele – și întâlnirea cu fratele meu... Vai, Roger, dacă nu-i pot spune, nu va ști niciodată și n-o să-l mai văd niciodată... nici pe el, nici pe lordul John. Sau pe mama…

Alte lacrimi au copleșit-o, izvorându-i din ochi, însă a respirat adânc și a înghițit în sec, silindu-le să se retragă.

– Nu e vorba de el, a spus ea cu voce gâtuită și obosită.

– Probabil că nu, a răspuns încet Roger. Însă tot nu trebuie s-o faci.

Stomacul lui fierbea și mâinile îi tremurau, dar era hotărât.

– Trebuia să-l fi ucis pe insula Ocracoke, a spus ea, închizând ochii și îndepărtându-și șuvițele din părul despletit. Soarele se ridicase între timp și strălucea. Am fost lașă! Am crezut că ar fi mai bine să las… să las legea să facă asta.

A deschis ochii, înroșiți de lacrimi, dar limpezi, și l-a privit direct pe Roger.

– Nu pot lăsa lucrurile să se întâmple astfel, nici dacă nu mi-aş fi dat cuvântul.

Roger a înțeles; simțea groaza provocată de flux, acea furișare inexorabilă a apei, ridicându-se în ființa lui. Vor trece aproape nouă ore până când apa îi va ajunge lui Bonnet la bărbie, era un bărbat înalt.

– O s-o fac eu, a spus el cu glas hotărât.

Brianna a încercat să zâmbească, dar a renunțat.

– Nu, a spus ea. Nu tu.

Părea la capătul puterilor, iar glasul ei trăda asta; niciunul nu dormise prea mult în noaptea precedentă. Însă Brianna era hotărâtă, iar Roger a recunoscut în atitudinea ei sângele îndărătnic al lui Jamie Fraser.

În fine, la naiba, și el avea o parte din sângele ăsta.

– Ți-am spus, răspunse. Ceea ce a zis tatăl tău cândva: *Eu voi ucide pentru ea.* Dacă trebuie – și se vedea silit să fie de acord cu ea, nici el nu putea suporta situația – atunci o voi face eu.

Brianna a început să-și recapete stăpânirea de sine. Și-a șters fața cu un pliu al rochiei, a respirat adânc, după care l-a privit din nou în ochi. Ai ei erau adânci și de un albastru intens, mult mai întunecați decât cerul.

– Mi-ai spus asta. Și mi-ai mai spus şi de ce a vorbit el așa. Ce i-a zis lui Archie Bug: *Există un jurământ asupra ei*. E doctor, ea nu ucide oameni.

Nu, pe naiba! se gândi Roger, dar judecata l-a împiedicat să spună asta cu voce tare. Înainte de a se putea gândi la ceva cu mai mult tact, Brianna a continuat, așezându-și ambele mâini pe pieptul lui.

– Și tu ai făcut un jurământ, a spus ea.

Asta l-a făcut să încremenească.

– Nu, n-am făcut.

– Ba da, a spus ea cu glas apăsat. Poate că încă nu e oficial, dar nici nu e nevoie. Probabil că jurământul pe care l-ai depus nici nu are cuvinte, dar ai făcut-o, și știu asta.

Roger n-a putut să nege. Se simțea mișcat că ea *știa* asta.

– Da…

Și-a lăsat mâinile peste ale ei, prinzând-o de degetele lungi și puternice.

– Am depus un jurământ şi față de tine, când ți-am spus. Ți-am spus că nu-l voi pune niciodată pe Dumnezeu înaintea dragostei mele pentru tine.

Dragoste. Lui Roger nu-i venea să creadă că discuta un asemenea lucru în termeni de dragoste. Și totuși, avea un sentiment ciudat că exact așa vedea ea lucrurile.

– Eu n-am depus un astfel de jurământ, a spus ea cu fermitate și și-a smuls mâinile dintr-ale lui. Și mi-am dat cuvântul.

În noaptea precedentă, Brianna plecase cu Jamie spre locul în care era ținut piratul. Roger nu avea habar ce mită sau forță a personalității fusese folosită, însă li se permisese să-l vadă. Alb la față, Jamie o adusese pe Brianna în camera lor la o oră foarte târzie, având în mână un vraf de hârtii pe care le întinsese tatălui ei. Declarații, spusese Brianna; afirmații făcute

sub jurământ de Stephen Bonnet privind legăturile lui de afaceri cu diferiți negustori de pe coastă.

Roger îi aruncase o privire ucigașă lui Jamie și se alesese cu o privire asemănătoare, sau mai mult. *Suntem în război,* sugeraseră ochii lui Jamie. *Și voi folosi orice armă am la îndemână.* Dar nu spusese decât:

– Noapte bună, *a nighean!* și îi atinsese părul cu delicatețe Briannei, după care plecase.

Brianna se așezase cu Mandy în brațe și o hrănise la sân, ținându-și ochii închiși, refuzând să vorbească. După o vreme, fața ei își pierduse paloarea și ridurile provocate de încordare, apoi făcuse copila să râgâie și o așezase, adormită, în coșulețul ei. Apoi venise în pat și făcuse dragoste cu el cu o ferocitate tăcută care îi luase prin surprindere. Dar nu la fel de mult cum îl surprindea acum.

– Și ar mai fi un lucru, a spus ea, cu sobrietate și puțin tristă. Sunt singurul om din lume pentru care asta nu înseamnă crimă.

După aceea, Brianna s-a întors și s-a îndepărtat iute către hanul în care Mandy aștepta să fie hrănită. Dinspre platourile de mâl, Roger a auzit voci agitate, stridente ca țipetele unor pescărușI.

*

La ora nouă dimineața, Roger a ajutat-o pe soția lui să urce într-o barcă mică cu vâsle, legată de chei, în apropiere de depozite. Fluxul începuse în acea zi; apa avea adâncimea de peste un metru și jumătate. Undeva, în mijlocul apei cenușii se înălțau stâlpii de amarare, dar și capul mic și întunecat al piratului.

Cu fața lipsită de orice expresie, Brianna era nepăsătoare ca o statuie păgână. Și-a ridicat poalele rochiei pentru a ajunge în barcă și s-a așezat, greutatea din buzunar lovindu-se cu un clinchet de copastia din lemn.

Roger a trecut la vâsle, ducând ambarcațiunea spre stâlpii de amarare. Nu aveau să stârnească interesul nimănui; bărcile altor oameni porniseră încă din zori, ducând privitori care doreau să vadă fața condamnatului, să-i strige provocări sau să îi smulgă vreo șuviță de păr drept amintire.

Roger nu vedea direcția spre care se îndreptau; Brianna îi făcea semn să cotească spre stânga ori spre dreapta, printr-o înclinare tăcută din cap. Ea vedea totul; stătea țeapănă, ținându-și mâna dreaptă ascunsă sub fustă.

Apoi a ridicat brusc mâna stângă, iar Roger a rămas aplecat peste vâsle, adâncind una dintre ele pentru a face barca mică să se rotească.

Bonnet avea buzele crăpate, pielea feței uscată și acoperită de o crustă de sare și pleoapele atât de înroșite, încât abia dacă putea deschide ochii. Însă a ridicat capul când cei doi s-au apropiat, iar Roger a văzut un om răvășit, neajutorat și înspăimântat de îmbrățișarea ce avea să vină – atât de mult, încât aproape binecuvântează atingerea ei seducătoare, abandonându-și carnea degetelor reci și sărutului copleşitor care îi răpește răsuflarea.

– Ai aşteptat tare mult, draga mea, i-a spus el Briannei și buzele crăpate s-au desfăcut într-un zâmbet care le-a făcut să plesnească și să sângereze, mânjindu-i dinții. Dar știam că vei veni.

Roger a făcut barca să înainteze folosind o singură vâslă, aducând-o aproape de el, apoi mai aproape. S-a uitat peste umăr și a văzut-o pe Brianna scoțând pistolul cu patul suflat cu aur şi lipind țeava de urechea lui Bonnet.

– Mergi cu Dumnezeu, Stephen, a spus ea clar în gaelică, apoi a apăsat pe trăgaci.

A lăsat arma să cadă în apă și s-a întors cu fața spre soțul ei.

– Hai acasă! a spus ea

63 Psalmul 22:6.

118

REGRET

Lordul John a intrat în camera lui de la han și a rămas surprins – uimit, în realitate – descoperind că avea un vizitator.

– John!

Jamie Fraser s-a întors de la fereastră și i-a zâmbit vag.

– Jamie!

I-a întors zâmbetul, străduindu-se să-și controleze bucuria. Folosise numele de botez al lui Fraser doar de cel mult trei ani în ultimii douăzeci și cinci de ani; intimitatea lui era entuziasmantă, dar nu trebuia să lase să se vadă asta.

– Să comand ceva? a întrebat el pe un ton politicos.

Jamie nu se îndepărtase de fereastră; a aruncat o privire afară, apoi, zâmbind discret, s-a uitat la John și a clătinat din cap.

– Îți mulțumesc, dar nu. Suntem inamici, nu?

– În mod regretabil, ne aflăm pe poziții opuse în ceea ce sunt încredințat că va fi un conflict de scurtă durată, l-a corectat lordul John.

Cu o expresie ciudată, încărcată de regret, Fraser a coborât privirea spre el.

– Nu va fi scurt, a spus el. Dar e regretabil, desigur.

– Întocmai.

Lordul John și-a dres glasul și s-a deplasat spre fereastră, având grijă să nu-și atingă vizitatorul. S-a uitat afară și a văzut motivul probabil al vizitei lui Fraser.

– Ah! a făcut el, văzând-o pe Brianna Fraser MacKenzie pe trotuarul de lemn din stradă. Vai! a exclamat apoi, pe un alt ton.

Asta, pentru că William Clarence Henry George Ransom, al nouălea conte de Ellesmere, tocmai ieșise din han și făcuse o plecăciune în fața ei.

– Dumnezeule mare! a exclamat el, îngrijorarea făcând ca pielea de pe scalp să i se înfioare. O să-i spună?

Fraser a clătinat din cap și a rămas cu ochii ațintiți la cei doi tineri de jos.

– N-o să-i spună, l-a asigurat el cu glas scăzut. Mi-a dat cuvântul.

Ușurarea a gonit prin venele lordului ca apa curgătoare.

– Îți mulțumesc.

Fraser a ridicat puțin din umeri, fără să răspundă. La urma urmelor, asta dorea și el – ori cel puțin așa a presupus lordul John.

Cei doi discutau – William a spus ceva, iar Brianna a râs, dându-și părul pe spate. Jamie îi urmărea cu fascinație. Dumnezeule, ce mult semănau! Micile expresii, ținuta, gesturile… Sigur era evident pentru orice privitor. De fapt, a văzut un cuplu trecând prin dreptul lor, iar femeia a zâmbit, încântată la vederea unei perechi foarte potrivite.

– Nu-i va spune, a repetat lordul John, oarecum descumpănit de acea imagine. Dar ea se expune prea mult. Oare el… dar nu. Nu cred că-și va da seama.

– Așa sper și eu, a spus Jamie, rămas cu ochii ațintiți spre ei. Iar dacă își dă seama – tot nu va *ști*. Și Brianna a insistat să-l mai vadă o dată – acesta a fost prețul tăcerii ei.

John a dat din cap. Soțul Briannei se apropia, ținând copilul lor de mână. În razele strălucitoare ale soarelui, băiețelul avea părul la fel de roșcat ca și mama lui. MacKenzie ținea un nou-născut cu celălalt braț. Brianna a luat copilul de la el şi a dat păturica deoparte, ca să-i arate fetița lui William, care a privit-o foarte politicos.

Brusc, lordul și-a dat seama că fiecare părticică din ființa lui Fraser era concentrată asupra scenei din fața hanului. Desigur, nu îl mai văzuse pe Willie de când acesta avea doisprezece ani. Iar acum îi vedea pe cei doi împreună – fiica lui și fiul cu care nu putea vorbi şi pe care nu putea să-l recunoască. Ar fi vrut să-l atingă pe Fraser, să-și lase mâna pe brațul lui, dar știind ce efect ar putea avea asta, s-a abținut.

– Am venit, a spus Fraser pe neașteptate, să-ți cer o favoare.

– Sluga ta, domnule, a spus lordul John, extraordinar de încântat, dar găsind refugiu în etichetă.

– Nu pentru mine, a spus Fraser uitându-se scurt la lord. Pentru Brianna.

– Plăcerea mea va fi și mai mare, l-a asigurat John. Țin foarte mult la fiica ta, făcând abstracţie de asemănările ei temperamentale cu tine.

Fraser a ridicat un colț al gurii, apoi a revenit cu privirea la scena de jos.

– Ei, bine, nu-ți pot spune pentru ce, dar am nevoie de o piatră prețioasă.

– O piatră? a întrebat lordul John pe un ton nedumerit, chiar și pentru urechile lui. Ce fel de piatră?

– De orice fel.

Agitat, Fraser a ridicat din umeri.

– Nu are importanţă, dar să fie o piatră prețioasă. Ți-am dat cândva aşa ceva… Spunând asta, buzele i-au tresărit.

Ca deținut al Coroanei, sub constrângere predase o piatră, un safir.

– Deși presupun că n-o mai ai.

De fapt, lordul avea piatra. Acel safir aparte călătorise cu el în ultimii douăzeci și cinci de ani, iar în acel moment se afla în buzunarul vestei sale.

S-a uitat la mâna lui stângă; purta un inel lat din aur, pe care era montat un safir sclipitor, frumos cizelat. Inelul lui Hector. Îl primise de la primul lui iubit, la vârsta de șaisprezece ani. Hector murise la Culloden – la o zi după ce John îl cunoscuse pe James Fraser în întunericul unei trecători montane din Scoția.

Fără să ezite, dar cu oarecare dificultate – pentru că inelul fusese purtat îndelung și se adâncise puțin în carnea degetului – l-a răsucit și l-a scos, după care l-a lăsat să cadă în mâna lui Jamie.

Care, de uimire, a ridicat din sprâncene.

– Acesta? Ești sigur?

– Ia-l!

A întins mâna și i-a îndoit degetele lui Jamie peste inel. Contactul a fost trecător, dar a simțit furnicături, aşa că şi-a strâns mâna pumn, sperând să păstreze senzația.

– Mulțumesc, a spus Jamie din nou, cu glas scăzut.

– E plăcerea mea.

Grupul de jos se despărțea – ținând copila în brațe, Brianna tocmai își lua rămas-bun, în vreme ce soțul ei se îndepărtase deja. Scoțându-și cascheta, William s-a aplecat, iar capul lui, cu păr castaniu-închis, a părut o replică a celui cu păr roșcat.

Brusc, lordul John a simțit că nu suporta să-i vadă despărțindu-se. Voia să păstreze și imaginea aceea, a lor împreună. A închis ochii și, ținându-și mâinile rezemate de pervazul ferestrei, şi-a îndreptat spatele și a simțit o adiere pe față. Ceva l-a atins pe umăr, foarte scurt, și a perceput mișcarea aerului alături de el.

Când a redeschis ochii, toți trei dispăruseră.

119

DETESTATA DESPĂRȚIRE

Septembrie 1776

Roger așeza ultimele țevi pentru apă când Aidan și Jemmy au apărut alături de el ca o pereche de jucării cu surpriză.

– Tati! Tati! A venit Bobby!

– Cine, Bobby Higgins? Roger s-a îndreptat brusc, simțindu-şi mușchii spatelui protestând, după care a privit spre casa mare, dar nu a văzut niciun cal. Unde e?

– S-a dus la cimitir, a spus Aidan, cu un aer important. Crezi că s-a dus să caute fantoma?

– Mă-ndoiesc, a spus Roger, calm. Ce fantomă?

– A Malvei Christie, a răspuns direct Aidan. Umblă. Toată lumea spune asta.

A vorbit plin de curaj, dar și-a strâns brațele în jurul trupului. Jemmy, care nu auzise vestea aceea până atunci, a căscat ochii mari.

– De ce umblă? Unde se duce?

– Pentru c-a fost ucisă, nătărăule, a spus Aidan. Oamenii omorâți umblă întotdeauna. Îi caută pe cel care i-a ucis.

– Prostii! a spus Roger cu fermitate, văzând expresia de neliniște de pe fața lui Jemmy.

Acesta știa că Malva Christie murise, desigur; mersese la înmormântarea ei, împreună cu ceilalți copii de la Ridge. Dar el și Brianna îi spuseseră că Malva murise, nu că fusese ucisă.

Ei bine, a gândit el cu un aer sumbru, existau puține șanse ca așa ceva să rămână secret. A sperat că Jem nu va avea coșmaruri.

– Malva nu umblă să caute pe nimeni, a spus el, cu toată convingerea pe care o putea strecura în voce. Sufletul ei e în Rai, cu Iisus, unde e fericită și liniștită, iar corpul ei… în fine, când mor, oamenii nu mai au nevoie de el, de aceea îi îngropăm, și rămân acolo, liniștiți în mormintele lor, până la Judecata de Apoi.

Aidan nu a părut nicidecum convins.

– Joey McLaughlin a văzut-o vineri, acum două săptămâni, a spus el, ridicându-se și coborându-se pe degetele de la picioare. Fugind prin pădure, așa a zis el, îmbrăcată în negru din cap până în picioare și urlând cumplit de plângăreț!

Jemmy începea să pară de-a dreptul tulburat. Roger a lăsat jos cazmaua și l-a luat pe Jem în brațe.

– Cred că Joey McLaughlin nu se simțea prea bine după ce băuse cam multișor, a spus el.

Ambii băieți erau familiarizați cu ideea de ebrietate.

– Dacă era ceva care alerga prin pădure și urla, mai mult ca sigur l-a văzut pe Rollo. Hai, totuși, să-l găsim pe Bobby și să vedeți și voi mormântul Malvei.

I-a întins o mână lui Aidan, care a luat-o încântat și a sporovăit ca o gaiță tot drumul în susul dealului.

Dar ce va face Aidan când el va pleca? s-a întrebat Roger. Ideea de a pleca, la început, atât de neașteptată încât părea cu totul ireală, de neconceput, i se infiltra în minte zi de zi. În timp ce își făcea munca, săpa șanțuri pentru conductele de apă gândite de Brianna, căra fân, tăia sau spărgea lemne, încerca să se gândească: „Nu mai e mult.“ Și totuși, părea imposibil ca într-o bună zi să nu se mai afle pe Ridge, să nu deschidă ușa casei și s-o găsească pe Brianna făcând cine știe ce experiment diavolesc pe masa din bucătărie, în vreme ce Jem și Aidan își plimbau mașinuțele pe lângă picioarele ei.

Senzația de irealitate era și mai accentuată când predica într-o duminică sau mergea pe la casele oamenilor ca pastor – chiar dacă nu depusese jurământul – pentru a vizita bolnavi sau pentru a-i consilia pe cei în

suferință. Privind toate acele chipuri – atente, emoționate, plictisite, acre sau preocupate de ceva – pur și simplu nu putea crede că voia să plece, abandonându-i pe toți fără milă. S-a întrebat cum să le spună asta, simțind că gândul îl durea. Îndeosebi celor față de care se simțea răspunzător, precum Aidan și mama lui.

Căutând tărie și îndrumare, se rugase pentru asta.

Și totuși… și totuși, imaginea degetelor minuscule și albăstrui ale Amandei şi șuieratul slab al respirației ei nu îi ieșeau nicio clipă din minte. Și, zi de zi, pietrele impunătoare de lângă pârâul Ocracoke păreau să se apropie de el, tot mai solide.

Într-adevăr, Bobby Higgins era în cimitir, cu calul priponit sub pini. Stătea așezat aproape de mormântul Malvei, cu capul plecat în contemplare, dar și l-a ridicat imediat când au apărut Roger și băieții. Arăta palid și sumbru, dar a sărit în picioare și i-a strâns mâna lui Roger.

– Mă bucur că ai revenit, Bobby. Hai, voi doi duceți-vă să vă jucați, bine?

L-a așezat pe Jemmy pe pământ și s-a simțit mulțumit să vadă că, după o privire suspicioasă aruncată spre mormântul Malvei – împodobit cu un mănunchi de flori sălbatice ofilite – Jemmy s-a îndepărtat fericit să fugărească veverițe în pădure.

– Ăă – nu mă așteptam să te văd din nou, a spus Roger, destul de stângaci.

Bobby a coborât privirea, îndepărtând încet acele de pin prinse de pantaloni.

– Cum să vă spun, domnule… adevărul gol-goluț e că am venit să trăiesc aici. Asta, dacă sunteți de acord, s-a grăbit el să adauge.

– Să rămâi? Da… sigur, asta e bine, a spus Roger, revenindu-și din surpriză. Te-ai… cum să zic? Sper că relațiile tale cu lordul nu s-au răcit, așa este?

Bobby a părut uimit de acea idee și a clătinat din cap cu hotărâre.

– A, nu, domnule! Domnia sa a fost foarte amabil cu mine, încă de când m-a angajat.

A avut un moment de șovăială, în care și-a mușcat buza.

– Doar că… în fine, înțelegeți, domnule? Zilele astea au venit la el o mulțime de oameni. Oameni politici și... și oameni din armată.

Fără să vrea, și-a atins semnul făcut cu fierul roșu pe obraz, care acum rămăsese doar o cicatrice rozalie, dar încă vizibilă – nu avea să se șteargă vreodată. Roger a înțeles.

– Presupun că nu te-ai mai simțit bine acolo, nu?

– Exact, domnule!

Bobby i-a aruncat o privire recunoscătoare.

– A fost o vreme în care acolo eram doar domnia sa, bucătarul Manoke și cu mine. Câteodată mai venea un oaspete la cină, care stătea câteva zile, dar era foarte ușor și simplu, după părerea mea. Când plecam să duc mesaje și alte lucruri pentru domnia sa, oamenii se uitau ciudat la mine, prima sau a doua oară; după aceea, se obișnuiau cu asta – și-a atins din nou fața – și totul era bine. Însă acum…

A încheiat pe un ton care îi trăda nefericirea, ceea ce l-a făcut pe Roger să-și imagineze reacția probabilă a ofițerilor englezi, scrobiți, lustruiți, care fie că dezaprobau în mod deschis acea pată care apărea pe serviciile ce li se făceau, fie se arătau dureros de politicoși.

– Domnia sa și-a dat seama că mi-era greu; se pricepe la așa ceva. Și mi-a zis cât de mult îmi va duce lipsa, dar că, dacă prefer să îmi caut norocul în altă parte, îmi va da zece lire și-mi va oferi cele mai bune urări ale lui.

Din respect, Roger a scos un fluierat. Zece lire reprezenta o sumă respectabilă. Nu era o avere, însă era suficientă să-l ajute pe Bobby să-și caute un drum în viață.

– Foarte frumos din partea lui! a spus Roger. Știa că vei veni încoace?

Bobby a clătinat din cap.

– Nici eu nu știam sigur încotro să o apuc, a recunoscut el. Cândva, aș fi…

S-a întrerupt brusc și a aruncat o privire spre mormântul Malvei, apoi s-a întors spre Roger și și-a dres glasul.

– M-am gândit că ar fi cel mai bine să stau de vorbă cu domnul Fraser înainte de a mă hotărî. S-ar putea să nu mai am ce căuta aici.

Aceste cuvinte au fost formulate ca afirmație, însă întrebarea era limpede. Toată lumea de pe Ridge îl cunoștea pe Bobby și îl accepta; nu asta reprezenta dificultatea. Însă cum Lizzie era căsătorită, iar Malva decedase… Bobby voia să aibă o soție.

– Ah… cred că te poți considera bine-venit, a spus Roger, uitându-se gânditor la Aidan, care stătea agățat cu capul în jos şi genunchii prinși de creanga unui copac, în vreme ce Jemmy azvârlea cu conuri de pin în el. S-a simțit străbătut de un sentiment aparte – ceva între recunoștință și gelozie – însă a respins ultimul sentiment.

– Aidan! a strigat el. Jem! E timpul să mergem acasă!

Apoi s-a întors dezinvolt spre Bobby și i-a spus:

– Cred că încă n-ai făcut cunoștință cu Amy McCallum, mama lui Aidan – o văduvă tânără, care are o căsuță și ceva pământ. A venit să lucreze la casa mare, dar dacă mergi să iei cina acolo…

*

– M-am gândit la asta când și când, a recunoscut Jamie. M-am întrebat, înțelegi? Ce-ar fi dacă aș putea și eu? Cum ar fi?

Zâmbind oarecum neajutorat, s-a uitat la Brianna, apoi a ridicat din umeri.

– Ce părere ai, fata mea? Ce aș face acolo? Cum ar fi?

– Păi, ar fi… a început ea, apoi a tăcut, încercând să și-l închipuie pe tatăl ei în acea lume – la volanul unei mașini? Mergând la birou, îmbrăcat într-un costum cu vestă? Ideea era atât de grotescă, încât a pufnit în râs. Ori stând într-un cinematograf urmărind filme cu Godzilla împreună cu Jem și Roger?

– Cum se pronunță Jamie de la coadă la cap? l-a întrebat ea.

– Eimaj, așa cred, a răspuns el mirat. De ce?

– Cred că te-ai descurca bine, a spus ea zâmbind. Dar să lăsăm asta. Tu… cred că ai putea… publica ziare. Tipografiile de acolo sunt mai mari și mai rapide și e nevoie de foarte mulți oameni care să culeagă știri, însă, în rest… nu cred că lucrurile se deosebesc prea mult față de cele de acum. Și ştii deja cum să faci asta.

El a dat din cap și între sprâncenele lui dese, care semănau cu ale ei, s-a format o cută adâncă.

– Așa cred, a spus el, oarecum nesigur. Aș putea fi fermier, ce părere ai? Oamenii sigur trebuie să mănânce, iar cineva trebuie să le ofere hrană.

– Ai putea fi și așa ceva.

Brianna s-a uitat în jur, observând din nou toate detaliile acelui loc: găinile, care scurmau pământul cu aer nepăsător; scândurile destul de mâncate de vreme ale grajdului; țărâna azvârlită afară din apropierea fundației casei, unde scroafa albă se îngropase.

– Acolo încă există oameni care fac agricultură la fel ca aici, pe suprafețe mici, la fel ca aici. E o viață grea…

L-a văzut pe Jamie zâmbind, de aceea, drept răspuns a pufnit în râs.

– În fine, nu ți-ar fi mai greu decât îți este acum – dar e mult mai ușor în orașe.

A tăcut câteva clipe.

– Și nu va mai trebui să lupți, a spus ea într-un sfârșit.

Auzind asta, Jamie a părut surprins.

– Nu? Dar ai spus că există războaie.

– Sigur că există, a spus ea, iar ace de gheață i-au străpuns pântecul în momentul în care i-au apărut în minte câmpuri presărate de maci, câmpuri pline de cruci albe – un bărbat în flăcări, un copil despuiat alergând cu pielea arsă, fața contorsionată a unui bărbat în clipa în care un glonț îi pătrundea în creier. Dar… dar în epoca mea doar tinerii luptă. Și nu toți, ci doar o parte.

– Hmm.

Încruntându-se, Jamie a rămas pe gânduri câteva momente, după care a ridicat ochii, căutând fața Briannei.

– Această lume a ta, această Americă, a spus el în cele din urmă, pe un ton detașat. Libertatea spre care mergeți. Pentru asta trebuie plătit un preț cumplit. Ce părere ai, merită?

A fost rândul Briannei să rămână tăcută și să stea pe gânduri. În cele de urmă, și-a lăsat mâna pe brațul lui – solid, cald și rezistent ca fierul.

– Aproape nimic nu merită să te pierd, a spus ea în șoaptă. Dar probabil că asta e foarte aproape.

*

Pe măsură ce lumea se îndreaptă spre iarnă și nopțile devin mai lungi, oamenii încep să se trezească pe întuneric. Șederea prea îndelungată în pat dă naștere unor crampe ale membrelor, iar visele prea lungi se întorc spre ele însele, grotești ca unghiile unui mandarin. În general, organismul uman nu este adaptat pentru un somn mai lung de șapte sau opt ore, dar ce se întâmplă când nopțile sunt mai lungi decât atât?

Apare al doilea somn. Curând după căderea întunericului, adormi de oboseală, însă apoi te trezești, ridicându-te spre suprafața viselor ca un păstrăv care iese să se hrănească. Iar dacă și partenerul de somn se trezește – și oamenii care dorm împreună de mulți ani știu imediat când se trezește celălalt – ai un locșor privat de împărțit, adânc în noapte. Un loc în care să te ridici, să te întinzi, să aduci un măr suculent în pat, să îl împarți, felie cu felie, cu degetele atingând buzele. Să te bucuri de luxul unei discuții, neîntreruptă de treburile zilei. Să faci dragoste încet, în lumina lunii tomnatice.

Iar apoi să stați lungiți, aproape unul de celălalt, și să lași visele iubitului să-ți mângâie pielea în timp ce te cufunzi din nou sub valurile conștiinței, fericită știind că zorii sunt departe – acesta e cel de-al doilea somn.

Am ieșit la suprafață foarte lent din primul somn și am descoperit că visul erotic avusese o oarecare bază în realitate.

– Englezoaico, n-am crezut niciodată că sunt genul de bărbat care silueşte un cadavru. Răsuflarea lui Jamie mi-a gâdilat pielea sensibilă de sub ureche. Dar țin să spun că ideea e mai apetisantă decât mi-am închipuit.

Nu eram suficient de coerentă ca să răspund, dar mi-am împins coapsele spre el într-un mod pe care a părut să-l interpreteze drept o invitație, una scrisă caligrafic pe un pergament. A inspirat adânc, mi-a prins ferm fesele și m-a adus la o stare de trezire care putea fi numită crâncenă, în mai multe sensuri ale cuvântului.

M-am zvârcolit ca un vierme prins în cârlig, scoțând sunete slabe și agitate pe care le-a interpretat corect, rostogolindu-mă pe burtă și m-a făcut să nu mă îndoiesc defel că nu eram doar vie și trează, ci și funcțională.

Transpirată, gâfâind, tremurând din toate terminațiile nervoase stârnite și alunecoase, și pe deplin trează, am ieșit în cele din urmă din cuibul de perne strivite.

– Ce ți-a venit? l-am întrebat.

Nu se retrăsese, astfel că am rămas încă uniți, scăldați în lumina jumătății de lună, care coborâse pe cer, deasupra castanilor. A scos un mic sunet, în parte amuzat, în parte consternat.

– Nu te pot privi dormind fără să vreau să te trezesc, englezoaico.

Mi-a cuprins un sân în palmă, de astă dată delicat.

– Cred că mă simt singur fără tine.

În glas îi răzbătuse un ton ciudat, de aceea am întors capul spre el, dar nu l-am putut vedea pe întunericul din spatele meu. Am dus o mână în spate și i-am atins piciorul. Chiar și relaxat, era dur, iar adâncitura lungă a mușchiului a părut grațioasă sub degetele mele.

– Aici sunt, am spus, iar el m-a strâns mai tare în brațe.

*

Am auzit răsuflarea oprindu-se în gâtul lui, de aceea l-am strâns mai tare de coapsă.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

A tras aer în piept, dar nu mi-a răspuns imediat. L-am simțit retrăgându-se puțin, pipăind sub o pernă. Apoi m-a cuprins din nou cu mâna, dar de această dată căutându-mi palma care era așezată pe piciorul lui. Și-a împreunat degetele cu ale mele și am simțit în mână un obiect mic și tare, cu forme rotunjite.

L-am auzit înghițind în sec.

Piatra, orice ar fi fost, mi s-a părut caldă la atingere. Mi-am plimbat încet degetul mare peste ea; o piatră necizelată, dar mare, de mărimea uneia dintre încheieturile unui deget de-al meu.

– Jamie… am spus, simțind că mă înec.

– Te iubesc, a spus el, atât de încet, încât abia l-am auzit, deși eram foarte aproape unul de celălalt.

Am rămas nemișcată un moment și am simțind piatra încălzindu-se și mai mult în palma mea. Eram convinsă că imaginația o făcea să pară că vibrează în același ritm cu inima mea. De unde Dumnezeu o avea?

Apoi m-am mișcat – nu brusc, ci în mod voit, corpul meu eliberându-se treptat de al lui. Simțindu-mi mintea limpede, m-am ridicat din pat și am traversat camera. Am deschis fereastra ca să simt atingerea aspră a vântului tomnatic pe pielea dezgolită, caldă după ce stătusem în pat și, ducând brațul în spate, am azvârlit micuțul obiect în noapte.

Apoi m-am întors în pat şi i-am văzut părul răsfirat pe pernă și strălucirea ochilor lui în lumina lunii.

– Te iubesc, am șoptit, și m-am furișat sub cearșaf alături de el.

Mi-am petrecut brațele în jurul lui și l-am strâns, mai cald decât piatra – cu mult mai cald decât piatra – iar inima lui a bătut la unison cu a mea.

– Nu mai sunt atât de curajos, înțelegi? a spus el foarte încet. Nu mai sunt suficient de curajos ca să trăiesc fără tine.

Însă era îndeajuns de curajos ca să încerce.

I-am tras capul mai aproape și l-am mângâiat pe părul deopotrivă aspru și mătăsos, viu sub degetele mele.

– Pune capul pe pernă, omule! am spus încet. Mai e mult până în zori.

120

FIE ȘI NUMAI PENTRU MINE

Cerul avea o culoare plumburie, amenințând cu ploaia, iar vântul sufla în rafale printre palmierii pitici, făcând frunzele lor să scoată sunete ca niște zăngănituri de sabie. În adâncurile pădurii de mangrove, cele patru pietre se înălțau alături de pârâu.

– Sunt soția lordului de Balnain, a șoptit Brianna aflată lângă mine. Zânele m-au furat din nou.

Până și buzele îi erau palide. O ținea pe Amanda strâns în brațe.

Ne luaserăm rămas-bun – făcuserăm asta încă din ziua în care apăsasem stetoscopul pe pieptul Amandei, în dreptul inimii ei. Însă Brianna s-a răsucit și s-a aruncat – cu copil cu tot – spre Jamie, care a strâns-o atât de tare lângă inima lui, încât am crezut că una dintre ele va plesni.

Apoi a zburat spre mine, un nor creat de mantie și de părul despletit, și i-am simțit fața rece lipită de a mea, iar lacrimile ei și ale mele s-au contopit pe pielea mea.

– Te iubesc, mamă! Te iubesc! a spus ea cu disperare în glas, apoi s-a întors și, fără să privească în urmă, a început să pășească după tiparul despre care vorbise Donner, rostind ceva în surdină.

Un cerc spre dreapta printre pietre, un cerc la stânga și înapoi prin centru – apoi spre stânga, spre cea mai mare piatră.

Mă așteptasem la asta; când Brianna a început să descrie tiparul, mă îndepărtasem în fugă de pietre, oprindu-mă la o distanță pe care am socotit-o sigură. N-a fost. Sunetul lor – de astă dată un muget, în loc de un țipăt ascuțit – a trecut prin mine ca un tunet, oprindu-mi răsuflarea și cât pe ce și inima. Durerea îmi înghețase pieptul și am căzut în genunchi, legănându-mă neajutorată.

Dispăruseră. I-am văzut pe Jamie și Roger alergând ca să verifice – îngroziți de gândul că vor găsi cadavre, dar deopotrivă de dezolați și entuziasmați, după ce nu au descoperit nimic. Nu reușeam să văd clar – vederea mea era înceţoșată, pâlpâitoare –, dar nu era nevoie să văd.

Judecând după golul din suflet, am știut că plecaseră.

*

– Doi plecați, a șoptit Roger.

Vocea lui era doar un hârâit slab, de aceea și-a dres glasul cu putere.

– Jeremiah.

A coborât privirea spre Jem, care a clipit și a fornăit pe nas, după care s-a îndreptat auzindu-și numele de botez.

– Știi ce vom face acum, da?

Jemmy a dat afirmativ din cap, deși a aruncat o privire speriată spre piatra din apropierea căreia mama și surioara lui tocmai dispăruseră. Și-a înghițit cu greu nodul din gât, apoi și-a șters lacrimile de pe obraji.

– Atunci, bine.

Roger a întins o mână și a lăsat-o cu blândețe pe capul lui Jemmy.

– Să știi, *mo mac*, te iubesc din tot sufletul, și n-o să te uit niciodată. Dar vom face un lucru îngrozitor și nu e nevoie să vii cu mine. Poți rămâne cu bunicul și cu bunica Claire; n-o să mă supăr.

– N-o… n-o s-o mai văd pe mama? a întrebat Jemmy, făcând ochii mari, fără să și-i desprindă de la piatră.

– Nu știu, a spus Roger, și am văzut lacrimile împotriva căror lupta, le-am simțit în vocea lui îngroșată.

Nici el nu știa dacă le va revedea pe Brianna sau pe Mandy.

– Poate că da… poate că nu.

Jamie a coborât privirea spre Jem, care stătea agățat de mâna lui și se uita când la tatăl său, când la bunic, în timp ce pe față i se citeau deruta, spaima și dorul.

– *A bhailach*, dacă-ntr-o bună zi o să dai de un șoarece foarte mare pe nume Michael, a zis Jamie pe un ton relaxat, să-i spui că bunicul tău îi

transmite salutări.

Apoi și-a desfăcut degetele, eliberând mâna lui Jem și i-a făcut semn din cap spre Roger.

Jem a rămas cu ochii căscați un moment, după care și-a luat avânt și a pornit în fugă după Roger, azvârlind nisip în urma lui. A sărit în brațele tatălui lui, prinzându-l de gât și, cu o ultimă privire în urmă, Roger s-a întors și a ajuns înapoia pietrei, iar în cap am simțit o explozie însoțită de flăcări.

La mult timp după aceea, mi-am revenit treptat, coborând din nori în fărâmițe ca de grindină. Și m-am trezit că stăteam întinsă, cu capul în poala lui Jamie. Și l-am auzit spunând încet, pentru sine sau pentru mine:

– De dragul tău, voi continua – deși, de dragul meu… n-aş face asta.

121

DINCOLO DE ABIS

Trei nopți mai târziu, m-am trezit dintr-un somn neliniștit la un han din Wilmington, cu gâtul la fel de uscat ca și șunca din ghiveciul pe care îl mâncasem la cină. Ridicându-mă să caut apă, am descoperit că eram singură – lumina lunii, care pătrundea pe fereastră, lucea albicioasă pe perna părăsită aflată alături de a mea.

L-am găsit pe Jamie afară, în spatele hanului. Cămașa lui de noapte era o pată albă în întunericul din curtea hanului. Stătea pe pământ, lipit cu spinarea de un butuc de spart lemne, ținându-și brațele înfășurate în jurul genunchilor.

Când m-am îndreptat spre el, nu a scos nicio vorbă, ci doar a întors capul, iar trupul i s-a mișcat într-un salut mut. M-am așezat pe butuc în spatele lui, iar el, cu un oftat lung și profund, și-a lăsat capul pe spate, lipindu-l de coapsa mea.

– Nu poți să dormi?

L-am atins cu delicatețe, dându-i pe spate părul care îi căzuse peste față. Dormea cu el despletit și îi cădea, des și răzvrătit peste umeri, încă încâlcit după ce-și ridicase capul de pe pernă.

– Ba nu, am dormit, a spus el încet. Avea ochii deschiși, privind spre luna mare și aurie, pe trei sferturi plină, deasupra plopilor de munte din apropierea hanului. Am avut un vis.

– Ai avut un coșmar?

Avea destul de rar, dar ele apăreau câteodată: amintirile sângeroase de la Culloden, moartea și măcelurile inutile; vise din închisoare, când fusese înfometat și rupt de restul lumii... Şi câteodată, foarte rar, Jack Randall îi apărea în somn, cu o cruzime iubitoare. Asemenea vise îl făceau

întotdeauna să se scoale din pat și să umble de colo până colo ore în șir, până când extenuarea îl debarasa de viziunea lor. Însă nu mai visase astfel de la lupta de la Podul peste pârâul Moore.

– Nu, a spus el, părând pe jumătate surprins. Nicidecum. Am visat-o pe ea – pe fata noastră – și copiii.

Am simțit că inima mi-a tresăltat puțin, de uimire și de ceea ce ar fi putut fi chiar invidie.

– I-ai visat pe Brianna și pe copii? Ce s-a întâmplat?

Cu fața liniștită și neclară în lumina lunii, Jamie a zâmbit ca și cum încă vedea în fața ochilor o parte din vis.

– E bine, a spus el. Sunt în siguranță. I-am văzut într-un oraș – semăna cu Inverness, dar oarecum diferit. Au urcat treptele unei case – Roger Mac era cu ea, a adăugat el cu un aer degajat. Au bătut la ușă și le-a deschis o femeie scundă cu părul castaniu. A râs bucuroasă când i-a văzut și i-a chemat înăuntru, după care au mers pe un hol pe care erau tot felul de lucruri ca niște boluri atârnând din tavan. Apoi au ajuns într-o încăpere în care erau canapele și fotolii, cu ferestre de-a lungul unui perete întreg, de la podea până la tavan, și soarele după-amiezii pătrundea prin ele, dând foc părului Briannei și făcând-o pe micuța Mandy să plângă când i-a intrat în ochi.

– A… i-a spus vreunul dintre ei pe nume femeii cu păr castaniu? am întrebat eu, simțind că inima îmi bate într-un mod ciudat de iute.

S-a încruntat, iar lumina lunii a făcut o cruce peste nasul și sprâncenele lui.

– Da, da, a spus el. Numai că nu-mi amin… ba da; Roger i-a zis Fiona.

– Chiar?! am exclamat eu.

Mi-am lăsat mâinile pe umerii lui și mi-am simțit gura de o sută de ori mai uscată decât o avusesem când mă trezisem. Noaptea era geroasă, dar asta nu explica îndeajuns temperatura mâinilor mele.

În decursul anilor noștri de căsnicie, îi povestisem lui Jamie o sumedenie de lucruri despre timpul în care trăisem. Despre trenuri și avioane, despre automobile, războaie și instalații interioare de alimentare cu apă și căldură.

Însă eram aproape sigură că nu-i spusesem niciodată cum arăta biblioteca din casa parohială în care crescuse Roger cu tatăl lui adoptiv.

Nu-i spusesem despre camera cu perete din sticlă, făcută pentru a asigura lumină când reverendul picta de plăcere. Nici despre holul lung, cu lustre demodate, sub forma unor globuri atârnate. Și știam sigur că nu-i vorbisem despre ultima menajeră a reverendului, o femeie cu părul negru și ondulat, pe nume Fiona.

– Erau fericiți? am întrebat într-un târziu, cu glas reținut.

– Da. Brianna și flăcăul aveau fețele adumbrite, dar am văzut că erau totuși fericiți. S-au așezat să mănânce. Brianna şi Roger stând aproape, lipiți unul de altul, și micul Jem, mânjit pe față de cremă de prăjituri.

Povestindu-mi asta, a zâmbit, iar dinții i-au sclipit în întuneric.

– A, și… în fine, cu puțin înainte de a mă trezi… Jem umbla pe acolo, ridicând lucruri și așezându-le jos, cum îi e obiceiul. Pe masă era… ceva… un lucru. N-aș putea spune ce era, pentru că n-am mai văzut așa ceva.

Și-a ținut mâinile depărtate cam la cincisprezece centimetri una de alta și s-a încruntat spre ele.

– Probabil că era cam atât de lat și ceva mai lung – ceva ca o cutie, poate, doar că… era oarecum cocoșată.

– Cocoșată? am făcut eu, întrebându-mă ce putea fi.

– Da, și avea ceva deasupra care semăna cu o bâtă mică, numai că avea câte o măciulie la fiecare capăt, și bâta aceea era legată de cutie cu un soi de fir negru, răsucit precum coada unui purcel. Jem a văzut cutia aceea și a întins mâna și a spus: „Vreau să vorbesc cu bunicul.“ Și după aceea m-am trezit.

Și-a lăsat mai mult capul pe spate, ca să mă poată privi în ochi.

– Englezoaico, știi cumva ce era lucrul acela? Nu semăna cu nimic din ce am văzut până acum.

Vântul tomnatic a venit foșnind dinspre deal, gonind frunzele uscate din calea lui, rapid și ușor ca pașii unei fantome, și am simțit că perișorii de pe ceafă și antebrațe mi se răscoală.

– Da, am spus. Știu că ți-am povestit despre asemenea lucruri.

Cu toate acestea, nu știam dacă i le descrisesem amănunțit. Mi-am dres glasul.

– Se numeşte telefon.

122

GARDIANUL

Era noiembrie și florile dispăruseră. Însă tufișurile de ilice sclipeau într-un verde-închis, iar fructele lor începuseră să se coacă. Am tăiat un mic smoc, având grijă să nu mă înțep, am adăugat o rămurică proaspătă de molid pentru aromă și am urcat poteca abruptă care ducea spre micul cimitir.

Mă duceam acolo în fiecare săptămână, ca să las o mică amintire pe mormântul Malvei și să rostesc o rugăciune. Ea și copilul ei nu fuseseră înmormântați având la căpătâi un tumul – tatăl ei nu acceptase un obicei păgân –, însă oamenii veneau și lăsau acolo pietre drept amintire. Faptul că existau și alții care își aduceau aminte de ea îmi oferea o oarecare consolare.

Ajunsă la capătul cărării, m-am oprit brusc. La mormântul ei era cineva îngenuncheat – un tânăr. Am surprins murmurul vocii lui, scăzut și convivial, și am vrut să fac cale întoarsă, numai că el și-a ridicat capul, iar vântul i-a fluturat părul, scurt și ciufulit, amintindu-mi de penele unei bufnițe. Allan Christie.

Văzându-mă, a încremenit. Nu aveam altceva de făcut decât să mă apropii și să stau de vorbă cu el, deci așa am procedat.

– Domnule Christie, am spus, iar cuvintele au sunat ciudat în gura mea, căci așa mă adresam tatălui său. Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

S-a uitat nedumerit la mine, apoi în ochi a părut că îi apare un fel de înțelegere. Ochi cenușii, gene negre, foarte asemănătoare cu ale tatălui și surorii lui. Injectați de plâns și lipsă de somn, judecând după cearcănele mari de sub ei.

– Da, a spus el. E pierderea mea. Da, așa e.

L-am ocolit ca să depun buchetul, cu o mică tresărire de alarmă, am văzut că alături de el, pe pământ, era un pistol armat și pregătit de tragere.

– Unde ai fost până acum? am întrebat pe tonul cel mai degajat pe care l-am reușit în acele circumstanțe. Ți-am simțit lipsa.

A ridicat din umeri ca și cum nu ar fi avut nicio importanță unde fusese – probabil că era adevărat. Nu se mai uita la mine, ci la piatra pe care o așezaserăm la căpătâiul mormântului.

– În diferite locuri, a spus el vag. Dar a trebuit să vin aici.

S-a întors cu spatele, dându-mi astfel de înțeles că voia să mă vadă plecată. Însă eu mi-am suflecat poalele rochiei și am îngenuncheat încet alături de el. Nu credeam că-și va zbura creierii în fața mea. Nu prea aveam altă idee, doar să-l fac să vorbească și să sper că în cimitir va mai apărea cineva.

– Ne bucurăm că te-ai întors acasă, am spus, străduindu-mă să adopt un ton lejer.

– Da, a spus el slab. Și, din nou, cu ochii îndreptați spre piatra de mormânt, a adăugat: Trebuia să mă întorc.

„Viața dumitale are valoare“, îi spusesem lui Tom Christie, care se mulțumise să îmi răspundă: „Dacă n-ar fi așa, n-ar avea importanță.“ Dar cum să îl conving pe fiul lui de acest lucru?

– Tatăl vostru v-a iubit pe amândoi, am spus, întrebându-mă în același timp dacă știa ce făcuse tatăl lui.

Avea degetele reci; i le-am prins în mâini, încercând să-i ofer puțină căldură și sperând că acest contact uman va fi de ajutor.

– Nu așa cum am iubit-o eu, a spus el încet, fără să se uite la mine. Am iubit-o toată viața, încă de când s-a născut și mi-au dat-o s-o țin în brațe. Tata era în închisoare, iar mama – of, mama!

Și-a dezvelit dinții ca și cum ar fi vrut să râdă, dar nu a scos niciun sunet.

– Știu despre mama ta, am zis eu. Mi-a povestit tatăl tău.

– Da? a mișcat brusc din cap ca să mă privească și i-am văzut ochii limpezi și duri. Ți-a spus că ne-au dus pe mine și pe Malva la execuția ei?

– A… nu. Nu cred că a știut, așa e?

Am simțit un nod în stomac.

– A știut. I-am spus eu, mai târziu, când a trimis după noi și ne-a adus aici. A spus că era bine că văzuserăm cu ochii noștri sfârșitul răului. Mi-a zis să țin minte lecția – și așa am făcut, a adăugat el, ceva mai încet.

– Câți… câți ani aveai? am întrebat îngrozită.

– Zece. Malva nu avea decât doi ani; nu știa ce se petrece. A strigat-o pe mama când au adus-o în fața călăului și a țipat, voia să ajungă la ea.

A înghițit în sec, apoi și-a întors capul, uitându-se în altă parte, nu la mine.

– Am încercat s-o iau în brațe, să-i țin capul lipit de pieptul meu, ca să nu vadă, dar ei nu m-au lăsat. Au ținut-o de cap și au silit-o să privească, iar mătușa Darla i-a spus la ureche că asta se întâmplă cu vrăjitoarele și a pișcat-o de picioare până a făcut-o să țipe. După aceea, șase ani am stat la mătușa Darla, a spus el, cu chipul împietrit. Nu era încântată să ne țină, dar spunea că trebuie să-și facă datoria creștinească. Abia dacă ne dădea de mâncare. Eu i-am purtat de grijă Malvei.

A rămas tăcut o vreme, la fel și eu, gândindu-mă că singurul lucru bun pe care-l puteam face era să-i ofer șansa să vorbească. Și-a retras mâna, s-a aplecat și a atins piatra de mormânt. Nu era decât o bucată mare de granit, dar cineva se ostenise să îi scrijelească numele pe ea – doar un cuvânt, MALVA, cu majuscule stângace. Asta mi-a amintit de pietrele de mormânt care presărau Culloden-ul, pietre de clan, fiecare având scris pe ea un singur nume.

– Era perfectă, a spus el în șoaptă.

A trasat cu degetul peste piatră, cu delicatețe, de parcă i-ar fi atins pielea.

– Perfectă! Părțile ei intime arătau ca un mugur de floare, pielea îi era proaspătă și moale...

Am simțit o gheară în stomac. Voia să spună că... sigur că asta spunea. Mă cuprindea o senzație de disperare inevitabilă.

– Era a mea, a spus el, ridicând privirea și, văzându-mi ochii ațintiți asupra lui, a repetat ceva mai tare: Era a mea!

Apoi s-a uitat spre mormânt, arcuindu-și buzele de durere și furie.

– Bătrânul n-a știut… nici n-a bănuit ce reprezentam unul pentru celălalt.

Oare n-a știut? M-am întrebat. Probabil că Tom Christie mărturisise crima ca să salveze pe cineva drag – însă îi iubea pe amândoi. După ce-şi pierduse fiica – sau mai curând nepoata – nu ar fi făcut tot ce putea ca să-și salveze fiul, ultimul purtător al sângelui său?

– Deci tu ai ucis-o, am spus încet.

Nu aveam nicio îndoială, iar el nu s-a arătat deloc surprins.

– Oricum ar fi vândut-o, ar fi dat-o vreunui fermier necioplit.

Allan şi-a încleştat mâna pe care o ținea pe genunchi.

– M-am gândit la asta când a mai crescut, iar câteodată, când mă culcam cu ea, nu suportam gândul și o plesneam peste față, de furie.

A inspirat adânc și hârâit.

– N-a fost vina ei, nicidecum. Dar așa am crezut. Și apoi am prins-o cu soldatul acela, și după aia cu împuțitul de Henderson. Am bătut-o din cauza asta, dar ea mi-a strigat că nu avusese încotro – rămăsese grea.

– Era copilul tău?

A dat încet din cap.

– Nu m-am gândit la așa ceva. Trebuia s-o fac, bineînțeles. Dar n-am făcut-o. Pentru mine rămăsese micuța Malva, înțelegeți, o fetiță. Da, am văzut că sânii îi cresc și că părul apăruse și îi păta carnea, dar nu m-am gândit niciodată că…

Incapabil să îndure gândul, a clătinat din cap.

– A zis că trebuia să se mărite – și că trebuia să existe motive ca, indiferent cu cine s-ar fi căsătorit, soțul să creadă că era copilul lui. Dacă nu reușea să-l convingă pe soldat s-o ia de soție, atunci trebuia să găsească pe altcineva. De aceea, a avut cât mai mulți bărbați, și încă repede. Am pus capăt acelei situații, m-a asigurat el, pe un ton justițiar ușor grețos. I-am spus că nu accept așa ceva, că voi găsi altă cale.

– Și-așa ai făcut-o să spună că Jamie era tatăl.

Oroarea pe care mi-o provoca povestea și furia pe care am simțit-o pentru ceea ce ne făcuse nouă s-au combinat cu tristețea. *Of, Malva*, m-am gândit

disperată. *Draga mea Malva, de ce nu mi-ai spus?* Însă era evident că nu mi s-ar fi destăinuit. Singurul ei confident era Allan.

A dat din cap și a întins mâna să atingă din nou piatra de mormânt. O rafală de vânt a suflat prin ilice, făcând frunzele rigide să foșnească.

– Asta ar fi explicat existența copilului, înțelegeți? Şi ea n-ar fi trebuit să se mărite cu nimeni. Mi-am spus: Domnul îi va da bani să plece de aici, iar eu o voi însoți. Probabil că puteam merge în Nova Scotia sau în Indii.

Avea o voce visătoare, ca și cum și-ar fi imaginat o viață idilică, nu se știa unde.

– Dar de ce ai ucis-o? am izbucnit eu. Ce te-a împins să faci așa ceva?

Mâhnirea și absurditatea situației m-au copleșit; mi-am strâns șorțul între degete, ca să nu-l lovesc.

– A trebuit, a spus el cu glas apăsat. A zis că nu mai suportă.

A clipit și a coborât ochii și am văzut că îi erau plini de lacrimi.

– A spus că vă iubește, mi-a explicat cu voce slabă și groasă. Nu voia să vă facă un rău atât de mare. Voia să spună adevărul. Indiferent ce-i spuneam eu, ea o ținea una și bună – că vă iubea și că va mărturisi.

A închis ochii și umerii i-au căzut. Pe obraji i s-au rostogolit două lacrimi.

– De ce, micuțo? a exclamat el, încrucișându-și brațele peste pântec, cu un spasm de suferință. De ce m-ai silit să fac asta? Nu trebuia să mă iubești decât pe mine.

Apoi a început să suspine ca un copil, s-a ghemuit și a plâns. Plângeam și eu, pentru pierdere și pentru absurditatea lucrurilor, pentru *risipa* absolută și îngrozitoare. Însă am întins mâna și am ridicat arma de pe pământ. Cu degete tremurătoare, am scos cremenea și, scuturând arma, am scos bila din țeavă, după care am pus-o în buzunarul șorțului.

– Pleacă, am spus cu glas aproape gâtuit. Pleacă din nou, Allan! Au murit prea mulți oameni.

Era prea copleșit de suferință ca să mă audă; l-am scuturat de un umăr și am spus din nou, mai tare:

– Nu te sinucide. Îți interzic, ai auzit?

– Cine sunteți dumneavoastră ca să-mi spuneți asta? a exclamat el, întorcându-se spre mine, cu chipul schimonosit de durere. Nu mai pot trăi, nu mai pot!

Însă Tom Christie își dăduse viața pentru fiul lui, dar și pentru mine; nu puteam permite ca sacrificiul lui să fie zadarnic.

– Așa trebuie, am spus, și m-am ridicat, simțindu-mă puțin amețită și nefiind sigură dacă genunchii îmi vor rezista până acasă. M-auzi? Trebuie!

A ridicat privirea și ochii i s-au aprins printre lacrimi, dar nu a spus nimic. Am auzit un scheunat ascuțit, ca bâzâitul unui țânțar, urmat de un bufnet brusc. Expresia de pe fața lui nu s-a schimbat, dar ochii lui au murit treptat. A rămas un moment în genunchi, apoi s-a înclinat în față, ca o floare care se leagănă pe tulpină, și atunci am văzut săgeata ieșind din mijlocul spinării lui. A tușit o dată, scuipând sânge, și a căzut pe o coastă, ghemuindu-se peste mormântul surorii lui. Picioarele i s-au mișcat spasmodic, amintindu-mi în mod grotesc de picioarele unei broaște. Apoi a rămas neclintit.

M-am ridicat buimacă și l-am privit un timp pe care nu l-am putut măsura, după care, treptat, mi-am dat seama că Ian ieșise din pădure și rămăsese alături de mine, cu arcul în spinare. Rollo a adulmecat curios cadavrul și a scos un scheunat.

– Are dreptate, mătușă, a spus încet Ian. Nu poate.

123

ÎNTOARCEREA BĂȘTINAȘULUI

Bunicuța Abernathy părea să aibă cel puțin o sută doi ani. Presată, recunoscuse că avea nouăzeci și unu. Era aproape oarbă și surdă, încolăcită ca un covrig din cauza osteoporozei și cu pielea atât de fragilă, încât până și cea mai ușoară zgârietură i-o sfâșia ca pe o bucată de hârtie.

– Nu mai sunt decât un sac de oase, spunea ea, de fiecare dată când o vedeam, clătinând din cap și tremurând. Dar măcar am mai toți dinții!

Lucru de mirare, era adevărat; am socotit că tocmai asta o ajutase să atingă acea vârstă – spre deosebire de mulți oameni având jumătate din vârsta ei, nu ajunsese să se hrănească doar cu terci, ci putea mânca și carne, și verdețuri. Probabil că hrana bună o ajutase să trăiască atât de mult – ori poate era vorba doar de încăpățânare. Numele ei de căsătorie era Abernathy, însă ea, după cum mărturisise, se născuse cu numele de Fraser.

Zâmbind când m-am gândit la asta, am terminat de înfășurat bandajul în jurul fluierului piciorului, subțire ca un fus. Picioarele și labele picioarelor nu aveau mai deloc mușchi și erau tari și reci ca lemnul. Se lovise cu fluierul piciorului de masă și i se jupuise pielea; cineva mai tânăr nici nu ar fi luat în seamă o asemenea rană minoră, însă familia ei era îngrijorată, aşa că trimisese după mine.

– O să se vindece cu timpul, dacă îți menții piciorul curat – pentru numele lui Dumnezeu, n-o lăsa să pună grăsime de porc pe el! Cred că va fi bine.

Tânăra doamna Abernathy, cunoscută sub numele de Bunica mai Tânără – și ea în jur de șaptezeci de ani – mi-a aruncat o privire tăioasă auzind spusele mele. La fel ca soacra ei, punea mare preț pe grăsimea de porc și pe terebentină, pe care le socotea leacuri universale, însă a dat aprobator din cap, rezervată. Fiica ei, al cărei nume extravagant, Arabella, fusese

prescurtat la cel mai comun de Bunica Belly, mi-a zâmbit din spatele Bunicii mai Tinere. Ea fusese mai puţin norocoasă în privinţa dinţilor – zâmbetul ei a evidenţiat lipsuri considerabile – însă era veselă și bine dispusă.

– Willie B.! a spus ea poruncitor către nepotul ei, un adolescent. Du-te până în pivnița cu legume și adu un sac mic cu napi pentru doamna!

Ca de obicei, am refuzat, dar toată lumea cunoştea întregul protocol privind asemenea chestiuni, astfel că, după câteva minute, mă îndreptam spre casă, mai bogată cu două kilograme și jumătate de napi.

Erau bine-veniți. Mă silisem din răsputeri să revin în grădina mea în primăvara de după moartea Malvei – trebuia să fac asta; sentimentele erau firești, dar trebuia să și mâncăm. Tulburările ulterioare apărute în viața noastră, precum și absențele mele prelungite duseseră la o neglijare cumplită a recoltei de toamnă. În ciuda eforturilor deosebite depuse de doamna Bug, napii noștri ajunseseră niște cioturi pline de putregai.

În general, proviziile noastre erau foarte reduse. Jamie și Ian plecau foarte des, şi nu pentru a recolta sau vâna, iar fără Bree și Roger, recolta de cereale se înjumătățise şi în afumătoare aveam doar o bucată de carne. Mai tot grâul ne trebuia pentru subzistență; nu aveam de prisos, pentru a-l da la schimb sau a-l vinde, și mai aveam doar câțiva saci de orz sub o prelată, pentru malț – sigur aveau să putrezească, mi-am spus sumbru, pentru că nimeni nu avea timp să se ocupe de malțificare înainte să vină vremea rece.

După un atac dezastruos dat de o vulpe, care pătrunsese în poiată, doamna Bug se străduia să refacă numărul de găini – însă progresele erau lente, astfel că ne alegeam doar cu câte un ou, care era păstrat cu grijă şi mâncat când și când la micul dejun.

Pe de altă parte, mi-am zis ceva mai binedispusă, aveam șuncă. O mulțime. Şi cantități imense de bacon, tobă, cotlete de porc, carne file și grăsime.

Asta mi-a reamintit grăsimea de porc și înghesuiala şi tihna familiară plăcută din casele neamului Abernathy – și prin comparație, pustietatea îngrozitoare din casa noastră.

Într-un loc cu atâta lume, cum putea fi aşa de importantă pierderea a patru oameni? M-am văzut silită să mă opresc şi să mă reazem de un copac, pentru a lăsa tristeţea să mă străbată, fără să fac niciun efort de a o opri. Învăţasem lecţia. *Nu poţi ţine fantomele departe,* îmi spusese Jamie. *Lasă-le să intre.*

Le-am lăsat – niciodată nu voi putea să le ţin departe. Şi am găsit o mică alinare sperând – ba nu, nu speram, mi-am zis cu ardoare, *ştiam* – că de fapt ei nu erau fantome. Nu muriseră, ci doar… se aflau în alt loc.

După câteva momente, suferinţa copleşitoare s-a stins, retrăgându-se treptat ca apa la reflux. Câteodată, acest lucru scotea la iveală o comoară: mici imagini uitate ale feţei lui Jemmy, mânjită cu miere, râsul Briannei, mâinile lui Roger, iscusite, cioplind una dintre maşinuţe – casa era încă plină de ele – apoi aplecându-se să ia în furculiţă o brioşă de pe o tavă purtată în trecere pe lângă el. Iar dacă revederea acestor imagini mi-a provocat suferinţe noi, măcar le aveam şi le puteam păstra în suflet, ştiind că, odată cu împlinirea timpului, ele îmi vor aduce consolarea.

Am inspirat şi am simţit că strânsoarea din piept şi din gât îmi trece. Amanda nu era singura care ar putea beneficia de chirurgia modernă, am gândit eu. Nu puteam spune ce va însemna asta pentru coardele vocale ale lui Roger, dar poate… şi totuşi vocea lui de acum era bună, plină şi cu rezonanţă, chiar dacă uşor răguşită. Probabil că va prefera să şi-o păstreze la fel – luptase pentru asta şi o merita.

Copacul de care mă rezemasem era un pin; acele lui s-au legănat slab deasupra mea, apoi s-au liniştit, de parcă s-ar fi înţeles între ele. Trebuia să plec de acolo; era târziu, iar aerul se răcea treptat.

Ştergându-mi ochii, mi-am tras gluga mantiei şi am pornit la drum. Era cale lungă de la familia Abernathy până acasă – ar fi trebuit să merg călare pe Clarence, însă cu o zi în urmă începuse să şchiopăteze, aşa că-l lăsasem să se odihnească. Trebuia totuşi să iuţesc pasul, dacă voiam să ajung acasă înainte de căderea întunericului.

Am aruncat o privire prevăzătoare spre cer, apreciind norii, care căpătaseră o culoare cenuşie, uniformă şi moale, ce prevestea ninsoarea.

Aerul era rece și încărcat de umezeală; dacă temperatura scădea la noapte, va începe și ninsoarea.

În momentul în care am coborât pe lângă căsuța cu izvorul și am ajuns în curtea din spate, cerul era încă oarecum luminos. Îndeajuns de luminos ca să îmi dau seama că se întâmplase ceva rău, pentru că ușa din spate era deschisă.

Asta m-a alarmat și m-am întors ca să fug înapoi în pădure. M-am răsucit și m-am ciocnit de un bărbat care ieșise dintre copacii din spatele meu.

– Cine naiba ești? l-am întrebat, grăbindu-mă să fac un pas în spate.

– Nu te interesează, doamnă, a spus el, și m-a înșfăcat de braț, după care a strigat către casă: Hei, Donner! Am prins-o!

*

Indiferent ce făcuse Wendigo Donner în ultimul an, judecând după înfățișarea lui, lucrurile nu-i merseseră deloc bine. Chiar dacă nu fusese niciodată elegant, acum era atât de jigărit, încât haina îi atârna în zdrențe, iar o porțiune de fesă se vedea printr-o ruptură a pantalonilor. Părul lui ca o coamă era unsuros și încâlcit, și duhnea cumplit.

– Unde sunt? a întrebat el cu glas răgușit.

– Unde sunt, ce?

M-am răsucit cu fața spre acolitul lui, care părea să fie într-o stare mai prezentabilă.

– Și unde sunt menajera mea și copiii ei?

Stăteam în bucătărie, iar focul din vatră se stinsese; doamna Bug nu venise în dimineața aceea, iar Amy și băieții plecaseră, probabil, de acolo de ceva vreme.

– Habar n-am, a spus omul și a ridicat nepăsător din umeri. Nu era nimeni în casă când am venit noi.

– Unde sunt pietrele prețioase?

Donner m-a strâns de braț, răsucindu-mă cu fața spre el. Avea ochii adânciți în orbite și i-am simțit degetele fierbinți; ardea de febră.

– N-am niciuna, i-am răspuns scurt. Ești bolnav. Ar trebui…

– Ba ai! Știu sigur că le ai! Toată lumea știe!

Asta mi-a oferit un răgaz de gândire. Cum zvonurile circulau, probabil că toată lumea își *închipuia* că Jamie avea o mulțime de pietre prețioase. Nici nu era de mirare că vestea privind această comoară ipotetică ajunsese și la urechile lui Donner – și era puțin probabil ca eu să-l pot convinge de contrariu. Însă nu puteam decât să încerc.

– Au plecat, am spus simplu.

Auzind asta, în ochi i-a apărut o licărire.

– Cum? a întrebat el.

Am ridicat din sprânceană către complicele lui. Voia să afle şi el?

– Du-te și găsește-i pe Richie și Jed! i-a spus Donner brutei, care a ridicat din umeri și a plecat.

Richie și Jed? Pentru numele lui Dumnezeu, câți oameni avea cu el? Depășind primul șoc pe care l-am simțit când îl văzusem, am auzit duduituri de picioare la etaj și zgomotele făcute de deschiderea și închiderea precipitată a ușilor de la dulapurile de pe hol.

– Camera mea medicală! Scoate-i de acolo!

M-am năpustit spre ușa care dădea în hol, ca să-i alung eu însămi, însă Donner m-a prins de mantie, să mă oprească.

Mă săturasem să fiu brutalizată și nu mă temeam de individul mizerabil.

– Dă-mi drumul! m-am răstit la el și l-am lovit scurt cu piciorul în rotula genunchiului, ca să-mi întăresc vorbele.

A scos un țipăt și mi-a dat drumul; l-am auzit blestemând în urma mea și m-am repezit pe ușă, în hol.

Hârtiile și cărțile lui Jamie fuseseră azvârlite pe coridor, iar peste ele cineva turnase cerneala, care băltea. Explicația pentru prezența cernelii mi-a fost dată când am văzut o brută scotocind prin camera mea medicală. Avea o pată mare de cerneală pe pieptul cămășii, unde probabil vârâse călimara din cositor pe care o furase.

– Ce *faci*, dobitocule? l-am întrebat.

Bruta, un băiat de vreo șaisprezece ani, a clipit spre mine și a rămas cu gura căscată. Avea în mână unul dintre globurile perfecte din sticlă, făcute

de domnul Blogweather; auzindu-mă, a rânjit răutăcios și l-a lăsat să cadă pe podea, unde s-a spart cu o jerbă de cioburi. Unul dintre ele a zburat în sus și i-a pătruns în obraz, despicându-l; nu l-a simţit decât după ce sângele a început să se scurgă. Apoi a dus mâna la rană, s-a încruntat nedumerit și a scos un răcnet de spaimă când a văzut sângele de pe mână.

– La dracu'! a spus Donner, aflat în spatele meu.

Și-a petrecut brațul pe după talia mea și m-a scos târâș de acolo, ducându-mă în bucătărie.

– Ascultă! a spus el precipitat, eliberându-mă. Nu vreau decât două pietre. Poți păstra restul. Trebuie să-i plătesc pe băieții ăștia cu una, iar cu cealaltă voi călători înapoi.

– Dar ţi-am spus adevărul, am insistat, știind că totuși nu mă va crede. Nu mai avem nicio piatră. Fiica mea și familia ei – au plecat. S-au întors. Au folosit toate pietrele pe care le aveam. Nu mai sunt.

S-a holbat la mine, iar în ochii arzători i-a apărut o expresie de neîncredere.

– Ba da, mai sunt, a spus el cu convingere. Sigur mai sunt. Trebuie să plec de aici!

– De ce?

– Nu te interesează. Trebuie să plec, și încă repede.

A înghițit în sec, apoi și-a plimbat ochii prin bucătărie, ca și cum pietrele prețioase se puteau afla din întâmplare acolo.

– Unde sunt?

Am auzit o bufnitură îngrozitoare în camera medicală, urmată de blesteme, și asta m-a împiedicat să răspund. Din reflex, m-am mișcat spre ușă, însă Donner s-a postat în fața mea.

Mă înfuriase acea invazie de necunoscuți și începusem să mă alarmez. Deși nu observasem niciun semn de violență din partea lui Donner, nu eram convinsă că oamenii lui se vor purta la fel. Se putea ca, în cele din urmă, să renunțe și să plece, când va deveni clar că nu dețineam nicio piatră prețioasă – ori puteau să mă bată ca să le spun unde se aflau.

Încercând să gândesc la rece, mi-am strâns mantia în jurul trupului și m-am așezat pe bancă.

– Ascultă, i-am spus lui Donner. Ați făcut totul vraiște…

O bubuitură de la etaj a cutremurat casa, iar el a tresărit. Dumnezeule, răsunase ca și cum ar fi răsturnat dulapul.

– Ați scotocit toată casa, am repetat eu, și n-ați găsit nimic. Dacă aveam pietre prețioase, crezi că nu ți le dădeam, ca să nu distrugi totul?

– Nu, nu cred că ai fi făcut-o. Eu n-aş fi făcut-o, în locul tău. *Știi* ce se petrece, războiul și tot ce va urma.

A clătinat derutat din cap.

– N-am știut că va ieși așa. Jur pe Dumnezeu, jumătate dintre oamenii pe care i-am cunoscut nu știu ce să aleagă. Am crezut că va fi... înțelegi? Tunici roșii și tot restul, dar dacă stai departe de uniforme şi de lupte, vei scăpa. Dar n-am văzut *nicăieri* vreo tunică roșie, iar oamenii – înțelegi, *oameni* simpli, se împușcă unii pe alții și își incendiază casele.

A închis ochii o clipă. Obrajii împurpurați i s-au albit într-o clipă; mi-am dat seama că era foarte bolnav. L-am și auzit; respirația îi era hârâită și umedă în piept și scotea un șuierat când expira. Dacă leșina, cum aveam să scap de camarazii lui?

– În fine, a spus el, deschizând ochii. Plec. Mă întorc. Nu-mi pasă cum e acolo, oricum e mult mai bine.

– Și ce se întâmplă cu indienii tăi? l-am întrebat cu o undă de sarcasm. Îi lași să se descurce singuri?

– Da, a spus el, fără să bage de seamă sarcasmul din glasul meu. Ca să-ți spun cinstit, nu mă mai interesează indienii.

Cu un aer absent, s-a frecat în partea de sus a pieptului şi am văzut o cicatrice mare şi încrețită, prin ruptura cămășii.

– Doamne, a spus el, cu dorință clară în voce, aș da orice pentru o bere Bud și un meci de baseball la televizor.

Apoi, atenția lui rătăcitoare s-a întors spre mine.

– Așa că, a spus pe un ton aproape rațional, am nevoie de diamante. Sau de alte pietre. Dă-mi-le, și plecăm!

Analizasem mai multe planuri de a scăpa de ei, dar fără niciun folos, și eram din ce în ce mai îngrijorată. Aveam foarte puține lucruri care meritau furate, iar după o scurtă privire spre dulapul cu arme am constatat că ei luaseră deja ce se afla acolo, inclusiv, mi-am dat seama cu o nouă undă de spaimă, pistoalele și praful de pușcă. Foarte curând, aveau să-şi piardă răbdarea.

Se putea întâmpla să vină cineva – probabil că Amy și băieții ei erau în casa Briannei, în care urmau să se mute în curând; era posibil ca ei să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Se putea întâmpla să-l caute cineva pe Jamie, sau pe mine – și toate șansele scădeau, având în vedere că se lăsa seara. Chiar dacă ar fi fost așa, efectul va fi dezastruos.

Apoi am auzit voci răzbătând dinspre veranda din față, însoțite de zgomot de pași apăsați, şi, simțindu-mi inima tresăltând, am sărit în picioare.

– Ce-ar fi să încetezi? a spus Donner cu glas ce i-a trădat iritarea. Eşti cea mai agitată femeie pe care am văzut-o vreodată.

L-am ignorat, pentru că am recunoscut una dintre voci. Bineînțeles, în următorul moment, doi dintre indivizi, având pistoale în mâini, l-au împins pe Jamie în bucătărie.

Era răvăşit şi privea precaut, însă și-a îndreptat imediat ochii spre mine, măsurându-mă din cap până în picioare ca să se asigure că eram întreagă.

– Sunt bine, i-am spus scurt. Idioții ăștia cred că avem pietre prețioase și le vor.

– Asta mi-au spus și mie. Şi-a îndreptat spatele, mișcându-și umerii ca să-și așeze mantia mai bine, după care s-a uitat la dulapurile rămase deschise și la blatul răvășit. Până și bufetul fusese răsturnat, iar rămășițele unei plăcinte cu stafide zăceau strivite pe podea, marcate de o urmă de călcâi.

– Înțeleg că au scotocit peste tot.

– Ascultă, amice, a spus una dintre brute, pe un ton rezonabil, nu vrem decât diamantele. Spune-ne doar unde sunt și nu vă facem niciun rău, înțelegi?

Jamie și-a frecat rădăcina nasului și l-a măsurat pe cel care îi vorbise.

– Îmi închipui că soția mea v-a spus că nu avem nicio piatră prețioasă, da?

– Da, așa a zis, fireşte, a spus individul cu glas tolerant. Așa-s femeile, după cum știi.

Omul părea să creadă că acum, că apăruse Jamie, puteau trata lucrurile ca în afaceri, de la bărbat la bărbat.

Jamie a oftat și s-a așezat.

– De ce credeți că am așa ceva? a întrebat el cu glas destul de calm. Am avut câteva, dar nu le mai am. Le-am vândut.

– Și unde-s banii?

Cel de-al doilea individ era vizibil dispus să înțeleagă asta, indiferent ce părere avea Donner.

– I-am cheltuit, a spus Jamie scurt. Sunt colonel de miliție – cred că știi măcar asta, da? E treabă scumpă să asiguri existența unei companii. Hrană, arme, praf de pușcă, încălțăminte – toate se adună, nu crezi? Ei bine, doar costul încălțărilor – şi nu mai vorbim de potcovirea cailor! Dar și căruțe; nici nu-ți închipui cât costă o căruță…

Unul dintre indivizi s-a încruntat, dar a dat vag din cap, după ce ascultase acea prezentare satisfăcătoare. Însă Donner și celălalt confrate deveniseră vizibil agitați.

– Lasă-ne în pace cu blestematele acelea de căruțe! a spus Donner cu brutalitate și, aplecându-se în față, a ridicat de pe podea unul dintre cuțitele de măcelărie ale doamnei Bug. Uite, a spus el, încruntându-se și străduindu-se să arate amenințător. M-am *săturat* să tot aștept. Spune-mi unde sunt, altfel – altfel îi tai beregata! Da, așa o să fac. Jur că da!

Spunând asta, m-a prins de umăr și a dus cuțitul la gâtul meu.

Îmi dădusem seama că Jamie trăgea de timp, ceea ce însemna că aștepta să se întâmple ceva. Era liniștitor, dar mi s-a părut că expresia nonșalantă de pe fața lui în legătură cu posibila mea moarte împingea lucrurile puțin cam departe.

– Eh! a spus el, scărpinându-se pe gât. Dacă aș fi în locul tău, n-aș face asta. Ea e singura care știe unde sunt pietrele prețioase.

– *Poftim?* am strigat eu, plină de indignare.

– O, da! l-a asigurat Jamie. Ultima oară când am plecat cu miliția, ea le-a ascuns. N-a vrut să-mi spună unde le-a pus.

– Stai puțin – ai zis că le-ai vândut și-ai cheltuit banii! a spus Donner, derutat.

– Am mințit, i-a explicat Jamie cu răbdare.

– Aha!

– Dar dacă vrei să-mi ucizi soția, atunci situația se schimbă cu totul.

– Da, a spus Donner, părând ceva mai fericit. Da. Exact!

– Domnule, cred că n-am făcut cunoştinţă, a spus politicos Jamie, întinzând mâna dreaptă în față. Sunt James Fraser. Tu ești…?

Neștiind cum să procedeze cu cuțitul din mâna dreaptă, Donner a ezitat o clipă, apoi l-a trecut în stânga și s-a aplecat în față ca să-i strângă scurt mâna lui Jamie.

– Wendigo Donner, a spus el. În regulă, acum știm pe ce picior dansăm.

Am scos un sunet nepoliticos, dar el a fost acoperit de o serie de bubuituri și zgomote de sticlă spartă venind dinspre camera medicală. Dobitocul de acolo golea rafturile cu totul, azvârlind sticle și borcane pe podea. L-am prins pe Donner de mână și am îndepărtat cuțitul de la gâtul meu, după care am sărit în picioare, cam la fel de furioasă ca atunci când incendiasem cu torța câmpul năpădit de lăcuste.

De astă dată Jamie a fost acela care m-a prins de talie când am dat să ies pe ușă, aproape ridicându-mă de pe podea.

– Dă-mi drumul! O să-l ucid! am spus, dând nebunește din picioare.

– Mai așteaptă puțin, englezoaico, a spus el cu glas scăzut și m-a tras spre masă, pe care s-a așezat cu brațele înfășurate în jurul corpului meu, ținându-mă strâns în poala lui. Dinspre hol s-au auzit alte zgomote care sugerau distrugerile – pârâituri de lemn sfârtecat și scrâșnete de cioburi de sticlă strivite sub tălpi. Era clar că tânărul dement renunțase să mai caute și distrugea totul din pură distracție.

Pregătindu-mă să scot un țipăt de frustrare, am inspirat adânc, dar m-am abținut.

– Dumnezeule! a spus Donner, strâmbând din nas. Ce-i cu putoarea asta? A tăiat cineva pe careva?

S-a uitat acuzator la mine, dar nu i-am acordat atenţie. Era miros de eter, pătrunzător şi bolnăvicios de dulceag.

Jamie s-a crispat puţin. Îşi dăduse şi el seama despre ce era vorba, ce se putea întâmpla.

Apoi a inspirat adânc şi, cu atenţie, m-a îndepărtat din poală, aşezându-mă pe bancă, alături de el. I-am văzut ochii îndreptându-se spre cuţitul ţinut moale în mână de Donner şi am auzit ceea ce urechile lui mai alerte surprinseseră deja. Venea cineva.

S-a mişcat puţin înainte, lăsându-şi picioarele pe podea ca să poată sări, şi a aruncat o privire spre vatra rece, pe care se afla o oală cu capac, stând în cenuşă. Am dat din cap scurt, iar când uşa din spate s-a deschis, am ţâşnit de-a latul bucătăriei.

Cu o iuţeală neaşteptată, Donner a întins un picior şi mi-a pus piedică. Am căzut în faţă şi am alunecat, lovindu-mă răsunător cu capul de bancă. Am scos un geamăt şi am rămas nemişcată câteva momente, cu ochii închişi, simţind dintr-odată că eram prea vârstnică pentru o asemenea aventură. Fără să vreau, am deschis ochii şi, aproape înţepenită, m-am ridicat în picioare, descoperind că bucătăria era plină de oameni.

Primul dintre camarazii lui Donner revenise împreună cu ceilalţi doi, probabil Richie şi Jed şi, cu ei, soţii Bug, Murdina părând alarmată, şi Arch, de-a dreptul furios.

– *A leannan!* a exclamat doamna Bug, repezindu-se spre mine. Ai păţit ceva, spune?

– Nu, nu, am zis, destul de ameţită. Doar lasă-mă să… să mă aşez o clipă.

M-am uitat la Donner, care nu mai avea cuţitul în mână. Se uita încruntat spre podea – era limpede că-l scăpase când îmi pusese piedică – însă sosirea nou-veniţilor l-a făcut să ridice capul.

– Ce e? Aţi descoperit ceva? a întrebat el, pentru că atât Richie, cât şi Jed surâdeau plini de importanţă.

– Sigur c-am găsit, l-a asigurat unul dintre ei. Ia te uită!

Ținea într-o mână sacoșa doamnei Bug, pe care a răsturnat-o și a scuturat pe masă ce era înăuntru pe masă, făcând să se reverse multe lucruri de tricotat, cu un *bufnet* puternic! Cu mișcări iuți, omul a îndepărtat lâna și a dat la iveală un lingou de aur lung de douăzeci de centimetri, cu metalul răzuit la un capăt și ștanțat în mijloc cu crinul regal francez.

Apariția lui ne-a făcut pe toți să încremenim și să amuțim. Până și Jamie părea total derutat.

Doamna Bug era palidă când ajunsese în casă; acum se făcuse albă ca varul și parcă nu mai avea buze. Arch și-a îndreptat ochii întunecați și sfidători către Jamie.

Singurul care nu părea impresionat de imaginea metalului sclipitor era Donner.

– Ei bine, domnilor și doamnelor, a spus el. Unde sunt pietrele prețioase? Stați cu ochii pe țelul nostru!

Cu toate acestea, complicii lui își pierduseră interesul față de pietrele care existau doar în teorie, pentru că aveau aur în mâini, aşa că dezbăteau posibilitatea de a exista și alte lingouri, disputându-şi-l în acelaşi timp pe cel găsit.

Am simțit că mi se învârte mintea: din cauza loviturii, a apariției neașteptate a lingoului și a revelațiilor privind familia Bug, dar mai ales din cauza aburului de eter, care mirosea tot mai puternic. Nimeni dintre cei din bucătărie nu băgase de seamă, însă dinspre camera mea medicală nu se mai auzea nimic; tânărul ticălos de acolo sigur leșinase.

Sticla cu eter fusese aproape plină; suficient cât să anestezieze o duzină de elefanți, am gândit eu, ametită, ori o casă plină cu oameni. L-am văzut deja pe Donner chinuindu-se să-și țină capul drept. Peste alte câteva minute, toți intrușii vor ajunge într-o stare asemănătoare de amețeală, care i-ar fi făcut inofensivi, dar în aceeași situație ne-am fi aflat și noi ceilalți.

Eterul e mai greu decât aerul; substanța ajunsese pe podea, de unde urca precum un nor în jurul genunchilor noștri. M-am ridicat şi am inspirat aerul presupus mai curat de la înălțime. Trebuia să deschid fereastra.

Jamie și Arch vorbeau în gaelică, mult prea rapid ca să pot înțelege ceva, chiar dacă mintea mea ar fi funcţionat perfect. Rămas cu gura căscată, ca și cum ar fi vrut să le spună să înceteze, însă nu-şi găsea cuvintele, Donner se uita încruntat la ei.

M-am chinuit cu închizătorile obloanelor, silită să mă concentrez foarte tare ca să-mi fac degetele să funcţioneze. În cele din urmă, am reuşit să desfac o încuietoare și am deschis oblonul – moment în care, în lumina crepusculară de afară, am văzut fața zâmbitoare a unui indian pe care nu-l cunoșteam.

Am scos un țipăt ascuțit și m-am dat înapoi. După aceea, ușa din spate s-a deschis brusc și înăuntru a pătruns un om bărbos, scund și îndesat, răcnind într-o limbă de neînțeles, urmat de Ian, după care venea un alt indian cu înfățișare ciudată, care urla și rotea în jurul lui ceva – un tomahawk? O bâtă? Nu mi-am putut concentra privirea suficient de bine ca să-mi dau seama.

Era un haos deplin, văzut prin ochi înceţoșaţi. M-am prins de pervazul ferestrei ca să nu mă prăbușesc la podea, dar nu am găsit prezența de spirit necesară ca să deschid fereastra. Toată lumea lupta, dar cei din bucătărie o făceau cu mișcări lente, răcnind și bălăbănindu-se ca niște beţivi. În timp ce urmăream încăierarea cu gura căscată în mod lipsit de eleganță, Jamie a scos cu greu cuțitul lui Donner de sub fese, l-a ridicat, descriind un arc lent și grațios, și i l-a înfipt sub stern.

Pe lângă urechea mea a zburat ceva care a trecut prin fereastră, distrugând și ultima foaie de geam care mai rămăsese neatinsă în casă.

Am inspirat gâlgâit, străduindu-mă să îmi limpezesc mintea şi am făcut semne disperate cu brațele, strigând – sau doar încercând să strig:

– Ieșiți! Ieșiți!

Doamna Bug încerca să facă exact asta, târându-se pe mâini și genunchi spre ușa întredeschisă. Cu fața albită, Arch s-a izbit de perete și a alunecat încet alături de ea. Donner căzuse cu fața în jos peste masă, iar sângele lui picura urât pe scândurile podelei, în timp ce un alt tâlhar, cu țeasta zdrobită, zăcea peste vatra stinsă. Bălăbănindu-se, Jamie era încă în picioare, iar

bărbosul îndesat stătea alături de el, scuturând din cap și părând derutat, semn că aburii începuseră să-l afecteze și pe el.

– Ce se petrece? l-am auzit întrebând.

În bucătărie era aproape întuneric, iar oamenii se legănau ca frunzele de varec într-o pădure submarină.

Am închis ochii o clipă. Când i-am deschis, Ian tocmai spunea:

– Stați, să aprind o lumânare.

Avea într-o mână un chibrit din cele făcute de Brianna și un scăpărici în cealaltă.

– IAN! am răcnit eu, dar el a apucat să aprindă chibritul.

S-a auzit zgomot slab, apoi un altul, mai puternic, în momentul în care eterul din camera medicală s-a aprins și, brusc, ne-am trezit într-o mare de flăcări. Preț de o fracțiune de secundă nu am simțit nimic, după care am fost cuprinsă de arșiță. Jamie m-a prins de un braț și m-a azvârlit spre ușă; nesigură pe picioare, am ajuns afară, am căzut peste tufișurile de muri și m-am rostogolit prin ele, zbătându-mă și lovind cu palmele fusta ce fumega.

Cuprinsă de panică și încă incapabilă să-mi coordonez mișcările, m-am chinuit să desfac cordonul șorțului, reușind în cele din urmă să-l smulg și să scap de el. Juponul din pânză era pârlit, dar nu luase foc. Gâfâind, m-am ghemuit pe ierburile uscate din fața ușii, neputând face altceva decât să respir. Mirosul de fum era puternic și înțepător.

Doamna Bug era pe veranda din spate și tocmai își scotea boneta care luase foc.

Lovindu-se cu palmele peste haine și păr, pe ușa din spate au năvălit câțiva oameni. Rollo era în curte și lătra isteric, iar de cealaltă latură a casei am auzit nechezăturile cailor înspăimântați. Cineva îl scosese afară pe Arch Bug – care rămăsese pe iarbă, întins cât era de lung, cu părul și sprâncenele arse aproape complet, dar în viață.

Picioarele mi se înroșiseră și se bășicaseră, dar nu aveam arsuri grave și am mulțumit Cerului pentru straturile de pânză din bumbac, care ard lent, am gândit eu ametită. Dacă aș fi purtat îmbrăcăminte modernă, din mătase artificială, aș fi ars ca o torță.

Gândul acesta m-a făcut să mă uit spre casă. Se întunecase deplin şi se vedea că toate ferestrele de la parter luaseră foc. Flăcările dansau în uşa deschisă. Locul arăta ca un imens felinar făcut din dovleac.

– Bănuiesc că dumneavoastră sunteţi doamna Fraser.

Bărbatul bărbos şi îndesat, care vorbise cu un uşor accent scoţian, s-a aplecat deasupra mea.

– Da, am spus, simţind că îmi revin treptat. Cine sunteţi şi unde e Jamie?

– Aici, englezoaico.

Jamie a apărut din întuneric şi s-a aşezat greoi alături de mine. I-a făcut scoţianului un semn cu mâna.

– Dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Alexander Cameron, cunoscut mai curând sub numele de Scoţianul.

– Sluga dumneavoastră, doamnă! a spus el politicos.

Mi-am pipăit cu fereală părul. Câteva şuviţe fuseseră pârlite şi se întăriseră, dar din fericire nu chelisem.

Mai mult am simţit decât am văzut că Jamie a ridicat privirea spre casă. Am urmat direcţia privirii lui şi am văzut o siluetă întunecată la o fereastră de la etaj, încadrată în lumina slabă care venea de la flăcările de jos. A strigat ceva în acea limbă de neînţeles şi a început să arunce lucruri pe fereastră.

– Cine e *acela?* am întrebat, simţind că trăiesc ceva ireal.

– A, a făcut Jamie, frecându-şi faţa. Acela e Gâscă.

– Bineînţeles, am spus dând din cap. Dacă mai rămâne acolo o să devină gâscă friptă.

Asta mi s-a părut extrem de amuzant şi m-am prăpădit de râs.

Evident, replica mea nu fusese chiar atât de spirituală precum crezusem; nimănui nu i s-a mai părut amuzantă. Jamie s-a ridicat şi a strigat ceva către silueta întunecată, care a fluturat o mână cu nepăsare, după care s-a întors în cameră.

– Am o scară în hambar, i-a spus calm Jamie Scoţianului, după care au dispărut în întuneric.

O vreme, casa a ars destul de încet la parter, căci în afară de cărţile şi hârtiile din biroul lui Jamie nu era nimic inflamabil. O siluetă înaltă a apărut brusc pe uşa din spate, ţinându-şi cămaşa trasă peste nas cu o mână, iar cu cealaltă prinzând poalele ei în aşa fel ca să alcătuiască o boccea.

Gâfâind, Ian s-a oprit alături de mine, s-a lăsat în genunchi şi a dat drumul cămăşii, făcând ca din ea să se rostogolească un morman de mici obiecte.

– Îmi pare rău, mătuşă, dar e tot ce am putut salva. A tuşit de câteva ori, fluturându-şi mâna prin dreptul feţei. Ştii ce s-a întâmplat?

– Nu mai are importanţă, am spus.

Arşiţa devenea tot mai puternică, aşa că m-am ridicat cu greu în genunchi.

– Vino, trebuie să-l ducem pe Arch de aici.

Efectele eterului îmi trecuseră în cea mai mare parte, dar eram conştientă de o senzaţie clară de irealitate. Nu aveam decât apă rece pentru a trata arsurile, dar l-am spălat pe Arch pe gât şi mâini, care se băşicaseră. Părul doamnei Bug fusese pârlit, dar ea, ca şi mine, fusese protejată de fustele groase.

Nici ea, nici Arch nu au scos vreo vorbă.

Cu faţa palidă în ciuda luminii roşiatice radiată de flăcări, Amy McCallum a apărut în fugă. I-am spus să îi ducă pe soţii Bug în casa Briannei – acum a ei – şi să îi ţină pe băieţi la o distanţă sigură de incendiu. A încuviinţat din cap şi a plecat, sprijinindu-l pe Arch împreună cu doamna Bug.

Nimeni nu a făcut vreo mişcare pentru a scoate din casă cadavrele lui Donner şi ale camarazilor lui.

Am văzut când focul a cuprins casa scării: la ferestrele de sus a apărut brusc o lumină puternică, iar la scurt timp, flăcările au învăluit mijlocul casei.

Cu fulgi mari, grei şi tăcuţi, a început să ningă. După jumătate de oră, pământul, copacii şi tufişurile erau presărate cu alb. Flăcările licăreau în roşu şi auriu, iar zăpada albă reflecta lumina uşor roşiatică; întregul luminiş părea cotropit de lumina radiată de incendiu.

Cam pe la miezul nopţii, acoperişul s-a prăbuşit cu un zgomot puternic de bârne incandescente şi cu jerbe uriaşe de scântei care au erupt spre cerul

nopții. Priveliștea era atât de frumoasă încât, fără să vrem, toți cei care urmăream incendiul am exclamat de uimire.

Jamie şi-a pus brațul după mijlocul meu. Nu ne puteam dezlipi ochii de la incendiu.

– Ce dată e azi? am întrebat brusc.

Gândindu-se, Jamie s-a încruntat o clipă, apoi mi-a răspuns.

– Douăzeci și unu decembrie.

– Și nici n-am murit. Ce ziare mincinoase… am spus. Nu prezintă *nimic* corect.

Din nu știu ce motiv, *asta* i s-a părut amuzant și a râs până când s-a văzut silit să se așeze pe pământ ca să se liniștească.

124

PROPRIETATEA REGELUI

Ne-am petrecut restul nopții dormind – sau mai curând întinși la orizontală – pe podeaua căsuței, cu soții Bug, Gâscă și fratele lui, Lumină – care la început m-a derutat spunând că erau „fiii“ lui Jamie – şi cu Scoțianul și Ian. În drumul lor spre satul lui Pasăre, pe care voiau să îl viziteze, indienii –pentru că Alexander Cameron era în aceeași măsură indian ca și ceilalți, am socotit eu – îi întâlniseră pe Jamie și Ian, care ieșiseră la vânătoare, și acceptaseră ospitalitatea lui Jamie.

– Dar a fost o primire mai călduroasă decât ne așteptam, Ucigaș-de-Urși! a spus Gâscă râzând.

Nu au întrebat cine era Donner și nici n-au făcut vreo referire la oamenii ale căror cadavre arseseră pe rugul funerar ce devenise casa noastră, ci doar au pus întrebări despre eter și au clătinat din capete de uimire, în timp ce urmăreau incendiul.

În ceea ce îl privea pe Jamie, am observat că el nu i-a întrebat de ce se duceau în satul lui Pasăre – și am tras concluzia că nu voia să afle că unii dintre indienii Cherokee hotărâseră să-l sprijine pe rege. A ascultat ce s-a discutat, dar a vorbit puțin, trecându-și timpul examinând mormanul de obiecte salvate din foc. Erau puține lucruri de valoare acolo – câteva pagini desprinse și pe jumătate carbonizate din registrul meu de cazuri, câteva linguri din cositor și o matriță pentru făcut gloanțe. Însă când, într-un târziu, a adormit alături de mine, am văzut că ținea strâns în mână ceva și, uitându-mă mai atent prin întuneric, am distins capul micului șarpe cioplit din lemn de cireș.

M-am trezit puțin după ivirea zorilor și l-am văzut pe Aidan uitându-se la mine, cu Adso în brațe.

– V-am găsit pisoiul în patul meu, mi-a șoptit Aidan. Îl vreți?

Eram pregătită să refuz, dar apoi am văzut privirea lui Adso. În mod obișnuit, îi suporta pe copiii mici, însă Aidan îl ținea de burtă, ca pe un sac cu rufe de spălat, iar picioarele îi atârnau ridicol.

– Da, am spus, cu vocea răgușită din cauza fumului inhalat. Gata... hai, că-l iau!

M-am ridicat în șezut, dar după ce am luat motanul, am văzut că mai toți cei aflați în casă încă dormeau, înfofoliți în pături pe podea. Cu două excepții notabile: Jamie și Arch Bug, care lipseau. M-am ridicat și, împrumutând mantia lui Amy, aflată lângă ușă, am ieșit.

Ninsoarea se oprise în cursul nopții, dar pe sol era un strat de zăpadă de aproape opt centimetri. L-am depus pe Adso sub streașină, unde pământul era curat, iar apoi – inspirând adânc pentru a-mi face curaj – m-am întors ca să privesc spre casa noastră.

Din rămășițele ei carbonizate, care se înălțau negre ca tăciunii pe fundalul copacilor albi de zăpadă din spate se ridicau aburi. Doar aproape jumătate de casă arsese complet; peretele dinspre apus rămăsese în picioare, la fel și hornurile, făcute din piatră. Restul era o masă de grinzi carbonizate și mormane de cenușă, care deveneau deja cenușii. Etajul dispăruse cu totul, cât despre camera mea medicală…

M-am întors și am auzit voci în spatele casei. Jamie și Arch erau în magazia de lemne, dar ușa rămăsese deschisă; i-am văzut înăuntru, stând față în față. Jamie m-a zărit oscilând, de aceea mi-a făcut semn din cap să intru.

– Bună dimineața, Arch! am spus, uitându-mă printre gene la fostul nostru administrator. Cum te simți?

– *A nighean*, am avut și zile mai bune, mulțumesc de întrebare, a spus el și a tușit.

Afectată de fum, vocea lui era doar o șoaptă, iar pe față și pe mâini avea bășici. În afară de faptul că își pierduse părul și sprâncenele, mi s-a părut că în rest arăta bine.

– Englezoaico, Arch tocmai se pregătea să-mi explice ce e cu asta. Jamie a arătat cu vârful ghetei spre metalul lucitor al lingoului de aur, aflat în rumegușul și așchiile de lemn de pe podea. Nu-i adevărat, Arch?

În aparență, glasul lui suna amabil, dar am simțit duritatea ca de oțel, la fel de clar ca și Arch. Însă, chiar dacă nu mai avea sprâncene care să-i trădeze emoțiile, Arch Bug nu se lăsa uşor.

– *Seaumais mac Brian*, nu-ți datorez nicio explicație, a spus el pe același ton.

– Ți-am oferit șansa de a explica, omule, nu ți-am dat de ales.

Jamie abandonase tonul amabil. Era plin de funingine și pârlit pe haine, dar sprâncenele îi rămăseseră întregi și le folosea. Făcând un semn spre lingoul de aur, s-a întors spre mine.

– Ai mai văzut așa ceva, adevărat?

– Desigur.

Ultima oară când văzusem un lingou, acesta lucise în lumina unui felinar, așezat strâns lângă altele, la fundul unui sicriu din mausoleul lui Hector Cameron, însă forma lor și ștampila cu crin era inimitabilă.

– Dacă Ludovic al Franței nu i-a trimis şi altcuiva mari cantități de aur, lingoul ăsta face parte din comoara Jocastei, am spus eu.

– Nu există așa ceva și n-a existat niciodată, m-a corectat Arch cu glas ferm.

– Da? a făcut Jamie și a ridicat o sprânceană spre el. Și atunci, cui îi aparține aurul, dacă nu Jocastei Cameron? Îl revendici ca fiind al tău?

– Nu.

A șovăit, dar dorința de a vorbi s-a dovedit mai puternică.

– E proprietatea regelui, a spus el și a închis gura strâns după ce a rostit ultimul cuvânt.

– Cum, a regelui… ah, am spus eu, dându-mi seama în cele din urmă. *Acel* rege?

– *Le roi, c'est mort*, a spus Jamie încet, mai mult pentru sine, însă Arch s-a întors fioros spre el.

– Scoția a murit?

Jamie a inspirat, dar n-a răspuns imediat. În schimb, mi-a făcut semn să mă așez pe un morman de bușteni tăiați scurt și l-a invitat pe Arch să se așeze pe altul, după care s-a așezat alături de mine.

– *A charaid*, Scoția va muri odată cu ultimul ei fiu, a spus el și a făcut un semn cu mâna spre ușă, pentru a cuprinde munții și văile din jurul nostru – și toți oamenii de acolo. Câți sunt? Câți vor fi? Scoția trăiește, dar nu în Italia.

Se referea la Roma, unde Charles Stuart își trăise restul vieții, înecându-și în băutură visele neîmplinite de a fi încoronat.

Auzind acestea, Arch a mijit ochii, dar s-a încăpățânat să păstreze tăcerea.

– Tu ai fost cel de-al treilea om, adevărat? l-a întrebat Jamie, fără să ia în seamă tăcerea lui. Când aurul a fost adus la mal din Franța. Dougal MacKenzie a luat o treime, iar Hector Cameron alta. N-aș putea spune ce a făcut Dougal cu aurul – i l-o fi dat lui Charles Stuart, cel mai probabil, și fie ca Dumnezeu să-l ierte pentru asta. Tu erai arendașul lui Malcolm Grant; el te-a trimis, nu-i așa? Ai luat o treime din aur în numele lui. I l-ai dat?

Încet, Arch a confirmat din cap.

– A fost dat în păstrare, a spus el, și vocea i-a sunat spartă.

Și-a dres glasul și a scuipat mucus amestecat cu ceva negru.

– Mie, iar apoi lui Grant – care, la rândul lui, trebuia să i-l dea fiului regelui.

– Chiar?! a întrebat Jamie, vădit interesat. Ori, la fel ca Hector Cameron, a crezut că era prea târziu?

Așa se întâmplase; cauza era deja pierdută în acel moment; aurul nu mai avea importanță. Arch a strâns din buze atât de tare, încât parcă dispăruseră.

– A făcut ce-a făcut, a spus el scurt. Ce a crezut că era bine. Banii s-au cheltuit pentru binele clanului. Însă Hector Cameron a fost un trădător, la fel ca soția lui.

– Deci tu eşti cel care i-ai vorbit Jocastei în cortul ei, am spus eu brusc, dându-mi seama de adevăr. La Adunarea la care l-ai cunoscut pe Jamie. Ai venit acolo ca s-o găsești, am dreptate?

Arch a părut surprins de faptul că vorbisem, dar și-a înclinat capul puțin drept confirmare. M-am întrebat dacă acceptase – ori poate căutase anume – să fie angajatul lui Jamie având în vedere relațiile lui cu Jocasta.

– Iar pe ăsta – am arătat cu vârful pantofului spre lingoul răzuit – l-ai descoperit în casa Jocastei când te-ai dus cu Roger și Duncan să-i aduceți aici pe pescari.

Asta era dovada – dacă mai era nevoie de ea – că Jocasta deținea cu adevărat partea lui Hector din aurul francez.

– Întrebarea pe care mi-o pun acum, a spus Jamie, plimbându-și un deget de-a lungul nasului lung, e cum naiba ai descoperit restul aurului și cum l-ai cărat de acolo.

Arch a strâns din buze un moment, apoi, fără să vrea, și le-a desfăcut.

– Asta n-a fost o problemă. Am văzut sarea de la mormântul lui Hector și felul în care sclavii se fereau de locul ăla. Nici nu era de mirare că nu se odihnea în pace, dar unde putea fi aurul, dacă nu alături de el?

În ochii deschiși la culoare i-a apărut o lumină înghețată.

– Îl cunoșteam oarecum pe Hector Cameron. Nu era omul care să renunțe la ceva numai fiindcă era mort.

Ca administrator, Arch făcuse multe călătorii la Cross Creek, ca să cumpere și să vândă. De obicei, nu era primit ca oaspete la River Run, însă fusese acolo suficient de des ca să cunoască bine proprietatea. Dacă cineva vedea noaptea o siluetă aproape de mausoleu – ei bine, toată lumea știa că fantoma lui Cameron „umbla“ prin locul delimitat de liniile de sare, dar nimeni nu se apropia vreodată îndeajuns de mult ca să verifice.

Și astfel, furase câte un lingou la fiecare călătorie – sau nu chiar – şi, în cele din urmă, toată comoară, înainte ca Duncan Innes să descopere dispariţia ei.

– Nu trebuia să păstrăm primul lingou, a spus el întristat, făcând un semn din cap spre cel de pe pământ. La început am crezut că s-ar putea să avem nevoie de el – eu și Murdina. Iar apoi, când a fost silită să-l ucidă pe Brown ăla…

Jamie a ridicat capul brusc și amândoi l-am privit cu ochi largi pe Arch. El a tușit.

– Creatura aia mizeră se înzdrăvenise îndeajuns ca să umble prin coliba noastră când ea era plecată și așa a descoperit asta – și a făcut semn din cap spre lingou – în sacoșa ei de lucru, unde îl ascunsese. Bineînțeles că nu știa despre ce era vorba, dar și-a dat seama că niște zdrențăroși ca noi nu puteau avea așa ceva.

A strâns din nou din buzele subțiri și mi-am adus aminte că fusese administrator-șef pentru Grant, din clanul Grant – un om deosebit. Asta, cândva.

– A început să pună întrebări, iar ea n-a vrut să-i spună nimic, bineînțeles. Iar apoi, când s-a îndreptat spre casa voastră, Murdina s-a temut că va povesti ce văzuse. De aceea l-a omorât.

A spus asta cu calm în glas; la urma urmelor, ce altceva putea face ea? Nu era pentru prima oară că mă întrebam ce alte lucruri făcuseră soții Bug – ori fuseseră siliți să facă – după Culloden.

– În fine, măcar ai ținut aurul departe de ghearele regelui George, a spus Jamie, cu tristețe în glas.

Mi-am dat seama că se gândea la bătălia de la podul de peste Moore's Creek. Dacă Hugh MacDonald ar fi avut acel aur, cu care să cumpere praf de pușcă și arme, victoria n-ar fi fost obținută atât de ușor. Și highlanderii n-ar fi fost măcelăriți – din nou – când se năpustiseră cu săbiile în mâini spre gurile tunurilor.

– Arch, am spus eu, în momentul în care tăcerea părea să devină apăsătoare, *ce anume* aveai de gând să faci cu aurul?

Auzind întrebarea mea, a clipit și s-a uitat la lingoul de la picioarele lui.

– La… la început, am vrut doar să aflu dacă era adevărat ce auzisem – că Hector Cameron luase partea lui din aur cu el, ca să-l folosească pentru sine. Apoi am aflat că murise dar, din felul în care trăia soția lui, mi-a fost clar că îl luase. Aşa că m-am întrebat dacă mai rămăsese ceva din el.

Și-a dus mâna spre gât, masându-l.

– Ca să vă spun adevărul, doamnă – în primul rând, am vrut să-l iau înapoi de la Jocasta Cameron, numai că, după aceea…

Vocea i s-a stins, dar a clătinat din cap și a continuat:

– Sunt om de cuvânt, *Seamais mac Brian.* Am depus un jurământ față de căpetenia mea – și mi l-am respectat, până când a murit. Am făcut un jurământ față de regele de peste ocean – se referea la James Stuart –, însă și el a murit. Iar apoi am jurat credință față de regele George al Angliei, când am ajuns pe acest pământ. Și atunci, spuneți-mi care îmi sunt îndatoririle?

– Mi-ai jurat și mie credință, *Archibald mac Donagh*, a spus Jamie.

Auzind asta, Arch a zâmbit, într-un mod ironic, dar a zâmbit.

– Și datorită acelui jurământ mai ești în viață, *Seaumais mac Brian*, a spus el. Te puteam ucide noaptea trecută în somn și să plec pe nesimțite.

Cu o expresie care spunea că avea mari îndoieli, Jamie a strâns din buze, dar a evitat să-l contrazică.

– Te scutesc de acel jurământ, a spus el în gaelică. Îmi iau mâna de pe viața ta. Apoi, arătând cu capul spre lingou, a spus: ia-l și pleacă!

Fără să clipească, Arch l-a privit un moment. Apoi s-a aplecat, a ridicat lingoul și a plecat.

– Nu l-ai întrebat unde e aurul, am remarcat eu, urmărindu-l pe bătrânul înalt dând roată casei, ducându-se să își trezească soția.

– Crezi că mi-ar fi spus?

Apoi şi-a îndreptat spatele și s-a întins. S-a scuturat ca un câine și s-a dus spre ușa șopronului, unde a rămas cu brațele rezemate de cadrul ușii și a privit afară. Ninsoarea începea din nou.

– Văd că nu doar cei din neamul Fraser sunt încăpățânați ca pietrele, am spus, apropiindu-mă de el. Scoția trăiește, ai avut dreptate.

Asta l-a făcut să râdă. Apoi și-a petrecut un braț în jurul taliei mele, iar eu mi-am lăsat capul pe umărul lui.

– Îți miroase părul a fum, englezoaico, a spus el încet.

– Totul miroase a fum, i-am răspuns la fel de încet.

Ruinele carbonizate ale casei erau încă prea calde pentru ca zăpada să se poate aștearne pe ele, dar asta nu avea să dureze mult. Dacă ninsoarea

continua, până a doua zi casa nu se va mai vedea, devenind albă ca pietrele și copacii. Și noi la fel, în cele din urmă.

M-am gândit la Jocasta și Duncan, ajunși în siguranță în Canada, unde fuseseră bine primiți de rude. Unde vor pleca soții Bug? Se vor întoarce în Scoția? Preț de o clipă, am dorit să plec și eu acolo. Departe de durere și dezolare. Acasă.

Apoi mi-a amintit.

– „Atâta vreme cât mai rămân în viață o sută dintre noi…“ am citat eu.

Jamie și-a înclinat capul spre mine, apoi l-a ridicat și s-a întors să mă privească.

– Când te duci la căpătâiul unui bolnav, englezoaico, la un rănit sau la o naștere, cum e când te scoli din pat, chiar dacă ești moartă de oboseală, și pleci pe întuneric, singură? Cum se face că nu aștepți și că nu spui niciodată nu? Cum se face că nu renunți, chiar când știi că omul n-are nicio speranță?

– Nu pot.

Am rămas cu ochii ațintiți la ruinele casei, la cenușa ei, care se răcea sub privirea mea. Știam ce voia să spună, adevărul nedorit pe care mă va obliga să îl rostesc – dar adevărul se afla între noi, și trebuia spus.

– Nu pot… nu pot… admite ideea că… nu poți câștiga.

Mi-a prins bărbia în podul palmei şi mi-a ridicat capul, astfel că am fost silită să-l privesc direct în ochi. Avea fața chinuită de oboseală, cu riduri adânci la ochi și gură, însă ochii îi erau limpezi, reci și insondabili ca apa unui izvor ascuns.

– Nici eu nu pot, a spus el.

– Știu.

– Poți măcar să-mi promiți victoria, a spus el, însă în glas i s-a strecurat umbra unei întrebări.

– Da, am spus și i-am atins fața.

Glasul îmi era gâtuit, iar privirea mi s-a înceţoşat.

– Da, îți pot promite asta.

Nu se făcuse aluzie la ceea ce presupunea acea promisiune, lucrurile pe care nu le puteam garanta. Nu viață, nu siguranță. Nici casă, nici familie;

nici lege sau moștenire. Doar un singur lucru, sau poate două.

– Victoria, am spus. Și că voi rămâne cu tine până la sfârșit.

A închis ochii o clipă. Fulgii de zăpadă cădeau necontenit, topindu-se când îi atingeau fața, rămânând lipiți o clipă, albi, pe genele lui. Apoi a deschis ochii și s-a uitat la mine.

– E de ajuns, a spus el încet. Nu-ți cer mai mult.

A întins brațele și m-a ridicat, ținându-mă strâns la piept un moment, și am simțit răsuflarea zăpezii și a cenușii. Apoi m-a sărutat, mi-a dat drumul și a inspirat aerul rece în care plutea mirosul de fum. Mi-am scuturat puțină cenușă de pe braț.

– Ah… bine! Al *naibii* de bine! Hm… Ce propui să facem în continuare?

A rămas cu privirea la ruinele carbonizate, a mijit ochii, apoi a ridicat din umeri și i-a lăsat să cadă la loc.

– Cred că ar trebui să mergem… a spus el încet.

S-a oprit brusc și s-a încruntat.

– Pentru numele Domnului, ce e asta?

Ceva se mișca pe o latură a casei. Am clipit ca să alung fulgii de nea și m-am ridicat pe vârfuri ca să văd mai bine.

– O, nu se poate! am spus – dar era adevărat.

Azvârlind în jur zăpadă, țărână și lemn ars, scroafa albă și-a croit drum spre lumină. După ce a ieșit complet din vizuina ei, și-a scuturat spinarea masivă, apoi, cu nările roz fremătând de iritare, a pornit hotărâtă spre pădure. Un moment mai apoi, a apărut o copie a ei mai mică – și încă una, și alta… Opt purcei, unii albi, unii pătați și unul negru ca tăciunele, au pornit în șir, urmându-și mama.

– Scoția trăiește, am repetat, chicotind fără să mă pot controla. Hm… unde spuneai că mergem?

– În Scoția, a răspuns el, ca și cum ar fi fost cel mai evident lucru. Ca să-mi aduc tiparnița.

Continua să se uite spre casă, dar ochii lui erau ațintiți altundeva, dincolo de cenușă, departe de momentul prezent. Trezită din somn de ceva, o bufniță a țipat profund în pădurea îndepărtată. Jamie a rămas tăcut o clipă,

apoi s-a trezit din reverie și mi-a zâmbit, în timp ce fulgii de zăpadă se topeau pe părul lui.

– Și după aceea, a spus el simplu, ne întoarcem să luptăm.

M-a luat de mână și s-a întors cu spatele spre casă, către hambarul unde caii ne așteptau răbdători în frig.

EPILOG 1

LALLYBROCH

Fasciculul de lumină al lanternei de buzunar s-a deplasat încet peste grinda masivă din lemn de stejar, s-a oprit la o gaură dubioasă, apoi a trecut mai departe. Bărbatul îndesat avea privirea încruntată, trădând concentrarea, şi îşi ţinea buzele strânse precum cineva care se aşteaptă să aibă o surpriză neplăcută.

Brianna stătea alături de el, privind în sus, spre locşoarele umbrite ale tavanului de la holul de intrare, cu chipul la fel de încruntat şi concentrat. N-ar fi fost capabilă să recunoască vreun car sau vreo termită decât dacă o grindă i-ar fi căzut în cap, îşi spuse ea, dar i se părea politicos să se comporte ca și cum ar fi acordat atenție examinării.

În realitate, își concentra atenția pe jumătate la domnul corpolent care făcea remarci către însoțitoarea lui, o tânără cu o salopetă prea mare pentru ea și șuvițe roz în păr. Cealaltă jumătate era concentrată asupra zgomotelor care răzbăteau de la etaj, unde copiii, în teorie, se jucau de-a v-ați ascunselea printre nenumăratele lăzi cu lucruri împrăștiate la întâmplare. Fiona își adusese fetele, trei mici diavolițe, apoi, cu șiretenie, le abandonase acolo și plecase să rezolve nu se știa ce anume, promițând că se va întoarce la ora ceaiului.

Brianna a aruncat o privire la ceasul de la încheietura mâinii și a rămas surprinsă văzându-l. Încă jumătate de oră. Dacă puteau evita vărsarea de sânge până când…

Un țipăt asurzitor venind de la etaj i-a cauzat o grimasă. Asistenta, mai puțin pregătită pentru așa ceva, a scos un icnet scurt și a scăpat blocnotesul din mână.

– MAMĂ!

Era Jem în postură de pârâtor.

– CE E? a răcnit ea drept răspuns. Am TREABĂ!

– Dar, mamă! Mandy m-a lovit! a venit pâra pe un ton indignat din capul scării.

Ridicând ochii, i-a văzut creștetul capului, pentru că lumina care venea dinspre fereastră îi făcea părul să lucească.

– Te-a lovit? Păi…

– Cu un *băț*!

– Ce fel de…?

– *Dinadins!*

– Ei, nu cred că…

– Și… a urmat o pauză înainte de acuzația finală – N-A SPUS CĂ-I PARE RĂU!

Constructorul și asistenta lui renunțaseră să mai caute găuri de cari, ca să urmărească acea poveste captivantă, iar acum se uitau amândoi la Brianna, așteptându-se, fără nicio îndoială, să audă o judecată ca a regelui Solomon.

Brianna a închis ochii o clipă.

– MANDY! a răcnit ea. Spune că-ți pare rău!

– Nu vreau! a venit răspunsul de la etaj, rostit cu glas ascuțit.

– Ba da, trebuie! s-a auzit glasul lui Jem, urmat de zgomote care sugerau o încăierare.

Cu ochi aprigi, Brianna s-a îndreptat spre scară. În clipa când a pus piciorul pe prima treaptă, Jem a scos un urlet ascuțit.

– M-a MUȘCAT!

– Jeremiah MacKenzie, să nu *îndrăznești* s-o muști și tu! a strigat ea. Amândoi! Încetați chiar din clipa asta!

Cu părul vâlvoi, Jem și-a vârât capul printre stâlpii de susținere ai balustradei. Avea niște dungi albastre, strălucitoare pe sub ochi, iar cineva îi aplicase ruj de culoare roz, într-o închipuire de gură care se întindea de la o ureche la cealaltă.

– E o răzgâiată foarte arțăgoasă, i-a informat el cu glas aprig pe spectatorii de la parter. Așa a spus bunicul meu!

Brianna nu și-a dat seama dacă era cazul să râdă, să plângă sau să urle, dar, făcând un semn grăbit cu mâna spre constructor și asistenta lui, a urcat în fugă scara, ca să-i despartă.

Acțiunea a durat mai mult timp decât anticipase, căci a descoperit că cele trei fetițe ale Fionei, remarcabil de tăcute în cursul încăierării, erau astfel pentru că – după ce îi pictaseră pe Jem, Mandy și pe ele însele – erau ocupate să deseneze de zor fețe pe pereții băii, folosind noua trusă de machiaj a Briannei.

Un sfert de oră mai târziu, când a revenit, l-a văzut pe constructor stând liniștit pe un coș pentru cărbuni întors cu fundul în sus, profitând de pauza de ceai, în vreme ce asistenta lui se plimba cu gura căscată prin holul de la intrare, ținând în mână o brioșă pe jumătate mâncată.

– Toți copiii sunt ai dumneavoastră? a întrebat-o ea pe Brianna, ridicând înțelegătoare o sprânceană în care avea un piercing.

– Slavă Domnului, nu! Aici, totul pare în regulă?

– Puțină umezeală, a spus constructorul, cu un glas în care se citea buna dispoziție. Însă era de așteptat pentru o casă atât de veche. Când a fost construită, știți cumva?

– În 1721, tontule! a spus asistenta lui, cu dispreț vizibil. Când ai intrat, n-ai văzut că pe pragul de sus, cel de acolo, e gravat anul?

– Nu, și ce-i cu asta?

Constructorul a părut interesat, dar nu îndeajuns ca să se ridice și să se convingă.

– Ar costa o avere să-l refacem, nu?

A făcut semn din cap spre perete, unde unul dintre panourile din stejar prezenta urme de ghete și săbii, întretăiate cu alte zgârieturi, ale căror urme se întunecaseră cu trecerea anilor, dar erau încă vizibile.

– Nu, pe ăsta nu-l reparăm, a spus Brianna, și a simțit un nod în gât. E aşa de la revolta din ,45. Şi aşa va rămâne.

Îl păstrăm aşa, spusese unchiul ei, *ca să ne amintim mereu ce sunt englezii*.

– A, deci e ceva istoric. Aveți dreptate, a spus constructorul, dând din cap cu un aer înțelept. Americanii nu se sinchisesc prea des de istorie, nu? Vor întotdeauna facilități moderne, cuptoare electrice și tot felul de lucruri care funcționează automat. Încălzire centrală!

– Mă mulțumesc cu toalete care să funcționeze, l-a asigurat ea. Şi cu apă caldă. Și, că veni vorba, n-ați vrea să aruncați o privire la boiler? E într-un șopron din curte și are cel puțin cincizeci de ani vechime. Și vrem să înlocuim dușul din baia de la etaj.

– Da, desigur. Constructorul și-a curățat firimiturile de pe pieptul cămășii, a înșurubat capacul termosului pe care-l avea în mâini și s-a ridicat hotărât în picioare. Hai, Angie, să aruncăm o privire!

Brianna s-a foit bănuitoare la picioarele scării, trăgând cu urechea la orice sunet prevestitor de o nouă revoltă, dar totul era bine la etaj, așa că i-a urmat. A auzit zgomote produse de cuburi de construit, aruncate în pereți, dar niciun strigăt de protest. S-a întors pentru a-i urma pe cei doi și l-a văzut pe constructor, care se oprise să se uite la pragul de sus.

– Revolta din ‚45? V-ați gândit vreodată cum ar fi acum? spuse el. Dacă prințul Charlie ar fi câștigat, adică?

– În visele tale, Stan! Efeminatu' ăla n-ar fi avut nicio șansă.

– Ba nu, nu, sigur ar fi reușit, dacă n-ar fi fost jigodiile alea din neamul Campbell. Trădători, înțelegeți? Până la ultimul. Sigur a fost şi vreo femeie, a adăugat el râzând – aşa că Brianna a înțeles că numele asistentei lui era probabil Campbell.

În timp ce discuția dintre ei devenea tot mai aprinsă, au mers spre șopron, însă Brianna s-a oprit, pentru că nu voia să meargă decât după ce-şi recăpăta stăpânirea de sine.

Vai, Dumnezeule, s-a rugat ea cu patimă, *Vai Doamne – fie ca ei să fie în siguranță. Te implor, fă-i să fie în siguranță!* Nu avea nicio importanță cât de ridicol era să te rogi pentru siguranța unor oameni care erau – care trebuiau să fie – morți de mai bine de două sute de ani. Era singurul lucru pe care-l putea face și făcea asta de câteva ori pe zi, când se gândea la ei. Mai mult de câteva ori, acum că ajunseseră la Lallybroch.

Și-a reprimat lacrimile și a văzut Mini Cooper-ul lui Roger coborând pe aleea șerpuită. Bancheta din spate era plină de cutii; în cele din urmă reușise să cureţe ultimele rămășițe din garajul reverendului, luând lucrurile care puteau avea valoare pentru cineva – o proporţie dezamăgitor de mare din întreg.

– Ai venit la ţanc, a spus ea, oarecum nesigură, când Roger a apărut pe alee zâmbind, cu o cutie mare sub braţ.

Încă nu se putea obișnui cu părul lui tuns scurt.

– Încă zece minute dacă mai întârziai și eram în stare să omor pe cineva. Probabil că începeam cu Fiona.

– Chiar așa?

Roger s-a aplecat și a sărutat-o cu un entuziasm aparte, sugerând că probabil nu auzise vorbele ei.

– Am ceva…

– Am văzut și eu. Ce anume…?

– Al naibii să fiu dacă știu.

Roger a depus pe masa din sufragerie o casetă mare, făcută din lemn de arţar, înnegrită de ani, funingine și folosinţă, însă evidenţiind lucrătura iscusită, pentru ochiul ei priceput. Era frumos lucrată, cu îmbinările bine realizate și cu un capac glisant care acum era înţepenit, deoarece, la un moment dat, fusese blocat cu un strat gros ce părea a fi ceară de albine, topită, care se înnegrise cu vremea.

Cel mai șocant lucru, însă, era capacul. Pe el, cu litere făcute cu ceva înroșit în foc, era scris un nume: *Jeremiah Alexander Ian Fraser MacKenzie*.

Văzându-le, Brianna a simţit un nod în stomac. A aruncat o privire spre Roger, care era încordat şi îşi reprima trăirile. Însă ea le-a simţit.

– Poftim? a spus ea în șoaptă. *Cine* e?

Roger a scuturat din cap, apoi a scos dintr-un buzunar un plic murdar.

– Asta era lipită pe o parte a cutiei. E scrisul reverendului, una dintre puţinele notaţii pe care le făcea câteodată pentru a explica un lucru, pentru orice eventualitate. Dar n-aș putea spune că asta este o explicaţie.

Biletul era scurt. Se spunea doar că acea cutie provenea de la o casă de depuneri dispărută, din Edinburgh. În cutie se aflau instrucţiuni care nu trebuiau să fie deschise decât de persoana al cărei nume era scris pe capac. Instrucţiunile originale dispăruseră, însă fuseseră transmise verbal de către persoana de la care se primise cutia.

– Şi cine a fost acea *persoană*? a întrebat Brianna.

– N-am idee. Ai un cuţit?

– Dacă am un cuţit? a murmurat ea, băgând mâna într-un buzunar al blugilor. Se-ntâmplă să *nu* am un cuţit la mine?

– Era o întrebare retorică, a spus Roger, sărutându-i mâna şi luând briceagul multifuncţional pe care i-l întinsese.

Ceara de albine a crăpat şi s-a desfăcut cu uşurinţă; însă capacul cutiei nu a vrut să cedeze uşor, după atâţia ani de nefolosire. A fost nevoie de amândoi – unul ţinând cutia, iar celălalt împingând şi trăgând de capac – însă, în cele din urmă, acesta s-a desfăcut cu un scârţâit slab.

Dinăuntru a ieşit plutind un parfum; ceva care era greu de distins, dar provenea din plante.

– Mama, a spus Brianna în mod involuntar.

Şocat, Roger a aruncat o privire spre Brianna, însă ea i-a făcut semn să continue. El a băgat o mână în cutie şi a scos ceea ce se afla înăuntru: un teanc de scrisori, împăturite şi sigilate cu ceară, două cărţi şi un mic şarpe făcut din lemn de cireş, foarte lustruit datorită mânuirii lui frecvente.

Brianna a emis un sunet slab, fără înţeles, şi a ridicat scrisoarea aflată pe vârful teancului, strângând-o la piept atât de tare, încât hârtia a foşnit, iar sigiliul din ceară s-a sfărâmat şi s-a risipit. O hârtie groasă şi moale, ale cărei fibre evidenţiau pete slabe lăsate de ceea ce fuseseră cândva flori.

Lacrimile au început să-i curgă pe faţă, iar Roger i-a spus ceva, însă ea nu l-a auzit. Copiii făceau hărmălaie la etaj, constructorii încă se contraziceau afară, iar singurele lucruri din lume pe care ea le vedea erau cuvintele pe jumătate şterse de pe pagina aceea, scrise de o mână tremurătoare.

31 decembrie 1776

Scumpa mea fiică,

După cum vei afla dacă primești această scrisoare, suntem în viață și…

EPILOG 2

DIAVOLUL SE AFLĂ ÎN AMĂNUNTE

– Ce avem aici? a spus Amos Crupp, privind cu ochi mijiți pagina aflată în platoul presei de tipar, citind totul de-a-ndoaselea, cu ușurința celui care avea o experiență îndelungată în domeniu. „Cu regret anunțăm știrea primită în legătură cu decesul prin foc al…“ De unde a venit știrea asta?

– Un bilet de la un abonat, a spus Sampson, noul lui tipograf, ridicând din umeri în timp ce ungea placa cu cerneală tipografică. M-am gândit că se potrivea acolo pentru a completa pagina; declarația generalului Washington către trupe era prea scurtă.

– Hmm, așa cred. Oricum, e o ştire veche, a spus Crupp, uitându-se la dată. Ianuarie?

– A, nu, a recunoscut subordonatul lui, apăsând pe levierul care cobora pagina pe placa cu litere date cu cerneală.

Presa s-a ridicat din nou, arătând literele umede și negre pe hârtie, și omul a prins pagina cu degete agile, atârnând-o ca să se usuce.

– Asta a fost în decembrie, potrivit anunțului. Dar eu făcusem pagina cu font Baskerville cicero având data în față, și cineva… s-a uitat acuzator la câinele care dormita pe vatră – se pare că s-au așezat greșit literele. Și atunci am crezut că ianuarie era destul de aproape ca dată, nu?

– Bineînțeles, a spus Amos, pierzându-și interesul față de problemă, în timp ce a examinat ultimele paragrafe ale cuvântării lui Washington. Oricum, n-are importanță. La urma urmelor, au murit toți, nu-i așa?